STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 04181

TSVANTSIG TOYZEND MAYL UNTER'N VASER

Jules Verne

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

צוואַנציג טויזענד מייל אונטער'ן וואַסער

— אָדער —

אַ רייזע אויפ'ן גרונד פון ים

— פון —

זשול ווערן

היברו פּאַבלישינג קאָמפּאַני
52-50 עלדרידזש סט., נויאָרק.
1917

ערשטעס קאַפּיטעל.

אַ משונה'דיגע בריאה.

אין יאָהר 1866 האָט זיך בעוויעזען אַ מערקווירדיגע, וואונדערבאַרע נאַטור ערשיינונג, וועלכע פיעלע האָבען וואהרשיינליך ביז יעצט נאָך ניט פערגעסען. גאַנצע נאַציאָנען זיינען העכסט איבעראַשט געוואָרען, איבער־הויפּט קויפלייטע און שיפס־אייגענטהימער, קאַפּיטענע און זעע־רייזענדע פון אייראָפּאַ און אַמעריקא, אָפיציערען וואָס געהערען צו דער קריעגס־פלאָטע פון אַלע לענדער און זאָגאַר די רעגיערונגען פוןביידע וועלט־טהיי־לען זיינען אויף דיעזע זעלטענע ערשיינונג זעהר אויפמערקזאַם געוואָרען.

עס האָט נעמליך צו יענער צייט זיך בעוויעזען אויפ'ן ים אַ מין גע־גענשטאַנד, אָדער אַ בריאה, וועלכע פערשיעדענע שיפען האָבען געזעהען אין פיעלע ערטער און קיינער האָט זיך ניט געקענט ערקלעהרען וואָס דאָס איז אַזעלכעס. דיעזער געגענשטאַנד איז געווען אונגעהויער גרויס און לאַנג, אין דער פאָרמע פון אַ שפינדעל, זעהר אָפט האָט זיך פון איהם בעוויעזען אַ בעלייכטונג, אַזוי ווי פון פאָספאָר און אויב מען זאָל גלויבען אַז דאָס איז אַ מין לעבעדיגע בעשעפעניס, וואָס געהערט צו די גרעסטע זאָרט חיות פון ים, ווי צום ביישפּיעל די וואַלפישען, מוז מען אָבער צוגעבען אַז אַזאַ שרעקליך גרויסען וואַלפיש איז נאָך קיינמאָל ניט געווען צו זעהען צייט מענשען לעבען אויף דער וועלט.

פון די בעשרייבונגען וואָס די שיפען האָבען געמאַכט אין יענע צייטען, וועגען דיעזען געגענשטאַנד, אָדער בעשעפעניס, איז ניט מעגליך געווען אַ בעשטימטע זאַך צו ערפאַהרען; נור אַזוי פיעל האָבען זיי אַלע ערקלעהרט, אַז דער געזעהענער געגענשטאַנד בעזיצט אַ שרעקליכע קראַפט אין זיינע בעוועגונגען און אַזאַ שנעלקייט וואָס מען מוז דאַפון ערשטוינט ווערען.

נאטירליך וואלט קיין נאטור־פארשער אין דער וועלט ניט געקענט גלויבען אז אזא טהיר זאל קענער עקסיסטירען, ווייל די וויסענשאפט איז ניט אים שטאנד אזא ערשיינונג צו ערקלעהרען. אבער דעננאך האט קיינער ניט געקענט אבלייקענען אז דיעזע ערשיינונג עקסיסטירט. אויב פיעלע האבען איבערטריעבען אז זי איז דריי מייל די לענג און א מייל די ברייט, איז אבער קיין ספק ניט געווען אז דיעזעס וועזען איז אונגעהויער משונה'דיג גרויס.

וואס אנבעטרעפט די שנעלקייט פון זיין לויף זיינען צו דיעזער צייט בעקאנט געווארען די פאלגענדע פאקטען: דאס דאמפף־שיף „גאווערנאר היגינסאן" האט דען 20 יולי פון דיעזען יאהר 1866 בעמערקט אין ים, בערך 5 מייל ביי די מזרח ברעגעס פון אוסטראליען, אז פון וואסער שטירצט ארויס א געוואלדיג גרויסער געגענשטאנד. אנפאנגס האט דער קאפיטאן געמיינט אז דאס איז א פעלזען, וואס איז נאך ביז יעצט ניט בעוואוס'ט געווען אויף דער לאנד־קארטע, אבער באלד האט דיעזער געגענשטאנד ארויס געשפריצט פון זיך מיט א שארפען קלינגענדען פייף, צוויי וואסער־שטראהלען, ביז 150 פוס די הויך, און דאצו האט ער זיך אנגעהויבען צו בעוועגען און צו שווימען. זא דאס דער ערשטוינטער קאפיטאן האט זיך באלד איבערצייגט, דאס ער האט דא צו טהון ניט מיט א טויטען פעלזען, זאנדערן מיט א לעבעדיגע בעשעפעניס.

אין דריי טעג נאכהער האט מען דעמזעלבען געגענשטאנד געזעהען פון דער שיף „קריסטאבאל־קאלאן", אין א געוויסען פונקט פון שטילען אקעאן, וועלכער וואר ערוויטערט פון יענעם ארט, וואו „גאווערנער היגינסאן" האט איהם געזעהען, אויף גאנצע 700 מייל. אזא שטח דורך צו שווימען אין פערלויף פון דריי טעג קען ניט בעווייזען קיין שיף און קיין ים־טהיר אין דער וועלט.

צוויי וואכען שפעטער איז שוין גענויער בעוואוסט די גרויס פון דיעזע משונה'דיגע בריאה. אין אטלאנטישען ים, צווישען איירָאפא און אמעריקא, האבען איהר געזעהען די דאמפף־שיפען „העלוועציא" און „שאנאן" אויף א שטעלע וואס וואר צוויי טויזענד מייל ווייטער פון יענער ארט וואו דער „קריסטאבאל קאלאן" האט איהם געזעהען. ביי דיעזע בעאבאכטונג האבען דיביידע שיפען אויסגעפונען אז דאס אונערקלערליכע געגענשטאנד אדער בריאה איז לאנג מינדעסטענס 350 ענגלישע פוס. די גרעסטע וואלפישען וועלכע געפינען זיך ביי די אלעאוטישע אינזלען האבען ניט מעהר ווי 150 פוס לענג. אויב דאס זאל אלזא אויך זיין א וואלפיש מוז מען צו געבען אז ער איז אזא מין ריעז וואס איז גאר אין דער נאטור ניט מעגליך.

די עפענטליכע מיינונג איז פון דיעזע אלע בעריכטען זעהר אויפגערעגט

געוואָרען ; עס איז ניט געוועזען איין לאַנד וואו מען האָט דאריבער ניט אויפ־געהערט צו רעדען און צו שרייבען. די משונה'דיגע בריאה :נין ים איז געוואָרען א טאגעס פראגע, וועלכע האָט שטארק בעשעפטיגט די ציווילי־זירטע פעלקער פון ביידע וועלט־טהיילען. מען האָט וועגען איהר געזונגען אין די קאַפע הייזער, געלאכט אין די צייטונגען און געשפּיעלט אין די טהעאַטערס. ווי געוועהנליך ביי אזעלכע צופאלען האָט זיך די פאַנטאַזיע פאנאנדער געשפּיעלט און מען האָט זיך אָנגעפאנגען צו ערצעהלען, אז אין ים לעבען אזעלכע מינים אינזעקטען וואָס זיינען אים שטאנד אראָפּ צו שלע־פּען אויפ'ן גרונד די גרעסטע שיף וואָס וועגט ביז 5000 טון. אנדערע האָ־בען זאָגאר בעוויעזען מיט קלאהרע ראיות אז די גרויסע נאַטור פאָרשער פון אלטערטהום ווי למשל אריסטאָטעל און פּליניוס און די שפּעטערדיגע גע־לעהרטע, ווי דער נאָרוועגישער בישאָף פּאָנטאָפּידאן און אויך פּאָול הע־גערעס ערקלעהרען, אז דיעזע ברואים עקסיסטירען אין דער ווירקליכקייט. ענדליך האָבען זיי געזאָגט, איז די ערקלעהרונג פון א געוויסען רייזענדער הארריגגטאָן געוויס ריכטיג, וועלכער בעהויפּטעט, אז פאָהרענדיג אויף דער „קאַסטילאַן" אין יאָהר 1857 האָט ער אליין געזעהען א ים־שלאַנג פון דיע־זען זאָרט.

פיעלע אנדערע דאגעגען, און דאָס גרעסטע טהייל פון די געלעהרטע מענער האָבען געמאַכט חוזק פון אזעלכע „וויסענשאַפטליכע" פאַנטאַזיעס. עס זיינען דאפון ארויס געקומען הייסע דיספּוטען, ביי וועלכע עס זיינען פערגאָסען געוואָרען ניט נור גאַנצע טונען מיט טינט זאָנדערן זאָגאר שעהנע עטליכע טראָפּען בלוט, דען דיעזע געלעהרטע פראגע וועגען דעם ים־שלאַנג האָט געבראַכט צו פּערזענליכע בעליידיגונגען. די הומאָריסטישע שריפט־שטעלער האָבען נעמליך געענטפערט מיט דעם בעוואוסטען שפּרוך פון דעם גרויסען נאַטור פאָרשער ליננא אז „די נאַטור בעשאַפט קיינע דומקעפּף". אויף דיעזען אופן איז דער ליטעראַרישער קריעג געפיהרט געוואָרען צייט 6 מאָנאַט, ביז ענדליך האָט איין אַלגעמיין בעליעבטער סאַטירישער זשורנאַל אבגעשפּאָט און אויסגעלאַכט די גאַנצע געשיכטע אז מען האָט זיך גאָר גע־שעהמט וועגען דעם ווייטער צו רעדען און די דיספּוטען זיינען שטיל גע־וואָרען.

אָבער מיט חכמות און וויטצען האָט מען דאָך ניט געקענט אזא פראגע אוועק מאַכען אונטערען האַנד. אין די ערסטע מאָנאַטען פון דעם פאָלגענ־דען יאָהר 1867, האָט זיך ווידער אָנגעפאַנגען צו הערען וועגען די משונה'־דיגע בריאה אין ים ; אָבער דיעזעס מאָל האָט מען שוין ניט געקענט יוצא זיין מיט וויסענשאַפטליכע פראגען און ערקלעהרונגען, זאָנדערן עס איז שוין געוועזען נויטהיג צו זוכען ריכטיגע מיטלען, ווי אזוי צו פערהיטען די

שיפען פון איין ערנסטע געפאהר. די מערקווירדיגע בעשעפענים האט דעם מאָל בעוויזען אז זי איז ניט קיין אינזעל, אָדער א פעלזען, זאָנדערן איין אונבעשטימטעס לעבעדיגעס וועזען, וועלכע קען זעהר פיעל געפעהרליכען שאדען ברענגען.

דען 5טען מערץ פון יענעם יאָהר האט דאס שיף „מאָראוויאַן" זיך אָנ־געשטויסען אויף א פעלזען אין אזא שטעלע, וואו נאָך דער ים־קארטע האט ניעמאָלס קיין פעלזען געקענט זיין. דער שטויס איז געווען אזוי שטארק אז דער אונטערסטער דעק פון שיף איז גרעסטענטהיילס צובראָכען געוואָרען. דאס גליק איז געווען אז דער „מאָראוויאַן" איז איינע פון די בעסטע שיפען, זעהר שטארק געבויט און ביי איהר שנעליגקייט פון 400 פערד־קראפט האט זי נאָך בעוויעזען צו רעטען זיך מיט איהרע 237 פאסאזשירען. באלד נאָכ־דעם וואר אונטערזוכט דער אָרט וואו דאס שיף האט בעקומען אזא געפעהר־ליכען קלאפ און עס איז ווירקליך בעוויעזען געוואָרען, אז דאָרט איז גאָר קיין סימן פון א פעלזען צו געפינען, זאָנדערן דער שטארקער שטראָם האט דייטליך געצייגט, אז דאָ ניט לאנג איז עטוואס אונגעהויערעס אונטערען וואסער דורכגעשוואומען.

אויב מען וואָלט געקענט דיעזען צופאל פערגעסען האט אין דריי וואָכען ארום וויעדער געטראָפען א זאך, פון וועלכע די גאנצע וועלט איז העכסט ערשטוינט געוואָרען. דער בעריהמטער ענגלישער שיפס־הערר קו־נארד איז איבעראל גענוג בעקאנט. אנגעפאנגען זיינע געשעפטען האט ער גאנץ קליין, בלויז מיט א דריי הילצערנע שיפען, וואס האבען געמאכט א רעגעלמעסיגען פאסט־קורס צווישען ליווערפול און האליפאקס; אָבער יעצט בעזיצט ער שוין א רייהע פון די ערסטע קלאסע שיפען, וואס מאכען די וויטעסטע רייזען איבער'ן מעער. די קאמפאניע קונארד האט אימער גע־פיהרט איהרע געשעפטען מיט דעם בעסטען ערפאלג, און צייט די זעקס־און־צוואנציג יאָהר וואס זי איז געגרינדעט האט נאָך מיט קיין איינציגע פון איהרע צאהלרייכע שיפען אירגענד וועלכעס אונגליק געטראָפען.

דעם 13טען אפריל פון דעמזעלבען יאָהר איז איינע פון זייערע בעסטע שיפען „סקאָטיא" געפאָהרען איבער דעם אטלאנטישען אָקעאן. דאס וועט־טער וואר זעהר שעהן און דער ים גאנץ רוהיג. צו אבענד־צייט, גראדע דאן ווען די פאסאזשירען זיינען געזעסען אין שפייזע־זאאל ביי'ן טיש, האט מען פלוצלונג דערשפירט איין אונגעוועהנליכען שטויס, אזוי ווי יע־מאנד וואָלט אונטערען וואסער דורכגעשניטען אָדער דורכגעבויערט דעם דעק פון שיף. אנפאנגס האט זיך וועגען דעם קיינער ניט שטארק בעקימערט, אָבער באלד איז געוואָרען א שרעקליכער געוואלט „וואסער אין שיף; מיר געהען אונטער!"

צום גליק איז דער קאפיטאן אנדערסאן געווען אים שטאנד די אויפ־געדעגטע פאסאזשירען באלד צו בערוהיגען, ערקלעהרענדיג אז די „סקא־טיא“ קען פון אזא סיבה ניט אונטערגעהען. זי איז אינוועניג איינגעטהיילט אין זיעבען פערשיעדענע רוימען, מיט אזעלכע שטארקע ווענד, אז ווען דאס וואסער זאל זאגאר אריינדרינגען אין איינע פון זיי, קען עס אין די וויטערע אבטהיילונגען ניט צו קומען, און דארום איז ניטא וואס מורא צו האבען פיר א גרויסע געפאהר. דער קאפיטאן איז באלד ארונטער טיעפער אין שיף און אויסגעפונען, אז דאס וואסער דרינגט אריין אין די פינפטע אבטהיילונג, וואו אין דעק איז דורכגעשלאגען א לאך. צום גליק איז דיעזע אבטהיילונג אויך געווען ווייט פון קעססעל, דען זאנסט האט דאפון גע־קענט ענטשטעהען איין עקספלאזיאן און דאס שיף וואלט אויף ברעקלאך צושפרונגען געווארען.

אויף דעם קאפיטאן׳ס בעפעהל איז דאס שיף אבגעשטעלט געווארען און מען האט זיך ארפגעלאזען אין וואסער אונטער׳ן דעק, אום דעם שא־דען צו אונטערזוכען. עס איז דאן אויסגעפונען געווארען אז דארט איז פון אירגענד וועלכען שארפען אינסטרומענט אויסגעהאקט א לאך, מעהר ווי צוויי עלען די ברייט, די וויטערע רייזע איבער׳ן ים איז נאטירליך ניט געווען מעגליך צו מאכען מיט די געוועהנליכע שנעליגקייט און דאס שיף איז אנגעקומען נאך ליווערפול מיט דריי טעג שפעטער ווי אימער.

דיעזע לעצטע בעגעבענהייט האט זעהר שטארק אויפגערעגט די עפענט־ליכע מיינונג. פון יעצט אן האט מען שוין אנגעפאנגען צו גלויבען אז אין ים געפינט זיך איין אונבעקאנטע שרעקליכע בריאה, וועלכע מאכט אונזי־כער דעם פערקעהר פון די שיפען, דארום מוז מען זעהן מיט אלע מעגליכ־קייטען פון דיעזער פירכטערליכע בעשעפעניס לויז צו ווערען.

צווייטעס קאפיטעל.

מיין ערקלעהרונג.

צו דערזעלבער צייט ווען דיעזע אלע בעגעבענהייטען האבען פאסירט בין איך צוריק געקומען נאך נויארק פון די אינערליכע אמעריקאנישע שטאא־טען, וואוהין די פראנצויזישע רעגיערונג האט מיך, אלס פראפעסאר דער נאטורגעשיכטע, געשיקט אויף א רייזע מיט א וויסענשאפטליכען צוועק, ביי וועלכע איך האב פערבראכט מעהר ווי זעקס מאנאט. דאס וואר אין

אנפאנג מערץ, אלס איך בין שוין פערטיג געווען אבצופאהרען נאך פראנק־רייך, מיט מיינע פערשיעדענע קאָסטבארע זאמלונגען. איך האָב געוואָלט נור א קורצע צייט נאָך פערברענגען אין נויארק, אום דיעזע זאמלונגען איינצוטהיילען אין א ריכטיגע אָרדנונג, לויט די פערשיעדענע קלאסען פון נאטור־וויסענשאפט, נעמליך : די יעניגע וואָס בעהאנדלען וועגען לעבענ־דיגע ברואים (זאָאָלאָגיע), וועגען פפלאנצען (באָטאניק) און שטיינערנע גע־גענשטאנדען (מינעראלאָגיע).

די וויכטיגע טאגעס־פראגע וועגען דעם מערקווירדיגען אונגעהויער אין ים איז מיר געווען גוט בעקאנט פון די צייטונגען, און אלס איך האָב קור־מענדיג נאָך נויארק ערפאהרען וועגען דעם צופאלל וואָס האָט זיך געמאכט מיט דעם דאמפפער סקאָטיא, איז מיר די זאך נאָך מעהר אינטערעסאנט געוואָרען. דעננאָך איז מיר ניט מעגליך געווען וועגען דעם א ריכטיגע מיי־נונג אויסצושפרעכען. איך האָב שוין געהערט וועגען פערשיעדענע ערקלעה־רונגען, אז דאָס זאָל זיין איין ארומשווימענדער אינזעל, אָדער א שטיק פון א צובראָכענע שיף ; אָבער אזעלכע לעכערליכע בעהויפטונגען האָט דאָך קיין פערנינפטיגער מענש ניט געקענט גלויבען, דען ווי איז דאָס מעגליך אז אזא שווימענדער געגענשטאנד זאָל אין א קורצע צייט קענען דורך פליע־הען גאנצע ימים ?

עס איז אויך דיעזען אויפן געבליעבען אנצונעהמען איינס פון דאָס ביי־דע ; אָדער דאָס איז א ווירקליכע משונה'דיגע בריאה, פון וועלכע די ווי־סענשאפט האָט נאָך ביז יעצט ניט ערפאהרען, אָדער א מערקווירדיגע שנע־לע שיף וואָס קען פאָהרען אונטערן וואסער.

ביי דיעזע לעצטע וואהרשיינליכסטע ערקלעהרונג איז דעננאָך ניט מעג־ליך געווען צו בלייבען ; דען ווי זאָל מען גלויבען אז איין איינציגער פריי־וואט־מאן איז אים שטאנד אזא שיף אויפצובויען. אזא אונטערנעהמונג וועלכע פאָדערט מאסען געלד, פיעל ארבייטס־קראפט און גרויס קונסט וואָלט ניט געקענט בלייבען א פערבאָרגענע געהיימנים ; מען וואָלט דאפון באלד ערפאהרען נאָך איידער די שיף איז פערטיג געוואָרען. איבער דיזעל־בע אורזאכע איז אויך ניט מעגליך צו גלויבען אז אירגענד וועלכע רעגיערונג זאָל דאָס האָבען אויפגעטהון, דען גראדע זיי היטען גענוג איינע די אנדערע ביי יעדע בעוועגונג, איבערהויפט ווען עס האנדעלט זיך וועגען פערפערטי־גען פון א נייע מאשין, וואָס קען נוטצען ביי א קריעג.

די נאכפאָרשונגען וואָס זיינען געמאכט געוואָרען אין ענגלאנד, רוס־לאנד, פראנקרייך און אלע אנדערע אייראָפעאישע לענדער האָבען קלאהר בעוויעזען אז אזא שיף וואר דאָרט ניט פערפערטיגט. די רעגיערונגען האָ־בען בעשטימט ערקלעהרט אז זיי וויסען ניט פון וואָס צו זאָגען ; און אזוי

ווי דאָ האנדעלט זיך וועגען דעם אינטערעס פון די גאַנצע וועלט האָט מען דאָך ניט געקענט צווייפלען אַז דיעזעס מאָל ערקלעהרען די רעגיערונגען די ריינע וואהרהייט.

אַלס איך בין געקומען נאָך נויאָרק האָבען איינינע בעוואוסטע מענער זיך געווענדעט צו מיר מיט די פראגע איך זאָל ערקלעהרען מיין מיינונג. מיין נאָמען, אַלס פּראָפעסאָר, איז געוועזן גענוג בעקאנט; נאָך מיט איינינע יאָהר צוריק איז ערשיענען אין פראנקרייך מיינע א גרויסע ווערק אין צוויי בענדער: „די געהיימניסע פון די טיעפנים אין ים“. די געלעהרטע וועלט האָט דיעזעס ווערק גוט אויפגענומען און איך בין אַנערקענט געוואָרען אַלס ספּעציאַליסט אין דיעזען אונערפאָרשטען טהייל דער נאַטור־וויסענשאַפט וועגען די ים־ברואים. איבער דיעזע אַלע אורזאכען האָט מען נאַטירליך מיט גרויס שפּאנונג ערווארטעט צו הערען מיין אַנטוואָרט, וועלכע איך האָב מיט אַלע מעגליכקייטען געזוכט ניט צו געבען. ענדליך בין איך געצוואונגען געווען עפענטליך זיך צו ערקלעהרען, אַלס דער „נויאָרקער העראַלד“ און נאָך איינינע גרויסע צייטונגען האָבען אויפגעפאָדערט מיך „דעם עהרענווערטען פּיערר אַראָנאַקס, פּראָפעסאָר פון פּאַריזער מוזעאום“ איך זאָל מיין מיינונג איבער דיעזען געגענשטאַנד אויסשפּרעכען.

לענגער איז נאַטירליך ניט מעגליך געווען זיך ארויס צו מאַכען און אין א גרויסען אַרטיקעל, וואס וואר אבגעדרוקט דען 30טען אַפּריל אין אַלע צייטונגען האָב איך די זאך גענוי בעהאַנדעלט פון פערשיעדענע שטאַנדפונקטען. מיין ערקלעהרונג איז בעשטאַנען אונגעפעהר אין פאָלגענדעס:

„פון אַלע מיינונגען וואָס זיינען ביז יעצט אויסגעשפּראָכען געוואָרען איז אַם ריכטיגסטען אַנצונעהמען אַז די לעצטע צייטען האָט זיך אין ים געמוזט בעוויזען א מערקווירדיג משונה'דיגע בריאה. די גרויסע טיעפניסען פון מעער זיינען נאָך ביז יעצט אונבעקאנט און אונערפאָרשט. ווער קען גענוי וויסען די פורכטבאַרע געהיימניסע וואָס דאָרט געהן פאָר? וועלכע בעשעפניסע לעבען דאָרט אין אַ טיעפנים פון צוועלף ביז פופצעהן טויזענד מייל? דאָס אַלעס איז שווער זאָגאר זיך פאָרצושטעלען.

„דענאָך קומט די פראגע אַן נור דארויף: קענען מיר גענוי אַלע ברואים וואָס לעבען אויף אונזער פּלאַנעטע, אָדער מיר קענען זיי נאָך ניט?

„אויב אין דער נאַטור־וויסענשאַפט גיבט נאָך פיר אונז אירגענד וועלכע אונערקלעהרליכע געהיימניסע דאַן איז מעגליך צו גלויבען אַז אין ים זיינען דאָ פיעלע ברואים, זאָגאר גאַנצע קלאַסען מינים, פון וועלכע מיר האָבען קיין שום בעגריף ניט. זיי לעבען דאָרט אונטען טיעף, גאַנץ טיעף, און דאַן קומט אַ צייט ווען אַזאַ משונה'דיגע בעשעפניס פערוועלט זיך ארויף

צו שפּאַציערען אין די העכערע וואַסערען און מיר ווערען ערשטוינט הערענ־דיג פון איהר אונגעהויערע געשטאַלט און שרעקליכע גבורות.

„נאָך מיין מיינונג אָבער האָט די נאַטור־וויסענשאַפט שוין אַלעס ער־פאָהרען און עס גיבט ניט אַזעלכע בעשעפּעניסע וואָס זאָלען ניט זיין גענוי בעשריעבען. אויף דיעזען אופן קומט ביי מיר אויס, אַז דאָס אונגעהייער וואָס בעוויזט זיך יעצט אין פערשיעדענע ערטער פון ים, איז איין אונגע־וועהנליכעס ריעזען טהיר, פון די פאַמיליע וואָס זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאָמען „נאַרוואַל”.

„דער געוועהנליכער נאַרוואַל איז אַזאַ מין חיה אין ים וואָס ערדרייכט זעהר אָפט ביז זעכציג פוס די לענג. ער טראָגט אויפ'ן קאָפּף אַ האָרן, וואָס האָט די פאָרמע אַזוי ווי אַ שווערד פון עלפאַנט ביין און איז הארט ווי דער בעסטער שטאהל. דער נאַרוואַל בעפאַלט זאָגאר אַזעלכע גרויסע טהיערע ווי דער וואַלפיש און בעזיעגט איהם. מען האָט אין מאַנכע שיפען געפונען שטעקענדיג דיעזען האָרן, פון וועלכען דער דעק וואר אין גאַנצען דורכגעבויערט. אין פאַריזער מוזעאום געפינט זיך אַ האָרן, פון דיעזען ים־טהיער, וואָס איז ביינאַהע דריי עללען לאַנג.

„אויב מען זאָל אננעהמען אַז אין ים געפינט זיך יעצט אַ מין ריעזען־נאַרוואַל, וועלכער איז צעהן אָדער פופצעהן מאָל גרעסער און שטאַרקער ווי אַ געוועהנליכער, מוז ער ווירקליך טראַגען אַזאַ פורכטבאַרען האָרן וואָס קען דורכלעכערען יעדע שיף. נאַטירליך מוז אַזאַ חיה אויך בעזיטצען די שנעלקייט דורך צו שיעסען אונגעפעהר צוואַנציג מייל אין אַ שטונדע, ווי מען האָט עס מיט דיעזען אונגעהויער בעמערקט.”

מיין אַרטיקעל איז איבעראַל אָנגענומען געוואָרען מיט גרויס בייפאַל און מיין מיינונג האָט זיך פיעלע אנהענגער ערוואָרבען. מיין ערקלעהרונג איז וואַהרשיינליך נור דארום אַזוי געפעלען געוואָרען ווייל דאָ האָט זיך די פאַנטאַזיע געקענט אַביסעל פאַנאַנדער שפּיעלען, און דאָס ליעבט יעדער מענש, זאָגאר דער העכסט געבילדעטער אויך זעהר שטאַרק.

דער ים איז גראַדע דער איינציגער אָרט פון וועלכען מען קען זעהר פיעל טרוימען און פאַנטאַזירען; דאָרט, אין יענע פורכטבאַרע טיעפעניסען, לע־בען געוויס אַזעלכע ברואים וואָס אונזערע עלעפאַנטען זיינען קאַריקעס גע־גען זיי. מיר וויסען צום ביישפּיעל אַלס פאַקט, אַז דאָס גרעסטע טהייל פון דער קלאַס טהיערע וואָס געבאָרען לעבענדיג קינדער און זויגען זיי, גע־פינען זיך אין ים; אָבער עס קען דאָך אויך זיין אַז דאָרט זיינען פערבאָר־גען אַזעלכע אונגעהויערע שלאַנגען און מאַללוסקען וואָס עס איז גאָר אַ שרעק אויף זיי אַ קוק צו געבען. אמאָל, אין די אורצייטען, מיט פיעלע צעהנד־ליגע טויזענד יאָהרען צוריק, איז אונזער וועלט געווען בעזעצט מיט גאַנץ־

אנדערע ברואים. עס האבען דאן געלעבט פיערפיסיגע ברואים, פויגלען און שרצים וואס ווארען הונדערטע קלאפטער די גרויס. די ערד האט זיך פון יענע צייטען געענדערט און יענע אונגעהויערע ריעזען זיינען פערשוואונדען; אבער דער ים וואס איז געבליעבען אין דעמזעלבען צושטאנד ענטהאלט געוויס אין זיינע אונבעקאנטע טיעפעניסען אזעלכע שרעקליכע ריעזענגאטונגען ווי אין יענעם גרויסען אלטערטהום.

קורץ און גוט, די אלגעמיינע ערקלעהרונג, אז אין ים שפאציערט ארום איין אונבעקאנטער געפעהרליכער אונגעהויער, האט געפיהרט דאצו אז מען זאל אם שנעלסטען אלע מיטלען אנווענדען דיעזען שרעקליכען ריעז צו פערניכטען. אין פיעלע לענדער האט מען מיט דיעזע פראגע זיך שטארק בעשעפטיגט, אויף וועלכען אופן אזא אונגעוועהנליכע אויפגאבע אויסצופיהרען. מען וואלט נאך וועגען דעם פיעלייכט לאנג געשפראכען, אבער די רעגיערונג פון די פעראייניגטע שטאאטען אין אמעריקא האט באלד אנגעפאנגען אין דער ווירקליכקייט עטוואס צו טהון אין דיעזער אנגעלעגענהייט. א שנעל־קריעגס־דאמפפער, נעמליך די פרעגאטע „אייבראם לינקאלן״ איז בעשטימט געווארען דעם ריעזען־נאוואל צו פערפאלגען. דער קאמאנדאנט פון דיעזער שיף פאראגוט איז שוין געוועזען שטארק בעשעפטיגט אלע נויטהווענדיגע פארבערייטונגען וואס אם שנעלסטען צו מאכען.

אבער אזוי ווי אויף להכעים איז דער אונגעהויער גראדע צו דיעזער צייט אין גאנצען פערשוואונדען. עס זיינען פארביי געגאנגען מעהר ווי צוויי מאנאט און מען האט פון איהם ניט געהערט און ניט געזעהען. די הומאריסטישע צייטונגען האבען זיך געהאט איבער וואס לוסטיג צו מאכען, פארשטעלענדיג ווי דער ריעזען־נארוואל לעגט צו דעם אויער צום טעלעגראפען־דראט, אויפ׳ן גרונד פון ים, און הערט זיך איין די סודות וואס ווערען געשפראכען וועגען איהם דורך די קאבעל־דעפעשען.

די פרעגאטטע „אייבראם לינקאלן״ איז שוין געשטאנען רייזע פערטיג, אויסגעשטאטעט מיט אלע פירכטערליכע קאמפף־מאשינען, אבער מען האט ניט געוואוסט נאך וועלכע געגענד פון ים צו ווענדען. ענדליך איז ערהאלטען געווארען די נאכריכט, אז א דאמפפער פון דער סאן־פראנציסקא־ליניע האט געזעהען דעם אונגעהויער מיט דריי וואכען צוריק, אין די נארד־וואסערען פון דעם גרעסטען וועלט־מעער, וועלכע איז בעוואוסט אונטער דעם נאמען דער שטילער אקעאן.

די אלגעמיינע אויפרעגונג איז באלד געווארען זעהר גרויס. מען האט דעם קאמאנדאנט פאראגוט קוים פיער־און־צוואנציג שטונדען צייט געלאזען די לעצטע פארבערייטונגען צו מאכען. באלד ווער אלעם אם שנעלסטען פערשאפט; די נויטהיגסטע מאטעריאלען, קוילען נאך מעהר ווי פיעל מען

דארף, און די גאנצע מאנשאפט פון פרעגאטע יעדער אויף זיין פאסטען. עס איז נור איבריג געבליעבען איינצוהייצען און אבצורייזען.

דריי שטונדען איידער די פרעגאטע איז אבגעפאהרען האב איך פאלגענדען בריעף ערהאלטען :

„הערר ן אראנאקס, פראפעססאר פון פאריזער מוזעאום, 5טע עוועניו האטעל, נויארק.

„די רעגיערונג פון די פעראייניגטע שטאאטען וועט זעהר ערפרייט זיין אויב איהר וואלט איינשטימען זיך אנצושליעסען צו דער עקספעדיציאן פון דער פרעגאטע „אייבראם לינקאלן". דורך אייך וועט פראנקרייך בעוויי זען איהר געפעליגען אנטהייל אין דיעזע אונטערנעהמונג. דער קאמאנדאנט פאראגוט האלט פיר אייך פערטיג א בעזונדערע קאיוטע.

„גאנץ ערגעבענסט, י. ב. האבסאן, מארינע-סעקרעטער."

דריטעס קאפיטעל.

מיין דיענער קאנסייל.

דריי מינוטען פריהער, איידער דיעזער בריעף איז מיר אנגעקומען, האב איך אזוי פיעל געטראכט צו פאהרען מיט די פרעגאטע לינקאלן גראדע ווי איך וואלט געקענט דענקען צו מאכען א רייזע נאך דער לבנה. דריי מינוטען שפעטער, נאכדעם ווי איך האב דיעזען בריעף איבערגעלעזען, איז ביי מיר קיין צווייפעל געוועזען אז איך וועל די העפליכע איינלאדונג אננעהמען. מיין בערוף אלס פראפעססאר בעפעהלט מיר איך זאל אנטהייל נעהמען אין אזא וויכטיגע זאך, מיט וועלכע די גאנצע וועלט אינטערעסירט זיך אזוי פיעל.

איך קום זאגאר יעצט ערמיעדעט פון א לאנגע שוועריגע רייזע און וואלט זעהר נויטהיג געדארפט אויסרוהען. עס בייגקט זיך אפילו זעהר שטארק נאך דער היימאטה-לאנד, נאך מיין שטילע, ליעבליכע וואהנונג, מיט די אלע היימישע בעקוועמליכקייטען ; אבער דאס אלעס קען מיך ניט צוריק האלטען און איך בין פעסט ענטשלאסען די מערקווירדיגע עקספעדיציאן מיט צו מאכען, און מיט מיינע אייגענע אויגען דיעזע וואונדערבארע בעשעפענים צו זעהען.

„איבריגענס" האב איך מיט זיך אליין געטראכט „קען מען דאך אויף

יעדען וועג צוריק נאָך פראנקרייך קומען. דער ריעזען־נאַרוואל וועט געוויס נאָך נים זיין אזוי גראָב אונז גאנץ וויים צו פערפיהרען און מיר וועלען איהם וואהרשיינליך אנטרעפען אין די אייראָפעאישע וואסערען. דאפיר וועל איך איהם מאכען די עהרע און אוועק שטעלען א שטיקעל פון זיין האָרן אויף דעם שעהנסטען פּלאטץ אין אונזער פּאריזער נאַטור־היסטאָרישען מוזעאום.

פאָרלויפיג אָבער פאָהרען מיר דעם ריעזען־נאַרוואל אויפזוכען אין די נאָרד־געגענדען פון שטילען אָקעאַן. דאָס איז גראדע א משונה׳דיגער וועג פון אמעריקא נאָך פראנקרייך איבער כינא און יאפּאַן.

„קאָנסייל !” האָב איך אויסגערופען אונגעדולדיג.

קאָנסייל איז שוין פון יאָהרענלאַנג געוועזן מיין טרייער דיענער, וועלכער האָט יעדעס מאָל אויף אַלע מיינע רייזען מיך בעגלייט. אלס געבאָרענער האָלענדער וואר ער פּינקטליך אין זיין ארבייט, רעגעלמעסיג אין אלע זיינע בעוועגונגען און אזוי קאלטבליטיג אז קיין זאך האָט איהם נים געקענט אי־בערראשען. פון דעם פערקעהר מיט די געלעהרטע פּראָפעסאָרען, וואָס פלעגען שטענדיג מיר בעזוכען, איז זיין בילדונגס־שטופע אזוי פיעל ענט־וויקעלט געוואָרען אז ער האָט פערשטאַנען אויסצורעכענען אַלע גרופּען, קלאסען, אבטהיילונגען און פאמיליען פון פערשיעדענע ברואים, וואָס זיי־נען בעשריעבען אין דער נאַטור־געשיכטע, אָבוואָהל אין דער טהאט האָט ער קיין מאָל אַזעלכע טהיערע נים געזעהען און וואָלט געוויס נים געקענט אונטערשיידען א פאַטעפּיש פון א וואלפיש. איבריגענס איז קאָנסייל געוועזן א טיכטיגער, בראַווער יונגע, פון א יאָהר 30. קרעפטיג אין געזונדהייט, מיט שטאַרקע גליעדער, אָבער אָהן נערווען, דאָס הייסט, ער האָט ניעמאָלס געוואוסט ווי צו זיין נערוועז אויפגערעגט. אויף אַלע מיינע רייד האָט ער נור געהאט איין אנטוואָרט : „ווי דער הערר ווינשט !” דיעזען וואָרט „דער הערר” פלעגט ער אימער געברויכען אין געשפּרעך מיט מיר, גראדע ווי איך וואָלט דאביי נים געוועזן. דאָס וואר זיין איינציגער פעהלער פון וועלכען איך האָב איהם נים געקענט אָבגעוואָהנען.

„דער הערר רופט מיך ?” האָט ער געפרעגט ארייגקומענדיג אין צימער.

„יא, מיין יונגע ! אין צוויי שטונדען וועלען מיר אברייזען, מאך אלעס פערטיג.”

„ווי דער הערר ווינשט.” האָט קאָנסייל רוהיג געענטפערט.

„דו דארפסט נור איינפּאַקען קליידער און וועש ; אַלע נאַטור־היסטאָ־רישע זאמלונגען וועלען מיר פאָרלויפיג דאָ איבערלאָזען.”

„ווי, דער הערר פאָהרט נים צוריק נאָך פּאריז ?”

„יא — דאָס הייסט, נים דירעקט ; מיר פאָהרען מיט די פרעגאַטע

„אייבראם לינקאָלן”, אום דעם גרויסען אונגעהויער — דעם ריעזען נאר־וואל צו פערפאָלגען. די רייזע איז אפילו אביסעל געפעהרליך — אזא שרעק־ליכע בעשעפענים; אָבער עס פאסט מיר ניט אנדערס; איך מוז עס טהון. פיעלייכט ווילסט דו אליין צוריק נאָך פראנקרייך פאָהרען?”

„וואו דער הערר פאָהרט, רייז איך מיט.” האָט קאָנסייל געענטפערט.

אין א פיערטעל שטונדע שפעטער ווארען אונזערע קאָפפער געפאקט און בנעשיקט נאָך ברוקלין, וואו די פרעגאטע איז געשטאנען אין האפען. איך האָב אונטערדעסען אין קאנטאר פון האָטעל זיך אָבגערעכענט און בעשטעלט מיינע איבריגע זאכען און די זאמלונגען נאָך פראנקרייך צו טראנספּאָרטי־רען. דאן בין איך אין דער בעגלייטונג פון מיין דיענער קאָנסייל ארויס פון האָטעל און אונגעפעהר א שטונדע נאָכדעם זיינען מיר געקומען אין ברוקלי־נער האפען און דערזעהען דעם „אבראם לינקאָלן”, ווי זיינע צוויי גרויסע קוימענס שטויסען ארויס א געדיכטען שווארצען רויך, א צייכען אז די מאשינען זיינען שוין שטארק איינגעהייצט און די פרעגאטע האלט ביי'ן אבדייזען.

איך בין ארויף אויפ'ן פערדעק און איינער פון די מאטראָזען האָט מיך צוגעפיהרט צום קאָמאנדאנט פאראגוט. נאָך דער ערסטער געוועהנליכער פאָרשטעלונג האָט דער קאָמאנדאנט מיך זעהר פריינדליך בעגריסט און גע־הייסען דעמזעלבען מאטראָז מיר אנצייגען מיין צימער, מיט וועלכע איך בין געבליעבען זעהר צופריעדען. דאס וואר איין זעהר בעקוועמע קאיוטע, אין דעם הינטערען טהייל פון שיף, ניט ווייט פון דעם אָפיציערען־זאאל.

באלד נאָכדעם זיינען אונזערע קאָפערס געבראכט געוואָרען און קאָנסייל האָט אָנגעפאנגען מיט זיינע רעגעלמעסיגע, פינקטליכע בעוועגונגען זיך היי־מיש איינצוואָרדנען. לאָזענדיג מיין דיענער ביי דיזער בעשעפטיגונג בין איך ארויסגעגאנגען אום דאס שיף גענויער צו בעטראכטען.

דער „אייבראם לינקאָלן” איז געווען איינער פון די בעסטע און שנעל־סטע פרעגאטען. איהר מאשינע, מיט א דאמפף־קראפט ביז זיעבען אט־מאספערען האָט געקענט טרייבען דאס שיף פון דרייצעהן ביז אכטצעהן מיי־לען א שטונדע. אזא געשווינדיגקייט איז אפילו זעהר גרויס, אָבער נענען די שנעליגקייט פון יענעם ריעזען־טהיער האָט דאס ניט פיעל צו בעדייטען.

די לעצטע שטריק פון אנקער ווארען אָבגעבונדען. דער קאָמאנדאנט איז שוין געשטאנען אויפ'ן פלאטפאָרם און געגעבען דורכ'ן שפּראך־ראָהר זיינע בעפעהלען נאָך דעם מאשינען רוים. א שניידענדער פייף האָט דורכ־געקלונגען די לופט, די שרויבע איז געזעצט געוואָרען אין בעוועגונג און די פרעגאטע האָט אָנגעפאנגען לאנגזאם ארויס צו פאָהרען פון האפען.

בעגלייטעט פון פיעלע שיפען, שיפלאך און יאכטען איז אונזער מאָיע־

סטעטישע פרעגאטע געפאָהרען פארביי ברעג, אויף וועלכען עס זיינען גע־שטאַנען צעהנדליגע טויזענדע צושויער און האָבען אין דיעזער מינוט בע־גריסט אונזערע אברייזע מיט א שטורם פון א בעגייסטערטען הורראה. דיע־זע בעגריסונגען האָבען ניט אויפגעהערט ביז אונזער שיף איז אָנגעקומען אין די וואסערען פון הודסאָן־ריווער, און דער שפיטצע פון דעם לאנגען האלב־אינזעל, אויף וועלכען די שטאָדט נויארק איז געבויט.

מיר זיינען דאן געפאָהרען פארביי די וואונדערשעהנע ברעגעס פון ני־דזשוירזי, וואָס זיינען בעזעצט מיט פראכטפאָלע לאנד־הייזער, און פֿון דאָרט ווייטער פארביי די פאָרטען, פון וועלכע אונזער אברייזענדע פרעגא־טע איז בעגריסט געוואָרען מיט א קאנאָנען־דאָנער.

שנעלער און שנעלער האָט די שרויבע געשלאָגען די וועלען, ביז מיר האָבען אום אכט אוהר אבענד פערלאָרען פון די אויגען די לעצטע ארומיגע אינזלען און אונזער פרעגאטע איז מיט פולען דאמפף־קראפט אריינגעפאָהרען אין די דונקעלע וואסערען פון אטלאנטישען אָקעאַן.

פערטעס קאפיטעל.

עדוארד, דער וואלפיש־פאנגער.

דער קאמאנדאנט פאראגוט איז געוועזן א טיכטיגער זעעמאַן און אויס־געצייכענטער שיפס־פיהרער. וועגען דעם אז אין ים עקסיסטירט ווירקליך א ריעזען־אונגעהויער איז ביי איהם גאָר קיין שום צווייפעל ניט געווען, גראדע אזוי ווי די גוטע, פרומע ווייבער גלויבען אז עס געפינט זיך אירגענדוואו א לויתן, אָדער א שור־הבר, ניט ווייל זיי אליין האָבען אזעלכע ברואים געזעהן, נור גאנץ איינפאך, ווייל דאָס איז א זאך וואָס מען דארף גלוי־בען. קלעהרען ארום דעם, אויב דאָס איז מעגליך אָדער ניט, טהאָר מען גאָר ניט, און אזוי האָט אויך אונזער קאמאנדאנט גאָר ניט געוואָלט הערען אז יעמאנד זאָל זיך ערלויבען וועגען דיעזע זאך צו דיספוטירען. ער איז אויך געווען ביי זיך פאָלשטענדיג זיכער, אז זיין פרעגאטע וועט דעם אונ־געהויער ענטדעקען און עס וועט איהם געלינגען דיעזע שרעקליכע בריאה צו טויטען, אום די וועלט פון איהר צו בעפרייען.

די אפיציערען פון אונזער שיף זיינען אויך געווען גאנץ איינפערשטאַנ־דען מיט די מיינונג פון זייער קאָמאנדאנט. זיי פלעגען נור שטענדיג זיך דורכרעדען אויף וועלכען אופן עס איז זיכערער און בעסער דעם ריעזען־

נארוואל אנצוגרייפען, און דאביי האבען זיי ניט אויפגעהערט גוט אכטונג צו געבען אויפ'ן ים פון אלע זייטען. די דיענסט פון האלטען וואך, וועלכע איז זאנסט זאגאר פיר א מאטראז זעהר ניט אנגענעהם, האט יעצט יעדער אפיציער מיט פריידען ערפילט. אויך די מאטראזען האבען ניט אויפגע־הערט גאנצע טעג צושפרינגען אויף די העכסטע מאסטען, אום וואס ווייטער איבער'ן גרויסען מעער זיך ארום צו קוקען, אבוואהל די פרעגאטע איז נאך געוועזן ווייט פון יענע וואסערען וואו מען האט לעצטענס דעם שרעקליכען נארוואל געזעהען.

עס איז אויך קיין וואונדער ניט, אז די מאנשאפט פון דעם „אייבראם לינקאלן" האט ניט אויפגעהערט מיט אזא שפאנענדע אונגעדולד צו ערווארטען דעם מאמענט ווען די פרעגאטע וועט מיט דעם משונה'דיגען ים־טהיער צוזאמען טרעפען, דען דער קאמאנדאנט האט בעשטימט א פרייז פון צוויי טויזענד דאלער, פיר דעמיעניגען וואס וועט דער ערסטער געבען א סיגנאל אז דער נארוואל זעהט זיך. מען קען זיך דארום פארשטעלען ווי יעדער אייינער האט אנגעשטרענגט זיינע בליקען און געהאלטען אויסגעשטעלט די אויגען אויף דעם וויימען, ברייטען מעער.

איך, פון מיינער זייטע, האב נאטירליך אויך מיט גרויס אינטערעס שטענדיג בעאבאכטעט דעם ים, נור קאנסייל, מיין קאלטבלוטיגער דיענער, האט קיין אנטהייל גענומען אין די אלגעמיינע בעגייסטערונג און איז אימער געשטאנען פון וויימען, אזוי ווי די גאנצע זאך וואלט גאר צו איהם ניט האבען.

ווי געזאגט איז אונזער שיף געוועזן פערזארגט מיט אלע מאשינען און ווערקצייגען, וועלכע זיינען נויטהיג אזא אונגעהויער גרויסען טהיער צו טויטען. עס האט קיין זאך ניט געפעהלט. אנפאנגענדיג פון מיט דער האנד געווארפענער הארפונע: (אזא מין שארפער שפיז, וואס ווירד בענוצט צו טויטען וואלפישען:) ביז די גרעסטע קאנאנען, וואס ווארפט צעהן פונטיגע עקספלאזיאן־קוילען אונגעפעהר אויף צעהן מייל ווייט.

עס האט אלזא אויף דער פרעגאטע ניט געפעהלט קיין מארד־אינסטרומענטען און אויך קיין לייטע וואס זאלען זיך פערשטעהען דאמיט גוט צו בענוצען; אבער דער וויכטיגסטער פון זיי אלעמען איז געוועזן א געוויסע פערזאן, דער ווייט בעריהמטער עדוארד לענד, וועלכען מען האט גערופען דער קעניג פון אלע הארפוניער.

עדוארד לענד איז א געבארענער פון קענעדע. אין זיין געפעהרליכע פראפעסיאן צו פאנגען וואלפישען איז צו איהם קיין גלייכען ניט דא. זיין געשיקטע האנד ווארפט פון וויימען די הארפונע אזוי פינקטליך אז עס איז ווירקליך צום ערשטוינען. זיין קאלטבליטיגע העלדען־מוטה און זיין קלאהרע

בערעכענונג אין מאָמענט פון גרעסטען געפאהר גיבט איהם די מעגליכקייט מיט ערפאָלג צו קעמפפען געגען דאָס שטאַרקסטע ים־טהיער.

דיעזער עדוארד איז געווען אַ מאַן פון אַ יאָהר פערציג, הויך געוואקסען, קרעפטיג געבויט, מיט איין גאַנץ ערנסטע מיענע. רעדען פלעגט ער גאַנץ וועניג, אָבער זיין שטילער כאַראַקטער איז אויך געווען זעהר היציג און מען האָט איהם גאַנץ לייכט געקענט אויפרייצען ביז צום גרעסטען צאָרן. פון זיין נאַציאָנאַלע אבשטאַמונג וואר ער אַ געבאָרענער פראַנצויז ; זיינע עלטערן האָבען זיך בעזעצט אין קוועבעק, נאָך צו יענער צייט ווען דיעזע שטאָדט האָט געהערט צו פראַנקרייך. נאָכדעם איז קוועבעק מיט גאַנץ קענעדע איבערגעגאנגען צו די ענגלישע רעגיערונג און עס איז אויך איינגעפיהרט געוואָרען די ענגלישע לאַנדעס שפּראַך און אלע ענגלישע זיטען ; דעננאָך האָט עדוארד מיט פערגניגען בענוצט יעדע געלעגענהייט, אום די אלטע פראַנצויזישע שפּראַך צו רעדען, און ״אהרשיינליך דארום איז ער אין אַ קורצע צייט צו מיר צוגעבונדען געוואָרען און פלעגט שטענדיג פערברענגען מיט מיר זיך צו אונטערהאַלטען. איך פלעג אויך מיט גרויס אינטערעס זיך צוהערען זיינע ערצעהלונגען, וועגען די מערקווירדיגע רייזען וואָס ער האָט שוין דורכגעמאַכט אין די וויטעסטע געגענדען פון דעם געפעהרליכען אייז־מעער, און פון די שרעקליכע בעגעבענהייטען וואָס האָבען דאָרט מיט איהם פּאַסירט, וועלכע ער פלעגט שילדערען זעהר פּאָעטיש און שפּאַנענד.

אויף דיעזען אופן איז צווישען אונז ענטשטאַנדען אַ פריינדשאַפט, וועלכער איך קען נאָך ביז יעצט ניט פערגעסען, אָבוואָהל אין אונזערע אַנזיכטען וועגען דעם ריעזען־נאַרוואַל האָבען מיר ניט איינגעשטימט. דער ערפאַהרענער האַרפּוניער האָט זאָגאַר ניט געגלויבט אַז די מערקווירדיגע ערשיינונג אויפ׳ן ים זאָל זיין אַ לעבעדיגע בעשעפעניס, און יעדעס מאָל ווען עס איז וועגען דיעזען געגענשטאַנד צו רייד געקומען האָט ער געזוכט אַ וויטערען געשפּרעך אויסצומיידען.

עס וואר אַ שעהנער פּראַכטפאָלער אבענד דען 30טען יוני, דאָס הייסט, דריי וואָכען נאָכדעם ווי מיר האָבען אָבגערייזט פון נויאָרק. אונזער פרעגאַטע האָט זיך געפונען געגען דעם באַרג־שפּיטץ פון קאַפּ בלאַנקא, דרייסיג מייל אונטערן ווינד, ביי די ברעגעס פון לאַנד פּאַטאַגאָניען. צו דעם מאַגעללאַן־קאַנאַל איז געווען נור אונגעפעהר זיעבען הונדערט מייל ווייט און מיר האָבען געקענט רעכנען נאָך פערלויף פון אכט טאָג אַריין זעגלען אין די וואַסערען פון דעם גרויסען, שטילען אָקעאַן.

איך און עדוארד זיינען ווי געוועהנליך געזעסען אויף דעם הינטערן טהייל פון שיף, פלוידערענדיג וועגען פערשיעדענע געגענשטאַנדען און בע־

טראכטענדיג דעם געהיימניספאָלען מעער מיט זיינע פורכטבארע טיעפעני־סען, וועלכע קיין מענשליכע אויג האָט נאָך ניעמאלס געזעהען. איך האָב באלד אָנגעפאנגען צו פיהרען א געשפּרעך וועגען דעם ריעזען־נארוואל, קלעה־רענדיג אויב אונז וועט געלינגען איהם צו ענטדעקען און בעזיעגען. עדוארד לענד איז געזעסען שטיל זיך איינהאָרכענדיג מיינע רייד, אויף וועלכע ער האָט ביז יעצט גאָר ניט געענטפערט.

„אָבער זאָגט מיר, עדוארד" בין איך שליעסליך צוגעשטאנען „פאר־וואס זייט איהר דער איינציגער אויף'ן שיף וואס גלויבט ניט אין די עקסיס־טענץ פון דיעזען אונגעהויערען טהיער, וועלכען מיר פערפאָלגען? קענט איהר דען ערקלעהרען א ריכטיגע אורזאכע ווארום איהר צווייפעלט דארין?"

„פיעלייכט יא, הערר אראנאקס", האָט ער געענטפערט טראכטענדיג.

„דאן ערקלעהרט מיר אייערע אנזיכטען: איך וואָלט מיינען גראדע פערקעהרט, אז אזא מאן ווי איהר, וואס האָט אין זיין לעבען אזוי פיעל גרויסע ים־טהיערע געזעהען, דארף שנעלער ווי יעדער אנדרער איבער־צייגט זיין אין דיעזער זאך. פארוואס קען, צום ביישפּיעל, ניט טרעפען אז פון דעם זאָרט נארוואלען איז אויסגעוואקסען איינער, איין אונגעוועהנ־ליכער ריעז, וועלכער איז זאָגאר אים שטאנד א שיף צו שעדיגען?"

„ניין, הערר פּראָפעסאָר, איהר האָט א טעות" האָט עדוארד גאנץ רוהיג געענטפערט „דער איינפאכער פעבעל מעג זיך גלויבען אין אזעלכע וואונדער, אז עס גיבט קאָמעטען וואס שפאציערען פריי ארום אין די לופ־טען, אָדער אונבעוואוסטע משונה'דיגע ברואים אין טיעפענים פון דער ערד, אָבער דער געלעהרטער אסטראָנאָם און דער געאָלאָג לאכט זיך אויס פון אזעלכע דומהייטען. דאָס זעלבע מוז איך אויך, אלס ערפאהרענער וואל־פיש־פאנגער בעהויפּטען. איך האָב מיין גאנצען לעבען פערבראכט אין פערפאָלגען גרויסע ים־טהיערע, מיט פיעלע פון זיי געקעמפּפט, אָבער דאָס וויים איך גענוי אז קיין איינציגע פון דיעזע ברואים קען א שיף ניט שאדען. זי מעג בעזיטצען די גרעסטע גבורה און די שטארקסטע צייהנער וועט זי דעננאָך ניט אים שטאנד זיין אזא זאך אויסצופיהרען."

„אָבער ווייסט איהר דען ניט אז די נארוואל־טהיערע האָבען שוין פיעלע מאָל דורכגעבויערט מיט זייערע צייהנער די דעקען פון שיפען?—"

„הילצערנע פיעלייכט יא. איבריגענס האָב איך בלויז געהערט וועגען דעם רעדענדיג, אָבער געזעהען מיט די אויגען ניט. אלזאָ ביז מען וועט מיר בעווייזען אז א נארוואל קען דאָס יא אויפטהון, וועל איך אזעלכע זאכען ניט גלויבען."

„אָבער הערט נור צו, עדוארד—"

„ניין, הערר פּראָפעסאָר. אלעס וואס איהר וועט מיר זאָגען, נור

דאָס ניט. א נאַרוואַל — ניין, דאָס איז אונמעגליך ! פּיעלייכט א ריעזען־פּאָליפּ —"

„וואָס רעדט איהר ? א פּאָליפּ איז דאָך נור א מאָלוסק ; ער בעזיצט קיין קנאָכען און זאָגאר זיין פלייש איז ניט פעסט. עס איז ריכטיג אז דיעזע ים־שלאנגען זיינען אונגעהויער גרויס, אָבער אזא בעשעפּינים מעג אויך פינף הונדערט פוס לאַנג זיין וועט זי דאָך ניעמאָלס קענען שאַרען אזא שיף ווי די „סקאָטיא", אָדער אונזער „אייבראַם לינקאָלן". דאָס האָט מען נור אין די פאַרצייטיגע יאָהרען זיך איינגערעדט, אז עס גיבען זעהר געפעהר־ליכע ים־שלאַנגען וואָס זיינען אזוי גרויס ווי איין אינזעל ; אז שיפען, האָ־בענדיג א טעות, שטעלען זיך אָב ביי זיי אום אַנקער צו וואַרפען. יעצט וועט זיך דאָך קיין פערנינפטיגער מענש אזעלכע לעכערליכקייטען ניט לאָ־זען איינרעדען."

„און דעננאָך, הערר פּראָפעסאָר" האָט דער האַרפּוניער מיט שפּאָט ערוויעדערט „גלויבט איהר אליין אז עס קען געבען א ריעזען־נאַרוואַל, מיט אזא שטאַרקען האָרן, וואָס זאָל דורכלעכערען דעם דיקען שטאָהל פון א שיף ?"

„יא, מיין עהרליכער קאַנאַדיער, וויל איך בין פאָלשטענדיג דאַרין איבערצייגט, און איך קען איך גאַנץ איינפאך בעווייזען נור דאַמיט, אז אזא טהיער וואָס לעבט און בעוועגט זיך פריי טויזענדע מיילען אונטער די טיעפענים פון ים, מוז בעזיטצען אזא גבורה אין קערפּער, וועלכע מיר קע־נען זיך גאָר ניט פאָרשטעלען."

„מיט וואָס קענט איהר דאָס בעווייזען ?"

„הערט נור צו אויפמערקזאם. די וויסענשאַפט האָט ריכטיג ערקלעהרט, אז אויף א טיעפענים פון אונגעפעהר דרייסיג פוס דריקט שוין דאָס וואַסער אויף יעדען קערפּער מיט א געוויכט פון בערך פערציג טויזענד פונט. היינט שטעלט זיך פאָר וואָס פיר איין אונגעהויער שרעקליכע מאַסע עס זיינען אים שטאַנד צו ערטראַגען יענע בעשעפעניסען וועלכע לעבען דאָרט אויף א טיעפענים פון טויזענדע מיילען. א קערפּער פון אזא טהיער, וואָס קען אויסהאַלטען מיליאָנען פונטען געוויכט, מוז דאָך א רעכטע ביסעל קרעפ־טען האָבען."

„אויב אזוי" האָט דער האַרפּוניער אויסגעשפּראָכען צווייפעלענדיג „מו־זען זיי דאָך בעזיטצען א הויט וואָס איז אזוי שטאַרק וועניגסטענס ווי דער אכט־צאָל דיקער אייזען, מיט וועלכען אונזערע פאַנצער־פרעגאַטען זיינען בעשלאַגען."

„גאַנץ געוויס ! יעצט בערעכענט, ווען אזא משונה'דיג שטאַרקע בריאה, וואָס פליעהט מיט די שנעלקייט פון א דאַמפּף־צוג, שטויסט זיך

אן גענגען א שיף, וואס פיר א פירכטערליכע צערשטערונג עס מוז דאפון ארויסקומען."

„ווירקליך — פיעלייכט" האט עדווארד אויסגעשפראכען נאכדענקענדיג.

„נון, האב איך אייך שוין יעצט איבערצייגט ?"

„יא, הערר נאטור־פארשער. איהר האט מיר בעוויעזען אז אויב דארט אויפ'ן גרונד פון ים עקסיסטירען ווירקליך אזעלכע ברואים מוזען זיי זיין אזוי שטארק ווי איהר זאגט. אבער די פראגע איז אויב זיי געפינען זיך דארט אין דער ווירקליכקייט."

„אבער זייט איהר איין איינגעשפארטער מענש !" האב איך אויסגע־רופען מיט גרויס אונגעדולד „אויב אזוי דאן מוזט איהר דאך ערקלעהרען איין אנדער ריכטיגע אורזאכע, פון וועלכע די סקאטיא איז דורכגעבויערט גע־ווארען."

„ווייס איך ניט" האט דער הארפוניער רוהיג געענטפערט „און וועגען א זאך וואס איך ווייס ניט וויל איך ניט רעדען."

איך האב געמוזט איינזעהען אז עס איז ניט מעגליך דעם מענשען אי־בערצורעדען און דארום איז ביי מיר געבליעבען דעם וייטערען געשפרעך אויפצוגעבען. איך אליין בין נאטירליך געבליעבען פעסט ביי מיינע איבער־ציינונג. דער לעצטער צופאל מיט דאס שיף סקאטיא איז געוועזן א פאקט, וואס קיינער האט ניט געקענט אבלייקענען. די גרויסע לאך אין איהר דעק איז ניט פון זיך אליין געמאכט געווארען, און אזוי ווי דארט איז קיין שום פעלזען ניטא מוז דאך יעדער צוגעבען, אז דאס איז די ארבייט פון א אונ־געהויערעס ים־מהיער.

נאך מיין מיינונג קען דיעזע בריאה זיין נור א ריעזען נארוואל, ווייל די בעשעפעניסען פון זייער זארט טראגען שטארקע הערנער אויפ'ן קאפף. די גענויערע בעשטימונג, צו וועלכע ארט און גאטונג ער געהערט, איז א פראגע אויף וועלכע מען קען יעצט ניט ענטפערען, ביז מען האט דעם אונ־בעקאנטען ריעז ניט צושניטען ; אבער אום מען זאל איהם צושניידען דארף מען איהם פריעהער פאנגען, און אום דאס אויסצופיהרען מוז מען איהם דאך צוערסט זעהען, וועהרענד אונז איז נאך פארלויפיג ניט געלונגען זאגאר די קלענסטע שפור פון איהם צו ענטדעקען.

זיעבענטעס קאפיטעל.

די בעגעגענים.

אונזערע וויטערע רייזע איבער'ן ים איז געגאנגען געוועהנליך, אָהן אירגענד וועלכע סיבות. דאָך האָט איין בעזונדערער צופאל אונז אלעמען בעוויזען, ווי מערקווירדיג געשיקט דיזער עדוארד לענד איז, און ווי פיעל מען קען אויף זיין טאפפערקייט בויען.

ניט וויט פון די פאלקלאנד־אינזלען האָט אונזער פרעגאטע אנגעטראָפען איינגע אמעריקאנישע שיפען, וואָס רייזען ארום וואלפישען צו פאנגען. אויף אונזערע פראגע וועגען דעם ריעזען נארוואל איז דעננאָך קיינער ניט געוועזען אים שטאנד אירגענד וועלכע נאכריכט אונז צו געבען. דער קאפיטאן פון זייערע א שיף, הערענדיג אז דער בעריהמטער הארפוניער עדוארד לענד געפינט זיך אויף אונזער פרעגאטע, האָט געבעטען די ערלויבניס, דיזער מאן זאל איהם העלפען ביי דער יאגד אויף א וואלפיש, וועלכער איז דאָ ניט וויים בעמערקט געוואָרען. אונזער קאמאנדאנט פאראגוט איז זעהר צופריעדען געוועזען דעם ערסטען מאל צו זעהען ווי עדוארד וועט צייגען זיין קונסט־פאלע געשיקליכקייט און האָט דאַרום די ערלויבניס געגעבען. די גאנצע פאלגענדע סצענע האָט זיך אָבגעשפיעלט זעהר שנעל. אונזער קאנאדיער האָט בעשטיעגען די קליינע שיפעל, מיט איינגע מאטראָזען, וועלכע זיינען גאנץ פאָרזיכטיג צוגעפאָהרען צו דער בעשטימטער שטעלע, עדוארד האָט דאן מיט איין וואָרף צוויי הארפונען ארויסגעשליידערט און ביידע האָבען פאלשטענדיג געטראָפען צוויי בעזונדערע וואלפישען, גראדע אין הארצען, זאָ דאָס נאָך פערלויף פון א קורצע צייט וואָרען זיי געפאנגען. דער ריעזען־נארוואל, וועלכען מיר זוכען, קען שוין אלזאָ גאנץ זיכער זיין, אז ביי א בעגעגענים מיט אונזער הארפוניער וועט ער טרוקען ניט אָבשניידען.

די פרעגאטע איז שנעל פארביי געפאָהרען די לעצטע אָסט־ברעגעס פון אמעריקאנישען וועלט־טהייל. דעם 3טען יולי זיינען מיר אָנגעקומען צום אריינגאנג אין מאגעללאנישען קאנאל, געגען די געבירגען פון קאפ דע־לא־ווירגינעס. אונזער קאמאנדאנט האָט דעננאָך ניט געוואָלט דיזען ענגען, פערדרעהטען וואסער־פאס דורך פאָהרען, עס איז יעדענפאלס ניט מעגליך געוועזען צו ערווארטען אז גראדע דאָ וועלען מיר דעם ריעזען נארוואל אנטרעפען; דאַרום האָט דער קאמאנדאנט בעסער געפיהרט די פרעגאטע אר"ת, איבער'ן אָפענעם מעער, פארביי דעם קאפ האָרן.

דעם 6טען יולי זיינען מיר פארביי געפאָהרען דיזען לעצטען אמערי־

קאנישען אינזעל, וועלכער ליעגט אזוי ווי פערלאָהרען אין מיטען ים, און יעצט איז די פרעגאטע ענדליך אריינגעפאָהרען אין דעם אונבעגרענצטען שטילען אָקעאַן.

„אכטונג געבען ! אויפפאסען !" האָבען אונזערע מאַטראָזען אײנע דעם אנדערען אויפגעמונטערט, יעצט ווען מען האָט שוין געקענט רעכענען דעם לאנג פערפאָלגטען אונגעהויער ענדליך צו בעגעגענען. אויגען און זפאַק־טיוווען זיינען אָהן אויפהער נאָך אַלע געגענדען געווען אויסגעשטעלט. טאָג און נאכט האָט מען בעאָבאכט דעם גרויסען מעער, דען די נייגיעריגקייט און די אויסזיכט צוויי טויזענד דאָלאר צו געווינען האָט אויף יעדען איינעם גע־ווירקט אַלע זיינע קרעפטען אנצושטרענגען.

מיר האָט נאַטירליך די פערשפּראָכענע געלד־בעלאָהנונג גאַנץ ווענינ געקימערט, און דעננאָך בין איך געווען נאָך מעהר ווי יעדער אנדערער אויפגערעגט פון גרויס ערוואַרטונג. איך האָב קוים זיך פערגונען די צייט איינינע מינוטען צו עסען און א פּאָאַר שטונדען צו שלאָפען, שטעהענדיג אימער אויפ'ן פערדעק, ווי אין רעגען אזוי אויך אין זונען־שיין, און בע־טראַכטענדיג מיט בעגיערינע בליקען די וואסערען ארום, אזוי ווייט ווי דאָס אויג האָט געקענט גרייכען. ווי אָפט בין איך צוזאמען מיט די אָפיציע־רען און מאַנשאַפטען העכסט איבערראשט געוואָרען, אלס א וואלפיש האָט פּלוצלונג זיך פערוועלט זיין שווארצען רוקען פון אונטערן וואסער צו צייגען. דאַן האָט זיך בעוויעזען אונזער אירטהום, און דעננאָך פלעג איך ווייטער בלייבען שטעהען אויפ'ן פערדעק מיט אויפגעריסענע אויגען, ניט זייענ־דיג אים שטאַנד זיך פון אָרט צו ריהרען, ביז מיין דיענער קאָנסייל פלעגט צו געהען און מיט זיין געוועהנליכע קאַלטבלוטיגע מיענע זאָגען :

„דער הערר שטרענגט צופיעל אָן די אויגען ; דאָס קען דעם העררן שאַדען."

אָבער אַלע דיעזע בעאָבאכטונגען און אויפרעגונגען זיינען געווען אומ־זיסט. אויסער דיעזע געוועהנליכע וואלפישען האָבען מיר ביז יעצט דעם קלענסטען צייכען פון דעם פערפאָלגטען אונגעהויער ניט געהערט און ניט געזעהען.

צום גליק האָט אונז וועניגסטענס דאָס וועטער געדיענט, אבוואָהל וועהרענד די צייט ווען אין אונזערע לענדער איז געוועהנליך זומער, קומט אין דיעזע ווייטע געגענדען פערקעהרט, דער קאַלטער ווינטער מיט זיינע שטורמס, זאָ דאָס אין מאָנאט יולי טרעפען דאָ זעהר אָפט די שלעכטעסטע וועטערען ; דעננאָך איז גראַדע דיעזעס מאָל דער גרויסער ים געבליעבען רוהיג און אונזער ווייטערע רייזע וואַר ניט געשטערט.

ערוואַרד לענד איז נאָך אימער געבליעבען אזוי אונגלויביג ווי פריהער. ער האָט זאָגאר וועניג וואָס אכטונג געגעבען אויפ׳ן מעער, אויסער דער צייט ווען ער איז געצוואונגען געווען זיך צו געפינען אויפ׳ן פערדעק ; זאָנסט פלעגט ער גרעסטענטהיילס פערבלייבען אין זיין קאיוטע, שלאָפענדיג אָדער לעזענדיג א בוך. מיר האָט די זאַך פערדראָסען, דען גראַדע זיין שארפער בליק וואָלט אונז זעהר צו נוטץ געקומען ביי דיעזער אנגעלעגענהייט, און אלס איך האָב איהם איין מאָל פאָרווירפע געמאכט פיר זיין גלייכגילטיגקייט איז ער זאָגאר אביסעל בייז געוואָרען.

„איך וויים ניט וואָס איהר ווילט פון מיר, הערר פראָפעסאָר" האָט ער אויסגערופען „זאָל שוין זיין ווי איהר זאָגט, אז מיר פערפאָלגען אירגענד וועלכע גרויסע ים־טהיער, אָבער איהר אליין ערצעהלט דאָך אז דיעזע משונה׳דיגע בעשעפענים קען דורך שווימען הונדערט מייליען א טאָג ; אונ־טערדעסען האָבען מיר נור א דונקעלע, אונבעשטעטיגטע נאַכריכט, אז מיט צוויי מאָנאַטען צוריק האָט מען דיעזע בריאה געזעהען אירגענד וואו אויפ׳ן שטילען אָקעאן. עס איז נאָך ערסטענס א פראגע וואָס יענע לייטע האָבען געזעהען ; אויב דאָס איז ווירקליך געווען דערזעלבער געגענשטאַנד וועלכען איהר רופט ריעזען־נאַרוואַל ; און אויב יא, איז ער שוין געוויס אין פערלויף פון דיעזער צייט לאַנג אויף יענער זייט וועלט, וועהרענד מיר פאָהרען דאָ ארום זוכען גאָטט וויים וואָס. הייגט זאָגט איהר אליין : קען זיך א פערנינפטיגער מענש אינטערעסירען מיט אזא מין עקספעדי־ציאָן ?"

איך האָב לײדער געגען דיעזע ווערטער גאָר ניט געקענט איינוווענדען. עס איז גאַנץ ריכטיג, מיר טאַפּען דאָ ארום ווי בלינדע אין דער פינסטער־ניס, פאָהרענדיג ווי מען זאָגט אויף גאָטטס בעראָטה, וואו דער צופאַל וועט אונז פערטראַגען. צום גליק זיינען די מאַטראָזען ניט אזוי קלוג ווי אונזער איינגעשפאַרטער קאַנעדיער ; יעדער פון זיי איז נאָך פאָלקאָמען מונטער און בעגייסטערט פיר אונזער אונטערנעהמונג, און אלע זיינען פאָלשטענדיג איבערצייגט מיט די האָפנונג אז גאָר אין א קורצע צייט וועלען מיר דעם ריעזען־נאַרוואַל אנטרעפען.

דעם 20טען יולי זיינען מיר אריבער געפאָהרען דעם עקוואַטאָר, אויף דעם אנדערן האַלבען ערד־קוגעל, צו דרום זייט, און פון דאַנען אן איז אונ־זער פרעגאַטע אוועק גראַדע נאָך וועסט, אין די מיטעלע וואַסערען פון שטילען אָקעאן. דער קאָמאַנדאַנט פאַראַגוט האָט גאַנץ ריכטיג געאור־טהיילט, אז עס איז פיעל גלייכער אויסצומיידען די פלאַכע ערטער ארום די אינזלען, וואו אזא אונגעהויער ווי דער נאַרוואַל וועט זיך געוויס ניט אויפ־האַלטען. ביי אזא בעשעפענים איז מעגליך בעקוועם צו שווימען נור אין די

טיעפסטע געגענ־דען פון מיטען ים. מיר זיינען דארום געפאָהרען ווייט פאר־
ביי די מארקיז־ און סאנד וויטש־אינזלען, ביז מיר האָבען עררייכט דעם כי־
נעזישען מעער.

ענדליך זיינען מיר געקומען אין די געגענדען וואו מען האָט לויט די
לעצטע בעריכטען דעם אונגעהויער געזעהען. די אויפרעגונג וואָס עס איז
יעצט געוואָרען אויף אונזער שיף איז ניט צו בעשרייבען. מען האָט זאָגאר
פערגעסען וועגען עסען און טרינקען, האַלטענדיג אויסגעשטעלט די אויגען
און ערווארטענדיג מיט גרויס נייגעריגקייט און שרעק אז יעדען מאָמענט
וועט זיך דער וואונדערבארער ים־ריעז בעוויזען. אזא פיעבערהאפטער צו־
שטאנד האָט נאַטירליך לאנג ניט געקענט אָנהאַלטען. עס זיינען פארביי
געגאנגען אזעלכע דריי מאָנאט, פון וועלכע יעדער טאָג האָט זיך געצויגען
ווי אַ לאנגער יאָהר־הונדערט. דער „אייבראם לינקאָלן" איז שוין דורך גע־
פאָהרען אלע נאָרד־געגענדען פון שטילען אָקעאַן, נאָכלויפענדיג פערשיע־
דענע וואַלפישען מיט פולען דאמפף־קראפט און באלד בלייבענדיג שטעהן,
אלס דער אירטהום איז קלאהר געוואָרען. קורץ און גוט : פון דעם אמע־
ריקאנער ברעג ביז יאפאן איז ניט געבליעבען קיין איינציגער פונקט וואו די
פרעגאטע זאָל ניט האָבען אונטערזוכט, און דעננאָך האָט מען וועהרענד דיע־
זע גאנצע צייט קיין זאך ניט געזעהן, אויסער דעם אונענדליכען, וויסטען
ים ; קיין שום בעוועגונג פון אירגענד וועלכע ריעזען־טהיער, קיין צייכען
זאָגאר פון אַ פערבאָרגענעם פעלזען אונטער'ן וואסער, אָדער זאָגסט פון איין
אנדערען אונגעוועהנליכען געגענשטאנד.

די מאַטראָזען און זאָגאר די אָפיציערען האָבען באלד פון גרויס בע־
גייסטערונג אין גאנצען דעם מוטה פערלאָהרען. די גאנצע מאַנשאַפט האָט
מיט איינמאָל אָנגעפאנגען צו צווייפלען, אויב די געשיכטע איז איבער־
הויפט ריכטיג און אויב די גאנצע אונטערנעהמונג איז עטוואס ווערטה. גע־
פיהלען פון צאָרן און שאנדע האָבען אויפגעקאָכט ביי יעדען אין ברוסט
און זעהר אָפט האָט מען געקענט הערען מורמלענדיג, אז „עס איז דאָך גע־
ווען די ערגסטע לעכערליכקייט, די גרעסטע דומהייט זיך נאָך צו יאָגען
אזוי לאנג נאָך אַ פאנטאזיע, וואָס איז ניט געשטויגען ניט געפלויגען. עס
איז דאָך גאנץ איינפאך יעצט אַ שאנדע די אויגען פאר די וועלט צו ווייזען !"
דער פערדעק פון שיף איז די לעצטע צייט גרעסטענטהיילס געבליעבען לעער,
און אויסער די יעניגע וואָס זיינען געווען פערפפליכטעט זייער דיענסט צו ער־
פילען, איז יעדער איינער געלעגען פערגראָבען אין זיין ווינקעל מיט גרויס
פערדרוס און ערגערניס.

דער קאמאנדאנט פאראגוט איז דעננאָך געבליעבען שטארק ביי זיין
גלויבען אין די עקסיסטענץ פון דעם ריעזען־נארוואל און וואר נאָך אימער

פעסט איבערציינגט אַז פריהער אָדער שפּעטער וועט מען דעם אונגעהויער אנטרעפען. ווען ניט דער קאמאנדאנט וואָלט די פרעגאטע שוין לאנג אָבגע־זעגעלט צוריק נאָך אָסטען; אָבער ענדליך האָט ער דאָך געמוזט איינזעהען אַז מיט איין אונצופריעדענע מאַנשאַפט וועט ער גאָר ניט אים שטאַנד זיין אויסצופיהרען. די העכערע אָפיציערען האָבען באַלד אָנגעפאנגען איהם פּאָרצושטעלען ווי די זאַך איז ריכטיג, אַז דער „אייבראם לינקאָלן" האָט זיין פּפליכט אויפ'ן בעסטען אופן געטהון, און אויב עס איז קיין ערפאָלג ניט ערריכט געוואָרען קען מען דאָך קיינעם פון די מאַנשאַפט ניט בעשול־דיגען. פיעללייכט איז די גאַנצע געשיכטע פאַלש און אַזאַ אונגעהויער עקסיסטירט גאָר ניט, אָדער מען האָט ניט געהאַט דאָס גליק איהם צו ענט־דעקען; יעדענפאלס איז דאָך אָבער ניט מעגליך לענגער זיך ארומצוטריי־בען איבער'ן ים ווי די בלינדע, אָהן אירגענד וועלכע ריכטיגע אויסזיכט.

אַ קורצע צייט האָט נאָך דער קאָמאַנדאַנט פון אַזעלכע רייד גאָר ניט געוואָלט הערען, אָבער שליעסליך איז ער געצוואונגען געוועזן נאָכצוגעבען, נור אַזוי ווי אַמאָל קאָלומבוס ביי די ענטדעקונג פון אמעריקא, האָט ער אויך געבעטען די אונצופריעדענע מאַנשאַפט. אַז זיי זאָלען האָבען געדולד נור נאָך 3 טעג. אויב עס זאָל זיך אין פערלויף פון דיעזער צייט קיין אונגעהויער ניט בעוויזען, וועט דער „אייבראם לינקאָלן" אָבפאָהרען צוריק נאָך די אייראָפּעאישע וואַסערען.

דיעזעס פערשפּרעכען איז געגעבען געוואָרען דעם צווייטען נאָוועמ־בער. די גאַנצע מאַנשאַפט איז דאפון געוואָרען פיעל פרעהליכער און צו־ליעב דעם האָט אויך זייער מוטה אויפגעוואַכט; מען האָט ווידער אָנגע־פאַנגען מיט שפּאַקטיוון גענוי דעם אָקעאַן צו בעטראַכטען, האָפענדיג אַז דער ים־ריעז וועט דאָך שליסליך ניט זיין אַזוי גראָב און וועניגסטענס צום אַבשיעד זיך בעוויזען.

וועהרענד די פאָלגענדע צוויי טעג האָט אונזער פרעגאַטע זיך געהאַל־טען ביי'ן שוואַכען דאַמפּף. עס זיינען אַלע מעגליכע מיטלען אַנגעווענדעט געוואָרען, אום די פערשלאָפענע אויפמערקזאַמקייט פון דעם אונגעהויערען ריעז צו וועקען, אויב ער געפינט זיך נור אין דיעזע געגענדען. מען האָט אַראָפּגעוואָרפען אין וואַסער גרויסע שטיקער פעטץ, ארום וועלכע עס האָ־בען זיך באַלד צוזאַמען געקליבען גאַנצע מאַסען פון די רויבערישע הייפישען. קליינע שיפּלעך זיינען ארויסגעשיקט געוואָרען נאָך אַלע ריכטונגען, וועה־רענד דער „אייבראם לינקאָלן" האָט טיעף אויפגעברויזט דעם וואַסער וויימ ארום. עס איז אָבער געקומען די נאַכט פון פיערטען נאָוועמבער, די שיפּ־לאָך האָבען צוריק געקעהרט און דאָס געהיימניס פון אונטער'ן וואַסער איז נאָך אימער ניט ענטדעקט געוואָרען.

היינט, דער פינפטער נאָוועמבער, איז דער לעצטער טאָג פון דעם פעסטגעשטעלטען טערמין. נאָך איין נאכט האָבען מיר נור אין דיעזע גע־געגנדען צו פערבלייבען און דאן וועט זיך אונזער פרעגאטע ווענדען צוריק נאָך הויז, נים האָבענדיג קיין זאך אויפגעטהון, מיט דאָס זעלבע ווי זי איז פון דאָרט ארויסגעפאָהרען.

עס וואר שוין ביינאהע אכט אוהר אבענדס. אונזער שיף איז געשטאַ־נען אויף א געוויסען פונקט, אונגעפעהר צוויי הונדערט מיילען אונטער'ן ווינד פון די יאפּאנישע לאנדשאפטען. דער האלבער מאָנד איז געוועזן פער־שלייערט מיט וואָלקען און די רוהיגע וועללען פון ים האָבען אזוי ווי פער־שלאפען זיך געצויגען פארביי די ווענט פון שיף. איך בין געשטאנען פאָרנט אויפ'ן פערדעק אנגעלעהנט ביי'ן געלענדער. אייניגע מאטראזען זיינען גע־זעסען אויף די מאסטען, בעטראכטענדיג דעם ווייטען מעער, וועלכער איז אימער דונקעלער געוואָרען; דאָ און דאָרט בעוויזט זיך איין אָפיציער, וואר־פענדיג א בליק דורך זיין נאכט־לאָרנעטע אויף די פינסטערע וואסערען; זאָנסט בלייבט אלעס ארום שטיל און רוהיג.

מיין דיענער קאָנסייל איז יעצט צוגעגאנגען צו מיר און האָט זיך אויך אָבגעשטעלט קוקענדיג אויפ'ן וואסער. דער עהרליכער קערל האָט זיך ביז יעצט גאנץ ווייניג געקימערט וועגען דעם וואָס אויפ'ן שיף איז פאָרגעקומען, און נאטירליך דענקט ער אויך אין דיעזער מינוט ניט וועגען דעם ים־דיעז, מיט וועלכען מיר האָבען ניט געהאט די עהרע בעקאנט צו ווערען.

„נו, קאָנסייל!" האָב איך זיך אָבגערופען לאַכענדיג „בעטראכט גוט דעם וואסער; דו האָסט נאָך צייט היינטיגען אבענד, פיעלייכט וועט דיר געלינגען צו פערדיענען צוויי טויזענד דאָלער."

„דער הערר וויים אז איך זוך ניט דיעזען פרייז צו בעקומען." האָט קאָנסייל רוהיג געענטפערט „פון מיינטוועגען מעג די רעגיערונג פון די פער־אייניגטע שטאאטען ארויסגעבען א פרייז פון הונדערט טויזענד דאָלער; מיך וועט עס דאן אויך גאנץ ווייניג אינטערעסירען."

„דו האָסט פאָלקאָמען רעכט, קאָנסייל. נאָך אלעמען איז די זאך גע־וועזן א הוילער וואהנזין. ווי פיעל צייט ווי פיעל מיהע איז פערלאָרען געגאנ־גען אויף גאָרנישט! מיר וואָלטען שוין זעקס מאָנאט געקענט זיין צו הויז. — יעצט, ענדליך, וועט נאָך די וועלט האָבען וואָס צו לאכען.—„

„געוויס! ווען מען האָט די עהרע צו זיין אזא געלעהרטער ווי דער הערר איז דאַרף מען פריהער זיך גוט ארום זעהען . . ."

איידער קאָנסייל האָט נאָך צייט צו ענדיגען זיינע קאָלטבלוטיגע בע־לעהרונגען, איז פּלוצלונג די טיעפע שטילקייט אונטערבראָכען געוואָרען און ערוואַרד לענד'ס שטימע האָט הויך אויסגערופען:

„דער געזוכטער געגענשטאנד איז דאָ! קווער געגען אונז, אונטער׳ן ווינד!“

זעקסטעס קאַפּיטעל.

דער קאַמפּף.

אויף לענד׳ס אויסרוף איז אויגענבליקליך די גאנצע מאנשאַפט צוזאַ־מען געלאָפען. קאָמאנדאנט, אָפיציערען, מאַטראָזען און שיפס־יונגען — אַלע האָבען זיך צוזאַמען געדרענגט ארום דעם האַרפּוניער; זאָגאַר די אינ־זשינערען און די הייצער זיינען ארויסגעשפּרונגען פון מאַשינען רוים און די פּרעגאַטע איז באַלד געבליעבען שטעהען. עס וואַר שוין צו דיעזער צייט גאנץ פינסטער און מיר אַלע האָבען מיט ערשטוינען געקוקט אויף די ערשיי־נונג, וואָס האָט זיך אַזוי פּלוצלונג אין דיעזער מינוט פאַר אונזערע אויגען בעוויעזען.“

ניט ווייט פון אונזער פּרעגאַטע, אונגעפעהר אַ פיערטעל מייל, איז אַ רעכטע שטרעקע פון מעער געוועזן בעלייכטעט מיט אַ וואונדערבאַרען גלאַנץ. דאָס אונגעהויער, וואָס וואַר פערבאָרגען אייניגע קלאַפטער אונ־טער׳ן וואַסער, האָט ארויסגעגעבען דיעזע אונערקלעהרליכע, מערקווירדי־גע שטראַהלען. אין דער מיטען פון דיעזע שטעלע איז דאָס ליכט געוועזן זעהר שטאַרק און פון דאָרט האָבען זיך די שטראַהלען פאַנאַנדער געשפּרייט אין דער פאָרמע פון אַ גאַנץ לאַנגען אָוואַל, ווערענדיג אימער שוואַכער און דונקעלער, ביז צו דער גרענעץ פון די בעלויכטעטע שטעלע.

„פיעלייכט איז דאָס נור אַ צוזאַמענהויפנונג פון פאָספאָר־מאַסען?“ האָט איינער פון די אָפיציערען געפרעגט.

„ניין, מיין הערר“ האָב איך ערווידערט „פאָספאָר קען אַזא שטאַר־קען ליכט ניט ארויסגעבען; דיעזער גלאַנץ איז פיעל עהנליכער צו עלעקטרי־ציטעט. — איבריגענס, זעהט נור, זעהט! זי בעוועגט זיך הין און צוריק, — אָה, זי שטירצט גאָר אויף אונז!“

אַלע האָבען אויסגערופען מיט שרעק און איבערראַשונג, בעטראַכ־טענדיג ווי דער אונבעקאַנטער געגענשטאַנד פליעהט גראַדע צו די פּרעג־גאַטע.

„שטיללֿ!“ האָט דער קאַמאַנדאַנט אויסגעשריען „רודער אונטער׳ן ווינד, גאַנץ! מאַשינע צוריק!“

די מאטראָזען האָבען צוגעשטירצט צום רודער און די אינזשינערען זיינען אריינגעלאָפען אין מאשינען־רוים.

דער דאמפף אין באלד איינגעהאלטען געוואָרען און די פרעגאטע האָט זיך אומגעווענדעט לינקס, בעשרייבענדיג א ווייטען האלבען קרייז.

„רודערט רעכטס ! מאשינע פאראויס !"

דיעזע בעפעהלען פון קאמאנדאנט זיינען פינקטליך ערפילט געוואָרען און אונזער שיף האָט אָנגעפאנגען שנעל צו אנטלויפען פון די וואונדערבארע, גלענצענדע ערשיינונג, וועלכע איז איהר דעננאָך מיט דאָפפעלטע געשווינדיגקייט נאָכגעפאָלגט.

מיר אַלע אויפ'ן שיף זיינען זיינען דורכגעציטערט געוואָרען, ניט אזוי פיעל פון שרעק ווי פון פלוצלונגע איבערראשונג און גרויס בעשטירצונג. דער ים־ ריעז האָט אָנגעפאנגען זיך צו דרעהען ארום אונזער שיף גאנץ נאָהענט, מיט אזא אונבעשרייבליכע שנעלקייט אז עס האָט אויסגעזעהען ווי מיר וואָלטען געווען ארומגערינגעלט מיט א גרויסען עלעקטרישען רייף. דאן איז ער מיט איין מאָל אוועק געפלויגען אויף א שטרעקע פון צוויי ביז דריי מייל און איז דאָרט געבליעבען שטעהען ; אָבער עס האָט אויסגעזעהען אזוי ווי ער ערהאלט זיך נור, אום פון דאָרט מיט זיין גאנצע מאכט אויף אונז ארויף צו שטירצען, דען באלד האָט ער ווידער גענומען פליהען צו אונז ווי א פייל פון בויגען און איז צום גליק געבליעבען שטעהען נור ביי א צוואנציג פוס פון אונזער פרעגאטע. פלוצלונג איז ער פערשוואונדען אין דער נאכט־דונקעלהייט, אזוי ווי זיי ליכט וואָלט מיט איינמאָל אויסגעלאָשען געוואָרען, און אין איינינע מינוטען שפעטער האָט ער זיך בעוויעזען אויף דער אנדערער זייט שיף אין זיין פולען־בלענדענד־העללען גלאנץ. אויב ער איז דורכגעשוואומען אונטען, אָדער פארביי אונזער שיף איז ניט מעגליך געווען צו ערקלעהרען, אָבער יעדע מינוט זיינען מיר געשטאַנען אין גרויס געפאהר מיט דעם אונגעהויער צוזאמען צו שטויסען, און דאן וואָלט אונזער פרעגאטע געווים אונטערגעגאנגען.

ביי אלעם דעם איז ביי מיר געווען א וואונדער צו הערען ווי דער קאמאנדאנט גיבט אימער בעפעהלע מיר זאָלען ענטלויפען וואָס ווייטער פון דעם ים־ריעז. מיר האָבען דאָך איהם אזוי לאנג געזוכט, מיט די אבזיכט איהם צו פערפאָלגען, און יעצט ענדליך, ווען ער האָט זיך שוין יא בעוויעזען, קומט עס אויס גראדע פערקעהרט, אז ער פערפאָלגט גאָר אונז. איך האָב זיך געווענדעט דעם מיט א פראגע צום קאמאנדאנט, וועלכער איז געשטאַנען אין גרויס בעשטירצונג.

„אָבער, הערר אראָנאַקס" האָט ער מיר דארויף ערווידערט „איך ווייס דאָך ניט מיט וואָס פיר א פורכטבארע בעשעפענים איך האָב דאָ צוטהון,

ווי איהם אָנצוגרייפען און ווי זיך צו פערטהיידיגען ; עס איז מיר אויף דיעזען אופן ניט מעגליך יעצט, אין דער נאַכט דונקעלהייט, מיט מיין פּרעגנאַנטע צו ריזיקירען. מיר מוזען אָבוואַרטען ביז טאָג, דאַן וועלען מיר וואהרשיינליך אים שטאַנד זיין איהם צופערפאָלגען."

„יעצט זעהט איהר, קאַמאַנדאַנט, אַז דאָס איז ווירקליך אַ משונה'דיגע ריעזען טהיער ?"

„געוויס איז דאָס אַ נאַרוואַל און דאַצו נאָך איין עלעקטרישער."

„דאָס איז אָבער פורכבאַר זאָגאַר זיך פאָרצושטעלען !" האָב איך אויסגערופען מיט אַ שוידער „ווען מען זאָל בערעכנענען אַז דער ציטטער פיש, וואָס איז נור 7 ביז 8 פוס די גרויס, איז אים שטאַנד מיט איין קלאַפּ פון זיין עלעקטרישע קראַפט אַ פערד צו שטירצען, דאַן איז דאָך דיעזער אונגעהויער־גרויסער עלעקטרישער ריעז ווירקליך אים שטאַנד אַ וועלט חרוב צו מאַכען !"

„עבען דאַרום זאָג איך, הערר פּראָפעסאָר, אַז עס איז בעסער צו וואַרטען ביז טאָג. מיר מוזען אין דיעזען פאַל העכסט פאָרזיכט זיין."

די גאַנצע נאַכט זיינען אַלע געבליעבען אויף די פיס ; קיינער האָט נאַטירליך וועגען שלאָפען ניט געקענט דענקען. אונזער פּרעגאַטע האָט זיך אין געשווינדיגקייט אויף קיין אַרט מיט יענעם ריעז ניט געקענט פערגלייכען און דאַרום האָבען מיר זיך געהאַלטען פון וויטען, ביסלאַך־וויז זיך ציעהענדיג צוריק. דער נאַרוואַל האָט אויפגעהערט אונז צו פערפאָלגען און זיך וויעגענדיג אויף'ן וואַסער איז ער געבליעבען פאַסט אויף דעמזעלבען פּלאַטץ.

נאָך האַלבע נאַכט איז ער פּלוצלונג פערשוואונדען געוואָרען ; אויב ער האָט זיך אַרונטערגעלאָזען צום גרונד אָדער ער איז אין גאַנצען ענטלאָפען וואַר ניט מעגליך צו בעשטימען, דען זיין עלעקטרישע ליכט האָט זיך מיט איינמאָל פערלאָשען. מיר זיינען אָבער לאַנג ניט געבליעבען אין צווייפעל, דען נאָך פערלויף פון אונגעפעהר אַ שטונדע האָט ער אירגענד וואו ניט וויט פון אונז אָנגעפאַנגען צו פייפען מיט אַזאַ ווילדען קוויטש אַז מיר זיינען שיער פערטויבט געוואָרען. דאַצו איז געווען צו הערען אַז ער שפּריצט אַרויס פון זיך מאַסען וואַסער מיט אַ שרעקליכע קראַפט.

דער קאַמאַנדאַנט, איך און עדוואַרד לענד זיינען וועהרענד דיעזער צייט געשטאַנען ביי'ן פאָדערסטען טהייל פון שיף און געקוקט מיט בעגיערונג בליקען אין די נאַכט־דונקעלהייט.

„לענד" האָט דער קאַמאַנדאַנט איהם געפרעגט „איהר האָט דאָך געוויס זעהר אָפט געהערט דאָס ברוייזען ווען אַ וואַלפיש שיעסט אַרויס פון זיך וואַסער ?"

„יא, הערר קאמאנדאנט, אָבער ניט אזא ווילדען פייף ווי פון דיעזען וואלפיש, וועלכער האָט מיר פערשאפט צוויי טויזענד דאָלער."

„גאנץ געווים, לענד ; דעם פרייז האָט איהר פאלקאָמען פערדיענט ; אָבער זאָגט מיר, האָט דיעזעס ברויזען גאָר קיין עהנליכקייט מיט דעם רוי־שען פון א וואלפיש ?"

„עהנליך איז עס יא, הערר קאמאנדאנט, אָבער פיעל אונגעהויער שטאַרקער. יעצט מוז איך אויך אָנפאנגען צו גלויבען אז דאָס איז א לעבענ־דע בעשעפעניס, א משונה'דיגער ריעז פון וואלפיש־געשלעכט ; אָבער מיט אייער ערלויבניס, הערר קאמאנדאנט, וועלען מיר מאָרגען מיט איהם אפּאָאָר ווערטער רעדען."

„אויב ער וועט נור לוסט האָבען אייך אויסצוהערען" האָב איך ער־ווידערט מיט א צווייפעל.

„ווען איך זאָל נור עטוואס נעהנטער צו איהם קומען דאן וועט ער שוין דערהערען, שפּיערענדיג דעם געשמאַק פון מיין הארפונע."

„רעכענט איהר איהם ווי געוועהנליך אין א קליינע שיפעל צו פערפאָל־גען ?" האָט דער קאמאנדאנט געפרעגט „איך גלויב אז דאָס וועט זיין זעהר ריזיקאַליש, זאָגאר לעבענס־געפעהרליך."

„דאָס איז שוין ריכטיג ; אָבער עס גיבט דאָך קיין אנדער מיטעל ניט." האָט לענד געענטפערט.

ארום צוויי אוהר דעם מאָרגענס האָט זיך די בעלויכטענע שטעלע וויע־דער בעוויעזען, ביי א פינף מייל ווייטער פון אונז. טראָצדעם איז געוועזען דייטליך צו הערען ווי דאָס וואסער ברויזט ארום דעם טהיער און זאָגאר זיין שווערער אטהעם, וועלכען מען האָט געקענט פערגלייכען מיט דעם רוי־שען פון א לאקאמאָטיוו וואָס בעזיצט וועניגסטענס צוויי טויזענד פערד קראפט.

„א שעהנער וואלפיש, מיט א קראפט פון א גאנצע קאוואלעריע־רעגי־מענט !" האָב איך צו זיך אליין געזאָגט.

ביז טאָג זיינען געמאַכט געוואָרען אלע נויטהיגע פּאַרבערייטונגען צום קאמפף. מיר האָבען אָנגעלאָדען די קליינע קאנאָנען, וועלכע ווארפען א הארפונע אויף א מייל ווייט, און די לאנגע ביקסען, וואָס שיעסען מיט דיי־נאמיט־קוילען, פון וועלכע דאָס שטאַרקסטע טהיער מוז געטויטעט ווערען. עדוארד לענד האָט קיין פיעלע פארבערייטונגען ניט געדאַרפט מאַכען, דען זיין געשיקטע, מעכטיגע האנד וואר צו יעדע מינוט בערייט די פירכטערלי־כע הארפונע צו שליידערען.

אום זעקס אוהר האָט אנגעפאנגען צו טאָגען און צו דערזעלבער צייט, ווי די ערסטע גרויע ליכט האָט זיך איבער'ן מעער פערברייטעט, איז דער

עלעקטרישער גלאַנץ פון דעם נאַרוואַל פערשוואונדען געוואָרען. מיט א שטונדע שפּעטער איז שוין אין גאַנצען טאָג, אָבער דער ים איז געווען איבעראל בעלאַגערט מיט אַזאַ געדיכטען טהוי אז דורך די בעסטע ספּאַקטיוועו איז ניט מעגליך געוועו אויף אייניגע קלאַפטער פון שיף עטוואס צו זעהען.

דיעזע שטערונג האָט אונז אַלעמען געמאַכט גרויס פערדרוס. די אָפּיציערען זיינען ארויפגעשטיגען די העכסטע מאַסטען, פלוכענדיג דעם טהוי, אזוי ווי זיי וואָלטען דאמיט געקענט עטוואָס העלפען. איך האָב אויך ארויפגעקלעטערט אויף די שטאַנגען פון דער הינטערמאַסט, אָבער דעם ים־ריעז איז פאָרלויפיג ניט מעגליך געווען אירגענד־וואו צו ערבליקען.

אזוי איז פארבייגעגאנגען מעהר ווי א שטונדע ; עס וואר שוין אונגעפעהר אַכט אוהר, אלס דער טהוי האָט אָנגעפאנגען בּיסלעכווייז זיך אויפצוהעבען און דער הימעל איז געוואָרען ריינער און קלאַהרער. אונזערע אַלעמענס בליקען האָבען זיך נאָך אנגעשטרענגט, אום דעם פערשוואונדענעם געגענשטאנד צו ענטדעקען, אָבער אויך דיעזעס מאָל האָבען עדוארד׳ס שאַרפע אויגען פריהער ווי אַלע איהם דערזעהען, און צו דערזעלבער צייט איז געוועו צו הערען ווי ער רופט אויס :

„דער געזוכטער געגענשטאַנד איז הינטער אונז, לינקס !״

אַלע בליקען האָבען זיך געווענדט צו דעם בעצייכענטען פּונקט. דאָרט, אונגעפעהר אנדערטהאַלב מייל ווייטער, איז געוועו צו בעמערקען א לאַנגען, דונקעלען קערפּער, וועלכער שטאַרצט ארויס פון די וועללען מעהר ווי אויף איין עלל די הויך. עס איז געוועו פון ווייטען צו הערען די געוואַלטיגע קלעפּ פון זיין אונגעהויערען עק און דאָס שרעקליכע ברויזען פון וואסער, זאָ דאָס הינטער איהם האָט זיך געצויגען איבער׳ן ים א לאַנגער, ווייסער פּאַס.

וועהרענד די פרעגאַטע איז צו איהם עטוואָס נעהנטער געקומען האָב איך געהאַט די מעגליכקייט דיעזע מערקווירדיגע בריאה, מיט וועלכע די וועלט האָט דאמאלס געקלונגען עטוואס גענויער צו בעטראַכטען. די בעריכטען וועגען איהם זיינען אַלזאָ ניט זעהר שטאַרק איבערטריבען ; ער איז ווירקליך אונגעפעהר צוויי הונדערט און פופציג פוס לאַנג. די דיק פון זיין קערפּער, וועלכער איז פערבאָרגען אונטערן וואסער, איז נאַטירליך יעצט ניט מעגליך צו בעשטימען, אָבער נאָך די לענג אַליין האָט מען זיך שוין געקענט פאָרשטעלען וואָס פיר איין אונגעהויער דיקעס טהיער דאָס איז.

פלוצלונג האָט דיעזע שרעקליכע בעשעפעניס ארויסגעשליידערט פון איהרע לופט־לעכער צוויי זיילען, צומישט פון דאמפּף מיט וואסער, ביז א פופציג עלען די הויך. עס הייסט אַלזאָ אַז דער ריעז אטהעמט אויף דיעזען אופן, און דארום בין איך יעצט נאָך זיכערער אז מיר האָבען דאָ צו

טהון מיט א מין ריעז פון די ים־טהיערען, וואס בעזיטצען די פארמע פון א פיש, אבער זיי געבוירען דעננאך לעבעדיגע קינדער און זויגען זיי, גראדע ווי די ברואים אויף דער ערד. די וואלפישען, פאטטפישען און דעלפינען געהערען אלע צו דיעזער קלאסע ים־זויגע־טהיערע; און צו וועלכע פון זיי אונזער ריעז געהערט האף איך אז עס וועט מיר נאך היינט מעגליך זיין גע־נויער צו בעשטימען, נאכדעם ווי ער וועט נעהענטער בעקאנט ווערען מיט אונזערע קאנאנען און הארפונען.

די גאנצע מאנשאפט האט יעצט געווארט מיט גרויס אונגעדולד אויף די בעפעהלען פון קאמאנדאנט, וועלכער איז אויך א קורצע צייט געשטאנען און געגוי בעטראכט דאס טהיער, דאן האט ער ארויסגערופען דעם אינזשי־נער פון מאשינען־רוים און זיך געווענדעט צו איהם מיט די פראגע:

„האבען מיר יעצט גענוג דאמפף?"

„יא, העררע קאמאנדאנט!" האט דיעזער געענטפערט.

„גוט, הייכט שטארקער אנהייצען, ביז צו פולע דאמפף־קראפט."

הערענדיג דיעזען בעפעהל האבען אלע מיט בעגייסטערונג אויסגערופען דריי מאל הורראה. ענדליך איז געקומען די לאנג־ערווארטעטע שטונדע פון קאמפף. אין אייניגע מינוטען איז פון די צוויי רויך־קוימענס אויף אונזער פרעגאטע ארויסגעשטיגען א שווארצער וואלקען פון דאמפף און דער גאנצער פערדעק האט אנגעפאנגען צו ציטערען אונטער דעם דרוק פון דעם אנגע־שטרענגטען קעסעל.

די געוואלטיגע שרויבע האט אנגעפאנגען צו ארבייטען און אונזער שיף האט אויסגעשאסען גראדע צו דעם ים־ריעז. וועלכער איז געבליעבען אויף זיין שטעלע ביז די פרעגאטע איז געקומען נאהענט צו איהם אויף אונגע־פעהר הונדערט עלען, דאן האט ער מיט איינמאל געגעבען א פליה, דורכ־געשניטען דעם וואסער ווי א פייל פון בויגען און איז ווידער געשטאנען אויף אנדערטהאלב מייל ווייט פון אונז.

מיר האבען אזוי פערבראכט א גאנצע שטונדע איהם פערפאלגענדיג, אבער עס איז דעננאך ניט געלונגען זאגאר אויף צוויי קלאפטער איהם נעהענ־טער צו קומען. עס איז געוועזען דייטליך צו זעהען אז מיר וועלען אויף דיעזען אופן גאר ניט אויספיהרען.

דער קאמאנדאנט איז געשטאנען אויף זיין פלאטץ ברענענדיג פון גרויס וואוטה און ערגערניס.

„עדווארד לענד!" האט ער אויסגערופען.

דער קאנאדיער איז צו איהם צוגעגאנגען.

„נון, וואָס זאָגט איהר יעצט ?" האָט דער קאָמאַנדאַנט ביי איהם גע־פרעגט „גלויבט איהר נאָך אימער אַז איך זאָל הייסען אראָפּלאָזען אַ שיפעל, אום דיעזען אונגעהויער צו הארפּונירען ?"

„ניין, הערר קאָמאַנדאַנט ; היינטיגען מאָל איז דאָס צו געפעהרליך."

„וואָס ראטהע איהר אָבער מיר צו טהון ?"

„הייסט שטייגערען די דאַמפף־קראַפט ביז די העכסטע שטופע. איך וועל אונטערדעסען ארויפקלעטערען אויף דעם פאָדערסטען שפּיטץ פון שיף און אבוואַרטען אויף דעם ריכטיגען מאָמענט ווען מיר וועלען קומען צום טהיער נעהענטער, דאַן וועל איך אין זיין קערפּער מיין הארפּונע אריין שליידערען."

„זעהר גוט, עדוואַרד !" האָט דער קאַפּיטאַן מיט צופריעדענהייט אויסגעשפּראָכען „אינזשינער, הייסט שטייגערען דעם דאַמפף !"

דער הארפּונער האָט זיך בעגעבען צו זיין פּאָסטען אויפ'ן פאָדערסטען שפּיטץ פון שיף. דער פייער אין מאַשינע איז געוואָרען גרעסער ; די שרויבע האָט זיך אָנגעפאַנגען אום צו דרעהען דריי און צוואַנציג מאָל אין אַ מינוט און דער דאַמפף איז ארויסגעשטיגען מיט אַ געוואַלטיגע מאַכט ; די פרעגאַטע איז יעצט געפאָהרען מיט די געשווינדיגקייט פון אַכטצעהן מייל אַ שטונדע.

אָבער דער פערדאַמטער ים־ריעז איז אויך געפלויגען און דעננאָך איז אונזער שיף זאָגאַר ניט אויף איין קלאַפטער נעהענטער געקומען צו יענעם אונגעהויער. דאָס איז זאָגאַר געווען אַ שאַנדע פיר אַ שנעל־דאַמפּפער פון די אַמעריקאַנישע קריעגס־מאַרינע. די מאַנשאַפט איז אויפגערעגט געוואָרען מיט גרויס צאָרן און יעדער פון די מאַטראָזען האָט ניט אויפגעהערט צו פלוכען דעם ריעזען־נאַרוואַל, וועלכער האָט זיך אָבער דאריבער גאַנץ ווייניג געקימערט.

דער קאָמאַנדאַנט האָט נאָך אַ מאָל געשיקט ארויף רופען דעם אינזשינער.

„איז אין דער מאַשינע דאָ גענוג דאַמפף ?" האָט ער ביי איהם געפרעגט.

„יאָ, הערר קאָמאַנדאַנט !"

„און אויף ווי שטאַרק זיינען אנגעשטעלט די קלאַפּען ?"

„אויף זעקס און אַ האַלב אַטמאָספערען."

„שטיילט זיי אַן אויף צעהן !" האָט דער קאָמאַנדאַנט געהייסען.

אַלע זיינען ערשטוינט געוואָרען הערענדיג אַזאַ געפעהרליכען בעפעהל.

„קאנסייל“ האב איך צו מיין דיענער זיך אבגערופען „ווייסט דו אז מיר מעגען זיך ריכטען קירצליך צוזאמען מיט דאס שיף אין די לופט ארויף צו שפרינגען ?“

„ווי דער הערר ווינשט“ האט מיין קאלטבלוטיגער האלענדער געענט־פערט.

נאטירליך האב איך אזא זאך געוויס ניט געוואונשען ; אבער דער „אייבראם לינקאלן“ האט אונטערדעסען אנגעפאנגען נאך פיעל שנעלער צו פליעהען. די מאסטען האבען געציטערט ביז צום גרונד און דער צוזאמענ־געדריקטער רויך האט קוים געקענט ארויס דרינגען דורך די ענגע רעהרען. דער שטויערמאן האט וויערער אראפ געווארפען דעם לאנג, אום אויסצו־מעסטען ווי שנעל דאס שיף געהט יעצט.

„נון, שטויערמאן ?“ האט דער קאמאנדאנט געפרעגט.

„ניינצעהן און דריי פערטעל מיילען.“

„נאך שטארקער פייערן !“ האט דער קאמאנדאנט דורך דעם שפראך־ראהר אנגעזאגט אין מאשינען־רוים.

דער אינזשינער האט דיעזען בעפעהל ערפילט. דער מאנאמעטער ציינט יעצט די קראפט פון דאמפף אויף פולע צעהן אטמאספערען ; אבער דאס ים־טהיער הייצט זיין לעבעדיגע מאשינע אויך אזוי שטארק ; ער שווימט גאנץ לייכט מיט א שנעלקייט פון צוואנציג מיילען א שטונדע. אייניגע מאל האט ער זיך זאגאר אבגעשטעלט און צו געלאזען די פרעגאטע גאנץ נאהענט צו זיך.

„מיר וועלען איהם בעקומען, באלד !“ האט דער קאנאדער מיט א בע־גייסטערונג פון פערגניגען אויסגערופען ; אבער אין דעמזעלבען אויגענבליק ווי לענד האט נור אויפגעהויבען זיין האנד מיט די פירכטערליכע הארפונע איז דאס אונגעהויער אוועק ווי א בליטץ, מיט די געשווינדיגקייט פון גע־וויסע דרייסיג מיילען א שטונדע, זא דאס אונזער דאמפפער האט געגען איהם אויסגעוויעזען ווי א קינדער־שפיעל.

אום צוועלף אוהר זיינען מיר נאך ניט געוועזן נעהענטער צו אונזער ציעל אלס אום אכט. דער קאמאנדאנט איז ענדליך גאנץ איינפאך בייז גע־ווארען.

„אה, קאנאליע !“ האט ער דעם ים־ריעז געשימפפט „דו ביזט שנע־לער ווי דער „אייבראם לינקאלן“, אבער מיר וועלען זעהען אויב אונזערע קוילען זיינען ניט שנעלער פון דיר. מייסטער, די מאנשאפט צו די קאנאנע אין פראנט !“

די קאנאנע אויף דעם פאדערסטען טהייל פון שיף איז באלד אנגעלא־

דען געוואָרען, די קויל אבגעשאָסען, אָבער זי איז פארביי געפלויגען איבער־דאָס טהיער מיט ביינאהע א האלבע מייל ווייטער.

„איין אנדערע, ווער עס פערשטעהט בעסער !" האָט דער קאָמאנ־דאנט אויסגערופען „פינף הונדערט דאָלאר בעלאָהנונג דעמיעניגען וואָס וועט די בעסטיע טרעפען."

איין אלטער גרויער קאנאָניער איז גאנץ קאלטבלוטיג צוגעגאנגען. א קורצע צייט אזוי ער געשטאנען און מיט א רוהיגען בליק בעטראכט די וויית־קייט פון אונזער שיף ביז צום אונגעהויער. א טיכטיגער שום און די גאנצע מאנשאפט האָט אויסגעשריען מיט גרוים פרייד הורראה.

די קויל האָט דעם אונגעהויער ריכטיג געטראָפען אָבער צו אונזער גרוי־סען ערשטוינען האָט עס איהם גאָר ניט געשאדעט. זי איז אָבגעשפרונ־גען פון זיין קערפער און איז אוועק געפלויגען מיט א פאָאר מייל וויטער אין ים.

„צום טייפעל !" האָט דער אלטער קאנאָניער געפלוכט „דיעזע בעסטיע בעזיצט וואהרשיינליך א הויט וואָס איז וועניגסטענס אזוי שטארק ווי א פאנ־צער און זעקס צאָל דיק."

„פערדאמט !" האָט אויך דער קאמאנדאנט מיט גרוים צאָרן אויסגע־רופען „שנעלער מוז מען דאָס שופטיגע טהיער פערפאָלגען, ווען איך זאָל אפילו ווייסען אז די מאשינע וועט פלאטצען !"

קיינער האָט זיך ניט ערלויבט געגען דיעזען בעפעהל עטוואס איינצו־ווענדען און די פרעגאטע האָט וויעדער אָנגעפאנגען יענע אונבעגרייפליכע בעשעפענים נאָך צו יאָגען.

מיר האָבען אייגענטליך געקענט האָפען אז דיעזעס טהיער, ווי שטארק ער זאָל זיין, מוז דאָך שליסליך מיעד ווערען און עס וועט דאָך איהם ניט מעגליך זיין אזוי לאנג ווי א דאמפף־מאשינע מיט אזא שנעליגקייט ארום צו פליעהען אין וואסער ; אָבער ווי עס ווייזט אוים האָבען מיר גע־האָט א גרויסען טעות. עס זיינען נאָך א פאָאר שטונדען פארבייגעגאנגען און מיר בעמערקען אויף יענע מערקווירדיגע בריאה קיין שום צייכען פון ערמיעדונג.

איבריגענס מוז מען צוגעבען אז דער „אייבראם לינקאָלן" האָט דיע־זען טאָג געטהון אלעס וואס נור מעגליך, אום זיין אויפגאבע צו ערפילען. אונזער שיף איז אין יענעם געפעהרליכען טאָג, דען 6טען נאָוועמבער, אָב־געלאָפען א שטארקע פאָאר הונדערט מייל, ביז עס איז ענדליך נאכט גע־וואָרען און די דונקעלהייט האָט בעדעקט דעם אונרוהיגען מעער.

איך האָב דאמאלס געגלויבט אז דאמיט איז אונזער עקספעדיציאָן גע־ענדיגט און מיר וועלען דעם נארוואל מעהר אין די אויגען ניט זעהען. עס

האט זיך אבער באלד בעוויעזען אז מיין מיינונג איז ניט ריכטיג. אונגעפעהר אום עלף אוהר פאר האלבע נאכט איז די עלעקטרישע בעלייכטונג וויעדער ערשיענען נור אויף א דריי מייל וויט פון אונז. אזוי ריין און שטארק גראדע ווי אין די פאריגע נאכט.

דער נארוואל איז יעצט אויך געלעגען רוהיג אויף איין שטעלע. וואהר־שיינליך שלאפט ער פון גרויס ערמיעדונג, זיך וויעגענדיג אויף די וועללען פון ים. דער קאמאנדאנט האט בעשלאסען מיט דיעזען צושטאנד זיך צו בענוטצען און ארויסגעגעבען די נויטהיגע בעפעהלען. די פרעגאטע האט אנגעפאנגען גאנץ פארזיכטיג צו פאהרען וויטער, מיט שוואכע דאמפף, אום קיין גערויש צו מאכען און דעם געגנער ניט אויפצואוועקען. עס פאסירט זעהר אפט אז מען טרעפט וואלפישען שלאפענדיג אויפ'ן מיטען ים און דאן איז מעגליך מיט דעם בעסטען ערפאלג זיי אנצוגרייפען און צו בעקעמפפען. עדווארד לענד ערצעהלט אונז, אז ער אליין האט שוין פיעלע מאל מיט זיין הארפונע געשטאכען שלאפענדע וואלפישען. דער קאנאדיער האט זיך אלזא יעצט וויעדער בעגעבען אויף דעם פאדערסטען שפיטץ פון שיף, פארבערייט אין דעם ריכטיגען מאמענט דעם קאמפף געגען דעם אונגעהויער אנצופאנגען.

די פרעגאטע איז גאנץ שטיל צוגעקומען אימער נעהענטער און האט זיך אבגעשטעלט נור אויף א פערטעל מייל פון דעם ריעזען־טהיער. אלע ביי אונז אויפ'ן פערדעק האבען זאגאר איינגעהאלטען דעם אטהעם. זא דאס איבעראל האט יעצט געהערשט א טיעפע שטילקייט. מיר זיינען שיין וועניגער ווי הונדערט פוס פון דעם גליהענדען קערפער, פון וועלכען דער שיין ווערט יעדע מינוט שטארקער און אזוי העלל גלענצענד אז אונזערע אויגען ווערען שיער פערבלענדעט.

אין דיעזען אויגענבליק זעהע איך ווי עדווארד לענד שטעהט איבער מיר, אויפ'ן פאדערסטען שפיטץ פון שיף, ווי ער האלט פערטיג אויסגעשטעלט די שרעקליכע הארפונע. אלס מיר זיינען געקומען אונגעפעהר צוואנציג פוס צום ריעז האט לענד מיט א קרעפטיגע האנד זיין וואפען אין איהם אריינגע־שליידערט; איך הער גאנץ דייטליך ווי די הארפונע קלאפט זיך אב אזוי ווי אן א שטארקען אייזערנעם קערפער.

דער עלעקטרישער שיין איז פלוצלונג אויסגעלאשען געווארען, און צוויי שטארקע, רייסענדע שטראמען וואסער האבען ארויפגעשאסען אויף דעם פערדעק פון אונזער פרעגאטע, ווארפענדיג די גאנצע מאנשאפט צום באדען און צורייסענדיג די שטריק פון אונזער זעגלען. אין די נעכסטע מינוט איז די גאנצע שיף ערציטערט געווארען פון א שרעקליכען שטויס און איך בין אריבער געפלויגען איבער'ן געלענדער אין מעער.

זיעבענטעס קאפיטעל.

א נייער זארט וואלפיש.

ווי גרויס מיין שרעק און איבערראשונג איז געוועז אין דיעזען מאמענט, אלס עס האט מיך אזוי פלוצלונג אין ים ארייננעשליידערט, געדענק איך דעננאך זעהר גוט יעדע זאך וואס מיט מיר איז פארגעקומען אין די נעכסטע איינינע אויגענבליקען.

אנפאנגס בין איך ארייננעפלויגען ביז א צוואנציג פוס טיעף אין וואסער, אלס גוטער שווימער האב איך דעננאך אין דיעזען געפעהרליכען מאמענט מיין מוטה און מיין בעזינונג ניט פערלארען. צוויי מאל קרעפטיג זיך אבשטויסענדיג מיט די פיס בין איך באלד צוריק ארויפגעשוואומען.

די ערסטע זאך האב איך אנגעפאנגען מיט מיינע אויגען צו זוכען די פרעגאטע. האט די מאנשאפט בעמערקט ווי איך בין אראפ געפאלען ? האט דער קאמאנדאנט אראפגעשיקט א שיפעל אין ים ? קען איך האפען גערעטעט צו ווערען ?

א שווארצע פינסטערניס איז איבעראל ארום מיר פערשפרייט. איך זעהע ווי א דונקעלע מאסע פערשווינדעט שנעל, נאך די געגענד פון מזרח־זייט, און איהר בעלייכטונג ווירד צו דיעזעלבע צייט דארט אין דער ווייטעניס אויסגעלאשען. דאס איז אונזער פרעגאטע, וועלכע ענטלויפט האסטיג פון דיעזע געפעהרליכע שטעלע. וועגען מיר קימערען זיי זיך ניט, אדער זיי האבען אין דעם טומעל זיך נאך גאר ניט ארומגעזעהען ווי איך בין אראפגעשליידערט געווארען אין ים.

„צו הילפע, הילפע !” האב איך געשריען אין גרויס פערצווייפלונג, שווימענדיג מיט אלע קרעפטען נאך יענער ריכטונג וואו דער „איבראם לינקאלן” איז אוועק געלאפען.

מיינע קליידער הינדערן מיר זעהר פיעל. זיי קלעפען זיך אן אין וואסער צו מיין קערפער און שטערען אין גאנצען מיינע בעוועגונגען. א קורצע צייט איז מיר נאך מעגליך געוועז זיך צו האלטען, אבער באלד שפיער איך אז די לופט פאנגט מיר אן אויסצוגעהען ! —

„צו הילפע ! רעטטעט !”

איך בין שוין קוים אים שטאנד געוועז דיעזע לעצטע ווערטער אויסצושרייען. דאס געזאלצענע ביטערע ים־וואסער איז מיר ארייננעקומען אין מויל — שרעקליך ! איך פיהל אז איך קען זיך שוין קוים צאפלענדיג האלטען איבער'ן וואסער און עס וועט ניט לאנג דויערען ביז איך וועל צום גרונד

אראפ זינקען. פלוצלונג האט א קרעפטיגע האנד אנגעפאסט מיינע קליידער און האסטיג ארויפגעריסען איבער׳ן וואסער. צו דערזעלבער צייט זאגט צו מיר א בעקאנטע, קאלטבלוטיגע שטימע.

„ווען דער הערר וויל אזוי גוט זיין זיך אנלעהנען אויף מיינע שולטערן וועט ער קענען פיעל בעקוועמער שווימען.״

איך האב מיט איין האנד זיך אנגעכאפט אן מיין געטרייען דיענער קאנסייל.

„דו ?״ בין איך איבערראשט געווארען „האט דען דער שטוים אויך דיך אראפגעווארפען אין מעער ?״

„ניין ; אבער איך האב געזעהען ווי דער הערר איז אראפגעפאלען בין איך אויך באלד נאכגעשפרונגען.״

זאגאר אין מיין יעצטיגען צושטאנד בין איך גערירט געווארען פון אזוי פיעל טרייהייט.

„און וואס איז מיט די פרעגאטע ?״ האב איך איהם געפרעגט.

„די פרעגאטע !״ האט קאנסייל מיט א גאנץ גלייכגילטיגען טאן אויס־געשפראכען, זיך אומקעהרענדיג אויפ׳ן רוקען „איך גלויב אז דער הערר דארף שוין אויף הילפע פון דארט ניט רעכענען.״

„פארוואס ?״

„ווייל אין דעם אויגענבליק אלס איך בין אין וואסער אראפגעשפרונגען האב איך געהערט אויפ׳ן שיף שרייענדיג, אז די מאשינע און דער רודער זיינען צובראכען.״

„אונמעגליך ! ווי אזוי האט דאס געקענט פאסירען ?״

„דער אונגעהויער האט מיט איין קלאפ פון זיין צאהן דיעזען שאדען אנגעמאכט, און ווענען ? אזא שטארקע שיף ווי דער „אייבראם לינקאלן !״ פיר אונז איז דיעזער אומשטאנד זעהר שלים, דען די פרעגאטע קען זיך פאר־לויפיג מעהר ניט בעוועגען.״

„דאן זיינען מיר פערלארען !״ האט איך מיט גרוים פערצווייפלונג אויסגערופען.״

„עס קען זיין״ האט קאנסייל גאנץ רוהיג צוגעשטימט „אבער מיר מע־גען רעכנען אז איינינע שטונדען וועט אונז נאך מעגליך זיין זיך צו האלטען, און אין פערלויף פון אזא צייט קען נאך פיעלעס פאסירען.״

קאנסייל׳ס קאלטבלוטיגקייט האט אויך אויף מיר געווירקט אזוי פיעל אז איך בין עטוואס מוטהיגער געווארען ; מיינע קרעפטען ווארען ווי פון דאס נייע בעלעבט און עס איז מיר מעגליך געווען שווימענדיג זיך צו האל־טען אויפ׳ן וואסער, אבער מיט גרויס אנשטרענגונג, דען מיינע קליידער ווארען אויף מיר שווער ווי בליי. קאנסייל האט עס באלד בעמערקט.

„דער הערר וועט ערלויבען איהם עטוואס בעקוועמער צו מאכען.“

מיט דיעזע ווערטער האט קאנסייל ארויסגענומען א טאשען־מעסער און דורכגעשניטען אלע מיינע קליידונגס־שטיקער פון אויבען ביז אונטען, זא דאס אין די נעכסטע מינוט בין איך געווען פריי אין מיינע בעוועגונגען. איך האב דאן דאסזעלבע געטהון מיט מיין דיענערס קליידער און יעצט איז אונז מעגליך געווען פיעל בעקוועמער צו שווימען איינער נעבען אנדערען.

אונזער לאגע איז דעננאך געווען גענוג שרעקליך. עס איז מעגליך אז זיי האבען זאגאר ביז יעצט אויף דעם „איבראם לינקאלן“ נאך ניט בעמערקט, ווי מיר זיינען פערשוואונדען, אדער זיי זיינען ניט אים שטאנד מיט א צובראכענעם רודער אהער, געגען דעם ווינד, צוריק צו קעהרען; אבער יעדענפאלס וואלטען זיי דאך געקענט ארויסשיקען א שיפעל אונז צו רעטען.

קאנסייל האט דיעזע בעטראכטונג גאנץ רוהיג אויסגעשפראכען און דאצו ערקלעהרט וואס מיר זאלען דא יעצט טהון. עס איז ווירקליך געווען צום ערשטוינען ווי דיעזער קאלטבלוטיגער יונגע רעדט און בענעהמט זיך, גראדע ווי מיר וואלטען געווען צו הויז אין אונזער צימער.

אזוי ווי אונזער גאנצע אויסזיכט אויף רעטונג איז אבהענגיג נור דאפון אז מען וועט זיך שליעסליך ארום זעהען אויף דער פרעגאטע וועגען אונזער אונגליקליכען צופאל און זיי וועלען דאן אונז צושיקען א שיפעל, מוזען מיר זעהען מיט אלע מעגליכקייטען וואס לענגער זיך צו האלטען אויפ'ן וואסער ביז די הילפע וועט קומען. קאנסייל האט דארום בעשלאסען מיר זאלען ביידע מיט איינמאל אונזערע קרעפטען ניט אנשטרענגען און דאס איז אונז מעגליך געווען אויסצופיהרען אויף פאלגענדען אופן: ווערהרענד איינער פון אונז איז געבליעבען ליעגען רוהיג, מיט'ן געזיכט ארויף, האט דער אנדערער געשוואומען אונטער איהם, אום ווי מעגליך נעהענטער צו דער פרעגאטע צו קומען. מיר האבען זיך אזוי יעדע צעהן מינוט געביעטען ארבייטענדיג און דאן ווידער זיך ערהאלענדיג, זא דאס עס איז אונז מעגליך געווען צו האפען די איינינגע שטונדען ביז עס וועט טאג ווערען אויסצוהאלטען.

אונזער אויסזיכט אויף רעטונג איז זעהר שוואך, אבער די האפנונג איז איינגעווארצעלט טיעף אין הארצען ביי יעדען מענשען. דער צוזאמענשטויס פון דער פרעגאטע מיט דעם ים־אונגעהויער האט געטראפען אום עלף אוהר פאר האלבע נאכט; ביז די זונן וועט ווידער אויפגעהען איז גאר ניט מעגליך צו ערווארטען זיי זאלען זיך דארט אויפ'ן שיף וועגען אונז ארום זעהן. מיר האבען אלזא צו ווארטען אויף הילפע וועניגסטענס אכט שטונדען;

פיעלייכט וועט אונז געלינגען טראגענדיג איינער דעם אנדערן ביז דאהין ניט ערטרונקען צו ווערען. דער ים איז גאנץ רוהיג און דארום קענען מיר שווימען אָהן פיעל אנשטרענגונג.

דעננאָך האָב איך ארום איינס אוהר נאָך האַלבע נאכט אָנגעפאנגען זיך צו שפּירען זעהר מיעד. מיינע גליעדער זיינען געוואָרען שטייף אזוי ווי געלעהמט פון קראמפּף און קעלט. קאַנסייל האָט מיך געמוזט שטיטצען און פון יעצט אָן איז ער אליין נור אים שטאנד געווען צו שווימען פיר אונז ביי־דען. איך הער ווי דער אָרעמער יונג מאַטערט זיך אז עס געהט איהם שיער אוים דער אָטהעם. עס איז יעצט מעהר קיין צווייפעל אז מיר זיינען פערלאָהרען, דען ער וועט עס לאנג ניט קענען אויסהאַלטען.

„לאָז מיך, קאַנסייל" האָב איך צו איהם געזאָגט „זעה זיך אַליין ווע־ניגסטענס צו רעטען."

„ניין, איך וועל דעם הערן ניט פערלאָזען" האָט מיין געטרייער דיע־נער ערוויעדערט. אין דיעזען מאָמענט האָט זיך בעוויעזען די לבנה, וועל־כע וואר ביז יעצט פערבאָרגען צווישען די וואָלקענס, און איהרע מילדע זילבער־שטראהלען האָבען בעגאָסען מיט א צויבער־ליכט דעם אונענדליכען מעער. דער שיין האָט אין אונז וויעדער עטוואס מוטה אויפגעוועקט און בע־לעבט אונזערע קרעפטען. איך האָב געקענט אויפהויבען דעם קאָפּף און בעטראכטען א ווייטערע שטרעקע איבער'ן ים. יעצט זעה איך אז די פרע־גאטע איז אונגעפעהר פינף מייל ווייט פון אונז קוים צו בעמערקען, אָבער קיין סימן פון אירגענד וועלכע רעטונגס־שיפעל. איך האָב געוואָלט אנפאנ־גען צו שרייען, אָבוואָהל עס איז גאָר ניט מעגליך צו האָפען זיי זאָלען אזוי ווייט מיין שוואכע שטימע הערען. קאַנסייל רופט און שרייט מיט אלע זיינע קרעפטען און דאן שטעלען מיר זיך אב אום צו האָרכען. יעצט דוכט זיך מיר אז יעמאנד האָט אויף זיינע קולות געענטפערט.

„דו הערסט, קאַנסייל ?" האָב איך אויסגעשטאַמעלט.

„יא, יא !"

און מיט דיעזע ווערטער שטויסט ער וויעדער אויס א געשריי אום היל־פע. יעצט איז שוין די אנטוואָרט פון א מענשליכע שטימע דייטליכער צו הערען. פיעלייכט איז אויסער אונז נאָך איינער אראָפּגעפאלען פון פרע־גאטע און האלט אויך יעצט ביי'ן דערטרונקען ווערען ? אָדער מען ענטפערט אונז פון דאָרט דורך דעם שפראך־ראָהר, פון וועלכען די שטימע קען אזוי ווייט אָבהילכען.

קאַנסייל נעהמט צוזאמען אַלע זיינע קרעפטען און זיך שטיצענדיג אויף מיין שולטער הויבט ער אויף דעם קאָפּף אום נאָך צו זעהען פון וואנען דיעזע אנטוואָרט קומט ; דאן איז ער שוואך צוריק געזונקען.

„וואָס האָסט דו געזעהען, קאַנסייל ?" פרעג איך איהם.

„איך האָב געזעהען —" שטאַמעלט ער מיט גרויס שרעק „איך — אָבער לאָמיר בעסער וועגען דעם ניט רעדען. — מיר מוזען מיט אַלע קרעפטען שנעלער — וויטער ! —"

וואָס האָט ער געזעהען ? ווּעמעס שטימע האָט זיך דאָ געהערט ? עס איז אָבער יעצט וועגען דעם קיין צייט ניט געוועזן צו פרעגען, איך שווים מיט די לעצטע כוחות, ווּעהרענד קאַנסייל שטופּט מיך ווייטער. יעדע מינוט הויבט ער אויף דעם קאָפּף, קוקט זיך ארום און רופט אויס מיט א העכסט-ערשראָקענעם קול, אָבער די שטימע וואָס ענטפערט קומט אימער נעהענ-טער. איך הער שוין דאָס אַלעס נור ווי אין א טרוים, מיינע קרעפטען גע-הען אויס אין גאַנצען ; מיינע פינגער זיינען אויסגעשפּרייט ווי שטיקלעך האָלץ און מיינע הענד קענען זיך שוין מעהר ניט בעוועגען. דער קאַמפּף עפענט מיינע ליפּען און דאָס וואַסער דרינגט אריין אין מויל, אין האַלז. צום לעצטען מאָל וויל איך דעם קאָפּף אויפהויבען, דאַן פאַנג איך אָן צו פערזינקען —.

אין דעמזעלבען אויגענבליק שטויס איך זיך צו אַן א האַרטען קערפּער. איך פיהל אַז מען שלעפּט מיך ארויס פון וואַסער און מיין ברוסט פאַנגט אָן פרייער צו אָטהמען, דאַן אָבער בין איך אין אָהנמאַכט געפאַלען —.

וואַהרשיינליך בין איך ניט לאַנג געבליעבען אין אַזא בעוואוסטלאָזען צושטאַנד ; קרעפטיגע הענד רייבען מיינע ערקעלטעטע גליעדער און ווענ-דען אַן אַלע מיטלען אום מיך אָבצומינטערען. באַלד האָב איך אויך די אוי-גען ווידער געעפענט.

„קאַנסייל" האָב איך קוים אויסגעשטאַמעלט.

„דעם הערן איז בעסער ?" פרעגט ער מיט א בעזאָרגטע שטימע.

ביי די העלע שטראַהלען פון דעם מאָנד זעה איך נאָך א צווייטע גע-שטאַלט נעבען מיר.

„עדוואַרד לענד !" רופ איך אויס אין דער גרעסטער איבעררשונג.

„איך זעלבסט, מיין הערר." האָט דער קאַנאַדיער געענטפערט.

„זייט איהר דען אויך דורך דעם צוזאַמענשטויס פון שיף ארונטער געפאַלען ?"

„יאָ, הערר פּראָפעסאָר ; אָבער מיר האָט עס גליקליכער אָבגעגאַנגען, דען איך האָב באַלד געפונען א קליינעם אינזעלע, אויף וועלכען עס וואַר מ׳יר מעגליך צו בלייבען שטעהען אויף די פיס."

„א אינזעל ?" בין איך ערשטוינט געוואָרען.

„יאָ, דאָס הייסט אויף אונזער ריעזען-נאַרוואַל."

„איך פערשטעה ניט, עדוואַרד, ערקלעהרט מיר געפעליגסט —".

„אויף וואס פיר א מין אינזעל מיר געפינען זיך יעצט ? נון, גאנץ איינפאך, הערר פראפעסאר, אויף א בלעכענעם ; דען אונזער ריעזען־נארוואל איז געמאכט פון דיקען אייזען־בלעך, דארום איז מיין הארפונע פון איהם אבגעשפרונגען".

דיעזע ווערטער האבען אויף מיר געמאכט אזא געוואלטיגען איינדרוק אז איך בין פון גרויס איבערראשונג אדער ערשטוינונג אויפגעשפרונגען, פערגעסענדיג אין גאנצען אן מיין שוואכקייט. אלע מיינע פארשטעלונגען, אין וועלכע איך בין ביז יעצט געווען אזוי פעסט איבערצייגט, האבען זיך פערוואנדעלט אין גאר ניט, אין א פוסטען חלום. א ריעזען־נארוואל, א משונה'דיגער ים־ריעז האט אלזא עקסיסטירט נור ביי מיר אין געדאנקען ; אבער וואס איז אייגענטליך דיעזער געגענשטאנד אויף וועלכען מיר געפינען זיך יעצט ?

אין דער גרעסטער אויפרעגונג בין איך ארויפגעקראכען אויף דעם רוקען פון דיעזע בעשעפענים, אדער געגענשטאנד, וועלכער ליעגט גאנץ רוהיג, האלב אונטער'ן וואסער. איך פרוביר מיט'ן פוס, — יא, ריכטיג ! דיעזער קערפער איז ניט פון ווייכע טהיערען־פלייש, זאנדערן פון הארטען מעטאל. אין דעם ערסטען מאמענט איז מיר זאגאר אריין געפלויגען א געדאנקען אז דאס איז דעננאך א לעבעדיגע בעשעפענים, פון יענע זארטען ברואים וואס טראגען אויף זיך אנשטאט הויט א הארטען פאנצער, ווי צום ביישפיעל : די קראקאדילען און אלליגאטארען, נאטירליך א מאל צוואנציג גרעסער ווי די געוועהנליכע. אזעלכע אונגעהויערע ריעזען־קראקאדילען! האבען געלעבט אויף אונזער ערדען־באל מיט פיעלע צעהנדליגע־טויזענדיאהרען צוריק. אויב מיר זעהען זיי יעצט ניט אויף דער יבשה קען דאך פון דעסטוועגען מעגליך זיין אז זיי געפינען זיך אירגענד וואו אין די אונבעוואוסטע טיעפניסען פון דעם גרויסען ים, און איינעם פון זיי האט זיך יעצט פערוועלט ארויף צו שפאציערען אויבען, אויפ'ן וואסער.

ווי געזאגט האב איך נור די ערסטע פאאר מינוטען אזעלכע געדאנקען זיך געקענט איינרעדען, דען באלד איז מיר גענוג קלאהר געווארען אז דאס זיינען נור איינגעבילדעטע פאנטאזיעס. דער שווארצליכער רוקען פון דיעזען געגענשטאנד, אויף וועלכען מיר זיטצען, איז ניט אין שופען ווי א נאטירליכער קראקאדילען־פאנצער, זאנדערן גלאט, פאלירט. ווען מען קלאפט אויף איהם הערט זיך איין אבקלאנג ווי פון מעטאל, און ווי אונגלויבליך דאס איז, דעננאך זעה איך קלאהר די צוזאמען־געשלאסענע פלאטען פון א שטארקען אייזען־שטאהל.

עס איז אלזא לענגער ניט מעגליך צו צווייפלען. דאס פירכטערליכע, אונגעהויערע בעשעפענים, וואס האט ארויפגעיאגט א שרעק אויף די גאנצע

וועלט און משוגע געמאַכט די גרעסטע געלעהרטע מענער, עקסיסטירט גאָר ניט אַלס אַ לעבעדיגע זאַך, זאָנדערן אַלס אַ מאַשינע, וועלכע איז נאָך פיעל מעהר וואונדערבאַר און איבערראַשענד. מיין פערשטאַנד וואָלט ניט אַזוי פיעל ערשטוינט געוואָרען, ווען עס זאָל זיך בעשטעטיגען אַז דאָס איז אַ זעלטענע ריעזען־טהיער, פון וועלכע מיר מענשען האָבען ביז יעצט ניט ערפאַהרען, דען די נאַטור בעזיצט נאָך געוויס פיעלע אַזעלכע געהיימניסע וואָס מיר ווייסען ניט ; אָבער צו זעהען יעצט מיט איינמאָל אַז דיעזעס אונמעגליכע געהיימניס איז בעשאַפען געוואָרען פון מענשען־האַנד — אַזאַ מין ערקלעהרונג האָט אַלע מיינע געדאַנקען פאַלשטענדיג צומישט.

יאַ, מיר געפינען זיך אויף דעם רוקען פון אַ זאָרט שיף, וואָס שווימט אונטער׳ן וואַסער. ווי פיעל איך קען אין דיעזער מינוט אורטהיילען בעזיצט זי די פאָרמע פון אַ שרעקליך גרויסען פיש, געמאַכט פון שטאַהל. איך מוז אַלזאָ צוגעבען אַז עדוואַרד איז פאָלקאָמען גערעכט געווען וואָס ער האָט ניט געגלויבט אין די עקסיסטענץ פון אַ ריעזען־נאַרוואַל.

„אָבער דיעזעס שיף" האָב איך זיך אָבגערופען „מוז דאָך האָבען אַ מאַשינע וואָס ברענגט איהר אין בעוועגונג, און אַ מאַנשאַפט, וועלכע בענוטצען זיך מיט איהר."

„גאַנץ געוויס" האָט עדוואַרד געענטפערט „אָבוואָהל דיעזע לייטע האָבען זיך נאָך זאָגאַר ניט בעוויעזען צייט די דריי שטונדען וואָס איך זיטץ דאָ אויף זייער שיף."

„און זי איז אויך די גאַנצע צייט אויף דעמזעלבען אָרט געשטאַנען?"

„יאַ, הערר אַראָנאַקס, זי בעוועגט זיך ניט, אויסער נור וואָס די וועלען שאָקלען איהר."

„מיר ווייסען דאָך אָבער אַז דיעזעס שיף בעזיצט איין אונגעהויערע גרויסע געשווינדיגקייט. נאַטירליך טרייבט איהר אַ מאַשינע מיט וועלכע יעמאַנד רעגיערט ווי ער וויל."

גראַדע אַזוי ווי צום בעווייז פון די ווערטער וואָס איך האָב יעצט אויסגעשפּראָכען איז אין דעמזעלבען אויגענבליק געווען צו הערען אַ גערויש אין דעם הינטערסטען טהייל פון דיעזע מערקווירדיגע שיף, ריכטיג אַזוי ווי פון אַ שרויבע, וואָס דרעהט זיך אונטער׳ן וואַסער, און די מאַשינע האָט אנגעפאַנגען זיך עטוואָס שנעלער צו בעוועגען. מיר האָבען נאָך צייט געהאַט זיך ארויפצוכאַפּען העכער אויפ׳ן פערדעק, וועלכער האָט ארויסגעשטאַרצט פון וואַסער עטוואָס מעהר ווי איין עלל, און דאָרט זיך ווי עס איז אָנצוהאַלטען. צום גליק איז דאָס שיף יעצט אויך ניט געלאָפען צו האַסטיג, זאָנסט וואָלטען מיר געוויס ארונטער געפאַלען.

„אַזוי לאַנג ווי זי געהט אין אַ גלייכע ריכטונג איז נאָך ניט געפעהר־

ליך" האט עדוארד געברומט „אבער אויב עס זאל זיך זיי פערוועלען ארונ־טער צו שווימען, דאן איז אונזער לעבען ניט ווערטה קיין צוויי סענט."

יא, מיר געפינען זיך ווירקליך אין א זעהר קריטישע לאגע, פאסט א טריט פון זיבערען טויט, דען מיר וועלען יעדענפאלס לאנג זיך ניט קע־נען האלטען אויף דעם קיילאבדיגען, ג'אטען רוקען פון דיעזען בלעבענעם וואלפיש אינוועניג געפינען זיך דאך וואהרשיינליך מענשען, און אב־וואהל מיר וויסען ניט ווער זיי זיינען, מוזען מיר דעננאך זעהן וואס שנע־לער מיט זיי זיך צוזאמען צו רעדען, אז זיי זאלען אונז אין שיף אריינלאזען. איך האב אנגעפאנגען צו זוכען איבער'ן גאנצען דעק, פיעלייכט וועל איך געפינען אירגענד וואו איין אפענע שטע'ע, אבער די אייזען־פלאטען זיינען איבעראל פעסט צוזאמען געשלאסען, אזוי ו זיי וואלטען געווען פון איין שטיק.

דער מאנד איז אויך באלד אונטערגעגאנגען און מיר זיינען געבליעבען אויף אונזער געפעהרליכען פלאטץ אין דער פינסטערניס. מיר מוזען דארום אבווארטען ביז עס וועט טאג ווערען; פיעלייכט וועט אונז דאן געלינגען אויסצוגעפינען א מיטעל ווי אזוי אין דאס שיף אריין צו קומען.

עס איז אבער א גרויסער צווייפעל אויב מיר וועלען ביז דאהין בלייבען לעבען. דיעזעס שיף, וואס איז געמאכט געווארען צו שווימען אונטער'ן וואסער, קען יעדע מינוט זיך ארונטערלאזען און אונז אראפשווינקען. אויב די מענשען אין שיף וויסען פון אונז אדער ניט, איז שווער צו בעשטימען: אבער יעדענפאלס איז אונזער לעבען אבהע .. פון זייער קאפריז און גוטען ווילען, אונז אין שיף אריין צו נעהמען און רעטען, אדער אונז צו לאזען דא אומקומען.

אויף דעם קאמאנדאנט פאראגוט מיט זיין פרעגאטע האבען מיר שוין גאר ניט וואס צו האפען. אונזער בלעכענער וואלפיש שווימט אימער ווייטער פון דיעזער געגענד צו דער וועסט, אבוואהל ניט זעהר שנעל, אבער ווי פיעל איך קען אבשאטצען מאכט ער יעצט אויף אונגעפעהר צוועלף מיילען אין א שטונדע. די שרויבע קלאפט גאנץ רעגעלמעסיג איבער די וועללען און דאס וואסער שפריצט הויך מיט א פאספאר־גלאנץ.

ארום פיער אוהר פארטאג האט דאס שיף אנגעפאנגען שנעלער צו געהן. מיר וועלען שוין וואהרשיינליך לאנג ניט קענען אויסהאלטען, עס שווינ־דעלט אונז שרעקליך אין די אויגען און דאס וואסער בעגיעסט יעדע מינוט דעם גאנצען פערדעק. צום גליק האט עדוארד דערטאפט איין אייזערנעם רינג און מיר קלאמערען זיך אן איהם מיט אונזערע ציטערנדע הענד, אזוי ווי אן די לעצטע האפנונג. דעננאך פערצווייפעל איך ניט און ערווארט יעדע מינוט אז מיר זאלען גערעטעט ווערען, דען דאס שיף וואס איז רונד ארום

אזוי פעסט געשלאָסען, אַז עס זאָל דורך אירגענד וועלכען שפּאַלט קיין וואַסער ניט קענען אריין קומען, מוז דאָך אָבער צו אַ בעשטימטע צייט נייע, פרישע לופט אריין נעהמען; זיי וועלען דארום געוויס עפנען קירצליך אַ פלאַטע, און דאַן וועלען מיר האָבען די מעגליכקייט זיך מיט זיי צוזאַמען צו רעדען.

ענדליך איז דיעזע לאַנגע, שרעקליכע נאַכט פאַרבייגעגאַנגען. עס איז מיר אונמעגליך צו בעשרייבען וואָס מיר זיינען וועהרענד די צייט פון יענע געפעהרליכע שטונדען אויסגעשטאַנען; מיין עראינערונג ווירד צומישט פון די פערשיעדענע געפיהלען וואָס האָבען דאַן אין מיין הערצען געשטורמט, נור איין זאַך געדענק איך קלאהר, אַז וועהרענד דאָס מעער און דער ווינד וואַרען רוהיג איז מיר איינינע מאָל פאָרגעקומען אַז אירגענד וואו ווייט, אין די טיעפענים פון שיף, הערען זיך זיסע, מעלאָדישע טאָנען, אַזוי ווי מען וואָלט שפּיעלען אויף אַ פּיאַנאָ. ווער זיינען אַלזאָ די מענשען וואָס לעבען אין דיעזען מערקווירדיגען שיף? וואָס פיר אַ וואונדערבארע קראַפט טרייבט איהר מיט אַזאַ געשווינדיגקייט איבער די וועללען פון ים? דאָס וואַרען די פראַגען מיט וועלכע איך האָב זיך די גאַנצע צייט ניט אויפגעהערט צו בעשעפטיגען.

עס איז טאָג געוואָרען. אַ קורצע צייט וואַרען מיר בעדעקט מיט אַ געדיכטען טהוי, וועלכער איז אָבער באַלד פאַנאַנדער געגאַנגען. איך האָב אָנגעפאַנגען צו אונטערזוכען די פּלאַטפאָרם אויף די אויבערסטע טהייל פון שיף, אָבער באַלד בין איך געבליעבען שטעהען ווי פערשטיינערט פון שרעק, שפּיערענדיג אַז אונזער זאָנדערבאַר אייזערנער וואַלפיש זינקט אַראָפּ גאַנץ לאַנגזאַם אין די טיעפענים פון וואַסער. ער לאָזט זיך אַרונטער — מיר זיינען פערלאָהרען!

„עה, טייוולען!" האָט עדואַרד לענד געשריען, טראַמפּלענדיג מיט די פיס אויפ׳ן פערדעק „עפענט דאָך אויף איהר פערפלוכטע נשמות!"

די שרייבע רוישט אָבער אַזוי אַז עס איז גאָר ניט מעגליך צו האָפען מען זאָל עדואַרד׳ס קלעפּ דערהערען. דעננאָך האָט דאָס שיף באַלד אויפגעהערט זיך אַרונטער צו לאָזען און איז מיט איינמאָל געבליעבען שטעהען.

פּלוצלונג דערהערען מיר אין שיף אַ גערויש אַזוי ווי מען רוקט אָב אייזערנע ריגלען; איינע פון די פּלאַטען איז געעפענט געוואָרען, אַ מאַן האָט ארויסגעשטעקט דעם קאָפּף און ארויסגעשטויסען אַ זאָנדערבארען געשריי, דאַן איז ער וויעדער פערשוואונדען געוואָרען.

איינינע אויגענבליק נאָכדעם זיינען ארויסגעשפּרונגען אַכט שטאַרקע מענער, מיט פערמאַסקירטע געזיכטער, און ניט רעדענדיג אַ וואָרט האָבען זיי אונז געפּאַקט און אריינגעשלעפּט אין דיעזע פירכטערליכע מאַשינע.

אכטעס קאפיטעל.

MOBILIS IN MOBILE.

דיעזע ברוטאלע סצענע האט זיך אבגעשפיעלט שנעל ווי א בליץ. איך ווייס ניט וואס מיינע פערוואונדעטע קאמעראדען האבען געשפירט אין דעם מאמענט ווען זיי זיינען אויף זא איין אופן אריינגעשלעפט געווארען אין דאס שווימענדע געפענגניס, אבער מיר האט עס דורכגעשווידערט. מיט וועמען האבען מיר דא אייגענטליך צו טהון? ווער זיינען דיעזע מענשען? פאר־וואס בעהאלטען זיי זיך פון דער וועלט? עס איז העכסט וואהרשיינליך אז מיר זיינען דא אריינגעפאלען אין די הענד פון א נייעם זארט ים־רויבער, וועלכע האבען ארויסגערופען אזא מערקווירדיגען מיטעל, אום זיך פון פער־פאלגונג צו פערזיכערען.

די פלאטען איבער אונז האט זיך באלד געשלאסען און מיר זיינען פער־דעקט געווארען מיט א דיקע פינסטערניס. דער איבערגאנג פון דאס העללע טאגעס־ליכט דרויסען אין דיעזע טיעפע דונקעלהייט האט אויף מיינע אויגען אזוי געווירקט אז עס איז מיר אין דיעזען מאמענט ניט מעגליך געווען עטוואס צו זעהען. איך שפיער מיט מיינע נאקעטע פיס ווי מען פיהרט מיך איבער די שטאפלען פון איין אייזערנעם לייטער. עדוארד לענד און מיין דיענער ווערען אויך האסטיג אראפגעשלעפט איבער מיר; אלס מיר זיינען באלד געקומען אונטען האט זיך אירגענד וואו געעפענט א טהיר, וועל־כע איז דאן מיט א גערויש הינטער אונז פערשלאסען געווארען.

מיר קענען זיך גאר ניט דענקען וואו מיר זיינען דא אריינגעפאלען; ארום אונז איז דונקעל, שווארץ ווי די פינסטערניס אליין.

עדוארד לענד האט אנגעפאנגען פון גרוים וואוטה שרעקליך צו פלוכען.

„צעהן טויזענד מיליאן טייוולען!" האט ער געשריען „ווער זייט איהר אזעלכע, מענשען־פרעסער? וואס ווילט איהר אונז אויף א פריה־שטיק פערצעהרען? איך וועל אבער מיט אלע מיינע קרעפטען קעמפפען געגען אייער פערפלוכטע באנדע!"

„בערוהיגט זיך, פריינד עדוארד" האט מיין דיענער זיך אבגערופען גאנץ געלאסען „צו וואס דארפט איהר זיך שוין יעצט אזוי ערגערען? פאר־לויפיג האט מען אונז נאך ניט אנגעפאנגען אבצובראטען."

„ווער ווייס?" פיעלייכט ליעגען מיר שוין דא אין א בראט אויוען?" האט דער קאנאדיער זיך געקאכט „דא איז דאך אזוי שטאק פינסטער ווי אין

גיהנום ! צום גליק האָב איך נאָך ביי זיך מיין בריטען מעסער ; זאָלען זיי נור קומען, די באנדיטען ! דעם ערסטען, בעסטען וואָס זאָל זיך נור אונ־טערשטעהען מיך אָנצוריהרען וועל איך . . .״

„געננג שוין שרייען, עדוארד !״ האָב איך איהם אָבגעהאלטען „פיע־לייכט ברענגט איהר אונז מיט אייערע ווערטער אין נאָך א גרעסערע גע־פאהר ? עס קען דאָך מעגליך זיין אז מיר האָבען דאָ צו טהון מיט מענשען וואָס פערשטעהען אונז און הערען אייערע שימפּפעריייען. לאָמיר בעסער זיך ארום זעהן, פיעלייכט וועט אונז געלינגען צו ערפאהרען וואו מיר גע־פינען זיך דאָ.״

דער קאנאדיער איז שטיל געבליעבען און איך האָב אָנגעפאנגען פאָר־זיכטיג צו געהען, האלטענדיג אויסגעשטעלט די הענד. פינף טריט וויי־טער דערטאפּ איך איין אייזערנע וואנד, וועלכע בעשטעהט אויף פון צו־זאמען־געשלאָסענע שטאהל־פּלאטען. דאן דרעה איך זיך אום און באַלד שטויס איך זיך אָן צו א הילצערנעם טיש, ארום וועלכען עס שטעהען איי־ניגע שטוהלען. דער גאנצער באָדען איז אויסגעלעגט מיט א דיקען, וויי־כען טעפּיך, זאָ דאָס מען קען די טריט גאָר ניט הערען. טאפּענדיג ארום די נאַקעטע ווענד פיהל איך קיין שפור פון אירגענד וועלכע טהיר אָדער פענס־טער. קאָנסייל וועלכער האָט אויף דעמזעלבען אופן אונטערזוכט דיעזע צי־מער פון דעם צווייטען זייט, איז באַלד מיט מיר צוזאמען געקומען. נאָך אונזער רעכנונג איז די קאיוטע מינדעסטענס צוואנציג פוס לאנג און צעהן פוס ברייט. דער הויך־געוואקסענער קאנאדיער האָט אויפגעהויבען די הענד, אום דעם אויבערסטען פערדעק צו עררייכען, אָבער דאָס וואר איהם אונ־מעגליך.

א האלבע שטונדע איז אזוי פארבייגעגאנגען און אונזער לאגע האָט זיך ניט געענדערט. מיר האָבען שוין ניט געוואוסט וואָס צו קלעהרען און צו טראכטען, אלס פּלוצלונג איז געוואָרען אזוי העלל ליכטיג אז אונזערע אוי־גען זיינען פערבלענדעט געוואָרען. אן דעם ווייסען, שטאַרקען שיין האָב איך באַלד דערקענט אז דאָס איז איין עלעקטרישע בעלייכטונג, דערזעל־בער העלל־גלענצענדער, פּראכטפאָלער שיין מיט וועלכען דיעזע אונטער־וואסערדיגע שיף שפּיעגעלט זיך אָב אין די וועללען פון ים. א קורצע צייט האָב איך געמוזט האלטען די אויגען געשלאָסען, ביז עס איז מיר מעגליך געווען בּיסלאכוויז צו דיעזע ליכט זיך איינצוגעוואהנען, און דאן זעהע איך אז די לייכטענדע קראפט קומט ארויס פון א גלאַטען האלב קוגעל, וועלכער איז איינגעזעצט אויבען, אין דעק פון דער קאיוטע.

„ענדליך ! וועניגסטענס איז יעצט ליכטיג.״ האָט עדוארד אויסגערו־

פען און זיך געזעצט אויף א שטוהל, האלטענדיג זיין ברייטען מעסער אין האנד, פערטיג זיך צו פערטהיידיגען.

„יא, ליכטיג איז עס געגוג" האב איך דארויף געזאגט „אבוואהל אונזער לאגע בלייבט נאך אימער דונקעל."

„זאל נור דער הערר עטוואס גרעסערעס האבען" האט מיין קאלטבלוטיגער דיענער זיך אבגערופען „אז די מענשען זיינען קיינע ווילדע באנדיטען איז דאך שוין דייטליך גענוג. באלד וועלען מיר געוויס פון זיי עטוואס מעהר הערען און זעהען."

יא, זעהען האבען מיר שוין יעצט געקענט און גוט בעטראכטען די קא־יוטע איבעראל. אויסער א טיש מיט פינף שטוהלען געפינט זיך דא קיין מעבעל ניט. די טהירען זיינען אזוי קונסטפאל געשלאסען, אז עס איז אויף די גלאטע אייזערנע וועגד פון זיי קיין צייכען ניט צו בעמערקען. עס הערט זיך אויך קיין שום גערויש, אזוי ווי אלעס אין שיף וואלט געווען אויסגעשטארבען. אויב מיר פאהרען ווייטער, שווימענדיג אויף די אויבערפלעכע פון מעער, אדער מיר זיינען פערזונקען אין די טיעפענים — דאס האבען מיר יעצט ניט געקענט וויסען.

אונטערדעסען מוז איך דאך צוגעבען אז מיין דיענער קאנסייל איז פאל־קאמען גערעכט. מען האט דאך ניט גלאט אזוי, אהן שום אורזאכע, בע־לייכטעט אונזער צימער; וואהרשיינליך וועלען קירצליך די בעוואהנער פון דאס שיף זיך אויך לאזען זעהען.

אונזער האפנונג איז באלד ווירקליך ערפילט געווארען. עס הערט זיך ווי מען רוקט אב א ריגעל, די טהיר ווירד געעפענט און צוויי מענער קומען צו אונז אריין. איינער פון זיי איז א ניעדריגער, קרעפטיג געבויט, מיט ברייטע שולטערען און שטארקע גליעדער; זיין קאפף איז געגוג דיק, בע־דעקט מיט געדיכטע, שווארצע האאר; זיין בליק איז שארף, דורכדרינ־גענד און זיין גאנצע ערשיינונג איז זעהר לעבהאפט און בעוועגליך, גראדע ווי די מענשען וואס זיינען געבארען אין די הייסערע דרום־געגענדען. אזעל־כע פערזענליכקייטען טרעפט מען אן ביי אונז אין פראנקרייך אם מייסטען אין די פראווינצען פון דער פראוואנס. ער האט גערעדט אין אונזער געגענ־ווארט אויף א זאנדערבארע שפראך, פון וועלכע עס וואר אונז ניט מעגליך זאגאר איין ווארט צו פערשטעהען.

דער צווייטער איז מיר ערשיענען אלס א העכסט מערקווירדיגע פערזאן. אויף זיין אפענעם, קלאהרען געזיכט איז געוועזן דייטליך צו דערקענען זיינע איינגעשאפטען און זיין גאנצען כאראקטער. פון זיינע שווארצע אויגען האט געשטראהלט איין זיכערעס פערטרויען צו זיך זעלבסט, איין ענטשלאסענער מוטה, שטארקע ווילענסקראפט און רוהיגע געלאסענהייט. אויף זיין גאנצע

פיגור ליעגט א שטאָלצער חן ; זיין פעסטער, רוהיגער בליק שיינט צו ענטהאַלטען הויכע געדאנקען און פון זיין גאַנצע בענעהמונג איז צו זעהען אַז דער מאַן בעזיצט איין עדעלע, ערהאַבענע זעעלע.

די געגענוואַרט פון דיעזען מאַן האָט מיר זעהר בערוהיגט. ניט פיעל טראַכטענדיג איז אין מיר אויפגעשטיגען אַ געפיהל אַז פון אַזאַ פערזאָן דאַרף מען נור גוטעס ערוואַרטען.

ווי אַלט דיעזער מערקווירדיגער מענש איז, אויב פינף און דרייסיג אָדער זאָגאַר פופציג יאָהר, איז מיר דאַן ניט מעגליך געוועזען צו בעשטימען. זיין געוואוקס וואַר הויך, דער קלאַהרער שטערן ברייט, דער נאָז גראַד און די ליפּען שעהן און עדעל געצייכענט. די פיינע, לאַנגע הענד זיינע גראַדע ווי בעשאַפען אום פיר אַ שעהנע, ליידענשאַפטליכע זעעלע צו דיענען. אַי־בערהויפּט ליעגט אין זיינע אויגען אַזאַ קראַפט וועלכע קען אריין דרינגען דעם צווייטען אין הערצען און דורכבליקען די פערבאָרגענע טיעפענים פון מעער, ביז צום פינסטערען גרונד. —

ביידע מענער האָבען געטראַגען קליידער פון איין אונבעקאַנטען, ווייכען שטאָף, זאָ דאָס מען האָט זיך אין איהם געקענט בעקוועם און פריי בעוועגען. זייערע קעפּף וואַרען בעדעקט מיט פעלענע מיטצען פון ים־טהיערע, וואָס איז בעוואוסט אונטער דעם נאָמען אָטטער. זייערע שטיעפעל וואַרען אויך געמאַכט פון ים־ראַבבען־פעלל.

דער העכערער פון דיעזע ביידע פערזאָנען, וואַהרשיינליך דער אַנפיהרער פון שיף, בעטראַכט אונז אַלעמען אַ קורצע צייט מיט פאָרשענדע בליקען, ניט רעדענדיג זאָגאַר איין וואָרט. דאַן ווענדעט ער זיך צו זיין קאַמעראַד און זאָגט איהם עטוואָס אויף אַזאַ שפּראַך וועלכע איז מיר גאַנץ אונבעקאַנט. איך הער נור פאָלקלינגענדע, האַרמאָנישע ווערטער, מיט אַ פערשיעדענע בעטאָנונג, אָבער איך הויב ניט אָן צו פערשטעהען די בעדייטונג פון זיי. דער אַנדערער האָט נור צוגעשאָקעלט מיט'ן קאָפּף און עטוואָס געענטפערט אויף די זעלבע שפּראַך, דאַן האָבען זיינע בליקען זיך אָבגעשטעלט אויף מיר מיט אַ פראַגענדען אויסדרוק.

איך האָב דאַרויף אין מיין פראַנצויזישע מוטער־שפּראַך איהם ערקלעהרט אַז איך פערשטעה ניט וואָס ער פרעגט מיר ; אָבער עס איז געוועזען דייטליך צו זעהען אַז ער פערשטעהט אויך ניט וואָס איך רייד, און מיר זיינען ביידע געבליעבען אין גרויס פערלעגענהייט.

„דער הערר דאַרף דעננאָך אונזער גאַנצע געשיכטע ערצעהלען" האָט קאַנסייל זיך אָבגערופען „די הערען וועלען פיעלייכט אייניגע ווערטער דאַפון קענען בעגרייפען."

פאָלגענדיג דיעזען ראַטה האָב איך אָנגעפאַנגען ריכטיג און גענוי צו

ערקלעהרען אלע אונזערע בעגעבענהייטען. איך האב געזוכט צו רעדען גאנץ לאנגזאם, מיט געצעהלטע ווערטער, קלאהר און דייטליך. אלס מיין ערצעהלונג וואר אויף דיזען אופן געענדיגט האב איך פארגעשטעלט זיך זעלבסט, דעם פראפעסאר ארנאקס פון פאריז, מיין דיענער קאנסייל און דעם הארפוניער עדוארד לענד.

דער שטאלצער הויכער מאן, מיט דעם רוהיגען בליק, האט מיך גאנץ געלאסען אויסגעהערט און וואר דאביי זעהר העפליך און אויפמערקזאם; אבער אויף זיין געזיכט איז ניט מעגליך געווען צו דערקענען אויב ער האט מיך פערשטאנען. אלס מיין ערקלעהרונג וואר געענדיגט האט ער א ווארט ניט געענטפערט.

מיין פראנצויזישע ערצעהלונג האט אלזא קיין ווירקונג ניט געמאכט. מיר האבען דעננאך א מיטעל זיך צו בענוצען מיט ענגליש, וועלכע איז אנערקענט אלס א וועלט־שפראך. איך אליין פערשטעה זעהר גוט ענגליש און דייטש צו לעזען און צו שרייבען, אבער דאס שפרעכען קומט מיר אן עטוואס שווער. יעצט אבער, מיט דיזע פערזאנען, מוז מען זיך איבערהויפט גאנץ פערשטענדליך ערקלעהרען.

„די לייטע פערשטעהען וואהרשיינליך קיין פראנצויזיש" האב איך צום קאנאדיער געזאגט „נעהמט זיך אלזא צוזאמען, מייסטער לענד און בעמיהט זיך צו שפרעכען אין א קלאהרען ריינעם ענגליש. פיעלייכט וועט אייך בעסער געלינגען אלס מיר."

עדוארד האט זיך לאנג ניט געלאזט בעטען און אנגעפאנגען אויף ענגליש צו וויעדערהאלען מיין ערצעהלונג. פאסט אין דיזעלבע ווערטער. דער קאנאדיער האט געשפראכען זעהר לעבהאפט און מיט גרויס אויפרעגונג, זיך בעקלאגענדיג פארוואס מען האלט אונז געגען יעדע מענשליכע רעכט געפאנגען, און פרעגענדיג וואו האבען זיי גענומען אזא געזעטץ, מיט פעראונגליקטע מענשען אויף דיזען אופן זיך צו בעגעהען. דאביי האט עדוארד געמאכט מיט די הענד און געשריען, אז מיר וועלען זיי פערפאלגען דורך דאס געריכט, און דאן האט ער געשלאסען זיינע ברויזענדע ווערטער מיט די ערקלעהרונג אז מיר שטארבען דא פון הונגער.

די לעצטע בעהויפטונג איז אפילו געווען גאנץ ריכטיג, אבוואהל מיר האבען ביז יעצט גאר קיין צייט געהאט צו דענקען וועגען עסען; דעננאך איז דער קאנאדיער ניט געווען גליקליכער ווי איך, און צו אונזער גרויסען ערשטוינען האבען אונזערע בעזוכער ווי עס ווייזט אויס זיין ענגלישע ערקלעהרונג אויך ניט געקענט בעגרייפען.

איך בין יעצט געבליעבען אין גרויס פערלעגענהייט; אונזער שפראך־

קענטניס איז דאמיט געווען געענדיגט; וואס זאלען מיר יעצט טהון, אום מיט דיעזע לייטע זיך צוזאמען צו רעדען?

„אויב דער הערר וויל מיר ערלויבען" האט מיין דיענער זיך אבגערופען „וועל איך פרובירען מיט זיי רעדען דייטש."

„ווי? דו פערשטעהסט די דייטשע שפראך?" בין איך פערוואונדערט געוואָרען.

„ווי א האללענדער, געוועהנליך; אבער עס איז גענוג זיך צו ערקלעהרען."

איך האב קאנסייל'ן מיט פערגניגען דאס ערלויבט און ער האט דאן מיט זיין געוועהנליכע רוהיגע בענעהמונג גאנץ בנעימות אנגעפאנגען אונזער געשיכטע צום דריטען מאל צו ערצעהלען. אבער טראָטץ אלע בעמיהונגען האט דא דער דייטש אליין אויך ניט געקענט העלפען.

ענדליך האב איך צוזאמען גענומען אלע מיינע עררינערונגען פון שטודיום אין די יונגע יאהרען און זיך פאנאנדער גערעדט מיט זיי אויף לאטייניש. אויב מיינע ערקלעהרונגען זיינען פיעלייכט ניט געווען אין דעם עכטען ריינעם סטיל פון הויך לאטיין, אבער יעדער וואס וויים די שפראך האט מיך געקענט גאנץ גוט פערשטעהען, אויסער דיעזע צוויי פערזאנען, וועלכע זיינען יעצט אויך געבליעבען שטעהען און מיט קיין צייכען ניט בעוויעזען אז זיי בעגרייפען וואס מיר רעדען.

נאך דיעזע לעצטע לאטייניש ערקלעהרונג האבען די אונבעקאנטע גערעדט צווישען זיך אפאאר ווערטער אויף זייער אונפערשטענדליכע שפראך און זיינען ארויסגעגאנגען, איבערלאזענדיג אונז אין די גרעסטע בעשטירצונג. די טהיר פון אונזער געפענגניס איז וויעדער גאנץ שטיל געשלאסען געוואָרען.

„פערדאמט!" האט עדוארד לענד אויסגעשריען אין גרעסטען וואוטה „האט איהר ווען געהערט? מען רעדט צו די שופטען פראנצויזיש, ענגליש, דייטש, לאטייניש און גאר ניט! זיי געפינען ניט פיר נויטהיג וועניגסטענס איין וואָרט צו ענטפערען."

„רוהיג, עדוארד" האב איך דעם ברויזענדען קאנאדיער אבגעהאלטען „מיט אייער צאָרן וועט איהר זיך דאך גאר ניט העלפען."

„אבער ווייסט איהר, הערר פראפעסאר, אז מיר וועלען אין דיעזען אייזערנעם שטייג אויסגעהען פון הונגער?"

„נון, עס איז נאך ניט אזוי געפעהרליך" האט קאנסייל ערוויעדערט „מיר וועלען נאך א רעכטע צייט קענען אויסהאלטען."

„הערט נור צו, ליעבע פריינדע" האב איך געזאגט „מיר דארפען פארלויפיג ניט פערצווייפלען. פריהער, איידער מען האט אונז אריינגענומען

אין שיף, זיינען מיר געווען אין איין ערגערע לאגע. זיים נור א ווילע רו־היג, איך וויל מיך בעקלעהרען וואס פיר א זארט מענשען זיינען דיעזער קאַ־פיטאַן און זיין מאַנשאַפט.״

„איך האב שוין בעקלעהרט גענוג״ איז עדוארד אויפגעשפרונגען „זיי זיינען שופטען . . .״

„עה שווייגט דאך בעסער! איך מיין פון וועלכען לאנד קענען זיי שטאמען.״

„נאטירליך פון שופטען־לאנד!״ האט עדוארד ניט אויפגעהערט צו פלוכען.

„אבער, עדוארד״ האב איך געמוזט לאכען „איהר ווייסט דאך אז אזא לאנד געפינט זיך ניט אויף דער קארטע. איהר שטערט מיך בלויז מיט אייערע רייד, וועלכע קענען דאך גאר ניט נוטצען. האט גערולד, איך וויל נור בעטראכטען צו וועלכע נאציאן זאלען זיי אייגענטליך געהערען. ענג־לענדער, דייטשען, פראנצויזען זיינען זיי ניט, דאס האט זיך יעצט קלאהר בעוויעזען. בעטראכטענדיג זייערע געזיכטער קומט מיר אבער פאר אז זיי מוזען געהערען צו אירגענד וועלכע לאנד פון די הייסערע געגענדען; עס ליעגט אויף זייער גאנצען וועזען אזא מין בענעהמונג ווי מען זעהט עס אויף יענע פעלקער. אבער אויב זיי זיינען שפאניער, טערקען, אראבער אדער אינדיער איז שווער צו בעשטימען, איבערהויפט קומט מיר זייער שפראך פאר גאנץ פרעמד. דאס איז נעמליך די צרה פון די פערשיעדענהייט אין די לשונות. ווען אלע מענשען זאלען רעדען איין שפראך וואלט די וועלט ווירק־ליך פיעל בעסער אויסגעזעהען.״

„און אונז וואלט עס דעננאך ווייניג געהאלפען״ האט עדוארד גע־ברומט „דיעזע באנדיטען וואלטען צו יעדער צייט אויסגעטראכט זייער איי־גענע שפראך, אום עהרליכע מענשען וואס זיינען הונגעריג אין פערצווייפ־לונג צו טרייבען. יעדער עזעל, יעדער דומקאפף קען פערשטעהען א וואונק, א תנועה, ווען מען צייגט איהם אז מען וויל עסען, דעננאך מאכען זיך דיעזע קאנאליעס ניט ווייסענדיג . . .״

איידער דער בייזער קאנאדיער האט נאך געקענט בעווייזען זיין גאנ־צען גרים־צארן אויסצוגיעסען איז די טהיר ווידער געעפענט געווארען. דער סטוארט (פראוויאנט־מייסטער) פון שיף איז אריינגעקומען און האט אונז געבראכט הויזען, וועסטען און נאך איינינע שטיקער קליידונג פון איין אונ־בעקאנטען שטאף. איך האב מיט גרויס פערגניגען באלד אנגעצויגען אויף מיין נאקעטען לייב דיעזע לייכטע, ווארעמע קליידער און דאס זעלבע האַ־בען אויך מיינע קאמעראדען געטהון. פון דעם סטוארט איז אונז אויך ניט געלונגען זאגאר אווארט צו הערען; אויב ער איז שטום, אדער ער פער־

שטעהט אונז ניט קענען מיר ניט וויסען. ביז מיר זיינען געווען פערטיג מיט'ן אנקליידען זיך האט ער געגרייט צום טיש און פאנאנדער געשטעלט דריי גערעקטע סערוויזען.

„אט דאס איז אנאנדער זאך!" איז קאנסייל דערפרעהט געווארען „יעצט וועלען מיר זיך גוט האבען."

„א קלייניגקייט!" האט דער קאנאדיער זיך נאך אימער געערגערט „וואס מיינט איהר פרעסען דען אזעלכעווילדע מענשען? לעבער פון שילדקרעטען, פאסטעטען פון הייפיש, ביפשטעקס פון ים־הונד!—"

עדוארד'ס צארן איז אבער דיעזעס מאל געווען אומזיסט. אלס מיר האבען אויפגעהויבען די זילבערנע דעקלעך פון די שיסלען זיינען פאר אונזערע אויגען געשטאנען אויסגעצייכענטע, פראכטפאלע געריכטען, מיט וועלכע מען דארף זיך ניט שעהמען זאגאר אין גראנד האטעל פון פאריז. עס ווארען צווישען דיעזע שפייזען אייניגע זארטען פון די געשמאקסטע פישען, פערשיעדענע פליישען, גוט צובערייטעט און פיעלע אנדערע געריכטען פון איין גאנץ אונבעוואוסטען זארט, וועלכע מיר האבען ניט געקענט פערשטעהן פון וואס זיי זיינען געמאכט; אבער זייער געשמאק איז געווען גוט, ווי מען קען זיך גאר בעסער ניט ווינשען. דערנאך האבען ביי אונזער טיש געפעהלט צוויי זאכען, נעמליך ברויט און וויין, אבוואהל מיר האבען ריעזען מאנגעל גאנץ וועניג געשפיערט, דען אנשטאט ברויט האט אונז געגוצט איין אנדער אונבעוואוסטער זארט שפייז און נאך וויין האב איך וועניגסטענס גאר ניט געבייגקט.

פון די עלעגאנטע סערוויזען און די פראכטיגע טיש־געצייג האבען מיר געקענט פערשטעהן אז די בעוואהנער פון דיעזען שיף זיינען פאלשטענדיג געבילדעטע לייטע. איך בין נאך מעהר ערשטוינט געווארען צו זעהען אויף אלע טעלער, גאפעל, מעסער און יעדען געגענשטאנד די פאלגענדע לאטייני־שע אויפשריפט: **Mobilis in mobile N.**

דאס הייסט, א זאך וואס בעוועגט זיך אין א בעוועגליכען עלעמענט, גראדע ווי עס פאסט צו זאגען אויף אונזער שיף. דער בוכשטאב ען איז וואהרשיינליך דער אנפאנג פון דעם קאפיטאן'ס אדער אייגענטהימער'ס נא־מען. ער פערשטעהט אלזא די לאטיינישע שפראך און בענוצט זיך מיט איהר, דערנאך האט ער מיר אין דער זעלבער שפראך ניט געוואלט ענטפערען. א מערקווירדיגער מענש!

עדוארד און קאנסייל האבען וואהרשיינליך וועגען דיעזע אלע זאכען גאנץ וועניג געטראכט, זיטצענדיג ביי'ן טיש און פערשלינגענדיג מיט א הייסען הונגער די געבראכטע שפייזען, איך האב נאטירליך אויך דאס זעל־בע געטהון מיט א פרעהליכען געמיטה, דען ווי עס שיינט קענען מיר וועגען

אונזער ווייטערען שיקזאל פאַלשטענדיג בערוהיגט זיין. מען וועט אונז וואהרשיינליך אויף דיעזען שיף ניט אויפעסען, ווי עדוארד האָט געשריען, און פון הונגער וועלען מיר אויך ניט שטארבען.

אָבער אלעס אויף דער וועלט נעהמט איין ענדע, זאָגאר דער הונגער פון אזעלכע מענשען וואס האָבען צייט פערצעהן שטונדען ניט געגעסען. אלס אונזער אפעטיט איז בעפריעדיגט געוואָרען האָט אונז אָנגעפאנגען זעהר שטארק צו שלעפערען. גאנץ נאַטירליך זיינען מיר געווען גענוג מיעד נאָך אזא אונענדליך־לאנגע נאַכט און נאָך אזעלכע שרעקליכע געפאהרען, ווען עס איז אונז אויסגעקומען זיך צו ראנגלען מיט'ן טויט.

„מיר דאכט אז יעצט איז דאָס בעסטע פיר אונז צו געהען שלאָפען.“ האָט קאַנסייל געקלעהרט.

„און מיר דוכט גאָר ניט; איך שלאָף שוין!“ האָט עדוארד געענט־פערט.

מיינע ביידע קאמעראדען האָבען זיך אויסגעשטרעקט אויפ'ן ווייכען טע־פיך און זיינען באלד פערזונקען אין א טיעפען שלאָף. מיך האָט אָבער קיין שלאָף ניט גענומען, אָבוואָהל איך בין געווען זעהר מיעד. פערשיעדענע אויפרעגענדע געדאנקען האָבען מיין רוהע געשטערט. וואו געפינען מיר זיך? אין וועלכע אונבעגרייפליכע מאכט זיינען מיר אריינגעפאלען? איך שפיער אָדער מיר דוכט זיך, אז דיעזעס זאָנדערבארע שיף לאָזט זיך גראדע יעצט ארונטער אין די טיעפסטע אבגרונדען פון ים. א שווידער האָט מיך דורכ־געדרונגען און מיין הארץ איז געוואָרען פערקלעמט. מיר פאָהרען ארונטער אין א נייע אונבעקאנטע וועלט, וואו עס געפינען זיך געהיימניספאָלע, פירכטערליכע בעשעפעניסען, צו וועלכע מען דארף אויך אונזער שיף פער־גלייכען. מיינע געדאנקען האָבען ענדליך זיך פערפלאָנטערט אין פערשיע־דענע פאנטאסטישע בילדער, ביז איך האָב אויך הארט און שווער איינ־געשלאפען.

נייַנטעס קאפיטעל.

לענד מאכט סקאנדאל.

ווי לאנג דיעזער שלאָף האָט געדויערט ווייס איך ניט; אָבער דאָס איז זיכער אז מיר האָבען א רעכט היבשע צייט געשלאָפען, דען מיר זיינען אויפגעשטאנען גוט ערהאָלט און פאַלשטענדיג אויסגערוהט. איך האָב דער

ערסטער אויפגעוואכט, וועהרענד מיינע קאמעראדען זיינען נאָך געלעגען אויסגעשטרעקט, זיך ניט ריהרענדיג פון אָרט.

אויפשטעהענדיג פון מיין הארטען געלעגער און שפּירענדיג אז מיין קאָפּף איז קלעהרער און מיין גייסט רוהיגער האָב איך זיך אָנגעפאנגען ארום צו קוקען אין אונזער קאיוטע. וועהרענד די צייט פון אונזער שלאָף איז דאָ קיין זאך ניט געענדערט געוואָרען; מיר זיינען גראדע דאָס זעלבע ווי פריהער איינגעשלאָסען און געפאנגען אין דיעזען קערקער. וואהרשיינליך איז די גאנצע צייט דאָ קיינער ניט געוועזן, אויסער דעם סטואַרט, וועלכער האָט אראָפּגענומען פון טיש. אונזער לאגע האָט זיך אלזאָ אין קיין זאך פערענדערט, און ווי ניט ווילענדיג האָט זיך מיר פאָרגעשטעלט די ערנסטע פראגע: וואָס וועט דאָ פון אונז ווערען? וועלען מיר דען אויף אימער בלייבען איינגעשפּאַרט אין דיעזע געפענגנים?

ווי געזאָגט איז מיין קאָפּף געוועזן עטוואס פרייער פון די נעכטיגע צו־מישענים, דעננאָך האָט די צווייפעלהאַפטע אויסזיכט פיר אונזער נעכסטע צוקונפט געמאַכט אויף מיר איין זעהר אומיטיגען איינדרוק, פיעלייכט גראדע דארום ווייל יעצט האָב איך אָנגעפאנגען צו שפּירען אז מיין ברוסט איז אזוי ווי פערקלעמט. עס איז מיר גאנץ איינפאך שווער דעם אטהעם אָב־צוציהען. איך פיהל אז די לופט איז דאָ שטיקענד, אָבוואָהל די קאיוטע איז גענוג ברייט און געראום. די אורזאכע דאפון איז ווייל די לופט איז דאָ אין דיעזער מינוט פערדאָרבען און קען מעהר ניט געברויכט ווערען איינ־צואטהעמען.

די לופט וואָס רינגעלט ארום אונזער ערדען־באלל בעשטעהט איבער־הויפּט פון גענויע 21 פּראָצענט זויער־שטאָף, 79 פּראָצענט שטיף־שטאָף און א גאנץ קליינעם טהייל קאָהלען־זויערע. דער זויער־שטאָף איז דער לע־בענס־מאַטעריאל פון אונזער קערפּער, דען די בעשאַפענהייט פון אונזער בלוט פאָרדערט דיעזען ריינעם שטאָף, און ביי יעדען מאָל ווען מיר ציעהען אריין דעם אטהעם אין אונזערע לונגען פערמישט ער זיך דאָרט מיט דאָס בלוט, דאגעגען אָבער איז די לופט וואָס מיר לאָזען ארויס פון די לונגען פערדאָרבען, דען זי ענהאַלט אין זיך א גרויסען פּראָצענט קאָהלען־זויערע. מיר ווייסען צום ביישפּיעל אז ווען אין א פערמאַכטע צימער קלייבען זיך צוזאמען פיעל מענשען ווירד די לופט שווער צו אטהמען, ווייל דער זויער־שטאָף איז פון אלעמענס לונגען שנעל פערברויכט געוואָרען און יעדער האָט אויסגעאטהעמט פון זיין קערפּער דעם שעדליכען קאָהלען־זויערע, דען יע־דער מענש פערברויכט אין די צייט פון א שטונדע אזוי פיעל זויער־שטאָף ווי פיעל עס ענטהאלט זיך אין א הונדערט ליטער געוועהנליכע לופט, און גראדע אזוי פיעל לאָזט ער ארויס פון זיך דעם שעדליכען מאטעריאל קאָה־

לען־זויערע. אויף זאַ איין אופן מוז דיעזער לעבענס־מאַטעריאַל, דער זויער־שטאָף, אין אַ פערמאַכטע צימער אימער וועניגער ווערען און אנשטאַט איהם קליבט זיך מעהר צוזאַמען דער קאָהלען־זויערע, וועלכער מאַכט די לופט פערדאָרבען און שטיקענד. עס איז קלאָהר בעוויעזען אַז ווען די ליפט ענטהאַלט שוין נור 17 פּראָצענט זויער־שטאָף, אנשטאַט 21, און די קאָהלען־זויערע פערמעהרט זיך ביז גענויע 4 פּראָצענט, דאַן מוז דער מענש ערשטיקט ווערען. דאָס איינפאַכע מיטעל דאַצו איז מען זאָל עפענען אַ פענסטער אָדער אַ טהיר, און אריינלאָזען די געוועהנליכע לופט פון דרויסען.

אונזער שיף וועלכע שווימט אונטערען וואַסער מוז דאָך אַלזאָ בעזיצען אַ מיטעל ווי זי זאָל פון צייט צו צייט איהר אינוועניגסטע לופט אָבפרישען. דער קאַפּיטאַן קען דאָס אייגענטליך בעזאָרגען אויף פערשיעדענע אַרטען; ווען ער זאָל צום ביישפּיעל דערוואַרמען כלאָרזויערען קאַלי דאַן ענטוויקעלט זיך דאַפון גוטע זויער־שטאָף; דעם שעדליכען קאָהלען־זויערע קען ער פון דער לופט אבציהען דורך איין אנדער מאַטעריאַל, וואָס מען רופט קאָוסטי־שע קאַלי. אויף דיעזען אופן איז איהם מעגליך אימער צו פערבלייבען אונ־טערן וואַסער און ער דאַרף צו די אויסערליכע לופט גאַר ניט אָנקומען; אָבער אנשטאַט דעם מוז ער אָנקומען צו די כעמישע מאַגאַזינען, אום דיעזע מאַטעריאַלען זיך צו פערשאַפען. נאַטירליך מוז דאָס קאָסטען פיעל געלד און דארום איז פיעל בעקוועמער און שפּאָרזאַמער ער זאָל דאָס מאַכען גאַנץ איינפאַך ווי די וואַלפישען און אנדערע וואַרם־בלוטיגע טהיערען פון ים, דאָס הייסט, פון צייט צו צייט ארויפשווימען אויבען און אריינלאָזען אין שיף פרישע לופט פון דרויסען.

נור זאָל זיין ווי עס ווילל, אָבער עס איז יעדענפאַלס העכסט נויטה־ווענדיג דער קאַפּיטאַן זאָל דיעזען אָדער יענעם מיטעל וואָס שנעלער אנווענ־דען, דען די לופט ווירד אימער שטיקענדער, די ברוסט שווערער, דער אָטהעם פליהט האַסטיג און איך פאַנג שוין אָן צו שפּיערען דעם טעם פון נאָהענטען טויט. אַלס פּלוצלונג האָט אריינגעצויגען אין קאַיוטע אַ שטראָם ריינע געזאָלצענע לופט; דאָס וואַר די ריכטיגע פרישע זעע־לופט! איך האָב אויפגעאָטהעמט מיט אַ פוללע ברוסט און מיינע לונגען זיינען ערקוויקט געוואָרען פון דיעזען בעלעבענדען עלעמענט. צו גלייכער צייט שפּיר איך ווי אונזער שיף, דער בלעכענער וואַלפיש, לאָזט זיך ארויף העכער, אויפ'ן וואַסער. דער מיטעל אַלזאָ, ווי דער קאַפּיטאַן ערפרישט די לופט אין שיף, איז אויף דיעזען אופן פאָלשטענדיג ערקלעהרט.

צו גלייכער צייט האָב איך אויך בעמערקט איבער'ן טהיר פון אונזער קאַיוטע איין אָפענע לופט־ראָהר, דורך וועלכע די פערדאָרבענע, שווערע

לופט איז אָבגעצויגען געוואָרען און די פרישע ערקוויקענדע האַט אריין גע־שטראָמט.

דער איינפלוס פון דיעזע פלוצלונגע לופט־פערענדערונג האַט געבראַכט דאַצו אז מיינע קאמעראַדען זיינען באַלד אויפגעוואַכט געוואָרען. זיי האָבען זיך אויסגעריבען די אויגען, אויסגעשטרעקט די גליעדער און דאַן אויפגע־שפרונגען פון באָדען.

„האַט דער העררר גוט געשלאָפען?" פרעגט מיך מיין דיענער קאַנסייל.

„זעהר גוט, מיין יונגע. און איהר עדוארד?" האָב איך דעם קאַנאַדיער געפרעגט.

„טיעף, העררר פּראָפעסאָר. אָבער איך ווייס ניט, פיעלייכט האָב איך א טעות; מיר דוכט אז איך שפּיער פרישע זעע־לופט."

דער זעעמאַן האָט נאַטירליך קיין טעות ניט געקענט האָבען און איך האָב איהם דאַן ערצעהלט וואָס דאָ איז מיט א פּאָאָר מינוטען צוריק פאָר־געקומען.

„גאַנץ ריכטיג" האָט ער דאַרויף געזאָגט „דאָס ערקלעהרט פאָלקאָמען דעם שאָרפען ברוזען וואָס מיר האָבען געהערט פון דיעזער שיף, ווערענד מיר זיינען נאָך געווען אויף דער פרעגאַטע."

„יאָ, עדוארד. אונזער בלעכענער וואַלפיש האָט אויף דיעזען אופן דעם אטהעם אבגעצויגען."

„נור איין זאַך, העררר ארָנאַקס, קען איך ניט בעגרייפען, נעמליך: ווי פיעל איז יעצט די אוהר. איך גלויב אז עס איז די העכסטע צייט צו עסען מיטאָג."

„וואָס רעדט איהר, מיטאָג?" האָט קאָנסייל זיך אָבגערופען „זאָגט בעסער פריהשטיק, דען ווי פיעל איך פערשטעה האָבען מיר געשלאָפען מעהר ווי פיער און צוואַנציג שטונדען."

„דאָס איז גאַנץ ריכטיג אז מיר געפינען זיך שוין אויף דיעזען שיף דעם צווייטען טאָג" האָב איך בעשטעטיגט.

„פון מיינטוועגען, איך וויל אייך ניט ווידערשפּרעכען" האָט עדוארד זיך אָבגערופען „זאָל זיין פריהשטיק אָדער מיטאָג, נור דיעזער פערדאָמ־טער פּראָוויאַנט־מייסטער זאָל עס וואָס שנעלער ברענגען, דען די וואָהרהייט זאָגענדיג בין איך שוין זעהר אויסגעהונגערט."

„נון, איהר מוזט געדולד האָבען, עדוארד," האָב איך געענטפערט, „איהר ווייסט דאָך שוין אז די אונבעקאַנטע מיינען ניט אונז צו לאָזען שטאַרבען פון הונגער, דען זאָנסט וואָלטען זיי דאָך געכטען אונז ניט גע־געבען עסען."

„ווער קען וויסען וואס אזעלכע באנדיטען מיינען !" האט עדוארד געברומט „ביי מיר קומט נאך יעצט אויך אויס, אז מיר זיינען אריינגעפאלען אין די הענד פון מענשען-פרעסער און ניט היינט מארגען וועלען זיי אונז אבבראטען אויף א פריהשטיק."

„פע, מיסטער לענד !" האב איך דעם הארפוניער ערוויעדערט „איהר דארפט אזעלכע ווערטער ניט רעדען, מיר האבען פארלויפיג פון דיעזע מענשען קיין שלעכטעס ניט געזעהען, נור מיט אייער צארן קענט איהר יא אונזער לאגע פערשלימערען."

„אבער יעדענפאלס בין איך הונגעריג ווי א טייוועל !" האט דער קאנאדיער געשריען „זאל זיין פריהשטיק, אדער מיטאג, פארוואס ברענגען זיי ניט עסען ?"

„וואהרשיינליך איז דא געשטעלט א געוויסע שטונדע ווען מען דארף שפייזען" האט קאנסייל גאנץ געלאסען זיך אריינגעמישט.

„א געוויסע שטונדע !" האט דער קאנאדיער מיט צארן אויסגערופען, „איהר, קאנסייל, בלייבט זיך אימער אזוי שטיל, רוהיג, און איהר ניצט גאר ווייניג אב אייערע נערווען. איך קען אבער אזא בעהאנדלונג ניט ערטראגען ! דער הערר פראפעסאר מעג זיך בייזערען פארוואס איך רוף זיי מענשען-פרעסער, אבער א באנדע ים-רויבער זיינען זיי געוויס, און איך וועל זיך ניט שעהמען די שופטען אין די אויגען צו זאגען, אז זיי האבען קיין רעכט אונז צו האלטען איינגעשפארט אין דיעזען פערדאמטען שטייג. איך וואלט גראדע וועלען הערען אייער מיינונג, הערר אראנאקס ; זאגט איהר ווי לאנג וועלען מיר בלייבען אין אזא פערשטיקטען קערקער ?"

„די וואהרהייט זאגענדיג ווייס איך דאס אזוי פיעל ווי איהר. איך גלויב נור אז צופעליג זיינען מיר דא צוזאמען געקומען מיט א וויכטיגע געהיימניס. אויב די מאנשאפט פון דיעזען אונטערוואסערדיגען שיף מוזען דורכאויס דיעזעס געהיימניס האלטען פערבארגען, דאן קען ווירקליך זעהר מעגליך זיין אז זיי וועלען אויף אונזער לעבען ניט שוינען. ווען דיעזע אייניגע אורזאכע זאל אבער ניט עקסיסטירען, וועלען מיר געוויס אין קורצען פון דאנען בעפרייט ווערען, און דער קאפיטאן וועט בענוטצען די ערסטע בעסטע געלעגענהייט אונז אויף די בעוואהנטע וועלט ארויסצולאזען. דארום זאג איך אייך נאך א מאל, מיר מוזען געדולדיג אבווארטען און זעהען וואס די נעכסטע צוקונפט וועט מיט ברענגען, אבער ניט שפרינגען פון הויט, דען ראמיט קענען מיר גאר ניט אויפטהון."

„גראדע פערקעהרט, הערר פראפעסאר" האט עדוארד ניט נאכגעגעבען „מיר מוזען זעהען אלעס מעגליך צו טהון, אום זיך צו רעטען, צו ענטלויפען !"

„אבער ווי ווילט איהר דאס אויספיהרען ? פון א געפענגניס אויף דער יבשה צו ענטלויפען איז אויך זעהר שווער, און פון דיעזע קאיוטע אונטערען וואסער איז דאך דאס גאנץ אונמעגליך.”

„גוט, מיסטער לענד ?” האט קאנסייל זיך אבגערופען, אלס דער קאנאדיער איז געבליעבען שטיל „וואס קענט איהר געגען דעם הערר'ס ווער־טער ערוויעדערען ? ווילט איהר פיעלייכט זאגען אז איין אמעריקאנער וויים זיך אימער ווי צו העלפען ?”

דער הארפוניער איז געבליעבען זיטצען אין פערלעגענהייט, ניט ווי־סענדיג וואס צו ענטפערען. ענדליך, נאך א לענגערען טראכטען האט ער זיך אבגערופען :

„מיר לעגט זיך אויפ'ן זינען עטוואס אנדערעס. אויב מיר מוזען שוין יא פערבלייבען אויף דיעזע פערדאמטע שיף קענען מיר פיעלייכט ארויס־ווארפען פון דאנען אונזערע וועכטער, אונזערע פיינידער ?”

„ווי ?” האב איך מיט גרויס ערשטוינען געפרעגט „איהר גלויבט ווירקליך אז מען קען ביי זיי דאס שיף אוועק נעהמען, אבער דאס איז דאך אונמעגליך !”

„פארוואס, מיין הערר ? עס קען זיך דאך אזא גוטע געלעגענהייט מא־כען, און איך זעה ניט איין ווארום מיר זאלען דאן זיך מיט איהר ניט בענוט־צען. אויב די מאנשאפט אויפ'ן שיף בעשטעהט ניט מעהר ווי פון צוואנציג פערזאן קענען מיר שוין מיט זיי פערטיג ווערען.”

איך האב מיט דעם אויפגערעגטען הארפוניער אין א לענגערען געשפרעך וועגען דעם זיך ניט געוואלט אריינלאזען און דארום האב איך איהם נור ערוויעדערט.

„מיר וועלען זעהען וואס די צוקונפט וועט ברענגען, אבער ביז דאהין פערלאנג איך פון איך, מיסטער לענד, איהר זאלט אייער אונגעדולד איינ־האלטען. אויב עס וועט יא מעגליך זיין עטוואס אויפצוטהון אום אונזער לא־גע צו פערבעסערען קען עס נור געשעהען אויף א שטילען אופן, מיט א רו־היגע איבערלעגונג, אבער ניט מיט האסטיגקייט און געשרייען. פער־שפרעכט מיר אלזא אז איהר וועט ערטראגען אונזער יעצטיגע לאגע ניט ארויסווייזענדיג אייער צארן.”

עדווארד לענד האט עס מיר צוגעזאגט, אבער פון זיין בענעהמונג איי גענוען דייטליך צו זעהען אז ער טהוט עס אין דעיזער מינוט נור אויס אכטונג צו מיר. איהם מיט זיין היטציגען כאראקטער, וועט זעהר שווער זיין זיך צו בעהערשען און איך בין זיכער אז דאס וועט שליסליך אונז שטירצען אין די גרעסטע געפאהר. נאך מיין מיינונג זיינען לענדס פלאנען נור פוסטע פאנטאזיעס, דען עס איז פאלשטענדיג זיכער אז אזא אונטערוואסערדיגע

שיף בעזיצט א צאהלרייכע, ענטשלאָסענע מאַנשאַפט, געגען וועלכע מיר וועלען ניט אים שטאַנד זיין מיט געוואַלט עטוואָס אויסצופיהרען. איבריגענס איז דאָך פאַרלויפיג וועגען דעם ניטאָ וואָס צו דענקען, אזוי לאַנג ווי מיר זיינען געפאַנגענע, און איך זעה גאָר קיין מיטעל ניט ווי מיר זאָלען זיך קענען פון דיעזע פעסט־פערשלאָסענע קאַיוטע בעפרייען. עס איז העכסט וואהרשיינליך אז אויף דיעזער מערקווירדיגער שיף איז פערבאָרגען א וויכטיגע געהיימניס, וועלכע מען מוז פון א זייטיגען מענשען היטען, און אויב אזוי איז גאָר ניטאָ וואָס צו האָפען אז דער קאַפּיטאַן וועט אונז ארויס־לאָזען פון געפאַנגענשאַפט. וואָס ער רעכענט מיט אונז צו מאַכען, אויב ער וועט אונז פיר אימער האַלטען דאָ איינגעשפּארט, אָדער אויף אירגענד וועלכען ווייטען ברעג ארויסוואַרפען, דאָס קענען מיר יעצט נאַטירליך ניט וויסען.

עדוואַרד איז דענאָך איין ערפאַהרענער, פערנינפטיגער מאַן און ביי א רוהיגען צושטאַנד וואָלט ער זיך געוויס אזעלכע נאַרישקייטען גאָר ניט געקענט איינרעדען, אָבער די געדאַנקען זיינען ביי איהם יעצט ערביטערט און דאַרום פלוידערט ער וואָס עס פאַלט איהם אַריין אין זינען. איך זעה ווי זיין צאָרן שטייגט יעדע מינוט, ברומענדיג מיט פלוכען און פערוויג־שונגען. ער שפּרינגט אויף, אָבשטויסענדיג דעם שטוהל און פאַנגט אָן ארום צו געהן איבער׳ן קאַיוטע אין גרויס אויפרעגונג. איבריגענס איז דאָס אויך גאָר קיין וואונדער ניט ; די צייט געהט אוועק, דער הונגער פּייניגט און דער פּראָוויאַנט־מייסטער לאָזט דיעזעס מאָל אויף זיך לאַנג וואַרטען. איך מוז צוגעבען אז אויב מען מיינט אויף דיעזען שיף זאָגאַר ניט אונז שלעכטעס צו טהון, פערגעסען זיי אָבער צו לאַנג אז מיר זיינען הונגעריג, פערשמאַכט און קענען זיך אליין ניט העלפען.

דער הארפּוניער, מיט זיין קרעפטיגען מאַגען ליידט נאַטירליך מעהר ווי איך און מיין דיענער, און איך זעה אז טראָטץ זיין פערשפּרעכונג וואָס ער האָט מיר געגעבען, וועט עס געוויס מאַכען א סקאַנדאַל, ווען איינער פון די לייטע אין שיף זאָל יעצט אריינפאַלען אין זיינע הענד.

נאָך צוויי שטונדען זיינען אזוי פאַרביי געגאַנגען ; עדוואַרד איז שוין אויסער זיך פון גרויס וואוטה. ער שרייט און זעצט אין די בלעכענע וואַנד, אָבער אומזאָנסט. עס הערט זיך ניט דער קלענסטער גערויש אין גאַנצען שיף ; זי ליגט יעצט שטיל און אונבעוועגליך. עס איז קיין צווייפעל ניט אז מיר זיינען אראָפּגעזונקען אין די טיעפענים פון מעער און דאָס שיף איז אויף דיעזען אופן אין גאַנצען אָבגעשיעדען פון דער וועלט.

די טויטע שטילקייט וואָס הערשט ארום אונז איז ווירקליך מורא׳דיג. מיר זיינען יעצט גראַדע אזוי ווי לעבענדיג בעגראָבענע און עס איז זיך

שווער פאַרצושטעלען וואָס פון אונז וועט דאָ ווערען אין דיעזען פירכטער־ליכען קבר. ביסלאַכווייז ווערען פערלאָשען די האָפנונגען וועלכע איך האָב געהאַט ביי אונזער ערסטע בעגעגנונג מיט דעם קאַפּיטאַן. דער מילדער בליק פון דיעזען מאַן, דער עדעלער אויסדרוק פון זיין געזיכט און זיין גאַנצע גוטמוטהיגע בענעהמונג, אַלעס פערשווינדעט פון מיין עראינערונג. פיע־לייכט טרייבט איהם די נויטה אז ער וועט מוזען אונז בעהאַנדלען גרויזאַם, פיעלייכט איז ער זאָגאַר אַ מענשען־פיינד, וועלכער האָט אָבגעשניטען דעם פערקעהר מיט די גאַנצע וועלט און געשוואָרען האַסס צום מענשליכען גע־שלעכט? יאַ, איך פאַנג שוין אָן צו גלויבען אַז מען וועט אונז לאָזען אין דיעזען ענגען קערקער אויסגעהען פון הונגער און ליידען אַלע שרעקליכע קוואַלען און מאַטערונגען פון אַזאַ גרויזאַמען טויט. מיינע געדאַנקען פער־פינסטערען זיך אימער מעהר און איך ווער דורכגעשווידערט מיט גרויס ענטזעטצען. קאָנסייל זיצט און שוויגט, עדוארד ברילט ווי אַ פערצווייפעלטער.

אין דיעזער מינוט דערהערט זיך אַ גערויש, טריט קומען נעהענטער, דער ריעגעל ווירד אָבגערוקט און די טהיר עפענט זיך. דער פּראָוויאַנט־מייס־טער איז אריינגעקומען.

איידער איך האָב זיך נאָך בעוויעזען אַ ריהר צו געבען אום עדוארד'ן אָבצוהאַלטען איז ער בעפאַלען אויף דעם אונגליקליכען סטוארט, איהם געוואָרפען צו דער ערד און אָנגעפאַנגען צו ווערגען. קאָנסייל איז צוגעלאָ־פען אום דעם האַלב־ערשטיקטען סטוארט פון דעם גרימיגען עדוארד'ס הענד ארויסצורייסען, און גראַדע אין דעמזעלבען אויגענבליק ווי איך בין אויך צוגעשפּרונגען, אום איין אונגליק צו פערהיטען, הערט זיך פון טהיר אַ וואָהלקלינגענדע שטימע, וועלכע רופט אויס אין אַ ריינע פראַנצוי־זישע שפּראַך:

„בערוהיגט זיך, מייסטער לענד, און איהר, הערר פּראָפעסאָר, וועט אַזוי גוט זיין מיין ערקלעהרונג אויסהערען.”

צעהנטעס קאַפּיטעל.

דער הערשער פון מעער.

דיעזע ווערטער האָט גאַנץ קאַלטבלוטיג און רוהיג אויסגעשפּראָכען אונ־זער נעבעטיגער בעזוכער, דער שלאַנקער, שעהנער מאַן, וועלכער וואַר דער קאַפּיטאַן פון שיף.

עדוארד לענד איז אויפגעשטאנען ; דער סטוארט איז אויף זיין הערן׳ס וואונק צושלאגען און הינקענדיג ארויס געקראכען פון אונזער קאיוטע. די מאכט פון דעם קאפיטאן אויף זיינע לייטע איז וואהרשיינליך זעהר גרויס, דען ארויסגעהענדיג האט דער סטוארט זאגאר מיט א בליק ניט בעוויעזען זיין צארן געגען דעם קאנאדיער, פיר די ביטערע קלעפ וואס דיעזער האט איהם איינגעטהיילט. מיר אלע זיינען געבליעבען זעהר פערוואונדערט און בעשטירצט, ערווארטענדיג וואס פון דיעזע פלוצלונגע סצענע וועט ארויס־קומען.

א פאאר מינוטען איז דער קאפיטאן געשטאנען, אבגעלעהנט ביי׳ן טיש, מיט צוזאמען געלעגטע הענד, בעטראכטענדיג אונז מיט פיעל אויפמערק־זאמקייט, דאן האט ער זיך אבגערופען:

„מיינע הערען, איך קען גוט רעדען פראנצויזיש, ענגליש, דייטש און ליטיין. עס איז מיר אלזא גאנץ לייכט געוועזן נעכטען, ביי מיין ערסטען בעזוך, אייך צו ענטפערען, אבער איך האב געוואלט פריהער אייך גענויער קענען לערנען און דאן זיך איבערלעגען. איך וויים אלזא אז דער צופאל האט געבראכט צו מיר אויפ׳ן שיף הערן אראנאקס, פראפעסאר פון נאטור געשיכטע אין דעם פאריזער מוזעאום, וועלכען זיין רעגיערונג האט געשיקט אויף א וויסענשאפטליכע רייזע אין אויסלאנד ; זיין דיענער קאנסייל און עדוארד לענד, הארפוניער פון די אמעריקאנישע פרעגאטע „אייבראם לינ־קאלן.״

איך האב זיך נור פערנייגט אלס צייכען פון צושטימונג ; רעדען האב איך ניט געהאט וואס, דען ער האט דאך מיר פארלויפיג קיין פראגע ניט געשטעלט. איך הער ווי דער מאן רעדט א קלאהרע, שעהנע אויסשפראכע, פאסט ווי א געבארענער געבילדעטער פראנצויז, דעננאך פיהל איך אז ער איז ניט מיין לאנדסמאן.

„אייך איז געווים פארגעקומען וואונדערבאר פארוואס איך האב אזוי לאנג געווארט מיט מיין צווייטען בעזוך״ האט ער אונטערדעסען ווייטער גע־שפראכען „אבער, ווי געזאגט, איך בין נאך ביז יעצט צו קיין ריכטיגען בעשלוס ניט געקומען וואס איך זאל אייגענטליך מיט אייך טהון. עס איז זעהר צו בעדויערען אז די אומשטענדען האבען אייך צוזאמען געבראכט מיט א מאן וועלכער וויל פון די וועלט ניט וויסען און האט מיט די מענשהייט אלע בעציהונגען געבראכען. דורך אייער אנוועזענהייט אויף מיין שיף שטערט איהר מיר זעהר פיעל —״

„אונז קענט איהר ניט בעשולדיגען, קאפיטאן״ האב איך געענטפערט „דען מיר ווילען עס געווים ניט.״

„ניין ?״ האט ער געפרעגט מיט איין עטוואס העכערען טאן „האט

מיך דער „אייבראם לינקאָלן" פערפאָלגט איבער אלע מעערען געגען זיין ווילען ? זייט איהר, הערר פראָפעסאָר, געצוואונגען געווען מיט געוואלט אויף יענע פרעגאַטע זיך צו בעגעבען ? האָבען אייערע קוילען פון זיך אליין געשאָסען אויף מיין שיף ? האָט מיסטער לענד'ס הארפונע מיך געטראָפען געגען זיין ווילען ?"

עס איז געווען אין זיין געלאַסענעם טאָן צו הערען ווי ער איז דעננאָך זעהר אויפגערייצט שטעלענדיג דיעזע אלע פראגען. נאַטירליך איז מיר גאַנ'ן לייכט געווען געגען זיינע בעשולדיגונגען זיך פאָלשטענדיג צו פערטהיידיגען, וועהרענד איך האָב דארויף געענטפערט :

„מיין הערר, ווי איך זעה ווייסט איהר ניט וואָס עס איז גערעדט גע-וואָרען וועגען אייך אין אמעריקא און גאַנץ אייראָפּא. איהר האָט וואהר-שיינליך ניט געהערט ווי שטארק די עפענטליכע מיינונג איז אויפגערעגט געוואָרען, איבער די סיבות וואָס פערשיעדענע דאמפפערס האָבען געליטען פון א צוזאמענשטוים מיט אייער שיף. איך וויל אייך ניט אזוי פיעל בעמי-הען אויסצוהערען אלע מיינונגען וואָס זיינען אויסגעשפראָכען געוואָרען אי-בער דיעזע אונערקלעהרליכע, געהיימניספאָלע ערשיינונג. אָבער דאָס מעגט איהר וויסען, אז וועהרענד דער „אייבראם לינקאָלן" האָט אייך פער-פאָלגט זיינען מיר געווען זיכער, אז דאָ האנדעלט זיך וועגען א משונה'-דיגע ריעזען-בעשעפניס, פון וועלכע דאָס מעער מוז יערענפאלס בעפרייט ווערען."

„הערר אראָנאקס" האָט דער קאפּיטאן ערוויעדערט מיט א געלאַסענעם שמייכעל „ווילט איהר דען בעהויפּטען אז אייער פרעגאַטע וואָלט געווען אזוי גוט און פרום און מיך ניט פערפאָלגט, ווען זיי זאָלען נור וויסען אז דאָ האנדעלט זיך ניט וועגען א לעבענדיגע בעשעפניס, זאָנדערן וועגען איין אונ-טערוואסערדיגע שיף פון איין אונבעקאַנטען פּריוואט-מאַן ?"

איך בין געבליעבען אין גרויס פערלעגענהייט, דען וואָס האָב איך גע-קענט ענטפערען אויף דיעזע פראגע ? איך ווייס זעהר גוט אז יעדע רעגיע-רונג וואָלט געוויס אזא געפעהרליכע שיף נאָך מעהר פערפאָלגט אלס איר-גענד וועלכע ים-אונגעהויער, און קאמאנדאנט פאראגוט וואָלט געוויס דיע-זע שיף גראדע ווי א ריעזען-נארוואל פערניכטעט, ווען דאָס וואָלט איהם נור מעגליך געווען.

„איהר מוזט אלזאָ צוגעבען, מיין הערר" האָט אונזער קאפּיטאן וויי-טער געשפראָכען „אז איך האָב פאָלקאָמען רעכט אייך אלס פיינדע צו בע-האנדלען."

איך האָב איהם אויך דארויף גאָר ניט געענטפערט, דען יערענפאלס

האָט ער דאָך די מאַכט אין האַנד, און דאַנעגען קענען דאָך קיינע איינוועג־דונגען ניט העלפען.

„איך בין אַלזאָ ניט פערפּליכטעט אייך אַלס געסט אויפצונעהמען" האָט ער זיין ערקלעהרונג פאָרטגעזעצט „אין מיין אינטערעס איז געוויס ניט געלעגען מיט אייך צוזאַמען צו טרעפען און מיר קען אויך ווענינ קימערען פון אייך זיך צו שיידען. איך האָב דארום פאַלקאָמען רעכט אייך צוריק צו ברענגען אויפ'ן פערדעק פון מיין שיף, אויף וועלכע איהר האָט זיך ארויפגעכאַפּט אָהן מיין ערלויבנים ; איך לאָז זיך דאן ארונטער אין די טיעפנים און פערגעס וועגען אייך."

„דאָס קען טהון אַ ווילדער, ניט קיין ציוויליזירטער מענש" האָב איך זיך אַבגערופען.

„הערר פּראָפעסאָר" האָט ער עטוואס אויפגערעגט ערוויעדערט „איך וויל גאָר ניט געהערען צו די יעניגע וועלכע מען רופט ביי אייך ציוויליזירטע. איך האָב זיך ענטזאַגט פון אייער מענשליכע געזעלשאַפט איבער געוויסע ריכטיגע אורזאַכען און דארום קענען אייערע בעגריפען פון יושר און גערעכטיגקייט ביי מיר גאָר קיין ראָלע ניט שפּיעלען, דען איך דענק וועגען דעם גאַנץ אַנדערס."

דיעזע ווערטער האָט ער אויסגעשפּראָכען מיט אַ בעשטימטען, הארטען טאָן ; אין זיינע אויגען איז געווען צו בעמערקען איין אויסדרוק פון צאָרן און פעראַכטונג, פון וועלכע עס וואר דייטליך צו זעהען, אַז אין דער פערגאַנגענעם לעבען פון דיעזען מאַן איז געוויס פערבאָרגען אירגענד וועלכע פורכטבאַרע געהיימנים. ער פערהאַסט און פערדאַמט די גאַנצע מענשהייט מיט איהרע געזעטצען, פון וועלכע ער האָט זיך פאַלשטענדיג בעפרייט. קיינער קען זיך דערוועגען איהם צו פערפאָלגען אויפ'ן ווייטען, ברייטען מעער און אין די אונענדליכע טיעפע אבגרונדען פון ים איז ניט מעגליך איהם צו ערדייכען. געגען זיין שטורם קען דאָס שטאַרקסטע פאַנצער־שיף ניט בעשטעהען און עס גיבט ניט אין דער וועלט אזאַ מאַכט וואָס זאָל אים שטאַנד זיין געגען איהם צו קעמפּפען. זיין ריכטער איז נור איין גאָטט, אויב ער גלויבט אין איהם, אָדער זיין אייגענער געוויסען, אויב ער בעזיצט אזאַ געפיהל.

דיעזע בעטראַכטונגען זיינען דורכגעפלויגען אין מיין געהירן וועהרענד דער זאָנדערבאַרער מאַן איז געבליעבען שטיל אזוי ווי פערטיעפט אין זיינע געדאַנקען. ניט ווילענדיג האָט מיך אָנגענומען אַ שרעק, בערעכנענדיג מיט וואָס פיר אַ מענשען מיר האָבען דאָ צו טהון.

נאָך פערלויף פון איניגע מינוטען האָט דער קאַפּיטאַן וויעדער זיך אַבגערופען :

„עס איז מיר אלזאָ שווער געווען צו קומען צו א ריכטיגען בעשלוס, אבער ענדליך האָב איך זיך בערעכענט, אז עס איז מיר מעגליך מיינע אינ־טערעסען צו זיכערען און צו דערזעלבער צייט זיך בעגעהען מיט אייך לויט מענשליכען געפיהל. איהר פערבלייבט אין מיין שיף, ווייל דאָס שיקזאל האָט אייך דאַצו געבראַכט. איהר ווערט דאָ זיין פערהעלטניסמעסיג פריי, אַבער מיט א געוויסע בעדינגונג, אויף וועלכע איהר מוזט מיר געבען אייער וואָרט אז איהר וועט עס אננעהמען.”

„גאנץ געוויס, מיין הערר” האָב איך געענטפערט „אויב דיעזע בעדינ־גונג איז נור אזעלכע וואָס יעדער עהרענמאַן קען עס אננעהמען.”

„זעהר גוט ; איך וועל אייך ערקלעהרען וועגען וואָס דאָ האנדעלט זיך. עס קען זעהר מעגליך זיין אז איבער געוויסע אנגעלעגענהייטען וועל איך בעדאַרפען אויף אייניגע שטונדען, אָדער זאָגאר אויף א פּאָאָר טעג, אייך אין א בעזונדערע קאַיוטע צוריק האַלטען. נאַטירליך וואָלט איך דאָס גע־קענט אויספיהרען מיט געוואַלט אויך, אָבער איך וויל בעסער איהר זאָלט מיר פערשפּרעכען מיט גוטען געהאָרכזאַם צו זיין. פיר אייך איז דאָס אויך פיעל גלייכער ווען איהר וועט ניט זעהען אזעלכע זאכען וואָס קיינער דאַרף ניט וויסען. זייט איהר מיט דיעזע בעדינגונגען צופריעדען ?”

„יא !” האָב איך געענטפערט מיט גרויס ערשטוינונג, הערענדיג אז אויף דיעזען שיף געהען פאָר אזעלכע געהיימניסע וואָס זייטיגע מענשען דאַרפען ניט וויסען. „אָבער איך פערלאַנג נור איהר זאָלט מיר ערקלעהרען אייערע פריהערדיגע ווערטער : איהר זאָגט אז מיר וועלען דאָ פערהעלט־ניסמעסיג פריי זיין ; וואָס פערשטעהט איהר אייגענטליך מיט דיעזע בע־שטימונג ?”

„נון, גאנץ איינפאַך. איהר וועט זיין פריי איבעראל ארום צו געהען, זאָגאר צו זעהען אלעס וואָס אויפ'ן שיף געהט פאָר, — אויסער אין בעזאָנ־דערע זעלטענע צופאַלען, — קורץ דיעזעלבע פרייהייט וועלכע איך און די מאַנשאַפט פון מיין שיף האָבען.”

„ענטשולדיגט, מיין הערר” האָב איך ערווידערט, זעהענדיג אז ער פערשטעהט ניט וואָס איך מיין „אזא פרייהייט האָט דאָך יעדער געפאַנגע־נער, ארום צו געהען הין און צוריק אין זיין אבגעשלאָסענע געפענגניס־קאַמער. מיר קענען זיך מיט אזא פרייהייט ניט בעגניגען.”

„און איך קען אייך קיין אנדערע ניט געבען.”

„ווי ? איהר פערלאַנגט ווירקליך אז מיר זאָלען זיך אויף אייביג ענט־זאגען פון דער וועלט און פון דער האָפנונג אונזער היימאַטה, פריינדע און פערוואַנדטע ווידער צו זעהען ?”

„יא, מיין הערר” האט דער קאפיטאן געענטפערט מיט א בעשטימטען טאן „און איך מיין אז עס איז גאר ניט אזוי שווער זיך צו ענטזאגען פון יע־נעם שקלאפען־יאך, וועלכען די מענשען אויף דער ערד רופען מיט דעם פאלשען נאמען פרייהייט.”

„ניעמאלס !” האט עדוארד לענד אויסגערופען „איך גיב מיין ווארט ניט דארויף ! און וועל מיט אלע מעגליכקייטען זוכען זיך פון דאנען צו רעטען.”

„אייער ווארט פערלאנג איך גאר ניט, עדווארד לענד” האט דער קאפי־טאן מיט א קאלטע מיענע געענטפערט.

„נאטירליך קענט איהר טהון מיט אונז וואס איהר ווילט, הערר קאפי־טאן” בין איך אויפגערעגט געווארען „אבער איהר בעגעהט געגען אונז א גע־וואלטטהאט, א גרויזאמקייט !”

„ניין, הערר פראפעסאר, איך בעגעהע זיך מיט אייך גאנץ גנעדיג ; איהר זייט מיינע קריעגס־געפאנגענע און איך לאז אייך לעבען, ווערהענד עס דארף מיר נור איין ווארט קאסטען אייך אין גרונד פון ים ארויסצוווואר־פען. איהר האט דאך מיך אנגעגריפען און דארום זייט איהר צופעליג אריינ־געדרונגען אין א געהיימניס, וואס קיין מענש אין דער וועלט דארף ניט ערפאהרען, נעמליך : דאס געהיימניס פון מיין דאזיין. און איהר גלויבט אז נאך דעם אלעם וועל איך אייך צוריק ארויסלאזען אויף דער ערד, וואו קיינער דארף וועגען מיר ניט וויסען ? אה ניין, ניעמאלס ! איך האלט אייך צוריק אויף דיעזער שיף ניט אום אייך, זאנדערן מיינע אינטערעסען צו שיטצען.”

פון דעם קאפיטאן׳ס ווערטער איז שוין געווען דייטליך צו הערען אז זיין בעשלוס איז פעסט און אונז וועט ניט געלינגען איהם איבערצוררעדען.

„אלזא, מיין הערר” האב איך זיך אבגערופען „איהר גיבט אונז הייסט עס דעם איינציגען אויסוואהל : אדער דעם טויט, אדער אייביגע געפאנגענ־שאפט אויף דיעזער שיף.”

„גאנץ נאטירליך.”

„פריינדע” האב איך צו מיינע קאמעראדען זיך געווענדעט „געגען אזא בעשטימונג העלפט דאך קיין רייד ניט ; אבער מיר זיינען צו דעם הערען פון דיעזען שיף מיט קיין פערשפרעכען ניט געבונדען.”

„געוויס ניט” האט דער קאפיטאן געענטפערט „און אזא פערשפרעכען איז מיר גאר ניט נויטהיג.”

נאך פערלויף פון א קורצע צייט האט ער וויעדער אנגעפאנגען פיעל פריינדליכער צו שפרעכען :

„יעצט ערלויבט מיר, הערר אראנאקס, געניער וועגען דעם מיט אייך

זיך דורכצורעדען. ווי פיעל איך קען אייך און האָב וועגען אייך געהערט בין איך פאָלשטענדיג זיכער אז איהר וועט אזוי שטאַרק ניט בעדויערען דעם שיקזאל וואָס האָט אייך אויף מיין שיף געבראַכט. איהר וועט געפינען ביי מיר א רייכע ביבליאָטהעק פון די ניצליכסטע ביכער, זאָגאר אייער אייגענע בעריהמטע ווערק, איבער „די געהיימניסע פון די גרויסע טיעפניסען אין מעער." דיעזעס ווערק האָט מיר ווירקליך גרויס פערגניגען פערשאַפט און איך האָב מיך דאפון איבערצייגט אז איהר זייט אין דיעזער וויסענשאַפט אזוי ווייט דערגאַנגען ווי פיעל דאָס איז נור מעגליך געווען פון א מענשען וואָס וואָהנט אויף דער ערד. נאַטירליך קענט איהר ניט וויסען אזעלכע זאכען וואָס איהר האָט ניט געזעהען. איך וויל אייך זאָגען, הערר פּראָפעס־סאָר, אז איהר וועט יעצט צופריעדען זיין מיט די צייט וואָס איך וועט אויסקומען ביי מיר אויפ'ן שיף צו פערברענגען. איהר וועט רייזען אין א וואהרע וואונדער־לאנד, און אייער זעעלע וועט ערפילט ווערען מיט ער־שטוינונג, זאָ דאָס איהר וועט זיך געוויס ניט דארפען לאנגווייליען. איך וויל גראדע יעצט אונטערנעהמען אַ רייזע אַרום די וועלט אויפ'ן גרונד פון ים און איהר וועט האָבען די געלעגענהייט צוזאמען מיט מיר צו שטודירען די מערקווירדיגסטע וואונדערבארע זאכען. פון היינטיגען טאָג אָן קומט איהר אריין אין א נייעם עלעמענט און איהר וועט זעהען דאָס וואָס קיין מענש האָט נאָך ביז יעצט ניט בעטראַכט. אונזער ערדען־פּלאַנעט וועט אייך איה־רע פערבאָרגענסטע געהיימניסע ציינען."

דיעזע ווערטער האָבען ווירקליך געמאַכט אויף מיר א טיעפען איינדרוק. דער קאַפּיטאַן האָט מיך דאמיט גראדע יזעלכע זאכען פאַרגעשטעלט פיר וועלכע איך וואר אבגעגעבען מיט מיין גאנצע זעעלע. איך האָב אין דיעזען אויגענבליק זאָגאר פערגעסען אז פיר אזא פערגניגען מוז איך בעצאהלען מיט די פערלוסט פון מיין פרייהייט. איבריגענס גלויבענדיג אז די צוקונפט וועט אונז פיעלייכט ווייזען איין אנדער וועג האָב איך זיך אָבגערופען:

„מיין הער, אויב איהר האָט יא געבראָכען מיט די גאנצע מענשהייט וויל איך דעננאָך גלויבען אז איהר האָט נאָך דאָס מענשליכע געפיהל ניט פערלאָהרען. מיר זיינען פערא ונגליקטע, וועלכע מען האָט אויף אייער שיף בארמהערציג אויפגענומען; דאָס וועלען מיר ניעמאָלס פערגעסען. וואָס מיך אליין אנבעטרעפט וויל איך ניט לייקענען, אז איבער די גרויסע לוסט צו וויסענשאַפט קען איך זאָגאר די פערלאָהרענע פרייהייט פערגעסען, און איך האָף דיעזען פערגניגען ביי אייך פאָלשטענדיג צו געניסען."

איך האָב גערעכענט אז דער קאַפּיטאַן וועט מיר רייכען די האנד, אלס צייכען פון העפליכקייט און איינשטימונג, אָבער ער האָט עס ניט געטהון. מיר איז נור איבערגעבליעבען דיעזען מערקווירדיגען מאַן צו בעדויערען, דען

איך זעה אז ער בעזיצט יא א געבילדעטע ערציעהונג, נור דיעזע צוריקהאל־טיגע, ערנסטע בענעהמונג קומט ביי איהם ארויס גראדע ווי ביי א מענשען וואס צווייפעלט און פערצווייפעלט אין אלעס.

„נאך איין פראגע" האב איך זיך אבגערופען, זעהענדיג אז ער וויל שוין ארויסגעהען „מיט וועלכען נאמען דארף איך אייך רופען?"

„איך בין פיר אייך דער קאפיטאן נעמא, הערר פראפעסאר, און איהר מיט אייערע קאמעראדען זייט פאר מיר נור די פאסאזשירען פון מיין שיף."

קאפיטאן נעמא האט א רוף געטהון. א דיענער איז אריינגעקומען און ער האט איהם עטוואס געזאגט אויף א שפראך, פון וועלכע איך האב ניט איין ווארט געקענט פערשטעהען. דאן האט ער זיך געווענדעט צום קאנא־דיער און צו מיין קאנסייל'ן זאגענדיג:

„די מאהלצייט ערווארט אייך אין א קאיוטע וואס איז בעשטימט פיר אייך. געהט געפעלליגסט מיט דיעזען מאן."

„דאס איז פארלויפיג בעסער ווי אלע געשפרעכען" האט ערווארד מיט פערגניגען אויסגערופען. קאנסייל איז דאן צוזאמען מיט איהם ארויסגע־גאנגען פון דיעזער געפענגניס, אין וועלכע מיר ווארען אייגעשפארט מעהר ווי דרייסיג שטונדען.

„און יעצט, הערר אראנאקס, אונזער פריהשטיק איז אויך פערטיג. ערלויבט מיר אייך צו בעגלייטען."

„זעהר גערן, קאפיטאן."

מיר זיינען ביידע אויך ארויסגעגאנגען און דער קאפיטאן האט מיך געפיהרט דורך איין עלעקטריש־בעלייכטעטען קארידאר, וועלכער ווער אונ־געפעהר 12 עללען לאנג. דאן האט זיך פיר אונז געעפענט א צווייטער טהיר. מיר זיינען אריינגעקומען אין א שפייזע־זאאל, וועלכער ווער אין דעם שעהנסטען שטיל אויסמעבלירט און פראכטפאל געפוצט. ביי ביידע זייטען ווענט זיינען געשטאנען הויכע, רייך־פערציערטע בופעטען פון אייכנ־האלץ און אויף זייערע פאכען האבען געגלענצט די טהייערסטע פאיאנסען, פארצעלייען און גלאז־געפעס, פון די שעהנסטע, זעלטענסטע ארבייט. עס ווארען דא אויך מאסען זילבערנע און גאלדענע כלים, אין וועלכע די עלעק־טרישע שטראהלען האבען זיך אבגעשפיעלט מיט אלערליי פארבען. דיעזע עלעקטרישע בעלייכטונג איז אויך ארויסגעקומען, פון א האלב־רונדע לאמפ, וואס ווער אריינגעשטעלט אין מיטען דעק פון זאאל, און האט בעשיינט די גרויסע פארטרעטען, וואס זיינען געהאנגען ארום אויף די וואנד.

אין מיטען זאאל איז געשטאנען א רייך־געדעקטער טיש. קאפיטאן נע־מא האט מיר אנגעוויעזען מיין פלאטץ.

„זעצט זיך” האָט ער צו מיר געזאָגט „און עסט ווי א מאַן וואָס האָט געהאַט צייט זיך גוט אויסצוהונגערען.”

דאס פריהשטיק איז בעשטאַנען פון פערשיעדענע געריכטען, וועלכע זיינען פערפערטיגט געוואָרען נור פון אזעלכע פּראָדוקטען וואָס דער ים ליע־פערט. אנדערע שפּייזען זיינען מיר זאָגאר געוועזן גאַנץ אונבעקאַנט, אָבער זעהר געשמאַק.

קאַפּיטאַן נעמאָ האָט וואהרשיינליך בעמערקט מיט וועלכע בליקען פון וואונדער איך בעטראַכט דיעזע געריכטען, וואָס איך געניס יעצט דעם ערס־טען מאָל אין מיין לעבען, און ניט וואַרטענדיג ביז איך וועל דאריבער פרע־גען איין ערקלעהרונג האָט ער זיך אָבגערופען:

„די מייסטען פון דיעזע געריכטען זיינען אייך געווים גאַנץ אונבעקאַנט, אָבער איהר מעגט זיי גאַנץ רוהיג געניעסען. זיי זיינען פאָלשטענדיג געזונד און גוט ערנעהרענד. פון די שפּייז־מיטלען וואָס קומען פון דער ערד האָב איך שוין לאַנג זיך ענטזאַגט און דעננאָך פעהלט אונז קיין זאַך ניט. די מאַנ־שאַפט פון מיין שיף איז פון דיעזע ערנעהרונג נאָך פיעל קרעפטיגער און גע־זונדער געוואָרען.”

„און איהר בעקומט ווירקליך דיעזע אַלע שפּייזען נור פון מעער?” האָב איך זיך געוואונדערט.

„יא, הערר פּראָפעסאָר, דער ים בעפריעדיגט מיך אין אַלעם וואָס איך בעדארף. איך שפּרייט אוים מייגע צוג־נעטצען און ציעהע זיי אריין פול גע־פּאַקט מיט די בעסטע פיש. זעהר אָפט געהע איך ארוים אויפ'ן יאגד אין פערשיעדענע געגענדען וואו קיין מענש קען ניט צוקומען, אין די וועלדער וואָס וואקסען אויפ'ן גרונד פון ים. דאָרט, אין יענע אונענדליכע וויעזען־לענדער, אונטערן וואסער, פיטערען זיך אויך פערשיעדענע טהיערע. דאָס אַלעס בענוטץ און בעהערשט איך אליין, ווי נעפּטון, דער אמאָליגער מי־טהאָלאָגישער גאָט פון ים.”

„קאַפּיטאַן” האָב איך מיט גרוים ערשטוינען ערוויעדערט „איך קען בעגרייפען אז מיט אייערע נעטצען האָט איהר די מעגליכקייט גוטע פיש צו פאַנגען און דאפון פערשיעדענע שפּייזען צו מאַכען; אָבער אז איהר זאָלט קענען געהען אויפ'ן גרונד פון ים שיעסען פערשיעדענע טהיערע אין די דאָרטיגע וועלדער, אז צווישען אייערע געריכטען זאָל זיך קענען געפינען זאָגאר איין שטיקעל פלייש, — דאָס זיינען אזעלכע זאכען וואָס מיין פער־שטאַנד קען עס ניט בעגעהמען.”

„איך זאָג אייך גאָר ניט אז אויף מיין טיש קומט ארויף פלייש פון לאַנד־טהיערען” האָט דער קאַפּיטאַן געענטפערט.

„און וואָס איז דאָס?” האָב איך געציינט אויפ'ן טעלער, אין וועל־

בען עס זיינען געלעגען דין־געשניטענע שטיקלאך פלייש, וועלכע וואָרען זעהר געשמאַק צובערייטעט.

„יא, דאָס איז פלייש, הערר פּראָפעסאָר, אָבער פון די ריעזען־שילד־קרעטען וואָס לעבען אין ים, וועלכעס איז פיעל בעסער און געזונדער אַלס אייערע רינדער־פלייש. דאָסזעלבע איז אויך דיעזער געריכט געמאַכט פון דעלפין־לעבער, אויף וועלכען איהר מיינט געווים אז דאָס איז שארף־גע־ווירצטעס פלייש. מיין קוכער פערשטעהט זיין זאַך אויסגעצייכענט און ער קען אַזעלכע פּראָדוקטען זעהר גוט צובערייטען און אויף אַ פרישען צושטאַנד בעוואהרען. דיעזע קאָנסערוועןן פון געוויסע וואורם־פאָרמיגע ים־טהיערע, (האָלאָטהוריען) קענען זיך פערגלייכען מיט די בעסטע אין דער וועלט, און יענער שמאַנד איז פון די מילך וואָס מיר בעקומען פון די ראָהרען וואָס וואַקסען אויפ׳ן גרונד פון נאָרד־מעער און זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאָמען פוקוס. ענדליך ערלויבט מיר אייך דיעזען אַנעמאָנען־קאָנפעקט אנ־צוביטען, וועלכער איז איין אויסגעצייכענטער דעסערט אזוי פון פרוכטען.״

איך האָב דאָס אַלעס פערזוכט מיט גרויס נייגיעריגקייט, וועהרענד דער קאַפּיטאַן נעמאָ האָט מיר ווירקליך געמאַכט פיעל פערגניגען מיט זיינע מערקווירדיגע ערקלעהרונגען.

„אָבער דאָס זעלבע מעער״ האָט דער קאַפּיטאַן ווייטער געשפּראָכען „גיבט מיר אויסער די פּאָרטרעפליכסטע נאהרונגס־מיטלען אויך אַלע מאַ־טעריאַלען צו קליידונג. די שטאָף פון אייערע קליידער זיינען געוועבט פון געוויסע מושעל־פעדים און געפּארבט מיט אנטיקען פּורפּור. אין אייער קאַיוטע וועט איהר געפינען אויפ׳ן טואַלעטען־טיש פּאַרפּומען וואָס זיינען דעסטיללירט פון ים־פּפלאַנצונגען ; דאָס זעלבע איז אייערע בעטגעוואַנד, אייערע טינט און פעדער געמאַכט געוואָרען גור פון מאַטעריאַלען וואָס דער ים אַליין ליעפערט, אַזוי איז עס אויך מיט אַלעם וואָס איך בעדאַרף.״

„איהר זייט ווי איך זעהע אַ גרויסער פריינד פון מעער, קאַפּיטאַן ?״

„גאַנץ געווים ! דאָס מעער פערנעהמט זיעבען צעהנטעל פון אונזער וועלט, זאָ דאָס ער איז מעהר ווי צוויי מאָל גרעסער אַלס אייער טרוקענעס לאַנד. די ים־לופט איז ריין און געזונד. אין דיעזער אונענדליך־גרויסע וויסטענים פיהלט דיענגאַך דער מענש זיך ניט איינזאַם ; אַרום איהם שוועבט אַ לעבען ; עס ריהרט זיך איין איבערנאַטירליכע, וואונדערפאָלע עקסיס־טענץ פון אייביגע בעוועגונג און ליעבע. און ווירקליך, הערר פּראָפעסאָר, געפינען מיר דאָך אַז די דריי גרויסע קלאַסען פון די ברואים אין דער נאַטור, די מינעראַליען, פפלאַנצונגען און טהיערע, זיינען אין ים פאַרהאַנדען מעהר אַלס אויף דער ערד. נעהמט צום ביישפּיעל דעם טהיערען־רייך אַליין, וועט איהר זיך באַלד איבערציינגען ווי מעכטיג גרויס דער צאהל פון דיעזע בע־

שעפניסען איז אין ים. עס לעבען דאָ פיער גרופּפּען פון פּפלאנצונג־טהיערע, דריי קלאסען גליעדער־טהיערע, פינף קלאסען מאָללוסקען, זוויגענטהיערע, שרצים און פיש אָהן א צאָהל און אָהן א ענדע. דיעזע אַלע קלאסען ברואים ענטהאַלטען אין זיך דרייצעהן טויזענד פערשיעדענע גאַטטונגען און מינים, פון וועלכע נור א צעהנטע טהייל לעבט אין די טייכען און אַלע איבריגע נור אין ים. יא, הערר פּראָפעסאָר, די נאַטור לעבט נור אין מעער, וואו עס איז דעננאָך אימער גאַנץ שטיל און רוהיג. דאָ הערשט אייביגעס פריע־דען, דען דאָס מעער ליעגט ניט אונטער דער מאַכט פון טיראַנען. אויבען, אויף׳ן וואַסער, קענען זיי זיך נאָך אַפּטמאָל שלאגען, רייסען און בענגע־הען זייער שרעקליכע, ניעדערטרעכטיגע טהאטען; אָבער דרייסיג פוס טיעפער הערט אויף זייער געוואַלט. אַך, מיין הערר, נור אין דעם שוים פון ים אַליין הערשט דער וואהרער גליק; דאָ איז דער מענש ווירקליך פריי!״

אין מיטען פון דיעזע בעגייסטערטע רעדע איז דער קאַפּיטאַן מיט איין מאָל שטיל געבליעבען. עס זעהט אויס אזוי ווי עס וואָלט איהם פערדריסען פארוואָס ער האָט זאָגאַר אויף איין מינוט אוועקגעוואָרפען זיין געוועהנליכע קאַלטע בענעהמונג. אייניגע מינוטען איז ער ארום גענאַנגען איבער׳ן זאַאַל עטוואָס אויפגערעגט, דאן, אַלס ער איז מעהר רוהיגער געוואָרען האָט ער זיך צו מיר געווענדעט מיט די ווערטער:

„יעצט, הערר פּראָפעסאָר, **אויב איהר ווילט גענוי בעטראַכטען מיין** שיף, **וועלכע הייסט נאַוטילוס, שטעה איך צו אייערע דיענסטען.״**

עלפטעס קאַפּיטעל.

דער נאַוטילוס.

איך בין מיט פערגניגען דעם קאַפּיטאַן נאָכגעגאַנגען. **א דאָפּעל־טהיר** האָט זיך געעפענט און מיר זיינען אריין געקומען אין א צימער, וועלכע וואַר ביינאַהע אזוי גרויס ווי דער שפּייזע־זאַאַל.

דאָס איז געוועזען די ביבליאָטהעק. איבעראַל ארום די וואַנד געפינען זיך הויכע געשטעלען פון שווארצען פּאַליסאַנדער־האָלץ, אויסגעלעגט מיט קופּ־**פער, און אין די פאַכען זיינען אויסגעשטעלט אין גלייכע, שעהנע פּאָרמען איינגעבונדענע ביכער. אין פערשיעדענע ווינקעלאך פון דיעזען צימער גע־פינען זיך טהייערע,** וועיך־געפּאָלסטערטע דיוואַנען, **אויף וועלכע עס איז**

זעהר בעקוועם לעזענדיג צו רוהען. לייכטע בעוועגליכע פולטען, וועלכע מען קען רוקען וואוהין מען וויל, דיענען דאצו אום דאס בוך אוועקצולעגען, אז מען יאל עס ביי'ן לעזען ניט דארפען שטענדיג האלטען אין האנד. אין מיטען צימער שטעהט א גרויסער טיש, בעדעקט מיט פערשיעדענע העפטען, ביכער און עלטערע צייטשריפטען. דאס אלעס ואר בעלייכטעט מיט מילדע עלעקטרישע שטראהלען, זא דאס מיינע בליקען האבען מיט בעוואונדערונג און פערגניגען דיעזע שעהנע צימער בעטראכט.

„קאפיטאן נעמא" האב איך צו מיין ווירט געזאגט „מיט אזא ביבליאָטהעק וואלט דער שעהנסטער פאלאסט אויף דער ערד געקענט שטאלצירען, און איך בין ווירקליך זעהר ערשטוינט צו געפינען אזא פראכט אויף דעם גרונד פון מעער."

„איבערהויפט די רוהע, דער פריעדען !" האט דער קאפיטאן אויסגערופען „האט איהר אויף דער ערד אזא שטילען, אונגעשטערטען ארט ? איז אין דעם שטודיר־צימער פון אייער וואהנונג בעסער צו לעזען ?"

„ניין, מיין הערר ; און די וואהרהייט זאגענדיג איז מיין ביבליאָטהעק זעהר ארים פערגלייכענדיג מיט אייערע. איהר האט דא געוויס פון זעקס ביז זיעבען טויזענד ווערקע."

„צוועלף טויזענד, הערר אראנקאס. דאס זיינען נאך די איינציגע געגענשטאנדען וואס ערדינערען מיך אן די ערד און די מענשהייט. אבער פון דעם טאג ווען מיין נאוטילוס איז צום ערסטען מאל אראפגעשוואומען אונטער די וועללען פון ים עקסיסטירט די וועלט מעהר ניט פאר מיר. אין יענעם טאג האב איך מיינע לעצטע ביכער, מיינע לעצטע העפטען און צייטשריפטען געקויפט, און פון דאן אן לעב איך מיט דעם געדאנקען אז די מענשהייט האט מעהר ניט געדענקט און ניט געשריעבען. מיט דיעזע אלע ביכער, הערר פראפעסאר, קענט איהר זיך צו יעדער צייט גאנץ פריי בענוטצען."

איך האב דעם קאפיטאן אויסגעשפראכען מיין דאנק און בין צוגעגאנגען נעהענטער צו די שראנקען בעטראכטען וואס פיר א זארט ביכער דאס זיינען. עס ווארען צווישען זיי זעהר וויכטיגע ווערקע איבער מאראל־פילאָזאפיע, ליטעראטור, פון פערשיעדענע פאזיטיווע וויסענשאפטען, א מענגע שריפטען אין אלערליי שפראכען, אבער קיין איינציגעם ווענען שטאאטספאליטיק ; אזעלכע ווערקע, וואס בעטרעפען הערשען און רעגיערען, זיינען וואהרשיינליך אויף דעם נאוטילוס א פערבאטענע סחורה. אלע ביכער זיינען געווען געטהיילט נאך די געגענשטענדען פון וועלכע וויסענשאפט זיי בעהאנדלען, אהן אונטערשיעד דער שפראכע ; א בעוויז אז דיעזער קא־

פיטאן נעמאַ לעזט אויף אַלע פערשיעדענע שפראכען, יעדעס בוך וואָס קומט איהם צו ערסט אין האַנד אריין.

צווישען דיעזע ביכער האָב איך בעמערקט די ערהאַבענסטע מייטטער־ווערקע פון דער אַלטער און נייער ליטעראַטור, אַלע שעהנסטע שריפטען וואָס דער מענשליכער גייסט האָט נור געשאַפען, אנפאַנגענדיג פון דעם אַלטען גריכישען פּאָעט האָמער, וועלכער האָט געלעבט מיט אַ גענויע דריי טויזענד יאָהר צוריק, ביז צו די בעריהמטעסטע שרייבער פון אונזער צייט. אָבער די וויסענשאַפטליכע ווערקע זיינען געווען נאָך צאהלרייכער; דאָ וואַרען די בעסטע ווערקע וועגען מעכאַניק, מאַטהעמאַטיק, פיזיק, געאָ־גראַפיע, געאָלאָגיע און זאָ ווייטער; איבערהויפּט ווערקע וועגען נאַטור־וויסענשאַפט, מיט וועלכע דער קאַפּיטאַן האָט ווי עס ווייזט אויס זעהר אָפט זיך אָם ליעבסטען בעשעפטיגט. צווישען דיעזע לעצטע ביכער האָב איך אויך געפונען מיין אייגענע פערפאַסונג, אין צוויי בענדער, צוליעב וועל־כע קאַפּיטאַן נעמאָ האָט מיך יעצט מיט אַזוי פיעל עהרע און אכטונג אויפ־גענומען. איין אַנדער ווערק, וועלכע יאָזעף בערטראַנד האָט ארויסגעגע־בען אין יאָהר 1865, איז געווען דאָס לעצטע אין דיעזער ביבליאָטהעק; און דאַפון האָב איך געקענט פערשטעהען אַז דער נאַוטילוס איז וואהרשיינ־ליך צו יענער צייט פערטיג געוואָרען מיט אַלע זיינע אויסשטאַטונגען, און אויף דיעזען אופן פיהרט קאַפּיטאַן נעמאָ זיין לעבען אונטער'ן וואַסער שוין אונגעפעהר דריי יאָהר. איבריגענס גלויב איך אַז מיט דער צייט וועט עס מיר וועגען דיעזע זאַך מעגליך זיין גענויער צו ערפאַהרען.

„מיין הערר" האָב איך געזאָגט צום קאַפּיטאַן „איך דאַנק אייך איבער־הויפּט זעהר פיעל פיר די ערלויבניס מיט דיעזע ביבליאָטהעק זיך צו בענוט־צען. זי ענטהאַלט ווירקליך אין זיך די שעהנסטע אוצרות פון ליטעראַטור און וויסענשאַפט."

„דיעזער זאאַל" האָט דער קאַפּיטאַן ערקלעהרט „איז ניט נור צום לעזען זאָנדערן אויך צום רויכען."

„צום רויכען?" בין איך פערוואונדערט געוואָרען „איז דען מעגליך רויך־ארטיקלען אויף דעם נאַוטילוס צו בעקומען?"

„געוויס! פאַרוואָס ניט?"

„דאַן מוז איך גלויבען אַז איהר האָט נאָך אַלע בעציעהונגען מיט די בעוואָהנטע ערד ניט אַבגעבראָכען."

„איהר אורטהיילט ניט ריכטיג, הערר פּראָפעסאָר; איך בעקום מיי־נע רויך־מאַטעריאַלען אויך פון מעער. נעהמט דיעזע סיגאַר, זי איז ניט פאַבריצירט געוואָרען פון האוואַנאַ־בלעטער; דעננאָך, אויב איהר זייט אַ קענער, וועט איהר שוין מיט איהר צופריעדען זיין."

מיט דיעזע ווערטער האָט ער מיר דערלאַנגט אַ סיגאַר, וועלכע איז געווען זעהר שעהן געאַרבייט און האָט אויסגעוויעזען ווי פון גאָלד־בלעטער. איך האָב איהר אָנגעצונדען אין אַ פייער־בעהעלטער, פון אַ פּראַכטפאָלע שטאַטוע, אויף איין עלעגאַנטען פוס־געשטעל, און האָב אָנגעפאַנגען צו רויכען מיט דעם געפיהל פון אַזא פערגניגען, וואָס יעדער וועלכער איז דאָ־צו געוואָהנט מוז שפּירען, ווען ער האָט שוין דאָס צייט צוויי טעג ניט געקענט געניעסען.

„דאָס איז פאָרטרעפליך” האָב איך זיך אָבגערופען אָבער קיין טאַבאַק איז עס ניט.”

„ניין, דאָס איז ווירקליך קיין טאַבאַק פון די ערד־פּלאַנטאַציעס. איך אַרבייט אויס דיעזען מאַטעריאַל פון אַ געוויסען אַרט זעע־גראָז, וואָס ענט־האַלט אין זיך דיעזעלבע ניקאָטין־שטאָפען ווי טאַבאַק. ביינקט איהר יעצט בעסער נאָך אַ האַוואַנאַ סיגאַרע, העער פּראָפעסאָר?”

„קאַפּיטאַן, נעגען אייערע סיגאַרען איז האַוואַנאַ גאָר ניט ווערטה.”

„דאַן רויכט זיי ווי פיעל איהר ווילט, ניט טראַכטענדיג פון וואַנען און ווי זיי האָבען זיך גענומען. עס איז אפילו פיר זיי קיין אַקציז ניט אָבגע־צאַהלט, דעננאָך גלויב איך שאַדעט עס ניט צו זייער געשמאַק.”

„געוויס ניט!” האָב איך געלאַכט אויף דעם קאַפּיטאַן׳ס וויטציגע בע־מערקונג.

ער האָט יעצט געעפענט אַ צווייטע טהיר, גראַדע געגען די יעניגע דורך וועלכע מיר זיינען אין דיעזע ביבליאָטהעק־צימער געקומען, און מיר זיינען אַריינגעגאַנגען אין אַ גאַנץ גרויסען גלענצענד־ליכטיגען זאַאל. דאָס וואַר אַ פּראַכט־צימער, מיט האַלב־רונדע ווינקלען, עלף עללען לאַנג, זיעבען ברייט און זעקס די הויך. דער גאַנצער דעק פון דיעזען זאַאל איז געווען געציערט מיט די שעהנסטע מאַלערייען און העלל ערלייכטעט, מיט אַ ווייסען, מילדען שיין, וועלכער האָט זיך פאַנאַנדער געגאָסען אויף אַלע מערקוויר־דיגע זעלטענהייטען פון דיעזען מוזעאום. יאַ, דאָס וואַר ווירקליך אַ מו־זעאום, אין וועלכען נור אַ געבילדעטער, רייך־בעמיטעלטער מאַן האָט גע־קענט אויפזאַמלען אַזעלכע אוצרות פון נאַטור און קונסט.

דרייסיג בילדער, פון וועלכע יעדער איינע איז געווען אַ זעלטענע מייסטערווערק, וואַרען אויסגעשטעלט ווי אַ גלענצענדע גרופּע אין ראַהמען פון גלייכער פאָרם, אַרום די וואַנד, וואָס זיינען טאַפּעציערט אין אַ שטרענג־קונסטפאָלען שטיל. איך האָב צווישען זיי געזעהען אַזעלכע פאָרטרעטען פון העכסטען ווערטה, וואָס וואָלטען אין יעדע וועלט־אויסשטעלונג אַרויס־גערופען די גרעסטע בעגייסטערטע בעוואונדערונג; און אין די ווינקלען

פון דיזען ערהאבענעם מוזעאום זיינען געשטאנען טהייערע סטאטוען פון בראָנז און גאָלד, נאָכגעבילדעט נאָך די שעהנסטע אַנטיק מוסטערם.

„הערר פראָפעסאָר" האָט דער קאפיטאן צו מיר געזאָגט „ענטשולדיגט מיר אויב איהר געפינט דאָ אירגענד וועלכע אונאָרדנונגען."

„מיין הערר" האָב איך ערוויעדערט „אַבוואָהל איך ווייס ניט ווער איהר זייט דערקען איך אָבער אין אייך אַ וואהרען קינסטלער."

„ניין, הערר אראָנאקס ; העכסטענס בין איך נור אַ ליעבהאבער פון קונסט. עס פלעגט מיר אַ מאָל מאכען פרייד צו זאמלען אַזעלכע שעהנע ווערק פון מענשען־האנד געשאפען. איך האָב שטענדיג געזוכט און עס איז מיר געלונגען אייניגע ווערטהפאָלע זאכען צוזאמען צו ברענגען. דאָס זיינען מיינע לעצטע עררינערונגען אַן די ערד, וועלכע איז שוין פיר מיך ווי אָב־געשטאָרבען."

„אָבער איהר בעשעפטיגט זיך וואהרשיינליך זעהר פיעל מיט מוזיק" האָב איך געזאָגט, צייגענדיג אויף אַ שעהנע אָרגעל־פיאנא, אויף וועלכע עס זיינען געלעגען פארטיטורען פון וועבער, ראָססיני, מאָצארט, מעערבער און אנדערע גרויסע קאָמפּאָזיטאָרען.

„יא, דאָס זיינען אויך נור אנדענקונגען פון יענע פערשוואונדענע, לענגסט פערשוואונדענע צייט" האָט דער קאפּיטאן געזאָגט שטילערהייט, אַזוי ווי צו זיך אַליין, וועהרענד ער איז געבליעבען זיטצען טיעף פערטראכט אין זיינע געדאנקען און איך האָב אונטערדעסען זיך ניט געקענט זאט אָנ־קוקען אויף די מערקווירדיגע אוצרות פון דיעזען סאַלאָן. עס ווארען דאָ זעלטענהייטען פון דעם נאטור־רייך, וואָס האָבען געהאט אַ גרויסען ווערטה, די טהייערסטע מושלען (מויער קעפּף) און אנדערע געגענשטאנדען פון מעער, וועלכע דער קאפּיטאן נעמאָ האָט וואהרשיינליך אַליין אויפגעזאמעלט. אין מיטען זאלאָן איז געשטאנען אַ שפרינג־ברונען, מיט אַ בעקען וואָס וואר געמאכט פון איין איינציגע מושעל, אַזוי גרויס אז דער ראנד פון דיעזען בעקען האָט געמאָסטען מעהר ווי זעקס עללען ארום. דער גלאנץ פון דיע־זעס פראכטווערק און די וואסער־שטראהלען האָבען זיך אָבגעשפּיעגעלט מיט די שעהנסטע פארבען אונטער דער עלעקטרישער בעלייכטונג. דיעזע ריעזען־מושעל איז אַלזאָ געוועזען פיעל גרעסער ווי די יעניגע וואָס די רעפּוב־ליק פון ווענעדיג האָט אַ מאָל געשאָנקען דעם פראנצויזישען קעניג פראנץ דעם ערסטען ; אָבוואָהל יענע רעכענט זיך אַלס איינע פון די גרעסטע אין דער וועלט.

אויפ'ן גאַלענדער ארום דעם בעקען זיינען געשטאנען אונטער גלעזער־נע דעקען, פערציערט מיט גאָלדענע איינפאסונגען, די קאָסטבארסטע פּראָ־דוקטען פון מעער. אויף יעדען דעקעל איז אנגעקלעפּט איין עטיקעטע, מיט

די בעשרייבונג פון יעדען געגענשטאַנד בעזונדער. מען קען זיך לייכט פאָר־שטעלען וואָס פיר א פריידע עס איז געווען פיר מיך, אלס נאַטורפאָרשער, דיעזע זעלטענהייטען צו בעטראַכטען.

עס גיבט אין ים אזא קלאסע ברואים וואָס ווייזען אוים ווי פלאַנצונ־גען, אָבער זיי זיינען אין דער וואהרהייט לעבעדיגע טהיערע, וועלכע ווע־רען בעצייכענט אין דער נאַטורגעשיכטע מיט דעם אַלגעמיינעם נאָמען „זאָאָ־פיטען". פון די גרופפע פאַליפען און עכינאָדערמען (אזעלכע טהיער־פפלאנ־צונגען מיט שטעכעדיגע הויטען) איז דאָ געווען צו זעהען די מערקווירדיגס־טע מוסטערען. פון דעם זאָרט מאָלוסקען האָבען זיך דאָ געפונען אזעלכע טהייערע שטיקער פון וועלכע יעדער געלעהרטער וואָלט געמוזט ערשטוינט ווערען זיי בעטראַכטענדיג. אויף איין אנדער שטעלע, אין בעזונדערע גע־דעקטע פאַכען, זיינען געלעגען גאַנצע רייהען פון די שעהנסטע שניר פערל, וואָס האָבען געבליצט מיט די פּראַכטפאָלע פערשיעדענהייט פון זייערע פאַרבען. אייניגע פון דיעזע פערלען זיינען געווען אזוי גרוים ווי דאָס איי פון א טויב, דאָס הייסט, נאָך פיעל טהייערער ווי די יעניגע בעריהמטע פערל וואָס געפינען זיך נור אין דעם בעזיטץ פון דעם פערזישען שאך. דער ווערטה פון דיעזע זאַמלונג איז גאָר ניט געווען מעגליך מיט די גרעסטע סומע געלד צו בעשטימען. וועהרענד איך בין געשטאַנען קוקענדיג מיט ענטציקטע בליקען און זיך פרעגענדיג אין געדאַנקען פון וואַנען דער קאַפּיטאַן האָט גע־קענט צוזאַמען נעהמען אזעלכע אונגעהויערע אוצרות האָט ער זיך פּלוצלונג אָבגערופען:

„איהר בעטראַכט מיינע מושלען און פערלען, העדר פּראָפעסאָר. זיי קענען ווירקליך יעדען נאַטורפאָרשער גרוים פערגניגען פערשאַפען; אָבער פיר מיך האָבען זיי נאָך א בעזונדערען רייץ, דאַרום ווייל איך אליין האָב זיי אויפגעזאַמעלט, און עס גיבט אויף דער וועלט קיין ים אין וועלכען איך האָב ניט דורכגעפאָרשט זוכענדיג דיעזע קאָסטבאַרקייטען."

„מען קען בעגרייפען, קאַפּיטאַן, אז עס איז ווירקליך א פריידע דער בעזיטצער פון אזעלכע שעטצבאַרע זאַכען צו זיין, איבערהויפּט נאָכדעם ווי מען האָט זיי אליין אויסגעפונען. קיין מוזעאום אין איירָאפּא האָט ניט אזא זאַמלונג פון די זעלטענסטע ים־פּראָדוקטען. אָבער בעוואונדערנדיג דיעזע אלע זעלטענהייטען, וואָס איך זעה דעם ערסטען מאָל אין מיין לעבען, שטעלט זיך מיר פאָר נאָך איין זאַך, וועלכע איז נאָך פיעל מערקווירדיגער, נעמליך, דאָס שיף נאַוטילוס, אין וועלכע מיר געפינען זיך. איך וויל זאָ־גאָר אין אייערע געהיימניסע ניט אריינדרינגען, דאָך מוז איך זאָגען אז די אונערקלעהרליכע קראַפט וואָס דיעזע שיף ענטהאַלט אין זיך, די מאַשי־נערייען וועלכע לענקען איהרע בעוועגונגען, די זעעלע וואָס בעלעבט דעם

שטאהלענעם קערפּער פון נאוטילוס — דאָס אַלעס וועקט אויף מיין נייגי־ריגקייט ביז די העכסטע שטופע. איך זעה אויף די וועגד פון דיעזען זאַלאָן אַזעלכע אינסטרומענטען וואָס זייער בעשטימונג און געברויך איז מיר גאַנץ אומבעקאַנט, איז מיר ערלויבט צו פרעגען . . .״

„הערר אַראָנאַקס״ האָט דער קאַפּיטאַן מיך אונטערבראָכען „איך האָב אייך געזאָגט אַז איהר זייט אויף מיין שיף פאָלשטענדיג פריי, דארום מעגט איהר אויך וויסען און זעהען אַלעס וואָס איהר פערלאַנגט. אויב איהר ווילט מיין שיף איבעראַל בעטראַכטען וועט עס מיר מאַכען פערגניגען אייך צו בעגלייטען און יעדע זאַך צו ערקלעהרען.״

„איך ווייס ווירקליך ניט ווי איך זאָל אייך פיר דיעזע העפליכקייט דאַנקען, אָבער עס איז מיר זעהר שווער אייך אַזוי פיעל צו בעמיהען. איך וואָלט נור וועלען פרעגען צו וואָס נוטצען אייגענטליך דיעזע פיזיקאַלישע אינסטרומענטען —״

„גראַדע אַזעלכע אינסטרומענטען וועט איהר געפינען אין מיין צימער, הערר פּראָפעסאָר, און דאָרט וועל איך אייך זייער בעדייטונג ערקלעהרען. קומט ; איך וועל אייך יעצט אויך צייגען אייער אייגענע קאַיוטע, דען אַלס בעשטענדיגער פּאַסאַזשיר פון נאוטילוס מוזט איהר דאָך אייער בעשטימטע וואָהנונג האָבען.״

מיר זיינען ביידע אַרויסגעגאַנגען און דער קאַפּיטאַן האָט מיך געפיהרט דורך איין אַנדער קאָררידאָר, אין דעם פאָדערסטען טהייל פון שיף. מיר זיינען אַריינגעקומען אין איין עלעגאַנטע צימער, וועלכע וואַר אויסגעפּוצט מיט די שעהנסטע מעבעל, טואַלעטען, אַ בעט און אַלע בעקוועמליכקייטען, פיר וועלכע איך האָב מיין ווירטה ווירקליך געמוזט העכסט דאַנקבאַר זיין.

„אייער צימער איז די נעבסטע פון מיינע״ האָט ער געזאָגט, עפּ־נענדיג אַ צווייטע טהיר דערביי „און פון מיין צימער קען מען אַריינקומען אין דעמזעלבען זאַאַל, פון וועלכען מיר זיינען יעצט אַרויסגעגאַנגען.״

אין קאַפּיטאַן׳ס וואָהנונג איז גראַדע ניט געוועזען צו זעהען קיין איבריגע לוקסוס, קיינע פערציערונגען, נור דאָס וואָס איז שטרענג נויטהווענדיג. איין אייזערנע בעט, איין אַרבייטס טיש, אייניגע שטיק מעבעל — דאָס וואַר אַלעס.

„זעצט זיך, הערר פּראָפעסאָר,״ האָט ער געזאָגט, אַלס מיר זיינען דאָ אַריינגעקומען, און דאַן האָט ער אָנגעפאַנגען זיינע ערקלעהרונגען.

צוועלפטעס קאפיטעל.

די קראפט פון עלעקטריציטעט.

„דא זעהט איהר, מיין הערר, דעם אפאראט וועלכער איז נויטהיג צו די פיהרונג פון מיין שיף" האט ער זיך אבגערופען, צייגענדיג אויף פערשיעדענע אינסטרומענטען וואס זיינען געהאנגען אויף די וואנד פון צי־מער „איך האב זיי דא, גראדע ווי אין זאלאן שטענדיג אונטער מיינע אוי־גען, איך זאל צו יעדע צייט קענען ריכטיג וויסען, וואו איך געפין זיך אין מיטען ים, און נאך וועלכע ריכטונג איך פאהר. איינינע פון דיעזע אינ־סטרומענטען זיינען אייך דאך וואהרשיינליך בעקאנט. דער טהערמאמעטער וואס צייגט די גראדען פון היטץ און קעלט ; דער באראמעטער, אום דאס נעוויכט פון די לופט צו בעשטימען און דער היגאמעטער, וועלכער וויזט ווי פיעל פייכטקייט עס געפינט זיך אין דער לופט. דאס וועטטער־גלאז פערקינדיגט א שטורם, איידער ער קומט נאך אן : דער קאמפאס צייגט די ריכטונג וואוהין מען וויל פאהרען ; דער סעקסטאנט בעשטימט די הויכ־קייט פון די זונן, אום מען זאל דאדורך קענען בערעכנען אין וועלכער געגענד דער וועלט מען געפינט זיך ; דער כראנאמעטער צו מעסטען די צייט און בעשטימען דעם ארט אויף'ן אפענעם ים ; און ענדליך די טאג און־נאכט־ספאקטיוועז, וואס דיענען מיר וויים ארום דעם גאנצען מעער צו בע־טראכטען, דאן ווען דער נאוטילוס שווימט פון אויבען אויף'ן וואסער."

„דאס זיינען געוועהנליכע אינסטרומענטען, וועלכע אלע זעע־פאהרער מוזען בענוטצען" האב איך ערווידערט „זייער געברויך איז מיר גענוג בע־קאנט. אבער איך זעה דא אנדערע, וואס דיענען וואהרשיינליך צו די ספע־ציעלע נויטהווענדיגקייטען פון דעם נאוטילוס, אלס אונטערוואסערדיגע שיף. דיעזע ציפערבלאט, מיט דעם ווייזער וואס לויפט אויף איהר ארום, איז דאך געווים א זארט מאנאמעטער ?"

„יא, א מאנאמעטער. ער צייגט ווי שווער די דריקונג פון וואסער איז און דאדורך קען איך צו יעדע צייט וויסען ווי טיעף דאס שיף געפינט זיך אין ים."

„און דיעזע אינסטרומענטען, פון וועלכע איך הויב גאר ניט אן צו פער־שטעהען דעם געברויך ?"

„הערט מיר צו אויפמערקזאם" האט דער קאפיטאן נאך א קורצען שוויינען זיך אבגערופען „דען פריהער מוז איך אייך איינינע ערקלעהרונגען געבען. אויף מיין שיף הערשט א שטארקע, שנעללע, פאלגזאמע און זעהר

נוטצליכע קראפט. זי גיבט מיר אַלעס וואָס איך בעדאַרף, בעלייכטעט, ערוואַרמט און זעצט מיינע מאַשינעריען אין בעוועגונג; קורץ, זי איז די איינציגע לעבענס־קראַפט פון מיין נאוטילוס און איהר נאָמען איז: עלעקטריציטעט.

„עלעקטריציטעט?" בין איך עטוואס איבערראשט געוואָרען „אָבער ווי ווייט איך האָב בעמערקט די שנעלע בעוועגונגען פון אייער נאוטילוס קען די קראפט פון עלעקטריציטעט אזוי פיעל ניט געבען. אַלע ענטדעקונגען וואָס זיינען ביז יעצט מיט דיעזען שטאָף געמאכט געוואָרען האָבען נאָך אזעלכע שטאַרקע ווירקונג ניט בעוויעזען."

„הערר פּראָפעסאָר" האָט דער קאפּיטאן ערוויעדערט „מיין עלעקטריציטעט איז ניט דערזעלבער פון וועלכען יעדער מאן ווייס; און דאָס איז פאָרלויפיג אַלעס וואָס איך קען אייך דארויף ענטפערען."

„איך וויל אייך ניט צודרינגען, מיין הערר, און מוז נאַטירליך בלייבען ביי מיין ערשטוינען. ערלויבט מיר נור איין איינציגע פראגע, אויף וועלכע איהר קענט אויך ניט ענטפערען, אויב זי איז ניט פאסענד. וואו נעהמט איהר אייגענטליך די שטאָפען, וועלכע זיינען נויטהווענדיג אום דעם עלעקטריציטעט ארויסצוברענגען, ווען איהר האָט קיין שום פערבינדונג ניט מיט די ערד? וואו בעקומט איהר צום ביישפּיעל צינק, וועלכע ווירד ראַצו פערברויכט, און מוז זיך דאָך שליעסליך ביי אייך ענדיגען?"

„איך וויל אייך אויף דיעזע פראגע ענטפערען. צוערסט מוז איך אייך זאָגען אז אויפ'ן גרונד פון ים געפינט איהר ניט נור צינק, זאָנדערן גאַנצע מינען פון אייזען, זילבער, גאָלד און פיעלע אנדערע מעטאַלען, וועלכע מען קען גאַנץ לייכט פון דאָרט אויפזאמלען. אָבער איך געברויך דיעזע מעטאַלען ניט, דען אום מיין עלעקטריציטעט צו בעקומען האָב איך אַ פיעל בעסערען, שטאַרקערען מיטעל, וועלכע איז אויך מעהר פּראַקטיש, ווייל איך קען איהם צו יעדע צייט ערהאַלטען."

„און אין וואָס בעשטעהט דיעזער מיטעל, אויב עס איז ערלויבט צו פרעגען?"

„אין דעם וואסער פון ים." האָט דער מערקווירדיגער מענש צו מיין גרויסען ערשטוינען געענטפערט „איהר ווייסט דאָך וואהרשיינליך אז אין ים־וואסער געפינען זיך פערשיעדענע כעמישע שטאָפען, ווי צום ביישפּיעל; כלאָר־מאגנעזיום, זאַלץ זויערע קאַלי, בראָם מאגנעזיום, שוועפעל זויערע און קוילענזויערע פון קאלך, אָבער מעהר ווי דאָס אַלעס ענטהאַלט דאָס וואסער אין זיך כלאָר־סאָדע און פון דיעזע סאַדא נעמליך ציעהע איך ארויס דעם עלעמענט וואָס איז נויטהיג פיר מיין עלעקטריציטעט."

„כלאָרסאָדא?" בין איך ערשטוינט געוואָרען.

„גאנץ געוויס, מיין הערר ; ווען איך צומיש דאַס מיט קוועק־זילבער האַב איך איין עלעמענט וועלכער איז העכסט פאַרטרעפליך פיר מיין ציעל. קוועק־זילבער נוצט זיך קיינמאָל ניט אָב, נור דער כלאָרסאָדא ווירד פער־ברויכט, און דאָס בעקום איך צו יעדע צ׳יט פון מעער. איך וויל אייך אָבער נאָך איין זאַך בעמערקען, הערר פּראָפּעסאָר, אז דער עלעקטריציטעט וואָס פליעסט ארויס פון דיעזען שטאָף איז אין דאָפּעלט שטאַרקער ווי דעריעניגער וואָס מען ערהאַלט געוועהנליך פון צינק."

„זעהר גוט, קאַפּיטאַן ; איך קען בעגרייפען אז סאָדא איז פיר אייך דאָס בעסטע מיטעל, וועלכעס איהר האָט אויסערדעם די מעגליכקייט יעדע צייט צו בעקומען. אָבער איהר מוזט דאָך דאצו אליין אויך האָבען עלעקטרי־ציטעט, אָדער ריכטיגער צו זאָגען היטץ, אום דאָס סאָדא פון וואסער אויסצוציהען און צו פאבריצירען, ווי מאַכט איהר דאָס ? אויף יעדע ביסעל סאָדא וואָס איהר קענט געווינען דורך אזא פּראָצעס מוזט איהר דאָך פיעל מעהר עלעקטריציטעט פערברויכען !"

„הערר פּראָפּעסאָר, איך דאַרף גאָר ניט פערווענדען קיין עלעקטריציטעט אום דעם כלאָרסאָדא פון וואסער צו בעקומען ; איך מאַך עס גאַנץ איינפאַך מיט די היטץ פון שטיין־קוילען."

„שטיין־קוילען ? דאָ אין מיטען ים ?"

„זאָל זיין ים־קוילען." האָט ער גאַנץ רוהיג געענטפערט.

„דאָס הייסט אלזאָ איהר נעהמט קוילען פון די מינעס וואָס געפינען זיך אונטערן גרונד פון ים ?"

„הערר אראָנאַקס, איהר וועט מיט דער צייט זעהען מיט וועלכע מיט־לען איך מאַך דאָס. האָט נור עטוואס געדולד אָבצוואַרטען. פאָרלויפיג ווייסט איהר, אז איך בעקום נור פון ים די בעסטע מיטלען פיר אזא מין עלעקטריציטעט, וועלכער גיבט מיר אַלעס וואָס איך דאַרף, ווארעמקייט, ליכט, בעוועגונג, קורץ — דאָס גאַנצע לעבען."

„אָבער דאָך ניט די לופט צום אטהמען ?"

„אָה, דאָס איז פון די קלענסטע זאַכען ! איהר ווייסט דאָך וואָהר־שיינליך אז לופט קען מען אימער פאבריצירען, פון געוויסע כעמישע שטאָ־פען ; אָבער מיר איז דאָס ניט נויטהיג, דען איך קען צו יעדע צייט ארויפ־שטייגען אויפ׳ן וואסער פון מעער. דעננאָך נוצט מיר אויך דער עלעקטרי־ציטעט אין דיעזער הינזיכט ; ער טרייבט געוואַלטיגע פּומפּען, וועלכע פּרעסען צוזאַמען פיעל לופט אין בעזונדערע גערדיכט־אָבגעשלאָסענע רוימען, אום מיר זאָלען קענען נאָכהער מיט דיעזע פאָרבעררייטעטע לופט זיך ביס־לאַכווייז בענוטצען, זאָ דאָס איך קען פערבלייבען אונטער׳ן וואסער ווי לאַנג איך וויל."

„קאפיטאן" האב איך אויסגערופען „אייערע ערקלעהרונגען זיינען ווירק־ליך איבערראשענד! איך זעה אז איהר האט ענטדעקט פיעלע אזעלכע זאכען וואס מענשען וועלען נאך דארפען לאנג ארבייטען איידער זיי וועלען דאס דערגרייכען."

„איך ווייס ניט אויב זיי וועלען דאס דערגעהען" האט דער קאפיטאן מיט א קאלטע מיענע פון פעראכטונג געענטפערט „נור ווי די זאך איז האט איהר יעצט א ריכטיגע ערקלעהרונג וועגען די קראפט וואס ווירד אויפ'ן נאוטילוס אנגעווענדעט. זי לייכטעט אונז גלייכמעסיג און אויסדויערנד, אזוי ווי א זונענליכט וואס ווירד קיינמאל ניט אויסגעלאשען. יעצט בעטראכט דיעזע אוהר; זי איז עלעקטריש, און דורך דיעזע קראפט געהט זי אזוי רעגעלמעסיג אז קיין כראנאמעטער אין דער וועלט קען זיך מיט איהר ניט פערגלייכען. איך האב איהר נאך דעם איטאליענישען סיסטעם איינגעטהיילט אין 24 שטונדען, דען פיר מיך עקסיסטירט קיין אונטערשיעד פון נאכט און טאג; קיין זונן און קיין מאנד; נור מיין אייגענע עלעקטרישע בע־לייכטונג, וועלכע איך נעהם מיט זיך אין די טיעפסטע אבגרונדען פון מעער. זעהט איהר, אין דיעזען אויגענבליק איז גראדע צעהן אוהר אין דער פריה."

„יא, גאנץ ריכטיג."

„נאך איין אנווענדונג פון עלעקטריציטעט איז פאלגענדע: דיעזעס ציפער־בלאט וואס שטעהט פאר אונזערע אויגען ווייזט מיר יעדע צייט ווי שנעל דער נאוטילוס פאהרט. איין עלעקטרישער דראהט ברענגט איהר אין פערבינדונג מיט די שרויבע פון לאג, פון דער לאג, ווי איהר ווייסט, איז איין אפעראט וואס מעסט דעם גאנג פון שיף. איהר זעהט, אז יעצט פאהרען מיר מיט די מעסיגע געשווינדיגקייט פון פופצעהן מייל א שטונדע."

„וואונדערבאר, העכסט וואונדערבאר! איך זעה, קאפיטאן, אז ווען די מענשען אויף דער ערד זאלען וויסען מיט די עלעקטרישע קראפט זיך אזוי פיעל צו בענוטצען וואלטען זיי מעהר זאגאר די הילפע פון פייער, וואסער און דאמפף ניט געדארפט האבען."

„מיר זיינען נאך ניט פערטיג, הערר אראנקאס" האט קאפיטאן נעמא געזאגט אויפשטעהענדיג „אויב איהר האט לוסט יעצט מיט צו געהען וועל איך אייך צייגען דאס הינטערע טהייל פון נאוטילוס."

אין דער טהאט האב איך פארלויפיג געזעהען נור דאס פארדערטהייל פון דיעזען אונטערוואסערדיגען שיף, וועלכעס פיהרט פון מיטען נאך דיע־זער זייט, און איז איינגעטהיילט אין די צימערען וואס זיינען שוין אויבען בעשריעבען, און אויסער דעם א רוים פון אונגעפעהר אכט עללען, אום די צוזאמענגעפרעסטע לופט איינצוהאלטען. יעדעס צימער איז איינע פון די אנדערע אבגעטהיילט מיט וואסער־זיכערע וואנד און טהירען, אז קיין איינ־

ציגעם טראפּפען זאָל פון איינע אין די אַנדערע ניט קענען אריינקומען, זאָ דאָס ווען עס זאָל זיך מאַכען אַ פאַל אז אין איין צימער וועט וואסער אריינ־דרינגען, דאַן קען עס די איבריגע טהיילען פון שיף ניט שאַדען. דיעזע אַלע רוימען און צימערען פערנעהמען דעם גאַנצען פאָדערסטען טהייל פון שיף אונגעפעהר ביז פערציג עללען לאַנג.

איך בין געגאַנגען מיט'ן קאַפּיטאַן נעמאָ דורך דעם קאָררידאָר פון פאָר־דערסטען טהייל ביז מיר זיינען געקומען צום מיטעלפּונקט פון שיף. דאָ האָב איך דערזעהען צווישען צוויי וואססער־זיכערע ווענד אַ מין שאַכט, אין וועלכע עס איז געשטאַנען בעפעסטיגט צום וואַנד איין אייזערנער לייטער, וואָס פיהרט נאָך אויבען צום פערדעק. איך האָב געפרעגט דעם קאַפּיטאַן, צו וואָס דיעזע לייטער ווירד בענוצט.

„אום נאָך די קליינע שיפעל צו קומען." האָט ער געענטפערט.

„ווי ? איהר האָט אויפ'ן נאַוטילוס אַ קליינע שיפעל אויך ?" בין איך ערשטוינט געוואָרען.

„געוויס ; זאָגאַר איין אויסגעצייכענטע, לייכטע און זיכערע, וועלכע מיר בענוטצען צו פאָהרען שפּאַציערען און פיש צו פאַנגען."

„אָבער דאַן מוזט איהר דאָך ארויפשטייגען אויבען, אום פון נאַוטילוס אין דאָס קליינע שיפעל זיך אריינצוזעטצען,"

„ניין, דאָס איז גאָר ניט נויטהיג. דאָס שיפעל געפינט זיך אויבען אין אַ בעזונדער אבגעשלאָסענעם רוים, אונטערן פערדעק. דער גאַנצער רוים איז געוועהנליך פון אַלע זייטען מיט וואסער־זיכערע ווענד ארום גע־בויט. מיט דיעזע לייטער קום איך אין יענע רוים, וואו דאָס שיפעל גע־פינט זיך, און שליעס הינטער זיך די אינוועניגסטע טהיר ; דאָס שיפעל זעלבסט איז אויך זיכער פערדעקט אז קיין וואסער זאָל ניט קענען אריינ־דרינגען. אַלס איך שטייג אריין אין שיפעל און שליעס זיך אָב גיב איך אַ געוויסען צייכען דורך איין עלעקטרישען דראַטה צו מיינע לייטע ; זיי עפנען מיט אַ אינוועניגסטע שרויב דעם אויסערען פערדעק פון שיף און מיין שיפעל שיסט ארויף ווי אַ פייל אויפ'ן ים, דען איהר ווייסט דאָך, אַז יעדער קערפּער וואָס ענטהאַלט אין זיך לופט ווירד פון דעם וואסער־דרוק געטריע־בען נאָך אויבען. קומענדיג אויפ'ן מעער ציעהע איך אָב דעם פערדעק פון מיין שיפעל, שטעל אָן די זעגלען מיט דעם רודער און פאָהר וואוהין איך וויל."

„אָבער ווי קומט איהר וויעדער צוריק צום נאַוטילוס ?"

„איך קום גאָר ניט צוריק, הערר אראָנאַקס ; גראַדע פערקעהרט ז'ער נאַוטילוס קומט צו מיר."

„אויף אייער בעפעהל, גראַדע דאַן ווען איהר ווילט צוריק קעהרען ?"

„געווים, אויף מיין בעפעהל. איין עלעקטרישער דראטה האלט דאס שיפעל אין שטענדיגע פערבינדונג מיט דעם נאוטילוס, זא דאס איך קען צו יעדע צייט שיקען מיין בעפעהל דורך אזא טעלעגראמע."

„ווירקליך" האב איך אויסגערופען העכסט ענטציקט פון דיעזע ער־קלעהרונג „דאס איז דאך אזוי ריכטיג און איינפאך!"

פארביי געהענדיג ווייטער האב איך געזעהען אין א בעזונדערע קליינע קאיוטע מיין דיענער קאנסייל און עדוארד לענד, וועלכע זיינען געווען בע־שעפטיג זייער געשמאקען מאהלצייט מיט א מונטערען אפעטיט צו פער־צעהרען. פון דאנען האט זיך געעפענט א טהיר און מיר זיינען אריינגעקו־מען אין א לאנגע קיך, וועלכע איז געווען אויפגעשטעלט צווישען די שפייכ־לער־קאמערען.

דא האב איך געקענט גענוי בעטראכטען ווי בעקוועם און ענערגיש דער עלעקטריציטעט ערפילט אלע ארבייט וואס זיינען נויטווענדיג צום קאכען. די דראטהען וועלכע ציעהען זיך אונטערן אויוען דערהיטצען רעהרען פון פלאטינא, אין וועלכע די ווארעמקייט ענטהאלט זיך דויערהאפט און ווירד רעגעלמעסיג פערטהיילט. זי הייצט צו גלייכער צייט דיסטילאציאן־אפא־ראטען, וועלכע ציעהען ארויס פון דעם ים־וואסער די פערשיעדענע זאלצען און כעמישע שטאפען, און דאן ליעפערען זיי פארטרעפליכע וואסער צום טרינקען. פון דער קיך קומט מען אריין אין א באדע־צימער, וועלכע איז איינגעארדענט מיט וואנעס, ווארמע און קאלטע וואסער און מיט אלע בע־קוועמליכקייטען.

די נעכסטע גרויסע צימער פון קיך איז די וואהנונג פיר די מאנשאפט פון שיף, אבער די טהירען זיינען געבליעבען פערשלאסען און איך האב דיע־זען רוים אינווענינג ניט געהאט די מעגליכקייט צו בעטראכטען, זא דאס איך האב פארלויפיג זאגאר דעם צאהל פון דיעזע שיפס־לייטע ניט געקענט ערפאהרען.

א פיערטע וואסער־זיכערע וואנד האט זיך געצויגען צווישען דיעזען זאאל און דאס מאשינען־צימער. עס האט זיך געעפענט א טהיר און איך בין אריין געקומען אין דיעזען רוים, וואו עס זיינען געשטאנען אלע אינ־סטרומענטען דורך וועלכע די בעוועגונג פון שיף ווירד רעגיערט. דיעזע צי־מער איז די גרעסטע אין שיף, מעהר ווי צוואנציג עלען לאנג, און איז זעהר העלל בעלייכטעט. דא ווארען נאטירליך צוויי בעזאנדערע אבטהיילונגען, נעמליך: איינע אום די עלעקטריציטעט אויסצוארבייטען און די צווייטע פיר די מעכאנישע איינריכטונגען, וועלכע זיינען נויטהיג אום די שרויבע, דעם רודער און די פומפען צו טרייבען.

אנפאנגס בין איך עטוואס איבערראשט געווארען, שפירענדיג אין דיע־

זען רוים א בעזאָנדערען שטאַרקען געררך. בעמערקענדיג אויף מיר דיעזען איינדרוק האָט דער קאַפּיטאַן זיך אָבגערופען:

„דאָס ריכט נור דער גאַז. וואָס ענטוויקעלט זיך פון דעם סאָדא, וועה־רענד דיעזער שטאָף ווירד דיסטיללירט; אָבער דער אונאַנגענעהמער גערוך איז ניט זעהר שטאַרק, און אויסערדעם ווירד דאָס גאַנצע שיף טאָג טעגליך גוט דורכגעלופטערט."

אונטערדעסען האָב איך נאַטירליך מיט גרויס אינטערעס אָנגעפאַנגען גענוי צו בעטראַכטען די עלעקטרישע מאַשינע.

„ווי איהר זעהט" האָט קאַפּיטאַן נעמאָ ערקלעהרט „בענוטץ איך די עלעמענטען וואָס וואָרען ענטדעקט פון דעם גרויסען בעמיקער בונזען, ווייל זיי זיינען פיעל שטאַרקער און גרעסער אַלס די יעניגע וואָס וואָרען געוועהנ־ליך געברויכט נאָך די סיסטעמע פון רוהמקאָפף. די עלעקטריציטעט ווירד געטריעבען נאָך הינטען, און דאָרט, דורך די קראַפט פון גאַנץ גרויסע עלעקטראָ־מאַגנעטען, טרייבט זי אַ בעזונדערען סיסטעם פון פערשיעדענע רעדער, ברענגט אין בעוועגונג די שרויבע. נאַטירליך קען מען אנשטעלען די עלעקטרישע מאַשינע ווי מען וויל, שטאַרקער אָדער שוואכער, און דאַן געהט דאָס שיף אויך שנעלער אָדער לאַנגזאַמער. די העכסטע קראַפט פון מיין עלעקטריציטעט ווירקט אויף די שרויבע אַזוי פיעל אַז זי דרעהט זיך אום הונדערט צוואַנציג מאָל אין אַ סעקונדע."

„און ווי שנעל איז דאַן די בעוועגונג פון אייער שיף?"

„פופציג מייל אַ שטונדע."

איך בין העכסט ערשטוינט געוואָרען. אונזערע וויכטיגסטע שנעל־דאַמפּפער מאַכען ביי די גרעסטע אַנשטרענגונג ניט מעהר ווי צוואַנציג מייל אין אַ שטונדע. איך זעה אַ מערקווירדיגע געהיימניס וועלכע איז מיר ניט ערקלעהרט געוואָרען. עס איז זאָגאר אַ בעוואוסטע זאַך אַז די עלעקטריצי־טעט איז פיעל שטאַרקער אַלס דאַמפּף, אָבער אויף וואָס פיר איין אופן בענוטצט זיך קאַפּיטאַן נעמאָ אום אַזאַ אונגעהויערע קראַפט ארויסצוציעהען? שטייגערט ער די עלעקטריציטעט זעלבסט ביז צו די העכסטע שפּאַנונג? אָדער די עלעקטרישע מאַשינע איז געמאַכט געוואָרען נאָך אַזאַ אונבעקאַנ־טען סיסטעם, אַז זי איז אים שטאַנד אַזעלכע שנעללע בעוועגונגען צו שאַפען?"

„קאַפּיטאַן נעמאָ" האָב איך צו איהם געזאָגט „איך זעה מיט גרויס וואונדער אַלעס וואָס דאָ טהוט זיך, אָבער ווי דאָס ווירד אָבגעטהון איז מיר נאָך ביז יעצט גאַנץ אונבעקאַנט. שטעהענדיג אויפ'ן פערדעק פון „אייבראַם לינקאָלן" האָב איך גוט בעטראַכט ווי אייער נאַוטילוס מאַנעוו־רירט און איך ווייס וואָס פיר אַ שנעלקייט ער איז אים שטאַנד צו בעווייזען,

איך פערשטעה אזוי פיעל אז איין אונגעהויער־שטארקער שטראם עלעקטרי־ציטעט טרייבט די שרויבע און דער נאוטילוס געהט פאָרוועטס; אָבער דאָס אליין איז נאָך ניט גענוג, איהר מוזט דאָך אויך קענען זיך בעוועגען רעכטס און לינקס; זיך אראָפּלאָזען און צוריק ארויפשווימען אויבען. ווי קענט איהר עררייכען די טיעפעניסען פון מעער, ווערהרענד דאָס וואסער פון אונטען מוז אייך דאָך טרייבען צוריק, אזוי ווי יעדע קערפער וואָס ענט־האלט אין זיך לופט? ווי שטייגט איהר נאָכהער ווידער ארויף איבער'ן וואסער? ענדליך ווי מאכט איהר עס דאָס שיף זאָל קענען בלייבען שטע־הען אין יערע אומגעבונג, דאָס הייסט, איבער'ן וואסער, אין מיטען וואסער, אָדער גאָר אויפ'ן גרונד? בין איך פיעלייכט אונבעשיידען ווערהרענד איך שטעל אייך דיעזע פראגען?"

„ניין, הערר פראָפעסאָר" האָט דער קאפיטאן מיר געענטפערט נאָך א קורצען בעזינען „דען יעדענפאלס וועט איהר דאָך אויף דיעזען שיף אי־מער פערבלייבען. קומט מיט מיר אין זאלאָן; דאָרט איז מיין ריכטיגע ארבייטס־צימער, און דאָרט וועל איך אייך ערקלעהרען אלעס וואָס איהר ווילט וועגען דעם נאוטילוס וויסען."

דרייצעהנטעס קאפיטעל.

דעם קאפיטאן'ס בערעכנונגען.

א קורצע צייט נאָכדעם זיינען מירביידע געזעסען אויפ'ן דיוואן אין זאלאָן, רויכענדיג בעקוועם אונזערע סיגארען, ווערהרענד דער קאפיטאן האָט מיר פאָרגעלעגט די פלאנען און די צייכנונגען, נאָך וועלכע דער נאָ־טילוס איז געבויט געוואָרען, און דאביי אָנגעפאנגען פאָלגענדעס צו ער־קלעהרען:

„דאָס שיף אויף וועלכען מיר געפינען זיך, הערר אראָנקאס האָט דעם געשטאלט ווי א לאנגער צילינדער, פון וועלכען ביידע ענדען זיינען צוגע־שפיצט. איהר לענג איז אכטציג עללען, איהר ברייט אין מיטען — ניין עללען; דאָס הייסט אלזאָ, אז די ברייט געגען די לענג איז ווייניגער אלס איינס געגען צעהן, ווי אלע געוועהנליכע שנעל־דאמפפער זיינען געבויט. די צוגעשפיצטע ענדען ווערען געמאכט מיט דעם צוועק, אום דעם וואַ־סער דורכצושניידען, אז דער לויף פון שיף זאָל ניט געהינדערט ווערען.

„פון דיעזע מאאס וואָס איך ערקלעהר איז לייכט צו בערעכנען, אז דער נאוטילוס האלט אין קוואדראט איין טויזענד און הונדערט עללען, ווערהרענד

זיין קוביק־מאאס בעטרעפט פופצעהן הונדערט און דרייצעהן עללען, — דאָס וועט אַלזאָ הייסען אז מיט דיעזע שווערקייט פערדרענגט ער גראדע אזוי פיעל טאָנען וואסער ווי פיעל קוביק עללען ער ענטהאלט.

„אלס איך האָב געמאכט פערטיג די פלאנען פיר דיעזע אונטערוואסער־דיגע שיף האָב איך געוואָלט אז ביי איהר געוועהנליכע האלטונג זאָל זי שטעהען איבער'ן וואסער מיט איין צעהנטעל פון איהר קערפער ; דארום האָב איך געמוזט ברענגען די שווערקייט פון שיף נור אויף דרייצעהן הונדערט איין און זעכציג טאָנען, און דאָס איז איהרווירקליכע געוויכט.

„דער נאוטילוס איז א דאָפעל־שיף ; אין זיין אויסערליכען קערפער איז אריינגעשטעלט נאָך איינער, איין אינערליכער, וועלכער איז צוזאמענגעשלאָסען צו דעם אויסער'ן מיט שטארקע, דוייערהאפטע קלאמערס. דער ווידערשטאנד פון דעם אויסער'ן שיפס־קערפער געגען דעם דרוק פון וואסער איז דעננאָך מענכטיג גענוג ; די שטאהל־פלאטען זיינען אונגעפעהר צוויי אינטשעס דיק, און אויסערדעם וואָס די קאָנסטרוקציאָן פון די מאטעריאלען איז פעהיג יעדע קראפט פון די וועללען צו טראָטצען, איז אויך די אינוועניגסטע לופט אזאָ מאכט וואָס פערהינדערט דעם וואסער אירגענד וועלכע ווירקונג אויף דעם אייזערנעם קערפער צו מאכען.

„יעצט פערשטעהט איהר שוין, הערר פראָפעסאָר, אז דער נאוטילוס לויט זיין געוויכט שטעהט געוועהנליך מיט ניין צעהנטעל פון זיין קערפער אונטער'ן וואסער. ווען איך וויל אָבער אז דער לעצטער צעהנטעל זאָל זיך אויך ארונטערלאָזען און דאָס שיף זאָל ליגען פלאך מיט'ן וואסער צוגלייך, דארף איך בלויז דעם נאוטילוס צו געבען א צעהנטעל געוויכט מעהר, דאָס הייסט, אריינלאָזען צווישען ביידע שיפס־קערפער, דעם אויסערן און דעם אינערליכען, הונדערט מיט צוויי און פופציג טאָנען וואסער. און אזוי מאך איך עס, הערר פראָפעסאָר ; עס ווערען געעפענט געוויסע צאַפּענס פון ביידע זייטען שיף און ווען עס פליעסט אריין א געוויסע צאהל וואסער, דאן זינקט דער נאוטילוס צוגלייך מיט די אויבערפלעכע פון מעער."

„גוט, קאפיטאן" האָב איך ערוויעדערט „אָבער יעצט קומען מיר צו די אייגענטליכע שוויעריגע פראגע. איך פערשטעהע אז איהר קענט אויף דיעזען אופן שטעלען דאָס שיף גלייך מיט דעם וואסער־שפּיעגעל, אָבער ווען איהר זאָלט וועלען זיך טיעפער ארונטער לאָזען מוז די קראפט פון וואסער אייך שטויסען צוריק פון אונטען נאָך אויבען. די מאכט פון דיעזען דרוק איז נאָך מיין בערעכנונג אזוי גרויס ווי איין אטמאָספערע אויף דרייסיג פוס טיעף, דאָס הייסט ביינאהע צוויי פונט אויף יעדע הונדערטע טהייל פון א קוואַדראַט עלל."

„אלזא, וואס ווילט איהר דאמיט בעהויפטען, הערר פראפעסאר ?"

„גאנץ איינפאך, אז אויב איהר זאלט דעם נאוטילוס ניט מאכען גאנץ פול מיט וואסער קענט איהר אונטען אין די טיעפעניס זיך ניט אראפלאזען."

„ענטשולדיגט מיר, הערר פראפעסאר" האט ער זיך גאנץ רוהיג אבגערופען „איהר צומישט גאנץ איינפאך די לעהרע פון די קראפט אין יעדען קערפער מיט זיין גלייכגעוויכט, און דאפון קומט ביי אייך ארויס דיעזער טעות. איהר פערגעסט אז אין דער נאטור גיבט א גענעמץ דאס יעדער קערפער זאל זיך ציעהען נאך אונטען, נאטירליך וואס ער איז שווערער איז דיעזע קראפט צו זינקען אימער שטארקער. ביי דעם געוויכט פון מיין נאוטילוס בעזיצט ער דאך א געוויסע בעדייטענדע מאכט, דעם וואסער וואס שפארט איהם ענטגעגען צו פערדרענגען. בערעכענט אלזא דיעזעביידע קרעפטע וועט איהר גאנץ לייכט אויסגעפינען, אז ווען איך זאל דעם נאוטילוס צוגעבען א געוויכט נור פון דריי פיערטעל טאן זינקט ער באלד ארונטער אויף העכער ווי טויזענד עללען אין מעער. וויל וועהרענד ער זינקט אראפ ניעדריגער, דריקט איהם דער וואסער פון אויבען אויף נאך אונטען, און דארום איז ווייטער אין ים פיעל לייכטער אראפ צו געהען ניעדריגער. איהר ווייסט אלזא אז איך קען עס אויספיהרען בלויז מיט א געוויכט פון דריי פיערטעל טאן, יעצט אבער שטעלט אייך פאר, ווען איך האב פאלשטענדיג די מעגליכקייט ארייןצולאזען יעדע מינוט אין מיינע וואסערבעהעלטער א געוויכט פון הונדערט טאנען ; ווי טיעף קען איך דאן ארונטער שטייגען ! ווען איך וויל ווידער ארויף העכער צום אויפערבלעכע פון מעער ברויך איך נור אוועקצולאזען מיינע עלעקטרישע פומפען, דאס וואסער ווירד גראדע זא שנעל ארויסגעטריעבען, דער נאוטילוס קומט אימער העכער ביז דאס גאנצע וואסער איז ארויס געפומפט, דאן זיצט דאס שיף אין איהר געוועהנליכע לאגע, מיט איין צעהנטעל פון איהר גרויס איבער דעם שפיעגעל פון מעער."

„דיעזע בערעכנונגען זיינען שוין גאנץ ריכטיג," האב איך דארויף געענטפערט „און איך פערשטעהע יעצט פאלקאמען ווי אזוי אייך איז מעגליך זיך צו האלטען אין יענע שיכטע וואסער וואו איהר ווילט זיך נור אבשטעלען. נון אבער שיינט מיר אז איך האב נאך א פראגע, וועלכע איז זעהר וויכטיג."

„איהר מעגט פרעגען, הערר ארנאקס."

„ווען איהר געפינט זיך אויף טויזענד עללען טיעף דאן מוזען די ווענד פון נאוטילוס אויסהאלטען א דרוק פון הונדערט אטמאספערען אדער די פרעסונג פון 15 פונט אויף יעדען קוואדראט אינטש. אויב איהר ווילט אין דעמזעלבען אויגענבליק לעדיג מאכען אייערע וואסער-בעהעלטערס, אום דאס

שיף צו ערלייכטערען אז זי זאָל קענען ארויף שטייגען, מוזען דאָך אייערע פומפען קענען איבערשטייגען דיזען וואסער־דרוק, און דאצו איז נויטהיג א קראפט פון . . ."

„איהר פערשפארט צו רעכענען, הערר פראָפעסאָר, ווייל איהר ווייסט דאָך ניט די קראפט פון מיין עלעקטריציטעט, וועלכע איז ווירקליך אים שטאַנד נאָך פיעל וויכטיגערע זאכען אויפצוטהון, דען די קראפט פון מיינע מאשינען זיינען אונבעגרענצט. איהר, זייענדיג אויפ'ן „אייבראם לינקאָלן", האט דאָך געמוזט שפּיערען מיט וואס פיר א גבורה דער נאוטילוס שיעסט זיינע רייסענדע וואסער־שטראהלען, און דאס איז דאָך ניט אַלעס וואס מיי־נע פומפען קענען בעווייזען. איבריגענס בענוטץ איך זיך זעהר זעלטען מיט דיזען מיטעל, דעם צווישען־רוים פון נאוטילוס מיט וואסער אָנצופילען, אום ניעדריגער אין ים זיך אראָפּצולאָזען, דען איך קען עס אנדערש פיעל לייכטער און איינפאכער מאַכען."

„איך וואָלט זעהר וועלען הערען אויף וועלכען אופן!" האָב איך מיט גרויס נייגיעריגקייט אויסגערופען.

„מיין שיף", האט דער קאפּיטאן ערקלעהרט „בעזיצט, ווי יעדע אנ־דערע ביי איהר הינטערסטע זייט א שטייער־רודער, אום דאמיט איהר רעכטס אָדער לינקס צו לענקען, אָדער אין גלייכע ריכטונג צו פאָהרען. אָבער איך קען דעם נאוטילוס לענקען אראָפּ און ארויף, דורך די הילפע פון צוויי פליגלען, וואס זיינען אנגעבראכט בייביידע זייטען ביי'ן צענטרום פון שיף, דיזע פליעגלען ווערען געבראכט אין בעוועגונג דורך א קרעפטיגע הויב־מאשינע און זיי קענען געשטעלט ווערען אין אירגענד וועלכע פערשיעדענע לאגע. ווען איך האלט זיי גלייך מיט'ן שיף דאן בעוועגט זי זיך אין א גראדע ריכטונג; אויב זיי זיינען געבויגען מוז דער נאוטילוס שנעל מאנעווירירען דאהין וואו זיי לענקען איהם; אין א גראדע, אין א קרומע ליניע, נאָך אונ־טען אָדער צוריק נאָך אויבען; און דאביי ווירקט נאָך די קראפט פון זיין שרויבע, אזוי אז דער נאוטילוס מאכט אַלע זיינע בעוועגונגען מיט די גרעסטע געשווינדיגקייט."

„בראווא, קאפּיטאן!" האָב איך אויסגערופען העכסט ענטציקט, „אָבער יעצט ערקלעהרט מיר ווי קען דער שטייערמאן, זייענדיג אין דער פינסטער אין מיט'ן וואסער, ריכטיג רודערען דאהין וואו איהר הייסט איהם?"

„דער שטייערמאן האט א בעזונדערע ליכטיגע שטיבעל, מיט פענסטער, דורך וועלכע עס קען דעם רודער גוט בעטראכטען."

„פענסטער? אין דען מעגליך א גלאָז זאָל אויסהאלטען אזא וואסער־דרוק?"

„פארוואס ניט ? א קריסטאל־גלאז וועלכע איז לייכט צו ברעכען בעזיצט דענאך אין דיעזער הינזיכט א שטארקע פעהיגקייט. ביי די וויסענשאפט־ליכע פישערייפראבען, וואס זיינען געמאכט געווארען אין יאהר 1864, האט זיך בעוויעזען, אז שטיקער גלאז, וואס ווארען עטוואס מעהר ווי א פיערטעל אינטש דיק, האבען געקענט אויסהאלטען א פרעסונג פון 15 אטמאספערען. נון אבער, זיינען מיינע גלעזער, וועלכע איך געברויך, דרייסיג מאל אזוי פיעל דיק, און דאפון קענט איהר פערשטעהען אז זיי זיינען אים שטאנד אויסצוהאלטען יעדען וואסער־דרוק."

„גאנץ ריכטיג, קאפיטאן, אבער איך פערשטעה נאך אימער ניט ווי קען דער שטייערמאן דורך זיין פענסטער זעהען דעם רודער, וועהרענד דאס שיף שווימט אונטען אין די דונקעלע וואסערען ?"

„הינטען אין דעם שטייערמאן'ס הייזעל געפינט זיך א רעפלעקטאר פון שטארקען עלעקטרישען ליכט. די שטראהלען פון דעם שיין דרינגען דורך די וואסערען פון מעער אויף האלב־מייל רונד ארום."

„אויסגעצייכענט !" האב איך מיט גרויס ענטציקונג אויסגערופען „יעצט פערשטעה איך פארוואס דאס וואסער ארום אייער שיף איז שטענדיג בעגאסען מיט אזא שטארקע עלעקטרישע בעלויכטונג, איבער וועלכע פיעלע געלעהרטע האבען זיך די קעפף צובראכען קלעהרענדיג ; און איך בין גע־ווען אזוי דום דאס אנצונעהמען אלס עלעקטרישען ריעזען־נארוואל. ביי דיעזער געלעגענהייט ערלויב איך מיר צו פרעגען, אויב דער צוזאמענשטויס פון אייער נאוטילוס מיט דעם דאמפפער סקאטיא, איבער וועלכען די גאנ־צע וועלט איז דאמאלס אזוי אויפגערעגט געווארען, איז נור געווען א צופאל ?"

„יא, מיין הערר, א ריינער צופאל. איך בין דאן געפאהרען צוויי עלען אונטער'ן וואסער אלס דיעזער צוזאמענשטויס האט געטראפען. איבריגענס האב איך באלד געזעהען אז עס איז דאפון קיין גרויס געפאהר ניט ארויס געקומען."

„דאס איז ריכטיג, קאפיטאן, אבער דער שאדען וואס איהר האט גע־מאכט דעם „אייבראם לינקאלן ?" —

„הערר פראפעסאר, עס טהוט מיר זעהר לייד אז איך בין דאס גע־צוואונגען צו טהון, אבער מען האט מיך אנגעגריפען און איך האב זיך דאך געמוזט פערטהיידיגען. איך האב די פרעגאטע נור אזוי פיעל גע־שאדעט אז זי זאל מיך ניט קענען פערפאלגען. זי וועט דיעזען שאדען אים שטאנד זיין אויסצובעסערען אהן פיעל מיהע און קאסטען אין דעם ערסטען בעסטען האפען."

„איך מוז אייך זאגען, קאפיטאן, אז אייער נאוטילוס איזווירקליך א וואונדערבארע שיף!" האב איך אויסגערופען מיט בעגייסטערונג.

„יא, הערר פראפעסאר, און איך ליעב דיעזעס שיף אזוי ווי מיין פלייש און בלוט!" האט דער קאפיטאן געזאגט מיט א בעוועגטע שטימע „די בעסטע פון אייערע שיפען זיינען דעננאך אבהענגיג פון פערשיעדענע צופאלען אויפ'ן ים; די געפאהר דערטרונקען צו ווערען איז צו יעדע צייט זעהר גרויס, וועהרענד מיר דא אונטען אין נאוטילוס קענען לעבען מיט א רוהיגען געמיטה, אהן שום זארג. ביי אונז קען ניט טרעפען אז דאס שיף זאל ווערן דורכגעלעכערט, דאס זעגעל זאל צורריסען ווערן, אדער דער קעסעל זאל פלאטצען. מיר דארפען אויך ניט מורא האבען פיר א שטורם, דען איינינע קלאפטער אונטער'ן וואסער איז אימער שטיל און רוהיג. דאס, מיין הערר, איז א שיף ווי עס דארף צו זיין! און אויב עס איז ריכטיג וואס מען זאגט אז דער אינזשינער האט מעהר פערטרויען אויף זיין שיף אלס דעריעניגער וואס האט איהר אויפגעבויעט און דער אויפבויער מעהר ווי דער קאפיטאן, דאן קענט איהר בעגרייפען ווי טהייער ביי מיר איז מיין נאוטילוס, דען איך אליין בין זיין אינזשינער, אויפבויער און קאפיטאן."

ער האט דיעזע ווערטער אויסגעשפראכען מיט א ריהרענדען טאן. עס איז ווירקליך געוועזען צו זעהען אז ער ליעבט זיין שיף ווי א פאטער זיין קינד.

„איהר זייט אלזא אינזשינער, קאפיטאן נעמא?" האב איך געפרעגט, אבוואהל אזא פערזענליכע פראגע איז ניט זעהר פאסענד געוועזען פיר אונזער יעצטיגע ערסטע בעקאנטשאפט.

„יא, הערר פראפעסאר" האט ער געענטפערט „איך האב שטודירט אין לאנדאן, פאריז און נויארק, צו יענער צייט ווען איך וואר נאך איין ערדען־בעוואהנער."

„אבער ווי איז אייך מעגליך געוועזען דיעזעס מערקווירדיגע שיף אויפצובויען, אזוי שטיל אז קיינער זאל דאפון ניט ערפאהרען?"

„גאנץ איינפאך, הערר ארונאקס, יעדע איינצעלנע שטיק פון שיף איז געשטעלט געווארען אין איין אנדער ארט און אונטער פערשיעדענע פרעמדע נעמען. דאס הינטער טהייל פון שיף איז געשמיעדעט געווארין אין די בעריהמטע מעטאל־פאבריקען פון די פראנצויזישע שטאדט קרעזא; די מאשינעריי צו דער שרויבע האט געמאכט די פירמא פען און קאמפ. אין לאנדאן; די שטאהל־פלאטען פיר דעם קערפער פון שיף ווארען געגאסען ביי לירד און קאמפ. אין ליווערפול, די שרויבע זעלבסט — ביי סקאט אין גלאסגאו. די קונסטפאלע לופט־בעהעלטער פון שיף זיינען אויסגעפערטיגט ביי קעל און קאמפ. אין פאריז, די מאשינע האט געמאכט דער וועלט־

בעוואוסטער פאבריקאנט קרופּ אין פּרייסען, דער פאָרדערטהייל — ביי מאַטאלא אין שוועדען, די אינסטרומענטען ביי די געברידער הארט אין נויאָרק און נאָך אין פיעלע אנדערע פּלעטצער. די פּלאנען צו דיעזע שטי־קער האָב איך אַליין אויסגעפּערטיגט און פאנאנדער געשיקט צו יעדען איינעם פון די פאבריקאנטען אונטער איין אנדער נאָמען.

„אָבער אַלס די שטיקער זיינען פערטיג געוואָרען האָט מען דאָך איר־גענד וואו זיי געדארפט צוזאמען שטעלען אז זיי זאָלען איינע צו די אנדערע פּאסען ?"

„דאָס האָב איך שוין אַליין געטהון, הערר פּראָפעסאָר. מיינע ווערק־שטאָטען ווארען אויפגעשטעלט אויף א קליינעם, איינזאמען אינזעל, אין וויטען אָקעאן. מיינע ארבייטער, דאָס הייסט, די זעלבע לייטע וועלכע זיינען יעצט מיינע בראווע קאַמעראדען, האָבען אַלעס אויסגעפּערטיגט לויט ווי איך האָב זיי געצייגט. נאָכדעם ווי דער נאוטילוס איז אויפגעשטעלט געוואָרען האָבען מיר דעם לעצטען שפּור פון אונזער קורצע בעוואָהנונג אויף יענעם אינזעל דורך פייער פערניכטעט."

„אויף דיעזען אופן מוז דאָך דער נאוטילוס אייך קאָסטען א מאסע געלד ?"

„הערר אראָנאקס, יעדע אייזערנע שיף קאָסט געוועהנליך עלף הונדערט און צוואנציג פראנק פּער טאָן. דער נאוטילוס ענטהאלט פופצעהן הונדערט טאָנען געוויכט, דיעזע איינפאכע רעכנונג בעוויזט אייך אז דאָס שיף קאָסט מעהר ווי אנדערהאַלבען מיליאָן, אויסער די איינריכטונגען, פערשיעדע־נע קונסט־ווערקען און זאמלונגען, וועלכע בעטרעפען אויך פון פיער ביז פינף מיליאָן."

„ערלויבט מיר נאָך איין פראגע, די לעצטע, הערר קאַפּיטאָן."

„איהר מעגט רעדען, הערר פּראָפעסאָר."

„איהר זייט אַלזאָ וואהרשיינגליך זעהר רייך ?"

„אונענדליך רייך, מיין הערר. ביי מיר וואָלט עס גאָר געווען א קליי־ניגקייט צו בעצאהלען די צעהן מיליארד וואָס פראנקרייך איז שולדיג."

איך בין געבליעבען אין גרויס ערשטוינונג הערענדיג דיעזע ווערטער. אזא רייכטהום אין די הענד פון א פּריוואט־פּערזאָן עקסיסטירט גאָר אויף דער וועלט ניט. מיינט דיעזער מערקווירדיגער מענש פון מיך צו לאכען, אָדער ער זאָגט עס ערנסט ? אויף דיעזע פראגע קען נור די צוקונפט א ריכטיגע אנטוואָרט געבען.

פערצעהנטעס קאפיטעל.

דער שווארצער שטראם.

די ערד־פלאנעטען אויף וועלכע מיר מענשען בעוואהנען, איז בעדעקט מעהר ווי צוויי טהייל מיט וואסער, נור אונגעפעהר א דריטע טהייל פער־נעהמט דאס טרוקענע לאנד. מען האט בערעכענט אז דיעזע פליסיגע מאסע ענטהאלט אין זיך צוויי מילליארד און צוויי הונדערט פופציג מיליאן קוביק־מיילען, און איהר געוויכט איז דריי קווינטילליאנען טאנען. אום דיעזע צאהלען צו בעגרייפען דארף מען פאלגענדעס בערעכענען: א מיליאן איז ווי בעוואוסט צעהן מאל הונדערט טויזענד; טויזענד מיליאנען מאכען אויס איין מילליארד און אין איין קווינטילליאן ענטהאלטען זיך גראדע אזוי פיעל מיליארדען ווי פיעל איינציגע אין א מילליארד.

די געאלאגישע וויסענשאפט בעווייזט אונז אז מיט פיעלע מיליאנען יאהרען צוריק איז אונזער ערדען־באלל געווען אין א צושטאנד פון פייער, צומישט מיט וואסערדיגען דאמפף. דאן האט עס געווים גענומען הונדערטע טויזענדע יאהרען ביז די ערדען־פלאנעטע האט זיך אויף אזוי פיעל אבגע־קיהלט אז דער דאמפף איז אבגעזעצט געווארען אין וואסער, וועלכעס האט דאן בעדעקט דעם גאנצען באלל ארום און ארום. ביסלעכוויז האט זיך נאכדעם אנגעפאנגען צו בעוויזען דאס טרוקענע לאנד פון אונטער דעם וואסער; פריהער די שפיצען פון די העכסטע בערג, דאן קליינע אינז־לאך, וועלכע זיינען איבער געוויסע אורזאכען ווידער פערשוואונדען גע־ווארען און אנדערע זיינען אויף זייער ארט ענטשטאנדען, ביז עס האבען זיך אויסגעבילדעט די גרויסע ערד־טהיילען, וועלכע מען רופט קאנטינענ־טען, און ענדליך האבען די לענדער בעקומען זייער פעסטען געשטאלט, אין וועלכע מיר זעהען זיי יעצט.

נאך דיעזען געשטאלט פון די קאנטינענטען זיינען די וואסערען איינ־געטהיילט אין פינף פערשיעדענע גרויסע מעערען; פון וועלכע צוויי היי־סען, דער נארדליכער, אדער דער ארקטישער אייז־מעער, ביי צפון זייט פון דער וועלט, דער צווייטער איז דער זידליכער, אדער דער אנטארקטי־שער אייז מעער, ביי דרום זייט; דאן קומט דער אינדישער, דער אטלאנ־טישער, אויף וועלכען מען פאהרט פון אייראפא נאך אמעריקא, און שליעס־ליך דער גרויסער, שטיללער אקעאן.

דיעזער לעצטער איז ווירקליך דער גרעסטער פון אלע ימים. ער פער־ברייטעט זיך צווישען ביידע אייז מעערען פון נארדען נאך זידען און צווישען

אזיען און אמעריקא אויף הונדערט פינף און פערציג גראדען פון די לענג דער ערד, אדער דייטליכער צו זאגען, אונגעפעהר אויף צעהן טויזענד זיעבענציג מייל. ביי אלעם דעם איז דיעזער אקעאן דעננאך דער רוהיגסטער, די טייכען וואס שטראמען דורך איהם זיינען ווייט און לאנגזאם. דער רעגען גיעסט זעהר אפט אין דיעזע וואסער־געגענדען. דער קאפיטאן נעמא האט בעשטימט אז מיר זאלען דיעזען אקעאן צוערסט דורכרייזען.

„הערר פראפעסאר" האט ער צו מיר געזאגט „אויב איהר ערלויבט וועלען מיר יעצט פעסטשטעלען דעם ארט און דעם פונקט פון וועלכען מיר פאהרען אב. עס איז יעצט ניט ווייט פון צוועלף אוהר מיטאג. מיר וועלען ארויף שטייגען אויפ'ן וואסער."

מיט דיעזע ווערטער האט ער דריי מאל א דרוק געגעבען אויף איין עלעקטרישע מאשינע; די פומפען האבען אנגעפאנגען דאס וואסער פון דיביידע צווישען־וואנד ארויסצוטרייבען; דער ווייזער אויפ'ן מאנאמעטער צייגט דורך דעם פערשיעדענעם דרוק אז דער נאוטילוס שטייגט ארויף העכער און ענדליך איז ער געבליעבען שטעהען.

„מיר זיינען ארויף געקומען" האט דער קאפיטאן ערקלעהרט.

איך האב זיך מיט איהם בעגעבען צו דעם לייטער, וואס שטעהט אין מיטען שיף, און ארויף געקלעטערט מעהרערע מעטאלענע שטופען, ביז מיר זיינען ארויף אויבען אויפ'ן פערדעק פון נאוטילוס.

דער פלאטפארם פון שיף האט זיך ארויסגעזעהען איבער'ן וואסער אונגעפעהר אויף איין על. דער פאדערער און הינטער טהייל פון נאוטילוס צייגען זיין געשטאלט, וועלכע איז עהנליך צו איין אונגעהויער־לאנגע סיגאר. איך בעטראכט יעצט גענויער ווי די שטאהל־פלאטען האבען די פארמע פון דאך־ציגלען און זעהען אויס גראדע ווי די שופען־פאנצער, מיט וועלכע די קערפערס פון די גרויסע קראקאדילען און שילדקרעטען זיינען בעדעקט. עס איז מיר דאהער קיין וואונדער אז טראגט די גרויסע שפאקטיוועז, מיט וועלכע דער נאוטילוס איז בעאבאכט געווארען האט ער דעננאך אויסגעזעהען ווי א ריעזען־ים־טהיער.

איך בעמערק אויך יעצט אויפ'ן מיטעלסטען פלאטפארם איין פונקט וואס איז עטוואס העכער; דאס איז נעמליך דער ארט אין וועלכען די קליינע שיפעל איז איינגעפאסט. פון פארנט און פון הינטען שטעהען צוויי מעסיגע הייזלאך מיט קרומע וואנד, וועלכע זיינען טהייל־וויז געשלאסען מיט דיקע לינזען־גלעזער; איינע פון דיעזע הייזלאך איז פיר דעם שטייערמאן, וואס פיהרט דעם רודער פון נאוטילוס און דאס צווייטע איז פיר די גלענצענדע עלעקטרישע שיפס־לאנטערנע וואס בעלייכטעט דעם וועג.

דאס מעער איז יעצט געווען פראכטפאל; דער הימעל קלאר און ריין.

אונזער לאַנגע שיף שפּיערט קוים די לייכטע וועלּלען פון אָקעאַן. אַ שטי־לער אָסט־ווינד וועהט איבער די וואַסערען. ווייט רונד ארום בעמערקען מיר קיין זאַך ניט; קיין פעלזען, קיין אינזעלע. פון דער פרעגאַטע „אייבראַם לינקאָלן" איז שוין קיין שפּור ניט דאָ. מיר זיינען ארום געריננעלט מיט איין אונענדליכען ים־וויסטעניס.

קאַפּיטאַן נעמאָ האָט אָנגעשטעלט דעם סעקסטאַנט, אום נאָך די הויכ־קייט פון די זונן אויסצומעסטען דעם פּונקט פון די וועלט וואו דאָס שיף געפינט זיך יעצט. דער קלאָהרער הימעל האָט זעהר גוט געגעבען די מעג־ליכקייט דיעזע בעאָבאַכטונגען גענוי צו בעשטימען. איך בעטראַכט יעצט דעם קאַפּיטאַן, וואו ער שטעהט מיט דעם אינסטרומענט אין האַנד, גראַדע ווי אַ מאַרמאָרנע סטאַטוע. דער מאַן קומט מיר וואָס ווייטער פאָר מעהר וואונדערבאַר און אונבעגרייפליך.

„צוועלף אוהר מיטאַג" האָט ער אויסגעשפּראָכען, אַלס ער וואַר שוין פערטיג מיט זיינע בעאָבאַכטונגען. „ביטע, הערר פּראָפעסאָר, ווילט איהר ארונטער געהען?"

איך האָב געוואָרפען דעם לעצטען בליק אויף דיעזע וואַסערען, וועלכע האָבען אין די געגעבדען וואו מיר געפינען זיך יעצט, ניט ווייט פון לאַנד יאַפּאַן, איין עטוואָס געלבליכע פאַרב; דאַן בין איך מיט דעם קאַפּיטאַן ארונטער געגאַנגען אין גרויסען זאַלאָן.

דאָ האָט ער אָנגעפאַנגען מיט די הילפע פון כראָנאָמעטער אויסצורע־כענען, נאָך די בעאָבאַכטונגען וואָס דער סעקסטאַנט האָט געצייגט, דעם פּונקט אויף וועלכען מיר געפינען זיך.

דיעזע וועלט־פּונקטען זיינען איינגעטהיילט אין גראַדען און מערידיאַ־נען. אונזער ערדען־פלאַנעטע האָט ווי בעוואוסט די פאָרמע פון אַ באַלּל. פון נאָרד־פּאָל (צפון־זייט) ביז צום העכסטען פּונקט אין מיטען פון דער ערד, וועלכען פּונקט מען רופט עקוואַטאָר, צעהלען זיך ניינציג מערידיאַנען. אונ־טער'ן עקוואַטאָר ליעגט איבערהויפּט די הייסעסטע לענדער, וויל דאָרט פאַלען אראָפּ די זונען־שטראַהלען אין אַ גראַדע ריכטונג. פון דיעזען עק־וואַטאָר דאַן ווייטער ביז אראָפּ צו דרום־זייט, וואו עס איז אויך שרעקליך קאַלט, איז וויעדער ניינציג מערידיאַנען. דאָס איז אויף איין האַלבען ערד־קוגעל פון צפון צו דרום; אזוי ווי צום ביישפּיעל מען שניידט דורך אַ באַלּל אין העלפט, גיעבט אַלזאָ נאָך אַ צווייטער האַלבער אויך אין דיעזעל־בע ריכטונג, וועלכער האָט אויך צו ניינציג מערידיאַנען פוןביידע זייטען עקוואַטאָר.

אויף דיעזען אופן זיינען איינגעטהיילט די מערידיאַנען פון צפון נאָך דרום. די לענג פון די ערד פון אָסט נאָך וועסט איז אויך בערעכענט אויף

הונדערט אכציג גראדען פון יעדען האלב קוגעל. אבער אזוי ווי דא גיעבט עס ניט קיין נארד־ און קיין זיד־פאל, דאס הייסט מען קען אין דיעזער ריכטונג פון מזרח נאך מעריב ארום פאהרען די ערד ווי איבער א רינג, אויף וועלכען עס איז ניט דא קיין בעשטימטער אנפאנג, רעכענט דארום יעדע גרויסע נאציאן דעם ערסטען גראד פון איהרע אסטראנאמישע אבסערוואטאריע ; די ענגלענדער פאנגען אן צו צעהלען פון גרינוויטש, א פארשטאדט אין לאנדאן ; די פראנצויזען פון פאריז, די רוסען — פון דעם בארג פולקאוו, ניט וויים פון פעטערסבורג. און די אמעריקאנער פון וואשינגטאן. דאס ענדע קומט נאטירליך אוים דאס זעלבע, ארום און ארום, איבער דעם גאנצען ערד־קוגעל דריי הונדערט און זעכציג גראדען.

א מערידיאן און א גראד בעטרעפט אונגעפעהר ניין און זעכציג מייל. יעדער גראד און מערידיאן טהיילט זיך איין אין מינוטען און סעקונדען. ווען מען מעסט אלזא אוים מיט דעם סעקסטאנס און די איבריגע אסטראנאמישע אינסטרומענטען דעם פונקט נאך די הויכקייט פון די זונן און מען בערעכענט דאן אז א געוויסער געגענשטאנד געפינט זיך יעצט אויף אזוי פיעל גראד לענג און אזוי פיעל מערידיאנעןברייט, איז שוין לייכט נאך די קארטע אויסצוגעפינען אין וועלכע געגענד דער וועלט דיעזער געגענשטאנד שטעהט יעצט.

„הערר אראנאקס” האט דער קאפיטאן צו מיר געזאגט, מיר געפינען זיך יעצט אונטער'ן הונדערט זיעבען און דרייסיגסטען גראד פופצעהן מינוטען לענג —”.

„פון וועלכע אבסעוואטאריע ?” האב איך האסטיג א פרעג געטהון, גלויבענדיג אז אויף דיעזען אופן וועט מיר זיין לייכט צו ערפאהרען צו וואס פיר א נאציאן דיעזער קאפיטאן געהערט.

„מיין הערר”, האט נעמא געענטפערט, „איך בעזיטץ פערשיעדענע כראנאמעטער, וועלכע זיינען אנגעשטעלט נאך פאריז, גרינוויטש אדער וואשינגטאן. נור וויל איהר זייט א געבארענער פראנצויז, און אום אייך אלס גאסט צו בעעהרען, וועלען מיר רעכענען נאך די פאריזער אבסערוואטאריע.”

פון אזא מין אנטווארט האב איך גאר ניט געקענט פערשטעהען ווער דער קאפיטאן אליין איז. מיר איז נור איבערגעבליעבען זיך צו פערנייגען דאנקענדיג וועהרענד ער האט ווייטער געשפראכען :

„אלזא רעכנענדיג פון פאריז געפינען מיר זיך אויף הונדערט זיעבען און דרייסיג גראדען פופצעהן מינוטען לענג און דרייסיג מערידיאן זיעבען מינוטען פון נארד־פאל, דאס הייסט אלזא אונגעפעהר דריי הונדערט מייל

פון יאפאנישען האפפען. היינט, דען אכטען נאָוועמבער, אום צוועלף אוהר מיטאג, פאנגען מיר אן אונזער רייזע אויף'ן גרונד פון ים.״

„גאָטט זאָל אונז בעהילפיג זיין!״ האָב איך אויסגעשפּראָכען.

„און יעצט, הערר פּראָפעסאָר, קענט איהר זיך נעהמען צו אייערע סטודיען״ האָט דער קאפּיטאן ווייטער געשפּראָכען „דאָס שיף געהט נאָך די ריכטונג פון אָסט־נאָרד, ביי פופציג עלען אונטער'ן וואסער. דאָ האָט איהר קארטען, וועלכע וועלען אייך ציינען די ריכטונג פון אונזער רייזע, אויך מעגט איהר זיך בענוטצען מיט די אינסטרומענטען וואָס געפינען זיך אין ריעזען זאלאָן. מיר אָבער ערלויבט זיך צוריק צו ציעהען.״

איך בין געבליעבען אליין פערטיעפט אין מיינע געדאנקען וועגען דיעזען זאָנדערבארען קאפּיטאן פון אונזער אונטערוואסערדיגע שיף. וועט מיר ווען עס איז געלינגען צו ערפאהרען ווער און וואָס ער איז און פון וועלכען פאָלק ער שטאמט, אָבוואָהל ער אליין בערוהמט זיך ניט מיט קיין מענשליכע נאציאָן? און פון וואנען קומט ער אייגענטליך אז ער פערהאסט אזוי פיעל די גאנצע מענשליכע געזעלשאפט? וואהרשיינליך האט איהם דאָך די מענשהייט זעהר פיעל וועה געטהון; פיעלייכט איז ער א הויכער געלעהרטער, א גרויסער וויסענשאפטליכער מאן, וועלכען מען האט פערשטויסען און אויסגעלאכט, אָדער זאָגאר פערפאָלגט, ווי דאָס טרעפט זעהר אָפט ביי אונז? פיעלייכט איז ער איינער פון די יעניגע וואָס האבען זעהר פיעל אונרעכט געליטען פון פּאָליטישע אינטריגעס, אָדער רעוואָלוציאָנען? אויף דיעזע אלע פראגען האָב איך פאָרלויפיג ניט געוואוסט קיין אנטוואָרט. פון זיין בענעהמען געגען מיר קען איך אויך קיין בעשטימטע זאך ניט אורטהיילען; דאָס שיקזאל האט מיך פערשלאגען אויף זיין געהיימניספאָלע שיף, ער האָט מיך אויפגענומען גאסטפריינדליך, דעננאָך רייכט ער מיר ניעמאלס זיין האנד און צייגט קיין עטוואס ווארעמען מענשליכען געפיהל.

א גאנצע שטונדע בין איך געזעסען אזוי טראכטענדיג וועגען די מערקווירדיגע געהיימניסע מיט וועלכע איך בין דא ארום גערינגעלט. דאן האָבען מיינע בליקען זיך געווענדעט אויף די קארטען, און איך האָב אויף איהר בעצייכענט דעם פונקט פון וואנען אונזער רייזע האָט זיך אָנגעפאנגען.

דער ים האט גראדע ווי דאָס טרוקענע לאנד זיינע טייכען און שטראָמען, וועלכע ציעהען זיך אויף גאנץ ווייטע שטרעקען און אונטערשיידען זיך פון דעם מעער, ערסטענס דאמיט וואָס זיי פליעסען, וועהרענד דאָס וואסער אין ים איז שטעהענדיג, און צווייטענס מיט זייער בעזונדערען פארב. איינער פון דיעזע גרויסע טייכען איז בעוואוסט אונטער דעם נאָמען גאָלפשטראָם, וועלכער פליעסט דורך דאָס גרעסטע טהייל פון אטלאנטישען

אָקעאַן. די ווייסענשאַפט האָט ביז יעצט בעשטימט אַזעלכע פינף הויפּט־שטראָמען אין פערשיעדענע גרויסע ימים.

איינער פון אַזעלכע שטראָמען איז דער בעוואוסטער שווארצער טייך, וועלכער פאנגט זיך אָן אין בענגאַליען, וואו די גראַדע זונען־שטראַהלען ער־וואַרעמען זיינע וואַסערען, און לויפט פאַרביי די ברעגען פון אַזיען, דאָן ציעהט ער זיך ווייט אין נאָרדען פון שטילען אָקעאַן, אין אַ האַלב־רונדע פאָרמע, ביז צו די אַלעאוטישע אינזלען. מיט דעם לויף פון דיעזען שטראָם וועט יעצט אונזער נאוטילוס מאַכען זיין אונטערוואַסערדיגע רייזע, און דארום בין איך געזעסען בעטראַכטענדיג מיט גרויס אינטערעס אויף דער קאַרטע די גאַנצע שטרעקע וואו ער ציעהט זיך דורך דעם אונענדליכען מעער, אַלס דער קאַנאַדיער עדוואַרד לענד און מיין דיענער קאָנסייל זיינען צו מיר אין זאַלאָן אריינגעקומען.

מיינע איינפאַכע קאַמעראַדען זיינען געבליעבען שטעהען ביי'ן טהיר ווי פערשטיינערט, קוקענדיג אויף די מערקווירדיגע וואונדערבאַרע זאַכען, וועלכע געפינען זיך אין דיעזען צימער.

„איז דאָס מעגליך?" האָט עדוואַרד אויסגערופען „דאָ ווייזט דאָך אויס פּונקט ווי אין דעם גרויסען מוזעאום פון קוועבעק!"

„און מיר דוכט זיך אַז דאָס איז דער נאַטור־היסטאָרישער מוזעאום אין זאַמעראַרד! האָט קאָנסייל אויסגעשפּראָכען.

„מיינע פריינדע" האָב איך געזאָגט אריינרופענדיג זיי אין זאַלאָן „איהר ווייסט גאַנץ גוט אַז מיר זיינען ניט אין אַמעריקאַ און ניט אין פראַנק־רייך, זאָנדערן אין דעם שיף נאוטילוס, וועלכער פאָהרט יעצט פופציג עללען אונטער דעם וואַסער."

„ווען דער הערר זאָגט מוז איך איהם גלויבען" האָט קאָנסייל ערוויע־דערט „אָבער די וואַהרהייט קען איך אייך זאָגען, אַז אין דיעזען זאַלאָן מוז זאָגאַר אַזאַ קאַלטבלוטיגער האָלענדער ווי איך בין אויך ערשטוינט און אי־בעררראַשט ווערען."

„יאָ, מיין פריינד, דאָ גיעבט עס ווירקליך די זעלטענסטע מערקוויר־דיגקייטען, וואָס מען געפינט ניט אין קיין אַנדער מוזעאום אויף דער וועלט. פיר דיך גיעבט עס דאָ פיעל אינטערעסאַנטעס צו בעטראַכטען, איבערהויפּט אין דער אַבטהיילונג פון נאַטור־געשיכטע."

איך האָב קאָנסיילען צוויי מאָל דיעזע ווערטער ניט געדאַרפט זאָגען, דען ער איז ווירקליך געווען אַ גרויסער ליעבהאַבער פון אַזעלכע געגענשטאַנ־דען. איידער איך האָב נאָך בעוויעזען אויס צו רעדען איז ער שוין געשטאַנען און געקוקט מיט גרויס נייגיעריגקייט אויף די פערשיעדענע פּלאַנצונגען און מושלען וואָס ווארען דאָ אויסגעשטעלט.

עדוארד, וועלכער איז ווענינ וואָס נעווען אַבנענעבען פיר אזעלכע זאַכען האָט זיך אונטערדעסען ביי מיר ערקונדינט וועגען מיין נעשפּרעך מיט קאַפּיטאַן נעמאָ. אויב איך האָב פון איהם ערפאַהרען, ווער ער איז אזעלכער, פון וואַנען ער קומט, וואוהין ער פאָהרט, צו וועלכען ציעל. קורץ, טויזענד פראַגען, אויף וועלכע ער האָט מיר קיין צייט נעגעבען עטוואָס צו ענטפערען.

ענדליך האָב איך איהם ערקלעהרט אַלעס וואָס איך ווייס און נעפרעגט ביי איהם אויב ער האָט פיעלייכט עטוואָס נעהערט אָדער נעזעהען?

„קיין זאַך ניט!" האָט עדוארד נעענטפערט פערדריסליך „זאָגאַר קיין איינציגען פון די מאַנשאַפט. ווער ווייס, פיעלייכט זיינען זיי גאָר עלעקטרישע מענשען?"

„עלעקטרישע מענשען?" בין איך איבערראַשט נעוואָרען.

„נעוויס! אויף דיעזען נעהיימניספאָלען שיף קען מען אין אזעלכע אונגאַטירליכע זאַכען אויך גלויבען. אַבער איהר, הערר אַראָנאַקס, קענט איהר פיעלייכט מיר זאָגען אונגעפעהר ווי פיעל מענשען געפינען זיך דאָ? צעהן? צוואַנציג? הונדערט?"

„איך קען אייך דאַרויף קיין שום ענטפער ניט געבען, מיסטער לענד" האָב איך איהם געענטפערט, פערשטעהענדיג וואָס ער מיינט „איבריגענס וואָלט איך אייך ראַטהען גאָר ניט צו דענקען מעהר וועגען אייערע פּלאַנען, אַוועק צו נעהמען דאָס שיף, אָדער צו ענטלויפען פון דאַנען. דער נאַוטילוס איז די גרעסטע מייסטערווערק, וואָס נור די אינדוסטריע פון אונזער צייט איז אים שטאַנד געווען צו שאַפען, און מיר וואָלט ווירקליך לייד גע־טהון ווען עס וואָלט מיר ניט אויסגעקומען אזאַ וואונדער צו זעהען. איך ווייס אַז פיעל וואָלטען זיך נעוואונשען אין אונזער לאַגע אריין צו פאַלען, אום דורך דיעזע מערקווירדיגקייטען צו שפּאַציערען. אַלזאָ האַלט זיך בעסער רוהיג און קוקט מיט אָפענע אויגען אויף אַלעס וואָס דאָ געהט פאָר."

„שוין נעענדיגט, יעצט וועלען מיר שוין פערשפּאָרען צו קוקען!"

איידער לענד האָט נאָך דיעזע לעצטע ווערטער אויסגעשפּראָכען איז מיט איינמאָל נעוואָרען שטאָק פינסטער. די ליכטיגקייט אין פערדעק פון צימער איז פערלאָשען געוואָרען, אַבער אזוי שנעל אַז איך האָב נעשפּירט אַ שמערץ אין די אויגען, גראַדע אזוי ווי מען קומט אריין פּלוצלונג פון דער פינסטער אין אַ גאַנץ העלען אָרט, דאַן ווערען אויך די אויגען אזוי ווי פערבלענדעט די ערסטע איינינע מינוטען.

מיר זיינען געבליעבען זיטצען שטיל. זיך ניט ריהרענדיג פון אָרט, און ניט וויסענדיג וואָס פיר איין איבערראַשונג דאָ שטעהט אונז פאָר, אויב

א זאך וואס וועט ברענגען פערגניגען אדער שרעק און פערדרוס. צו דער־זעלבער צייט הערט זיך א גערויש ארום אונז, אזוי ווי וועגד וואלטען אב־גערוקט ווערען.

„וואס איז דאס פיר א נייע טייוועלשער שפיעל !” האט לענד אויס־גערופען.

קאנסייל איז געבליעבען שטעהען מורמלענדיג אין דער פינסטער די נעמען פון פערשיעדענע מושלען און אינזעקטען.

מיט איין מאל איז אין זאלאן ווידער געווארען ליכטיג, אבער ניט פון די עלעקטרישע בעלייכטונג פון פערדעק ; עס האבען זיך נעמליך גע־עפענט די בלעכענע וועגד פון ביידע זייטען שיף און די וואסערען זייגען ווייט ארום אונז געווען בעלייכטעט דורך עלעקטרישע שטראמען. מיר זיינען אויף דיעזען אופן געווען אפגעטהיילט פון מעער נור דורך די דיקע קריסטאל־וועגד, דורך וועלכע אלעס האט זיך דורך געזעהען זעהר קלאהר און דייטליך. אנפאנגס בין איך דורכגעשוידערט געווארען ביי דעם געדאנ־קען אז אזעלכע וועגד קענען זיך דאך לייכט איינברעכען, אבער זעהענדיג ווי בעפעסטיגט זיי זיינען מיט א שטארקע איינפאסונג פון קופער און בע־טראכטענדיג ווי דיק דאס גלאז איז, האב איך זיך איבערצייגט אז עס איז ניט דא וואס מורא צו האבען, אז דער שווערסטער וואסער־דרוק קען דיעזע וועגד גאר ניט שאדען.

דאס מעער איז אונגעפעהר א מייל ארום נאוטילוס געווען קלאהר דורכזיכטיג. עס איז ווירקליך אזוי שעהן, וואונדערבאר, אז מען קען עס מיט קיין פעדער ניט בעשרייבען ! די ליכט־שטראהלען וואס שפיעגלען זיך אב דורך דעם פליעסענדען עלעמענט און די הערליך־פראכטפאלע, זאנפ־טע בעלייכטונג, וועלכע פערליערט זיך ביסלאכווייז דארט, אירגענד וואו ווייט, זעהר ווייט — דאס איז א בילד וואס קיין קינסטלער איז ניט אים שטאנד פארצושטעלען !

עס איז א בעוואוסטע זאך אז דאס מעער־וואסער איז פיעל מעהר דורכ־זיכטיג אלס די קוועלל־וואסערען. אין מעער געפינען זיך פערשיעדענע מי־נעראלען און ארגאנישע שטאפפען, אין א צוגאנגענעם צושטאנד, אזוי ווי צום ביישפיעל צוקער אדער זאלץ אין א גלאז וואסער ; אבער דיעזע שטאפען האבען די אייגענשאפט אנצוציעהען די ליכטיגקייט פון אויבען און צו פערברייטען אין מעער. דארום נעמליך זיינען דיעזע וואסערען שטארק דורכזיכטיג. אין פיעלע שטעלען פון אקעאן, ווי צום ביישפיעל ביי די אנטילישע אינזלען, ארום אמעריקא, קען מען אויף הונדערט פופ־ציג עללען טיעף יעדע קלייניגקייט אויף דעם זאמדיגען גרונד פון מעער דערקענען. די קראפט פון די זאנען־שטראהלען הערט דארט אויף אין גאנ־

צען ערסט אין די טיעפנים פון מעהר אלס דריי הונדערט עללען. אָבער אין דיעזער פליסיגער אומגעבונג פון נאוטילוס האט זיך דער עלעקטרישער גלאנץ נאָך ווייטער פערברייטעטעט, דען דאָס ליכט קומט ניט פון אויבען איבער'ן מעער, זאָנדערן דרינגט דורך אין מיטען די וואסערען, זאָ דאָס אונז איז פאָרגעקומען אז מיר שווימען אין א ים ליכט.

דער בעוואוסטער געלעהרטער עהרענבערג בעהויפּטעט אז דאָס מעער זעלבסט ענטהאלט אין זיך ליכטיגקייט פון די פאָספאָר־עסענצען וואָס געפינען זיך אין זיינע וואסערען, דארום קומט פאָר אז דאָס איז די אורזאכע פון דעם טויזענד פאכען ליכט־שפּיעל וואָס שטעהט אונז פאר די אויגען. דורך יעדע זייט קוק איך מיט ערשטוינען און ענטציקונג דורך די אָפענע ווענד אין די געהיימניספאָלע אונענדליכע אבגרונדען. די דונקעלהייט וואָס הערשט אין זאָלאָן מאכט נאָך קלאהרער די ליכטיגקייט פון דרויסען, אויף וועלכע מיר קוקען דורך א ריינעם קריסטאלענעם שפּיעגעל־גלאָז.

ביי די ערסטע בעטראכטונג האָט זיך אונז געקענט דוכטען אז דער נאוטילוס שטעהט אויף זיין שטעלע, ווייל דאָס בילד דרויסען איז געבליעבען אונפערענדערט. דעננאָך זעהענדיג די וואסער שטרייפען וואָס ציעהען זיך פארביי אונזער גלאז־וואנד קענען מיר פערשטעהען אז דאָס שיף געהט גאנץ שנעל פאָרווערטס.

פערזונקען אין גרויס ערשטוינונג זיינען מיר געלעגען ביי דיעזע גרויסע שויבען; קיינער פון אונז האט פון איבערראשונג איינינע מינוטען א וואָרט ניט געקענט רעדען.

„קוקט נור, בעטראכט, פריינד עדוארד!" האט שליעסליך קאָנסייל זיך אָבגערופען מיט גרויס ענטציקונג „אָה, זעהט נור ווי וואונדערבאר דאָס איז!"

„מערקווירדיג! מערקווירדיג!" האט אויך דער קאנאדיער אויסגערופען, וועלכער האט אין דיעזען איבערראשענדען מאָמענט פערגעסען זיין גאנצען צאָרן און אלע זיינע פּראָיעקטען צו ענטלויפען „מען וואלט ווירקליך געמעגט קומען פון יענעם זייט וועלט, אום נור אזא וואונדער צו זעהען!"

„יא, מען קען ווירקליך דיעזען מאָן בענײדען!" האב איך געזאָגט „ער האט די ערד פערלאָזען, אום זיך א נייע וואונדער־וועלט צו בעשאפען."

„אָבער די פיש?" פרעגט עדוארד „פארוואָס זעה איך קיין פיש?"

„נון, פריינד עדוארד" האט קאָנסייל מיט א מיענע פון שטאָלץ אויסגערופען „די פיש קענען דאָך פיר אייך ניט אינטערעסאנט זיין, דען איהר ווייסט דאָך ניט צו בעשטימען זייערע מינים און זאָרטען לויט די נאטור־געשיכטע."

„דרעהט מיר ניט דעם קאָפּ מיט אייערע דומהייטען!" איז עדוארד

אין כעם געוואָרען „איך ווים גענוג וואָס פיש זיינען אָהן אייער נאטור־געשיכטע !"

צווישען דיביידע פריינדע האָט זיך יעצט אויפגעהויבען א שטרייט ווער פון זיי פערשטעהט בעסער וואָס פיר א זאָרט ברואים די פיש זיינען. לויט די נאטור־געשיכטע ווים יעדער אז די פיש געהערען צו די פיערטע און לעצטע קלאסע פון די גרויסע גרופפעווירבעל־טהיערע, דאָס הייסט חיות וואָס האָבען א רוקען מיט מארך; זיי בעזיטצען קאלטעם בלוט און ציעהען דעם אטהעם דורך די באקען. די פיש אונטערשיידען זיך איבער־הויפט אין אזעלכע וואָס בעזיטצען הארטע קנאָכענס און אנדערע וואָס אנ־שטאט קנאָכענס האָבען זיי אויף דיזעלבע שטעלען נור א זאָרט ווייכען מארך־שטאָף. אין דער נאטור־געשיכטע ווערען אלזאָ בעצייכענט צוויי גרויסע אבטהיילונגען פון דיעזע בעשעפעניסע, נעמליך: די קנאָכען־פיש און די קנאָרפעל־פיש.

קאָנסייל, אלס גוטער פריינד און קאמעראד האָט דורכאוים געוואָלט דעם קאנאדיער בעגליקען מיט די וויסענשאפטליכע ערקלעהרונג וועגען פיש.

„פריינד עדוארד" האָט ער זיך אָבגערופען „איהר זייט א געשיקטער פישער און איהר פערשטעהט זעהר גוט ווי די פיש צו פאנגען אָדער צו טוי־טען. אָבער אין וועלכע זאָרטען ווערען דיעזע בעשעפניסע איינגעטהיילט, דאָס וויסט איהר דאָך ניט."

„געוויס ווים איך עס !" האָט עדוארד גאנץ איינפאך געענטפערט „מען דארף אונטערשיידען די פיש וואָס טויגען צום עסען פון די יעניגע וואָס מען קען דאצו ניט בענוטצען."

„נון" איז דער עהרליכער קאָנסייל עטוואָס בייז געוואָרען „אזא אונטער־שיעד מאכט נור א פרעסער; אין דער וויסענשאפט איז דאָס גאנץ אנדערש: עס גיעבען נעמליך צוויי גרויסע אבטהיילונגען: קנאָכען־פיש און קנאָרפעל־פיש. אין די ערסטע ענטהאלטען זיך זעקס און אין די אנדערע דריי פער־שיעדענע זאָרטען; אָבער אויך דיעזע צוטהיילען זיך אין פאמיליען, מינים און גאטטונגען."

„אָבער, פריינד קאָנסייל" האָט דער הארפוניער זיך אָבגערופען „אייז דער צו הערען די ערקלעהרונגען פון אייערע ביכער וועל איך בעסער יעצט זעהען דיעזע פאמיליען, מינים און גאטטונגען, ווי זיי שווימען פארביי אונזער פענסטער."

„אָה, וואונדערבאר, ווירקליך וואונדערבאר !" איז קאָנסייל ענט־ציקט געוואָרען „מען קען מיינען אז מען זעהט איין אונגעהויער גרויסען אקוואריום."

„ניין !" האָב איך ערוויעדערט „איין אקוואריום איז דאָך נור א גע־

פענגנים, וואו די פיש זיינען איינגעשפארט, אבער דא זעהען מיר זיי אין זייער נאטירליכען פרייען עלעמענט, אזוי ווי די פויגלאך אין דער לופט."

„נון, פריינד קאנסייל!" האט דער קאנאדיער געלאכט „איהר זייט דאך אזא גרויסער געלעהרטער, זאגט מיר וואס פיר א זארט פיש זיינען דיעזע וואס שווימען יעצט פאר אונזערע אויגען?"

קאנסייל איז געבליעבען אין פערלעגענהייט, דען אבוואהל ער האט געוואוסט נאכצופלוידערען די ערקלעהרונגען פון דער נאטור־געשיכטע איז ער דענכאך ניט געווען אים שטאנד אין דער טהאט צו שיידען א הייפיש פון א לאקס. גראדע אין געגענטהייל האט דער הארפוניער פון דער פראקטיק גאנץ גענוי געוואוסט ווי יעדע פיש ווערט אנגערופען.

„בינעזישע הארנפיש!" האט עדוארד אויסגערופען, צייגענדיג אויף א געוויסע גרופפע וואס האבען זיך לוסטיג געשפיעלט ארום דעם נאוטילוס.

איך האב ווירקליך מיט גרויס פערגניגען געקוקט אויף דיעזע וואונדערשעהנע פיש. זייער קערפער איז פלאטציג און בעזעצט אויף דעם רוקען מיט שטאכעלען, וועלכע שטארצען ארויס ווי בערסט. דאס הויט איז אויבען גרוי און אונטען וויים, מיט גאלדענע פלעקען. צווישען זיי האבען געשוואומען אנדערע זעלטענע מינים פיש, ווי צום ביישפיעל די געלבע ראכען, וועלכע זיינען אונטען ביי'ן בויך אזוי ווי אבגעפארבט מיט א צארט ראזא קאלאר. מיר האבען אויך באלד דערקענט די ברואים וואס זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאמען ריטטער־פיש. זייער מערקווירדיגקייט בעשטעהט דארין, אז זיי גיעבען ארויס פון זיך ריכטיגע מוזיק־טאנען, וועלכע מען קען דייטליך הערען, ווען מען שטעקט אריין דעם קאפף אונטער'ן וואסער. דער גרויסער נאטור־פארשער פאן־הומבאלדט ערצעהלט: „אונגעפעהר ארום זיעבען אוהר אבענדס איז די גאנצע מאנשאפט פון אונזער שיף זעהר איבערראשט געווארען, הערענדיג א גערויש, אזוי ווי פון א מאסע קאכענדעס וואסער. אלס מען האט זיך גוט צוגעהארכט און בעמערקט אז דיעזע טאנען קומען פון אונטער'ן שיף זיינען אלע העכסט ערשראקען געווארען, גלויבענדיג אז אין שיף האט זיך געמאכט א שפאלט און דאס וואסער דרינגט אריין אינעווייניג, ביז די ריכטיגע אורזאכע האט זיך ערקלעהרט, אז דאס קומט פון א גרופפע ריטטער־פיש."

צוויי שטונדען האבען פערשיעדענע וואסער־טהיערע בעגלייטעט אונזער נאוטילוס. עס איז ווירקליך געווען העכסט רייצענד צו בעטראכטען דיעזע שפיעלענדע און שפרינגענדע פישען, וועלכע שטייגען איבער איינע די אנדערע אין שעהנהייט, גלאנץ און שנעליגקייט. מיר האבען די גאנצע צייט זיך ניט געקענט אויפהערען צו וואונדערען, בעטראכטענדיג מיט גרויס ענטציקונג זייער פראכטיגע פארמען און לוסטיגע בעוועגונגען. דיעזע זעל־

טענע טהיערע צו זעהען לעבענדיג, פריי אין זייער נאטירליכען עלעמענט איז מיר געווען א פערגניגען וועלכעס איך האב דעם ערסטען מאל אין מיין לעבען גענאסען. דאס עלעקטרישע ליכט האט צו געצויגען אהער אזוי פיעל מאסען פיש אז זיי זיינען געשוואומען ארום שיף צאהלרייבע אלס די פויגלען אין דער לופט.

פלוצלונג איז אין זאלאן וויעדער געווארען העלל. די אייזערנע ווענד האבען זיך צוזאמען געצויגען און דער צוויבער־שפיעל וואר געענדיגט. אבער איך בין נאך לאנג געזעסען אזוי ווי אין טרוים פערזונקען, און די וואונדער־בארע פאנאראמע איז מיר נאך אימער געשטאנען פאר די אויגען.

עס וואר שוין פינף אוהר נאכמיטאג און איך האב אומזיסט ערווארט דעם קאפיטאן נעמא ; ער איז ניט ערשיענען. מיינע קאמעראדען האבען זיך שוין בעגעבען אין זייער קאיוטע און איך אין מיין צימער, וואו דער טיש וואר שוין פיר מיך געגרייט. דער מאהלצייט איז בעשטאנען פון שילד־קרעטען־זופ, ווייסע געשמאקפאלע פלייש פון מעער־בארב און אנדערע אזעל־כע זעלטענע פראכטפאלע שפייזען, וועלכע אויפ׳ן לאנד איז זעהר שווער צו בעקומען.

דעם אבענד האב איך צוגעבראכט אליין, אין לעזען און שרייבען. אלס עס איז געקומען די צייט פון רוהע האב איך מיט פערגניגען זיך אויסגע־שטרעקט אויף מיין ווייכע בעט און טיעף איינגעשלאפען, ועהרענד דער נאו־טילוס האט מיט זיין געוועהנליכע געשווינדיגקייט דורכגעשניטען דעם ריי־סענדען שטראם פון שווארצען טייך.

פופצעהנטעס קאפיטעל.

די איינלאדונג.

דעם נעכסטען טאג, אם 9טען נאוועמבער, בין איך אויפגעשטאנען גאנץ שפעט ערסט נאכדעם ווי איך האב גאנצע צוועלף שטונדען געשלאפען. קאנסייל איז געקומען ווי געוועהנליך, פרעגענדיג וואס דער הערר מאכט און אנבאטענדיג מיך צו בעדיענען אין וואס נויטהיג איז. דער קאנאדיער האט נאך אימער געשלאפען, אזוי ווי ער וואלט דען פאריגען טאג זעהר שווער געהארעוועט.

איך האב געלאזען מיין דיענער פלוידערען, ניט פיעל ענטפערענדיג אויף אלע זיינע רייד. איך קען זיך ניט ערקלעהרען פארוואס בעווייזט זיך

דער קאפּיטאַן נעמאַ ניט צייט פון נעכטען מיטאַג, און גלויב אז ער וועט פּיעלייכט באלד צו מיר אריינקומען.

וועהרענד איך בין בעשעפטיגט מיט דיעזע געדאנקען ציעהע איך אָן מיינע קליידער, מיט וועלכע מען האט אונז דאַ אין שיף פערזאָרגט. קאַנ־סייל הערט ניט אויף צו מאכען בעמערקונגען און זיך צו וואונדערן וואָס פיר אַ מין שטאָף דאָס קען זיין. איך האָב איהם שליעסליך ערקלעהרט, אז דאָס איז געוועבט פון אזעלכע גלענצענדע, צארטע פעדים, וואָס וואקסען אי־בערהויפּט אין די מושעלען פון מיטעללענדישען מעער. מען מאכט פון דיע־זען שטאָף אַ שעהנעם צייג פיר שטרימף און האנדשוה, וועלכע זיינען גאַנץ דויערהאַפט און ווארם. די מאַנשאַפט פון נאוטילוס קען זיך מיט דיעזען שטאָף בענוטצען בעסער ווי די איינוואָהנער פון לאנד, וואָס שטאָלצירען מיט זייער אַטלאַס און זייד.

אַלס איך בין פערטיג געוועזען מיט מיין אנקליידונג האָב איך זיך בעגע־בען אין גרויסען זאַלאָן, אום די וואונדערבארע רייכטהימער און די זעלטענ־הייט וואָס געפינען זיך דאָרט ווידער צו בעטראכטען און שטודירען, דען אויף אַזעלכע מערקווירדיגקייטען קען מען זיך ווירקליך זאט ניט אנקוקען.

דעם גאַנצען טאָג האט דער קאפּיטאַן נעמאָ זיך ניט געלאָזט זעהען. די בלעכענע וואנד זיינען היינט געבליעבען פערשלאָסען. ווי עס שיינט פער־גינט מען אונז ניט צו אָפט אזא גרויסען פערגניגען ווי מיר האָבען נעכטען געהאט. די אינסטרומענטען ציינען אז אונזער שיף געהט נאָך אימער אין די זעלבע ריכטונג נאָך נאָרד־אָסט, מיט די געשווינדיגקייט פון צוועלף מייל אַ שטונדע, פון זעכציג ביז זיעבענציג עללען טיעף אונטער'ן וואסער.

דעם 10טען נאָוועמבער בין איך דעם גאַנצען טאָג געבליעבען איינזאם. זאָגאר קיין איינציגען פון די מאַנשאַפט האָב איך ניט בעקומען צו זעהען. גרעסטענטהיילס האָב איך פערבראכט די צייט אין דער געזעלשאַפט פון מיי־נע קאמעראדען עדוארד און קאַנסייל, וועלכע האָבען זיך אויך זעהר גע־וואונדערט איבער דעם קאפּיטאַן'ס אבוועזענהייט. איז דיעזער מערקוויר־דיגער מאַן קראַנק געוואָרען ? איז ער פיעלייכט איבער אירגענד וועלכע אורזאכע בייז געוואָרען און וויל זיך מיט אונז מעהר ניט זעהען ? איברי־גענס דארפען מיר אויף אונזער ווירטה זיך ניט בעקלאגען ; ער האלט גאַנץ ריכטיג זיין וואָרט. מיר געניעסען פאָלשטענדיגע פרייהייט ארום צו געהען אין שיף איבעראל וואו מיר ווילען ; אונזער טיש איז רייך בעזאָרגט מיט גוטע, געשמאקפאָלע שפייזען און יעדער פון אונז נאָך זיינע פעהיגקייטען האָט די בעסטע מעגליכקייט זיך גוט צו אמוזירען, אז די צייט זאָל ניט לאַנגוויילִיג ווערען.

פון דעם טאָג אָן האָב איך אָנגעפאנגען צו פיהרען מיין טאגע־בוך, פון

װעלכען איך שרייב יעצט דיעזע בעריכטען. איך האָב אויף יענע פּאַפּיערען, װאָס װארען געמאַכט פון זעע־גראַז, פערצייכענט אַלעס װאָס מיט אונז איז פאָרגעקומען װעהרענד די צייט פון אונזער װאונדערבאַרע רייזע.

דעם 11טען נאָװעמבער אין דער פריה האָט זיך אין נאָוטילוס פערברייטעט אַ פרישע ערקװיקענדע זעע־לופט, װעלכע בעװייזט אַז אונזער שיף איז ארויף געשטיגען איבער׳ן װאסער. איך האָב זיך בעגעבען צום לייטער װאָס שטעהט אין מיטען שיף און בין ארויף געשטיגען אויבען אויפ׳ן פערדעק.

עס װאר זעקס אוהר דעם מאָרגענס. דער הימעל איז בעדעקט מיט אַ שװערען טהוי און דער מעער־שפּיעגעלט זיך אָב אין אַ גרויען פארב; דענאָך זיינען די װאַסערען אַזוי רוהיג אז עס איז קוים אַ בעװעגונג צו בעמערקען. מיין האָפנונג איז געװען אז איך װעל דעם קאַפּיטאַן נעמאָ אויבען אנטרעפען, אָבער אויפ׳ן פערדעק איז קיינער ניט דאָ, אויסער דעם שטייערמאַן װאָס זיצט דאָרט װי איך בעמערק אין זיין גלעזערנע הייזעל. איך האָב זיך אַװעק געזעצט און איינגעאַטהעמט מיט פערגניגען די פּראַכטפאָלע ים־לופט.

ביסלאַכװייז איז דער טהוי פערטריעבען געװאָרען פון די שטראַהלען דער זונן, װעלכע איז יעצט אויפגעשטיגען אין מזרח־זייט. דער ים איז װי דורך אַ צויבער־מאַכט מיט איינמאָל בעגאָסען געװאָרען פון רויטהע פלאַמען. די לייכטע װאָלקענס האָבען זיך אָבגעפאַרבט אין װאונדערבאַרע שאַטירונגען.

איך בין געזעסען אַזוי װי בעצויבערט פון דיעזע הערליכע נאַטור־ערשיינונג, װעלכע װירקט אויף יעדען איינעם מיט פרישקייט אַזוי װי פון אַ נייעם לעבען, אַלס איך הער אַז יעמאַנד קומט די טרעפּ ארויף.

איך בין שוין אויפגעשטאַנען, אום דעם קאַפּיטאַן נעמאָ צו בעגריסען, אָבער דאָס װאר נור דער שיפס־לייטענאַנט, דערזעלבער מאַן װאָס איז דאַמאַלס צום ערסטען מאָל צוזאמען מיט דעם קאַפּיטאַן אין אונזער געפענגניס־קאַיוטע ערשיענען. ער איז ארויף אויפ׳ן פלאַטפאָרם ניט קוקענדיג אויף מיר; אויב ער האָט מיך װירקליך ניט בעמערקט אָדער זיך געמאַכט ניט זעהענדיג װייס איך ניט. מיט זיין שטאַרקען שפּאַקטיװ האָט ער גאַנץ גענוי בעטראַכט די הימעלס־געגענדען נאָך אַלע ריכטונגען. דאַן איז ער צוגעגאַנגען, געעפענט אַ דעקעל פון אַ לאָך און אראָפּגעשריען אַ פּאָאָר װערטער, װעלכע איך געדענק זעהר גוט, דען איך האָב זיי נאָכהער גאַנץ אָפט געהערט פון איהם ביי עהנליכע צופאַלען. דיעזע װערטער זיינען געװען פאָלגענדע: **Nautron respoc lorn i wirch.**

די בעדייטונג פון דיעזע פראַזע קען איך ניט פערשטעהען. דער שיפס־לייטענאַנט איז דאַן װיעדער אראָפּגעשטיגען. איך בין אויך ניט לאַנג גע־

בליבען אויפ'ן פערדעק, וויסענדיג אז באלד וועט דער נאוטילוס זיך ארונ־טער לאזען אין וואסער, דארום בין איך אויך אראפ די טרעפ און זיך בע־געבען אין מיין צימער.

אזוי זיינען פארביי געגאנגען פינף טעג אהן אירגענד וועלכע בעזאנ־דערע בעגעבענהייטען. א פאאר מאל בין איך געוועז אויפ'ן פלאטפארם. דערזעלבער שיפס־לייטענאנט איז פינקטליך יעדעס מאל געקומען און אויס־געשפראכען די זעלבע פראזע. דער קאפיטאן נעמא האט זיך נאך אימער ניט בעוויזען.

איך האב זיך שוין איינגעוואהנט מיט דעם געדאנקען אז פיעלייכט וועלען מיר איהם קיין מאל ניט בעקומען צו זעהען, אלס דעם 16טען נא־וועמבער, אריין קומענדיג אין מיין צימער, האב איך געפונען אויפ'ן טיש א פערזיגעלטען בריעף אדרעסירט צו מיר. מיט גרויס אונגעדולד האב איך האסטיג אויפגעריסען דעם קאנווערט, בעטראכטענדיג די קלארע, שטארקע האנדשריפט, וועלכע בעשטעהט אין פאלגענדע ווערטער:

„אן הערן פראפעסאר ארא נאקס.

קאפיטאן נעמא לאדעט איך איין מיט צו געהען אויף די יאגד, וועלכע וועט מארגען שטאטפינדען אין די וועלדער פון דעם אינזעל קרעספא. קאפיטאן נעמא האפט אז דער הערר פראפעסאר וועט זיך ניט אנטזאגען אין דיעזער יאגד אנטהייל צו נעהמען און וועט אויך מיט פערגניגען זעהען אז זיינע קאמעראדען זאלען מיטקומען.

קאפיטאן נעמא, קאמאנדאנט פון נאוטילוס."

„א יאגד!" האט עדוארד אויסגערופען מיט ערשטוינונג, אלס ער און קאנסייל זיינען אריינגעקומען און איך האב זיי דעם בריעף געציינט.

„און אין די וועלדער פון אינזעל קרעספא!" האט קאנסייל זיך גע־וואונדערט.

„אויב אזוי וועלען מיר דאך ענדליך בעטרעטען דעם טרוקענעם באדען פון דער ערד?" איז עדוארד דערפרעהט געווארען.

„דאס גלויב איך אויך." האב איך געענטפערט מיט איין אונזיכערען טאן, דען די בעדייטונג פון בריעף איז מיר נאך אימער ניט קלאהר געוועזן.

„יעדענפאלס מוזען מיר די איינלאדונג אננעהמען" האט דער קאנא־דיער זיך אבגערופען „ווען מיר זאלען נור איינמאל קומען אויפ'ן פעסטען לאנד דאן וועלען מיר שוין וויסען וואס מיר האבען צו טהון. איבריגענס מוז איך אייך זאגען אז א שטיק פרישעס פלייש פון איין ערדען־טהיער וואלט מיר זעהר גוט שמעקען."

איך האב פארלויפיג וועגען דעם פיעל ניט געקענט רעדען, דען עס איז מיר איבערהויפט שווער געוועזן זיך צו ערקלעהרען ווי אזוי קאפיטאן נעמא

בעזיצט נאָך וועלדער אויף דער ערד, וועלכע איז איהם אזוי פערהאסט, דארום האָב איך בלויז געענטפערט:

„מיר וועלען צוערסט זעהען וואָס פיר א מין אינזעל קרעספאָ דאָס איז.”

איך האָב זיך דאן ארומגעקוקט אויף דער לאנד־קאַרטע און אויסגעפונען אז דער קליינער, איינזאמער אינזעל קרעספאָ שטעהט אונטער 32 מערידיאן 40 מינוט פון נאָרד־פּאָל און 167 גראד 50 מינוט פון פּאַריז נאָך וועסט. דער אינזעל איז ענטדעקט געוואָרען פון קאַפּיטאן קרעספאָ אים יאָהר 1801, וועלכער האָט איהם דאן א נאָמען געגעבען ראָקקא דע לא פּלאטא, דאָס הייסט אויף שפּאניש „דער זילבער־פעלזען”. אונזער שיף איז אלזאָ שוין אָבגעפאָהרען אונגעפעהר אכטצעהן הונדערט מייל, און איהר ריכטונג איז עטוואָס געענדערט נאָך זיד־אָסט. צייגענדיג מיינע קאמעראָדען דעם קליינעם אינזעל, וואָס שטעהט אזוי ווי פערלאָהרען אין דעם אונענדליכען שטילען אָקעאן האָב איך געזאָגט:

„אויב דער קאַפּיטאן נעמאָ בעגיעבט זיך שוין יא צו לאנד דאן קלייבט ער אוים אונבעוואָהנטע, איינזאמע אינזלען.”

עדוארד לענד איז בייז געוואָרען, אָבער ער האָט דיעזעס מאָל גאָר ניט געענטפערט און איז צוזאמען מיט קאָנסייל'ן ארויסגעגאנגען. נאָך דעם אבענד־עסען, וועלכען דער סטואַרט האָט מיר ווי אימער געבראכט מיט א גלייכגילטיגע מיענע, ניט רעדענדיג א וואָרט, בין איך איינגעשלאָפען טראכטענדיג וועגען די נעכסטע בעגעבענהייטען.

אויף מאָרגען, דעם 17טען נאָוועמבער, האָב איך באלד אויפוואכענדיג בעמערקט אז דער נאוטילוס שטעהט גאנץ שטיל אויף איין אָרט. איך בין שנעל אויפגעשטאנען, זיך אנגעקליידעט און אריינגעגאנגען אין גרויסען זאלאָן. קאַפּיטאן נעמאָ האָט מיך שוין דאָרט ערוואַרטעט. ער איז אויפגעשטאנען מיט א העפליכען גרוס און געפרעגט אויב עס איז מיר אנגענעהם איהם אויף דער יאגד צו בעגלייטען.

וועגען זיין אבוועזענהייט צייט אכט טאג האָט ער קיין איינציגעס וואָרט ערריינערט, און דארום איז מיר ניט געווען פּאַסענד איהם דאריבער צו פרעגען. איך האָב נור דארויף געענטפערט אז מיר זיינען פאָלקאָמען איינשטימיג זיין איינלאַדונג אנצונעהמען.

„נור איין פראגע, מיין הערר, וואָלט איך זיך וועלען ערלויבען”. האָב איך דאצו געזאָגט.

„איהר מעגט פרעגען, הערר אראָנאקס, און אויב מעגליך וועל איך אייך דארויף ענטפערען.”

„גוט, קאַפּיטאן, איך וואונדער זיך אז נאָכדעם ווי איהר האָט אָבגע־

בראַכען יעדע פערבינדונג מיט די ערד געהט איהר נאָך מאַכען א יאגד אויף דעם אינזעל קרעספּאָ ?"

„העררר פּראָפעסאָר" האָט ער ערוויעדערט „די וועלדער וועגען וועלכע איך רייד דארפען ניט קיין ליכט און קיין ווארעמקייט פון דער זונן. דאָרט געפינען זיך קיין לייבען, קיין טיגערס, קיין לעמפּערטען, אָדער אירגענד וועלכע אנדערע פיערפיסיגע חיות. מיט איין וואָרט דאָס זיינען קיין לאנד־וועלדער, זאָנדערן אונטער־וואסערדיגע, אויפ'ן גרונד פון ים."

„אונטער־וואסערדיגע וועלדער !" בין איך ערשטוינט געוואָרען.

„געוויס, העררר פּראָפעסאָר, וואָס וואונדערט איהר זיך אזוי ?"

„און איהר ווילט איך זאָל מיט אייך אהין געהען צו פוס ?"

„גאַנץ ריכטיג, צו פוס, זאָגאר זעהר טרוקען."

„אויפ'ן יאגד ? מיט די ביקס אין האנד ?"

„נאַטירליך ; איך האָב אייך דאָך אזוי געשריעבען." האָט דער זאָנ־דערבארער מאַן גאַנץ רוהיג געענטפערט.

איך האָב אויף דעם קאַפּיטאַן א קוק געגעבען מיט אזא מיענע פון וועל־כע ער האָט זיך ווירקליך נעדארפט בעליידיגען.

„דער מאַן איז געוויס וואהנזיניג" האָב איך ביי זיך געטראכט „ווער ווייס וואָס פיר א משוגע'נעם פּלאַן ער האָט זיך איינגערעדט, צייט די אכט טאָג ווען ער איז געזעסען פערשפּאַרט אין זיין צימער, און יעצט פּלוידערט ער נאָך אימער וועגען דעם. אין הארצען טהוט מיר דעננאָך זעהר לייד אז גראדע אזא מענש זאָל זיין פעררוקט."

דיעזע געדאנקען וואָלט יעדער איינער געקענט אויף מיין געזיכט לעזען, אָבער קאַפּיטאַן נעמאָ האָט זיך געמאַכט ניט וויסענדיג און מיך איינגעלאַ־דען איהם צו בעגלייטען. איך בין נאָכגעגאַנגען ווי א מענש וואָס איז שוין אויף אַלעם צופריעדען. מיר זיינען אריינגעקומען אין שפּייזע־זאאל, וואו דער פריהשטיק וואר שוין דערלאַנגט צום טיש.

„העררר אראָנאַקס" האָט דער קאַפּיטאַן זיך אָבגערופען „ערהאָלט זיך פון אייער איבערראַשונג און פריהשטיק מיט מיר צוזאַמען. איהר פער־שטעהט דאָך נאַטירליך אז מיר וועלען אין וועג קיין רעסטאָראַנס ניט געפי־נען און אונזער יאגד־שפּאַציער וועט וואהרשיינליך דויערען אזוי לאַנג אז מיר וועלען קומען גאַנץ שפּעט צו מיטאָג."

„איך האָב זיך צום פריהשטיק לאַנג ניט געלאָזט בעטען, דען ער איז בעשטאַנען פון פערשיעדענע געשמאַקע פישען און אנדערע פּראכטפאָלע שפּייזען, וועלכע עס איז מעגליך נור אין ים צו בעקומען. צום דעסערט וואָרען אויפגעטראָגען פּאָרטרעפליכע טהיער־פּפלאַנצונגען. מיר האָבען פערטרונקען מיט קלאַהרעס וואַסער, אין וועלכע עס וואר געמישט א פּראכט־

פּאָלער ליקער, אזוי ווי מען מאַכט איהם געוועהנליך אין קאַמטשאַטקאַ פון א זאַרט ים־פּרוכטען, וואָס זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאָמען אַלגען.

אַלס דער פריהשטיק וואר געענדיגט האָט דער קאַפּיטאַן צו מיר זיך אַבגערופען:

„הערר פּראָפעסאָר, אנפאנגס, גלויבענדיג אז איך רוף אייך צו דער יאגד אויפ׳ן פעסטען ערד־באָדען, איז ביי אייך אויסגעקומען אַלס וואונ־דער ווי אזוי איך קען האנדלען געגען מיינע אייגענע פרינציפּען; נאָכדעם, הערענדיג מיין ערקלעהרונג וועגען די אונטער־וואַסערדיגע וועלדער, האָט איהר געקוקט אויף מיר ווי אויף א משוגע׳נעם. נון, הערר אראָנאַקס, מען דארף וועגען א מענשען אזוי שנעל ניט אורטהיילען —"

„אָבער, קאַפּיטאַן, ווי קענט איהר גאָר דענקען אַז איך . . ."

„הערט מיך נור געפעלליגסט אויס, דאן וועט איהר זיך איבערצייגען אז איך ווידערשפּרעך זיך ניט אַליין און בין אויך ניט וואהנזיניג."

„גוט איך בין זעהר נייגיעריג אייער ערקלעהרונג צו הערען."

„הערר פּראָפעסאָר, איהר ווייסט אזוי גוט ווי איך, אז דער מענש וואָלט געוועזען אים שטאַנד צו לעבען אונטער׳ן וואַסער, ווען ער זאָל דאָרט נור האָבען דאָס נויטהיגע לופט איינצואַטהעמען. די לייטע וואָס ארבייטען אונטעו׳ן וואַסער, ווי צום ביישפּיעל, ביי קאָראַלען אָדער פּערלען זוכען, אויך ביי דעם בויען פונדאַמענטען פון גרויסע בריקען, ציעהען זיך אַן אין אַזעלכע קליידער וואָס ווערען ניט דורכגענעצט און אויפ׳ן קאָפּף זעטצען זיי ארויף א מעטאַלענעם שייד, פון וועלכען עס קומען ארויס ביז איבער׳ן וואַ־סער רעהרען מיט לופט־פּומפּען און רעגולאַטאָרען, זאָ דאָס זיי קענען דאן זאָגאַר אייניגע שטונדען אויפ׳ן גרונד פערבלייבען.

„איך ווייס, דאָס איז א סקאַפאַנדער־אַפּאַראַט."

„גאַנץ ריכטיג. אָבער אונטער אַזעלכע בעדינגונגען איז דער מענש ניט פריי. ער איז צוגעבונדען צו די פּומפּע, וועלכע שיקט איהם לופט דורך א גומענעם רעהר, דאָס הייסט גאַנץ איינפאַך, זיין צוגעשמיעדט מיט א קייט צו דר׳ערד. אויב מיר זאָלען אויך אַזעלכע מיטלען דארפען אנווענדען דאן וואָלט אונז ניט מעגליך געוועזען וויים פון נאַוטילוס אוועק צו געהען."

„אָבער איך זעה ניט איין קיין אַנדער מיטעל." האָב איך ערוויעדערט.

„נון, דאן האָט איהר פערגעסען אז אין די לעצטע צייטען, בענוצט מען שוין דעם סקאַפאַנדער־אַפּאַראַט גאָר ניט ביי׳ן ארבייטען אונטער׳ן וואַ־סער. דען צוויי פון אייערע לאַנדסלייטע, רוקוועראָל און דענערוז, האָבען ערפונדען א פּיעל בעסערען מיטעל, ביי וועלכען דער ארבייטער קען זיך יא פריי בעוועגען און ארום געהען אויפ׳ן גרונד וואוהין ער וויל. איך האָב

דיעזען רוקווערֿאל־דענערוד־אפּאראט אויסגעבעסערט נאָך מיין אייגענעם געברויך. דיעזער לעצטער אפּאראט בעשטעהט נעמליך נור פון א דיקען בלעבענעם קעסטעל, אין וועלכען עס איז צוזאמען געפּרעסט א מאסע לופט, אונטער דעם דרוק פון פופציג אטמאָספּערען. דער קעסטעל ווייזט אוים ווי א געוועהנליכער ראַנעץ און מען בעפעסטיגט איהם מיט ריעמענס צו זיך אויפ׳ן רוקען. אין דעם אויבערסטען טהייל פון ראַנעץ איז געמאכט געוואָרען אזא מין קאַפּסעל, דורך וועלכע דאָס צוזאמען־געדריקטע לופט געהט ארוים אין דעם שייד איבער׳ן קאָפּף, אָבער נור אזוי פיעל ווי מען קען געברויכען. ביי דעם געוועהנליכען אפּאראט רוקווערֿאל, ווי מען געברויכט איהם יעצט, ציעהען זיך צוויי גומענע רעהרלאך צום נאָז און צום מונד; איינער פון דיעזע רעהרלאך עפענט זיך אין דעם מאָמענט ווען דער מענש דארף אריין ציעהען דעם אטהעם מיט פרישע לופט און דער צווייטער דאן ווען ער אטהעמט אוים פערדאָרבענע לופט, וועלכע פליעהט דאן ארוים דורך דיעזען צווייטען רעהרעל. איך האָב אָבער דאצו נאָך געפונען פיר נויטהיג דעם שייד איבער׳ן קאָפּף צו מאכען פון שטאַרקען קופּער, דען אויף אזא טיעפנים פון ים איז דער דרוק פון וואסער זעהר שווער, און אין דיעזען שייד ציעהען זיך אריין די צוויי לופט רעהרלאך פון ראַנעץ.״

„גאנץ ריכטיג, קאַפּיטאן נעמאָ; אָבער די לופט וועלכע איהר נעהמט מיט מוז דאָך באלד פערברויכט ווערען און דאן קענט איהר דאָך לענגער אונטער׳ן וואסער ניט פערבלייבען.״

„געוויס; אָבער איך האָב אייך שוין איינמאָל ערקלעהרט, הערר אראָנאקס, אז די פּומפּען פון נאוטילוס קענען צוזאמען פרעסען לופט ביז די לעצטע מעגליכקייטען, און אויף דיעזען אופן נעהם איך מיט אין ראַנעץ אזוי פיעל לופט וואָס זאָל מיר זיין גענוג וועניגסטענס אויף צעהן ביז צוועלף שטונדען.״

„נון האָב איך מעהר אין דיעזער הינזיכט ניט וואָס איינצואווענדען, אָבער איך פרעג אייך נור, קאַפּיטאן, ווי קענט איהר אייער וועג בעלייכטען אזוי טיעף אויפ׳ן גרונד פון מעער.״

„מיט דעם אפּאראט פון רוהמקאָפּף, הערר אראָנאקס, וועלכער ווערט אויך צוגעבונדען צום גארטעל. דער אפּאראט איז ערפונדען מיט דעם צוועק אז א לאַנטערנע זאָל קענען ברענען אין וואסער דורך געוועהנליכע עלעקטריציטעט. דעם זויער־שטאָף, וועלכען דאָס פייער מוז האָבען צום ברענען, ענטהאלט זיך אין א געוויסע גלאָז: ווען דיעזער אפּאראט פאנגט אן צו ארבייטען דאן גיעבט דאָס גלאָז ארוים פון זיך א גאנץ ווייסע ליכט. איך בענוץ אָבער דאצו מיין עלעקטריציטעט, וועלכער איז פיעל שטאַרקער און העללער.״

„קאפיטאן נעמא, אויף אלע מיינע איינווענדונגען האט איהר מיר געגעבען אזעלכע נעגיגענדע אנטווארטען אז איך קען מעהר ניט צווייפלען. דענגאך וואס אנבעטרעפט די ביקס, מיט וועלכע מען זאל קענען שיעסען אין וואסער, דאס איז שוין א זאך וואס איז גאנץ אונגלויבליך.“

„אבער דיעזע ביקס פון וועלכע איך זאג אייך איז דאך קיין געוועהנליכע פייער־געוועהר.“ האט דער קאפיטאן ערוויעדערט.

„אלזא איז דאס א ווינד־ביקס?“

„גאנץ ריכטיג. איך האב ניעמאלס געפונען פיר נויטהיג זיך צו בע־שעפטיגען אויפ'ן נאזטילוס מיט פאבריצירען פולווער פון סאלפעטער, שווע־בעל און קאהלען.“

„אויסערדעם“ האב איך זיך אבגערופען „מוז מען דאך האבען איין אונגעהויער מעכטיגען קראפט־מיטעל צו שיעסען אונטער'ן וואסער, וועלכער איז אכט הונדערט פופציג מאל געדיכטער ווי די לופט.“

„דאס מאכט גאר ניט אויס“ האט דער קאפיטאן ערוויעדערט „עס גיעבט אזעלכע קאנאנען וואס זיינען ערפונדען געווארען פון פולטאן און פערבעססערט פון די ענגלענדער קאלס און בורליי, פון דעם פראנצויז טורסי און פון דעם איטאליענער לאנדי: דיעזע קאנאנען אלזא בעזיטצען א בע־זאנדערען שלאס און מען קען מיט זיי אויך אונטער'ן וואסער שיעסען. אבער איך זאג אייך נאך א מאל אז צו מיינע ביקסען איז פולווער גאר ניט נויטהיג, דען איך שיעס פון זיי מיט צוזאמען געפרעסטע לופט, וועלכע איך קען צו יעדע צייט גענוג בעקומען דורך די פומפען פון נאוטילוס.“

„אבער דיעזע לופט מוז דאך באלד פערברויכט ווערען; ווי לאדעט איהר נאכדעם ווידער אן אייער ביקס וועהרענד איהר געפינט זיך ווייט פון שיף?“

„נון, דארויף האב איך דאך אויפ'ן רוקען דעם ראקווערא־ראנעץ, וועלכער איז פול מיט צוזאמען געפרעסטע לופט. עס איז נור נויטהיג א דרעה צו געבען א קליינעם שרייפעל און די ביקס איז ווידער אנגעלאדען. איברי־גענס, הערר אראנאקס, וועט איהר ביי דעם יעצטיגען שפאציער־גאנג אויפ'ן גרונד פון ים זיך באלד אליין איבערצייגען אז אהן לופט און קוילען פון אייער יבשה קען מען זיך אויך גאנץ גוט בעגעהען.“

„אבער אזוי פיעל איז דאך געווים אז אונטען אין דער האלב דונקעלהייט און אין דער געדיכטער פליסיגקייט קען דאס אבגעשאסענע קויל ניט ווייט לויפען און ווענינ שאדען.“

„מיין הערר, דאס בעשעפניס וועלכע עס טרעפט א קויל פון מיין גע־וועהר איז אוינענבליקליך טויט.“

„ווי אזוי איז דאס מעגליך?“

„ווייל איך שיעס ניט מיט געוועהנליכע קוילען זאָנדערן מיט גלעזערנע קאַפּסלען, וועלכע דער עסטרייכישער בעמיקער לעניעבראַק האָט ערפונדען. דיעזע קאַפּסלען זיינען געפּאַסט אין שטאהל און אינוועניג זיצט אַ קליינער בלייענער קוגעל, וועלכער איז שווער געלאַדען מיט אַ שטאַרקען עלעקטריצי־טעט. ביי דעם קלענסטען שטויס פון די צוזאַמען געדריקטע לופט שיעסען זיי אויס און דאָס גרעסטע טהיער מוז אויגענבליקליך פאַלען טויט. דאָס דאַרפט אויך איהר וויסען אז אזעלכע קאַפּסלען וואָלטען מיר שווער געווען אליין צו פאַבריצירען, אָבער איך האָב פון זיי אַ מאַסע פאַבערייטעט.“

„אלזאָ“ האָב איך געענטפערט אויפשטעהענדיג „יעצט געפין איך מעהר ווירקליך ניט וואָס צו בעשטרייטען. איבריגענס וואוהין איהר געהט קום איך מיט.“

דער קאַפּיטאַן נעמאָ האָט מיך אוועק געפיהרט צום הינטערסטען טהייל פון נאַוטילוס, און געהענדיג פאַרביי די קאַיוטע פון מיינע קאַמאַראַדען האָב איך זיי גערופען און זיי זיינען אויך מיט געגאַנגען.

דאַן זיינען מיר אריינגעקומען אין אַ קליינעם צימער, וועלכער וואַר נאַהענט ביי׳ן מאַשינען רוים. דאָ האָבען מיר זיך געדאַרפט אנקליידען, אום אונזער זאָנדערבאַרען שפּאַציער צו מאַכען.

זעכצעהנטעס קאַפּיטעל.

אַ שפּאַציער אויפ׳ן גרונד פון ים.

דיעזער צימער וואַר אייגענטליך דער ארסענאַל און די גאַרדעראָבע פון דאָס שיף. אַ דוצענד סקאַפאַנדער־אַפּאַראַטען זיינען געהאַנגען ארום אויף די וואַנד. אויך פיעלע אַנדערע קליידער און געוועהר האָבען זיך דאָ געפונען.

עדוואַרד לענד, אַ קוק געבענדיג אויף די סקאַפאַנדער־אַפּאַראַטען, האָט זיך באַלד ענטזאָגט זיי אָנצוטהון.

„איהר ווייסט מיסטער לענד“ האָב איך צו איהם געזאָגט „אז די וועל־דער פון קרעספאָ שטעהען גאָר אונטער׳ן וואַסער, אויפ׳ן גרונד פון ים!“

„גוט!“ האָט דער קאַנאַדיער געענטפערט מיט פערדרוס, זעהענדיג אז די אויסזיכט אויף אַ פרישען בראַטען פון ערדען־טהיער פלייש און אויך אלע זיינע האָפנונגען זיינען פערשוואונדען. „און איהר, הערר פּראָפעסאָר, איהר וועט אויף זיך ארויפשלעפּען אזעלכע העסליכע קליידער?“

„נאטירליך ; דאָס איז דאָך גויטהיג צו אונזער שפּאַציער־גאַנג."

„טהוט ווי איהר געפעלט, מיין הערר" האָט עדוארד געענטפערט „איך אָבער וועל מיט'ן גוטען ווילען אזא מיאוס'ע פערשטעלענים אויף זיך ניט אנ־טהון, און צווינגען דאצו קען מען מיר אויך קיינער ניט."

„מיט געוואַלט וועט מען אייך געוויס ניט צווינגען, מיסטער לענד" האָט קאַפּיטאַן נעמאָ איהם געענטפערט.

„און איך וועל מיין העררן ניט פערלאָזען" האָט קאָנסייל ערקלעהרט „וואו ער געהט וויל איך איהם נאָכפאָלגען."

קאַפּיטאַן נעמאָ האָט א רוף געגעבען ; צוויי לייטע פון די שיפס־מאַנ־שאַפט זיינען געקומען און האָבען אונז געהאָלפען אנציעהען די שווערע גר־מענע קליידער, וואָס לאָזען ניט דורך קיין וואסער. דאצו ווארען אויך דיעזע קליידער אזוי אויסגעפערטיגט אז זיי האָבען געקענט אויסהאלטען דעם גאַנ־צען וואסער־דרוק, דער קערפּער זאָל עס ניט שפּיערען. ביי אַלעם דעם איז דער גאַנצער קאָסטיום געווען זעהר בעקוועם ער איז בעשטאַנען פון הויזען, וואָס האָבען זיך אונטען געענדיגט מיט א פּאָאַר שוה מיט שווערע בלייענע זאָהלען. די וועסט איז געווען אויפ'ן ברוסט בעשיצט מיט קופּערנע בלעטלאָך, אזוי ווי א פּאַנצער, אום דער וואסער זאָל אויף דיעזען טהייל פון קערפּער ניט קענען דריקען און די לונגען ניט פערהינדערען פריי דעם אטהעם אבצוציעהען. די ארבעל ענדיגען זיך מיט גאַנץ בעקוועמע האנדשוה, וועלכע שטערען דורכאויס ניט די בעוועגונגען פון די פינגער.

איך האָב זיך באַלד איבערצייגט אז דיעזער אנצוג איז פיעל מאָל בע־סער ווי די אומגעלומפּערטע סקאַפאַנדען, וועלכע זיינען ערפונדען געוואָרען מעהר ווי מיט הונדערט יאָהר צוריק.

דער קאַפּיטאַן נעמאָ און איינער פון זיינע לייטע, א געזונדער שטאַר־קער מאַן פון א ריעזענהאַפטע געשטאַלט, אויך איך און מיין דיענער קאָנ־סייל זיינען שנעל פערטיג געוואָרען מיט די אנקליידונג. יעצט איז אונז נור איבער געבליעבען אנצוטהון אויף אונזערע קעפּף די מעטאַלענע שיידען ; אָבער איך האָב געבעטען ביי'ן קאַפּיטאַן די ערלויבנים פריהער אונטער צו זוכען די געווערען, וועלכע מיר דארפען מיט נעהמען.

איינער פון די מאַנשאַפט האָט מיר באַלד דערלאַנגט איין איינפאַכע ביקס, וועלכע וואר ציעמליך דיק, מיט א גלענצענדען מעטאַלענעם לויף. אין דעם ביקס איז געווען א בעזונדערער בעהעלטער, אין וועלכען עס ווערט אריינגעלאָזען דורך א קלאַפּע די צוזאמען געפּרעסטע לופט. אין דעם דיקען טהייל אונטערן שלאָס געפינט זיך א זאַרט קעסטעלע, וואָס ענטהאַלט ביז צוואַנציג עלעקטרישע קוילען, און דורך א דרוק אויף אַ בעזונדערע שפּרינג־פעדער, פליעהען די קוילען פון זיך אַליין אריין איינציג־ווייז אין דעם לויף

פון ביקס. ווי איין שום איז נור געגעבען געוואָרען איז שוין דער צווייטער קויל פערטיג אָבצושיעסען.

„קאפיטאן נעמאָ" האָב איך געזאָגט „דאָס געוועהר איז אויסגעצייכענט גוט און מען קען גאנץ לייכט דאמיט אומגעהען. איך בין שוין ווירקליך אונגעדולדיג זיך מיט דיעזע ביקס צו בענוטצען, אָבער ווי קומען מיר ארויס אויפ'ן גרונד פון ים ?"

„הערר פּראָפּעסאָר, דער נאוטילוס זיצט יעצט ביז זעקס עללען טיעף אין דעם באָדען פון מעער. און מיר קענען באלד זיך אויף אונזער וועג בעגעבען."

„אָבער ווי וועלען מיר ארויס קומען פון שיף ?"

„דאָס וועט איהר באלד זעהען."

דער קאפּיטאן האָט אָנגעטהון אויפ'ן קאָפּף דעם קיילעכדיגען מעטאַלענעם שייד ; איך און קאָנסייל האָבען אויך דאָסזעלבע געטהון. ווערענד דער קאַנאַדיער האָט מיט שפּאָט אונז געוואונשען „א גליקליכע יאגד." די וועסט האָט זיך געענדיגט אויבען מיט א קופּערנעם האלז־באנד, צו וועלכען דער מעטאלענער קאָפּף־קוגעל איז פעסט צוגעשרויפּט געוואָרען. אין דיעזע קוגעל זיינען געווען געמאכט דריי לעכער, פערשטעלט מיט דיקע ליכטיגע גלעזער, זאָ דאָס מען האָט געקענט גאנץ לייכט זעהען נאָך אלע זייטען. זאָבאלד ווי מיר האָבען דיעזע קאָפּף־בעקליידונג אָנגעטהון האָט שוין דער רוקוועראל לופט־אפּאראט אָנגעפאנגען צו ארבייטען, די פרישע לופט פון ראנעץ איז מעסיג אריינגעדרונגען און איך האָב געשפּיערט אז עס איז גאנץ לייכט און בעקוועם צו אטהמען.

מיט די רוהמקאָפּף'ס לאַנטערנע צוגעבונדען צום גארטעל און מיט דעם געוועהר אין האנד בין איך שוין פערטיג געווען ארויסצוגעהען : אָבער אין דיעזע שווערע בעקליידונג מיט די בלייענע זאָהלען האָב איך זאָגאר פון אָרט זיך ניט געקענט ריהרען. דאָך איז באלד אויך דאצו געפונען געוואָרען א ראטה ; מען האָט מיך און מיינע בעגלייטער ארייין געשטופּט אין די נעכסטע קליינע צימער. די טהיר פון די קליידער־קאמער הינטער אונז איז פעסט פערשלאָסען געוואָרען און מיר זיינען געבליעבען שטעהן אין א טיעפע פינסטערניס.

אין די נעכסטע פּאָאַר מינוטען הער איך א גערויש און פיהל א געוויסע קעלט, וועלכע שטייגט ארויף פון מיינע פיס צום קערפּער. וואהרשיינליך האָט מען דורכ'ן שיף אריינגעלאָזען וואסער אין די קאמער וואו מיר שטעהען יעצט. זאָ דאָס מיר זיינען שוין בעדעקט מיט דיעזען נאסען עלעמענט. באלד דארויף האָט זיך געעפענט א צווייטע טהיר אין דער זייט פון נאוטילוס

און דאָן איז אויך די דונקעלהייט עטוואס ליכטיגער געוואָרען. אין איינינע סעקונדען שפּעטער זיינען מיר אַרויס צו פוס אויף דעם גרונד פון מעער.

דעם איינדרוק וואָס דיזער שפּאַציער־גאַנג האָט אויף מיר געמאַכט איז מיר אונמעגליך צו שילדערען. קיין פעדער און קיינע ווערטער זיינען ניט אים שטאַנד צו ערצעהלען פון אזא גרויסען וואונדער און די מערקווירדיגע ערשיינונג וואָס מיר האָבען דאָן געזעהען.

דער קאַפּיטאַן נעמאָ איז געגאַנגען פאָרויס און זיין קאַמעראַד האָט אַ פּאָאָר טריט הינטער אונז נאָכגעפאָלגט. איך און קאָנסייל זיינען געבליעבען צוזאַמען, אָבוואָהל דורך די דיקע קופּערנע שיידען וואָס וואָרען אָנגעטהון אויף אונזערע קעפּף איז אונז ניט מעגליך געווען איינער צום אנדערען אַ וואָרט צו רעדען. די שווערקייט פון מיין קליידונג האָב איך יעצט מעהר ניט געשפּיערט. די בלייענע זאָהלען און די פערשיעדענע אַפּאַראַטען האָבען מיר זאָגאַר אויף אַ האָאָר ניט געשטערט. נאָך מעהר ווי מיט אַ טויזענד יאָהר צוריק האָט דער גרויסער גריעכישער מאַטהעמאַטיקער ערקלעהרט אַ נאַטור געזעטץ, אַז יעדע שווערע מאַסע אין וואסער פערליערט פון איהר געוויכט גראַדע אזוי פיעל ווי עס וועגט דאָס וואסער, וועלכען זי פערדרענגט, און דיזע וואהרהייט האָב איך יעצט פּראַקטיש ריכטיג ערפאַהרען, דען פון דעם מאָמענט ווי מיר זיינען אַראָפּ אויפ'ן גרונד פון ים האָב איך גע־קענט גאַנץ לייכט און פריי זיך בעוועגען.

העכסט וואונדערבאַר איז מיר אויך געווען צו בעטראַכטען ווי שטאַרק דאָס ליכט פון די זונען־שטראַהלען דרינגען אַריין אין מעער, זאָ דאָס אויף אַ טיעפענים פון דרייסיג פוס איז נאָך איבעראַל גאַנץ העלל. איך האָב זאָגאַר געקענט דעם קלענסטען געגענשטאַנד בעמערקען אויף אַ ווייטקייט פון אונ־געפעהר הונדערט עללען. ווייטער שאַטירט זיך די גרונד־פאַרב פון וואסער אין לאזשור קאָלאָר, אין העללבלוי, ביז זי פערליערט זיך דאָן אין איין אונבעשטימטע דונקעלהייט. איך מוז ווירקליך זאָגען אז דיעזעם וואסער אַרום מיר, וועלכעס איז פיעל געדיכטער ווי די אַטמאָספערע, האָט דעננאָך אַ מערקווירדיגע דורכזיכטיגקייט. איך קען זאָגאַר זעהען ווי אויבען איבער מיין קאָפּף בעוועגט זיך דאָס מעער גאַנץ רוהיג.

מיר זיינען געגאַנגען ווייטער איבער אַ דינעם, גלאַטען זאַמד, וואו מען טרעפט עס געוועהנליך אָן זעהר אָפט ביי די ברעגעס פון ים, נאָכדעם ווי די פערפלייצונג האָט זיך צוריק געצויגען. די גלענצענדע ווייסקייט פון גרונד האָט ווי אַ גוטער רעפלעקטאָר צוריק אָבגעשפּיעגעלט דאָס ליכט פון די זונן, זאָ דאָס עס איז פאָלקאָמען מעגליך געווען אין דיזער טיעפענים צו זעהען גראַדע ווי אין אַ העללען טאָג.

אונגעפעהר אַ פיערטעל שטונדע בין איך געגאַנגען אויף דיעזען זאַמד.

וועלכער וואר איבעראל אזוי ווי בעזועט מיט בליטצענדע מושעלען. דער נאוטילוס, וועלכער האט אויסגעזעהען ווי א לאנגער שווארצער פעלזען, איז באלד פערשוואונדען פון אונזערע אויגען, אָבער זיין עלעקטרישע ליכט האט נאך געשטראהלט זעהר ווייט. דיעזע בעלייכטונג איז יעצט נאך מעהר פערשטארקט געווארען, אום אונז צו צייגען דעם וועג נאך הויז, אים פאל אז מיר זאלען קומען צוריק ארום אבענד־צייט, אדער ווען דער הימעל זאל זיך אונטערדעסען פערדונקלען. אויף דער יבשה, וואו די לופט איז דורכ־געדרונגען מיט שטויב קען מען דאס עלעקטרישע ליכט זעהען פון ווייטען נור ווי דורך א טהוי, אָבער אין דעם ריינעם וואסער שפיגעלט זי זיך אב אויף א גאנץ לאנגע שטרעקע זעהר קלאהר און גלענצענד.

אונטערדעסען זיינען מיר אימער ווייטער געגאנגען און עס האט אויס־געזעהען אזוי ווי דיעזער זאמדיגער באדען האט גאר קיין גרענעץ ניט. באלד אָבער דערזעהע איך פון גאנץ ווייט אונבעשטימטע גרויסע געגענשטאנדען און שליעסליך דערקען איך פראכטיגע שטיקער פעלזען, וועלכע זיינען אי־בעראל ווייט מיט א שעהנעם טעפיך בעדעקט מיט די הערליכסטע זארטען פון פפלאנצען־טהיערען, זא דאס איך בין פון דיעזע ערשיינונג דעם ערסטען אויגענבליק זעהר איבעראשט געווארען.

עס וואר דאמאלס צעהן אוהר פארמיטאג. די זונען־שטראהלען, וועלכע פאלען אין א קרומע ריכטונג אויף די אויבער פלאכקייט פון ים, ברעכען זיך דורכ'ן וואסער און בעשיינען אלעס וואס דא געפינט זיך מיט די זיעבען פארבען פון רעגען־בויגען. עס איז ווירקליך געווען ענטציקט צו ווערען קור־קענדיג אויף די בלומען, פעלזען, פפלאנצען מושעלען און אלע אנדערע גע־גענשטאנדען, ווי זיי זיינען בעגאסען מיט דיעזע וואונדער־הערליכע בע־לייכטונג, וועלכע איז צוזאמען געמישט פון גרין־געלב, אראנזש, וויאלעט, דונקעל־ און העלל־בלויע!

זאגאר קאנסייל איז אויך געבליעבען שטעהען פון גרויס איבערראשונג, בעטראכטענדיג דיעזע שעהנהייטען. דער גאנצער באדען איז געווען בעדעקט מיט פרעכטיגע מושעלען, קאראלען און אנדערע טהיער־פפלאנצונגען פון פערשיעדענע הערליכע פארבען, זא דאס מיך האט ווירקליך לייד געטהון אזעלכע גלענצענדע מערקווירדיגקייטען צו צערשטערען און מיט די פיס צו טרעטען. מיר האבען דעננאך קיין צייט געהאט לאנג צו בלייבען שטעהען און קוקען אויף דיעזע וואונדערבארע זאכען, דען דער קאפיטאן נעמא האט אונז א וואונק געגעבען מיר זאלען שנעל נאכקומען.

דער באדען פון ים האט זיך באלד געענדערט; פון דעם זאמדיגען גרונד זיינען מיר יעצט געקומען אויף א שטרעקע וואס וואר בעדעקט מיט קליינע קלעפיגע קאלך־שטיינדלאך. אָבער דיעזער גאנג האט ניט לאנג געדויערט.

מיר זיינען קורץ נאָכדעם אריינגעקומען אין א וואהרען וואלד פון אלגען־גראַ־זען, וועלכע וואקסען אזוי געדיכט אז עס קען זיך אויסדרוכטען דאָס זיי זייַנען צוזאמען געוועבט ווי א טעפּיך. צו דערזעלבער צייט האָט זיך אויך איבער אונזערע קעפּף פרברייט א גרינע דעקע ים־פּפלאנצען, פון די זעלבע זאָרט אלגען, פון וועלכע עס זיינען בעוואוסט ביז צוויי טויזענד מינים וואָס וואקסען אויבען אויפ׳ן וואסער. דיעזע אלגען זיינען ווירקליך דער מערקווירדיגסטער וואונדער אין דעם פּפלאנצען־רייך פון דער נאַטור. מען געפינט צווישען זיי אזעלכע גרעזעלאַך וואָס מען קען קוים דערזעהען מיט דעם שטאַרקסטען מיקראָסקאָפּ: (פערגרעסערונגס־גלאז,) וועהרענד אנדערע גראַזען פון דיעזעלבע קלאַסע אלגען זיינען לאנג ביז זעקס הונדערט עללען.

עס איז שוין בייגאהע צוויי שטונדען צייט ווי מיר זיינען ארויסגעגאנגען פון נאוטילוס. אז עס איז מיטאָג צייט דערקען איך פון די זונען־שטראַהלען, וועלכע פאַלען יעצט אַרונטער גראדע פון אויבען צום גרונד, זיך ניט ברעכענדיג אין א קרומע ריכטונג. דארום זיינען אויך די צויבערהאַפטע פארבען פון פריהער בילאכוויז פערשוואונדען. אונטער דעם איינפאַך העלליכט זיינען מיר יעצט שנעל געגאנג ווייטער געגאַנגען אונזער וועג און דער אבקלאַנג פון אונזערע טריט האָט זיך געהערט ווייט ארום. עס איז א בעוואוסטע זאַך אז יעדער טאָן דרינגט דורכ׳ן וואסער פיעל שטאַרקער ווי אין דער לופט, זאָ דאָס מען קען דעם קלענסטען גערויש הערען זעהר ווייט.

פון דאנען אָן האָט דער גרונד זיך געצויגען שנעל בארג אראָפּ און אין א קורצע צייט ווארען מיר שוין אונגעפעהר אויף א הונדערט עללען טיעף אין וואסער, די דריקונג אין אזא טיעפקייט איז געוועהנליך 10 אטמאספערען, אָדער 150 פונט אויף יעדען אינטש. אָבער אין מיין סקאפאנדער־בעקליידונג האָב איך דאָס גאָר ניט געשפּיערט און עס איז מיר לייכט געווען זיך צו בעוועגען פריי, גראדע ווי ביז יעצט. דער צוויי־שטונדיגער שפּאציער־גאנג אין דיעזע אונגעוועהנליכע פּאנצער־קליידער האָט מיך זאָגאר ניט ערמיעדעט; דען ווי בעוואוסט נעהמט דאָס וואסער צו א מאסע פון די שווערקייט און די מוסקעלען פון קערפּער ווערען ניט אזוי אבגעמאַרטערט דורך זייער טהעטיגקייט.

אַלס מיר זיינען געקומען אין א טיעפענים פון העכער ווי דריי הונדערט פוס איז די העללע ליכטיגקייט פון די זונען־שטראהלען געווען פיעל שוואַכער. דאָ איז שוין אלעס געוואָרען פערהילט אין א האַלבע דונקעלהייט; דענאָך איז אונז נאָך מעגליך געווען גוט צו זעהען, אום אונזער ווייטערען וועג צו בעטראַכטען, און מיר האָבען נאָך ניט געדאַרפט אָנצינדען אונזערע רוהמקאָרפ׳ס־לאנטערנען.

דער קאפּיטאן נעמאָ איז יעצט געבליעבען שטעהען ביז איך בין צו

איהם צו געגאנגען, און דאן האָט ער מיר געצייגט מיט'ן פינגער אויף איי־ניגע דונקעלע מאַסען, וועלכע האָבען זיך בעוויזען ניט ווייט פון אונז.

איך האָב באלד פערשטאַנען אז דאָס זיינען די אונטער־וואַסערדיגע וועלדער פון דעם גרונד, וועלכען דער קאַפּיטאַן רופט מיט דעם נאָמען קרעספּאָ.

זיעבצענטעס קאַפּיטעל.

א וואַלד אויפ'ן גרונד פון ים.

ענדליך זיינען מיר אָנגעקומען אין דיעזען וואַלד, וועלכער געהערט וואהרשיינליך צו די שעהנסטע בעזיטצונגען פון קאַפּיטאַן נעמאָ. ער בע־טראַכט דיעזע אַלע געגענדען ווי זיין אייגענטהום און אין דער טהאַט, ווער קען איהם דען דיעזעס רעכט אבשטרייטען?

דער וואַלד איז בעשטאַנען פון גרויסע פלאַנצונגען, וועלכע זעהען ווירקליך אויס ווי בוימער. איך בעמערק באלד אויף דיעזע צווייגען א בע־זאָנדערע מערקווירדיגקייט. וועלכע איז מיר ביז יעצט גאָר ניט איינגעפאַ־לען. עס געפינט זיך נעמליך קיין איינציגער פון דיעזע צווייגען, וואָס זאָל וואַקסען אין א גלייכע אָדער אראפּהענגענדע ריכטונג, זאָנדערן אַלע ציע־הען זיך נאָך אויבען, צו די אויפערפלאַכקייט פון ים. זאָגאר די פלאַנצונגען וואָס זיינען דין ווי א פאָדעם שטעהען אזוי גליידך גראַדע ווי זייערע צווייג־לאך וואָלטען געווען פון אייזען.

איך האָב זיך באלד איינגעוואָהנט צו דיעזע מערקווירדיגע געשטאַלטונ־גען און צו די האַלבע דונקעלהייט וואָס הערשט ארום אונז. נאָך מיין בע־רעכענונג זיינען די פערשיעדענע מינים פלאַנצונגען וואָס וואַקסען אונטערן ים פיעל צאהלרייכער אַלס די יעניגע אויף דער טרוקענער ערד, זאָגאר אין די ווארמע געגענדען. אָבער איינינע מינוטען לאנג איז מיר שווער געווען צו אונטערשיידען ריכטיגע פלאַנצען פון די יעניגע וואונדערבאַרע ברואים וואָס האָבען נור דעם געשטאַלט פון פלאַנצען, דענגאָך זיינען זיי אין דער טהאַט לעבעדיגע טהיערע. אין דיעזער אונטער־וואַסערדיגער וועלט זיינען דיביידע נאַטור־רייכען אזוי צוזאַמען געמישט אז מען דאַרף זיין איין ער־פאַהרענער נאַטור־פאָרשער אום די שטראַטצונגען פון די טהיערע אָבצור טהיילען.

עס גיעבט פון דיעזע טהיער־פלאַנצען פערשיעדענע זאָרטען, פון וועלכע איינינע זיינען גרויס ווי א קאָרן זאַמד און אנדערע וואָס זייער קערפּער איז

עהנליך צו קלענערע אָדער גרעסערע פֿלאַנצונגען איז אָבער מערקווירדיג פערדיק מעהר ווי אַ פּוס אין דורך מעססער, זייער געשטאַלט וואָס איז אימער שיעדען ; פיעלע זעהען אויס ווי בוימער, אַנדערע ווי דיקע בלעטער אָדער פרוכטען. אייניגע לאָזען ארויס פון זיך לאַנגע פערגיפטעטע פעדים, מיט וועלכע זיי בעטויבען די קליינע טהיערע וואָס פערפלאָנטערען זיך אין זייער נעטץ. דער אינוועניגסטער טהייל פון קערפּער בעשטעהט נור אין אַ מאַגענארטיגען זאַק, וועלכער איז פאַנאַנדער געטהיילט אין פערשיעדענע שיכטען. אייניגע פערמעהרען זיך זאָגאר דורך לעגען אייער, אָבער דאָס גרעסטע טהייל לאָזען ארויס פון זיך בליהונגען, גראַדע ווי די ריכטיגע פלאַנצען. דיעזע אלע טהיער־פלאַנצען זיינען גאַנץ לויז צוגעוואַקסען צום גרונד פון ים, דען זיי ערנעהרען זיך ניט פון די זאַפט אין דער ערד, ווי בוימער און גראָזען, זאָנדערען פון וואַסער און די פערשיעדענע קליינע טהיערע וואָס טרייבען זיך ארום זיי. די מייסטען לאָזען פון זיך ארויס בלעטער און בליהונגען פון העכסט זאָנדערבאַרע געשטאַלטען, מיט פּראַכטפאָלע פאַרבען פון ראָזא, קאַרמין, ברוין און אַנדערע קאָלאָרען.

עס געפינען זיך אָבער אין דיעזען וואַלד ריכטיגע גרויסע בוימער מיט צווייגען, איבער וועלכע עס פליעהען אום אַנשטאַט פויגלאך קליינע, פּראַכטפאָלע פישלאך, וואָס זיינען אַזוי גרויס ווי מוקען, וועהרענד פערשיעדענע אַנדערע גרעסערע זאָרטען שפּרינגען ארויס פון אונטער אונזערע פיס און פערשווינדען אין די אָרומיגע האַלב דונקעלהייט.

אונגעפעהר אום איינס אוהר האָט קאַפּיטאַן נעמאָ געגעבען אַ ציינכען מיר זאָלען זיך אָבשטעלען. איך בין דאַמיט זעהר צופריעדען געוועזען זיך עטוואָס אויסצורוהען און מיר האָבען זיך אַלע אַניעדער געלעגט אויפ'ן באָדען פון מעער. מיר איז דיעזע לאַגע זעהר געפעלען געוואָרען, נור שאַדע אַז מיר קענען זיך ניט אונטערהאַלטען, דען רעדען איינער צום אַנדערען איז אונז דאָך גאַנץ אונמעגליך. איך האָב דורך מיין דיקען קופּפערנעם קאָפּף אַ קוק געגעבען אויף מיין דיענער קאָנסייל און זעהע ווי אויך ביי איהם גלענצען די אויגען פון גרויס צופריעדענהייט, און אום איך זאָל עס פערשטעהען מאַכט ער אין זיין שייד זעהר קאָמישע בעוועגונגען.

מיר וואונדערט איבערהויפּט אַז יעצט, נאָך אַ שפּאַציער־גאַנג פון פיער שטונדען, פערשפּיר איך דעננאָך קיין גרויסען הונגער ניט. פון וואַנען דאָס נעהמט זיך אַז דער מאָגען פאַרדערט אונטערן וואַסער ווייניגער שפּייז איז מיר אונבעגרייפליך, אָבער דאַפיר ציעהט עס מיך זעהר שטאַרק צום שלאָפען. דיעזעס געפיהל איז בעקאַנט צו די יעניגע מענשען וועמען עס קומט אויס לאַנג צו פערבלייבען אונטער'ן וואַסער ביי דער אַרבייט. מיינע אויגען האָבען זיך ווירקליך באַלד געשלאָסען הינטער דעם דיקען גלאָז און

איך בין פערזונקען אין א טיעפען שלאף. קאפיטאן נעמא און זיין קרעפ־טיגער נאכפאלגער האבען וואהרשיינליך אויך דאס זעלבע געטהון.

ווי לאנג דיעזער שלאף האט געדויערט קען איך ניט בעשטימען, אבער אלס איך האב אויפגעוואכט וואר שוין די זונן טיעף גענייגט צום אונטער־גאנג. קאפיטאן נעמא איז שוין געווען אויפגעשטאנען און איך האב אנגע־פאנגען מיינע גליעדער אויסצושטרעקען אלס איין אונערווארטעטע ערשיי־נונג האט געבראכט דאצו אז איך בין שנעל אויף די פיס אויפגעשפרונגען.

איינינע טריט פון מיר איז געשטאנען א ריעזענהאפטע מעער־שפין, מעהר ווי איין איל די הויך, און אויסשטעלענדיג אויף מיר איהרע עקעל־האפטע קרומע אויגען איז זי שוין פערטיג געווען מיך צו בעפאלען. אבוואהל מיין סקאפאנדער בעקליידונג איז געווען דיק גענוג און איך האב געקענט זיכער זיין געגען דעם ביס פון דיעזע גיפטיגע בעשעפנים, דעננאך בין איך ניט ווילענדיג דורכגעשוידערט געווארען, קאנסייל און דער מאטראז פון נאוטילוס זיינען שוין אויך געווען אויפגעוואכט ; קאפיטאן נעמא האט דיע־זען לעצטען געציינט אויף די אבשייליכע שפין און דער מאן האט מיט איין קלאפ פון זיין ביקס איהר צושמעטערט, זא דאס מיר איז ניט גוט געווארען קוקענדיג ווי די פירכטליכע פיס פון דיעזען אונגעהויער צאפלען און קרימען זיך אין א טויטליכע קאנוואולסיע.

דיעזע בעגעגנים וועקט אין מיר אויף א געדאנקען אז אין אזעלכע דונקעלע אבגרונדען קענען זיך געפינען נאך אנדערע פירכטערליכע טהיערע, געגען וועלכע מיין דיקע סקאפאנדער בעקליידונג וועט מיך פיעלייכט אויך ניט קענען שיטצען. עס גיעבט צום ביישפיעל א זארט פיש, וואס איז בעקאנט אונטער דעם נאמען, דער ים־וואלף, ביז 7 פוס גרויס, וועלכער בעזיצט פאסט די שרעקליכסטע צייהנער פון אלע אנדערע בעשעפעניסע וואס לעבען אין מעער. ער האלט זיך שטענדיג פערבארגען אויפ׳ן גרונד, אי־בערהויפט צווישען די פעלזען, וואו ער לויערט אויף זיינע אפפער פלוצלונג צו בעפאלען. מיט זיין פירכטערליכען געביס איז ער אים שטאנדע צו צער־ברעכען זאגאר מושעלען וואס זיינען אזוי הארט ווי שטיין. אין דעם אוים־דרוק פון זיינע אויגען זעהט מען ווי שרעקליך גרימיג די נאטור פון דיעזען פיש איז. די פישער וואס פאנגען איהם, זעהען אם שנעלסטען איהם מיט די רודער־שטאנגען אדער מיט א האק טויט צו מאכען. דען ער קען מעהרערע שטונדען לעבען אויסער׳ן וואסער און ביז די לעצטע מינוט איז ער זעהר גע־פעהרליך. עס גיעבט אויך אין אזעלכע ערטער פון מעער די בעוואוסטע סקארפיאנען, וועלכע זיינען אזוי געפרעסיג אז זיי קענען איינשלינגען א פיש וואס איז גראדע אזוי גרויס ווי זיי אליין. די וואונדען וואס א מענש בעקומט פון זייערען א ביס, זיינען אויך העכסט געפעהרליך. אויסערדעם

קען מען דאָ ליכט אנטרעפען ים־שלאַנגען און נאָך אזעלכע שרעקליכע ברואים, דארום האָב איך בעשלאָסען זעהר פאָרזיכטיג צו זיין אין אונזער ווייטערען גאַנג. איך האָב איבריגענס געגלויבט אז דאָ וועט זיך אונזער שפּאַציער ענדיגען, אָבער קאַפּיטאַן נעמאָ קעהרט ניט צוריק און מיר זיינען געצוואונגען איהם נאָך צו פאָלגען.

דער באָדען לאָזט זיך אראָפּ אימער ניעדעריגער און מיר קומען אין א גרעסערע טיעפענים פון אבגרונד. עס האָט געמוזט זיין אונגעפעהר אום דריי אוהר נאָכמיטאָג אלס מיר זיינען געקומען אין איין ענגען טהאָל, וואָס וואר פון ביידע זייטען אבגעשלאָסען מיט הויכע פעלזען ווענד, אין א טיעפ־קייט פון א הונדערט זעכציג עללען. אזוי טיעף אונטערען וואסער איז נאָך קיין מענש ניט ארונטער געשטיגען, אָבער דאפיר בעזיטצען מיר אויך אזעל־כע פאָלקאָמענע אפּאַראַטען וואָס קיינער האָט נאָך ביז יעצט ניט ערפונדען ווי זיך מיט זיי צו בענוטצען.

ווען איך זאָג אז מיר וואַרען א הונדערט זעכציג עללען אונטער'ן וואַ־סער קען איך דאָס נאַטירליך אזוי גענוי ניט בעשטימען ווי איך וואָלט עס אויסגעמאָסטען מיט איין אינסטרומענט, אָבער אזוי פיעל איז מיר בע־קאַנט אז די ליכטיגקייט פון די זונען־שטראַהלען קען זאָגאַר אין קלאָהרסטען וואסער טיעפער ניט אריינדרינגען, נון אָבער זיינען מיר יעצט געווען אין א פאָלשטענדיגע דונקעלהייט, זאָ דאָס מען האָט אויף צעהן טריט ווייטער קיין זאַך ניט געקענט בעמערקען. אלס איך בין אויף דיעזען אופן ווייטער געגאַנגען טאַפּענדיג דערזעהע איך מיט איין מאָל א ווייסען לעבהאַפטען ליכט ערשיינען. קאַפּיטאַן נעמאָ האָט זיין עלעקטרישער לאַנטערנע אָנגע־צונדען. זיין קאַמעראַד האָט אויך דאָסזעלבע געטהון און באַלד האָב איך מיט מיין דיענער זייער ביישפּיעל נאָכגעפאָלגט. עס איז דאַצו נויטהיג גע־ווען נור א קליינעם שרייפעל א דרעה צו געבען און דאָס מעער איז פון אונזערע פיער לאַמפּען בעלייכטעט געוואָרען אויף א דרייסיג עללען ארום.

מיר געהען נאָך אימער אין די טיעפעניסען פון דיעזען וואַלד, אָבער בים־לאַנג־ווייז ווערען די בוימער און די פלאַנצונגען זעלטענער, דאַגעגען פער־מעהרט זיך דאָ דאָס בעוועגליכע טהיערישע לעבען און ארום שווימען ארום אונגעהויערע מאַסען פון מאָללוסקען, פישען און פערשיעדענע אנדערע ברואים. עס איז מיר אָבער אויך באַלד קלאָהר געוואָרען די אורזאַכע דאפון ; נעמליך : דאָס ליכט פון אונזערע אפּאַראַטען ציעהט צו דיעזע בעשעפעניסע, זיך אום אונז צוזאַמען צו קלייבען, דעננאָך האַלטען זיי זיך שטענדיג עט־וואס ווייטער פון אונז. איך בעמערק ווי קאַפּיטאַן נעמאָ שטעלט זיך אָפּט־מאָל אָב און גרייפט נאָך זיין ביקס, מיט די אבזיכט צו שיעסען, דעננאָך

טהוט ער עס ניט, וואהרשיינליך דארום ווייל עס איז ניט ווערטה אויף אזעלכע געוועהנליכע טהיערע צייט צו פערליערען.

ענדליך זיינען מיר געגען פיער אוהר געקומען צו דעם ציעל פון אונזער מערקווירדיגען שפאציער־גאנג. מיר שטעהען געגען א וואנד פון פראכט־פאָל ערהאבענע פעלזען. וועלכע איז אזוי ווי צוזאמען געשטעלט פון שטי־קער גראניט. אויבען, עטוואס העכער, זעהען זיך די עפנונגען פון קליינע היילען, אָבער עס גיעבט קיין מעגליכקייט ניט אהין ארויף צו קלעטערען.

קאפיטאן נעמאָ האָט זיך אָבגעשטעלט און אונז געגעבען א וואונק צור־ריק צו קעהרען. מיר וואָלט זיך זעהר געוואָלט נור דיעזע וואנד אריבער קלעטערן, ווען עס זאָל זיך דאצו געפינען א מיטעל, אָבער אונזער אָנפיה־רער דענקט וואהרשיינליך וועגען דעם ניט. ער געהט צוריק פאָראויס אזוי ווי פריהער. איך גלויב צו בעמערקען אז מיר האָבען יעצט זיך בעגעבען אויף איין גאנץ אנדערן וועג, אום צו אונזער שיף צו קומען. וועניגסטענס פיהרט דיעזער וועג מיט איין מאָהל בארג ארויף, זאָ דאָס דער גאנג קומט מיר אן זעהר שווער, באלד איז ווידער געוואָרען ליכטיג פון די זונען־שטראהלען, וועלכע דרינגען יעצט אריין אין וואסער אזוי ווי פאר האלבען טאָג אין א קרומע ריכטונג, דארום גלענצען אלע געגענשטאנדען אין די פראכטפאָלסטע שעהנסטע פארבען, וועלכע מיר האָבען שוין אין אנפאנג פון אונזער שפאציער־גאנג בעמערקט.

ביי א צעהן עללען טיעף האָבען מיר געוואנדערט דורך מאססען פער־שיעדענע קליינע פישען, וועלכע זיינען ארום אונז געפלויגען נאָך שנעלער ווי די פויגעלעך אין דער לופט, אָבער ביז יעצט האָט זיך נאָך קיין טהיער ניט בעוויעזען וואָס זאָל ווערטה זיין אויף איהם צו שיעסען. אין דעם אוי־גענבליק זעהע איך ווי קאפיטאן נעמאָ שטעלט אן שנעל זיין ביקס און שיעסט אויף א בעוועגליכען געגענשטאנד אין וועלדעל. איך הער א שוואַ־כען פייף און איינינע טריט פון אונז איז אגרעסערע טהיער געפאלען טויט.

דאס וואר נעמליך א פראכטפאָלער אָטטער; די איינציגע פיער פיסי־גע חיה וואָס לעבט נאָר אין מעער. זיין פעלל וועלכע איז אויבען ברוין און אונטען זילבער העלל איז איינע פון די טהייערסטע אין פעלץ־האנדעל און ווערט געשעצט ביז צוויי טויזענד פראנק. דיעזע ים־זויגע טהיערען ווערען דארום זעהר שטארק פערפאָלגט פון די פישערס, וועלכע האָבען זיי שליעס־ליך אזוי אויסגעראָט אז יעצט געפינט מען דעם אָטטער זעהר זעלטען, נור אין געוויסע טהיילען פון שטילען אָקעאן, און דאָ ווערט ער שוין אויך בים־לאכוויין פערשוואונדען.

דער מאַטראָז פון נאוטילוס האָט דאס געשאָסענע טהיער גענומען צו זיך אויף די שולטערן און מיר האָבען דאן פאָרטגעזעצט אונזער וועג. א

שטונדע לאנג האָבען מיר געהאַט דורך צו געהען אַ גלייכען זאַמדיגען פּלאַטץ, וועלכער האָט זיך אָפּטמאָל אויפגעהויבען ביז צוויי עללען אונטער דעם וואַסער שפּיעגעל. ביי דיעזער געלעגענהייט האָב איך געזעהן אַזאַ שום, מיט וועלכען יעדער יעגער וואָלט געמעגט שטאָלצירען. אַ גרויסער פויגעל, מיט ווייט אויסגעברייטעטע פליגלען, וועלכען מיר האָבען געקענט פון אונטער'ן וואַסער זעהר גוט דערקענען, האָט געשוועבט גאַנץ נאָהענט איבער די אויבער פלאַכקייט פון ים. דער מאַטראָז האָט אויף איהם געציעלט און אויסגעשאָסען אַלס ער איז געווען אייניגע עללען איבער די וועללען. דאָס פויגעל איז אראָבגעזונקען, וועלכען דער געשיקטער יעגער האָט יעצט ערגריפען און מיט גענומען. דאָס וואר געהמליך איין אַלבאַטראָס פון דעם שעהנסטען זאָרט.

די אַלבאַטראָסען זיינען גרויסע קרעפטיגע שווים-פויגלען, וועלכע לעבען נור אויף'ן ים, אָבער קיין פויגעל איז דעננאָך ניט אימשטאַנד אַזאַ לאַנגע צייט ווי ער אָהן אויפהער צו פליהען. עס טרעפט מאַנכעס מאָל אַז איין אַלבאַטראָס שוועבט נאָך אַ שיף אין אַ פערלויף פון הונדערטע מיילען. דיעזע פויגלען ערנעהרען זיך איבערהויפּט מיט פערשיעדענע טהיערע וואָס שווימען אויבען אויף'ן מעער, דען אראָפּ לאָזען זיך אין וואַסער זיינען זיי ניט אים שטאַנד.

דיעזער צופאַל האָט לאַנג אונזער וועג ניט געקענט שטערען. צוויי שטונדען זיינען מיר געגאַנגען איבער פערשיעדענע זאַמדיגע ערטער אָדער איבער וויעזען (לאַנקעס) פון מעער-גראַז, וואו עס וואר נאָך שווערער דורך צו געהען. די וואהרהייט זאָגענדיג בין איך שוין געווען זעהר מיעד אַלס איך האָב מיט גרויס צופריעדענהייט פון ווייטען בעמערקט די שטאַרקע עלעקטרישע בעלייכטונג פון נאַוטילוס. אין פערלויף פון צוואַנציג מינוט וועלען מיר צוריק נאָך הויז קומען און איך ערוואַרט עס שוין מיט גרויס אונגעדולד, דען יעצט פאַנג איך אויך אָן צו שפּיערען אַז דער זויער-שטאָף פון מיין אַפּאַראַט איז שוין באַלד פערברויכט און די לופט ווערט שוין שווער צו אָטהמען.

אָבער ניט ווייט פון נאַוטילוס האָט מיט מיר נאָך איין אַנדערער מערקווירדיגער צופאַל פּאַסירט. איך בין ביי אַ צוואַנציג טריט צוריק געבליעבען אַלס איך זעה ווי קאַפּיטאַן נעמאָ לויפט האַסטיק צוריק. מיט זיין קרעפטיגע האַנד האָט ער מיר אַניעדערגעוואָרפען צום באָדען פון מעער, וועהרענד זיין מאַטראָז האָט דאָסזעלבע געמאַכט מיט מיין דיענער קאָנסייל. אַנפאַנגס האָב איך אַליין ניט געוואוסט וואָס צו דענקען וועגען אַזאַ בענעהמונג, אָבער באַלד האָט דער קאַפּיטאַן זעלבסט זיך נעבען מיר אויסגעצויגען און איז געבליעבען ליעגען גאַנץ אונבעוועגליך.

אַלס איך בין אַ קורצע צייט אַזוי געלעגען אויפ'ן באָדען, האַלב פער־באָרגען אונטער אַ וועלדעל פון הויכע זעע־גראָז, האָב איך פאָרזיכטיג דעם קאָפּף אויפגעהויבען און בעמערקט ווי אונגעהויער־גרויסע דונקעלע געשטאַל־טען ארומגערינגעלט מיט אַ פאַספאָר־שיין, שווימען איבער אונז אַריבער, שטורמענדיג און רוישענדיג.

פון גרויס שרעק איז מיין בלוט פערגליווערט געוואָרען אין די אָדערען. דאָס וואַרען אַ מענגע פון די גרויזאַמסטע זאָרטען הייפישען, מיט זייער פירכטערליך־גלעזערנע אויגען, אויף וועלכע עס נעהמט אָן אַ מורא אַ קוק צו געבען. דיעזע שרעקליכע רויב־פיש : ינען אים שטאַנד מיט זייערע איי־זערנע צייהנער אַ גאַנצען מענשען צו צוברעקלען.

פון די פערשיעדענע זאָרטען אין דער גאַטטונג פון דיעזע ברואים זיי־נען די קלענערע מינים, ווי צום ביישפיעל דער קאַטצען־הייפיש און דער הונד־הייפיש אויך זעהר רויבעריש, אָבער נאָך פיעל מאָל שרעקליכער ווי דיעזע אַלע איז דער מענשען־הייפיש ; אַ בעשעפענים וואָס איז געוואַלטיג, פרעך, רויבגיעריג און בלוט־דורסטיג. איינער פון זיי, דער בלויער הייי־פיש, איז אָפט נאָך גרעסער ווי 12 פוס, און געפינט זיך איבערהויפט אין אַטלאַנטישען וועלט מעער, וועהרענד דער ווייסער נאָך גרעסערער זאָרט פון דיעזע געפעהרליכע רויבער, לעבט גרעסטענטהיילס אין זידליכען אָקעאַן. זעהר אָפט טרעפט אַז אַזאַ פיש קומט אין האַפען און ווען ער גרייפט נור אָן אַ מענשען איז שוין דיעזער פערלאָהרען, דען אין דעמזעלבען אויגענ־בליק פערשווינדעט ער מיט זיין רויב אונטער'ן וואַסער און פרעסט אויף דעם אונגליקליכען מיט איין שלונג. זיי יאָגען זיך שטענדיג נאָך שיפען, איבער־הויפט נאָך אַזעלכע וואו עס געפינט זיך קראַנקע, און ווען עס טרעפט אַז יעמאַנד פאַלט אַרונטער אין וואַסער, אָדער מען וואַרפט אַראָפּ אַ געשטאָר־בענעם, דאַן געפינט ער שוין רעגעלמעסיג זיין קבר אין דעם בויך פון דיע־זען געפעהרליכען רויבער.

די זעהענסקראַפט ביי דעם הייפיש איז ניט זעהר שטאַרק אויסגעביל־דעט און דאָס איז אויך יעצט געוועזן אונזער גליק. זיי האָבען פאַראיבער געברויזט און ניט בעמערקענדיג. איינער פון זיי האָט מיך זאָגאַר בעריהרט מיט זיין ברוינע פלוס־פעדער און באַלד וואַרען זיי פערשוואונדען. מיר זיי־נען אויף דיעזען אַרט געראַטעט געוואָרען פון אַ געפאַהר, וועלכע וואַר יע־דענפאַלס פיעל גרעסער אַלס פון אַ בעגעגניס מיט אַ טיגער אין וואַלד.

אַ האַלבע שטונדע שפּעטער, געהענדיג נאָך דעם שטאַרקען עלעקטרי־שען ליכט פון נאַוטילוס, זיינען מיר אָנגעקומען צוריק אויף אונזער שיף. די אויסערע טהיר איז געשטאַנען אָפען און אַלס מיר זיינען אַלע אַריינגעגאַנ־גען אין דעם קליינעם פינסטערען רוים, האָט דער קאַפּיטאַן נעמאָ איהר

פעסט צוגעמאכט און אָנגעדריקט א געוויסען קנאָפּף. באַלד הער איך ווי די פּומפּען אין שיף ארבייטען און איך פיהל אז דאָס וואסער ארום מיר זינקט אראָפּ, זאָ דאָס נאָך פערלויף פון אייניגע מינוטען איז דיעזע פּאָרדער־קאיוטע געבליעבען גאנץ לעער. נון האָט זיך געעפענט די צווייטע אינער־ליכע טהיר און מיר זיינען אריין געקומען אין די קליידער־קאמער.

דאָ האָט מען פון אונז אראָפּגענומען די שווערע סקאפאנדער־בעקליי־דונג און איך האָב זיך בעגעבען אין מיין צימער זעהר ערמיעדעט און פער־שלאָפען, אָבוואָהל מיינע געדאנקען וואַרען פול מיט ערשטוינונג, איבער די אַלע וואונדער וואָס זיינען מיר פאָרגעקומען ביי דיעזען מערקווירדיגען שפּאַציער־גאנג אויפ'ן גרונד פון ים.

אכטצעהנטעס קאפּיטעל.

פיער טויזענד מייל אונטער'ן וואסער.

דען נעכסטען פריה־מאָרגען, דעם אכטצעהנטען נאָוועמבער, בין איך אויפגעשטאנען גאנץ פריש און מונטער, און בין געקומען אויפ'ן פּלאַט־פאָרם גראָדע צו דער צייט ווען דער לייטענאנט האָט אריין געשריען אין א רעהר פון שיף זיין געוועהנליכע פראגע. איך האָב שליעסליך אָנגעפאנגען צו גלויבען אז אין דיעזע ווערטער ענטהאַלט זיך איין ערקלעהרונג אין וועל־כען צושטאנד דער ים געפינט זיך, אָדער אז עס איז ווייט ארום קיין זאך ניט צו בעמערקען.

און ווירקליך איז דער אָקעאן איבעראַל געווען גאנץ לעער; עס זעהט זיך אין ערגעץ קיין זעגעל ניט, אָדער קיין סימן פון אירגענד וועלכען דאמפּ־שיף. די שפּיטצען פון דעם אינזעל קרעספּאָ, ביי וועלכען מיר זיינען נעכטען געשטאַנען, זיינען איבער נאכט פערשוואונדען. דאָס רוהיגע מעער שטראַהלט אין זיין פּראַכטפאָלל־בלויע פאַרב, וועלכע פערטראָגט זיך דאָרט גאנץ ווייט אין א דונקעל־ברוינעם קאָלאָר.

וועהרענד איך בין אזוי געשטאַנען, בעוואונדערענדיג דיעזע נאַטור־שעהנהייטען, איז דער קאפּיטאן נעמאָ ארויפגעגאנגען. ווי עס ווייזט אויס בעמערקט ער מיך ניט און פאַנגט אָן זיך צו בעשעפטיגען מיט די נויטה־ווענדיגע אסטראָנאָמישע בעאָבאַכטונגען. אַלס ער איז דאמיט פערטיג גע־וואָרען האָט ער זיך אנגעלעהנט אויף די הייזעל פון לייכט־טהורם און זיינע בליקען האָבען אויך גענומען בעטראַכטען דעם גלאַטען שפּיעגעל פון ים.

אונטערדעסען זיינען ארויפגעגאנגען ביי א צוואנציג מאטראָזען פון נאוטילוס, לויטער קרעפטיגע און געשיקטע מענער. זיי האָבען אנגעפאנגען ארויף צו ציעהען די נעטצען, וועלכע ווארען איבער נאכט אויסגעשפרייט. נאָך מיין בעטראכטונג מוזען דיעזע מענשען געהערען צו פערשיעדענע נאציאָנען, אבוואָהל אין אלגעמיין טראָגען זייערע געזיכטער דעם אנבליק פון איירָאָפּייער. אויב איך האָב נור קיין טעות ניט גלויב איך צווישען זיי צו דערקענען אירלענדער, פראנצויזען, אייניגע פון די סלאווישע פעלקער, איינער וואָס זעהט אוים ווי א גרעק און נאָך איינער ווי די יעניגע וואָס בעוואָהנען דעם אינזעל קאנד א. איבריגענס זיינען דיעזע לייטע זעהר קארג אין ווערטער און רעדען צווישען זיך דיעזעלבע שפראך, פון וועלכע איך פערשטעה קיין איינציגעס וואָרט ניט; דארום קען איך גאר ניט האָפען מיט זיי זיך צו פערשטענדיגען.

די נעטצען זיינען ארויפגעצויגען געוואָרען אויפ'ן פערדעק. זיי וואָרען געמאכט אויף א בעזאָנדערע ארט, אז דורך א שטאנג און א שנור בלייבען זיי שטענדיג אָפען און נעהמען אין זייערע ברייטע טאשען אריין אלעס וואָס קומט זיי ענטגעגען, וועהרענד זיי שווימען נאָך דעם נאוטילוס. עם ווארען יעצט דארין געפאנגען די בעסטע און טהייערסטע זאָרטען פיש, אין אזא צאהלרייכע מענגע אז מען האָט עס געקענט אבשאטצען אם וועניגסטענס ביי א טויזענד פונט, זאָ דאָס מיר זיינען אויף א לאנגע צייט פערזאָרגט מיט פאָרטרעפליכע ערנעהרונגס־מיטעל; אבוואָהל ביי דעם שנעלטרעפ־גאנג פון נאוטילוס און זיין עלעקטרישע בעלייכטונג, וועלכע ציעהט צו זיך צו מאסען מיט פיש, איז גאנץ לייכט יעדען טאָג אזא פאנג צו מאכען.

דיעזע ערנעהרונגס־פּראָדוקטען זיינען באלד אריינגעוואָרפען געוואָרען דורך א געוויסען רעהר דירעקט אין די שפּייכלער קאמערען, וואו דאָס אלעס ווערט געהעריג צורעכט געמאכט, אום צו עסען פריש אָדער פערווארען אויף שפּעטער.

אלס דיעזע ארבייט איז געווען פערטיג און די בעהעלטער מיט פרישע לופט ווארען שוין אויך אָנגעפילט האָב איך געגלויבט אז יעצט וועט דער נאוטילוס זיך באלד אראָפּ לאָזען אין וואסער, דארום האָב איך שוין געוואָלט ארונטער געהן, אום אין מיין צימער זיך צו בעגעבען, אלס קאפּיטאַן נעמאָ איז גראד צו מיר צוגעגאנגען און אָהן אירגענד וועלכען גרוס פון א גוט מאָרגען און דער גלייכען האָט ער זיך אָבגערופען:

„בעטראכט נור דיעזען אָקעאַן, הערר פּראָפעסאָר, וואָס פיר א ווירקליכעם לעבען עס שוועבט איבער איהם! ער שלאָפט מיט אונז איין צו אבענד צייט און דאַן וועקט איהם אויף די זונן, בעריהרענדיג מיט איהרע

גאָלדענע שטראהלען, און ער געווינט דורך איהר א נייעם לעבען יעדען טאָג. עס איז דאָך איין העכסט אינטערעסאנטע זאך צו בערעכענען וואָס פיר א וויכטיגע ראָללע דאָס וואסער שפּיעלט אויף דער וועלט!"

איך האָב זיך ביי דיעזע ווערטער ערָאינערט די אַלע מערקווירדיגקייטען וואָס די וויסענשאַפט ערקלעהרט אונז אין אַלגעמיין וועגען די פערשיעדענע וואנדערונגען און וואנדלונגען פון דעם וואסער אין וועלט־רוים. יעדער מענש האָט שטענדיג די געלעגענהייט צו בעמערקען דיעזע אָפטע פערענדערונגען וואָס קומען פאָר מיט'ן וואסער ווען ער צומישט זיך מיט אנדערע שטאָפען.

ווען איהר גיעסט צום ביישפּיעל ארויף קאַלטעם וואסער אויף אונגעלאָשענע קאַלטע שטיקער קאַלך, ענטשטעהט דאפון א היטץ, וועלכע איז פּארדעם אין זייביידע ניט געווען. דאָס בעווייזט אַלזאָ אַז פון דיעזע צוזאמען־מישענים איז ארוים געקומען א גאנץ נייער געגענשטאַנד. נאָך מערקווירדיגער איז ווען מען צומישט וואסער מיט צוריבענעם גיפּס; פון דעם פליסיגען וואסער און וויכען גיפּס־פּולווער איז ארוים געקומען א שטיק וואָס איז אזוי הארט ווי שטיין.

וואָס איז אין דיעזע פאַלען מיט דעם וואסער געוואָרען? גאנץ איינפאַך: זיין נאַטור האָט זיך פערוואנדעלט און ער עקסיסטירט אויך יעצט אין דעם קאַלך אָדער אין גיפּס, אָבער אַלס טרוקענע הארטע מאַססע. אזא מין פערוואנדלונג פון וואכער געפינט זיך אויך אין פיעלע אנדערע שטאָפען. אין דעם טרוקענעם ראָסט פון אייזען שטעקט בייגאָהע איין פינפטעל וואַסער. גלויבער־זאַלץ ענטהאַלט אין זיך זאָגאר א העלפט פערגליווערטעם הארטעם וואסער.

אָבער ניט נור אין אזעלכע אונבעלעבטע געגענשטאנדען, זאָנדערן אויך אין פלאַנצען און לעבעדיגע טהיערען איז דאָס וואסער טהייל זעהר וויכטיג. ער איז דאָן ניט א געוועהנליכער וואסער, אָבער א לעבענס זאפט וואָס איז צוזאַמען געבונדען מיט דעם וועזען אין וועלכען ער געפינט זיך. ווען מען זאָל וועלען פון א פלאַנצונג ארוים בעקומען דעם וואסער טהייל, מוז מען איהר פריהער פערניכטען, און דאָס זעלבע איז אויך מיט די קערפּערס פון אלע לעבעדיגע בעשעפּעניכע. ווען מיר טרינקען וואסער געהט ער איבער דורך די גאנץ דינע אָדערלאָך אין אונזער בלוט, דאָס הייסט ניט ער צומישט זיך זאָנדערן ער פערוואנדעלט זיך אין גאַנצען אַלס בלוט, וועלכעס בילדעט אונזער קערפּער און האלט אויף אונזער לעבען.

אין א מענשען'ס מארך איז דריי פיערטעל טהייל וואסער. דאָך קענען מיר ניט זאָגען אז מיר האָבען וואסער אין קאָפּף, זאָנדערן אז וואסער איז

די הויפט־מאסע פון געהירן, פון יענעם אָרגאַן מיט וועלכען מיר דענקען און שפּירען אַלע שעהנסטע און העכסטע געפיהלען.

ווען מיר בעטראַכטען ווייטער געפינען מיר אַז וואסער איז דורך די אויסדאַמפּפונג פון די זאָנען־שטראַהלען פול אין די גאַנצע לופט, וואו ער ציעהט אַרום אַלס גאַז, נעבעל, וואָלקען, פון וועלכע ער פליעסט אַראָפּ צוריק אין די טייכען און די ימים, אַלס שנעע, רעגען און האָגעל.

אָט דאָס זיינען די פערשיעדענע וואַנדלונגען און פערענדערונגען פון דעם וואסער, און עס איז ווירקליך שווער צו בעשטימען, וואו די מאסען פון דיעזע עלעמענט געפינען זיך מעהר; אויב אין די טייכען און מעערען אָדער אין די פיעלפאַכע פערענדערונגען פון די אַלגעמיינע בעשעפּעניסע און עלעמענטען.

מיר זעהען אַלזאָ אַז פיר די עקזיסטענץ פון דער וועלט און אַלע איהרע ברואים איז נויטהווענדיג אַז דאָס וואסער זאָל אויף דיעזען אופן אַרום רייזען. און דאָס טהוט אויף נור די קראַפט פון די זונען שטראַהלען, וועלכע ערוואַרעמען דאָס וואסער און ציעהען איהם אַרויף אין דער לופט, וואו ער ווערט פערוואַנדעלט אין דאַמפף און גראַז. ביי די ערסטע בעטראַכטונג וואָלט עס פאַרגעקומען עטוואס וואונדערבאַר, ווי אַזוי דיעזע שטראַהלען בעזיטצען אַזאַ אונענדליכע און אונגעהויערע מאַכט אַזוי פיעל מאַסען וואַסער אין די לופט אַרויף צו ציהען, אָבער דיעזע ערשיינונג קען ערקלעהרט ווערען אין פאָלגענדע קורצע ווערטער:

עס איז יעדען בעקאַנט אַז די גרעסטע שטיק האָלץ שווימט אין וואסער פון אויבען, וועהרענד אַ קליינער שטיינדעל פאַלט צום גרונד, דאָס קומט אַרויס דאַפון, ווייל האָלץ איז גרינגער ווי וואסער און שטיין אָדער מעטאַל איז שווערער. נעהמט צום ביישפּיעל אַ שטיק אייזען וואָס זאָל פאַרנעהמען גראַדע אַזוי פיעל ווי איין עמער וואסער וועט איהר געפינען אַז דאָס אייזען וועגט זיעבען מאָל שווערער, וועהרענד אַ שטיק האָלץ וואָס זאָל אויספילען דעמזעלבען עמער איז אַ מאַסע לייכטער ווי דאָס וואסער.

דיעזער אונטערשיעד עקסיסטירט אָבער אויך אין דעם וואסער גופא. די שיכטע וואסער וואָס איז אנגעוואַרעמט וועגט פיעל לייכטער און שפּרייט זיך מעהר אויס אַלס קאַלטע וואסער, וועלכע פאַלט אימער צום גרונד. דאַפון קומט אַרויס די שטראָמונגען אין ים, דען אין די הויכע וועלט געגענדען וואָס ליעגען אונטער'ן עקוואַטאָר אין מיטטעל־פּונקט פון ערד קוגעל, איז דאָס וואסער פון אויבען שטענדיג היים, פון די ברענענדע זונען־שטראַהלען וואָס פאַלען אויף זיי. אַ גרויסער טהייל פון דיעזען וואסער ווערט פערדאַמפּפט און טראָגט זיך פאַנאַנדער אַלס לייכטער רויך אין לופט, דאַרום פליהט ער דאָרט נאָך אויבען. דאָס איבריגע הייסע וואסער פון די עקוואַ־

טאָר־געגענדען פליעסט אראָפּ אין די ניעדעריגע ערטער, וואו זי קעהלט זיך אָפּ און פאלט צום גרונד. פון דאָרט ווידער שפּארט עס די מאסען וואסער צוריק נאָך אויבען צום עקוואטאָר; און אויף דיעזען אופן שטראָמט דער ים אימער אין די אויבערסטע שיכטען פון עקוואטאָר צו ביידע נאָרד־מעערען, ביי צפון און דרום פון דער וועלט, און פון דאָרט ציעהען זיך זי אונטערסטע שיכטען צוריק צום עקוואטאָר. די קראפט פון די זונען־שטראהלען איז אזוי גרויס אז מיט דער צייט וואָלטען זיי געקענט ארויס־ציעהען אונגעהויערע מאסען וואסער פון ים און די גאנצע יבשה פערטריג־קען, אָבער די זאלצען וואָס געפינען זיך אין מעער פערהינדערן אזוי ווייט, אז די אויסדאמפפונג זאָל קענען נור מעסיג ארויפגעצויגען ווערען אין די לופטען.

קאפּיטאן נעמאָ האט וואהרשיינליך אויף מיין געזיכט געלעזען דיעזע אלע געדאנקען און דארום האט ער ווייטער געשפּראָכען:

„יא, הערר פּראָפעסאָר, מען קען ווירקליך זאָגען, אז דאָס וואסער אין מעער צירקולירט ווי דאָס בלוט אין מענשען־קערפּער. און אום דיעזע צירקולאציאָן צו רעגולירען האט דער בעשעפער אריין געגעבען אין ים מעהר ווארם־שטאָף, פערשיעדענע זאלצען און קליינע טהיערען. דורך ווארם־שטאָף זיינען די אונטערסטע וואסער־שיכטען שווערער אלס די אויבערסטע און דאפון קומען ארויס די שטראָמונגען. איך האב דאָס געהיימניס פון דיעזע שטראָמונגען גענוי בעטראכט פון אויבען נאָך אונטען און דאן צוריק, איבער'ן גרונד פון ים, פון דעם קאלטען אייז־מעער ביז הייסען עקוואטאָר, און עס איז מיר פאָרגעקומען אזוי ווי דאָס וואָלט געווען דער אטהעם פון אָקעאן. יאָ הערר פּראָפעסאָר, מען מוז ערשטוינט ווערען צו זעהען ווי די נאטור האט אלעס אזוי גוט בעזאָרגט און ריכטיג איינגעאָרדענט אום די וועלט זאָל קענען עקסיסטירען.“

קאפּיטאן נעמאָ האט ביי דיעזע ווערטער א ווײלע בעטראכט דעם ווייטען מעער, וועלכען ער קען אזוי גוט, און דאן אָנגעפאנגען ווייטער צו שפּרעכען.

„איינער פון די וויכטיגסטע געגענשטאנדען וואָס ענטהאלט זיך אין מעער־וואסער איז דער זאלץ. ווען מען וואָלט קענען דעם גאנצען זאלץ, וואָס געפינט זיך אין ים אין א צוזאמענגענעם צושטאנד ארויס נעהמען, וואָלט ער בעדעקען די טרוקענע וועלט מיט א שיכטע פון צעהן עללען דיק. דער זאלץ פערהינדערט די זונען־שטראהלען און די ווינדען זאָלען ניט קענען צו־פיעל וואסער פון מעער ארויס ציעהען אין די לופט און פערוואנדלען אין דאמפּף, זאָנסט וואָלטען דאפון ארויס געקומען אזעלכע שלאקס־רעגענס אז די גאנצע ערד וואָלט דערטרונקען געוואָרען. אָבער נאָך וויכטיגער זיינען

די קליינע בעשעפניסען, וואס מען רופט אינפוזארען, פון וועלכע גאנצע מיליאָנען לעבען אין איין טראָפּען וואסער, דען ווי די וויסענשאפטליכע פאָרשונגען בעוויזען, האבען אכט־הונדערט־טויזענד פון זיי נור דאס גע־וויכט פון א טויזענדע טהייל גראם. און דיעזע מערקווירדיגע ברואים ברענ־גען מיט זייער טויט נאָך מעהר נוטצען ווי מיט דעם לעבען. זיי פער־שאפען א שטענדיגע בעוועגונג אין די וואסערען פון מעער און דאן פער־וואנדלען זיי זיך אליין אין קאראללען, פון וועלכע עס בילדען זיך קלע־נערע און גרעסערע אינזלען, זאגאר גאנצע שטיקער לאנד. איהר זעהט אלזא אז אין ים פליעסט דער לעבענס־שטראם פיעל קרעפטיגער און טהע־טיגער אלס אויף דער יבשה. מען זאגט אז דער אקעאן איז איין עלעמענט פון טויט פיר די מענשען, אבער צו דערזעלבער צייט איז ער דענגאָך א היימאטה פון לעבען פיר אונצעהליגע מיליאָנען פון אנדערע בעשעפניסע און — אויך פיר מיך."

אזוי רעדענדיג האט זיך דעם קאפיטאן'ס ערנסטעס געזיכט פערקלעהרט מיט אזא מיענע אז איך בין דאפון זעהר געריהרט געוואָרען. אייניגע מינו־טען איז ער ארומגעגאנגען איבער'ן פלאטפארם פערטראכט, דאן האט ער זיך צו מיר פלוצלונג געווענדעט מיט די פראגע:

„הערר ארנאקס, ווייסט איהר ווי טיעף דער ים איז ?"

„יא, קאפיטאן. איך האב געלעזען וועגען אלע אויסמעסטונגען, וואס זיינען ביז אונזערע צייטען געמאכט געוואָרען. ווי פיעל איך קען יעצט אויס־וועניג געדענקען האט מען אין נארדען פון אטלאנטישען אקעאן געפונען א מיטעלסטע טיעפענים פון צוויי הונדערט עללען און אין מיטעללענדישען מעער פון צוויי טויזענד פינף הונדערט עללען. דאפיר אבער געפינען זיך אין זידען פון אטלאנטישען מעער די מערקווירדיגסטע טיעפניסען, וועלכע גרייכען זאגאר מעהר ווי פופצעהן טויזענד עללען. אין אלגעמיין רעכענט מען אז ווען דער גרונד פון ים זאל אומעטום אויסגעגלייכט ווערען וואלט עס איבעראל האלטען אונגעפעהר פיער מייל די טיעף."

„גוט, הערר פראָפעסאָר," האט דער קאפיטאן ערוויעדערט „איך גלויב אז מיר וועלען קומען אין פיעל טיעפערע ערטער, אבוואהל אין דיעזע גע־גענדען פון שטילען אקעאן גיעבט עס דורכשניטליך קיין טיעפערער גרונד ווי פיער טויזענד עללען."

מיט דיעזען געשפרעך זיינען מיר ביידע צוריק ארונטער געגאנגען אין שיף און איך האב זיך בעגעבען אין גרויסען זאאל. די שרויבע האט באלד אנגעפאנגען צו ארבייטען און דער נאוטילוס איז ווייטער אוועק געפאהרען מיט די שנעלקייט פון צוואנציג מייל אין א שטונדע.

ועהרענד די נעכסטע טעג און וואכען האט דער קאפיטאן נעמא מיך

גאנץ זעלטען בעזוכט. זיין ליטנאנט פלעגט מאכען רעגעלמעסיג יעדען טאָג די אויפנאהמען און בעצייכנען זיינע בעאָבאכטונגען אויף דער קארטע זאָ דאס איך האָב אימער געקענט וויסען אין וועלכע וועלט־געגענדען מיר געפינען זיך.

קאָנסייל און עדוארד לענד פלעגען פיעל צייט פערברענגען ביי מיר. מיין דיענער האָט דעם קאנאדיער ערצעהלט אַלע מערקווירדיגקייטען וואָס מיר האָבען געזעהען וועהרענד אונזער שפּאַציער־גאנג אויפ'ן גרונד פון מעער, און עדוארד האָט עס יעצט שטארק פערדראָסען פארוואָס ער איז ניט מיט געגאנגען. דאָך, האָף איך, אז עס וועט זיך מיט דער צייט געפינען א צווייטע געלעגענהייט די וועלדער אונטער'ן וואסער צו בעזוכען.

פאסט יעדען טאָג פלעגען זיך אויף אייניגע שטונדען עפנען די בלעכענע ווענד פון זאלאָן, און אונזערע אויגען האָבען זיך ניט געקענט זאט אָנקוקען אויף די געהיימניסע פון דיעזער פערבאָרגענע וועלט.

דער נאוטילוס שווימט נאָך דער ריכטונג פון מזרח זייט און האלט זיך געוועהנליך אין א טיעפנים פון אונגעפעהר הונדערט פופציג עללען; נור איין מאָל אין דאס שיף אראָפּ געשטיגען אויף צוויי טויזענד עללען, איך וויים ניט איבער וועלכע אורזאכע, דעם 27 נאָוועמבער איז דער נאוטילוס אָנגעקומען צו די גרופּע סאנדוויטש־אינזלען, וועלכע זיינען ענטדעקט געוואָרען פון דעם בעריהמטען ענגלישען קאפּיטאן קוק, וואו ער וואר אויך אים יאָהר 1779 פון די ווילדע איינוואָהנער ערמאָרדעט. מיר זיינען אויף דיעזען אופן שוין אָבגעפאָהרען נאָהענט פון פינף טויזענד מייל. אלס איך בין דיעזען טאָג אין דער פריה ארויף אויפ'ן פּלאטפאָרם האָב איך בעמערקט אונגעפעהר צוויי מייל ווייטער דעם גרעסטען פון דיעזע אינזלען האוואי. די אינזעל איז זעהר גוט בעזעצט, זאָ דאס די הייזער זעהען זיך גאנץ נאָהענט ביי'ן ברעג, און איך האָב אויך באלד דערקענט זיינע געבירגען, פון וועלכע אייניגע זיינען בעהערשט מיט פייער־שפּייענדע וואולקאנען, וואָס געפינען זיך ביי א פינף טויזענד עללען העכער איבער דעם שפּיעגעל פון מעער.

אייניגע טעג שפּעטער זיינען מיר נאָך א שנעללען פאָהרען געקומען צו די מארקיז־אינזלען, וועלכע געפינען זיך אונטער אכט מערידיאנען אויף דרום זייט פון עקוואטאר און 139 גראדען נאָך וועסט רעכענדיג אוים פּאריז. דיעזע אינזלען געהערען צו פראנקרייך, אָבער מיר איז געלונגען נור פון ווייטען צו זעהן די שפּיטצען פון די וואלד־בעוואקסענע געבירגען, דען קאפּיטאן נעמאָ האָט ניט געוואָלט נעהנטער צו דער יבשה צו פאָהרען.

אין די נעכסטע אכט טאָג איז אונזער שיף איינגעפאהרען נאָך צוויי טויזענד מייל. ביי דיעזע רייזע האָבען מיר בעגעגענט איין אונגעהויערע

מענגע מאַלוסקען, וועלכע מען האָט געקענט צעהלען גאַנצע מיליאָנען. דיעזע ברואים, וואָס זיינען בעקאַנט אונטער דעם נאָמען ווייך־טהיערע, לעבען נור אין מעער. זייער געשטאַלט איז זעהר משונה'דיג מיט מעהרערע פיס צוגעוואַקסען צום קאָפּף, וועלכע זיינען אָפט לענגער ווי דער גאַנצער קערפּער. די גרעסערע מינים פון דיעזע מאַללוסקען בעזיטצען אין זייערע פיס אַ שרעקליכע גבורה, זאָ דאָס דעם געגענשטאַנד וואָס זיי האָבען אָנגעגריפען איז ניט מעגליך פון זיי אַרויסצורייסען. אַלע מאַללוסקען זיינען געפעהרליכע רויבטהיערע און ערנעהרען זיך נור פון פלייש; מאַנכע פון זיי קענען זאָגאַר אַ מענשען אויפפרעסען. אַ געוויסער פראַנצויזישער קאַפּיטאַן באָער האָט אים יאָהר 1861 אַנגעטראָפען אַ זעלטענעם ריעזען־מאַללוסק, שוויםענדיג אויף די אויבערפלאַכקייט פון וואַסער. דאָס טהיער האָט געהאַלטען ביז אַכטצעהן פוס לאַנג, אויסער די אַכט פורכבאַרע ווי מיט צוואַנגען בעזעצטע פיס, וועלכע האָבען ביי איהם אַרויס געשטאַרצט פון קאָפּף. זיין פאַרב וואַר רויט ווי ציעגעל און אויף זיינע אויסגעשטעלטע, גרויסע אויגען האָט מען געמוזט דורכגעשווידערט ווערען אַ קוק צו געבען. דער מיטעלסטער טהייל פון קערפּער זעהט אויס ווי ביי אַלע מאַללוסקען אַזוי ווי אַנגעשוואָלען און די אונגעהויער גרויסע פלוס־פעדערען געפינען זיך ביי'ן ענדע פון זיין פירכטערליך־עקעלהאַפטע געשטאַלט. זיין געוויכט האָט וואַהרשיינליך געמוזט זיין ביז צוויי טויזענד פונט. קאַפּיטאַן באָער'ס שיף האָט וועהרענד דריי שטונדען איהם פערפאָלגט, אָבער מיט שיעסען איז אַזאַ טהיער וואָס בעזיצט קיין ביינער ניט מעגליך געווען צו טויטען, אָבוואָהל עס וואַרען פון איהם אָבגעריסען שטיקער קערפּער האָט איהם דענאָך דאָס גאָר ניט געשאַדעט. אויך איז געווען צופיעל ריזיקאַליש אַראָפּ צו לאָזען אייניגע פון די מאַנשאַפט מיט אַ קליינע שיפעל, וועלכע ער וואָלט מיט איין זעטץ פון זיינע שרעקליכע פיס אומגעקעהרט און אויך די מענשען געטויט; דאַרום זיינען זיי שליעסליך געצוואונגען געווען די יאַגד אויף צו געבען.

די מאַללוסקען וואָס מיר האָבען אָנגעטראָפען געהערן צו אַ פיעל קלענערען זאָרט, וועלכע זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאָמען קאַלמאַר. די גאַנצע נאַכט פון 9טען אויפ'ן 10טען דעצעמבער איז דעם נאוטילוס אויסגעקומען צו שווימען דורך די מענגע פון דיעזע ווייך־טהיערע, וועלכע האָבען מיליאָנען ווייז זיך געצויגען נאָך די וואַרעמע געגענדען, פערפאָלגענדיג די הערינג און די סאַרדינען, וואָס זיינען זייער הויפט־שפּייז. מיר האָבען מיט גרויס ערשטוינען דורך אונזער בעלויכטעטע גלעזערנע־וואַנד בעטראַכט דיעזע שרעקליכע סצענע פון רויב און פרעסעריי, ווי זיי ערגרייפען זייערע אָפּפער מיט די צעהן העסליכע פיס און שלינגען זיי איין מאַסענווייז. עס

זיינען ווידער ארום זיי געשוואומען אנדערע גרעסערע רויב־טהיערע און פישען וואס האבען זיי געפרעסען. דאס וואר איין אלגעמיינע צומישענים פאן רייסעריי און פערניכטונג! אבוואהל דער נאוטילוס פאהרט זעהר שנעל איז אונז דעננאך אויסגעקומען מעהרערע שטונדען צו שווימען דורך אונענדליכע גרופען פון פערשיעדענע פישען און מעער־טהיערען.

דער ים האט אונז אויף דיזען אופן געצייגט אלע זיינע מערקווירדיגקייטען, די סצענען און די דעקאראציאנען האבען זיך יעדע מינוט פאר אונזערע אויגען פערענדערט, און מיר זיינען דאדורך געוועזן אים שטאנד צו בעטראכטען די מערקווירדיגע ברואים אין זייער פולע טהעטיגקייט און אויך די שרעקליכע געהיימנים פון אקעאן מיט אונזערע אויגען צו זעהען.

דאס וואר אויף מארגען דעם 11טען דעצעמבער, אלס איך בין געזעסען אין זאאל בעשעפטיגט מיט לעזען. עדוארד לענד און קאנסייל זיינען געלעגען ביי די וואנד־פענסטערס און געקוקט אויף די ווייט בעלייכטעטע וואסערען. דער נאוטילוס איז געשטאנען אויף איין שטעלע, אין א טיעפניס פון אונגעפעהר טויזענד עללען, די געגענד פון אקעאן צייגט זיך צו זיין איין גאנץ איינזאמע, דען זאגאר גרויסע פישען בעוויזען זיך דא אויך גאנץ זעלטען. פלוצלונג האט קאנסייל זיך אבגערופען מיט א זאנדערבארען טאן:

„מיין הערר, קומט נור אויף איין אויגענבליק!"

„וואס איז דען דארט, קאנסייל?" פרעג איך, ווייל מיר ווילט זיך ניט אברייסען פון לעזען דעם בוך וועלכעס איז זעהר אינטערעסאנט.

„אבער זאל דער הערר נור א קוק געבען!"

איך בין אויפגעשטאנען און זיך געזעצט ביי'ן פענסטער, אבער ביי דעם ערסטען בליק בין איך דורכגעשוידערט געווארען. ארום געריינגעלט פון אונזער עלעקטרישען ליכט שוועבט אין מיטען וואסער א גרויסע, שווארצליכע מאססע און באלד דערזעהען איך אויך גאנץ גענוי וואס דאס איז.

„א שיף!" האב איך אויסגערופען מיט גרויס שרעק.

„יא", האט עדוארד בעשטימט „א געבראכענע אונטערגעגאנגענע שיף."

איך בעטראכט גענויער דיזע פעראונגליקטע שיף, איהרע צוריסענע זעגלען וואס הענגען אראב שטיקער וויז, איבער דעם צובראכענעם מאסטבוים און אלע אנדערע צערשטערונגען וועלכע האבען איהר צום אונטערגאנג געבראכט. דער גאנצער שיף'ס־קערפער איז נאך איבריגענס אין א גוטען צושטאנד, און דער שיפברוך האט וואהרשיינליך געטראפען א גאנץ קורצע צייט צוריק, איבער איין אונבעשטימטע אורזאכע. אויף דעם פערדעק איז

צו זעהען דעם העכסט טרויעריגען אנבליק פון פיער טויטע קערפער, וועלכע געפינען זיך דארט פערפלאנטערט אין די זעגעל שטריק. איינער פון זיי שטעהט נאך יעצט און האלט דעם שטויער־רודער. אין דער טהיר פון הינ־טער־קאיוטע שטעהט א יונגע פרוי, האלטענדיג א קינד אין איהרע הענד. ביי דעם העללען עלעקרישען שיין איז דייטליך צו זעהען איהר געזיכט. וועל־כעס איז פערגליווערט געווארען מיט איין אויסדרוק פון טויט־פערצווייפ־לונג ; איהר קינד האלט זי הויך געהויבען איבער'ן קאפף. שרעקליך איז אויך דאס אויסזעהען פון די פיער מאטראזען, וועלכע האבען זיך אנגע־שטרענגט און געמאטערט זיך צו בעפרייען פון די זעגעל שטריק, אין דעם מאמענט ווען דאס שיף איז אונטער געגאנגען. שטום מיט ביטערע הערצער, בעטראכטען מיר די פורכטבארע סצענע פון שיף־ברוך. שוין זעהע איך פון וויטען די שרעקליכע הייפישען, מיט ב וט דורסטיגע בליקען, וועלכע דאס מענשענפלייש האט אהער צו געצויגען.

דער נאוטילוס האט זיך שליעסליך אנגעפאנגען צו בעוועגען און פאה־רענדיג פארביי די געזונקענע שיף לעז איך אויף איהר דעם נאמען : פלא־רידא, סודערלאנדער.

ניינצעהנטעס קאפיטעל.

וואניקארא.

די שוידערהאפטע סצענע מיט די אונטערגעגאנגענע שיף וואר נור א פאר־שפיעל צו אזעלכע טרויריגע בעגעבענהייטען וואס דער נטואילוס האט פון דאנען אן זעהר אפט אין וועג בעגעגענט : פון דער צייט וואס מיר זיינען אריין געקומען אין די מעהר בעפאהרענע געגענדען פון ים האבען מיר ניט זעלטען געזעהן אויפ'ן גרונד געבראכענע שיפ'ס קערפער, וועלכע ווארען שוין גאנץ פערפוילט, און עטוואס טיעפער ליעגען קאנאנען, קוילען, אנ־קערס, קייטען און טויזענד אנדערע געגענשטענדע, וואס זיינען שוין בע־דעקט מיט ראסט.

אונזער שנעלע אונטערוואסערדיגע רייזע איז אויף דיעזען אופן פארט־געזעצט געווארען, ביז מיר זיינען דעם 12טען דעצעמבער געקומען צו די אינזלען פאמאטו, נעמליך צו די יעניגע בוגאנווילל־גרופע, וועלכע זיינען פריהער געווען בעוואוסט אלס זעהר געפעהרליך, איידער מען האט אויס־געפונען א ריכטיגען וועג, צווישען די שארפע אונטערוואסערדיגע פעלזען, וואס פלעגען שטענדיג דורכלעכערען די דעקען פון די שיפען. אין גאנצען

געפינען זיך דאָ אַזעלכע זעכציג גרופּען, וואָס פערנעהמען אַ פּלאַטץ פון דריי הונדערט זיבעציג קוואַדראַט מייל. דיעזע אַלע אינזלען זיינען אויפגעבויט פון קאָראַלען. די לאַנגזאַמע, אָבער בעשטענדיגע ארבייט פון די קליינע לעבעדיגע ברואים, וואָס מען קען קוים מיט דעם שטאַרקסטען פערגרעסערונגס־גלאָז דערזעהען, ווערט אָהן אויפהער פאָרטגעזעצט. זיי לעגען איין שיכט קאָראַל אויף די אנדערע, ביז דיעזע אינזלען וועלען שליעסליך, נאָך פערלויף פון פיעלע טויזענדע יאָהרען פעראייניגט ווערען אין אַ נייע גרויסע שטיק לאַנד.

אַלס איך האָב דיעזע בעמערקונג אויסגעשפּראָכען פאַר דעם קאַפּיטאַן נעמאָ האָט ער גאַנץ ערנסט געענטפערט :

„די וועלט דאַרף ניט האָבען קיין נייע קאָנטינענטען זאָנדערן נייע מענשען.”

פאָהרענדיג ווייטער איז דער נאָוטילוס אנגעקומען צו דער אינזעל קלערמאָן טאָננער, איינער פון די מערקווירדיגסטע אינזלען, וועלכע דער קאַפּיטאַן בעלל פון דער שיף מינערוואַ האָט ענטדעקט אין יאָהר 1822. דאָ האָב איך געהאָט די געלעגענהייט גענוי צו בעטראַכטען ווי די אינזלען פון דיעזע געגענדען ווערען אויפגעבויעט פון די גאַנץ קליינע ים־מילבען, וועלכע זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאָמען מאַדרעפּאָרען, זעע־שטערנס און נאָך אַזעלכע ברואים.

די מאַדרעפּאָרען, קאָראַלען און פיעלע אנדערע פערשיעדענע מינים פון די בעוואוסטע פלאַנצען טהיערען, אָדער פּאָליפּען, לעבען מיליאַרדענווייז אין די ימים פון די וואַרעמע געגענדען. זייער הויט איז בעדעקט מיט אַ סאָרט קאַלך וועלכע זיי קענען פון זיך אבלעגען אין שיכטען. אויסגעשטאָרבענע מיליאָנען דורות פון אַזעלכע בעשעפּעניסען בילדען מיט זייער אבזאַטץ די שיכטען אימער העכער און העכער, ביז דיעזע געביידען קומען ניט ווייט פון דעם וואַסער שפּיגעל און פון זיי ענטשטעהען דאַן די געפעהרליכע קאָראַללען־ריפּען, אונטערוואַסערדיגע פעלזען, און וועלכע די שטאַ קסטע שיף קען אויף שטיקלאַך צובראָכען ווערען. איבער'ן וואַסער קומען שליעסליך ארויס דיעזע געביידען אין מאַנכע ערטער ווי אַ ברייטער רינג, זאָ דאָס אין מיטען בלייבט אַ גאַנץ טיעפער טייכעל. עס טרעפט אויך אַז דיעזע ריפּען ענטשטעהען איבער'ן וואַסער ווי דיקע מויערען אָדער אין פערשיעדענע אנדערע געשטאַלטען. דאָס גרעסטע טהייל פון די בעוואוסטע אינזלען, איבערהויפּט אין די ימים פון די וואַרעמע לענדער, זיינען נור אויף דיעזען אופן בעשאַפען געוואָרען. ווינד און וואַסער פערטראַגען נאָכהער אויף די נאַקעטע פעלזען קערנער פון אירגענד וועלכע זריעה ; ביסלאַך ווייז בילדעט זיך אַ שיכטע ערד, וועלכע ווערט אין פערלויף פון אַ

לענגערע צייט בערעקט מיט גרינס און פרוכטבארקייט. עס וואקסען אויס בוימער אין וועלכע עס בעזעטצען זיך פערשיעדענע פויגלאך פון די בענאכבארטע אינזלען. פון מעער קומען אלערליי טהיערע און לעגען דא זייערע אייער; עס ענטוויקלט זיך ביסלאכווייז א פאלשטענדיגעס לעבען, ביז ענדליך קומט דער מענש אלס אויבער-הערשער צו געניעסען אלעס וואס די נאטור האט דא פארבערייטעט.

וועהרענד מיר זיינען געפאהרען אונטער'ן וואסער א קורצע שטרעקע פארביי די אינזעל, וועלכע שטעהט אזוי ווי אויף א וואנד אויסגעבויט, האב איך געמוזט מיט ערשטוינען בעוואונדערן אזא ריעזען ווערק, וואס איז אויפגעטהון געווארען פון אזעלכע ברעקלאך מילבען, וועלכע מען קען גאר מיט'ן אויג ניט דערזעהן. איך האב ביי דיעזער געלעגענהייט געקענט גאנץ גענוי בעטראכטען דיעזע מערקווירדיגע פעלזען-וועגד, וואס זיינען פון גרונד ביז צום וואסער-שפיעגעל העכער ווי דריי הונדערט עללען די הויך און גלענצען מיט זייער ווייסען קאלך-פארב אין דעם שיין פון אונזער עלעקטרישער בעלייכטונג.

שטעהענדיג געבען מיר פרעגט מיין נייגיעריגער קאנסייל ווי לאנג עס האט געדארפט דויערן ביז אזעלכע ריעזען-וועגד זיינען אויפגעבויט געווארען און ער איז געקומען אין גרויס ערשטוינונג הערענדיג פון מיר אז אין א צייט פון הונדערט יאהר קען צו וואכסען העכסטענס איין אכטע טהייל פון א צאלל.

„אלזא, האט ער זיך געוואונדערט, אום אזעלכע וועגד זאלען קענען אויפגעבויט ווערען האט עס געדארפט נעהמען א צייט ? . . .“

„פון א פאאר מאל הונדערט טויזענד יאהר, מיין ליעבער קאנסייל, און פון דעם קענסטו פערשטעהען אז אין זעקס טעג האט יעדענפאלס אונזער וועלט ניט געקענט בעשאפען ווערען. איבריגענס בעווייזט די וויסענשאפט נאך מיט פיעלע אנדערע פאקטען, אז פיר די ענטשטעהונג פון אונזער ערד איז נויטהיג געווען נאך א פיעל לענגערע צייט. מען וויים צום ביישפיעל אז די שטיין-קוילען, וועלכע מיר גראבען אויס פון דער ערד-טיעפענים, זיינען א מאל געווען אונגעהויער גרויסע וועלדער, וואס זיינען איבער געווויסע אורזאכען מיט איינמאל איינגעזונקען געווארען. אבער ביז אזעלכע געהילצען זאלען פערוואנדעלט ווערען אין שטיין פארדערט זיך פיעלע הונדערט-טויזענדע יאהרען.

נעגען אבענד איז די אינזעל קלערמאן-מאננער פערשוואונדען געווארען פון אונזערע אויגען און דער נאוטילוס האט זיך געווענדעט נאך איין אנדער ריכטונג, דורכלויפענדיג די הייסעסטע געגענדען אונטער'ן עקוואטאר. דער מאנאט דעצעמבער, ווען ביי אונז אויף דער נארד האלב קוגעל פון דער

ערד הערשט דער קאַלטער ווינטער, קומט אוים דאָ, אויף דעם דרום האַלב קוגעל, די צייט פון מיטען זומער. די זונען־שטראַהלען ברענען אונער־טרעגליך מיט אַ פירכטערליכע היטץ ; אָבער אין נאַוטילוס שפּיערען מיר דאפון גאָר ניט, דען אונטער'ן וואַסער, אין אַ טיעפנים פון דרייסיג ביז פיערציג עללען, איז די טעמפּעראַטור אימער רעגעלמעסיג פון צעהן ביז צוועלף גראַד.

דען 15טען דעצעמבער האָבען מיר פאַרביי געלאָזען די גרופּע פון די געזעלשאַפט'ס אינזלען און דאָס שעהנסטע שטיק לאַנד טאַיטי. גאַנץ פריה האָב איך פון וויטען געזעהען ד' הויכע געבירגען פון דיעזער אינזעל, אונזערע נעטצען האָבען היינט אַרוים געצויגען פון די נעכסטע ארומיגע וואַסערען די פּראַכטפאָלסטע, זעלטענע זאָרטען פיש, וועלכע עס איז שווער אירגענד אַנדערס־וואו צו בעקומען.

אַלם דער נאַוטילוס איז דורכגעפאָהרען אונגעפעהר אַ שטרעקע פון צעהן־טויזענד מייל זיינען מיר אָנגעקומען צו די גרופּע אינזלען פון טאָננאַ־טאַבו, ביי וועלכע אייניגע בעריהמטע זעע־רייזענדע ווי קאַפּיטאַן דע־לאַנגעל און קאָמאַנדאַנט בורא מיט זיין גאַנצע מאַנשאַפט, זיינען פון די ווילדע איינוואָה־נער ערמאָרדעט געוואָרען.

אים יאָהר 1463, גראַדע דאַן ווען לודוויג דער 14טער האָט בעשטיע־גען דעם טהראָן פון פראַנקרייך, זיינען דיעזע אינזלען ענטדעקט געוואָרען דורך דעם בעוואוסטען זעע־פאַהרער טאַסמאַן. צו דערזעלבער צייט האָט אויך דער גרויסער געלעהרטער דאַריסעלל, אויסגעקלעהרט דעם וויכטיגען אינסטרומענט באַראָמעטער, וועלכער צייגט פאָראוים אָן די ענדערונגען פון וועטער. דאָס אַלעס איז אין איין יאָהר געשעהען, אָבער וועהרענד לוד־וויגס טהראָן־בעשטייגונג האָט זאָגאַר פיר פראַנקרייך אַליין געמאַכט מעהר שאַדען ווי נוטצען האָבען די געלעהרטע מענער מיט זייערע טהאַטען די וועלט בעגליקט און די וויסענשאַפט בערייכערט.

דער נאַוטילוס איז יעצט געקומען ניט ווייט פון האַפען וועלאָן, דאָרט וואו קאַפּיטאַן דיללאָן האָט צוערסט ענטדעקט די שפּורען פון אַ געוויסען בעריהמטען זעע־פאַהרער לאַ־פּערוז, וועלכער איז דאַן מיט אייניגע יאָהר פריהער אין דיעזע געגענדען מיט צוויי שיפען פערשוואונדען געוואָרען. ביי דיעזע ברעגעס געפינען זיך אויסגעצייכענטע אויסטערס אין צאַהלרייכע מענגע, וועלכע מיר האָבען מיט גרויס פערגניגען געגעסען. אונזער קאַנאַ־דיער האָט זיך צוגעכאַפּט צו דיעזען געשמאַקפאָלען געריכט מיט דעם גרעס־טען אַפּעטיט, און אויב ער איז דאַפון ניט קראַנק געוואָרען איז דאָס נור דאַריבער ווייל די אויסטערס קען מען זעהר לייכט פערדייען.

וועהרענד די צייט פון די נעכסטע צוועלף טעג זיינען מיר פאַרביי גע־

פאַהרען פערשיעדענע אַנדערע אינזלען און לאַנד־שטיקער. קאַפּיטאַן נעמאָ האָט זיך די גאַנצע צייט ניט בעוויזען, אַלס דעם 27טען דעצעמבער אין דער פריה איז ער אריינגעקומען אין גרויסען זאַלאָן, וואו איך בין גראדע יעצט בעשעפטיגט געווען צו בעטראַכטען די קאַרטע, אום ריכטיג צו ערפאַהרען אין וועלכע וועלט־געגענד מיר געפינען זיך. דער קאַפּיטאַן איז צוגעגאַנגען און ארויפלעגענדיג זיין פינגער אויף אַ געוויסען פּונקט פון די קאַרטע האָט ער אויסגעשפּראָכען נור איין וואָרט:

„וואַניקאָראַ."

דיעזע נאַכריכט האָט אויף מיר געמאַכט אַ טיעפע ווירקונג. דער אינזעל וואַניקאָרא איז נעמליך דער יעניגער פּונקט וואו לאַ־פּערוז מיט זיינע שיפען זיינען פעראונגליקט געוואָרען.

„פאַהרען מיר דען נאָך וואַניקאָראָ?" האָב איך געפרעגט.

„יא, הערר פּראָפעסאָר."

„און איך וועל קענען אויך די אינזעל בעזוכען, דאָרט וואו די בעריהמטע שיפען בוסאָל און אַסטראָלאַב זיינען צו גרונד געגאַנגען?"

„אויב איהר וועט דאַצו לוסט האָבען — געוויס!"

„און ווען וועלען מיר נאָך וואַניקאָראָ אַנקומען, קאַפּיטאַן?"

„מיר זיינען שוין דאָ, הערר פּראָפעסאָר."

איך בין מיט דעם קאַפּיטאַן נעמאָ ארויס געגאַנגען אויפ'ן פּלאַטפאָרם און בעטראַכט מיט העכסט נייגיעריגע בליקען די ארומיגע געגענדען. אונזער שיף איז יעצט ווירקליך אריינגעקומען אין אַ האַפען, וואָס וואר אונגעפעהר פיערציג קלאַפטער טיעף. דאָס לאַנד איז איבעראל בעדעקט מיט פּרוכטבאַרקייט. אין מיטען אינזעל ערהויבט זיך דער באַרג קאַפּאָגא, וועלכער האַלט העכער ווי צוויי טויזענד פוס די הויך.

אונטער דעם גרינעם שאַטען פון די שעהנע בוימער, מיט וועלכע דער בארג איז בעזעצט, בעמערק איך ווי אייניגע פון די ווילדע איינוואָהנער שטעהען אין בעשטירצונג, בעטראַכטענדיג ווי אונזער שיף קומט אָן. געוויס מיינען זיי אַז דאָס איז אירגענד וועלכע מערקווירדיגע ים־טהיער. קאַפּיטאַן נעמאָ האָט מיר יעצט אַ פרעג געטהון אויב איך וויים עטוואָס פון דעם טרויריגען צופאַל וואָס האָט געטראָפען מיט לאַ־פּערוז.

„אַזוי פיעל ווי די גאַנצע וועלט וויים האָב איך דארויף גענענטפערט.

„און קענט איהר מיר זאָגען וואָס וויים די גאַנצע וועלט?" האָט דער קאַפּיטאַן געפרעגט מיט אַ מיענע פון שפּאָט.

„זעהר גערן" מיט דיעזע אַנטוואָרט האָב איך אָנגעפאַנגען צו ערקלעהרען די פאָלגענדע בעגעבענהייטען. קאָמאַנדאַנט לאַ־פּערוז און זיין אונטער־

בעפעהלסהאבער קאפּיטאַן ד׳לאנגעל זיינען אים יאָהר 1785 געשיקט געוואָרען פון די פראנצויזישע רעגיערונג, אום איינע רייזע ארום די וועלט פאַרצונעהמען. זיי זיינען אַבגעפּאָהרען אויף די קריעגס־שיפען בוסאָל און אסטראָלאב, וועלכע זיינען שוין קיין מאָל מעהר צוריק ניט געקומען.

זעקס יאָהר שפּעטער האָט די פראנצויזישע רעגיערונג ארויסגעשיקט צוויי אַנדערע גרויסע שיפען, אום צו געפינען וואָס מיט דעם קאָמאַנדאנט לא־פּערוז און זיינע קאמעראדען איז געוואָרען. דער קאָמאַנדאנט פון די צווייטע שיפען איז דורכגעפאָהרען דיעזע אַלע געגענדען, האָט זאָגאר פאַרביי וואניקאָראַ געזעגעלט זיך ניט אבשטעלענדיג און זיין ציעל ניט עררייכט, דען עס איז איהם וועגען דעם פערשוואונדענעם לא־פּערוז ניט געלונגען עט־וואָס צו ערפאהרען. איבערהויפּט האָט דיעזע צווייטע עקספּעדיציאָן אויך זעהר טרויעריג זיך געענדיגט. דער קאָמאַנדאנט, צוויי פון זיינע אָפיציערען און אייניגע מאַטראָזען זיינען ערמאָרדעט געוואָרען און די איבריגע האָבען קוים בעוויזען זיך צו רעטען.

די שפּורען פון דעם פערשוואונדענעם לא־פּערוז האָט צוערסט געפונען דער אַלטער ענגלישער קאַפּיטאַן דיללאָן, וועלכער איז זעהר בעוואנדערט אין דיעזע געגענדען פון שטילען אָקעאַן. אַלס דיללאָן איז אים יאָהר 1824 גע־קומען צו די אינזעל טיקאָפּיא האָט אַ ווילדער איהם אָנגעבאָטען צו פערקויפען אַ זילבערנעם גריף פון אַ דעגען און דערביי ערצעהלט אז מיט אַ יאָהר זעקס צוריק, אַלס ער וואר אויף דעם אינזעל וואניקארא, האָט ער געזעהן צוויי ווייסע מענשען, וואָס זיינען דאָרט פערבליעבען פון אַ שיף, וועלכע איז ביי דיעזען אינזעל אונטערגעגאנגען.

דיללאָן האָט באַלד געקלעהרט אז דא האַנדעלט זיך וועגען די שיפען פון לא־פּערוז, דען מיט זייער פערשווינדען האָט זיך דאמאלס די גאנצע וועלט שטארק אינטערעסירט. ער האָט זאָגאר געוואָלט באַלד פאָהרען נאָך וואַ־ניקאָראַ אָבער די שטראָמונגען און די ווינדען ווארען איהם ענטגעגען, דארום איז איהם ניט מעגליך געוועזן זיין וואונש אויסצופיהרען. אַלס ער איז נאָך אַ געוויסע צייט צוריק געקומען נאָך קאַלקוטא האָט די ענגליש־אַזיאַטישע געזעלשאַפט איהם געגעבען אַ גרויסע שיף און אים יאָהר 1827 איז ער מיט איין אַגענט פון די פראנצויזישע רעגיערונג אָבגעפאָהרען, אום צו ענטדעקען וואָס מיט לא־פּערוז און מיט זיינע מאַנשאַפט איז געוואָרען.

נאָך פערלויף פון זעקס מאָנאַטען איז ער אָנגעקומען אין האַפען וואַני־קאָראַ, גראַדע וואו אונזער נאָוטילוס געפינט זיך יעצט. עס האָבען זיך באַלד געפונען פערשיעדענע אייזערנע כלים, אנקערס, קוגלען, צובראָכענע אסטראָנאָמישע אינסטרומענטען, אַ בראָנזענע גלאָק, אויף וועלכע עס זוארען אויסגעגאָסען די בוכשטאַבען „באַזען האָט מיך געמאַכט" און נאָך

אזעלכע זאכען, וואָס בעוויזען דייטליך אז זיי שטאַמען פון לאַ־פּערוז׳ס שיפען. עס איז אַלזאָ קיין צווייפעל געווען אז דאָ איז די שטעלע וואו זיי זיינען פעראונגליקט געוואָרען. מעהר האָט אָבער דיללאָן ניט געקענט ער־פאהרען, און נאָך פערלויף פון פיער מאָנאַטען איז ער פון דאַנען אב־געריי זט.

אונטערדעסען האָט א געוויסער דומאָנס ד׳אורוויללע, קאמאנדאנט פון א קריעגס־שיף אסטראָלאַב, זיך אויך ערקונדיגט וועגען די שפּורען וואָס זיינען פון דעם פערשוואונדענעם לאַ־פּערוז ענדעקט געוואָרען, און ניט ווי־סענדיג פון דיללאָן׳ס אונטערנעהמונג האָט ער בעשלאָסען דיעזע שפּורען נאָכצופאָרשען. מיט איינינע מאָנאַטען נאָך דיללאָן׳ס אברייזע איז די אסט־ראָלאַב אָנגעקומען צום אינזעל טיקאָפּיא און ד׳אורוויל האָט פון דאַנען מיט־גענומען אָלס דאָלמעטשער און פיהרער א געוויסען דעזערטיר, וועלכער האָט דאָ געוואָהנט צווישען די ווילדע, דאַן איז ער אויך מיט זיין שיף אים אנפאנג פון יאָהר 1827 געשטאַנען אין דיעזען האַפען פון וואניקאָרא.

איינינע טעג שפּעטער האָבען די אָפּיציערען פון אסטראָלאַב געפונען אויפ׳ן אינזעל נאָך פיעלע אַנדערע געגענשטאַנדען פון לאַ־פּערוז׳ס פער־שוואונדענע שיפען. מען האָט אויך זיך פאנאנדער גערעדט מיט די ווילדע איינגעבאָרענע, אָבער דאָס וואר שוין א געשיכטע מעהר ווי מיט 40 יאָהר צוריק. די עלטערע פון די אינזעל בעוואָהנער האָבען זיך אָנפאַנגס ארויס געמאַכט אז זיי ווייסען גאָר פון אזאַ צופאַל ניט. וואהרשיינליך האָבען זיי זיך מיט דעם פעראונגליקטען לאַ־פּערוז זעהר שלעכט בעגאַנגען און דארום זיינען זיי יעצט געווען ערשראָקען, אז די אנגעקומענע ווייסע מענשען וועלען דאפיר פון זיי ראַכע נעהמען. ענדליך איז דעם קאמאנדאנט ד׳אורוויל געלונגען זייער אנגסט צו בערוהיגען, און דעם נעכסטען טאָג האָבען זיי דורך געשענקע און פריינדליכע ווערטער זיך געלאָזען איבעררעדען צו צייגען די שטעלע וואו לאַ־פּערוז האָט שיפּברוך געליטען.

צווישען די קאָראַלען־ פעלזען, אונטער א טיעפענים פון איינינע קלאַפטער, זיינען געפונען געוואָרען פיעלע פערשיעדענע זאכען פון לאַ־פּערוז׳ס אונטערגעגאַנגענע שיפען, צווישען זיי אויך א גרויסער אנקער און א קאַנאָנע, וועלכע די מאַנשאַפט פון אסטראָלאַב האָט מיט גרויסע שוויערינקייטען ארויס גענומען.

דומאָנט ד׳אורווילל איז באַלד נאָכדעם קראַנק געוואָרען און דארום איז זיין שיף געבליעבען איינינע מאָנאַט אין וואניקאָרא. אין פערלויף פון דיע־זער צייט האָבען זיי די געשיכטע מיט לאַ־פּערוז נאָך גענויער ערפאהרען. נאָכדעם ווי זיינע שיפען זיינען צובראָכען געוואָרען אויף די ארומינע פעלזען האָט ער מיט די גרעסטע טהייל פון זיין מאַנשאַפט זיך גערעטעט אויף דיע־

זער אינזעל. אין אַ קורצע צייט האָבען זיי פון די מאטעריאלען, וואָס זיי־נען איבערגעבליעבען פוןביידע געשטראַנדעטע שיפען, אויסגעבויט אַ קלע־נערע שיפעל, אויף וועלכע זיי זיינען אַבגערייזט, וואוהין ווייס מען ביז היינטיגען טאָג ניט.

„אזוי גלויבט מען ביי אייך, אויף דער יבשה" האָט קאַפּיטאַן גענומען זיך אָבגערופען „אָבער איך קען אייך דעם שלום פון דיעזע טרויריגע געשיכ־טע דייטליכער ערקלעהרען. דער קאמאנדאנט לאַ־פּערוז איז נאָך דעם אונ־טערגאנג פון זיינע שיפען אויף דיעזער אינזעל גוט אויפגענומען געוואָרען. דאָ האָט ער און זיין מאַנשאַפט זיך באַלד איינגעאָרדענט און אין אַ קורצע צייט איז זיי ווירקליך געלונגען אַ קליינע שיפעל אויפצובויען. אייניגע מאַטראָזען זיינען דאָ געבליעבען צוריק, וועלכע זיינען שוין יעצט טויט. די איבריגע מאַנשאַפט איז צוזאמען מיט זייער קאָמאנדאנט אַבגעפאָהרען. זיי האָבען זיך פון דאנען געווענדעט צו די סאַלאָמאָן־אינזלען און דאָרט, ביי מזרח זייט, האָט אויך זייער קליינע שיפעל געשטראַנדעט, אָבער דיעזעס מאָל איז דער קאמאנדאנט מיט די גאנצע מאַנשאַפט דערטרונקען גע־וואָרען."

„און פון וואנען ווייסט איהר דאָס אלעס ?" האָב איך געפרעגט מיט גרויס בעשטירצונג.

„אָט דאָס האָב איך געפונען אויף דער שטעלע פון דעם לעצטען שיפ־ברוך."

מיט דיעזע ווערטער האָט דער קאַפּיטאַן מיר דערלאַנגט אַ פּעררושטען בלעכענעם קעסטעל, אויף וועלכען עס וואר דעננאָך דייטליך צו זעהען דעם הערב פון די פראנצויזישע רעגיערונג, עפענענדיג דעם קעסטעל האָב איך דארין געפונען, אָבגעבלאַקירטע אָפּיציעלע פּאַפּיערען, וועלכע עס איז נאָך מעגליך געווען ריכטיג דורכצולעזען. דאָס וואַרען אָריגינאַל־אינסטרוקציאָ־נען, וועלכע דער דאַמאליגער פלאָטע־מיניסטער האָט געגעבען צום קאמאנ־דאנט לאַ־פּערוז. אויף דעם ראנד פון דיעזע פּאַפּיערען וואָרען אויפגעשריע־בען בעמערקונגען מיט די אייגענע־האַנד פון קעניג לודוויג דעם 16טען.

„לאַ־פּערוז ליעגט אין גראַב פון קאָראַללען" האָט דער קאַפּיטאַן אויסגעשפּראָכען מיט אַ ריהרענדע שטימע „פיר אַ זעע־פאַהרער איז דאָס דער שעהנסטער טויט, וועלכען איך וואָלט אויך פיר זיך ווינשען, ווען מיין צייט וועט קומען".

צוואנציגסטעס קאפיטעל.

דער טאררעס קאנאל.

איך האב יעצט מעהר קיין לוסט געהאט די אינזעל וואניקארא צו בע־טרעטען און באלד נאכדעם איז דער נאוטילוס ווייטער אבגעפאהרען. אין די נעכסטע דריי טעג האבען מיר ווידער דורכגערייזט א שטרעקע פון גענוי אכט הונדערט מייל.

דעם ערסטען יאנואר 1868 איז מיין דיענער קאנסייל געקומען צו מיר אויפ'ן פלאטפארם.

„דארף איך דעם העררן היינט א גליקליכעס ניי־יאהר ווינשען ?" האט דער עהרליכער יונג געפרעגט.

„ווארום ניט, קאנסייל ? איך נעהם אן דיין גליקוואונש מיט דאנק, גראדע ווי אימער, ווען מיר וואלען נאך אין אונזער שטילע פאריזער וואה־נונג. נור איך וועל דיך פרעגען וואס הייסט ביי דיר אייגענטליך גליק אונ־טער די אומשטענדען אין וועלכע מיר געפינען זיך יעצט ? מיינסט דו דא־מיט צו זאגען אז דיעזעס יאהר זאל אונזער געפאנגענשאפט אויפ'ן נאוטילוס איין ענדע נעהמען, אדער מיר זאלען דעם יאהר אויסלעבען אום דיעזע מערקווירדיגע רייזע פארטצוזעטצען ?"

„וואהרהאפטיג." האט קאנסייל ערקלעהרט „איך וויים ווירקליך ניט וואס דעם העררן אויף דיעזע פראגע צו ענטפערען. פארלויפיג האבען מיר צייט די ציווי מאנאט, וואס מיר געפינען זיך אויף דיעזען שיף, קיין אור־זאכע זיך צו בעקלאגען, אדער צו לאנגווייליגען. מיר זעהען אימער אזעלכע ערשטוינענדע וואונדער וואס איינער איז מערקווירדיגער ווי די אנדערע. איך מיין אז מיר וועלען ניעמאלס מעהר האבען אזא געלעגענהייט די אינטער־ליכסטע געהיימניסע פון וועלט־מעער צו ערפאהרען."

„ניין, ניעמאלס, קאנסייל !" האב איך בעשטעטיגט.

„אויסערדעם מוז מען זאגען אז צו אונזער קאפיטאן פאסט ריכטיג זיין לאטיינישער נאמען, דען דאס ווארט נעמא בעדייטעט אויף דיעזער שפראכע ניעמאנד, און ער איז ווירקליך פיר אונז אזוי ווי ניעמאנד, דען מיר בעקומען איהם זאגאר זעלטען צו זעהען. איך מיין אלזא אז מיר קע־נען מיט צופריעדענהייט זיך ווינשען דיעזען יאהר דא צו פערברענגען, אום מיר זאלען אלע וואונדערבארקייטען פון דער נאטור קענען בעטראכטען."

„נון, אלעס צו זעהען וואלט אביסעל צו לאנג מוזען דויערען" האב איך געלאכט „אבער זאג מיר קאנסייל, וואס דענקט יעצט עדוארד לענד וועגען אונזער בעפינדונג אויף דיעזער שיף ?"

„ער איז נאָך אימער אזוי בייז ווי פריהער און הערט ניט אויף צו פלוכען דעם צופאַל וואָס האָט אונז אהער געבראַכט. ביי איהם האָט קיין זאַך קיין ווערטה ניט, אויסער אַ שטאַרקען שנאַפּס און אַ גוטע שטיק בראַ־טען פון רינד־פלייש; און ווייל ער קען אזעלכע זאַכען דאָ ניט בעקומען איז איהם דאָס לעבען אויפ'ן נאַוטילוס אזוי פערהאַסט אז ער וואָלט וועלען וואָס שנעלער פון דאַנען לויז ווערען. נו, און איהר, מיין הערר, ווי געפעלט אייך אונזער יעצטיגע לאַגע?"

„איך בין צופריעדען, דען יעדענפאַלס קען מען דאָך ניט געהען געגען די אָרדנונגען וואָס זיינען איינגעפיהרט אין נאַוטילוס. פיר דיין גליקוואונש צום נייעם יאָהר, קאָנסייל, בין איך דיר זעהר דאַנקבאַר; קיין געשענק קען איך דיר לײדער היינטיגען מאָל ניט געבען."

„אָה, מיין הערר'ס גוטע ווערטער זיינען פיר מיך די שעהנסטע מתנה!" האָט דער טרייער יונגע אויסגערופען און באַלד נאָכדעם איז ער ארויסגעגאַנגען.

דעם צווייטען יאַנואַר זיינען מיר געקומען אין די געפעהרליכע געגענד פון דעם קאָראַללען־מעער, וועלכע געפינט זיך ניט ווייט פון אויסטראַליען. מיר זיינען אַלזאָ פון די יאַפּאַנישע ברעגעס ביז אהער שוין דורך געפאָהרען אַ שטרעקע פון מעהר ווי עלף טויזענד מייל. אונזער נאַוטילוס איז יעצט געשוואומען דורך דיעזעלבע פירכטערליכע קאָראַללען־פעלזען וואו די שיפען פון דעם בעריהמטען קאַפּיטאַן קוק זיינען שיער צושלאַגען געוואָרען. איך האָב געהאַט גרויס לוסט צו בעטראַכטען פון אויבען דיעזען אונרוהיגען מעער, ווי זיינע וואַסערען קאָכען און רוישען אזוי ווי מיט דעם געברילל פון אַ דונער, אָבער גראַדע יעצט איז דער נאַוטילוס ארונטער אין איין אונענדלי־כע טיעפענים און איך האָב פון די הויכע קאָראַללען־ווענד מעהר גאָר ניט גע־קענט זעהען.

צוויי טעג נאָכדעם ווי מיר זיינען דורך געפאַהרען דעם קאָראַללען־מעער האָבען זיך געגען אונז פאָרגעשטעלט די ברעגעס פון דאָס לאַנד פּאַפּואַזיען. קאַפּיטאַן נעמאָ האָט מיר געלאָזט זאָגען אז ער וועט דורך פאָהרען דעם טאָ־רעס קאַנאַל, וועלכע פיהרט פון דעם שטיללען אָקעאַן אין דאָס אינדישע מעער. דיעזע געגענדען זיינען פיר געוועהנליכע שיפען העכסט געפעהרליך, איבער די גרויסע פעלזען אין וואַסער און נאָך מעהר איבער די ווילדע מענ־שען וואָס בעוואָהנען די ארומיגע אינזלען.

דאָס לאַנד פּאַפּואַזיען איז אַ גרויסער אינזעל, פיער הונדערט מייל לאַנג ביי הונדערט דרייסיג די ברייט. זי ליעגט אויף דעם 19טען מערידיאַן פון דרום זייט עקוואַטאָר און 146 גראַד פון פּאַריז. אום צוועלף אוהר, אלס דער שיף'ס לייטנאַנט האָט אויפגענומען די הויכקייט פון דער זונן האָב איך

בעמערקט דעם שפּיטציגען בארג ארפּאלקס, וועלכער שטעהט אין מיטען פון דיעזען גרויסען אינזעל.

דער נאוטילוס איז אלזאָ יעצט אריין געפאהרען אין דיעזען ענגען קאַנאַל וואָס רעכענטו זיך אלס דער געפעהרליכסטער אין דער וועלט, וועלכען די מוטהיגסטע זעע־פאהרער האָבען זיך קוים געקענט דערוועגען דורך צו שווימען. דער בעריהמטער דומאנד ד'אורוויללֿ האָט מיט זיין קריעגס־שיף פּראָבירט דיעזע רייזע צו מאכען, אָבער עס האָט ניט פיעל געפעהלט ער זאָל אין גאנצען אונטערגעהען; דעננאָך האָט קאפּיטאן נעמאָ יעצט גע־וואָלט זיין נאוטילוס דורך אזעלכע שרעקליכע פעלזען דורך פיהרען.

דער קאנאל טאָררעס איז אונגעפעהר דרייסיג מייל די ברייט, אָבער די גאנצע שטרעקע איז פערשטעלט מיט קליינע אינזלאך, אונטערוואסער־דיגע פעלזען און הויכע שטיינער, דורך וועלכע עס איז זעהר שווער זיך דורך צו שלאגען. דארום האָט יעצט דער קאפּיטאן אויך אנגעווענדעט אלע מיט־לען פון פאָרזיכטיגקייט און דער נאוטילוס איז גאנץ לאנגזאם געשוואומען זיך דרעהענדיג צווישען דיעזע אלע נאטירליכע הינדערניסע.

איך מיט מיינעביידע קאמעראדען האָבען בענוצט די געלעגענהייט און מיר זיינען ארויסגעגאנגען אויפ'ן פּלאטפאָרם, אום די ארומיגע געגענדען צו בעטראכטען. איך גלויב צו בעמערקען אז אין דעם שטייערמאן'ס גלע־זערנע הייזעל געפינט זיך דער קאפּיטאן זעלבסט, וואהרשיינליך אום אכ־טונג צו געבען אז דאָס שיף זאָל אויף אזא געפעהרליכען וועג ריכטיג געפיהרט ווערען.

איך האָב מיטגענומען פון זאלאָן די בעסטע לאנד־קארטען פון קאנאל טאָררעס, וואָס זיינען די לעצטע צייטען ארויסגעגעבען געוואָרען, אום נאָכ־צוזעהען אין וועלכע פּונקטען מיר פאָהרען דורך. דער ים ארום נאוטילוס האָט געבראוזט ווי אין גרעסטען וואוטה; דער שטראָם פון די וועללען האָט זיך ברומענדיג געבראָכען איבער די קאראללען ריפען און פעלזען, פון וועלכע אין פערשיעדענע ערטער האָבען זיך ארויסגעזעהען די שארפע שפּיטצען.

„דאָס איז איין זעהר שלימער מעער!“ האָט עדוארד אויסגעשפּראָכען שטעהענדיג נעבען מיר.

„יא, זעהר געפעהרליך“ האָב איך געענטפערט „איך בין נאָך ניט זי־כער אויב דער נאוטילוס וועט דאָ גליקליך ארויסקומען.“

„נון, דער פערדאמטער קאפּיטאן ווייס וואהרשיינליך גאנץ גענוי ווי דאָ דורך צו קריעכען. אט זעהט נור יענעם שארפען קאראללען שפּיטץ! דער נאוטילוס וואָלט געווים צובראָכען געוואָרען אויב ער זאָל זיך נור אן איהם אבקלאפּען, אָבער ער געהט פאָרביי איהם קוים אויף איין האאר בע־ריהרענדיג.“

די לאגע איז ווירקליך געווען זעהר געפעהרליך, אבער עס האט אויס־נעזעהען אזוי ווי אונזער שיף וואלט דורך א צויבער־קראפט דורך די ענגסטע ערטער זיך דורך געקוועטשט. דרעהענדיג זיך ווי א שלאנג פארביי פער־שיעדענע קליינע אינזלען, אין אלערהאנד ריכטונגען, דורך ווענינ בעקאנ־טע געגענדען און די שלימסטע געפעהרליכסטע ערטער, ביז מיר זיינען אנגע־קומען ניט ווייט פון דעם אינזעל קוועבאראר.

עס וואר אונגעפעהר דריי אוהר נאכמיטאג. די ברויזענדע וואסערען זיינען געווען הויך אויסגעשטיגען. דער נאוטילוס איז גראדע יעצט פארביי־געפאהרען ביי א צוויי מיילען ווייט פון ברעג. פלוצלונג בין איך געפאלען צו דער ערד, ווי איינער וואלט מיך א שטויס געגעבען. דער נאוטילוס איז ענדליך ארויף אויף איין אונטערוואסערדיגען פעלזען און איז געבליעבען זיצען אויף איהם פעסט, עטוואס איינבויגענדיג אויף די לינקע זייט.

אלס איך בין ווידער אויפגעשטאנען האב איך דערזעהען אז קאפיטאן נעמא מיט זיין לייטענאנט זיינען ארויסגעגאנגען אויפ'ן פלאטפארם. זיי האבען צווישען זיך גערעדט אויף זייער שפראך, בעטראכטענדיג די יעצטי־גע לאגע פון שיף, וועלכע האט ווי עס ווייזט אויס קיין שאדען בעקומען, דען איהר קערפער וואר אין דער טהאט שטארק גענוג געבויט. עס איז אלזא ניט געווען וואס מורא צו האבען אז איבער א ברוך אדער א לאך זאל דאס שיף אנגעפילט ווערען מיט וואסער, דעננאך איז אבער די געפאהר געווען זעהר גרויס, דען זאגאר יעצט, ווען דער ים איז אויפגעשטיגען, זיצט דער נאוטילוס אזוי ווי געשמיעדט צום פעלזען, און שפעטער ווען דאס וואסער וועט אבפאלען איז נאך ווענינער האפנונג פון דאנען זיך צו בעפרייען. דעם קאפיטאן'ס אויסגעצייכענטע אפאראטען קענען אין דיעזען פאל ווענינ וואס העלפען, דען זיי זיינען דאך ניט אים שטאנד דאס שיף אין די לופט אויפ־צוהויבען.

אין יעדען ים גיעבט עס צו א בעשטימטע צייט אין יעדען טאג א פער־ענדערונג: עס קומט צו וואסער און דאן פאלט עס ווידער אב. די ערסטע ערשיינונג איז ניט איבעראל גלייך; אין מאנכע מעערען שטייגט דאס וואסער העכער און אין אנדערע ניעדריגער. אויף דעם שטיללען אקעאן, וואו מיר געפינען זיך יעצט, איז דאס וואסער־אויפשטייגונג ניעדריגער ווי אי־בעראל, דארום קען קאפיטאן נעמא ניט רעכנען אז דער צוקומענדיגער וואס־סער וועט דעם נאוטילוס אויפהויבען פון פעלזען, אויף וועלכען ער זיצט יעצט אזוי ווי צוגעמויערט, אבוואהל דאס שיף איז געבליעבען ניט בע־שעדיגט און פיר די געפאהר פון א ברוך איז ניט געווען וואס מורא צו האבען.

וועהרענד איך בין געשטאנען און בעטראכט דיעזע לאגע פון שיף איז

דער קאפיטאן צו מיר צוגעגאנגען מיט זיין געוועהנליכע רוהיגע קאלטבליטיגע מיענע.

„דיעזער צופאל, הערר קאפיטאן" האב איך צו איהם געזאגט „וועט איך וואהרשיינליך צווינגען איהר זאלט וויעדער ווערען א בעוואהנער פון די טרר־קענע ערד, וועניגסטענס אויף א בעשטימטע צייט, ביז עס וועט מעגליך זיין דעם נאוטילוס אראפצונעהמען פון פעלזען."

„ניין, הערר אראנאקס" האט דער קאפיטאן געענטפערט מיט א טאן פון שפאט „דער נאוטילוס איז נאך ניט אין אזא געפאהר ווי איהר גלויבט. ער איז נאך אים שטאנד איך צו צייגען אלע וואונדער פון מעער. אונזער רייזע האט זיך ערסט יעצט אנגעפאנגען און איך רעכען נאך לאנג צו געניע־סען דעם פערגניגען פון אייער געזעלשאפט."

איך האב זיך געמאכט ניט פערשטעהענדיג דיזע שפאטישע בעמערקונג.

„אבער, קאפיטאן" האב איך ערוויעדערט „דאס וואסער אין מעער איז גראדע יעצט אין די צייט פון העכסטע אויפשטייגונג און איך זעה קיין מי־טעל ווי עס זאל מעגליך זיין דעם נאוטילוס פון פעלזען אראפ צו נעהמען."

„דאס איז שוין ריכטיג גענוג, הערר פראפעסאר. אויף די געוועהנ־ליכע טעגליכע וואסער־שטייגונג האבען מיר ניט וואס צו רעכנען. איהר פערגעסט דעננאך אז אין די נאכט, ווען דער מאנד שטעהט פולל אין הי־מעל, קומט צו אין ים וואסער מעהר ווי געוועהנליך. נאך פערלויף פון פינף טעג האבען מיר פאללמאנד און דאן בין איך זיכער אז מיר וועלען אים שטאנד זיין אונזער רייזע וויטערע פארטצוזעטצען."

נאך דיעזע ערקלעהרונג אין דער קאפיטאן מיט זיין לייטענאנט אראפ צוריק אונטען אין שיף. דאס וואסער ארום איז געוועזן גאנץ רוהיג און האט שוין ערררייכט די העכסטע שטופע פון זיין אויפשטייגונג, זא דאס קירצליך וועט עס וויעדער אנפאנגען אבצופאלען און דאן וועט דער נאוטילוס נאך פעסטער זיטצען אויף זיין אונטערוואסערדיגען פעלזען.

„נון, מיין הערר?" האט עדוארד לענד א פרעג געטהון צוגעהענדיג צו מיר מיט קאנסייל'ן „ענדליך איז דיעזעס פערדאמטע שיף ניט אים שטאנד וויטער צו רייזען. איך גלויב אז ווען דער קאפיטאן זאל ארוים ווארפען אלעס וואס אין נאוטילוס געפינט זיך, אום די שווערקייט פון שיף לייכטער צו מאכען און אנשמרענגען אלע זיינע מאשינען וועט ער אויך ניט אים שטאנד זיין איהר פון ארט צו ריהרען."

„ער רעכענט גאר ניט אז אזעלכע מיטלען וועלען נויטהיג זיין" האב איך ערקלעהרט „נאך זיין מיינונג וועט צו דער צייט פון פאללמאנד דאס אויפשטייגענדע וואסער אליין דאס שיף אויפהויבען."

„ניין, דאס וועט ניעמאלס געשעהען!" האט עדוארד געענטפערט

מיט א בייזען טאָן „איך זאָג אייך אז דיעזעס שטיק אייזען איז יעצט ווערטה מעהר ניט וויא אויף ברוך צו פערקויפען, אונד דארום ווערען מיר געוויס פון דעם קאפּיטאן'ס אנגענעהמע געזעלשאפט קענען ערלויזט ווערען. איך גלויב אז מיר קענען שוין יעצט פּרובירען פון דאנען צו ענטלויפען; די טרוקענע ערד איז דאָ ניט ווייט."

„פריינד עדווארד" האָב איך ערוויעדערט „מיר דאכט זיך אז איהר זייט אין אירטהום, דער נאוטילוס איז פאָרלויפיג ניט אונטערגעגאנגען אונד נאָך פערלויף פון פיער טעג ווערען מיר דאָך זעהען אויב ער קען ווייטער רייזען אָדער ניט. איבריגענס וואָלט איך אייער ראטה צו ענטלויפען אָנגענומען ווען מיר וואָלטען היינט געשטאנען געגען א האפען פון ענגלאנד, אָדער פראנקרייך יעצט אָבער, ביי די אינזעל פאפּואזיען, איז די זאך עטוואס אנדערש; אין דיעזען לאנד, וואס איז בעוואָהנט מיט ווילדע מענשען, קענען מיר ניט האָפען גליקליך זיך דורך צו שלאָגען, אונד עס איז גלייכער אָב צו ווארטען אונד זעהען וואס דאָ וועט מיט דעם נאוטילוס ווערען."

„אָבער מיר וואָלטען דאָך וועניגסטענס געקענט פּרובירען אויף דיעזעס לאנד צו קומען!" האט עדווארד אויסגערופען „אויף דעם אינזעל, אונטער די בוימער פון וואלד, געפינען זיך דאָך לאנד־טהיערע, וועלכע ענטהאלטען אין זיך קאָטלעטען אונד ראסטביף, אזעלכע שפּייזען וואס איך וואָלט זעהר גערן וועלען געניסען."

„אין דיעזער הינזיכט איז פריינד עדוארד פאָלקאָמען גערכט" האט קאנסייל זיך אָבגערופען „ווען דער העדר זאָל דארום בעטען זיין פריינד, דעם קאפּיטאן, גלויב איך אז ער וואָלט אונז ערלויבען צום ברעג צו פאָהרען, מיר זאָלען וועניגסטענס ניט פערגעסען ווי מען געהט ארום אויף דעם הארטען באָדען."

איך האָב מיינע קאמעראדען פערשפּראָכען מיט קאפּיטאן נעמא וועגען דעם איבער צו ריידען, אָבוואָהל עס וואר מיר שווער צו גלויבען אז ער וועט דערויף אייינשטימען. אָבער צו מיין גרויסען ערשטוינען האט ער מיר באלד, ביי'ן ערשטען ווארט, מיט די בעכטע געפעליגקייט די ערלויבניס געגעבען דיעזען שפּאציר צו מאכען, אונד דאביי אויך ניט געפאָדערט פון מיר א פערשפּרעכען אז מיר זאָלען אויף דעם נאוטילוס צוריק קומען. וואהרשיינליך פערשטעהט ער זעהר גוט אז ענטלויפען אין דיעזע ווילדע לאנד איז פיר אונז אונמעגליך אונד אז עס איז שוין פיעל גלייכער אלס געפאנגענער אויף זיין שיף צו פערבלייבען איידער אריין צו פאלען אין די הענד פון די שרעקליכע איינוואָהנער פון פאפּואזיען, וואו עס גיבען נאָך זאָגאר גאנצע שטאמען פון מענשענפרעסער.

דען פאָלגענדען פריה מאָרגען איז פיר אונז געווען פארבערייטעט דאס

קליינע שיפעל, וועלכע צוויי מאן האבען אראפ גענומען פון פלאטפארם אונד ארונטער געלאזען אין מעער. איך האב אנפאנגס געגלויבט אז קאפיטאן נעמא, אדער וועניגסטענס אירגענד וועלכע מאנשאפטען, וועלען אונז בעגלייטען, אבער דאס וואר ניט דער פאל; דאס שיפעל איז געשטאנען פערטיג מיט רודערס אונד אלע נויטווענדיגקייטען, אונד עס שטעהט אונז פריי זיך אריין צו זעטצען אונד אבצופאהרען. פער דעם ערפאהרענעם עדוארד לענד איז עס א קלייניגקייט דורך צו פיהרען דאס שיפעל צווישען די פעלזען ביי'ן ברעג אונד אין דיעזער הינזיכט דארפען מיר קיינעם'ס הילפע ניט האבען.

דאס מעער איז געווען גאנץ רוהיג. פון לאנד האט געוועהט א לייכטער ווינטעלע, איך און קאנסייל האבען קרעפטיג גערודערט, וועהרענד עדוארד לענד האט געפיהרט אונזער שיפעל דורך דעם שמאלען פאהר־וואסער, צווי־שען די פעלזען וואו דער וועג וואר גאנץ פרייא.

עדוארד איז געווען אויסער זיך פון פרייד. ער האט אויסגעזעהן אזוי גליקליך ווי א געפאנגענער וואס איז יעצט פון קערקער ענטלאפען אונד אין דיעזער מינוט איז איהם געוויס ניט געקומען אויפ'ן זינען אז ער וועט שליסליך מוזען אין דיזעלבע געפענגניס צוריק קעהרען.

„פלייש!" האט ער ניט אויפגעהערט מיט ענטציקונג אוים צו רופען „יעצט וועלען מיר וויעדער עסען פלייש, אונד נאך וואס פיר פלייש! עכ־טעס ווילד־בראטען! שאדע נור אז מיר קענען דאצו קיין גוטע שטיק ברויט בעקומען, אבער עס מאכט ניט אוים. מען דארף אלעס גוטעס מיט איין מאל ניט פערלאנגען. ראסט־ביעף געבראטען אויף גליהענדע קאהלען איז דאך ווירקליך ניט קיין שלעכטע געריכט!"

„נאשער!" האט קאנסייל פון איהם געלאכט „איהר שילדערט עס אזוי לעבהאפט אז מיר פערוועלט זיך שוין אויך דיעזען געריכט צו געניסען."

„די פראגע איז אבער" האב איך איינגעווענדעט „ אויב עס גיעבט איבערהויפט אין דיעזע וועלדער טהיערע וואס קענען נוטצען צום שפייזען, ביליכט וועלען מיר געפינען אנדערע וואס וועלען לוסט האבען דעם גע־שמאק פון מענשען־פלייש צו פראבירען."

„גאנץ ריכטיג, הערר אראנאקס!" האט עדוארד אויסגערופען מיט אזא מינע ווי ער וואלט פערטיג געווען א העלפאנד איין צושלינגען „איך בין זאגאר בערייט טיגער־קאטלעטען צו עסען, נור אום א פלייש־שפייז צו פערזוכען. יעדענפאלס וועל איך זעהען מיט מיין ערשטען שום צו טרעפען ענטוועדער א פיערפיסיגע בעשעפעניס אויף דער ערד, אדער א צוויי פיסי־גע אין דער לופט."

„ניין, זייט נור פארזיכטיג אונד זעהט ריכטיג צו ציעלען."

„זארגט ניט, הערר אראנאקס! רודערט נור שטארקער אונד זייט זי־

כער אז נאָך פערלויף פון א האלבע שטונדע וועל איך אויפטישען א געריכט נאָך מיין געשמאַק.״

אום אכט אונד א האלב אוהר איז אונזער שיפעל דורך נעפאָהרען גליקליך אלע פעלזען אונד זאנפט געלאַנדעט ביי א זאמדיגען ברעג פון אינזעל.

12־טעם קאַפיטעל.

איינינע טעג צו לאַנד

עס האָט אויף מיך געמאַכט א טיעפען איינדרוק אלס מיר זיינען יעצט נאָך פערלויף פון אזא לאַנגע צייט, וויעדער אויף דאָס טרוקענע ערד געקומען. עדוארד לענד, האָט א טאַנץ געטהאָן פון פרייד, אונד דאָך וואָרען ערשט נאָר צוויי מאָנאַטען פערפלאָסען פון דער צייט וואָס מיר זיינען געוואָרען פאססאַזשירען פון נאַוטילוס.

אין איינינע מינוטען זיינען מיר געווען א שטיק אָבגעגאַנגען פון ברעג, אויף דעם באָדען איבעראל צייגט זיך זיין רייכע פרוכטבארקייט אונד פון וויטען זעהט זיך דער געדיכטער וואלד, מיט זיינע אונגעהויערע בוימער, פון וועלכע איינינע זיינען ביז צוויי הונדערט פוס הויך. דאָס וואָרען פון פערשיעדענע פראַכטפאָלע זאָרטען, וועלכע מען געפינט נאָר אין דיא וואַרעמע לענדער. די נאַטור אין דיעזע געגענד איז ווירקליך מאַיעסטעטיש־שעהן אונד רייך, אָבער דער קאַנאַדיער בעמערקט עס גאָר ניט; ביי איהם איז דאָס ניטצליכע פאר׳ן מאָגען פיעל וויכטיגער ווי די שעהנהייט פון די נאַטור בילדער. באלד בעמרקט ער א קאָקאָס־בוים אונד שלאָגט אָב איינינע פון זיינע פרוכטען, צערברעכט זיי אונד מיר האָבען מיט פערגניגען זיך אָנגעטרונקען מיט זייער מילך אונד געגעסען זייערע קערנער, וועלכע וואָרען אין דיעזע מינוט פיר אונז פיעל געשמאַקער אלס די בעסטע שפייזען וואָס מיר געניסען אויף דער נאַוטילוס.

„פאָרטרעפליך!״ האָט עדוארד אויסגערופען, „אונד איך גלויב ניט אז אייער נעמא זאָל עטוואָס דאגעגען האָבען ווען מיר וועלען א לאַדונג פון דיעזע פרוכטען אויפ׳ן נאַוטילוס ברייננען.

„נאַטירליך ניט״ האָב איך געענטפערט „אָבער ער וועט דערפון ניט וועלען געניסען.

„דאַן וועט פיר אונז מעהר בלייבען,״ האָט קאָנסייל געלאַכט, וועלכער

איז יעצט געגען זיין קאַלטבלוטיגע געוואָהנהייט זעהר מונטער אונד פרעה־ליך געוואָרען.״

„נאָר איין וואָרט, מייסטער עדוארד״ האָב איך צום הארפוניער גע־זאָגט, וועלכער איז שוין יעצט געוועזן בעשעפטיגט פון אַ צווייטען בוים די קאָקאָס־ניס אָב רייסען „דיעזע פרוכטען זיינען געוויס זעהר גוט אונד גע־שמאַק, אָבער מיר דאַרפען אונטערזוכען אויב דאָ וועט ניט מעגליך זיין אַנדערע ניטצליכע פּראָדוקטען צו געפינען, איבערהויבט אירגענד וועלכע קרויטער.״

„מיין העררו האָט רעכט״ זאָגט קאַנסייל „אונד איך שלאָג פאָר אז מיר זאָלען אין אונזער שיפעל מאַכען דריי בעזונדערע אבטהיילונגען; איינע פיר בוים פרוכטען, דיא צווייטע פיר קרויטער אונד די דריטע פיר טהיער־פליייש.״

„אָה, פליייש, פליייש!״ האָט דער קאַנאַדיער אויסגעשריען „איך בין אזוי הונגעריג נאָך דיעזע שפייז אַז זאָגאַר אַ שטיק מענשען־פליייש וואָלט מיר יעצט זעהר גוט שמעקען.״

„עדוארד, עדוארד!״ האָט קאַנסייל מיט אַ קאָמישען גערעכטער אויס־גערופען „ איהר מענשען־פרעסער! אויב אזוי בין איך דאָך זאָגאר אין קאַיו־טע פון אייך ניט זיכער. עס קען זעהר מעגליך זיין אז אַ געוויסען פריה־מאָרגען וועל איך אויפוואַכען אַ האַלב־אויפגעפרעסענער.״

מיר זיינען אונטערדעסען אימער טיעפער אין וואַלד אריינגעקומען, דורך וועלכען מיר האָבען צייט צוויי שטונדען זיך ארום געטריעבען ניט בעמער־קענדיג אירגענד וועלכען לעבענדיגען וועזען; דאפיר אָבער האָבען מיר פון דעם פלאַנצען־רייך געפונען אַ זעלטענעם, קאָסטבאַרען שפייזע־פּראָדוקט. דאָס וואַר נעמליך דער בעוואוסטער ברויט־בוים, מיט זיינע גרויסע דיקע פריכטע, אין וועלכען עס געפינט אַ זאַרט מעהל, וואָס ווירד בענוצט צו באַקען די געשמאַקסטע ברויט. די נאַטור האָט דיעזע געגענדען וואו עס וואַקסט קיין תבואה פערזאָרגט מיט אזא בוים, וועלכער שפּענדעט זיינע פרוכטען אין פערלויף פון אכט מאָנאט אין יאָהר.

עדוארד לענד האָט אין זיינע צאָהלרייכע רייזען וואהרשיינליך דיעזען בוים גוט קענען געלערנט אונד ריכטיג פערשטאַנען ווי פון איהם דאָס ברויט צו פערפערטיגען.

„מיין העררו״ האָט ער זיך אָבגערופען „איהר וועט באַלד געניסען אזא געשמאַקע פאַסטעטע וואָס איהר קענט אין דער בעסטע בעקעריי פון פאַריז ניט בעקומען. מיינע פאַרבערייטונגען וועלען ניט לאַנג דויערען.״

איך האָב אויסגעשפּראָכען מיין צופריעדענהייט, וועהרענד עדוארד האָט צוזאַמען גענומען דארע צווייגען אונד אָנגעצונדען מיט זיין ברען־גלאָז.

אין איינע מינוטען האט שוין געפלאמט א לוכטיגער פייער. עדוארד צו שניידט א דוצענד פון דיעזע פרוכטען אויף גראבע שטיקער, אונד לייגט עס אריין אין פייער צווישען די קאהלען.

„איך זאג אייך, הערר פראפעסאר" רופט ער דאביי אויס מיט פער־גניגען „אויב דיעזע פאסטעטען ווערען אייך ניט געפעלען דאן מעגט איהר אויף מיר זאגען אז איך בין ניט דער קעניג פון הארפוניער."

נאך א קורצע צייט צייגט זיך אין די קאהלען א צארטער קלאהר־וויי־סער טייג אונד באלד איז אויך דיעזעס פרוכטען־בוים פאלשטענדיג פערטיג געוועזן. איך האב דעם ערשטען מאהל אין מיין לעבען פערזוכט אונד געפונען אז דאס איז ווירקליך א זארט געבעקס פיעל געשמאקער אלס אלע די יעניגע וועלכע מען מאכט פון געטריידע־מעהל.

„ליידער" האב איך געזאגט „קען מען דיעזע שפייזען ניט לאנג ער־האלטען אין א פרישען צושטאנד אונד איך גלויב אז עס נוצט דארום ניט פיעל פון זיי אויפ'ן שיף מיט צו נעהמען."

„איהר רעדט ווי א געלעהרטער, מיין הערר!" האט עדוארד ערוויע־דערט „קאנסייל, העלפט מיר נאר א רעכטע ביסעל פון דיעזע פרוכטען אויף צו זאמלען, זיי ווערען אונז זעהר גוט צו נוטץ קומען."

„אונד ווי ווילט איהר זיי דאן פארבעררייטען?" האב איך מיט נייגע־ריגקייט געפרעגט.

„גאנץ איינפאך, איך מאך פון דעם פרוכטען־מעהל אין איבערגעזויער־טען טייג, וועלכער קען גאנץ לאנג האלטען אונד ניט פערדארבען ווערען. צו יעדע צייט ווען אונז ווערט נאר געלוסטען, קענען מיר דאן אין דער נאוטי־לוס־קיך א גוטען ברויט זיך אויסבאקען."

„דאן פעהלט צו דיעזען ברויט גאר ניט מעהר?"

„נון מיט עטוואס גוטע קרויטער איז איהם פיעל בעסער צו געניסען" האט עדוארד ערקלעהרט.

אלס מיר זיינען מיט דעם איינזאמלען פון דיעזע ברויט־פרוכטען פער־טיג געווארען האבען מיר זיך בעגעבען ווייטער אין וואלד, אום אירגענד וועלכע אנדערע שפייזען אוים צו זוכען. ביז מיטאג צייט איז אונז אויך גע־גלונגען אויף צו זאמלען א רייכע צאהל באנאנען, אנאנאסען אונד פיעלע אנדערע אונגעוועהנליך גרויסע אונד אויסגעצייכענטע פריכטע, אבוואהל דיע־זע איינזאמלונג האט ביי אונז זעהר פיעל צייט גענומען, אבער מיר זיינען דאפיר גוט בעלאהנט געווארען.

„ענדליך, פריינד עדוארד" האט קאנסייל צום קאנאדיער זיך אבגע־רופען „ענדליך וועט אייך קיין זאך ניט פעהלען. יעצט האט איהר בעקו־מען אלעס וואס אייער הארץ געלוסט."

„נון, נאָך ניט אַלעס" האָט עדוארד מיט איין אונצופריעדענע מינע געענטפערט „קיין גאַנצען מאָהלצייט קען מען פון אַזעלכע פריכטען ניט האָבען. זיי זיינען נאָר גוט צום דעסערט; אָבער וואו איז די זופּ? דער בראָטען?"

„יא עדוארד" האָב איך פון קאַנאַדיער געלאַכט „עס איז זעהר צווייפעל־האַפט אויב איך וועט געלינגען היינטיגען מאָהל זיך צו פערשאַפען קאָט־לעטען"

„מיין הערר" האָט ער ערוויעדערט „אונזער יאַגד איז נאָך ניט געענ־דיגט, זאָנדערן זי פאַנגט זיך ערשט יעצט אַן. מיר וועלען באַלד אירגענד וועלכע טהיער געווים אַנטרעפען, אויב ניט דאָ איז אַנדערסוואו."

„אונד אויב ניט היינט איז מאָרגען" האָט קאָנסייל געלאַכט „דען עס איז שוין יעדענפאַלס צייט מיר זאָלען אומקעהרען צוריק צו אונזער שיפעל."

עס וואר ווירקליך שוין אונגעפעהר צוויי אוהר נאָך האַלבען טאָג אתּד מיר וואַרען אַזוי ווייט פון ברעג אַז עס איז נאָר קוים גענוג צייט איבערגע־בליעבען ביז נאַכט צוריק צו קומען. ניט קוקענדיג אויף עדוארד'ס פּראָטעס־טען האָבען מיר צוזאַמען גענומען אַלע אונזערע פרוכט־זאַמלונגען אונד זיך בעגעבען אויף דעם וועג צו אונזער שיפעל.

עס איז פאַרביי געהענדיג געלונגען נאָך אייניגע סאָרטען פּאַלמען־פּרוכ־טען אונד נאָך אַזעלכע זעלטענע שפייז אַרטיקלען צו געווינען, ביז מיר זיי־נען ענדליך געקומען צום שיפעל רייך אונד שוועהר בעלאַדען.

ענדליך אום פינף אוהר אָבענד האָבען מיר פערלאָזען דעם אינזעל אונד אַ האַלבע שטונדע שפּעטער זיינען מיר געוועזען אויפ'ן נאַוטילוס. אונ־זער שיף האָט אויסגעזעהן אַזוי ווי פערלאָזען; עס איז דאָרט קיין מענשען יעצט ניט געוועזען צו בעמערקען. עדוארד און קאָנסייל האָבען געבראַכט זיי־ערע פּראָדוקטען אין די שפּייכלער־קאַמערן אונד איך האָב מיך בעגעבען אין מיין צימער, וואו דאָס אָבענד־עסען איז שוין געשטאַנען אויפ'ן טיש גע־גרייט. איך האָב מיט אַפּעטיט געשפּייזט אונד דאַן זיך היגעלייגט שלאָ־פען."

דען פאָלגענדען פריה־מאָרגען איז די לאַגע פון אונזער שיף געבליע־בען ניט פערענדערט. דער נאַוטילוס זיצט נאָך אימער ווי איינגעמויערט אויף די קאָראַלען־פעלזען. איבעראַל איז שטיל אונד עס איז זאָגאַר קיין לעבענס־צייכען ניט צו בעמערקען. דאָס שיפעל איז נאָך געשטאַנען אויפ'ן וואַסער, אויף די זעלבע שטעלע וואו מיר האָבען עס נעכטען געלאָזען. מיר האָבען בעשלאָסען היינט נאָך אַ מאָהל אויף די אינזעל צו פאָהרען. עדוארד לענד האָפט אין זיינע יאַגד־אונטערנעהמונגען היינט גליקליכער צו זיין אונד פערלאַנגט מיר זאָלען איין אַנדער געגענד פון וואַלד בעזוכען.

באלד ווי די זון איז אויפגעגאנגען זיינען מיר שוין געווען אבגעפאהרען. די וואסער־שטייגונג האט אונזער שיפעל געהויבען, זא דאס עס ווער אונז היינט פיעל לייכטער צום ברעג צו קומען.

עדווארד לענד האט זיך געשטעלט ביי אונזער היינטיגען שפאציר־גאנג אלס אנפיהרער אונד מיר האבען איהם נאכגעפאלגט. אין איין גאנץ אנדערע ריכטונג נאך וועסט. מיר זיינען אייניגע טייכלאך אריבער צו פוס אונד ענדליך געקומען אויף א הויכען, גלייכען פלאטץ, וועלכער ווער פון אלע זייטען ארום גערינגעלט מיט וואונדערבארע וועלדער. אייניגע אייז־פויגלאך האבען געשוועבט איבערן וואסער, פון וועלכע מיר וואלטען זיך געקענט א געשמאקען פריהשטיק פארבערייטען, אבער עס איז ניט מעגליך געווען צו זיי נעהענטער צו קומען, זייער פארזיכטיגקייט אונד פורכט נעגען א מענשען בעווייזט אז דיעזע אינזעל איז בעוואהנט, אדער פיעלייכט קומען די ווילדע פון אנדערע אינזלען אהער נאר צום יאגד, דען ביז יעצט האבען מיר דא קיין מענשען ניט געזעהען.

אריבער געהענדיג א גאנץ פרוכטבארען וויעזען־פלאטץ זיינען מיר געקומען אין א קליינעם וועלדעל, וועלכער ווער מונטער בעלעבט פון פער־שיעדענע פראכטפאל שעהנע פויגלאך, עדווארד איז שוין פערטיג געווען אויף זיי יאגד צו מאכען, אבער קאנסייל האט איהם דאפון אבגעהאלטען.

„דאס זיינען נאר פאפוגייען" האט מיין וויסענשאפטליכער דיענער איהם ערקלעהרט „אונד דיעזע פויגלאך קענען צום עסען ניט געברויכט ווע־רען."

אין דער טהאט האבען דא געפלאטערט אין די געדיכטע בוימער א מענגע פאפוגייען פון איין צווייג צום אנדערען. ביי א בעסערע ערציהונג וואלטען דיעזע פויגלאך געקענט אויסלערנען די מענשליכע שפראך, אבער יעצט שוואטצען זיי, אין דער געזעלשאפט פון אנדערע זארטען רייצענדע פויגלאך, פון וועלכע קיינע איז אבער נוטצבאר צום עסען.

דיעזע אינזלען פון פאפואזיען זיינען בעריהמט מיט די שעהנסטע אר־טען פון אזעלכע פויגלאך וואס עס איז זעלטען אין אירגענד וועלכען אנדע־רען פלאטץ אנצוטרעפען. מיר האט זיך אבער איבערהויפט געוואלט זעהן דעם הערליכען פאראדיז־פויגעל, אונד מיין נייגעריגקייט איז ווירקליך באלד בעפריעדיגט געווארען. דורכגעהענדיג ווייטער א שטיק וואלד, וועלכער ווער ניט זעהר געדיכט, זיינען מיר אנגעקומען אויף א פרייען פרוכטבארען פלאטץ אונד דא האב איך באלד דערזעהען פראכטפאלע פויגלאך, מיט זייערע בע־זאנדערע, אנמוטהיגע בעוועגונגען אונד פון אזעלכע גלענצענדע פארבען אז יעדעס אויג האט דאפון געמוזט ענטציקט ווערען. איך האב באלד דער־

קענט אז דאָס זיינען פאַראַדיעז־פויגלאך. איך האָב אויסגעשפּראָכען מיין וואונש איינע פון דיעזע זעלטען שעהנע בעשעפּעניסע צו בעזיטצען.

„מיר וועלען עס פּראָבירען, הערר פּראָפעסאָר״ האָט עדוארד פערזי־כערט „אָבוואָהל די וואהרהייט זאָגענדיג בין איך מיט די האָפנונג פיעל מעהר געשיקט אַלס מיט׳ן ביקס.״

דעננאָך איז דעם קאנאדיער ניט געלונגען זיין פּערשפּרעכען צו ערפי־לען. די פאָרזיכטיגקייט פון די פויגלאך איז אזוי שטארק אז עס איז ניט מעגליך צו זיי נעהענטער צו קומען. אונד מייסטער עדוארד האָט אומזיסט פערברויכט קאַפּיטאן נעמא׳ס גלעזערנע קוילען, זוכענדיג צו שיסען איינעם פון דיעזע שעהנע בעשעפּעניסע אין די צייט פון איהר פאַרביי פליהען. עס האָט זיך איהם ניט איינגעגעבען קיין איינציגע צו טרעפען.

ביז עלף אוהר פארמיטאָג זיינען מיר דורכגעגאנגען די פאָרדערסטע געבירגען, וועלכע שטעהען אין מיטעל פּונקט פון דיעזען אינזעל. מיר האָבען שוין אָנגעפאנגען צו שפּירען הונגער, וועלכען עס וואר ניט מיט וואָס צו בעפריעדיגען, דען זיך פערלאָזענדיג אויף די פּראָדוקטען פון אונזער יאגד האָבען מיר קיין שפּייז ניט מיט גענומען. צום גליק איז גראדע יעצט קאנ־סייל׳ן געלונגען אַ פּאָאר ווייסע טויבען מיט אַ דאָפּעלטען שוס צו טרעפען. באלד וואָרען זיי אָבגעפּליקט, אונד אָבגעבראָטען אויף אַ העלען פייער, וועלכער איז שנעל געמאכט געוואָרען פון פערטריקענטע האָלץ. עדוארד האָט פאָרבערייטעט גוטע פאַכטעטען פון דעם ברויט־בוים אונד דער פאָרטרעפ־ליכער פריהשטיק וואר באלד פערצעהרט.

„נון, עדוארד״ האָב איך געפרעגט דעם קאנאדיער „זייט איהר שוין יעצט צופריעדען מיט דעם פליישׁ־מאָהלצייט?״

„ניין; העררר אראנאקס! היהנער אונד פויגעל־שפּייז איז נאָר אַ ביי־עסען צום צייט פערטרייב. אזוי לאנג ווי איך וועל ניט האָבען אַ גוטעס קאָטלעט פון אַ פיערפיסיגען טהיער בלייבט מיין אַפּעטיט ניט בעפריעדיגט.״

„אונד מיר וואָלט זיך זעהר וועלען אַ פאַראַדיעז פויגעל בעקומען״ האָב איך אויסגעשפּראָכען.

„ זעהר גוט, דאן מוזען מיר אונזער יאגד פאָרטזעטצען״ האָט קאָנסייל זיך אָבגערופען „אָבער איך גלויב אז פיר אונז לוינט ניט צו קלעטערען ווייטער אין די געבירגען. עס קען מעגליך זיין אז מיר וועלען אונגעריכט אריין קומען אין אַ דאָרף פון די ווילדע מענשען־פרעסער. בעסער וועלען מיר זיך האַלטען פערבאָרגען אין וואלד אונד ביסלעכווייז זיך דערנעהענ־טערען צום ברעג.״

מיר האָבען דיעזען גלייכען ראטה אָנגענומען. די נעכסטע פּאָאר שטונדען האָבען מיר צוגעבראכט אין וואלד אונד ענדעקט איינינגע אנ־

דערע זאָרטען שעהנע פּרוכטען; אָבער קיין שפּור פון אירגענד װעלכע פיער־פיסיגע טהיער, זאָגאר די פויגלאך זיינען פאסט פערשוואונדען אונד איך האָב אויסגעשפּראָכען מיין בעדויערען אז עס איז וואהרשיינליך מעהר קיין אויכזיכט מיר זאָלען א פּאראדיעז־פויגעל בעקומען. פּלוצלונג האָט קאָנסייל, וועלכער איז פאָראויס געגאנגען, זיך איינגעבויגען און צוגעלאָפען צו מיר מיט איין אויסרוף פון פרייד, האלטענדיג אין האנד א לעבענדיגען פּאראדיעז־פויגעל.

„אָבער, מיין ליעבער יונגע! האָב איך אויסגערופען מיט גרויס וואונדער „ווי אזוי איז דיר געלונגען דיעזעם שעהנעם פויגעל מיט די הוילע הענד צו פאנגען?"

„אָה, מיין הערר, זעהט איהר דען ניט אז דאָס פויגעל איז בעטרונקען?"

„בעטרונקען?" בין איך העכסט איבעראשט געוואָרען.

„יא, מיין הערר, פון די מוסקאט־ניסען, וואָס וואקסען אויף יענעם בוים, אונטער וועלכען איך האָב איהם געפאנגען."

איך אונטערזוך דעם מערקווירדיגען פויגעל אונד געפין אז קאָנסייל ערקלעהרט גאנץ ריכטיג. דער פּאראדיז פויגעל איז געװען בעטרונקען פון דעם מוסקאט זאפט, זאָ דאָס ער איז יעצט ניט אים שטאנד געוועזען צו פליהען, אָדער זאָגאר זיך צו בעוועגען. דאָס האָט מיר גאנץ וועניג געקימערט וויסענדיג אז דיעזער צושטאנד איז פיר איהם ניט געפעהרליך אונד ער ברויכט נאָר זיך אויס צו שלאָפען, אום ווידער פרישׂ אונד מונטער צו זיין.

דיעזער פּאראדיעז־פויגעל איז דער שעהנסטער אונד דער זעלטענסטער פון די אכט זאָרטען וואָס געפינען זיך אין פּאפּואזיען אונד די באנאכבארטע אינזלען, פון זיין פארבונג איז ווירקליך ערשטוינט אונד ענטציקט צו ווערען. זיין שנאָבעל געלב, פיס אונד נעגעל קאפע־ברוין, דאָס הויפּט קאָלאָר—א גלענצענדע סמאראגדען פארב, זאָ דאָס די שעהנהייט פון דיעזען מערקווירדיגען פויגעל איז ווירקליך צו בעוואונדערען.

„איז ער דען זעהר זעלטען?" האָט זיך זאָגאר עדוארד אינטערעסירט צו פרעגען.

„יא זעהר זעלטען, גוטער קאמעראד, אונד דאצו נאָך א לעבענדיגען איז גאנץ שוועהר צו בעקומען. זיינע פעדערען זיינען א וויכטיגער ארטיקעל אין האנדעל."

מיין וואונש וועגען א פּאראדיעז־פויגעל איז אויף דיעזען אופן אָם בעסטען ערפילט געוואָרען. באלד האָט אָבער אויך דער צופאל בעפרידיגט דעם קאָנאדיער. געגען צוויי אוהר איז איהם געלונגען צו שיעסען א פּראכטיגען הירש, עדוארד האָט איהם געשיקט אָבגעשונדען אונד אויסגעשניטען

דאפון א האלב דוטצענד קאטלעטען אונד א ראכט־בראטען צום אבענד עסען. דאן איז די יאגד פארטגעזעצט געווארען, ביי וועלכע עדווארד אונד קאנסייל האבען דעם בעסטען ערפאלג געהאט.

געהענדיג ווייטער דורכ'ן וואלד האבען זיי אנגעטראפען א גאנצע סטאדע קענגורוס. דאס זיינען נעמליך א זארט שפרינג־בעק, וואס לעבען נאר אין אויסטראלישען וועלט־טהייל אונד די ארומיגע אינזלען. די בע־זונדערע מערקווירדיגקייט פון דיעזע ברואים בעשטעהט דארין, אז אונ־טערען בויך ציהט זיך נאך א דיקע הויט, ווי א זאק, אונד דארום רופט מען זיי אויך בייטעל־טהיערע. די יונגע וואס ווערט געבארען גאנץ שוואך און ניט ענטוויקעלט רוקט די מוטער אריין אין דיעזען בייטעל; דארט זויגען זיי זיך צו איהר ברוסט אונד פערבלייבען אין אזא צושטאנד צייט איי־ניגע מאנאטען אונד נאך מעהר, ביז זיי קומען ארויס פאלשטענדיג ערוואק־סען אונד קרעפטיג, דאס פלייש פון קענגורו איז געשעצט אלס די פאר־טרעפליכסטע שפייז.

ביי דעם אנבליק פון אונזערע יעגער האבען די טהיערע אנגעפאנגען האסטיג אוועק צו שפרינגען, אבער די עלעקטרישע קוילען זיינען פיעל שנעלער אונד אין א פאאר מינוטען ווארען איינינע שטיקער געשאסען.

„הערר פראפעסאר!" האט עדווארד אויסגערופען „איך מוז אייך זא־גען אז אויף אזא פראכטיגען בראטען האב איך זיך אליין ניט גערייכט. פינף שטיק ליעגען געשאסען אונד דאס אלעס וועלען מיר אויפ'ן נאוטי־לוס אליין פערצעהרען. די דומקעפף פון אייער קאפיטאן'ס מאנשאפט ווע־לען פון מיר קיין שטיקעל צו פערזוכען אויך ניט בעקומען."

די יאגד האט זיך געענדיגט מיט א דוטצענד געשאסענע טהיערע, עס איז אונז קוים געלונגען ביז זעקס אוהר פאר נאכט דיעזען רייכען פלייש־פאר־ראטה אויף אונזער שיפעל צו טראנספארטירען. דער נאוטילוס זעהט זיך אונגעפעהר צוויי מייל ווייטער, ווי א לאנגער צילינדער.

עדווארד לענד האט באלד אנגעפאנגען צו פערפערטיגען די מאהל־צייט, וועלכער ער פערשטעהט אויסגעצייכענט צו מאכען. די געבראטענע קאטלעטען פון הירשען־פלייש פערברייטען באלד איין זעהר אנגענעהמען גערוך, זא דאס אין מיר האט זיך אויך ערוועקט א שטארקע לוסט דיעזע שפיי־זע צו געניסען.

קורץ, אונזער אבענד עסען איז געוועזען פארטרעפליך. דאס נעבען־גע־ריכט פון וואלד־טויבען, דיא געשמאקע פאסטעטען פון ברויט־בוים, צום דעסערט אנאנסען־פריכטע אונד איין אויסגעצייכענטער געטראנק פון קא־קאס־ניס, דאס ווארען אזעלכע שפייזען וואס זאגאר די רייכסטע לייטע קענען זיך ניט צו יעדע צייט פערשאפען. איך גלויב זאגאר אז פון פיעל

לוכט זיינען די גערדאנקען פון מיינע קאמעראדען עטוואס ניט־קלאהר גע־וואָרען.

„וואָס וואָלט זיין ווען מיר זאָלען אויף דיעזער אינזעל נעכטיגען?״ האָט קאָנסייל זיך אָפּגערופען.

„אָדער ווען מיר זאָלען גאָר נאָך דעם נאָוטילום ניט צוריק קעהרען?״ האָט עדוארד זיין מיינונג אויסגעשפּראָכען.

אין דיעזען אויגענבליק איז אַ שטיין געפאלען ביי אונזערע פיס אונד דאָס געשפּרעך האָט אויפגעהערט.

צוויי־און־צוואנציגסטער קאַפּיטעל.

דעם קאַפּיטאַן׳ס בליטץ.

מיר האָבען זיך אַלע עטוואָס איבערראַשט ארום געקוקט צום וואלד, נאָך יענער ריכטונג פון וואַנען דער שטיין איז געקומען צו פליהען, מיר בעמערקען אָבער פאָרלויפיג קיין לעבענדיגען מענשען ניט.

אין דיעזען אויגענבליק איז געפאלען אַ צווייטער רונד געשליפענער, שארפער שטיין. מיר זיינען אויפגעשפּרונגען מיט די געוועהר אין האנד, פערטיג אירגענד וועלכען אַנגריף צוריק צו ווייזען.

„פיעללייכט זיינען דאָס גאָר אַפּפען? (מאַנקים)״ האָט עדוארד גע־קלעהרט.

„פאַסט דאָס זעלבע. דאָרט שטעהען ווילדע מענשען״ צייגט קאָנסייל צום וואלד.

איידער דעם קאמפּף אויפצונעהמען, ניט וויכענדיג ווי גרוים זייער צאָהל איז האָבען מיר זיך שנעל אין אונזער שיפעל צוריק געצויגען, אונד דאן האָבען מיר דערזעהען אַז דאָס וואר ווירקליך נויטווענדיג, דען אונ־געפעהר צוואנציג ווילדע, מיט בויגען אונד שטיינער־שליידערער בעוואַ־פענט, האָבען זיך יעצט געצייגט ביי׳ן ראַנד פון וואלד, וועלכער וואר ניט ווייטער ווי הונדערט טריט פון אונז.

די שווארצע מענשען־פרעסער קומען צו אונז אימער נעהענטער, אָב־וואָהל ניט גאַנץ שנעל, דען וואהרשיינליך בעמערקען זיי ניט אונזער פער־באָרגענע שיפעל אונד גלויבען אַז מיר וועלען געוויס אין זייערע הענד אריין פאלען. מיר האָבען נאַטירליך לאַנג ניט געוואַרט, איבערהויפּט ווען אונזערע פּראָוויאַנטען זיינען שוין זיכער אריינגעבראַכט אין שיפעל, אויף וועלכע מיר זיינען באלד פון ברעג אָבגעפאָהרען.

מיר זיינען אונגעפעהר א האלב מייל אוועק פון ברעג, אלס דארט ווארען שוין פערזאמעלט ביי א הונדערט שטיק פון די שווארצע אינזעל־בעוואהנער, ברילענדיג ווי די ווילדע טהירע. איך גיב א קוק אויף דעם נאר־טילוס, אויב אירגענד ווער פון די מאנשאפט בעוויזט זיך אויפ'ן פלאט־פארם. אבער ניין. דאס מערקווירדיגע שיף שטעהט גאנץ לעהר.

נאך פערלויף פון צוואנציג מינוטען זיינען מיר אנגעקומען צום נאר־טילוס. די פלאטען צום טרעפ נאך אונטען זיינען אפען, אבגערוקט, וואהר־שיינליך ווארטענדיג אויף אונזער צוריק קומען. נאכדעם ווי מיר האבען דאס שיפעל בעפעסטיגט צוגעבונדען זיינען מיר אונטען אראפגעגאנגען.

איך הער אז אין זאלאן שפיעלט מען פארטעפיאנא אונד האב מיך גראדע דאהין בעגעבען. קאפיטאן נעמא איז געווען אזוי פערטיעפט אין מוזיק אז ער בעמערקט ניט ווי איך געה אריין אונד רוף איהם ביי'ן נאמען.

ענדליך אלס איך האב איהם די האנד בעריהרט איז ער האלב ער־שראקען אונד איבערראשט אויפגעשפרונגען.

„אה, דאס זייט איהר, הערר פראפעסאר?" האט ער זיך אבגערופען „נון ווי איז געגאנגען אייער יאגד? האט איהר פיעל קרויטער אונד פרוכ־טע געזאמעלט?"

„יא, קאפיטאן, אבער מיר זיינען בעמערקט געווארען אויפ'ן אינזעל פון א באנדע צוויי־פיסיגע ברואים, אונד איך בין בעזארגט דארום וויל זיי געפינען זיך דא נאהענט."

„וועלכע צוויי פיסיגע ברואים מיינט איהר?"

„ווילדע מענשען" האב איך ערקלעהרט.

„ווילדע!" האט דער קאפיטאן ערוויעדערט מיט א טאן פון שפאט „איז דען ביי אייך א וואונדער, הערר פראפעסאר, אז בעטרעטענדיג די טרוקענע ערד האט איהר באלד ווילדע אנגעטראפען? וואו וועט איהר דען אזעלכע ווילדע ניט געפינען? זיינען דען דיעזע שווארצע פון פאפואזיען מעהר ווילד ווי די ווייסע מענשען פון אנדערע לענדער?"

„אבער, קאפיטאן. . ."

„נאך מיין מיינונג" האט ער איבערגעהאקט מיינע רייד איז די גאנצע וועלט פול מיט אזעלכע ווילדע."

„וועגען יענע וועלען מיר שפעטער ריידען, קאפיטאן" האב איך ער־וויעדערט „אבער דיעזע ווילדע פון פאפואזיען וועלען באלד בעפאלען דעם נאוטילוס אויב איהר וועט ניט זעהען א מיטעל זיך צו שיטצען."

„זייט גאנץ רוהיג, הערר פראפעסאר, עס איז ניט דא וואס מורא צו האבען."

„אָבער די פּאפּואזיען זיינען דאָ אין אַ צאָהלרייכע באַנדע, ניט ווייט ביי'ן ברעג.“

„ווי פיעל מיינט איהר קענען זיך דאָרט געפינען?“

„ווענינגסטענס אַ הונדערט.“

„הערר אראנאקס“ האָט דער קאַפּיטאַן ערוויעדערט „ווען עס זאָלען אפילו צוזאַמען קומען די צעהנדליגע טויזענד איינוואָהנער פון אַלע אינזעלען ארום איז דער נאוטילוס אויף זיכער פון זייער אנגריף.“

אויכשפּרעכענדיג דיעזע ווערטער האָט דער קאַפּיטאַן ווידער אָנגעפאנגען צו שפּיעלען אויף זיין קלאַוויר, מיט אַזאַ זיסע שעהנע מעלאָדיע אַז ער איז באַלד פערטיעפט געוואָרען אין אַ וועלט פון העררליכע מוזיק־קלאַנגען פון וועלכע איך האָב איהם לענגער ניט געוואָלט שטערען.

איך בין צוריק ארויפגעגאַנגען אויפ'ן פּלאַטפאָרם. באַלד איז גאַנץ פינסטער געוואָרען, דען אין דיעזע וועלט געגענדען גיעבט עס פאַסט גאָר קיין פאַר נאַכט ניט, די זון געהט אונטער אונד דאַן ווירד עס מיט איינמאָהל גאַנץ דונקעל. דער נאָהענטער ברעג פון אינזעל איז ניט געווען צו זעהען, אָבער די פיעלע פייערען וואָס וואָרען דאָרט אָנגעצונדען בעווייזען אַז די ווילדע מיינען ניט אַזוי שנעל זיך צוריק צו ציהען.

איך בין נאָך איינינע שטונדען געבליבען אויפ'ן פּאַרדעק. באַלד איז דער מאָנד אויפגעגאַנגען אונד בעלויכטען מיט זיינע זילבערנע צווייבער־שטראָהלען די שטילע וואַסערען פון מעער און די בוימער ביי'ן ברעג, וועלכער וואַר יעצט פול בעזעצט מיט די פּאפּואזיער. אָבער דעם קאַפּיטאַן'ס קאַלטבליטיגע פערזיכערונגען האָבען אויף מיר געווירקט אַז איך האָב יעצט ווענינער מורא געהאַט. ארום האַלבע נאַכט בין איך ארונטער געגאַנגען אין מיין קאַיוטע אונד רוהיג איינגעשלאָפען.

די נאַכט איז פערביי געגאַנגען אָן אירגענד וועלכע שטערונג. וואהר־שיינליך זיינען די פּאפּואזיער זעהר דערשראָקען געוואָרען פון אונזער מערק־ווירדיגע שיף, דען אָבוואָהל דער אריינגאַנג צום טרעפּ איז געבליבען אָפען האָט דעננאָך קיינער פון זיי זיך ניט ערלויבט צו קומען אויפ'ן נאוטילוס אונד אריין צו דרינגען אין שיף.

אום זעקס אוהר פריה, דען אַכטען יאַנואר, בין איך ארויף אויפ'ן פּאָרדעק. עס האָט גראָדע יעצט אָנגעפאַנגען צו טאָגען אונד דער מאָרגען־טהוי איז ביסלעכווייז פעריאָגט געוואָרען פון די יונגע זונען־שטראָהלען. עס איז יעצט דייטליך צו זעהען אַז די ווילדע געפינען זיך אויפ'ן ברעג פיעל צאָהלרייכער ווי פריהער, — פיעלייכט ביז פינף אָדער זעכס הונדערט. איינינע בענוצען די יעצטיגע צייט, ווען דאָס וואַסער איז אָבגעפאַלען, אונד שפּרינגען פון איין פעלזען אויפ'ן אַנדערען, ביז זיי קומען גאַנץ נאָ־

הענט צום נאָוטילוס. עס איז מער לייכט זיי געגוי צו בעטראַכטען, דיעזע עכטע פּאַפּוּאַזיער, זייערע ריעזען קרעפטיגע געשטאַלטען, מיט ברייטע גע־זיכטער, דיקע נעזער אונד גלענצענדע ווייסע ציינער. די הויט פון גאַנ־צען קערפּער עכט שוואַרץ. אין די דורכגעשטאָכענע אויערען טראָגען זיי גרויסע שטיקער בליי. אין אַלגעמיינעם געהען דיעזע ווילדע גאַנץ נאַקעט. איך בעמערק צווישער זיי אייניגע פרויען, וועלכע זיינען פון די לענדען ביז צו די קניע בעקליידעט מיט אַ זאַרט קרינאָלינע פון צווייגען, בעהאַנגען מיט פערשיעדענע בלעטער אונד פלאַנצונגען. אייניגע פון די נאַקעטע אַנ־פיהרער טראָגען האַלז־בענדער פון רויטע אונד ווייסע גלאָז־פערלען ; פאַסט אַלע זיינען בעוואָפענט מיט בויגען, פיילען אונד פּאַנצערס, אונד אויף די שולטערס הענגט ביי זיי אַ זאַרט נעטץ, פול מיט רונדע שטיינער, וועל־כע זיי פערשטעהען זעהר געשיקט צו וואַרפען.

איינער פון דיעזע אַנפיהרער איז געקומען גאַנץ נאָהענט אונד אויפ־מערקזאַם בעטראַכט אונזער שיף. ער איז וואַהרשיינליך געוועזן אַ הויפּט־לינג פון דעם הויכען ראַנג, וואָס מען רופט ביי זיי „מאַדאַ,“ דען ער האָט געטראָגען אַ הילע פון באַנאַנע־בלעטער, וועלכע איז פערציערט מיט פראַנ־זען פון פערשיעדענע פאַרבען. מיר וואָלט זעהר לייכט געוועזן יעצט, ווען ער וואָר אַזוי נאָהענט, דיעזען הויפּטלינג צו דערשיעסען, אָבער איך האָב בערעכענט אַז עס איז גלייכער פון אונזער זייט דעם קריעג ניט אָנצופאַנ־גען. אייראָפּייער דאַרפען קיין מאָהל ניט די ווילדע צוערשט אָנגרייפען.

וועהרענד די גאַנצע צייט וואָס דער מעער וואָר אָבגעפאַלען האָבען דיעזע פּאַפּוּאַזיער זיך אַרום געטריעבען אויף די פעלזען, ניט מאַכענדיג קיין גרויסען לאַרם. איך בעטראַכט ווי זיי ווינקען צו מיר אונד רופען אי־מער דעם וואָרט „אַסאַי !“ פון זייער מינע פערשטעה איך אַז זיי מיינען דאָמיט איך זאָל צו זיי אויפ'ן ברעג קומען. איך האָב נאַטירליך דיעזע איינ־לאַדונג ניט אָנגענומען.

צו עדוואַרד'ס גרויסען פערדרוס איז אונז אַלזאָ דיעזען טאָג מעהר ניט מעגליך געוועזן אויפ'ן יאַגד צו געהען. דער געשיקטער קאַנאַדיער איז איבריגענס יעצט שטאַרק בעשעפטיגט די פּראָדוקטען פון פלייש אונד מעהל, וואָס מיר האָבען פון אינזעל מיטגעבראַכט, פיר די צוקינפטיגע צייט אין אַ גוטען צושטאַנד צו פערוואַהרען. אונגעפעהר אום עלף אוהר פאַרמיטאַג, אַלס די וואַסערען פון מעער זיינען ווידער אויפגעשטויגען, האָבען די וויל־דע געמוזט פערלאָזען די פעלזען אונד זיך צוריק ציהען צום ברעג. אָבער איך זעה אַז דאָרט ווירד זייער צאָהל אימער גרעסער. וואַהרשיינליך קומען זיי פון פערשיעדענע אַרומיגע אינזלען, אָדער פון די אינערליכע דערפער אין

פּאַפּוּאזיען. דאָך איז ביז יעצט ניט צו זעהען קיין שיפעל, פון דעם זאָרט וואָס ווירד ביי זיי בענוצט.

אום די צייט צו פערטרייבען האָט זיך מיר פערוואָלט פאַנגען מו־שעלן, פּפלאַנצען־טהיערע אונד נאָך אַזעלכע פערשיעדענע געגענשטאַנ־דען, וועלכע עס איז דאָ איין קלאָרען וואַכער צו זעהען. איך האָב גערופען מיין דיענער קאַנסייל אונד ער האָט מיר געבראַכט אַ לייכטען, קליינעם נעטץ, פון דעם זאָרט וואָס מען ברויכט געוועהנליך אויסטערס צו פאַנגען.

„דיעזע ווילדע" האָט קאַנסייל בעמערקט „זיינען ווי עס שיינט ניט זעהר בייז."

„אונד דאָך, מיין ליעבער יונגע, זיינען זיי וואַהרע מענשענפרעסער."

„נון, מען קען אויך מענשען פרעסען אונד דאָך איין עהרליכער מאַן זיין" האָט קאַנסייל איינגעווענדעט „איין זאַך צו דאָס אנדערע האָט גאָר ניט."

„דאָס איז שוין ריכטיג גענוג. איך וועל צו געבען אַז זיי זיינען עהר־ליכע לייטע, אָבער יעדענפאַלס שאַדעט ניט זיך פון זיי צו היטען, דען איך האָב קיין לוסט אַז זאָגאַר איין עהרליכער פּאַפּוּאזיער זאָל מיך אויף אַ פריהשטיק פערצעהרען. אונזער קאַפּיטאַן נעמאָ איז לײדער גאָר ניט פאַר־זיכטיג אונד בעזאָרגט אונז מיט קיינע מיטלען זיך צו פערטהיידיגען."

אַזוי רעדענדיג האָבען מיר פאַרגעזעצט אונזער ארבייט מיט די נעטץ־צען. מיר וואָרען גראַדע יעצט בעשעפטיגט מיט די געפאַנגענע געגענ־שטאַנדען צו אונטערזוכען, אַלס פּלוצלונג איז אַ שטיין צוגעפלויגען אונד צערשמעטערט אַ קאָכטבאַרע מושעל, וועלכע קאַנסייל האָט געהאַלטען אין האַנד.

זאָגאַר מיין קאַלטבלוטיגער דיענער איז אויפגערעגט געוואָרען מיט גרוים וואוטה אונד אָרוים האַפענדיג דעם ביקס פון מיר ציעלט ער גראַדע אויף דעם ווילדען וואָס האָט דעם שטיין געשליידערט. איך האָב איהם אָבער דאַפון אָבגעהאַלטען.

„וואָס וויל דער הערר?" שרייט קאַנסייל אין גרוים אויפרעגונג „אַז דיעזער ווילדער הונד זאָל אונז צוערשט ערמאָרדען?"

„גאָר רוהיג קאַנסייל! אַזוי ווייט וועט עס ניט קומען, אונד איבער אַ מושעל דאַרף מען דעננאָך אַ מענשען ניט דערשיעסען."

אין אַ קורצע צייט האָט זיך אָבער די לאַגע געענדערט. עס זיינען פּלוצלונג ערשיענען ביז צוואַנציג לאַנגע, שמאָלע שיפלאָך, וועלכע די וויל־דע האָקען געוועהנליך פון איין בוים־שטאַם. די שיפלאָך וואָרען בעזעצט מיט געשיקטע רודערער, זאָ דאָס איך בין איבער דיעזע בעגעבענהייט זעהר אונרוהיג געוואָרען.

וואהרשיינליך האָבען דיעזע פאַפּואַזיער אַנפאַנגס זיך דערשראָקען פיר אונזער גרויסען, אייזערנעם צילינדער, פון וועלכען זיי קענען יעדענפאַלס קיין גוטעס פיר זיך ניט ערוואַרטען. ביסלעכווייז זיינען זיי אָבער געוואָרען פיעל דרייסטער אונד האָבען אַנגעפאַנגען נעהענטער צו קומען; אָבער גראַדע דאָס מוז מען זעהען מיט אַלע מעגליכקייטען צו פערהינדערען.

די שיפלאַך מיט די ווילדע זיינען שליסליך געקומען גאַנץ נאָהענט אונד בעשאָטען דעם נאָוטילוס מיט אַ האָגעל פון פיילען.

„צום טייוועל!" האָט קאַנסייל אויסגערופען „דאָס איז שוין קיין שפּאַס ניט. עס קען זעהר מעגליך זיין אַז די פיילען זיינען פערגיפטעט."

„איך מוז דאָס דעם קאַפּיטאַן מעלדען" האָב איך געזאָגט אונד אַרונ־טער געגאַנגען איהם אויפזוכען. ניט געפינענדיג איהם אין זאַלאָן האָב איך לענגער קיין צייט ניט געקענט פערליערען אונד אַנגעקלאַפּט אין זיין פּריוואַט־צימער.

„אריין!" הער איך זיין שטימע אונד עפענענדיג די טהיער געפין איך אַז ער זיצט גאַנץ רוהיג אונד בעשעפטיגט זיך מיט מאַטהעמאַטישע בערע־כענונגען.

„שטער איך פיעלייכט?" וואָר איך געצוואונגען אויס העפליכקייט צו פרעגען.

„ווירקליך יאַ, הערר אַראָנאַקס; אָבער איהר האָט דאָך וואהרשיינליך איין העכסט נויטווענדיגע אורזאַכע מיך גראַדע יעצט צו בעזוכען."

„איין זעהר וויכטיגע זאַגאַר. די ווילדע שווימען דאָ אַרום אין זייערע שיפלאַך אונד מען דאַרף יעדע מינוט ערוואַרטען אַז זיי וועלען אונז בעפאַ־לען."

„אַה! האָט נעמאָ אויסגערופען גאַנץ גלייכגילטיג „זיי זיינען אַלזאָ אין שיפלאַך געקומען?"

„יאַ, הערר קאַפּיטאַן!"

„נון, אויב אַזוי דאַרף מען צושליעסען די פּלאַטען איבער'ן טרעפּ."

„געוויס! אונד איך בין דאַרום געקומען..."

„אַה, דאָס איז אַ קלייניגקייט!" האָט דער קאַפּיטאַן געזאָגט.

מיט דיעזע ווערטער גיעבט ער אַ דריק אויף איין עלעקטרישען קנאָפּ. דער סיגנאַל איז דאַדורך געגעבען געוואָרען צו די מאַנשאַפט זיי זאָלען דיע־זען בעפעהל ערפילען.

„די פּלאַטען זיינען שוין געשלאָסען, מיין הערר" האָט דער קאַפּיטאַן אַ מינוט שפּעטער זיך אָבגערופען„ אונזער שיף איז יעצט זיכער. זאָרגט ניט, הערר פּראָפעסאָר! איהר ווייסט דאָך, אַז די אייזערנע ווענד פון נאָ־טילוס האָבען געקענט אויסהאַלטען די קוילען פון אייער קריגס־פרעגאַטע.

אַלזאָ איז פאַר די נאַרישע פּיילען פון דיעזע לייטע ניט דאָ וואָס מורא צו האָבען."

„ניין, קאַפּיטאַן, דענגאָך זיינען מיר ניט זיכער פון איין אַנדער גע־פאַהר. מאָרגען וועט מען דאָך מוזען די פלאַטען פון גאַוטילוס עפענען, אום פרישע לופט צו שעפּען."

„דאָס איז שוין ריכטיג גענוג" האָט דער קאַפּיטאַן איינגעשטימט.

„נון אָבער, ווען די פּאַפּוּאַזיער זאָלען אונז ביז דאַן בעלאַגערען אונ־זער פלאַטפאָרם זעה איך קיין מיטעל ווי זיי אָבצוהאַלטען אַז זיי זאָלען אין שיף ניט אריין דרינגען."

„ פון מיינטוועגען זאָלען זיי אריין קומען" האָט דער מערקווירדיגער נעמא אויסגעשפּראָכען „די וואהרהייט זאַגענדיג זיינען דאָך דיעזע מענ־שען אָרעמע בעשעפּענים, אונד מען דאַרף זיי מעהר בעדויערען אַלס פער־האַסען. יעדענפאַלס וויל איך ניט אַז צוליעב אַזאַ בעגעבענהייט זאָל זאָגאַר איינער פון זיי דאָס לעבען פערליערען."

אויסהערענדיג דיעזען אַנטוואָרט האָב איך שוין געוואָלט ארויס געהען, אָבער דער קאַפּיטאַן האָט מיך צוריק געהאַלטען אונד געבעטען איך זאָל זיך נעבען איהם זעצען. דאָס געשפּרעך איז צוערשט געפיהרט געוואָרען וועגען אונזער בעזוך אויפ'ן אינזעל אונד יעמא האָט ך אינטערעסירט גע־נוי צו ערפאַהרען וועגען אַלע אונזערע בעגעבענהייטען. עס איז איהם אונ־מעגליך געווען צו בעגרייפען וואָרום עדוואַרד ביינקט אַזוי שטאַרק נאָך אַ פלייש־שפּייז, וועהרענד ער קען דאָ אויפ'ן שיף בעקומען פיעל בעסערע גע־ריכטען. דער קאַפּיטאַן וואַר וועהרענד די צייט פון אונזער אונטערהאַנדלונג זעהר ליבענסווירדיג אונד באַלד איז צו רייד געקומען וועגען פערשיעדענע אַנדערע געגענשטאַנדען.

צווישען דיעזע אַנדערע זאַכען האָבען מיר שליסליך בעשפּראָכען די לאַגע פון נאַוטילוס, וועלכער זיצט יעצט פעכט, גראַדע אויף די זעלבע פעל־זען וואו די שיפען פון דעם בעריהמטען פראַנצויזישען זעע־פאַהרער דו־מאָנט ד'אורוויל, דערזעלבער וואָס האָט ענדעקט די שפּורען פון דעם פערשוואונדענעם לאַ־פערוז.

„דיעזער ד'אורוויל" האָט קאַפּיטאַן נעמא געזאָגט „איז געווען איי־נער פון די גרעסטע זעע־מענער. דער אָרמער געלעהרטער! דורך די איינ־געבירגען פון זיד פּאָל איז ער גליקליך דורכגעפאָהרען, פיעלע אַנדערע גע־פאַהרען אויף פערשיעדענע מעערען איז ער איבערגעשטאַנען אונד צום סוף האָט ער גאָר געמוזט ליידען דעם טויט אויף דער יבשה, פון אַ באַהן־אונגליק."

נעמא האָט אויסגעשפּראָכען דיעזע ווערטער מיט אַ ריהענדע שטימע,

בעטראכטענדיג אויפ'ן קארטע די ערטער וואו ד'אורוויל האט ענדעקט אין שטילען אקעאן נייע לאנדשאפטען אונד אנדערע וויכטיגע זאכען פיר די וויסענשאפט אויפגעטהאן.

„דאס זעלבע האב איך אויפגעטהאן אין די טיעפענים פון מעער" האט דער קאפיטאן ווייטער געשפראכען מיט א זעלבסט צופריעדענעם טאן. „אונד נאך פיעל לייכטער, פאלשטענדיגער, דען דער נאוטילוס איז זיכער פון א שטורעם אונד פיעלע אנדערע אזעלכע סיבות."

„דעננאך איז אייער נאוטילוס יעצט אויך געשטראנדעט גראדע ווי ד'אורוויל'ס שיפען."

„ניין, מיין הערר. דער נאוטילוס איז ניט געשטראנדעט אונד געפינט זיך אין קיין געפאהר, ווי אנדערע שיפען וואס וואלטען געווען אין זיין לאגע. מארגען פונקט אום צוויי אוהר פיערציג מינוטען וועט די וואסער־שטייגונג איהם אויפהייבען אונד ער וועט רוהיג זיין רייזע פארזעצען."

אויסשפרעכענדיג דיעזע ווערטער מיט א בעשטימטען טאן, האט דער קאפיטאן זיך אויפגעהויבען מיט א לייכטע פערנייגונג, אלס צייכען אז אונזער געשפרעך איז געענדיגט. איך בין ארויסגעגאנגען אונד זיך בעגעבען אין מיין צימער.

„איך האב דיעזע נאכט זעהר שלעכט געשלאפען. די ווילדע זיינען ענדליך ארויף אויפ'ן פלאטפארם אונד די גאנצע נאכט געליארעמט, געקלאפט אונד געטראמפעלט מיט די פיס, אז עס איז ניט מעגליך געווען איין אויג צו צו מאכען. דעננאך איז אין שיף אלעס רוהיג געבליעבען אונד קיינער פון די מאנשאפט האט זיך וועגען דעם געקימערט.

אום זעקס אוהר פריה בין איך אויפגעשטאנען. די פלאטען זיינען נאך אימער פערשלאסען; עס איז דארום קיין פרישע לופט אין שיף ניט אריין געקומען. פארלויפיג האט מען זיך בענוצט מיט די צוזאמען־געפרעסטע לופט פון די בעהעלטער, אום די אטמאספערע מיט דעם נויטהיגען זויער־שטאף צו ערפרישען.

ביז נאכמיטאג בין איך געזעסען אונד געארבייט אין מיין צימער. דעם קאפיטאן האב איך היינט ניט געזעהען אונד ווי עס ווייזט אויס מאכט מען גאר קיינע פארבערייטונג אבצורייזען פון דאנען, אבוואהל די צייט, וועלכע נעמא האט נעכטען בעשטימט וועט שוין באלד קומען.

אלס איך בין א ווייל שפעטער געקומען אין זאלאן האט די אוהר געצייגט צוויי אוהר מיט דרייסיג מינוט. אויב די וואסער־שטייגונג זאל יעצט דעם נאוטילוס ניט אויפהויבען דאן קען ער נאך פיעלע מאנאטען בלייבען זיטצען אויף דיעזע פעלזען, אזוי ווי צוגעמויערט. דאך הער איך גראדע יעצט אז דאס גאנצע שיף פאנגט זיך אן צו בעוועגען אונד זיין דעק

שאַרט זיך אָן די קאָראַלען. אַ פינף מינוטען שפּעטער איז דער קאַפּיטאַן אַריינגעקומען אין זאַלאָן.

„מיר װעלען באַלד פון דאַנען אָבפאָהרען" האָט ער אויסגעשפּראָכען.
„אונד איך האָב געהייסען די פּלאַטען עפענען."

„אונד די װילדע האָב איך געפרעגט מיט גרויס איבערראַשונג. „זיי בעלאַגערען דאָך אויבען דעם גאַנצען פּאַרדעק, װעלען זיי דען באַלד ניט אַראָפּ שטירצען אָהער צו אונז?"

„הערר אַראָנאַקס" האָט נעמאָ רוהיג ערװיעדערט „מען שטירצט ניט אַריין אין נאָוטילוס אַזוי לייכט װי איהר גלויבט, זאָגאַר דאַן, װען די פּלאַ־טען זיינען אָפען."

איך בין געבליעבען שטעהען קוקענדיג אויפ'ן קאַפּיטאַן מיט פערװאונ־דערטע בליקען.

„איהר פערשטעהט ניט?" האָט ער מיך געפרעגט.
„געװיס ניט."
„דאַן קומט מיט מיר װעט איהר עס זעהען."

מיר זיינען ביידע אַרויסגעגאַנגען צום הויפּט טרעפּ. עדואַרד אונד קאָנסייל זיינען דאָ געשטאַנען אין גרויס בעשטירצונג, זעהענדיג װי איני־גע פון די מאַנשאַפט עפענען די פּלאַטען פון פּאַרדעק, װעהרענד דאָרט אויבען ברילען די װילדע מיט פירכטליכע געשרייען.

אין דעמזעלבען אויגענבליק האָבען זיך איבערען טרעפּ געצייגט ביז 20 שרעקליכע געשטאַלטען, זיך שטופּענדיג אַריין צו קריכען אין שיף. אָבער דער ערשטער פון זיי, װי ער האָט נאָר אַרויפגעלייגט די האַנד אויפ'ן גאַלענדער פון טרעפּ, איז געשליידערט געװאָרען צוריק אַזוי װי פון אַ פירכ־טערליכען בליטץ־שטראַהל; דאַן איז ער אויפגעשפּרונגען אונד ענטלאָפען ברילענדיג פון גרויס שמערץ.

צעהן פון זיינע קאַמעראַדען האָר ן אויך פּרובירט דאָס זעלבע טהאָן אונד זיינען אויך אויף דיעזען אופן בעשטראָפט געװאָרען. קאָנסייל איז גע־שטאַנען װי אויכער זיך פון גרויס איבערראַשונג. דער האַסטיגער עדואַרד לענד האָט זיך ניט געקענט איינהאַלטען אונד בעטרעטען די טרעפּ, אָבער ער איז אויך מיט אַ פירכטערליכע געװאַלט געשליידערט געװאָרען צו באָ־דען, פון איין אונזיכטבאַרע מאַכט.

יעצט האָב איך אַלעס פערשטאַנען. דורכ'ן טרעפּ ציהעט זיך איין עלעקטרישער קאַבעל, װעלכען מען קען צו יעדער צייט אָנלאַדען ביז אויבען צום פּלאַטפאָרם. װער עס בעריהרט יעצט דעם טרעפּ מוז אויף זאָ איין פירכטערליכען אופן צוריק געשטויכען װערען, אָבער מען קען אויך געטויט װערען װען קאַפּיטאַן נעמאָ זאָל אָנלאַדען די עלעקטריציטעט עטװאָס שטאַר־

קער. דיעזע עלעקטרישע פעסטונג איז קיינער ניט אים שטאנד אריבער צו שטייגען.

אונטערדעסען זיינען די ווילדע אין גרעסטען שרעק פאנאנדער געלאָפען. עדוארד איז געלעגען אויף דער ערד פלוכענדיג ווי א וואנזיניגער, אונד מיר האָבען האלב לאַכענדיג איהם געטרייסט אונד געריעבען דיא צושלאָגענע גליעדער.

אין דיעזען מאָמענט האָט דער נאוטילוס זיך אויפגעהויבען אונד פערלאָזען זיין קאָראַללען־לאגער. עס וואר גראדע די מינוט וועלכע קאפּיטאן נעמא האָט מיר נעכטען ערקלעהרט. די שרויבע שלאָגט רעגעלמעסיג אונד דיא שנעלליגקייט פון שיף ווירד אימער שטארקער, ביז מיר זיינען אין א קורצע צייט ארויסגעפאָהרען פון דעם געפעהרליכען טאָררעס־קאנאל.

דריי־און־צוואנציגסטעס קאפּיטעל.

איין אונערקלערליכער צופאל.

דעם נעכסטען טאָג האָט דער נאוטילוס פארטגעזעצט זיין רייזע מיט אזא מערקווירדיגע געשווינדקייט אז ער איז געפאָהרען ניט וועניגער ווי פינף אונד דרייסיג מייל א שטונדע. איך בין נאָך ביז יעצט איבערראשט פון דעם נעכטיגען צופאל, אונד ביי דעם בערעכנונג אז די עלעקטרישע קראפט גיעבט דעם נאוטילוס בעוועגונגען, ווארעמקייט, ליכט אונד דאצו נאָך זיכערע בעשיטצונג געגען יעדען אָנגרייפער, מוז איך ווירקליך בעוואונדערען דעם קונסט־פאָלען מייסטער, וועלכער האָט פערשטאנען אזא זעלטענע שיף צו בעשאפען.

צוויי טאָג שפעטער, דעם 13־טען יאנואר, זיינען מיר דורכגעפאָהרען דעם מעער פאָן טימאָר, פארביי די גרויסע אינזעל, וועלכע טראָגט אויך דעמזעלבען נאָמען. דיעזע אינזעל ענטהאלט מעהר ווי זעכצעהן הונדערט קוואדראט מייל אונד ווירד בעהערשט פון אייניגע אינדישע פירסטען, וועלכע ווערען אָנגערופען ראדעשאס. דער „רויסער טיטעל פון אזא מין רעגירער איז דער „זוהן פון קראָקאָדיל" דאָס זיין זייער יחוס, צו וועלכען קיין געוועהנליכער מענש קען קיין מאָהל ניט קומען, ווייל די איינוואָהנער פון דיעזע אינזלען פערגעטערען דעם שרעקליכען קראָקאדיל אונד דיענען צו איהם. די טייכען זיינען דארום דאָרט פול מיט דיעזע געפעהרליכע רויבטהיערע, וועלכע מען שפייזט מיט די בעסטע געריכטען. אונד גאנץ אָפט

אפפערט מען צו זיי די שעהנסטע יונג־פרויען. אויב עס טרעפט א מאל אז א פרעמדער רייזענדער זאל שיעסען אויף אזא היילינען קראקאדיל־אבגאט, דאן מעג ער זיך שוין געזעגענען מיט זיין לעבען.

מיר אויפ׳ן נאוטילוס האבען דעננאך דיעזע העסליכע קראקאדילען זאגאר ניט געזעהען, דען באלד איז דאס אנצע אינזעל פערשוואונדען פון אונזערע אויגען.

פון דיעזען פונקט איז דער נאוטילוס געפאהרען גראדע נאך דעם אינדישען אקעאן. וואוהין פיהרט אונז דער קאפיטאן נעמא? נאך די ברעגעם פון אזיען, אדער נאך אירגענד וועלכע האפפען פון אייראפא? דאס איז זעהר שווער צו גלויבען, דען מיר וויסען אז ער זוכט אימער אויסצומיידען די גרויסע פיעל בעוואהנטע וועלט־טהיילען. עס קען אויך מעגליך זיין אז ער וועט פאהרען ארום אפריקא, אום זיך צו בעגעבען נאך דעם גרויסען אייז־מעער, וואס געפינט זיך ביי דרום־זייט פון דעם ערד־קוגעל, אדער ער וועט צוריק קעהרען אין דעם אונענדליכען שטילען אקעאן, וואו זיין נאוטילוס קען אונגעשטערט ארום רייזען. דיעזע אלע פראגען קען נאר די נעכסטע צוקונפט ערקלעהרען.

ביז דעם 14טען יאנואר זיינען מיר אוועק געפאהרען הינטער אלע לענדער. דער גאנג פון נאוטילוס איז יעצט געווארען פיעל לאנגזאמער אונד זעהר אפט האט ער געענדערט זיין לאגע; מאנכעס מאהל שווימענדיג גאנץ אויבען אונד דאן פלוצלונג אראפ זינקענדיג אין די טיעפנים פון מעער.

וועהרענד די צייט פון דיעזער רייזע האט דער קאפיטאן נעמא געמאכט זעהר אינטערעסאנטע אונטערזוכונגען איבער די טעמפעראטור פון די מעער־וואסערען אין זייער פערשיעדענע טיעפנישען. נאטירליך איז מיט דעם נאוטילוס געווען פיעל לייכטער אונד איבערהויפט ריכטיגער דאס צו בעשטימען. אונזער שיף האט מיט דיעזען צוועק בעזוכט טיעפנישען פון דריי ביז צעהן טויזענד איילען, אונד שליסליך איז פאלשטענדיג ערקלעהרט געווארען אז די טעמפעראטור פון מעער איז דורכשניטליך איבעראל פיער אונד א האלב גראד, אונטער א טיעפנים פון טויזענד איילען.

איך האב דעם קאפיטאן אימער בעגלייטעט ביי דיעזע בעאבאכטונגען, וועלכע ער פלעגט מיר צו יעדער צייט מיט פערגעניגען ערקלעהרען. זעהר אפט פלעגט מיר קומען אויפ׳ן זינען די פראגע, צו וועלכע צוועק מאכט ער אייגענטליך אזעלכע וויסענשאפטליכע נאכפארשונגען? ער קען דאך דאמיט ניט מיינען צו בריינגען נוטצען פיר דעם מענשליכען־געשלעכט, דען פריהער אדער שפעטער מוזען דאך אלע זיינע טהאטען אין אירגענד וועלכען אונבעקאנטען מעער פערלארען געהען. מיינט ער פיעלייכט אז זיינע ערפאהרונגען זאלען דורך מיך אין דער וועלט בעוואוסט ווערען?

דאַרף איך אַלזאָ האָפען אַז מיין וואונדערבאַרע רייזע אוים׳ן נאוטילוס וועט שליסליך איין ענדע נעהמען אונד איך וועל צוריק קומען אויף די בע־וואָהנטע ערד? דענאָך קען איך פון דעם קאַפּיטאַן׳ס בענעהמונג ביז יעצט גראָדע פערקעהרט זיין איבערצייגט אַז זיין אבזיכט איז מיר זאָלען אויף אימער בלייבען געפאַנגען אָדער ווי ער דריקט זיך אוים העפליך, אַלס פּאַססאַזשירען אויף דעם נאוטילוס.

דעם 15־טען יאנואר, וועהרענד איך האָב מיט דעם קאַפּיטאַן נעמא אַרום געשפּאַצירט אויפ׳ן פּלאַטפאָרם אונד געפיהרט אַ געשפּרעך וועגען דעם אונטערשיעד פון די וואַכערען אין פערשיעדענע מעערען האָט ער מיך געפרעגט אויב איך ווייס ווי געדיכט די וואַסערען זיינען אין דיעזע ימים. אויף מיין ענטפער אַז די וויסענשאַפט איז נאָך ביז יעצט ניט אים שטאַנד געוועזען אויסצוגעפינען אַ ריכטיגען מיטעל אַזעלכע פּינקטליכע בעאָבאַכ־טונגען צו מאַכען האָט נעמא זיך אָבגערופען:

„איך האָב דאָס אַלעס שוין אויסגעפונען אונד וואָלט געקענט מיינע נאָכפאָרשונגען קלאָהר אונד דייטליך בעווייזען.”

„גוט” האָב איך ערוויעדערט „אָבער דער נאוטילוס איז אַ וועלט פיר זיך אַליין אונד די געהיימניסע פון זיינע געלעהרטע ווערען ניט ענדעקט פיר די מענשהייט אויף דער ערד.”

„איהר האָט רעכט, הערר פּראָפעסאָר. מיין שיף איז אַ גאַנץ בעזונ־דערע וועלט, וועלכע קומט מיט די ערדען־וועלט אין קיין בעריהרונג, גראָ־דע אַזוי ווי מיר וואָלטען לעבען אויף איין אַנדער פּלאַנעטע, וואָס שוועבט אַרום די זון מיליאָנען מיילען וויים פון אונז, פון וועלכע די מענשהייט קען ניעמאַלס ערפאַהרען וואָס די געלעהרטע האָבען דאָרט אויפגעטהאַן. אייך אָבער האָט דער צופאַל געבראַכט דאַצו איהר זאָלט מיט מיר צוזאַמען אייער לעבען פערברייננגען, דאַרום וויל איך אייך דעם רעזולטאַטפון מיינע בעאָב־אַכטונגען ערקלעהרען.”

„איך וועל אייך מיט פערגעניגען אויסהערען, קאַפּיטאַן” האָב איך געענטפערט.

„איהר וויסט, הערר פּראָפעסאָר, אַז דאָס מעער־וואַסער איז עטוואָס געדיכטער אַלס דאָס וואַסער פון טייך; אָבער דיעזע געדיכטקייט איז ניט איבעראַל גלייך. איך האָב אויסגעפונען צום ביישפּיעל, אַז עס גיבט אין דיעזער הינזיכט אַ גרויסער אונטערשיעד צווישען ד׳ם יאַנישען מעער, וועל־כער געפינט זיך אויך אין די זעלבע אייראָפּייאישע געגענדען, אָבוואָהל דיע־זעביידע ימים זיינען פערבונדען מיט אַ קאַנאַל.”

פון דעם קאַפּיטאַן׳ס וויטערע געניויערע ערקלעהרונגען איז מיר איבער־חויפּט געוועזען אינטערעסאַנט צו ערפאַהרען אַז ער בעזוכט מיט זיין נאַו־

טילום זאָגאר אזעלכע מעערען וואָס זיינען שטענדיג בעפאהרען מיט פער־שיעדענע שיפען ווען עדוארד זאָל דאָס ערפאהרען וועט ער נאָך מעהר קענ־נען האָפען צו געפינען א געלעגענהייט פון נאוטילוס צו ענטלויפען.

אויף דיעזען אופן האָב איך מיט דעם קאפיטאן אייניגע טעג צוגע־בראכט אין פערשיעדענע וויסענשאפטליכע אונטערזוכונגען, ווי פיעל גראַד זאלץ עס ענטהאלט זיך אין דעם וואסער פון ים, אין זיינע פערשיעדענע טיעפניסען, ווי שטארק די עלעקטריזאציאָן איז אין זיי, וואָס פיר א פארב זיי האָבען אונד נאָך אזעלכע געגענשטאנדען, אונד ביי יעדען צופאל האָט נעמא געצייגט זיין שארפזיניגען פערשטאנד אונד זיין ליעבענסווירדיגקייט צו מיר. נאָכדעם האָט דער קאפיטאן אייניגע טעג זיך ניט געלאָזט זעהען אונד איך בין ווידער געבליעבען גאנץ איינזאם אויף דעם נאוטילוס.

דעם 16־טען יאנואר איז דער נאוטילוס געלעגען נאָר אייניגע איי־לען אונטער דעם שפיגעל פון מעער אזוי ווי איינגעשלאָפען. זיין עלעקטרי־שער גלאנץ האָט מעהר ניט בעלויכטען אונד די שרויבע איז געבליעבען אונבעוועגליך. איך האָב געגלויבט אז די מאנשאפט איז וואהרשיינליך בע־שעפטיגט מיט אינערליכע טעמפעראטורען, וועלכע זיינען פיעלייכט נויט־ווענדיג געוואָרען פיר די מאשינע אין איהרע שטענדיגע בעוועגונגען.

צו דיעזער צייט האָב איך מיט מיינע קאמעראדען געהאט די געלע־גענהייט א מערקווירדיגע ערשיינונג צו בעטראכטען. די בלעכענע וואנד פון זאלאָן זיינען געשטאנען אָפען, אָבער די עלעקטרישע בעלייכטונג פון נאוטילוס האָט יעצט ניט געשיינט, דארום איז ארום אונז אין מיטען פון די וואסערען געווען האלב דונקעל. דער הימעל וואר בעדעקט מיט געדיכטע וואָלקענס אונד זיין ליכט האָט גאנץ ווייניג געקענט אריין דרינגען אין מעער. איך בין געזעסען ביי'ן פענסטער אונד געקוקט אין דיעזע אונבע־שטימטע דונקעלהייט, וואו די גרעסטע פיש האָבען אויכגעזעהען ווי שוועבענדע שאָטען־געשטאלטען, אלס פלוצלונג איז ארום נאוטילוס העלל ליכ־טיג געוואָרען.

אָנפאנגס האָב איך געמיינט אז די עלעקטרישע בעלייכטונג פון שיף איז ווידער אָנגעצונדען, אָבער באלד איז מיר קלאָהר געוואָרען אז דיעזער העלער שיין קומט פון איין גאנץ אנדער אורזאכע. דער נאוטילוס איז יעצט נעמליך געפאָהרען דורך א שיכטע וואסער וואָס וואר פול מיט קליי־נע לויכטענדע בעשעפעניסע, וועלכע זיינען בעוואוסט אונטער דעם אלגע־מיינעם נאָמען סוינפזאריען. דיעזע ברואים קענען זיך געפינען ביז א פינף אונד צוואנציג טויזענד אין א גאנץ קליינע גלעזעל וואסער; זייערע קער־פער לויכטען מיט א זעלטענעם פאספאָר־גלאנץ אונד ווען זיי קומען צו־

זאמען געדריקט אין א לאנגע שיכטע וואסער דאן שטראהלט עס איבעראל אזוי ווי פון א גליהענד־ווייסען געגאסענעם מעטאל.

איינינע שטונדען איז דער נאוטילוס לאנגזאם געפאהרען דורך אזעלכע גלענצענדע וועללען אונד עס וואר א ווירקליכער צויבער־בליק צו בעטראכטען ווי די ריעזען־פיש פון ים באדען זיך אין דיעזען קאלטען פייער. פון פערשיעדענע זארטען פיש בעמערק איך יעצט די שעהנע, שנעלע דעלפינען, דעם לאנגען זעגעל־טרעגער, וואס בעווייזט זיך אימער אין די צייט פון א שטורעם, די קליינע פיעל פארביגע הארן־פיש אונד נאך פיעלע אנדערע, וואס שוועבען יעצט דורך דעם בעלייכטעטען עלעמענט.

אין די נעכסטע פאאר טעג האבען מיר נאך איינינע מאהל געהאט די געלעגענהייט פערשיעדענע וואונדער אין מעער צו בעטראכטען. דער לעבענס־ארט אויפ'ן נאוטילוס איז אונז שליסליך פארגעקומען גראדע ווי עס וואלט דארפען אזוי זיין, אונד מיר האבען שוין באלד געקענט פערגעסען אז מיר געפינען זיך דא ניט פרייוויליג, זאנדערן ווי האלב געפאנגענע, אלס א צופאל האט אונז דאס זעהר שטארק עראינערט.

דאס וואר דעם 18־טען יאנואר. דער נאוטילוס איז געשוואומען אין א ווייטע, ווייניג בעזוכטע געגענד פון גרויסען מעער, דאס וועטער איז געוועזען זעהר שטורעמדיג אונד די וועללען זיינען געשטויגען הויך, געטריעבען פון א שטארקען מזרח ווינד. דער באראמעטער צייגט אז באלד וועט דער שטורם נאך פירכטערליכער אויסברעכען.

איך בין ארויפגעגאנגען אויפ'ן פערדעק אונד געפונען ווי דער לייטענאנט מאכט זיינע געוועהנליכע טעגליכע בעאבאכטונגען. אבער דיעזעס מאהל הער איך ווי ער שרייט אריין אין שיף דורכ'ן שפראך־ראהר ניט די־זעלבע פראזען ווי אימער, זאנדערן איין גאנץ אנדערע, פון וועלכע איך פערשטעה אויך קיין ווארט ניט. אין די נעכסטע מינוט איז קאפיטאן נעמא ארויפגעגאנגען אונד בעטראכט מיט א שפאקטיווע נאך א געוויסע ריכטונג וואו דער לייטענאנט האט איהם געצייגט. איינינע מינוטען איז ער אזוי געשטאנען אונד געקוקט, דאן האט ער אראפגעלאזען דעם שפאקטיוו אונד מיט דעם לייטענאנט א פאאר ווערטער געשפראכען. דיעזער וואר זעהר אויפגערעגט, וועהרענד דער קאפיטאן איז געבליעבען ביי זיין קאלטבלי־טיגע בענעהמונג. וויפיעל איך קען פערשטעהען פון זייערע בעוועגונגען גלויב איך אז נעמא צווייפעלט אין עטוואס אונד דער לייטענאנט פער־זיכערט איהם אז דאס איז ריכטיג, דארט אין יענער געגענד וואו ער צייגט.

איך האב אויך אנגעפאנגען צו בעטראכטען יענע ריכטונג, אבער עס איז ניט מעגליך עטוואס צו בעמערקען. דער קאפיטאן שטעהט אויפ'ן פלאט־פארם, מיט צוזאמען־געלייגטע הענד, אונד איך גלויב אז ער בעהערשט זיך

נאר, צו בלייבען אזוי רוהיג ווי געוועהנליך, וועהרענד אין דער טהאט איז ער אויך זעהר אויפגערעגט. דער לייטענאנט, וועלכער איז נאך אימער געשטאנען קוקענדיג דורכ'ן שפאקטיוו, האט יעצט ווידער האסטיג צוגערופען דעם קאפיטאן אונד עטוואס דארט אין דער וויטקייט געצייגט.

איך בין זעהר אונרוהיג געווארען ניט בעגרייפענדיג וואס דא געהט פאר, אבוואהל דיעזעס געהיימניס מוז זיך באלד אויפקלעהרען, דען אויף דעם קאפיטאן'ס בעפעהל האט די מאשינע אנגעפאנגען שטארקער צו צו ארבייטען אונד דער נאוטילוס איז מיט איין אונגעוועהנליכע שנעליגקייט געשוואומען נאך יענע ריכטונג. אונגעדולדיג עטוואס גענויער וועגען דיעזע זאך באלד צו ערפאהרען בין איך ארונטער אין זאלאן אונד גענומען א גוטען שפאקטיוו. איך בין דאן צוריק ארויף אויפ'ן פלאטפארם אונד אין דעם זעלבען מאמענט ווי איך האב געוואלט מיין אויג צו ליגען צום גלאז איז דער שפאקטיוו האסטיג פון מיר ארויסגעריכען געווארען.

איך ווענד זיך אום איבערראשט אונד זעה אז דער קאפיטאן נעמא שטעהט נעגען מיר, אבער זיין פערקרימטע געזיכט פון גרויס צארן איז קוים מעגליך געוועזן צו דערקענען. פון זיינע אויגען שפריצט איין אונהיימליכער פייער. זיין שלאנקער קערפער, זיינע צוזאמען געקראמפפטע פויסטען אונד זיין גאנצע האלטונג דריקען אויס געפיהלען פון ברענענדיגען האס. דער שפאקטיוו וואס ער האט פון מיין האנד ארויס געריסען, קייקעלט זיך אב מיט א שטויס פון זיינע פיס.

פארוואס איז דיעזער מערקווירדיגער מאן אזוי שרעקליך אין כעס געווארען ? פיעלייכט שטעקט דא א געהיימניס וועלכער ער וויל ניט אז איך זאל ענטדעקען ; דעננאך פערשטעה איך אז זיין האס דריקט זיך ניט אויס גראדע געגען מיר, דען יעדע מינוט ווארפט ער זיינע צארנדיגע בליקען דאהין, נאך יענעם פונקט וואס ער האט פריהער בעטראכט.

ענדליך איז דער קאפיטאן עטוואס רוהיגער געווארען אונד עס האט אויסגעזעהען אזוי ווי ער וואלט מיט געוואלט יעצט בעהערשט זיינע ברויזענדע געפיהלען. ער זאגט א פאאר ווערטער צו זיין לייטענאנט אויף דיא אונפערשטענדליכע שפראך, דאן ווענדעט ער זיך צו מיר.

„העדר ארנאקס" האט ער אויסגעשפראכען מיט א בעפעהלענדען טאן „איך עראינער אייך יעצט וועגען אונזער אבמאך פון דאן אלס איך האב אייך אויף מיין שיף אנגענומען."

„וועגען וואס האנדעלט זיך דא, קאפיטאן ?"

„איהר מיט אייערע קאמעראדען מוזט זיך לאזען איינשפארען, ביז איך וועל עס געפינען פיר מעגליך אייך ווידער צו בעפרייען."

„אייער בעפעהל מוז געהארכט ווערען" האב איך געענטפערט, קוקענ־

דיג אויף איהם מיט דורכדריגענדע בליקען „אבער דארף איך זיך ערלויבען איין פראגע צו שטעלען?״

„קיין איינציגע, מיין הערר.״

גענגען אזא בעשטימטע ערקלעהרונג איז ניט געווען וואס איין צו ווענדען און עס וואר אויך ניט מעגליך זיין בעפעהל ניט צו פאלגען. איך בין ארונטער געגאנגען אין שיף צו קאנכיילען אונד עדווארד׳ן אונד זיי ערקלעהרט וואס דער קאפיטאן האט געהייסען. דער קאנאדיער איז אויפגעשפרונגען מיט א פלוך, אבער עס איז אונז קיין פיעל צייט געבליעבען וועגען דעם לאנג צו שפרעכען. פיער מאן האבען שוין געווארט ביי׳ן טהיער פון קאיוטע אונד ניט קוקענדיג אויף עדווארד׳ס געשרייען, זיינען מיר באלד אבגעפיהרט געווארען אין דאס זעלבע רום וואו מיר האבען גענעכטיגט דעם ערשטען מאהל, אלס מען האט אונז אין שיף אריין געלאזען.

„קען דער הערר אונז ערקלעהרען וואס דא איז פארגעקומען?״ פרעגט קאנסייל אלס די טהיר פו דיעזע געפענגנים־קאיוטע איז געשלאסען געווארען.

איך האב מיינע ערשטוינטע קאמעראדען ערצעהלט אלעס וואס מיט מיר האט פאסירט, אבער עס איז דאפון ניט מעגליך געווען עטוואס בעשטימטעס אונד גענויעס זיך צו ערקלעהרען. איך בין איבערהויפט געווען זעהר בעזארגט, גלויבענדיג אז יעדענפאלס שטעהט אונז פאר אירגענד וועלכע גרויסע געפאהר, ווען זאגאר דער קאפיטאן האט זיך געצייגט אזוי אונרוהיג.

„זאל זיין וואס עס וויל!״ האט אונדערדעסען עדווארד עטוואס פרעהליכער אויסגערופען „זעהט וואס פיר א גוטער פריהשטיק עס שטעהט אויפ׳ן טיש.״

דער טיש איז ווירקליך געווען געגרייט מיט אויסגעצייכענטע געריכטען. וואהרשיינליך האט דער קאפיטאן פריהער שוין געגעבען א בעפעהל מען זאל דיעזע צימער פיר אונז יעצט פארבערייטען.

„איך וואלט דעם העררן ראטהען זיך צו זעטצען צום טיש שפייזען״ האט קאנסייל צו מיר געזאגט, זעהענדיג מיין אומעטיגע מינע „יעדענפאלס מיינט מען וואהרשיינליך ניט אונז לאנג צו האלטען איינגעשפארט.״

„מיר פערדריסט נאר איין זאך״ האט עדווארד זיך אבגערופען „אז היינט קען איך ניט צורעכט מאכען א גוטען בראטען פון אונזערע אייגענע פראדוקטען, אונד מיר מוזען זיך בעגניגען מיט די נארישע עסענס וואס מען געברויכט אויף דיעזע פערדאמטע שיף.״

„פריינד עדווארד״ האט קאנסייל ערוויעדערט „וואס וואלט איהר שוין גערעדט ווען מען וואלט אונז דעם פריהשטיק ניט געגעבען?״

דער קאנאדיער האט געגען דיעזע פערנינפטיגע רייד גאר ניט געקענט

איינגעוועקט. מיר האָבען זיך געזעצט צום טיש אונד אָנגעפאַנגען שטילל אונזער מאָהלצייט צו געניסען. איך אונד קאָנסייל האָבען ניט פיעל געקענט עסען, אָבער עדוארד'ן איז אונזער יעצטיגער פערענדערטע לאַגע גאַנץ וויי־ניג געלעגען אין זינען, ווען ער דאַרף זיין גוטען אַפּעטיט בעפריעדיגען. נאָכדעם ווי דער פריהשטיק וואר געענדיגט האָט זיך יעדער פון אונז גע־לייגט אין זיין ווינקעל.

אין דיעזען אויגענבליק איז פערלאָשען געוואָרען די עלעקטרישע קו־געל, וועלכע האָט בעלייכטעט אונזער צימער אונד מיר זיינען געבליעבען אין פאָלשטענדיגע דונקעלהייט. דער קאַנאַדיער האָט באַלד פעסט איינגע־שלאָפען אונד צו מיין גרויסען ערשטוינען הער איך ווי קאָנסייל שלאָפט שוין אויך. טראַכטענדיג וועגען דעם פיהל ז מיין קאָפּף שווינדעלט מיר אויך, ווי פון א מין בערוישונג. מיינע אויגען שליסען זיך אַזוי ווי מיט געוואַלט אונד יעצט קומט מיר אויף'ן זינען אַז אין די שפּייזען, וועלכע מיר האָבען דאָ גענאָסען, זיינען וואָהרשיינליך געווען אריינגעגעבען איר־גענד וועלכע מיטעלן צום איינשלעפערען.

איך הער ווי אויבען שליסען זיך די פּלאַטען. דער נאָוטילוס בעוועגט זיך מעהר ניט ווי ארומגעוואָרפען איבער די שטורמדיגע וועללען. איז ער דען ארונטער אין די טיעפענים פון מעער, וואו עס איז אימער שטיל אונד רוהיג?

איך קעמפּף מיט אַלע מעגליכקייטען אום ניט איינצושלאָפען, אָבער דאָס איז מיר ניט מעגליך. מיין אָטהעם ווירד אימער שוואַכער; איך שפּיער אז אַלע מיינע גליעדער ווערען דורכגעדרונגען מיט א קעלט אונד עס איז מיר שווער זיך פון אָרט צו ריהרען. עס האָבען זיך מיר אָנגעפאַנגען צו מישען אין געדאַנקען פערשיעדענע טרוימען אונד פאַנטזיעס; באַלד איז אַלעס פערשוואונדען אונד איך בין געבליעבען ליעגען פערזונקען אין א טיעפען שלאָף.

פיער־און־צוואַנציגסטעס קאַפּיטעל.

א בית־עולם אונטער'ן ים.

ווי בעוואוסט שפּיערט יעדער ווען ער וואַכט אויף פון א שלאָף־טרונק זעהר ניט גוט אונד איבעל, אָבער אַלס איך האָב דעם נעכסטען פריה־מאָרגען מיינע אויגען געעפענט איז מיין קאָפּף געווען נאָך קלעהרער ווי אימער. מיין איבערראַשונג איז אָבער נאָך פיעל גרעסער געוואָרען בע־טראַכטענדיג אַז איך געפין זיך ניט מעהר אין די געפענגניס־קאַיוטע, וואו

מיר זיינען אַלע איינגעשלאָפען, איך אָבער האָב ערוואַכט ניט אין שפּייז־ציי־מער, זאָנדערן אין מיין אייגענעם צימער. מען האָט מיך אַלזאָ אין די צייט פון שלאָף אין מיין בעט איבערגעטראָגען, אונד וואהרשיינליך זיינען אויך מיינע קאַמעראַדען אויף דיזען אופן אין זייער קאַיוטע געבראַכט געוואָרען. וואָס אין דיזער נאַכט איז מיט דעם נאַוטילוס פאָרגעקומען בלייבט מיר אין איין אונערקלערליכע געהיימניס.

מיין ערשטער געדאַנקען אויפשטעהענדיג פון בעט וואַר נאַכצוזעהען, פיעלייכט בין איך גאָר אין מיין אייגענע צימער געפאַנגען אונד פערשלאָ־סען? אָבער ניין, באַלד איבערצייג איך זיך אַז די טהיר איז אָפען אונד איך בין פאָלשטענדיג פריי. איך האָב אָנגעצויגען מיינע קליידער אונד אַרויסגעהענדיג געפינען איך אַז דער נאַוטילוס שווימט פון אויבען, איבער'ן וואַסער. די פּלאַטען איבער'ן טרעפּ זיינען אָפען. אויפ'ן פּלאַטפאָרם גע־פינען איך עדוואַרד לענד אונד קאָנסייל, וואַרטענדיג אויף מיך. איך פרעג זיי וואָס דאָ איז געווען, אָבער זיי וויסען אויך גאָר ניט. זיי וואַרען אויך אי־בעררַאשט, ערוואַכענדיג פון שלאָף אין זייער קאַיוטע.

דער נאַוטילוס איז רוהיג אונד געהיימניספאָל ווי אימער. ער שווימט מיט אַ מעסיגע געשווינדקייט אונד ווי עס ווייזט אויס איז דאָ קיין זאַך ניט געענדערט געוואָרען. עדוואַרד בעטראַכט מיט זיין שאַרפען בליק דאָס מעער ווייט אַרום, אָבער עס איז גאָר ניט צו בעמערקען; קיין זעגעל, קיין לאַנד, אָדער אירגענד וועלכען אַנדער געגענשטאַנד, אויסער הימעל אונד וואַסער. אַ וועסט־ווינד וועהט זעהר שטאַרק אונד דער נאַוטילוס טאַנצט איבער ציעמליך הויכע וועללען.

אַלס די לופט איז אינוועניג ערפרישט געוואָרען זיינען מיר אַרונטער־געשטויגען, דען דאָס שיף האָט זיך אַראָפּגעלאָזען אין וואַסער, אָבער זיא איז געבליעבען נאָר ביי אַ פופצעהן איילען אונטער'ן שפּיעגעל פון ים, זאָ דאָס זי האָט געקענט יעדען אויגענבליק צוריק אַרויפשווימען. דאָס איז אויך אין פערלויף פון דיזען טאָג מעהרערע מאָהל פאָרגעקומען אונד דאַן פלעגט דער שיף־לייטענאַנט מאַכען זיינע בעאָבאַכטונגען אונד אויסרופען זיין געוועהנליכע טעגליכע פראַזע.

קאַפּיטאַן נעמאָ האָט זיך היינט ניט בעוויזען. פון די מאַנשאַפט בע־קום איך אויך קיינעם ניט צו זעהען, אויסער דעם סטואַרט, וועלכער בע־דיענט מיך ווי געוועהנליך מיט די גענויעסטע פינקליכקייט, אָבער גאַנץ שטום.

אַרום צוויי אוהר נאָכמיטאָג בין איך געזעסען אין זאַלאָן אונד וואַר בעשעפטיגט מיינע נאָטיצען אין אָרדנונג צו ברייננגען, אַלס די טהיר האָט זיך געעפענט אונד קאַפּיטאַן נעמאָ איז אריין געגאַנגען. אויף מיין גרוס

האט ער קוים צו בעמערקען מיט א פערנייגונג ערוויעדערט, ניט ריידענדיג א וואָרט. איך האָב זיך ווידער גענומען צו מיין ארבייט, אין דער האָפ־נונג אז ער וועט שליסליך מיר ערקלעהרען די בעגעבענהייטען פון די פאָ־ריגע נאכט, אָבער ער בלייבט גאנץ שטיל. ווארפענדיג אויף איהם קורצע, זייטיגע בליקען, בעמערק איך, אז ער זעהט אויס זעהר ערמידעט. זיינע אוי־גען זיינען וואהרשיינליך דיעזע נאכט דורך שלאף ניט ערקוויקט געוואָרען אונד זיין געזיכט טראגט דעם אויסדרוק פון גרויס טרויעריגקייט, זאָגאר פון א טיעפען, הערצליכען קומער. ער געהט ארום איבער'ן זאלאָן הין אונד צוריק, זעצט זיך, שטעהט באלד ווידער אויף; ער נעהמט אירגענד וועל־כען בוך אונד ניט ארייננקוקענדיג לייגט ער עס אוועק. ער בעטראכט זיי־נע אינסטרומענטען, אָבער ער מאכט דאפון קיינע אָטיצען ווי אימער. פון אלע זיינע אונרוהיגע בעוועגונגען איז דייטליך צו זעהען אז דער מאן גע־פינט זיך איינפאך קיין אָרט ניט. ענדליך איז ער צוגעגאנגען צו מיר אונד געפרעגט:

„זייט איהר א דאָקטאָר, הערר אראָנאקס?״

איך בין פון דיעזע פּלוצלונגע פראגע אזוי איבערראשט געוואָרען אז דעם ערשטען אויגענבליק האָב איך אויף איהם א קוק געגעבען אונד ניט גע־ענטפערט.

„איך פרעג אייך, אויב איהר זייט א דאָקטאָר״ האָט ער ווידערהאָלט „פיעלע פון אייערע קאָלעגען האָבען דאָן אויך מעדיצין שטודירט.״

„אין דער טהאט בין איך א דאָקטאָר״ וואר מיין אנטוואָרט „איך האָב אין פערשיעדענע שפּיטעלער גערדיענט, אונד זאָגאר איניגע יאָהר פּראַק־טיצירט איידער איך בין אָנגעשטעלט געוואָרען אלס פּראָפעסאָר אין מו־זעאום.״

„זעהר גוט, מיין הערר.״

איך זעה אז מיין אנטוואָרט האָט איהם זעהר בעפרידיגט, אָבער ניט וויסענדיג וואָס ער מיינט דאמיט האָב איך געשוויגען, ווארטענדיג וואָס ער וועט ווייטער זאָגען.

„הערר אראָנאקס״ האָט ער דאן זיך אָבגערופען „ווילט איהר פּי־לייכט אזוי פריינדליך זיין איינעם פון מיינע לייטע אייער מעדיצינישען ראטה צו געבען?״

„איהר האָט דאָ א קראנקען אויפ'ן שיף?״ בין איך פערוואונדערט געוואָרען.

„יאָ.״

„איך בין בערייט צו טאָהן וואָס מעגליך איז.״

„דאָן ביטע, קומט מיט מיר.״

איך ווייס נים ווי אזוי מיר איז דאן אריינגעפאלען א געדאנקען, אז די קראנקהייט פון דיעזען מאן קומט פון די געהיימניספאלע בעגעבענהייטהייט וואס האט געטראפען די פאריגע נאכט. דיעזער געדאנקען בעאונרוהיגט אונד אינטערעסירט מיך זעהר שטארק.

דער קאפיטאן האט מיך אריינגעפיהרט אין דעם הינטערשטען טהייל פון נאוטילוס, אין דער מאטראזען־קאיוטע, וואו איך בין נאך ביז יעצט ניט געווען. דא ליעגט אויף'ן בעט א מאן פון אונגעפעהר פיערציג יאהר, מיט איין ענערגישען אויסדרוק אויף זיין געזיכט. ער זעהט אויס פאסט ווי א נעבארענער ענגלענדער. איך האב זיך איינגעבויגען איבער איהם אונד געזעהען אז די קראנקהייט פון דיעזען מאן שטאמט פון א שווערע פערוואונדונג. זיין קאפף, איינגעוויקעלט אין פערבלוטיגטען לייבוואנד, ליעגט אויף א דאפעלטער קיסען. דער שארבען איז פון אירגענד וועלכען שארפען שטויס אין גאנצען צושמעטערט. דער מארך איז אפען, אין אייניגע ערטער צוהאקט אונד בעדעקט מיט פערגליווערטע שטיקער בלוט, וועלכע זעהט יעצט אויס ווי דער הייווען פון ווייך. דער אטהעם איז ביי דעם פערוואונדעטען זעהר שוואך אונד אויף זיין געזיכט ליעגט א קראמפפהאפטער, שמערצליכער אויסדרוק. די ענטציגדונג פון געהירן איז פאלשטענדיג אונד דאדורך זיינען ביי דעם קראנקען געלעהמט ניט נאר די געפיהלען זאנדערן אויך דער גאנצער קערפער.

די וויטערע אונטערזוכונג ציינט מיר אז זיין פולס איז קוים צו פיהלען, די אויסערע טהיילען פון קערפער זיינען שוין קאלט אונד דער טויט איז שוין נאהענט, זא דאס דעם מאן איז ניט מעגליך צו רעטען. איך האב דעם אונגליקליכען צוריק דעם קאפף פערבונדען אונד דאן זיך געווענדעט צום קאפיטאן.

„פון וואנען שטאמט די פערוואונדונג?” האב איך איהם געפרעגט.

„וואס מאכט עס אויס?” וואר די טרויעריגע אנטוואורט „א שטויס פון נאוטילוס האט אבגעבראכען פון א מאשינע א העבעל, וועלכע איז אריינגעפלויגען דעם מאן אין קאפף. אבער וואס האלט איהר פון זיין צושטאנד?

איך האב זיך ארום געקוקט, דען מיר איז שווער געווען מיין ריכטיגע מיינונג אויסצושפרעכען.

„איהר קענט ריידען” האט דער קאפיטאן געזאגט „דיעזער פערשטעהט קיין פראנצויזיש אויב זאגאר ער הערט.

„אין פערלויף פון צוויי שטונדען וועט ער שטארבען” האב איך אויסגערופען, נאך א מאהל א קוק געבענדיג אויפ'ן פערוואונדעטען.

„אונד עס איז גאר קיין מעגליכקייט ניט דא איהם צו רעטען?”

דעם קאפיטאן'ס האנד האט א ציטער געטהאן אזוי ווי פון א קראמפף אונד אין זיינע אויגען האבען זיך בעוויזען טרהרען.

איינינע אויגענבליקע האב איך בעטראכט דעם קראנקען ווי ער ווירד אימער בלאסער. איך זעה זיין פערשטענדיגעם געזיכט, וועלכע טראגט איין אויסדרוק פון אלטקייט, ניט נאך זיינע יאהרען, אונד בעווייזט אז דער מאן האט וואהרשיינליך זעהר פיעל אונגליק אונד עלענד אריבער גע־טראגען. מיר וואלט זיך זעהר וועלען הערען די לעצטע ווערטער פון דער שטארבענדען, פיעלייכט וועל איך דאס געהיימניס פון זיין לעבען ערפאה־רען.

„איהר קענט זיך יעצט צוריק ציהען, הערר ארא̇נאקס." האט דער קאפיטאן צו מיר געזאגט.

איך בין אלזא ארויס געגאנגען פון די מאטראזען־קאיוטע אונד זיך בעגעבען אין מיין צימער, זעהר אנגעגריפען פון די טרויעריגע סצענע. דעם גאנצען טאג בין איך שוין ביי מיין מוטה ניט געווען אונד זאגאר די פאלגענדע נאכט האב איך זעהר אונרוהיג געשלאפען.

אלס איך בין אויף מארגען פריה ארויף אויפ'ן פארדעק איז שוין דער קאפיטאן נעמא דארט געווען אונד באלד צו מיר צוגעגאנגען.

„הערר פראפעסאר" האט ער געפרעגט „וואלט איהר היינט וועלען מיט מאכען א שפאציער אונטער'ן מעער?"

„אונד מיט מיינע קאמעראדען?" האב איך צוריק געפרעגט.

„געווים, אויב זיי זיינען נאר איינשטימיג."

„מיר שטעהען צו אייער בעפעהל, קאפיטאן."

„דאן קומט באלד אייערע סקאפענדער־בעקליידונג אן צו ציהען."

וועגען דעם קראנקען אדער געשטארבענעם האט נעמא ניט איין ווארט געשפראכען. איך בין ארונטער צו עדוארד'ן אונד קאנסייל'ן, ערקלעהרענ־דיג דעם קאפיטאן'ס פארשלאג. מיין דיענער איז באלד דאמיט צופריעדען געווען אונד דער קאנאדיער האט זיך בעשלאסען דיעזעס מאהל אויך מיט צו געהן.

עס וואר אכט אוהר פארמיטאג. אין א האלבע שטונדע זיינען מיר געווען פיר דעם צווייטען שפאציער־גאנג אונטער'ן מעער אנגעקליידעט מיט די אפאראטען וואס זיינען נויטיג צו בעלייכטען אונד צו אטהעמען. די דאפעלטע טהיר איז געעפענט געווארען. איך אונד מיינע קאמעראדען, קאפיטאן נעמא אין דער בעגלייטונג פון א צוועלף מאטראזען זיינען ארויס אויפ'ן גרונד פון ים, וועלכער וואר אין דיעזער שטעלע נאר א צעהן איי־לען אונטער'ן וואסער.

בישלאכווייז זיינען מיר געגאנגען בארג־אראפ ביז מיר זיינען געקו־

מען צו א שטעלע וואס וואר אונגעפעהר פונפצעהן קלאפטער טיעף. דיעזע געגענד איז גאנץ פערשיעדען פון די יעניגע וואס מיר האבען בעזוכט אונטער דעם שטילען אקעאן. דא איז דער גרונד ניט פון א פיינעם, דיענעם זאמד ווי יענער; עס גיבט דא קיינע וויעזען (לאנקעס) מיט פפלאנצונגען אונד אויך קיין מעער־וועלדער פון פלאנצען. איך האב באלד דערקענט אז מיר געפינען זיך אין דעם רייך פון קאראלען.

עס איז געוועזן א צייט ווען מען האט געגלויבט אז די קאראלען זיינען א מין שטיינער; אנדערע פלעגען אויך בעהויפטען אז דאס זיינען פפלאנצונגען, ווייל זיי וואקסען. אין די אלטע פערצייטיגע יאהרען האבען קאראלען געגאלטען אלס א וויכטיגע רפואה־מיטעל; אין די שפעטערע צייטען — אלס א געגענשטאנד פון ציערונג. ערשט אין יאהר 1694 האט א געוויסער, געלעהרטער פראנצויז פריסאנע ריכטיג בעוויזען, אז די קאראלען זיינען א זארט לעבענדיגע ברואים, וואס גאנצע מיליאנען זייערע קענען זיך געפינען אין איין טראפען.

דיעזע קליינע טהיער־פפלאנצונגען ווערען פערשטיינערט אונד פון זיי בילדען זיך מיט דער צייט אונטער'ן ים גאנצע וועלדער, פעלזען אונד זאגאר אינזלען ביז אויבען איבער'ן מעער. מיך האט עס זעהר שטארק אינטערעסירט, צו בעזוכען איינעם פון דיעזע לעבענדיגע קאראלען־וועלדער, וועלכע די נאטור האט אויפ'ן גרונד פון ים איינגעפלאנצט.

אונזער בעלייכטונגס־אפאראטען האבען זיך יעצט אנגעצונדען אונד מיר זיינען געגאנגען פערביי א לאנגע קאראלען־וואנד, וועלכע האלט זיך יעצט אין בויען, ביז עס וועט געוויס קומען א צייט ווען זי וועט דיעזען טהייל פון אינדישען אקעאן אזוי ווי מיט א מויער אבשליסען. ביי'ן וועג זיינען געשטאנען פערפלאנטערטע קאראלען־וועלדלאך מיט דורכגעפלאכטענע צווייגען, וועלכע ווארען בעדעקט מיט קליינע, ווייס שטראהלענדע שטערןבלומען. דיעזע בוימלאך שטעלען פאר גראדע א פערקעהרטע ערשיינונג אלס די ערד פפלאנצונגען: מיט די ווארצלען זיטצען זיי פעסט אויבען, אויפ'ן שפיטץ פון פעלזען, וועהרענד זייערע צווייגלאך ציהען זיך נאך אונטען.

אונזער בעלייכטונג שפיעגעלט זיך אב מיט לעבהאפטע פארבען אויף דיעזע מערקווירדיגע לעבענדיגע וועלדלאך. איך האב געוואלט איינעם פון דיעזע שעהנע בלומעלאך אברייסען, אבער מיין בעריהרונג האט אויגענבליקליך געמאכט איין איבעראשענדע פערענדערונג: גראדע אזוי ווי דער גאנצער וועלדעל וואלט געוועזן מיט איין לעבען פערבונדען האבען די בלומען־בעכערלאך מיט איין מאהל זיך פערשלאסען אונד די קעפלאך האבען זיך פערוואנדעלט אין שטיינערנע שפיטצען.

באלד זיינען די וועלדלאַך געוואָרען געדיכטער אונד די בוימלאַך הע־כער. פאַר אונזערע אויגען שטעלען זיך פאָר פערשיעדענע פאַנטאַסטישע קאָ־ראַלען־געביידען. קאַפּיטאַן נעמא איז אריינגעגאַנגען אונטער אַ דונקעלע גאַ־לעריע, וועלכע ציהעט זיך אימער טיעפער, ביז אַ הונדערט עללען אונטער'ן וואַסער. די ליכט שטראַהלען פון אונזערע לאַנטערנעס ברעכען זיך מיט צווי־בערהאַפטע פאַרבען, אונטער דיעזע ערהאַבענע נאַטור געוועלבען. אונד איבעראַל דיעזע קאַראַלען־וועלדער, אין וועלכע עס געפינען זיך אויך פיעלע אַנדערע, פערשיעדענע טהיער־פפלאַנצונגען.

ענדליך נאָך פערלויף פון אַ צוויי שטונדען זיינען מיר געקומען אין אַ טיעפּנים פון איבער דריי הונדערט עללען, ביז צו די לעצטע גרענעץ פון די קאָראַלען־בילדונגען. דאָ איז עס שוין מעהר ניט געווען צו זעהען איינ־צעלנע, קליינע בוימלאַך אונד נידעריגע וועגד. ארום אונז ציהעט זיך איין אונגעהויער גרויסער וואַלד פון פערשטיינערטע בוימער, וועלכע זיינען פער־בונדען אַזוי ווי מיט אַ נעטץ פון שעהנע גירלאַנדען פון די ים־פפלאַנצען וועלכע זיינען בעוואַוסט אונטער דעם נאָמען פלומבאַריא. אונטער דיעזע הויכע צווייגען זיינען מיר געגאַנגען איבער אַ פיעל פרייערען וועג, וועהרענד דער באָדען אונטער אונזערע פיס איז געווען אַזוי ווי אויסגעשפּרייט מיט אַ טעפּיך פון פערשיעדענע בלומען, וואָס גלענצען ווי די שעהנסטע עדעל־שטיינער.

אונטערדעסען האָט דער קאַפּיטאַן נעמא זיך אָבגעשטעלט. איך זעה ווי זיינע מאַטראָזען רינגלען איהם ארום ווי מיט אַ האַלבען קרייז אונד ערסט יעצט בעטראַכט איך אַז פיר פון זיי טראָגען אויף די שולטערען אַ לענגליכען געגענשטאַנד. מיר געפינען זיך יעצט אין מיטען פון אַ גרויסען פרייען פּלאַטץ, וואָס איז ארומגעריגעלט מיט הויכע בוימער. פון אונזערע לאַמפּען איז פערברייטעט אַ האַלב־דונקעלע, בלייכע בעלייכטונג, אין וועל־כע עס ציהען זיך לאַנגע שאָטענס איבער'ן באָדען. הינטער דיעזען בעלייכ־טעטען פּלאַטץ איז אַלעס בעדעקט מיט אַ דיקע פינסטערניס.

עדוואַרד אונד קאָנסייל זיינען געשטאַנען נעבען מיר, בעטראַכטענדיג דיעזע מערקווירדיגע סצענע. מיר בעמערקען אַז אין מיטען פון דיעזען פּלאַטץ געפינענע זיך שמאָלע, לאַנגע בערגלאַך, גראַדע ווי אויף אַ בית־עולם. יעדע פון זיי איז בעוואַקסען מיט קאַלך אונד דאַביי שטעהט אַ מין זייל פון קאַראַלען.

אויף דעם קאַפּיטאַן'ס וואונק האָבען זיינע לייטע זיך גענומען צו דער אַרבייט אויס צו האַקען אַ נייעם קבר. יעצט פערשטעה איך שוין אַז דאָ איז ווירקליך דער בית־עולם אונטער'ן ים, פיר די מאַנשאַפט פון נאוטילוס,

אונד אז דער קראַנקער מאַטראָז, וועלכען איך האָב נעכטען געזעהען, איז געשטאָרבען אונד יעצט געבראַכט געוואָרען אהער צו בעערדיגען.

דער קבר איז לאַנגזאַם פערטיג געוואָרען; די טרעגער זיינען צוגע־גאַנגען אונד אראָפּ געלאָזען דעם קערפּער פון זייער געשטאָרבענעם קאַמע־ראַד, איינגעהילט אין ווייסען. קאַפּיטאַן נעמאַ אונד די מאַנשאַפט האָבען זיך געשטעלט אויף די קניע, אזוי ווי צום געבעט אונד באַלד דאַרויף איז דער גראָב פערשאָטען געוואָרען, איבער וועלכען יעדער פון די נאַוטילוס־בעוואָהנער האָט אויס־געשטרעקט זיין האַנד, אזוי ווי צום עווינען אבשיעד.

מיר האָבען זיך דאַן בעגעבען צוריק אויף דעם זעלבען וועג נאָך אונ־זער שיף, אונטער דיעזען געוועלב פון די קאַראַלען־בוימער, אימער מעהר אַרויף. ענדליך האָט זיך בעוויזען די בעלייכטונג פון נאַוטילוס אונד אַרום איינס אוהר נאָכמיטאָג זיינען מיר צוריק געקומען אין שיף.

זאָבאַלד ווי איך האָב מיינע קליידער געביטען האָב איך מיך בעגעבען אויפ'ן פּלאַטפאָרם. קאַפּיטאַן נעמאַ איז דאָרט געזעסען נעבען דעם עלעק־טרישען לייכט־טהורם, פערטראַכט אין זעהר טרויעריגע געדאַנקען.

„אַלזאָ איז דער פערוואונדעטער ווירקליך דיעזע נאַכט געשטאָרבען?" האָב איך זיך אָבגערופען.

„יאַ, הערר אראנאקס."

„אונד יעצט רוהעט ער ביי זיינע קאַמעראַדען אין אַ קבר פון קאראלען."

„יאַ, פערגעסען פון דער גאַנצער וועלט, אויסער אונז. מיר בעשיטען דעם קבר אונד שטעלען איין אַנדענקונג. די פּאַליפּען בעדעקען דאַן אַלעס מיט אַ שטאַרקע קאַלך־מויער."

דער קאַפּיטאַן האָט לענגער ניט געקענט צוריק האַלטען זיין שמערץ; בעדעקענדיג דאָס געזיכט מיטביידע הענד האָט ער אָנגעפאַנגען ביטער צו וויינען.

„דאָרט איז אונזער בית־עולם האָט ער אונטער טרעהרען געזאָגט „איי־ניגע הונדערט פוס אונטער'ן ים."

„אייערע טויטע רוהען דאָרט געוויס גאַנץ פריעדליך, קאַפּיטאַן. די רויבערישע היי־פיש קענען צו זיי ניט קומען."

„אונד די רויבערישע מענשען אויך ניט." האָט נעמאַ ערוויעדערט.

ענדע פון ערשטען טהייל.

צווייטער טהייל

1־טעס קאפיטעל.

אין דעם אינדישען מעער.

אונד אזוי פערלויפט דאס גאנצע לעבען פון דיעזען מערקווירדיגען מענשען, דעם קאפיטאן נעמא, אין די פערבארגענהייט פון דעם אונענדליכען וועלט־מעער, וועלכען ער אונד זיינע קאמעראדען האבען זיך אלס נייעם עלעמענט צום וואהנען אויסגעוועהלט, ביז עס קומט פיר יעמאנדען פון זיי די צייט צו שטארבען אונד בעערדיגט צו ווערען אויף זייער בית־עולם אונטער'ן מעערעס־גרונד, וואו זייער אייביגע רוה קען ניט געשטערט ווערען, זאגאר פון די רויבערישע מענשען ווי דער קאפיטאן נעמא האט זיך אויסגעדריקט.

יא, דיעזער מערקווירדיגער נעמא איז א שרעקליכער מענשען־פיינד! דער גרעאנקען וואס קאנסייל האט אמאל אויסגעשפראכען וועגען איהם, אז ער מוז זיין א גרויסער געלעהרטער מאן, וועלכען די וועלט האט ניט געוואלט אנערקענען אונד דארום האט ער זיך פון די מענשהייט אבגעווענדעט מיט האס אונד פעראכטונג, — דיעזער געדאנקען קען מיך ניט בערוהיגען. מיר קומט אימער אויפ'ן זינען דאס געהיימניס פון די פאריגע נאכט, וועהרענד מיר זיינען אבגעשפארט געווארען אין געפענגניס אונד איינגעשלעפערט; דעם קאפיטאן'ס צארן אלס ער האט פון מיינע הענד דעם ספאקטיוו ארויס געריסען, אום איך זאל ניט קענען זעהען וואס ער אונד זיין לייטענאנט האבען אירגענד וואו וויט אויפ'ן ים ערבליקט; די שרעקליכע פערוואונדונג פון דעם מאטראז, וועלכע שטאמט וואהרשיינליך ניט פון א שטויס, ווי נעמא ערקלערט מיט איין אויסרייד, — דאס אלעס ברענגט מיר צו גאנץ אנדערע בעטראכטונגען, ניין, דער קאפיטאן נעמא בעניגענט זיך ניט דאמיט נור צו אנטלויפען פון דער מענשהייט; זיין פורכטבארע שיף דיענט ניט דאצו נור איהם אונד זיינע קאמעראדען פרייהייט צו פערשאפען, זאנדערן פיעלייכט אויך אום א שרעקליכען ראכע־פלאן אויס צו פיהרען.

וואס אנבעטרעפט מיך אונד מיינע קאמעראדען זיינען מיר אין קיי־נע בעציהונגען צום קאפיטאן פון נאוטילוס ניט געבונדען. מיר האבען איהם זאגאר קיין עהרענוואָרט געגעבען אויף זיין שיף צו פערבלייבען, וואו מען האלט אונז אונטער דעם העפליכען נאמען פון „געסט" אלס געפאנגענע. נאטירליך ווען עס זאל זיך מאכען א געלעגענהייט צו ענטלויפען האבען מיר דאס פאלע רעכט ניט פרעגענדיג ביי איהם, דעם נאוטילוס צו פערלא־זען. עדווארד וואלט עס געוויס מיט דעם גרעסטען פערגניגען געטהון אונד איך וואלט נאטירליך ווילענדיג אדער ניט געווען געצוואונגען צו מיינע קא־מעראדען זיך אָ צו שליעסען, אבוואהל דיעזע מערקווירדיגע רייזע אויפ'ן גרונד פון מעער, וועלכע האט זיך פאסט יעצט נור אנגעפאנגען, אינטערע־סירט מיך זעהר פיעל, אונד עס וואלט מיר ווירקליך זעהר לייד געטהון דעם נאוטילוס צו פערלאזען איידער איך האב נאך געזעהען אונד בעטראכט די וואונדער־וועלט פון דעם וואסער־עלעמענט.

דיעזען טאג, דען 12טען יאנואר, 1868, איז ארום מיטאג דער שיפליייטענאנט בעשעפטיגט געווען מיט זיין געוועהנליכע אויפגאבע, דעם שטאנדפונקט פון די זונן אויפצונעהמען. איך בין געזעסען אויפ'ן פלאט־פארם אונד רויכענדיג א סיגאר בעטראכט ווי ער טהוט זיין ארבייט. מיר דוכט אז דיעזער מאן פערשטעהט ווירקליך קיין פראנצויזיש, דען איך האב איהם געמאכט אייניגע נויטווענדיגע בעמערקונגען וועגען זיין בעשעפטי־גונג מיט דעם סעקסטאנט, אזעלכע בעמערקונגען וואס ער האט געדארפט אויף זיי אויפמערקזאם ווערען; אבער ער איז געבליעבען גאנץ גלייכגיל־טיג אונד שטיל.

צו דערזעלבער צייט איז ארויף געגאנגען איינער פון די מאנשאפט, דער זעלבער הויכער מאטראז וואס האט מיך אונד דעם קאפיטאן בעגלייט אויף אונזער ערשטען שפאציער־גאנג אונטער'ן מעער, אונד דיעזער מאן האט יעצט אנגעפאנגען צו רייניגען די פענסטער פון לייכט טהורם. בע־טראכטענדיג יעצט גענויער די איינריכטונג פון דיעזען אפפאראט, האב איך זיך איבערצייגט אז ער איז פערפערטיגט אויף אזא קונסטפאללען אופן ווי ניעמאנד האט עס נאך ביז יעצט פערשטאנען צו מאכען. וועהרענד ער פערברויכט פיעל ווענינער עלעקטרעציטעט ווי אנדערע גיעבט ער ארויס א בעלייכטונג וואס איז ביינאהע הונדערט מאל שטארקער אונד דאצו איז נאך די גאנצע מאשינערי זעהר מאסיוו אונד דויערהאפט.

דער נאטילוס פארבערייטעט זיך ארונטער צו שטייגען אין די טיעפ־ניס פון מעער, דארום פערלאז איך מיין פלאטץ אונד געהע ארונטער אין זאלאן. באלד זיינען די פלאטען פון אויבען געשלאסען געוואָרען אונד דאס שיף איז אוועק אין א גראדע ריכטונג נאך וועסט, די פאאר טויזענד מייל

פון אינדישען אָקעאַן, וועלכע מיר פאָהרען יעצט דורך, זיינען העכסט מערקווירדיג דאַמיט וואָס דאָס וואַסער אין דיעזען שטעלען איז איבעראַל זעהר דורכזיכטיג. שטעהענדיג אויפ'ן פערדעק אונד בעטראַכטענדיג דעם גרונד פון ים קומט עס פאָר גראַדע אַזוי ווי דאָס שיף וואָלט שווימען גאַנץ הויך אין דער לופטען, זאָ דאָס עס פאַנגט אָן צו שווינדלען אין די אויגען. דער נאַוטילוס האַלט זיך ביי דיעזע רייזע דורכשניטליך אין אַ טיעפניס פון הונדערט ביז צוויי הונדערט עלען ; אַזוי האָט זיך עס געצויגען אין אַ פערלויף פון פינף טעג. דעננאָך איז מיר די צייט ניט לאַנגווייליג געוועזן ; דער טעגליכער שפּאַציער גאַנג אויפ'ן פּלאַטפאָרם, וואו איך ערקוויק זיך מיט די פרישע זעע־לופט, די אינטערעסאַנטע בעטראַכטונגען דורך די פענסטער פון זאַלאָן אויף אַלעס וואָס אין ים קומט פאָר, די ביכער אין דער צאָהלרייכען ביבלאָטהעק אונד די אויסאַרבייטונג פון מיינע אייגענע נאָטיצען האָבען מיך גענוג דעם גאַנצען טאָג בעשעפטיגט.

אונזער געזונדהייט איז אויך געוועזן אין בעסטען צושטאַנד. מיר פערזענליך זיינען די שפּייזען פון נאַטילוס זעהר געפעלען געוואָרען אונד איך וואָלט מיך אויך דאַמיט געקענט בעגניגען, אָהן די פּריפּאַסען וועלכע עדוואַרד האָט יעדען טאָג געמאַכט פון אונזער פאָרראַטה, וואָס מיר האָבען מיט געבראַכט פון דאָס אינזעל פּאַפּואַזיען. אויסערדעם איז די גלייכמעסיגע טעמפּעראַטור אין שיף אונד פערשיעדענע אַנדערע אומשטענדען גענוג געוועזן אום יעדען צופאַל פון אירגענד וועלכע קראַנקהייט צו פערהיטען.

איינינע טעג לאַנג האָבען מיר בעקומען צו זעהען מאַסען פון פערשיעדענע מעער־פויגלען. עס איז אונז נאָך אויך געלונגען פיעלע פון זיי צו שיעסען, דער קוכער פון נאַוטילוס האָט פערשטאַנען זיי געהעריג פאַר צו בערייטען אונד אונז אויסגעצייכענטע שפּייזען פון פויגעל־בראַטען צו ליעפערען. אונטער די מערקווירדיגסטע זאָרטען פון דיעזע פויגלען האָב איך בעמערקט די ווייטזעגלער וועלכע קענען די גרעסטע ימים אריבער פליהען אונד ווען זיי ווערען ערמיעדעט זעטצען זיי זיך אויף די וועללען אויסרוהען. דער גרויסער פויגעל אַלבאַטראָס וואָס בעזיצט אַ קול פון איין עזעל. די פערגאַטען, וועלכע זיינען אים שטאַנד ביי זעהער שנעלסטען פליהען צו כאַפּען פיש פון אונטער'ן מעער־שפּיעגעל אונד די צאָהלרייכע פאַעטאָנס, די שעהנסטע פון אַלע ים־פויגלען.

די נעטצען פון נאַוטילוס האָבען אונז אויסער פיש געליעפערט איינינע זאָרטען שילד־קרעטען, פון וועלכע עס ווירד געמאַכט אַ פּראַכטפאָלער זופּ אונד אויסערדעם זיינען די אייער פון זיי ווירקליך אַ שפּייז וואָס ערפרישט דעם גאַנצען קערפּער.

פון 21 ביז צום 23 יאַנואַר איז דער נאַוטילוס געפאָהרען מיט אַ דורכ־

שניטליכע שנעלקייט פון צוויי אונד צוואנציג מייל אין א שטונדע, ביי די געעפענטע בלעך־ווענד פון זאלאן האב איך געהאט די געלעגענהייט צו בעוואונדערען דעם געהיימען לעבען פון פיעלע זארטען פראכטפאל־שעהנע פיש, וועלכע איך האב נאך ביז יעצט ניט געזעהען. גאנצע מאסען פון זיי בעגלייטען אונזער שיף, ווייל די עלעקטרישע בעלייכטונג פון נאוטילוס ציהט זיי צו.

דעם נעקסטען טאג האבען מיר בעקומען צו זעהען די קליינע אינזעל קילליגג. אויף וועלכען עס וואקסען פראכטיגע קאקס־בוימער, דעננאך איז דיעזע אינזעל ביז יעצט ניט בעוואהנט. זי איז באלד פון אונזערע אויגען פערשוואונדען אונד מיר זיינען געפאהרען וויטער, גראדע נאך דער ריכטונג וואו דאס לאנד אינדיען געפינט זיך.

„א ציוויליזירטעס לאנד" האט ביי דיעזער געלעגנהייט עדוארד צו מיר געזאגט „דאס איז ניט פאפוזיען מיט איהרע ווילדע מענשען־פרעסער. אין אינדיען גיעבט עס אייזענבאהנען, שאססעען, ענגלישע אונד פראנצויזישע שטעדט, דארט קען מען יעדע פינף מינוט א לאנדסמאן אנטרעפען. נון, וואס מיינט איהר, הערר פראפעסאר, וועלען מיר פיעלייכט שליסליך געפינען א געלעגענהייט פון דיעזען קאפיטאן נעמא פטור צו ווערען?"

„ניין, עדוארד" האב איך ערוויעדערט „איהר ווייסט דאך אז דער נאוטילוס קומט קיינמאל ניט נאהענט צו די בעוואהנטע לענדער. עס איז יעדענפאלס בעסער מיר זאלען אבווארטען ביז ער וועט אונז ברענגען אין די אייראפעאישע וואססערען אונד דאן וועלען מיר פארזיכטיג אונד קלוג זעהען אונזער וואונש אוים צו פיהרען. איבריגענס גלויב איך ניט אז קאפיטאן נעמא וועט אונז ערלויבען געהען צום יאגד אין אירגענד וועלכע אינדישע האפפען־געגענד אזוי ווי אין פאפואזיען."

„אבער גראדע וועגען דעם פרעג איך דאך ביי אייך, הערר פראפעסאר, מיר זאלען אויסגעפינען א מיטעל אהן זיין ערלויבענעס אויף דאס לאנד צו קומען."

איך האב עדוארד'ן דארויף גאר ניט געענטפערט, דען די וואהרהייט זאגענדיג איז ביי מיר געבליעבען בעשלאסען מיט צו מאכען די רייזע אויף'ן נאוטילוס, ביז א בעשטימטע צייט, ווען עס וועט זיך פארשטעלען א בעסערע געלעגענהייט אויף די בעוואהנטע ערד צוריק צו קעהרען.

פון דער אינזעל קילליגג איז אונזער שיף געפאהרען פערהעלטניסמעסיג פיעל לאנגזאמער. זעהר אפט פלעגט דער נאוטילוס ארונטער שטייגען אין א גאנץ גרויסע טיעפענים אונד איך האב דאביי די בעמערקונג געמאכט, אז די טעמפעראטור אין ים איז איבעראל דיזעלבע, פיער גראד ווארם, נור אין די אויבערשטע וואסערען איז די טעמפעראטור עטוואס קעלטער.

וועהרענד דעם גאנצען טאָג פון 26 יאנואר האָבען אונזער שיף פערפאָלגט א פרוכטבארע מענגע פון די שרעקליכע היי־פישען. אזעלכע אונגעהויער געפינען זיך מאססענהאפט אין דיעזע געגענדען פון מעער, וועלכע זיינען דארום אויך זעהער געפעהרליך, איבערהויפט פיר די יעניגע וואָס לאָזען זיך אראָפּ אין א קליינע שיפעל. איך האָב זעהר אָפט בעמערקט ווי דיעזע געוואלדיגע טהיערע שיעסען דורך דעם וואסער מיט א שרעקליכען גערויש פארביי די פענסטער פון אונזער זאלאָן, זאָ דאָס עס האָט זיך געקענט אויסדרוכטען יעדע מינוט אז זיי וועלען די שויבען איינברעכען. דער קאנאדיער עדואַרד האָט קוים זיין יאגד־לוסט געקענט איינהאלטען. איהם וואָלט זיך געוואָלט האָבען א שיפעל מיט א טיכטיגע הארפונע, אום זיין קראפט געגען דיעזע געפעהרליכע רויב־פישען צו פרובירען. דער נאוטילוס איז דעננאָך געשוואומען פיעל שנעללער ווי די היי־פישען אונד באלד האָבען מיר זיי פון די אויגען פערלאָרען.

דעם נעכסטען טאָג, אלס מיר זיינען אריינגעפאָהרען אין גרויסען בענגאלישען קאנאל, האָבען מיר זעהר אָפט בעגעגענט טויטע מענשליכע קערפער, שווימענדיג אויף די אויבערפלעכע פון מעער. דאָס ווארען נעמליך די אינדיאנישע געטצענדיענער, וואָס ווארפען זיך אריין אין זייער הייליגען טייך גאנגעס, אום דאָרט א פרומען טויט צו שטאַרבען. מייסטענטהיילס ווערען זיי דאָרט אויפגעפרעסען פון די קראָקאָדילען אונד די אנדערע, וועלכע דאָס וואסער טראָגט אריין אין מעער, ווערען ענדליך פערשלונגען פון די היי־פישען.

אונגעפעהר אום זיעבען אוהר אבענדס איז דער נאוטילוס, שווימענדיג האלב אונטער׳ן וואסער, אריינגעפאָהרען אין א ים פון מילך. אזוי ווייט ווי די אויגען קענען זעהען בעשטעהעט דער אָקעאן פון א פליסיגקייט ווייס ווי מילך. עס איז ניט מעגליך צו גלויבען אז דאָס מאָנדליכט גיעבט דאָס וואסער אזא פארב, דען עס וואהר נאָך איבערהויפט ערשט צוויי טעג נאָך דעם געבורט פון דער לבנה, וועלכע האָט זיך נאָך פאָרלויפיג אויפ׳ן הימעל ניט בעוויעזען. די וואססערען ארום אונז זיינען געוועזען אזוי ווייס אז די גאנצע לופט פון אויבען האָט אויסגעזעהען אזוי ווי בעדעקט מיט א טיעפע דונקעלהייט.

קאָנסייל איז זעהר פערוואונדערט געוואָרען אונד האָט זיך געווענדעט צו מיר מיט די פראגע פון וועלכע אורזאכע קומט דיעזע מערקווירדיגע ערשיינונג. איך האָב מיט פערגניגען א גענויע ערקלעהרונג געגעבען.

„אזא מילך־מעער" האָב איך איהם געענטפערט „אָדער ווייסע מעערעס־וועללען אויף א לאנגע שטרעקע, טרעפט מען זעהר אָפט ביי די ברעגעס פון אבאָניא אונד אויך אין דיעזע געגענדען."

„אבער וויל דער הערר מיר געפעליגסט ערקלעהרען פון וועלכע אור־זאכע די וואססערען זיינען וויים געוואָרען, דען דאָס מעער האָט זיך דאָך ניט פערוואנדעלט אין אַ מאססע מילך.

„ניין, מיין ליעבער יונגע, דאָס ניט. די ווייסע פארב וועלכע דו בע־וואונדערסט קוממט ארוים פון מיליארדען קליינע מילבעלאך, וועלכע מען רופט אינפוזאָריען, איין ארט ווערמלאך, דין ווי האאר אונד ניט לענגער ווי אַ פינפטעל פון מילימעטער, דאָס הייסט, ווען מען זאָהל נעהמען איין עלל אונד צו שניידען אויף טויזענד גלייכע שטיקלאך וועט יעדע שטיקעלע זיין פינף מאָהל אזוי גרויס ווי אזא ווערמיל. זייער צאָהל איז אָבער אזוי פיעל אז הענגענדיג צוזאמען פערנעהמען זיי אָפט אַ שטרעקע פון אייני־גע מיילען.״

„איינינע מיילען ?״ איז קאָנסייל ערשטוינט געוואָרען.

„יא, קאָנסייל, דאָס איז פאָלקאָמען ריכטיג, אונד דו זאָלסט זיך אומ־זיסט ניט בעמיהען דעם צאָהל פון דיעזע אינפוזאָריען אוים צו רעכענען, דען, ווי פיעל איך וויים, זיינען מאנכע שיפען געפאָהרען מעהר ווי פיער־ציג מייל דורך אזא מילך־ים.״

איך וויים ניט אויב קאָנסייל האָט מיין ראטה געפאָלגט, אָבער זעהענ־דיג ווי ער איז געבליעבען זיטצען פערטראכט פערשטעהע איך שוין אז מיין וויסענשאפטליכער דינער וויל דורכאוים בערעכנען ווי פיעל מילימעטער עס געפינען זיך אין פיערציג קוואדראט מיילען. איך האָב אויך ניט גע־קענט אָבווענדען מיינע בליקען פון דיעזע זעלטענע ערשיינונג. אייניגע שטונדען לאנג איז דער נאוטילוס געפאָהרען גאנץ שטיל דורך דיעזע ווייסע וועללען, ביז ארום האלבע נאכט, ווען דאָס מעער האָט פלוצלונג ווידער אָנגענומען זיין געוועהנליכען פארב, אָבער וויים אונטער אונז האָט דער גאנצער הימעל געגלענצט מיט אַ העלישען ווידערשיין פון דעם מילך־מעער.

2טעם קאפיטעל

דעם קאפיטאן׳ס פאָרשלאג.

דעם 28טען יאנואר, אלס דער נאוטילוס איז ארוים געקומען אויף די אויבערפלאכקייט פון מעער, האָב איך בעמערקט אין דער וועסט־זייט, אונגעפעהר אכט מייל פון אונז, אַ שטיק לאנד, אויף וועלכע עס געפינען זיך בערג ביז אַ צוויי טויזענד פוס די הויך. איך בין ארונטער געגאנגען

אין זאלאן אונד נאכזעהענדיג אויף דער קארטע איז מיר באלד קלאהר געווארען אז מיר געפינען זיך געגען די אינזעל סיילאן, די פערלען פון אינדיען, ווי מען רופט איהר געוועהנליך.

סיילאן איז ווירקליך די פרוכטבארסטע שטיק לאנד פון דער גאנצער וועלט אונד נעהמענדיג אין ביבליאטהעק א געוויסען בוך בין איך געזעסען אונד געלעזען די בעשרייבונגען פון דיעזער אינזעל, אלס קאפיטאן נעמא מיט זיין ליטענאנט זיינען אריינגעקומען.

„די אינזעל סיילאן” האט נעמא זיך צו מיר געווענדעט „איז בעריהמט מיט די פישעריי פון פערלען, וועלכען מען געפינט אפט אין איהרע ארומיגע וואססערען. וואלט איך זיין אנגענעהם, הערר אראנאקס, אזא פישעריי צו בעזוכען?”

„געוויס קאפיטאן!”

„זעהר גוט. דאס קען לייכט אויסגעפיהרט ווערען. די פישערייען קענען מיר שוין זעהען, אבער ניט די פישער, וועלכע קומען געוועהנליך צוזאמען פיר דיעזע בעשעפטיגונג נור איין מאהל אין יאהר, אין מאנאט מערץ. דאס מאכט אבער ניט אויס. מיר וועלען אריינפאהרען אין קאנאל מאנאאר נאך דיעזע נאכט.”

דער קאפיטאן האט דאן אייניגע ווערטער געזאגט צו זיין ליטענאנט, וועלכער איז גלייך ארויסגעגאנגען אונד דער נאוטילוס איז וויעדער אראפ אונטער'ן וואסער. דאס מאנאמעטער צייגט אז מיר געפינען זיך יעצט אין א טיעפניס פון דרייסיג פוס.

„הערר פראפעסאר” האט דער נעמא דאן צו מיר געזאגט „ווי איהר ווייסט פיעלייכט, זוכט מען געוועהנליך פערלען אין בענגאלישען קאנאל, אין אינדישען מעער, ארום יאפאן אונד כינא, אונד אין די מעערען פון זיד־אמעריקא, אבער אין קיין ארט געפינען זיך דיעזע קאסטבארע געגענשטאנדע ניט אזוי פיעל ווי ביי דער אינזעל סיילאן. דא, אין דעם קאנאל פון מאנאאר, פערזאמלען זיך צו א בעשטימטע צייט יעדעס יאהר, ביז דריי הונדערט שיפלאך בעזעצט מיט פערל־פישער, וועלכע בעשעפטיגען זיך דאמיט אין פערלויף פון דרייסיג טעג. אין יעדע שיפעל געפינען זיך צעהן רודערער אונד צעהן פישער, דיעזע לעצטע לאזען זיך ארונטער אויף א טיעפניס ניט מעהר אלס צוועלף עללען, זיך אנהאלטענדיג מיט די פיס אן א שווערען שטיין, וועלכען מען לאזט אראפ מיט א שטריק פון שיפעל.”

„אונד אזעלכע האלב־ווילדע מיטלען ווערען נאך ביז יעצט געברויכט ביי דיעזע אונטערנעמונגען?” האב איך זיך געוואונדערט.

„יא, הערר פראפעסאר, גראדע אזעלכע, אבוואהל די פערל־פישערייען געהערען צו אזא פאלק וואס בעריהמט זיך מיט הויכע בילדונג, נעמליך:

די ענגלענדער, וועלכע האבען די פישערייען בעקומען לויט דעם פערטראג וואס איז געשלאסען געווארען אין אמען, אים יאהר 1802.״

„איך גלויב אז אונזער סקאפאנדער וואלטען ביי אזא זאך זעהר צו־ניטץ געקומען.״

„גאנץ געוויס, דען די ארמע פישער קענען לאנג אונטער׳ן וואסער ניט אויסהאלטען. א געוויסער ענגלענדער פערסוואל ערצעהלט זאגאר פון א קאפפערישען פישער, וואס איז אים שטאנד געוועזן גאנצע פינף מינוט אונ־טער׳ן וואסער צו פערבלייבען, אבער איך גלויב אז דאס איז נור איבער־טריעבען. עס געפינען זיך יא אזעלכע שווימער וואס קענען העכסטענס ביז אכטציג סעקונדען אין וואסער אויסהאלטען, דאך זיינען אזעלכע פי־שער גאנץ זעלטען, אונד ווען די ארמע קערלען קומען צוריק אויף׳ן שיפעל שטראמט פון זיי דאס וואסער צומישט מיט בלוט פון זייער נאז אונד אויע־רען. איך גלויב, אז דורכשניטליך קען קיינער לענגער ווי דרייסיג סעקונ־דען אויפ׳ן גרונד ניט פערבלייבען, אונד וועהרענד דיעזער צייט כאפט דער פישער צוזאמען אין א קליינעם נעטץ אלע פערל מושעלען, וועלכע עס פאלען איהם נור אריין אין די הענד. אין אלגעמיין קענען דיעזע מענשען לאנג ניט לעבען, דען אזא בעשעפטיגונג ברענגט אויף זיי פערשיעדענע קראנקהייטען, אונד עס טרעפט אויך א מאהל אז זיי ווערען געריהרט פון שלאג, וועהרענד זיי געפינען זיך אונטער׳ן וואסער.״

„יא, דאס איז איין זעהר טרויעריגע בעשעפטיגונג, נור אום די נארי־שע מאדע פון די רייכע צו בעפריעדיגען. אבער זאגט מיר, קאפיטאן, ווי פיעל מושעלען קען אייגענטליך א שיפעל פאנגען אין פערלויף פון א טאג?״

„פון פיערציג ביז פונפציג טויזענד. מען זאגט זאגאר אז אין יאהר 1814, אלס די ענגלישע רעגיערונג האט אליין דיעזע אונטערנעהמונגען בע־טריעבען, פלעגט מען יעדען טאג ארויסנעהמען העכער ווי זיעבענציג מיל־יאן מושעלען.״

„דאן בעקומען ווענינגסטענס די פישער א רייכע בעלאהנונג?״

„שווערליך, הערר פראפעסאר. אין פאנאמא, צום ביישפיעל, קען אזא פישער דורכשניטליך פערדיענען נור איין דאללאר א וואך. מען צאהלט איהם איין סו, אדער א פיערטעל סענט, פיר יעדע מושעל וואס ענטהאלט אין זיך א פערל, אבער ווי פיעל שלעפען זיי ארויף גאנץ לעערע מושעלען!״

„נור איין סו דעם ארעמען ארבייטער, פון וועלכען דער הערר מאכט א רייכטהום! דאס איז א שאנדע!״ האב איך אויסגערופען מיט פער־דרוס.

„אלזא, הערר פראפעסאר, מארגען גאנץ פריה וועלען מיר אין דער בעגלייטונג פון אייערע קאמעראדען די פערל־פישערייען אין מאנאאר בע־

זוכען. פיעלייכט וועלען מיר דאָרט אָנטרעפען איינעם פון די אָרמע לייטע אונד זעהען ווי ער בעמיהט זיך ביי זיין שווערע ארבייט. יאָ, נאָך אַ זאַך. — איהר האָט דאָך וואהרשיינליך קיין מורא ניט פאַר די הייפישען?"

"די הייפישען בין איך ערשראָקען געוואָרען „נון, איך מוז אייך זאָגען, קאַפּיטאַן, אַז פאָרלויפיג בין איך מיט דיעזע בו־ואים גאַנץ ווענִיג בעפריינדעט."

"דאָס מאַכט ניט אויס" האָט נעמאָ אַ שמייכעל געטהון „מיט דער צייט וועט איהר זיך צו זיי צוגעוועהנען. איבריגענס זיינען מיר גוט בעוואַפענט אונד אויב עס זאָהל זיך מאַכען אין וועג אַ הייפיש צו בעגעגנען וועט עס זיין איין גאַנץ אינטערעסאַנטע יאַגד. אַלזאָ צום ווידערזעהען, מאָרגען פריה."

דער קאַפּיטאַן האָט זיך דאָס אַזוי לייכט אויסגעשפּראָכען אונד איז ארויסגעגאַנגען פון זאַלאָן. מיר איז אָבער געוואָרען זעהר פירכטערליך צו מוטה. אַ הייפיש! דאָס איז דאָך פיעל געפעהרליכֶער ווי צו געהען אויפ'ן יאַגד געגען אַ לייב, אָדער אַ טיגער. דאָרט ווענִיגסטענס געפינען מיר זיך אויף דער יבשה, אין אונזער אייגענעם עלעמענט, אָבער זיך שטעלען קעמפּפען מיט אַ הייפיש אין וואַסער, וואו דיעזער שרעקליכער רויבער בעוועגט זיך גאַנץ פריי, וועהרענד מיר זיינען בעשווערט מיט די סקאַפאַנדערס אונד די קופּערנע שיידען אויף די קעפּ, — אַזאַ אונטערנעהמונג איז נאָך מעהר ווי געפעהרליך! אַ קאַלטער שוויים האָט בעגאָסען מיין געזיכט. איך שטעל מיר פאָר אין געדאַנקען די אונגעהויערע מיילער פון דיעזע רויבערישע פיש, בעזעצט מיט פיעלע רייהען שאַרפע ציינער, אַז זיי קענען אַ מענשען מיט איין ביס צומאָלען אונד איינשלינגען. איך פיהל שוין יעצט אַזאַ ווייטאָג גראָדע ווי אַ הייפיש וואָלט מיך בייסען. איך האָב זיך נור געטרייסט מיט דעם געדאַנקען אַז קאָנסייל וועט געוויס אין אַזאַ שפּאַציערגאַנג ניט וועלען אנטהייל נעהמען אונד דאַן וועל איך אויך האָבען איין אויסרייד זיך צו ענטשולדיגען. וואָס אַנבעטרעפט דעם קאַנאַדיער ווייס איך גאַנץ גוט אַז ער וועט זיך אָנחאַפּען אָן אַזאַ צופאַל, דען קעמפּפען מיט הייפישען איז פיר דיעזען קעניג פון די האַרפּונער דאָס גרעסטע פערגניגען.

איך האָב געוואָלט צוריק נעהמען מיין בוך לעזען, אָבער איך בלעטער אומזיסט. צווישען די צייל֫ען שטאַרצען מיר ענטגעגען די פירכטערליכע ציינער פון אַ הייפיש. אין דיעזען אויגענבליק זיינען קאָנסייל אונד עדוואַרד גאַנץ פרעהליך צו מיר אַריינגעקומען.

„אויף מיין וואָרט, העדר פּראָפעסאָר!" האָט דער האַרפּונער אויסגערופען „דער קאַפּיטאַן נעמאָ — דער טייוועל זאָהל איהם נעהמען! —

האָט אונז געמאַכט איין אויסגעצייכענטען פאָרשלאַג. מאָרגען גאַנץ פריה צו בעזוכען די פרעכטיגע פערל־פישערייען פון סיילאָן."

„אונד זאָגסט האָט ער אייך גאָר ניט געזאָגט?"

„ניין, מיין הערר" האָט עדוואַרד געענטפערט „אויסער דעם נור אז ער האָט שוין וועגען די זאַך מיט אייך אָבגערעדט."

„יאָ, יאָ, געוויס" האָב איך האַלב צומישט געזאָגט „אונד ער האָט אייך פיעלייכט דאַביי אויפמערקזאַם געמאַכט וועגען..."

„קיין זאַך ניט, הערר פּראָפעסאָר. איהר וועט דאָך געוויס מיטקומען, ניט וואהר?"

„זעלבסטפערשטענדליך, אָהן אַ צווייפעל. איך זעה אז אייך געפעלט עס זעהר גוט, אָבוואָהל איך גלויב אז עס איז פיעלייכט געפעהרליך—"

„געפעהרליך? וואָס רעדט איהר, הערר אראנאקס? פאר וועמען האָבען מיר זיך איבערהויפּט צו שרעקען אין מעער?"

אריין געהען אין גענויערע ערקלעהרונגען איז מיר אונמעגליך, אום זיך ניט לעכערליך צו מאַכען. דער קאַפּיטאַן האָט וואהרשיינליך וועגען די־ הייפישען זיי ביידען ניט עראינערט אונד קאָנסייל'ן קומט עס אויפ'ן גע־ דאַנקען ניט, אָבער ווי זאָהל איך אָנפאַנגען מיט איהם וועגען דעם צו ריידען?

פיעלייכט וועט דער הערר אַזוי גוט זיין אונז ערקלעהרען עטוואָס גע־ נויערעס וועגען די פערלען־פישערייַ?" האָט מיין נייגעריגער דיענער אַ פרעג געטהון.

„יאָ, יאָ," האָט דער קאַנאַדיער בעשטעטיגט „איידער מען געהט אַ זאַך זעהן שאַדעט ניט אַלעס ריכטיג צו וויסען. אַלזאָ וואָס איז אייגענטליך אַ פערל?"

„מיין ליעבער עדוואַרד" האָב איך געזאָגט „ביי די פּאָעטען הייסט אַ פערל אַ טרעהר פון ים. ביי די פרויען איז דאָס אַ ציערונג, וועלכע זיי טראָ־ גען אויף פינגער, האַלז אונד אויערען. דער כעמיקער זאָגט אז אַ פערל איז אַ צוזאַמענמישונגעם פון פאָספאָרזויערע אונד קאָהלענזויערע זאַלצען מיט אַ ביסעל ליים, אונד ענדליך פיר דעם נאַטור פאָרשער איז דאָס אַ קראַנק־ האַפטע אויסגיסונג אין קערפּער פון געוויסע אויסטערס, וואָס לעבען אין אַ שאָלע פון צוויי דעקלאַך. דאָס זיינען נעמליך אַזעלכע ברואים וואָס געהע־ רען צו דעם מין מאָללוסקען אונד צווישען זיי געפינען זיך אַזעלכע וואָס גי־ בען ארויס פערלמוטער פון בלויען וויאָלעטען, אָדער ווייסען קאָלאָר, מיט וועלכע די אינוועניגסטע זייט פון זייער שאָלע איז אויסגעלייגט. אָבער די מאָללוסקע וואָס גיעבט ארויס פון זיך די בעסטע פערלען איז די פּער־ לען־אויסטער."

„טרעפט עס אויך אז מען געפינט מעהרערע פערלען אין דעמזעלבען אויסטער ?" האט קאנסייל געפרעגט.

„יא, קאנסייל, די פערלען זיטצען א מאהל פעסט צוגעקלעפט צו דעם פערלמוטער־דעקעל אונד א מאהל געפינט מען זיי אין דעם קערפער פון דעם אויסטער. מען האט ערצעהלט, אבוואהל איך גלויב עס ניט, אז איי־ניגע פון אזעלכע אויסטערס האבען ענטהאלטען אין זיך ביז הונדערט אונד פונפציג היי־פישען."

„הא, הא, הא !" האט עדוארד זיך פערנאנדער געלאכט „הונדערט אונד פונפציג הייפישען אין איין אויסטער, — דאס איז א שעהנער שפאס, הערר פראפעסאר !"

„הונדערט אונד פונפציג פערלען האב איך געוואלט זאגען. איך וויים ניט ווי אזוי האבען מיר זיך דא הייפישען אריינגעפלאנטערט."

„אונד דער פרייז פון די פערלען מוז נאטירליך זיין נאך זייער גרוים־קייט ?" האט קאנסייל געפרעגט.

„ניט גראדע די גרוים אליין שפיעלט דא די הויפט ראלע" האב איך ערוויעדערט „עס קומט נאך אין בעטראכט די פארמע, ווי זי האט זיך צו־פעליג אין דעם קערפער פון דעם אויסטער אויסגעגאסען ; דער וואסער פון איהר פארב אונד דער אריענט פון די פערל, דאס הייסט, ווי שטארק דער בליטצענדער גלאנץ איז, וועלכע מאכט איהר פיר דאס אויג אזוי רייצענד. די שעהנסטע פון זיי רופט מען יונגפער־פערלען, מען געפינט זיי נור איי־ציגע אין דעם פלייש פון דעם אויסטער. דיעזע פערלען זיינען קלאהר ווייס, מייסטענטהיילס דורכזיכטיג אונד זייער פארמע איז אדער רונד, אדער אזוי ווי א בירנע. די רונדע פערוועגדעט מען ארם־בענדער צו מאכען אונד די ביר־נען־פארמיגע נור אלס ציערונג ארום צו הענגען. די טהייערסטע פון זיי ווערען פערקויפט פער שטיק, וועהרענד די אנדערע פערלען, וואס מען געפינט אנ־געקלעפט צו די אויסטערס־דעקלאך פערקויפען זיי אויפ'ן געוויכט אונד די גאנץ ארדינערע, וועלכע הייסען זאמד־פערלען — זאגאר אויפ'ן מאס."

„אונד גיעבט עס פון יענע איינצעלנע פערלען זעהר קאסטבארע ?" האט קאנסייל געפרעגט.

„געוויס. מען זאגט אז דער רוימישער קייזער צעזאר האט געשאנקען זיין ברויט א פערל וועלכע וואלט נאך די יעצטיגע געלד געווען ווערטה מעהר ווי צוואנציג טויזענד פראנק."

„איך האב אויך פיר מיין געוועזענע כלה קאטערינא טענדער" ער־צעהלט עדוארד „געקויפט א פערלען האלז־באנד פיר איין דאללאר אונד א האלב. די פערלען זיינען געווען פראכטפאל שעהן אונד ציעמליך גרוים."

„נאטירליך זיינען דאס געווען נאכגעמאכטע גלאז־פערלען" האט קאנ־

סייל זיך אָבגערופען „אונד וואהרשיינליך גראַדע דארום האָט די קאַטערינאַ ניט געוואָלט מיט איך הייראַטהען, מיסטער לענד.״

„אָבער איינער פון די טהייערסטע פערל אין דער גאַנצער וועלט איז דיעזע.״ האָב איך ערקלעהרט צייגענדיג אויף איינע פון דיעזע קאָסטבאַר־קייטען וואָס ליגען אין גלאָז קאַסטען. „נאָך מיין מיינונג איז זי ווערטה ניט וועניגער ווי צוויי מילליאָן פראַנק.״

„פיעלייכט וועט אונז מאָרגען אויך געלינגען אַזא טהייערע פערל צו געפינען ?״

„עס קען זעהר מעגליך זיין״ האָב איך בעשטעטיגט „אונד אין דער טהאַט ווען מיר זאָלען ברענגען נאָך אייראָפּאַ אַ פערל פון איינינגע מילליאָנען ווערטה וואָלט עס וועניגסטענס געקענט דיענען אַלס בעווייז וועגען די ריכטיגקייט פון אונזער מערקווירדיגע רייזע. אָבער זאָגט מיר, עדוארד,״ האָב איך זיך צו איהם געווענדעט מיט אַ לייכטען טאָן „האָט איהר קיין מורא ניט פאַר די הייפישען ?״

„איך זאָהל מורא האָבען ?״ איז דער האַרפּונער פערוואונדערט גע־וואָרען „ווייסט איהר דען ניט אַז איך האָב אין מיין לעבען שוין איינינגע צעהנדליגע שטיק פון דיעזע בעסטיעס אויסגעּהרג׳עט ?״

„יאַ, אָבער דיעזעס מאָהל האַנדעלט זיך ניט אויף זיי צו וואַרפען די האַרפּונע, זיטצענדיג אין שיפעל ; יעצט וועט פיעלייכט אוים קומען צו קעמפּפען געגען זיי אין וואַסער.״

„געוויס !״ האָט עדוארד מיט פערגניגען אויסגערופען „איך שטעל מיר שוין יעצט פאָר ווי דער הייפיש שטויסט זיך געגען אונז מיט זיין ברייטע מויל, אָבער ער איז איין אונגעשיקטע בעשעפענים : ער מוז זיך פריהער אומדרעהען מיטען בויך אַרויף ווען ער וויל יעמאַנדען איינשלינגען אונד אין דעמזעלבען אויגענבליק זעטץ איך איהם אריין מיין האַרפּונע. — ״

„איהר זייט ווירקליך אַ בראַוועער האַרפּוניער, עדוארד,״ האָב איך ווי מעגליך רוהיג אויסגעשפּראָכען „אונד דו, קאָנסייל ? וואָס זאָגסט דו צו דיעזע הייפישען ?״

„ווען מיין הערר האָט איינגעשטימט דיעזען שפּאַציער גאַנג מיט צו מאַכען בין איך שוין אויך דאַרויף פערטיג אונד האָב אויך קיין מוראָ ניט פאַר די הייפישען.״

3־טעם קאפיטעל.

אויף דער פערלען פישעריי.

עס איז נאכט געוואָרען אונד איך האָב זיך הינגעלייגט צו בעט זעהר אונרוהיג. די גאנצע נאכט האָט זיך מיר געפלאנטערט וועגען אונגעהויער, שרעקליכע הייפישען אונד נאָך אזעלכע פרוכטבארע זאכען.

דען פאָלגענדען פריה־מאָרגען האָט דער סטוארט מיך אויפגעוועקט אום פיער אוהר. איך האָב זיך שנעל אָנגעקליידעט אונד ארייננגעקומען אין זאלאָן, וואו קאפיטאן נעמא האָט מיר שוין ערווארטעט.

„וועלען מיר שוין יעצט געהען אונזער סקאפאנדער־בעקליידונג אָנ־ציהען?” האָב איך געפרעגט.

„נאָך ניט, הערר פראָפעסאָר. איך האָב ניט געוואָלט צו לאָזען דעם נאוטילוס אזוי נאָהענט צום ברעג אונד מיר געפינען זיך פאָרלויפיג אין מי־טען ים, ציעמליך ווייט פון מאנאאר קאנאל. מיר וועלען ביז צו דעם ריכ־טיגען פונקט צו פאָהרען אויף א קליינע שיפעל, אין וועלכע עס געפינען זיך שוין אלע נויטווענדיגע אפפאראטען אונטער'ן וואססער זיך צו בעגעבען.”

אלס איך בין אזוי רעדענדיג מיט דעם קאפיטאן ארויס אויפ'ן פלאט־פאָרם זיינען שוין עדוארד אונד קאנסייל דאָרט געוועזען. פינף מאטראָזען זיי־נען געזעסען פערטיג ביי'ן רודער אין די קליינע שיפעל, וואס וואהר שוין אראָבגעלאָזען אונד בלויז צוגעבונדען צום נאוטילוס מיט א שטריק.

עס איז נאָך געוועזען גאנץ דונקעל. גרעסערע אונד קלענערע וואָלקענס ציהען זיך איבער'ן הימעל אונד פערדעקען די בלייכע שטערען. דער ברעג זעהט זיך פון גאנץ ווייט ווי א נעבעלהאפטער שטריך, וואס ציהעט זיך פון זידען נאָך נאָרדען, צווישען דיעזען ברעג אונד די מאנאאר פליעסט דורך א מעער־קאנאל אונד אין זיינע וואססערען געפינט זיך די פערלען־פישעריי, אויף א שטרעקע פון מעהר ווי צוואנציג מייל.

קאפיטאן נעמא, איך אונד מיינע קאמעראדען זיינען געזעסען אין היג־טערסטען טהייל פון שיפעל. דער שטייער־מאן אונד זיינע פיער מאטראָזען זיינען שוין אויף זייערע פלעטצער. די שטריק וואר אָבגעבונדען אונד דאָס שיפעל איז אָבגעפאָהרען.

ארום האלב זעכס אוהר איז דער הימעל העללער געוואָרען פון די ערשטע מאָרגען־שטראהלען אונד מיר האָבען געקענט דעם ברעג עטוואָס דייטליכער בעטראכטען. פון איין זייט איז ער ציעמליך פלאך, וועהרענד ווייטער נאָך אָסטען ווירד ער עטוואָס העכער. צווישען אונז אונד דעם לאנד

אין דער ים גאַנץ לעער, קיין שיפעל, קיין שווימער איז יעצט ניט צו זעהען. דיעזע שטעלע, וואו עס רוישט צו אַ בעשטימטע צייט פון הונדערטע פערלען־פישער אונד אַנדערע פערזאָנען, איז יעצט גאַנץ איינזאַם אונד לעער, דען מיר זיינען געקומען מיט אַ מאַנאַט צו פריה, ווי קאַפּיטאַן נעמא ערקלעהרט.

אין אַ קורצע צייט איז באַלד געוואָרען העללער טאָג, דען אין דיעזע עקוואַטאָר־געגענדען גיעבט עס פאַסט גאָר קיין פאַר־טאָג אונד קיין פאַר־נאַכט. יעצט זעה איך דייטליך דאָס לאַנד; די בוימער אין פערשיעדענע ערטער אַרום בּרעג. אונזער שיפעל איז געקומען ניט וויים פון דער אינזעל מאַנאַאַר; דער קאַפּיטאַן איז אויפגעשטאַנען אונד אויף זיין בעפעהל האָט מען אַראָפּ געלאָזען דעם אַנקער. דאָ איז דער העכסטער גרונד פון די פעל־ען־געגענד, זאָ דאָס דער ים איז אין דיעזע שטעללען ניט מעהר ווי איין עלל טיעף.

„יעצט זיינען מיר אויף אָרט אונד שטעללע, הערר אַראָנאַקס" האָט נעמא זיך צו מיר געווענדעט „איהר זעהט דאָרט יענעם קליינעם האַפען ? דאָס איז דער פּלאַטץ וואו מיט אַ מאָנאַט שפּעטער וועלען זיך הונדערטע שיפלאַך פערזאַמלען, אום די פּערלען־פישעריי צו בעטרייבען. יעצט וועלען מיר די סקאַפאַנדער־בעקליידונג אָנציהען אונד אונזער שפּאַציער־גאַנג אָנ־פאַנגען."

איך האָב דאַרויף גאָר ניט געענטפערט, קוקענדיג אויף די פערדעכטי־גע וועללען, אונטער וועלכען נאָך מיין מיינונג מוזען זיין פערבאָרגען די שרעקליכסטע אונגעהויער, מיט די הילפע פון די מאַטראָזען וואַרען איך אונד מיינע קאַמעראַדען באַלד אָנגעקליידעט. איך בעמערק אָבער אַז דיעזעס מאָהל האָבען מיר קיין בעלייכטונגס־אַפּפּאַראַטען.

„דאָס איז יעצט גאָר ניט נויטהיג." האָט דער קאַפּיטאַן אויף מיין פראַ־גע ערקלעהרט „אין קיין גרויסען טיעפנים וועט אונז ניט אויסקומען אַראָפּ צו שטייגען. די ערטער זיינען איבעראַל פלאַך אונד דאָס ליכט פון די זונען־שטראַהלען איז פאָלקאָמען גענוג. אויסערדעם איז אין דיעזע וואַסע־רען עטוואָס ריזיקאַליש מיט צו נעהמען איין עלעקטרישע בעלייכטונג, וועל־כע קען צו ציהען די געפעהרליכע בעשעפעניסען, וואָס געפינען זיך אין דיע־זע ערטער."

„אונד אונזערע געוועהר, אונזערע וואַפען ?"

„צו וואָס דאַרפען מיר געוועהר ?" האָט נעמא ערוויעדערט „מיר געהען דאָך ניט אויף־דער יאַגד שיעסען טהיערע. אום זיך צו פערטהיידיגען זיי־נען גענוג דיעזע קלינגען, וועלכע יעדער פון אונז נעהמט מיט. שטעקט אייע־רען אַריין אונטער'ן גאַרטעל !"

באַלד נאָך דעם האָבען אונזערע קעפּ געשטעקט אין די קופּערנע שיי־דען אונד יעדער ווייטערער געשפּרעך וואר שוין אונמעגליך.

איך גיעב אַ בליק אויף מיינע קאַמעראַדען, זיי זיינען אויך אָנגעקליי־דעט אונד בעוואָפענט מיט דיזעלבע ברייטע מעססערס, נור עדוואַרד לענד האַלט נאָך דאַצו אין האנד אַ גרויסע האַרפּונע, וועלכע ער האָט פון נאָר־טילוס מיטגענומען.

מיר זיינען דאָן אין דער בעגלייטונג פון קאַפּיטאַן ארוים פון שיפעל אונד געבליבען שטעהן אויף אַ זאַמדיגען גרונד, וועלכער וואר נור אָנ־דערטהאַלב עללען אונטער'ן וואַססער. נעמא האָט אונז אַ וואונק געגעבען מיט'ן האַנד איהם נאָך צו פאָלגען אונד באַלד זיינען מיר אַרונטער טיעפער, ביז איבער'ן קאָפּ אין וואַססער.

מערקווירדיג גראַדע יעצט איז דאָס געפיהל פון מורא אַזוי ווי מיט אַ צויבער־קראַפט פון מיינע געדאַנקען פערשוואונדען. צו מיין ערשטוינונג בין איך גאַנץ רוהיג געוואָרען. עס איז מיר זעהר לייכט זיך דאָ צו בעוועגען אונד דאָס אליין גיעבט מיר מעהר מוטה מיינע קרעפטען צו פּערטרויען, וועה־רענד די סצענעס וואָס שטעלען זיך דאָ פאָר וועקען אויף מיין איינבילדונגס־קראַפט.

די זונען־שטראַהלען ברעכען זיך גאַנץ העלל אונטער'ן וואַססער, זאָ דאָס עס איז מעגליך פון ווייטען דעם קלענסטען געגענשטאַנד צו דערקענען. נאָכדעם ווי מיר זיינען אונגעפעהר צעהן מינוטען געגאַנגען מיט אַ פלאַכען בארג אראָפּ זיינען מיר יעצט געקומען אין אַ טיעפּניס פון איבער זעקס עללען אונד דאָ איז דער באָדען איבעראַל געוועזען גאַנץ גלייך.

פון אונטער אונזערע פיס זיינען אַזוי ווי די זומפּ־פויגלאַך ארויסגע־פלויגען מאַסען פון מערקווירדיגע פיש אונד קליינע מעער־שלאַנגען. די אויפשטייגענדע זונן בעלייכטעט אימער שטאַרקער די וואַססערען. דער באָדען האָט ביסלעכווייז זיך געענדערט ; אַנשטאָדט דעם זאַמדיגען גרונד בעטרעטען מיר יעצט אַ זאַרט וועג, וואָס איז פוןביידע זייטען אָבגעגרע־נעצט מיט פעלזען, וועלכע זיינען בעדעקט אַזוי ווי מיט אַ טעפּיך פון מאָל־לוסקען אונד לעבענדיגע טהיער־פּפלאַנצונגען. איבער זיי לויפען ארום מאַס־סען פון פערשיעדענע העסליכע אינזעקטען. אויף דיעזען אופן האָב איך איי־נינע מאָהל בעגעגענט דעם געוויסען ריעזען־קרעבס, וואָס געפינט זיך אין ים, וועלכען דער גרויסער נאַטור־פאָרשער דאַרווין האָט בעשריעבען. דיעזער אינ־זעקט פרעסט זעהר גערען קאַקאָס־ניסס, אונד אום זיין ליעבלינגס־שפּייזע צו בעקומען קלעטערט ער ארויף אויף אַ בוים, וואָס וואַקסט ביי'ן ברעג, אונד ווארפט אַרונטער די ניסס, וועלכע צוברעכען זיך פאַלענדיג, זאָ דאָס ער קען די שאָלע מיט זיין שנאָבעל עפענען.

א שטונדע שפּעטער זיינען מיר ענדליך געקומען צו די שטעלע וואו עס געפינט זיך די פּערל־מושעלען, פון וועלכען עס ווירד יעדעס יאָהר א מילליאָנען־רייכטהום ארויסגענומען. די שיסעלאַך פון די מושעלען זיינען רונד, דיק, בעדעקט מיט פיעלע קנייטשען אונד שטארק בעפעסטיגט איי־נע צו די אנדרע. די אויסטערס געפינען זיך אין די שאלען. אנדערע פון זיי, נעמליך די שאלען פון די יונגע אויסטערס, זיינען עטוואָס גלאַטער אונד בעדעקט מיט גרינע שטרייפען. קאַפּיטאַן נעמא צייגט מיר מיט'ן האנד אויף דיעזע אונענדליכע אוצרות וואָס וואלגערען זיך דאָ ארום. ערוואַרד אונד קאָנסייל קלייבען זיך אוים די שעהנסטע מאָללוסקען אונד פיללען אָן זייערע נעטצלעך, וועלכע זיי האָבען מיטגענומען.

לאנג זיינען מיר דעננאָך ניט געבליעבען שטעהען אויף איין אָרט. מיר פאָלגען נאָך דעם קאַפּיטאַן נעמא, וועלכער געהט אימער ווייטער, וואהר־שיינליך צו א געוויסען ציעל. דער באָדען איז ביסלעכווייז ווידער געוואָ־רען העכער, זאָ דאָס איך האָב געקענט ארויסשטעקען די האנד איבער דעם שפּיעגעל פון מעער. נאכהער זיינען מיר ווידער ארונטער אין א נידעריגען אָרט, וואו מיר זעהען געגען זיך הויכע שפּיטציג פעלזען, אונד פון זייערע שפּאַלטען זיינען אויף אונז אויסגעשטארצט די בליקען פון אונגעהויערע אינ־זעקטען.

אין דיעזען מאָמענט האָט זיך געעפענט פאר אונזערע אויגען א גרוי־סע הייל, וועלכע די נאַטור אליין האָט קונסטפאָל אויסגעבויט פון פעלזען, וואָס זיינען בעדעקט מיט די שעהנסטע ים־בלומען. איך גלויב אָנפאנגס אז אינווענינג איז גאנץ דונקעל דען די זונען־שטראהלען קענען אהין ניט אריינ־קומען.

קאַפּיטאַן נעמא איז אריין אין דיעזע הייל אונד מיר נאָך איהם. ביס־לעכווייז האָבען מיינע אויגען זיך אזוי איינגעוואָהנט צו דיעזע דונקעלהייט אז עס איז מיר שוין מעגליך די ארומיגע געגענשטאנדען גענויער צו בעטראכ־טען. מיר געפינען זיך אין א געוועלב, וואָס איז געשטיטצט אויף זיילען, וועלכע די נאַטור אליין האָט אויף געשטעלט. זייער ארכיטעקטור איז דען־נאָך געוועזען גראָדע אזוי שעהן ווי זיי וואָלטען געוועזען אויפגעבויט פון די גרעסטע קינסטלער.

נאָך א לענגערען גאנג, וואָס האָט זיך געצויגען אימער העכער, זיי־נען מיר אריינגעקומען אין א גרויסע רונדע שאכט. דער קאַפּיטאַן האָט זיך אָבגעשטעלט אונד געוויזען מיט'ן האנד אויף א געגענשטאנד וועלכען איך האָט אָנפאנגס גאָר ניט בעמערקט. דאָס וואר א ריעזען־אויסטער, מעהר ווי צוויי עללען די גרוים. דאָ ליעגט זי בעפעסטיגט אויף א גראַניט פּלאַטע אונד ענטוויקעלט זיך אין דיעזער פערבאָרגענהייט, אָבגעזונדערט אין דעם

רוהיגען וואסער פון הייל. נאָך מיין רעכענונג מוז דיעזע מערקווירדיגע אויס־טער וועגען ביז זעקס הונדערט פונט.

ווי איך פערשטעהע איז קאפּיטאַן נעמא שוין ניט דעם ערשטען מאָהל אין דיעזע פערבאָרגענע הייל אונד וואהרשיינליך האָט ער אונז געפיהרט אום דיעזע וואונדערבארע אויסטער צו צייגען. איהרעביידע דעקלאך זיי־נען גראדע יעצט געווען עטוואָס געעפענט. דער קאפּיטאַן איז צוגעגאנגען אונד אריינגעשטעקט צווישען זיין בּרייטען מעססער, אום דאָס טהיער זאָהל זיי ניט קענען צוזאמען שליעסען. דאַן האָט ער אויפגעהויבען די דיקע אומ־הילונג פון איהר הויט, מיט וועלכע זי וואר בעדעקט ווי מיט א בּרייטען מאנ־טעל, אונד איך האָב מיט ערשטוינען דערזעהען אז דאָ, צווישען די בּלע־טער פון איהר קערפּער, ליעגט פריי א פּערל וואָס איז אזוי גרויס ווי א קאָ־קאָס־נוסס. די עכט רונדע פאָרם פון דיעזע פּערל, איהר פאָלקאָמענע קלאָהר־הייט אונד דער וואונדערבארער גלאנץ פון איהר וואססער שטייגט איבּער די שעהנסטע פּערלען וואָס די וועלט האָט ביז יעצט געזעהען. נאָך מיין אָב־שאטצונג איז זי ווערטה ניט וועניגער ווי צעהן מיללִיאָן פראנק.

אין די גרעססטע נייגיערינקייט האָב איך אויסגעשטעקט די האנד אום דיעזע מערקווירדיגקייט דער נאטור אָנצוריהרען אונד נעהענטער צו בּע־טראכטען אָבּער קאפּיטאַן נעמא האָט מיך צוריק געהאלטען אונד שנעל ארויסגעצויגען זיין מעססער, דאַן האָבען ביידע דעקלאך זיך באלד צוזאמען געשלאָסען.

יעצט פערשטעה איך וואָס דער קאפּיטאַן בעצוועקט דאמיט. ער וויל אז דיעזע פּערל, ליעגענדיג אין קערפּער פון טהיער, זאָהל נאָך מעהר וואקסען, ביז ער וועט עס א מאָהל צונעהמען, אום דאמיט זיין מוזעאום צו פערציערען. עס קען זעהר מעגליך זיין אז ער ווענדעט אָן אויסער דעם גע־וויסען מיטעל, וואָס ווירד געבּרויכט אין כינא אונד אינדיען ; עס בעשטעהט דאַרין, אז מען לעגט אריין אין די דעקלאך א שטיקעל גלאָז, אָדער אירגענד וועלכען מעטאל. די אויסטער ווערד דאדורך אויפגערייצט אונד גיעסט ארויס פון זיך נאָך מעהר פּערלמוטער־שטאָף פון וועלכע די פּערל אין איהר קער־פּער וואקסט שנעללער אונד שעהנער.

קאפּיטאַן נעמא האָט ענדליך פערלאָזען די הייל. מיר זיינען ארויס צו־ריק אין די קלאָהרע וואססערען פון דעם קאנאל אונד אין פערלויף פון צעהן מינוטען זיינען מיר דורכגעגאנגען איין עטוואָס טיעפערע טהאל. איך האָב צו דיעזער צייט שוין אין גאנצען פערגעסען מיין פריהערדיגע אָנגסט וועגען די געפאהרען וואָס מיין פאנטאזיע האָט מיר אזוי איבּערטריעבען.

פּלוצלונג איז קאפּיטאַן נעמא געבּליעבען שטעהען אונד געגעבען אַ וואונק איך זאָהל נעבען איהם זיך איינבויגען צום באָדען, צייגענדיג מיט'ן האנד

אויף א פונקט, אויף וועלכען איך האב יעצט אויפמערקזאם א קוק געגעבען.

ניט ווייט פון אונז דערזעה איך אויפ'ן גרונד א לאנגען שאטען. דעם ערשטען מאמענט בין איך זעהר דערשראקען געווארען, גלויבענדיג אז א הייפיש וועט אונז באלד בעפאלען; אבער באלד האב איך זיך ארום געזעהען מיין טעות, אז דיעזעס מאהל האבען מיר צו טהון ניט מיט איין אונגעהויער פון מעער.

דאס ווער איין מענש, איין אייפאכער, ארמער אינדיער, וועלכער האט אין דיעזע שטעלע זיין קליין שיפעל פעראנקערט. איך בעטראכט ווי ער לאזט זיך אראפ אין וואססער, זיך צוהאלטענדיג מיט די פיס אן א לאנגען שטיין וואס העננגט צוגעבונדען אויף א שטריק פון זיין שיפעל. דער אינדישער פישער פערבלייבט אונטער'ן וואססער ניט מעהר ווי דרייסיג סעקונדען, כאפט שנעל צוזאמען א זאק אירגענד וועלכע מושעלען עס פאללען איהם אריין אין האנד אונד שפרינגט אריין צוריק אין זיין שיפעל.

אונז האט דער מאן ניט געזעהען. איך אונד קאפיטאן נעמא זיינען געשטאנען הינטער א פעלזען, אונד דעם ארמען קערל האט נאטירליך גאר ניט געקענט קומען אויפ'ן זינען אז דא, אונטער'ן וואססער זאלען זיך קענען געפינען מענשען, וועלכע שטעהען גאנץ רוהיג אונד בעטראכטען יעדע פון זיינע בעוועגונגען.

איינינע מאהל האט שוין דער אינדיער זיין ארבייט געמאכט. עס איז איהם ניט מעגליך געווען מעהר ווי א דוצענד מושעלען יעדעס מאהל צו בעקומען דען מייסטענטהיילס ליעגען זיי צוגעפעסטיגט צום פעלזען, פון וועלכען מען מוז זיי אברייסען. דעננאך איז זעהר זעלטען צו בעקומען אזעלכע וואס ענטהאלטען אין זיך דעם קלענסטען פערל. דער ארמער פישער איז געצוואונגען זיין לעבען צו ריזיקירען ביז עס געלינגט איהם אויף דיעזען אופן עטוואס צו פערדיענען.

מיר איז געווען זעהר אינטערעסאנט דיעזע סצענע צו בעטראכטען אונד א רעכטע צייט בין איך אזוי געשטאנען קוקענדיג אויף דעם אינדיער'ס בעשעפטיגונג, אלס מיט איין מאהל דערזעה איך אז ער שפרינגט אויף פון גרונד, אויף וועלכען ער האט זיך עבען יעצט אראפ געלאזען, אונד מיט דעם גרעסטען ענטזעצען קלעטערט ער צוריק אין זיין שיפעל.

איך האב באלד אויך דערקענט די אורזאכע פון זיין שרעק. א ריעזענהאפטער שאטען האט זיך בעוויזען איבער דעם אונגליקליכען פישער. שנעל ווי א בליטץ איז צוגעשוואומען א מעכטיגער הייפיש; זיינע אויגען ברענען ווי פייער אונד זיין שרעקליכער מויל איז ווייט געעפענט. פון גרויס ענטזעטצען בין איך ניט אימשטאנד געווען זיך פון ארט צו ריהרען. איך זעה ווי דער מאן דרעהט זיך ארויס פון אונטער דעם רויב-טהירעס מויל,

אָבער דער הייפיש דערלאַנגט איהם אַ זעטץ אין ברוסט מיט זיין מעכטיגען עק אונד דער אונגליקליכער פאַלט צום באָדען.

די גאַנצע סצענע האָט קוים איינִיגע מינוטען געדויערט. דער הייפיש דרעהט זיך אום אויפ'ן רוקען אונד איז שוין פערטיג זיין אָפּפער איינצו־שלינגען, אַלס קאַפּיטאַן נעמאָ, וועלכער איז נעבען מיר געלעגען, האָט זיך פּלוצלונג אַ שטעהל געטהון. האַלטענדיג דעם ברייטען מעססער אין האַנד לויפט ער שנעל גענען דעם אונגעהויער, אום מיט איהם צו קעמפּפען.

אין דיעזען אויגענבליק ווי דער הייפיש האָט שוין אויסגעשטעלט זיין מויל אויף דעם אונגליקליכען פישער דערזעהעט ער זיין נייעם געגנער. ער דרעהט זיך שנעל צוריק אויפ'ן בויך און פליהט צו איהם. דער קאַפּיטאַן שטעהט אויף זיין אָרט, ערוואַרטענדיג מיט אַ וואונדערבאַרע קאַלטבליטיג־קייט דאָס פירכטערליכע טהיער, אונד אַלס דיעזע איז צו איהם צוגעשטירצט זעצט ער איהם אריין זעהר געשיקט זיין ברייטען מעססער אין בויך. אָבער דאָמיט איז נאָך גאָר ניט אויפגעטהון. דער קאַמפּף פאַנגט זיך נור יעצט אָן, דען דיעזע אונגעהויער קען קיין וואונד גאָר ניט שאַדען ביז מען טרעפט איהם גראַדע אין ברוסט. דער הייפיש איז געקומען נאָך אין אַ גרעסערע וואוטה ; דאָס בלוט גיעסט זיך ווי שטראָמען פון זיינע וואונדען ; זאָ דאָס אַרום איהם איז דאָס גאַנצע וואַסער פערדונקעלט געוואָרען.

איך קען קוים בעמערקען ווי דער העלדענמוטהיגער קאַפּיטאַן האַלט זיך מיט זיין אייזערנע פויסט אין איינעם פון דעם רויב־פיש פלוס־פעדערען אונד שטעכט איהם יעדען אויגענבליק מיט'ן מעססער, אָבער עס געלינגט איהם ניט דעם ריכטיגען טויטליכען שטויס איהם צו געבען. דער הייפיש צאַ־פּעלט זיך מיט אַזאַ געוואַלט אַז דאָס גאַנצע וואַססער קאָכט אַרום איהם.

אַזוי ווי אַ פערשטיינערטער שטעה איך אונד קוק מיט פערשטאַרטע בליקען אויף דיעזען פּרוכטבאַרען קאַמפּף. ענדליך איז דער קאַפּיטאַן גע־פאַלען צו באָדען אונד דער הייפיש דריקט איהם צו מיט די גאַנצע מאַססע פון זיין קערפּער. דער אונגעהויער עפּפענט זיין ברייטע מויל, נאָך איין אויגענבליק אונד מען דאַרף ערוואַרטען אַז נעמאָ וועט זיין פערשלונגען, אָבער שנעל ווי אַ בליטץ שטירצט יעצט צו דער קאַנאַדיער, מיט זיין גרויסע האַר־פונע אין האַנד.

עדוואַרד לענד האָט מיט דעם ערשטען שטויס זיין ציעל ריכטיג געטראָ־פען, דעם אונגעהויער'ס ברוסט איז דורכגעשטאָכען. איינִיגע מאָהל גיעבט זיך זיין גרויסער קערפּער אַזאַ צאַפּעל אַז קאַנסייל, וועלכער איז אויך דאָ ניט ווייט געשטאַנען פאַלט צו דער ערד.

קאַפּיטאַן נעמאָ איז אונטערדעסען אויפגעשטאַנען, גאַנץ מונטער אונד אונבעשעדיגט. ער געהט גראַדע צו צום אינדישען פישער, שניידט שנעל אָב

די שטריק אין וועלכע זיינע פיס זיינען פערפלאָנטערט געוואָרען ביי'ן שטיין אונד גיעבט איהם א שטאַרקען בריק אז ער איז באַלד ארויף צו־ריק אויף די אויבער־פלאַכקייט פון מעער. באַלד וואר אויך נעמא בעמיהט דעם אונגליקליכען צו דערמינטערען, דען אַבוואָהל ער איז ניט לאַנג גע־בליעבען אונטער'ן וואססער דען נאָך גיעבט ער יעצט קיין צייכען פון לעבען. מען קען גלויבען אז ער איז טויט פון דעם שטאַרקען קלאַפּ וואָס דער הייפיש האָט איהם דערלאַנגט מיט זיין עק אין ברוסט. קאַנסייל איז אויך דעם קאַפּיטאַן געקומען צו הילף אונד באַלד איז געלונגען דעם אָהנמעכ־טיגען פישער צו רעטען. עס איז געווען א שפּאַס צו זעהן מיט וואָס פיר איין ערשטוינען אונד שרעק דער אָרמער האָט א קוק געגעבען אויף די פיער גרויסע קופּערנע קעפּ וואָס זיינען איבער איהם איינגעבויגען.

מען קען זיך נאָך פאָרשטעלען דעם אינדיער'ס איבערראַשונג אַלס קאַפּיטאַן נעמא האָט ארויסגענומען פון זיין טאַש א זעקעל פולל מיט די שעהנסטע פּערל אונד איהם איבערגעגעבען. אין זיינע צומישטע בליקען איז לייכט צו דערקענען אז ער נעהמט אונז אָן פיר אירגענד וועלכע וועזען פון איין אַנדער וועלט, וואָס זיינען געקומען זיין לעבען צו רעטען אונד איהם צו בעגליקען אויף דעם קאַפּיטאַן'ס צייכען האָבען מיר זיך צוריק געצויגען אין וואַסער אונד אַ האַלבע שטונדע שפּעטער זיינען מיר אָנגעקומען צו די שטעלע וואו אונזער שיפעל איז געלעגען ביי'ן אַנקער.

זאבאַלד ווי מיר זיינען אין שיפעל אריינגעשטויגען אונד אראָפּ גע־נומען אונזער סקאַפאַנדער־בעקליידונג האָט דער קאַפּיטאַן זיך געווענדעט צום קאַנאַדיער.

„מיין בעסטען דאַנק, מיסטער לענד!" האָט ער אויסגעשפּראָכען.

„איך האָב נור געטהון מיין פפליכט" וואר עדוארדס קורצע אַנטוואָרט.

א בלייכער שמייכעל האָט זיך בעוויזען אויפ'ן קאַפּיטאַן'ס ליפּפען אונד דאַן האָט ער געהייסען פאָהרען צוריק צום נאַוטילוס.

דאָס שיפעל איז שנעל געפלויגען איבער די וועללען. אין אייניגע מינוטען שפּעטער זיינען מיר פערביי געפאָהרען די שטעלע וואו דער טוי־טער קערפּער פון דעם הייפיש איז ארום געשוואומען אויפ'ן וואססער. נאָך די שווארצע פאַרב פון זיין פלוס־פעדערען דערקען איך אז ער איז איינער פון די פּרוכטבאַרסטע זאָרטען רויב־פיש וואָס בעוואָהנען דעם אינדישען אָקעאַן. זיין קערפּער איז איבער פינף אונד צוואַנציג פוס לאַנג, אָבער זיין גרויסער קאָפּ פערנעהמט א דריטען טהייל פון זיין קערפּער אונד דער אָפּפענער מויל מיט די פיעלע רייהען שאַרפע ציינער איז ווירק־ליך א שרעק א קוק צו געבען.

צו דערזעלבער צייט האָבען זיך שוין בעוויזען ביי א דוצענד פון די־

זעלבע רויבערישע ברואים אונד זיך ניט קיממערינדיג וועגען אונזער שי־פעל זיינען זיי בעפאלען פרעססען זייער טויטען קאמעראד, זיך רייסענ־דיג איבער די שטיקער פון זיין קערפער.

אום האלב גיין אוהר זיינען מיר שוין געוועזען צוריק אויפ׳ן נאוטילוס. מיר איז ביי דיעזע בעגעבענהייטען זעהר וואונדערבאר געוועזען צו זעהן דעם קאפּיטאן׳ס העלדענמוטה, אָבער נאָך מעהר וואר איך ערשטוינט אז ער, וועלכער פערהאסט אזוי דאס גאנצע מענשליכע געשלעכט, זאהל דעננאָך וועלען זיין לעבען אָפּפערען פיר איין אונבעקאנטען פישער. דאס בעווייזט מיר אַ דיעזער מערקווירדיגער מאן איז דעננאָך ניט אים שטאנד געוועזען אוים צו לעשען אין זיין הערצען אלע בעסערע, ערעלערע געפיהלען.

אלס איך האב זיך צו איהם געווענדעט מיט דיעזע בעמערקונג, האט ער מיר געענטפּערט:

„דיעזער אינדיער, הערר פּראָפעסאָר, איז איינער פון די אונטערדריק־טע. ער וואָהנט אין אזא לאנד אויף וועלכען דעספּאָטען האָבען זייער שווע־רען יאָך ארויף געלעגט. איך בין אויך איינער פון זיי אונד ביז צו מיין לעצטע מינוט וועט מיין הערץ צו זיי געהערען.“

דער קאפּיטאן האט דיעזע ווערטער מיט גרויס ריהרונג אויסגעשפּראָ־כען.

4־טעס קאפּיטעל.

דער רויטהער ים.

דעם 29טען יאנואר איז די אינזעל סיילאָן פערשוואונדען פון אונ־זערע בליקען. דער נאוטילוס פאָהרט מיט אַ קראַפט פון צוואנציג מייל אַ שטונדע אונד בעוועגט זיך פּארזיכטיג צווישען פערשיעדענע קאנאלען. זייט אונזער אָברייזע פון יאפּאנישען מעער האָבען מיר שוין געמאכט איבער זעכצעהן טויזענד מייל.

דעם פאָלגענדען טאָג, אלס דער נאוטילוס איז ווידער אויפגעשטויגען צו די אויבערפלאכקייט פון מעער, איז שוין קיין לאנד ווייט ארום ניט געוועזען צו זעהען. די ריכטונג פון אונזער פאָהרען געהט יעצט גראדע נאָך דעם מעער אָמאן, וועלכער געפינט זיך צווישען אראביען אונד דעם אינ־דישען האלב־אינזעל. פון דאנען אָן איז אָבער ניט מעגליך ווייטער צו פאָהרען. וואוהין פיהרט אונז אייגענטליך דער קאפּיטאן נעמא? דיעזע פראַ־

גע האָבען מיר זיך אַלע געשטעלט, אָבער דער קאַנאַדיער איז צוגעשטאַנען צו מיר איך זאָהל איהם דארויף אַ ריכטיגע אַנטוואָרט געבען.

„ווי איהר ווייסט זאָגט ער דאבײ צו מיר האָט דער פּערזישער קאַנאַל קיין אויסגאַנג ניט; אויב מיר זאָהלען אַהין אַריין פאָהרען וועלען מיר דאָך שליעסליך מוזען צוריק קעהרען."

„זעהר מעגליך" האָב איך דארויף געזאָגט „אָבער פון דעם פּערזישען גאָלף קען דער נאוטילוס דורך די וואַסער־שטראַסע פון באַבעל־מאַנדעב אַריין קומען אין רויטהען מעער."

„איך דאַרף אייך דאָך ניט לעהרנען," מיין העָרר „האָט עדוואַרד ערווידערט „אַז דער רויטהער מעער זעלבסט איז דאָך אויך פון אַלע זייטען אָבגעשלאָסען, דען דער זועץ־קאַנאַל איז דאָך נאָך ניט דורכגעבראָכען אונד יעדענפאַלס וואָלט אַזאַ געהיימניספאָלע שיף ווי דער נאוטילוס זיך ניט דאַרפען אונטערשטעהען דורכצופאָהרען אַזאַ קאַנאַל, וואו דער דורכגאַנג איז אָבגעשלאָסען אונד יעדע שיף וואָס וויל דורכפאָהרען מוז פריהער בעווייזען איהרע געוויסע רעכטמעסיגקייט."

„איך גלויב אָבער" האָב איך געענטפערט „אַז דער נאוטילוס וועט נור בעזוכען די מערקווירדיגסטע געגענדען פון אַראַביען אונד עגיפּטען; דאַן קען ער דורך דעם קאַנאַל פון מאָזאַמביק זיך בעגעבען צוריק אין אינדישען אָקעאַן; אָדער פאַרביי דעם קאַפּ דער „גוטען האָפנונג" אין אַטלאַנטישען מעער. אין אַלגעמיין, פריינד עדוואַרד, זעה איך אַז דיעזע אונטערוואַסערדיגע רייזע איז אייך ניט זעהר אַנגענעהם; איהר זייט גאַנץ גלייכגילטיג צו די אַלע וואונדער וואָס מען זעהט אונטער'ן מעער. איך, פון מיינער זייט, בין זעהר צופריעדען דורך צו מאַכען אַזאַ רייזע וואָס קיין מענש אין דער וועלט האָט דאצו קיין מעגליכקייט ניט געהאַט.

„ווייסט איהר אָבער, העָרר אַראָנאַקס, אַז מיר געפינען זיך שוין ביינאַהע דריי מאָנאַטען אַלס געפאַנגענע אויף דעם נאוטילוס?"

„ניין, עדוואַרד; דען איך צעהל ניט די טעג אונד די שטונדען."

„אָבער וואָס וועט פון אונז דאָ ווערען דער סוף?"

„דאָס וועט די צייט ווייזען, איבריגענס קענען מיר דאָך מיט אונזער קלעהרען די זאַך ניט ענדערען, ווען איהר וואָלט געקומען צו מיר, מיין גוטער עדוואַרד, אונד געזאָגט: „דאָ איז אַ מיטעל צו אַנטלויפען" דאַן וואָלטען מיר וועגען דעם רעדען; יעצט איז אָבער גלייבער מיר זאָהלען פאַרלויפיג געניעסען דעם פערגניגען פון דיעזער רייזע אונד גאַר ניט טראַכטען וועגען דער צוקונפט."

עדוואַרד האָט ניט געהאַט וואָס צו ענטפערען אונד געזאָגט דארויף נור

אז ער קען ניט בעגרייפען וואס פיר א פערגניגען מען קען האבען צו בלייבען אין געפאנגענשאפט.

פיער טעג לאנג, ביז צום דריטען פעברואר, איז דער נאוטילוס געשוואומען אין דעם מעער פון אמאן, אין פערשיעדענע טיעפניסען. ענדליך, ארוים פאהרענדיג פון דיעזען מעער האבען מיר אויף א קורצע צייט בעקומען צו זעהען מאסקאטא, די גרעסטע שטאדט פון לאנד אמאן, עס איז געווען צו בעוואונדערען איהר מערקווירדיגעס אויסזעהען, איהרע ווייסע הייזער צווישען די שווארצע פעלזען, די רונדע קופעל פון מאשעען (מאהאמעדאנישע קירכען) די שלאנקע שפיטצען פון זייערע מינארעטען אונד די טעראססען צווישען דעם פרישען גרינס. ליידער האט אבער דיעזע שעהנע בעטראכטונג ניט געדויערט, דען באלד איז דער נאוטילוס ארונטער אין די וועללען פון דיעזע געגענדען.

פון דאנען איז אונזער שיף געפאהרען נור ביי א זעקס מייל ווייט פון די אראבישע ברעגעס, דעם פאלגענדען טאג האבען מיר דערזעהען די שטאדט אדען, וועלכע געפינט זיך אויף א בארג וואס שטעהט אין מעער אונד איז פערבונדען מיט'ן לאנד נור דורך איין ענגען פאסס. ענגלאנד בעהערשט יעצט דיעזע נאטירליכע פעסטונג, צייט דעם יאהר 1839. אין די פארצייטיגע יאהרען איז דיעזע שטאדט געווען זעהר בעלעבט מיט האנדעל אונד די רייכסטע אין דער גאנצער געגענד.

איך האב געגלויבט אז יעצט, ווען עס גיעבט קיין אנדער וועג אויסער נאך דעם אבגעשלאססענעם רויטהען מעער, וועט דער קאפיטאן נעמא צוריק קעהרען. צו מיין איבערראשונג אבער איז אונזער שיף דעם נעקסטען טאג ווירקליך ארייין געפאהרען אין דעם קאנאל פון באבאל־מאנדעב, וואס פיהרט נאך דעם רויטהען מעער. דיעזער קאנאל איז נור אונגעפעהר צוואנציג מיילען די לענג וועלכע דער נאוטילוס קען דורכפאהרען אין פערלויף פון איין שטונדע, אבער איך האב קיין זאך ניט בעקומען צו זעהען, דען אונזער שיף האט זיך די גאנצע צייט געהאלטען טיעף אונטער'ן וואססער. אונד ווירקליך איז אין דיעזען ענגען קאנאל וואו עס פאהרען שטענדיג ארום ענגלישע אונד פראנצויזישע קריעגס־שיפען, זעהר ריזיקאליש פיר דעם נאוטילוס איבער'ן וואססער זיך צו בעווייזען.

ארום מיטאג צייט זיינען מיר ארויסגעפאהרען אויף די וועללען פון רויטהען מעער. דיעזעס מעער (ים־סוף), וואס איז דערמאנט אין דער ביבעל, אלס דער יעניגער דורך וועלכען די אידען זיינען א מאהל דורכגעגאנגען טרוקען, וועהרענד זיי זיינען געלאפען פון די עגיפטער, איז ביי א טויזענד דריי הונדערט מייל די לענג אונד דורכשניטליך הונדערט צוואנציג די ברייט. צו דער צייט ווען די עגיפטישע קעניגע, די מעכטיגע פטאלאמייער, אונד

נאכהער די רוימישע קייזערען האבען דא געהערשט, איז איבער דיעזען מעער געטריעבען געוואָרען א וועלט־האנדעל, אונד ביי זיינע פערשיעדענע האפפענס ווארען די גרעסטע שטערט אויף געבוים, יעצט וועט וואהרשיינליך דא נאך מעהר ווערען בעלעבט, נאכדעם וואו דער זועץ־קאנאל וועט דורכגעבראכען ווערען.

איך האב וועניג געטראכט צו וועלכען צוועק דער קאפיטאן נעמא האט אונז ארייננגעפיהרט אין דיעזען אבגעשלאָסענעם מעער. אבער די רייזע זעלבסט אונטער זיינע וואסערען איז מיר זעהר אנגנעהם געווען. אונזער שיף פאהרט מיט א מיטעלמעסיגע שנעלקייט באלד אין די טיעפנים, אום א שיף אוים צו מיידען, באלד אויבען איבער'ן וואססער, אונד איך האב געהאט די בעסטע מעגליכקייט צו בעטראכטען דיעזען מערקווירדיגען מעער אין זיין טיעפנים אונד אויך זיין אויבערפלאכקייט.

דעם אכטען פעברואר פריה דעם מארגענס האבען מיר בעקומען צו זעהען די אלטע שטאדט מאקקא, פון וועלכע די מויערען זיינען צוזאמענגעשמירצט געוואָרען פון די קאנאָנען־דונערען אונד יעצט זיינען זיי אין פערשיעדענע ערטער בעשאטענט מיט פראכטפאלע טייטעל־בוימער. צו דער צייט ווען דיעזע שטאדט האט געבליהט זיינען דא געווען זעקס עפפענטליכע מארקען, זעקס אונד צוואנציג מאָשעען; אונד איהר פעסטונג מויער, בעשיצט מיט פיערצעהן פאָרטען, וואר גענוי צוויי מייל ארום אונד ארום די לענג.

פון דאנען איז דער נאוטילוס געקומען נעהענטער צו די אפריקאנישע ברעגעס, וואו דאָס מעער איז פיעל טיעפער. דא, וואו דאָס וואססער איז דורכזיכטיג ווי קריסטאל, האבען מיר דורך די געעפענטע לאָדען פון זאַלאָן געקענט גענוי בעטראכטען די מערקווירדיגסטע קאראלען־וועלדער, די אונגעהויערע פעלזען־וועגד אונטער'ן ים, בעדעקט אזוי ווי מיט א טעפיך פון אָלגען אונד פערשיעדענע אנדערע מעער־בלומען. די אונטערוואססערדיגע לאנדשאפטען אונד געגענדען זיינען ווירקליך שעהן אונד ערהאבען צו בעטראכטען. אונד וואס ווייטער וואקסען אימער די קאראלען־בוימער פראכטפאָלער אונד ענטוויקעלטער, זאָ דאָס איך האב גענאָסען גרויס פערגניגען זיטצענדיג ביי די גלעזערנע וואנד פון זאלאָן.

אויסער די נאטור־שעהנהייטען האב איך אין דיעזע געגענדען בעמערקט א בעשעפנים וואס איז ביז יעצט מיר ניט געלונגען צו זעהען. דאָס איז נעמליך א זאָרט שוואמען, וועלכע געהערען צו דעם טהיערישען רייך, נעמליך צו די פאליפען, ווי די נייעסטע וויסענשאפט בעווייזט; אבוואָהל די אלטע נאטור־פאָרשער האבען מיט א טעות ערקלעהרט, אז דאָס איז א בעזונדערע זאָרט בעשעפנים, וואָס שטעהט צווישען די פפלאנצען אונד די

טהיערען. עס גיעבען פון דיעזע טהיער־שוואַמען ביז דריי הונדערט פער־שיעדענע מינים אונד פון פערשיעדענע פאָרמען אונד פאַ'בען. זיי זיטצען געוועהנליך צו געוואַקסען צו אַ פעלזען, אויך צו פערשיעדענע מושעלע, אָדער זאָגאר צו די שטיינגלאָך פון אנדערע פפלאַנצונגען. דאָס וואַססער שטראָמט אריין אונד בעלעבט די אינוועניגסטע טהיילען פון זייער קערפּער, דאַן ציהט זיך דער שוואָם צוזאַמען אונד דריקט ארויס פון זיך דאָס איבריגע וואַססער.

פון אנדערע טהיער־פפלאַנצונגען איז ווערטה צו בעמערקען אַ בעזאָנדערע שעהנע ארט מעדוזען, מאַססענווייז אויף די אויבערפלאַכקייט פון מעער אונד זייער קערפּער איז אזוי ווייך אַז ווען מען טריקענט זיי אויס בלייבט פאַסט פון זיי גאַר ניט, דער קאַלמאַר, פון די גרויסע זאָרטען מאָלוסקען איז דאָ אויך זעהר אָפּט אָנצוטרעפען. אויסער דעם געפינען זיך אין דיעזען מעער פיעלע שילדקרעטען, פון וועלכע מיר האָבען אייניגע געפאַנגען אונד צובערייט פון זיי אַ געשמאַקפאָלען געזונדען געריכט.

דעם פאָלגענדען טאָג איז דער נאָוטילוס דורכגעפאָהרען די ווייטעסטע שטעלע פון רויטהען מעער, צווישען סלאַקין אונד קוואַנפאָדאַ, וואו זיין ברייטקייט ערריכט ביז הונדערט ניינציג מיילען. ארום מיטאָג צייט איז קאַפּיטאַן נעמאָ געקומען אויפ'ן פלאַטפאָרם, וואו איך בין דאַן געזעסען. איך האָב שוין לאַנג געוואָלט איהם זעהען אונד אויב מעגליך פון איהם ערפאָהרען ווי ער רעכענט זיך ארויס צו דרעהען פון דיעזען מעער, וואָס איז פון אָלע זייטע אָבגעשלאָסען. דער קאַפּיטאַן איז באַלד צוגעגאַנגען צו מיר, אָנבאָטענדיג פריינדליך אַ סיגאַר אונד דאַן האָט ער זיך אָבגערופען:

„נון, הערר פּראָפעססאָר, ווי געפעהלט אייך דאָס רויטהע מעער? האָט איהר גוט בעטראַכט אָלע וואונדערבאַרע זאַכען אויף זיין גרונד אונד די שטעדט ביי זיינע ברעגעס?"

„יאַ, קאַפּיטאַן, אונד מען קען ווירקליך זאָגען אַז דער נאָוטילוס איז פונקט ווי בעשאַפען פיר אזא שטודיום, גראַדע ווי ער וואָלט געווען אַ שיף מיט פערשטאַנד."

„יאַ, מיין הערר, פערשטענדיג, דרייסט אונד שטאַרק איז דער נאָוטילוס. ער האָט קיין מורא ניט פאַר די רייסענדע שטראָמונגען, די גרויסע פעלזען אונד די פורכטבאַרע שטורמס וואָס טרעפען זעהר אָפט אויף דיעזען מעער."

„ווירקליך" האָב איך געענטפערט „דער רויטהער ים האָט איין זעהר שלעכטען בערוף, אונד ווי פיעל איך געדענק פון די אַלטע בעשרייבונגען האָט מען איהם פאַרצייטען גערעכענט אַלס זעהר געפעהרליך."

„גאַנץ ריכטיג, הערר אראָנאַקס, ביי די אַלטע גריעכישע אונד לאַטיי־

נישע געשיכטע־שרייבער געפינט איהר אזעלכע ערקלעהרונגען. דער אראַ־בישער היסטאָריקער עדריזי ערצעהלט, אז אויף דעם ים געהן אָפט פיעלע שיפען צו גרונד אונד קיינער דארף זיך ניט אונטערשטעהן ביי נאכט דאָ ארום צו פאָהרען. נאָך זיין בעהויפּטונג זיינען די שטורמס אויפ'ן רויטהען מעער שרעקליכער ווי איבעראל, אונד ער איז בעדעקט מיט אינזלען ביי וועלכע יעדע שיף מוז צובראָכען ווערען."

„ווי עס ווייזט אויס" האָב איך זיך אָבגערופען „זיינען די פּאַרצייטיגע רייזענדער ניט ארום געפאָהרען אויף אזעלכע שיפען ווי דער נאָוטילוס."

„וואהרשיינליך ניין" האָט דער קאַפּיטאַן אַ שמייכעל געטהון „אונד אין דיעזער הינזיכט זיינען אייערע היינטיגע שריפטשטעלער אויך ניט פיעל קליגער עס האָט געדויערט לאַנגע יאָהרהונדערטע ביז עס איז ערפונדען גע־וואָרען די קראַפט פון דאמפף. ווער ווייס אויב מיט הונדערט יאָהר שפּעטער וועט זיך געפינען נאָך אַ אזא שיף ווי דער נאָוטילוס. די וועלט געהט אין איהר פאָרטשריט זעהר לאַנגזאם, הערר אראָנאקס."

„דאָס איז שוין גאַנץ ריכטיג, קאַפּיטאַן. די וויססענשאַפט וועט פיעל־לייכט נאָך אין הונדערט יאָהר אָדער מעהר יאָהר ניט קענען ערפינדען ווי צו מאַכען אזעלכע שיפען; דארום איז ווירקליך שאדע אז דער נאָוטילוס זאָהל בלייבען איין אייביגע געהיימניס פיר דער וועלט."

נעמאָ האָט דארויף גאָר ניט געענטפערט. אייניגע מינוטען איז ער געבליעבען שטיל, דאַן האָט ער זיך ווידער אָבגערופען:

„די מוראָ וואָס די פאַרצייטיגע זעע־פאָהרער האָבען געהאַט פאַר'ן רוטהען מעער איז אָפּילו עטוואָס איבערטריבען, דעננאָך וואָרען אויך וויכ־טיגע אורזאַכע דערצו. פיר אַ מאָדערנע אייזערנע שיף, געפיהרט פון דאמפּ־קראַפט, זיינען נאַטירליך אזעלכע געפאַהרען ווי די אַלטע בעשרייבען גאָר אַ קלייניגקייט. בערעכענט אָבער נור וועלכע שיפלאָך יענע האָבען בע־נוצט; צוזאַמען געשלאָגען פון ברעטער, פערבונדען מיט שטריק, בעקלעפּט מיט פעך אונד אריבער געצויגען מיט פעל. אונד מיט אזעלכע שיפלאַך האָ־בען זיי זיך געקענט ריזיקירען צו פאָהרען אויפ'ן אָפפענעם מעער, ניט וויסענדיג זאָגאר נאָך וועלכע ריכטונג זיי רייזען. דארום איז קיין חידוש ניט אז אין יענע יאָהרען פלעגען טרעפען אונגליקליכע צופאַללען פון שיפ־ברוכען; איבערהויפּט ביי אזעלכע שטעלען ווי צווישען דעם זועץ אונד דעם זידליכען מעער, וואו די שטראָמונגען פלייצען מיט גרויס וואוטה אונד די שטענדיגע ווינדען הערען ניט אויף צו שטורמען אַנטגעגנען."

„דאָס אלעס איז שוין ריכטיג גענוג. אז די גרויסע ערפינדונגען פון די נייעסטע צייטען האָבען זעהר פיעל נוטצען געבראַכט; אָבער ווי איך הער, קאַפּיטאַן, זייט איהר אין דיעזען זעהר גוט ערפאָהרען, קענט איהר

מיר, פיעלייכט זאָגען פאַרוואָס רופט מען איהם אייגענטליך : דער רויטהער ים ? מען זאָגט אז דאָס איז דאַריבער ווייל אין איהם איז דער עגיפּטישער קעניג פּרעה מיט זיין גאַנצע אַרמעע דערטרונקען געוואָרען ; אָבער מיר געפעהלט דיעזע ערקלעהרונג ניט."

„ווייל זי האָט קיין זינן ניט, הערר אַראַנאַקס. אין דער וואַהרהייט קומט ריעזער נאָמען דאַפון ווייל די וואַסערען פון דיעזען מעער זיינען ווירק־ליך אין פיעלע ערטער רויטהע ווי בלוט. דיעזע פאַרב שטאַמט פון קליינע גרעזעלאַך וואָס וואַקסען אויפ'ן גרונד פון ים, וועלכע מען רופט טריכאָ־דעסמיאַן. יעדע איינצעלנע גרעזעלע בעזונדער איז מעגליך צו בעמערקען נור דורך אַ שטאַרקען מיקראָסקאָפּ, דען אויף אַ פּונקט וואָס איז מעהר ניט גרוים ווי אַ טויזענדע טהייל פון איין עלל קענען זיך געפינען ביז פיערציג טויזענד פון דיעזע קליינע פּפלאַנצונגען, אונד דעננאָך בעדעקען זיי אין פיעלע ערטער דעם גרונד אויף גאַנצע מיילען."

„אַלזאָ, קאַפּיטאַן נעמאָ, איהר פאָהרט אויף דיעזען ים שוין ניט דעם ערשטען מאָהל. האָט איהר פיעלייכט אויף זיין גרונד אירגענד וואו געפּו־נען שפּורען פון די עגיפּטישע אַרמעע, וואָס איז אונטערגעגאַנגען וועהרענד זיי האָבען די אידען פערפאָלגט ?"

„ניין, הערר פּראָפעסאָר, דען איהר מוזט וויסען אז די שטעלע וואו מאָזעס האָט אַריבער געפיהרט זיין פאָלק איז יעצט זעהר הויך פערטראָגען מיט זאַמד, אונד דאָס וואַסער וואָלט זאָגאַר ביז די קניע פון אַ קעמעל ניט גרייכען ; דאַפון קענט איהר דאָך פערשטעהען אז פיר דעם נאָוטילוס איז ניט מעגליך איבער אַזאַ פלאַכע געגענד דורך צו פאָהרען. איבריגענס קען זיין אז מען זאָהל נאָכגראָבען אין יענעם זאַמד וואָלט מען געפונען וואָפען אויך אינסטרומענטען פון די אַמאָליגע עגיפּטער."

„פיעלייכט וועט עס מעגליך זיין דאַן ווען דער זועץ־קאַנאַל וועט זיין דורכגעגראָבען" האָב איך געזאָגט „דאַמאָלס וועלען געווים דאָ איבעראַל נייע גרויסע שטעדט אויפגעבויט ווערען אונד די גאַנצע געגענד וועט זיין מעהר בעלעבט."

„יאָ, דאַמיט וועט זיין אויפגעטהון איינע פון די וויכטיגסטע אונד נימצליכסטע אונטערנעמונגען פיר די גאַנצע וועלט. זאָגאַר אין די אַלטע צייטען האָבען זיי שוין פערשטאַנען וואָס פיר אַ גרויסע בעדייטונג דאָס וואָלט געווען פיר דעם האַנדעל, ווען מען זאָהל קענען פערבינדען דעם רויטהען מיט דעם מיטעל־לענדישען מעער. לאַנגע יאָהרהונדערטע האָבען זיי דאַצו געווענדעט מיטלען, דעננאָך איז זיי ניט געקומען אויפ'ן זינען ווי די זאַך ריכטיג אוים צו פיהרען. נאָך מיט אַ צוויי אונד אַ האַלב טוי־זענד יאָהר צוריק האָט דער עגיפּטישער קעניג נעכאָ געלאָזט גראָבען אַ

קאנאל, ביז די פלאכע לאנד פון אראביען; אונד אבוואהל פיעלע קעניגע נאך איהם האבען דארויף געארביים איז דעננאך מעגליך געוועז דעם קא־נאל צו בענוטצען נור אייניגע מאנאט אין יאהר, דען זיין גרונד פלעגט שטענ־דיג פערטראגען ווערען מיט זאמד. דער אראבישער קאליף האט ענדליך איהם אין גאנצען געהייסען פערשיטען.

„נון, זעהט איהר, קאפיטאן, אז וואס די אלטע האבען ניט געקענט אויפטהון האט דער פראנצויזישער אינזשינער, הערר לעספעס אויסגעפיהרט. דער וועג נאך אינדיען ווערט אויף דיעזען אופן באלד זיין אבגעקירצט מיט א זעקס הונדערט מייל אונד דאס אפריקאנישע וועלט־טהייל ווערט אויס זעהן ווי איין אונגעהויער־גרויסע אינזעל.”

„יא, הערר אראנאקס, איהר מעגט שטאלץ זיין אויף אייער לאנדסמאן. ער האט געוויס פיעל מעהר נוטצליכעס געבראכט פיר דער וועלט ווי אלע אייערע בעריהמטע פעלד־הערען, די ארבייטען פון זועץ־קאנאל קענט איהר פון ווייטען בעטראכטען נור ביז איבערמארגען, דען נאכדעם וועלען מיר שוין זיין אין מיטעל־לענדישען מעער.”

„אין מיטעל־לענדישען מעער?” בין איך ערשטוינט געווארען.

„גאנץ געוויס” האט דער קאפיטאן רוהיג געענטפערט „וואס וואונדערט איהר זיך אזוי?”

„ווייל איך קען ניט בעגרייפען ווי ווערט איהר אים שטאנד זיין צו מאכען אזא ווייטע רייזע, פארביי דעם קאפ דער גוטער האפנונג אונד ארום גאנץ אפריקא, אין א צייט פון גענויע צוויי טעג.”

„אונד ווער האט אייך דען געזאגט, הערר פראפעסאר, אז דער נאוטי־לוס ווערט פאהרען ארום אפריקא?”

„עס גיעבט אבער דאך קיין אנדער וועג ניט מיט'ן וואססער. אדער ווילט איהר בעהויפטען אז אייער שיף ווערט פאהרען דירעקט איבער דאס טרוקענע לאנד?”

„ניט איבער, אבער אונטער דאס לאנד, הערר אראנאקס.”

„אונטער דער ערד?” בין איך נאך מעהר ערשטוינט געווארען.

„גאנץ געוויס,” האט נעמא געענטפערט „די נאטור האט שוין לאנג בעזארגט אין דער טיעפענים פון דער ערד דעמזעלבען דורכגאנג וועלכען דער מענש ארבייט יעצט צו מאכען פון אויבען. דיעזען דורכגאנג האב איך א נאמען געגעבען דער אראבישער טונעל.” ער פאנגט זיך אן גראדע ביי'ן זועץ אונד ענדיגט זיך אין מיטעל־לענדישען מעער, ביי דעם שטראם פעלוזיום.”

„האט איהר דיעזען אונטער־אירדישען טונעל צופעליג ענדעקט?”

יא, דורך צופאל, אבער נאך מעהר דורך איבערלייגונג, איך בין שוין

א פּאָר מאָהל דאָרט דורכגעפאָהרען, זאָנסט וואָלט איך גאָר זיך ניט בע־געבען אין דעם אָבגעשלאָסענעם רויטהען מעער.״

„איז עס ערלויבט צו פרעגען אויף וועלכען אופן איך איז געלונגען דיע־זע מערקווירדיגע ענדעקונג צו מאַכען?״

„יאַ, הערר פּראָפעסאָר, איין איינפאַכע בעאָבאַכטונג האָט דאָס מיר געצייגט, איך האָב נעמליך בעמערקט אַז אין רויטהען אונד מיטעל־לענדי־שען מעער געפינען זיך ביי געוויסע שטעלען אַזעלכע מינים פישען וואָס זיינען פאָלשטענדיג גלייך איינע צו די אנדערע, ווי צום ביישפּיעל, מעער־אָדלערס, בארשען, שלאַנגען־פישען אונד פיעלע אנדערע. דיעזער פאַקט האָט מיך געבראַכט אויף'ן געדאַנקען, פיעלייכט געפינט זיך אַ פערבינדונג צווי־שען דיביידע ימים. אויב אַזאַ פערבינדונג עקסיסטירט דאַן גיעסט זיך געוויס דער שטראָם פון רויטהען אין מיטעל־לענדישען, ווייל דער שפּיעגעל פון דיעזען לעצטען איז פיעל נידריגער אַלס פון רויטהען. איך האָב גענו־מען פאַנגען מאַססען פיש דאָ ארום זועץ, האָב צוגעבונדען צו זייערע עקען קופּפערנע רינגען אונד זיי אַוועק געלאָזען צוריק אין ים. איינינע מאָנאַטען שפּעטער, זייענדיג אין מיטעל־לענדישען מעער; ביי די ברעגעס פון סיריען, האָב איך געפאַנגען דיזעלבע פּיש, מיט די בעצייכענטע רינגען, דאָמיט איז די פערבינדונג פון ביידע מעערען פאַר מיר קלאָהר געוואָרען. איך האָב דאַן דיעזען אונטער־אירדישען טונעל אויפגעזוכט אונד ריזיקירט מיט דעם נאוטילוס דורך צו פאָהרען. עס וועט ניט לאַנגדויערען, הערר פּראָפעסאָר. וועט איהר אויך דיזעלבע רייזע מאַכען.״

5־טעם קאַפּיטעל.

דער אראַבישער טונעל.

נאָך דעמזעלבען טאָג האָב איך קאָנסייל'ן און עדוארד'ן ערצעהלט מיין לעצטען אינטערעסאַנטען געשפּרעך מיט דעם קאַפּיטאַן. אַלס זיי האָבען פון מיר ערפאָהרען אויף וועלכען אופן קאַפּיטאַן נעמאָ וועט אונז אין פערלויף פון צוויי טעג ברענגען אויפ'ן מיטעל־לענדישען מעער, איז קאָנסייל זעהר ערפרעהט געוואָרען אונד עדוארד האָט געמאַכט אַ מינע פון גרויס צווייפעל.

„איין אונטער אירדישען טונעל!״ האָט ער אויסגעשפּראָכען קוועט־שענדיג מיט די שולטערען „אַ פערבינדונג צווישען ביידע מעערען! אונד קיינער האָט דאָפון ניט געהערט אויסער אייער קאַפּיטאַן נעמאָ?״

„פריינד עדוארד״ האָט קאָנסייל ערוויעדערט „פון דעם נאוטילוס

האט אויך ביז יעצט קיינער די ריכטיגקייט ניט ערפאהרען, דעננאך קענט איהר ניט צווייפלען אז ער עקסיסטירט, היינט פארוואס גלויבט איהר ניט אז עס געפינט זיך ווירקליך א טונעל וואס קיינער ווייס נאך פון איהם ניט?"

„גוט, מיר וועלען זעהען" האט עדוארד געענטפערט „איך וואלט גע־ווייס וועלען אז דאס זאהל זיין ריכטיג, דען פון מיטעל־לענדישען מעער, וואס געפינט זיך צווישען פיעלע בעוואהנטע לענדער, וועט אונז פיעלייכט מעגליך זיין צו ענטלויפען."

נאך דעמזועלבען אבענד זיינען מיר געקומען ביז ניט ווייט פון האפ־פען דער בעוואוסטער שטאדט דזעדא, וועלכע איז דער מיטעלפונקט פון עגיפטישען, טירקישען אונד אינדישען האנדעל. איך האב דייטליך געקענט זעהען די צאהל־רייכע שיפען, די הייזער אויפ'ן בולוואר, וועלכע ווארען העל בעלייכטעט פון די לעצטע זונען־שטראהלען. דארט ווייטער, היג־טער'ן שטאדט, ווארען צו בעמערקען פערשיעדענע גרופען פון קליינע שטיב־לאך, וואס זיינען בעוואהנט פון די האלב ווילדע אראבער, וועלכע זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאמען בעדואינען.

דזעדא איז באלד פערשוואונדען אין די אבענד דונקעלהייט, אונד דער נאוטילוס האט זיך ארונטער געלאזען אין די פאספאר־גלענצענדע וואסערען.

אויף מארגען, דעם 10טען פעברואר, ארום מיטאג צייט, בין איך מיט קאנסייל'ן אונד עדוארד'ן געזעסען אויפ'ן פלאטפארם, דער ים ווייט ארום איז גאנץ רוהיג אונד קיין שיף איז ניט צו בעמערקען, וועהרענד מיר האבען זיך אונטערהאלטען וועגען פערשיעדענע געגענשטאדען איז עד־וארד פלוצלונג אויפמערקזאם געווארען אויף איין ווייטען פונקט.

„זעהעט איהר דארט עטוואס, הערר פראפעסאר?" פרעגט ער ביי מיר.

„ניין עדוארד. איך האב ניט אזא ווייטע זעהענס־קראפט ווי איהר."

„קוקט זיך נור גוט איין, דארט רעכטס פון אונז, בעמערקט איהר א מאסע, וועלכע בעוועגט זיך ווי א גרויסער לעבענדיגער קערפער?"

איך האב גענויער בעטראכט אונד דאן ווירקליך דערזעהן נאך דער בעצייכענטער ריכטונג אויבען אויפ'ן וואסער א געגענשטאנד, וואס זעהעט אויס ווי א לאנגער, שווארצליכער קערפער.

„פיעלייכט נאך א נאוטילוס" האט קאנסייל געלאכט.

„ניין, איך גלויב אז דאס מוז זיין איינער פון די גרויסע זעע־טהירען האט עדוארד ערקלעהרט.

„גיעבט עס דען וואלפישען אין רויטהען מעער?" פרעגט קאנסייל.

„יא, אבוואהל ניט גאנץ אפט" האב איך זיך אבגערופען.

„ניין, דאס איז קיין וואלפיש" האט עדוארד ערוויעדערט, בעטראכ־

טענדיג געגוי יענעם געגענשטאנד „איך זעה דייטליך אז יענע בעוועגונגען זיינען ניט ווי פון א וואלפיש.״

דער נאוטילוס איז אונטערדעסען געקומען נעהענטער צו יענעם פונקט, זא דאס דער שווארצער געגענשטאנד וואר יעצט פון אונז ניט ווייטער ווי א מייל. עס איז אונז דעננאך ניט מעגליך געוועזען צו בעשטימען וואס פיר א זארט אונבעקאנטע בעשעפניס דאס איז.

„אה, זי שווימט, זי לאזט זיך ארונטער אין וואסער !״ האט עדוארד אויסגערופען „טויזענד טייוועל ! וואס פיר א טהיער זאהל דאס זיין ? איך זעה דאך דייטליך אז דאס איז קיין וואלפיש אונד אויך קיין פאט־פיש, בעטראכט נור ווי זי קעהרט זיך אום אויפ׳ן רוקען אונד שטעלט אוים די בריסט !״

„א זירענע, איין עכטע זירענע !״ האט קאנסייל ערקלעהרט „ריכטיג מיין הערר !״

איך האב אויך באלד דערזעהען אז מיין דיענער האט פאלקאמען רעכט, דיעזע זירענע געהערען צו יענע זארטען ברואים וועלכע זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאמען „זעע־ווייבעל,״ אין די פארצייטיגע יאהרען האט מען נעמליך געגלויבט אז א זירענע איז ביז צום העלפט קערפער א פרוי, אונד ביי אונטערשטע העלפט א פיש ; אז מיט איהר וואונדערבאר זיסען געזאנג אונד קאקעטישע מיענע ציהט זי צו יעדען מענשען, ער מוז ארונ־טער שטייגען צו די מ„ער־ווייבעל,״ וועלכע נעהמט איהם אין איהרע ווייכע אומארמונגען אונד דערטרינקט איהם. נאטירליך האבען דיעזע אלע פאר־בען שליסליך זיך בעוויזען אלס איין אבערגלויבישע דומהיים. בעטראכטענ־דיג געגויער האב איך יעצט דערקענט אז דיעזע זירענע געהערט צו דעם מין וואס מען רופט דוגאנג, וועלכע זיינען שוין יעצט זעהר זעלטען, דען עס געפינען זיך נור אייניגע פון זיי אין רויטהען מעער.

עדוארד לענד קען ניט אבוועגדען זיינע בליקען פון דעם דוגאנג, זיינע אויגע גלענצען בעטראכטענדיג דיעזעס טהיער אונד זיין האנד שטרעקט זיך אוים פון גרוים לוסט צו מאכען יאגד אויף איהם, ווען ער וואלט נור יעצט האבען א שיפעל מיט א גוטע הארפונע.

„אה, מיין הערר !״ רופט ער זיך אב צו מיר מיט גרוים בעדויערען. „„איך האב נאך ניעמאלס געהאט די געלעגענהייט געגען אזא טהיער צו קעמפפען.״

אין דיעזען אויגענבליק איז קאפיטאן נעמא ארויף אויפ׳ן פלאטפארם. ער בעמערקט אויך דעם דוגאנג אונד זעהעט אויף עדוארד׳ן וואס פיר א גרוים לוסט ער האט צו מאכען יאגד אויף דיעזעס טהיער.

„ווי עס ווייזט אוים, מיסטער עדוארד״ האט נעמא זיך אבגערופען

מיט א שמייכעל „קענען שוין ביי אייך די הענד ניט רוהען קוקענדיג אויף אזא פראכטפאלע בעשעפנים.״

„גאנץ געוויס, הערר קאפּיטאן; די יאגד וואלט מיר געווען זעהר אנ־גענעהם.״

„גוט, איך וועל אייך באלד געבען די מעגליכקייט עס צו מאכען, אבער זעהט נור ריכטיג טרעפען.״

„איז דען ניט געפעהרליך דעם דוגאנג אנצוגרייפען?״ האב איך גע־פרעגט.

„אפּטמאהל יא״ האט נעמא ערקלעהרט „עס קען טרעפען אז ער זאהל זך שטירצען אויף זיין אנגרייפער אונד אומקעהרען די שיפעל. אבער פיר מיסטער לענד איז וועגען אזא געפאהר ניטא וואס צו זארגען. ער בע־זיצט א שנעלען בליק אונד א זיכערע שטארקע האנד. איך זאג איהם דארום ער זאהל זעהען ריכטיג צו ציעלען, ווייל פון דעם דוגאנג קען מען מאכען פיינע געריכטען, צו וועלכע מיסטער לענד האט אימער גרויס לוסט.״

„ווירקליך?״ האט עדוארד געפרעגט מיט איין אנגענעהמע איבער־ראשונג „זיין פלייש שמעקט טאקע זייער גוט?״

יא, מייסטער לענד, איבעראל אין מאלאיען־לאנד דערלאנגט מען אזעל־כע שפייזען נור צו די פירסטליכע טישען; דארום מאכט מען אויף דיעזע פארטרעפליכע טהיערען אזוי שטענדיג יאגד, אז עס זיינען שוין פון זיי גאנץ וועניג געבליעבען.״

„הערר קאפּיטאן״ האט קאנסייל גאנץ ערנסט זיך אבגערופען „פיעל־לייכט איז דיעזער דוגאנג דער לעצטער פון זיין מין, אונד פיר די אינטערע־סען דער וויסענשאפט וואלט דאך געווען פיעל גלייכער איהם צו לאזען לעבען.״

„אבער פיר די אינטערעסען פון קיך איז גלייכער אויף איהם יאגד צו מאכען״ האט עדוארד מיט אונגעדולד ערוויעדערט „ביי מיר זיינען גוטע שפייזען פיעל וויכטיגער ווי אלע אייערע וויסענשאפטען.״

קאפּיטאן נעמא האט שמייכלענדיג א בעפעהל געגעבען דורכ'ן שפּראך־ראהר אונד באלד זיינען ארויס געקומען זיעבען מאן פון די מאטראזען, איינער האט געטראגען א שטארקע הארפּונע מיט א שנור, ווי די וואלפיש־פאנגער געברויכען עס געוועהנליך, די שיפעל איבער'ן פערדעק איז ארא־געלאזען געווארען אין מעער אונד זעקס רודערער האבען זיך געזעצט אויף די בענק, וועהרענד דער שטייערמאן איז שוין געשטאנען בערייט אויף זיין פלאטץ. עדוארד, קאנסייל אונד איך זיינען אויך אראפּגעשטיגען.

„וועט איהר ניט פאהרען, קאפּיטאן?״ האב איך ביי נעמא געפרעגט.

„ניין, מיין הערר; איך ווינש אייך גליק צום יאגד.״

דאָס שיפעל איז אָבגעשטויסען געוואָרען אונד די זעקס רודערער האָ־בען איהר געפיהרט שנעל ווי אַ בליטץ, גראַדע צו דעם פונקט וואו דער דוגאָנג איז געשוואומען. די הארפונע מיט וועלכען מען געהט צום יאַגד געגען אַ וואַלפיש, איז געוועהנליך צוגעבונדען צו אַ לאַנגע שטריק, וואָס איז אַרוף געוויקעלט אויף אַ רעדעל פון אַ שיפעל, אונד נאָכדעם ווי די האַר־פונע איז אַריין געשליידערט אין דעם טהיערס קערפער, לאָזט ער זיך שנעל אַראָפּ אונד די שטריק וויקעלט זיך אויף זעהר האסטיג פאנאַדער. אונזער שטריק איז אָבער געווען נור אונגעפעהר צעהן עללען לאַנג אונד ביי איהר צווייטע ענדע וואַר אָנגעבונדען אַ פוסטע פעסעל, אום עס זאָהל אויף דיעזען אויפ׳ן מעגליך זיין די ריכטונג צו פערפאָלגען וואוהין דער דוגאָנג וועט שווימען, נאָכדעם ווי ער וועט פערוואונדעט ווערען.

איך בין געשטאַנען אין שיפעל אונד בעטראַכט דיעזע מערקווירדיגע בעשעפּניס. איהר לענגליכער קערפער ענדיגט זיך מיט אַ גרויסע עק אונד איהרע פלוס־פעדערען פון ביידע זייטען זעהען אויס וויווירקליכע פינ־גער. דיעזער דוגאָנג איז פערהעלטניס־מעסיג זעהר גרויס, ביז אַכט עללען. ער ליעגט רוהיג אויף איין אָרט, ווי עס ווייזט אויס שלאָפענדיג.

שטיל אונד פאָרזיכטיג איז דאָס שיפעל צוגעפאָהרען ביז אויף דריי עללען נאָהענט פון איהם. עדוארד בויגט זיך עטוואָס צוריק אונד שליידערט זיין הארפונע מיט איין ערפאַהרענע, שטאַרקע האנד. אין דעמזעלבען אוי־גענבליק הערט זיך ווי אַ פייף אונד דער דוגאָנג איז פערשוואונדען.

„טויזענד טייוועל!" האָט דער קאַנאַדיער אויסגעשריען מיט גרויס וואוטה „איך האָב ניט ריכטיג געטראָפען!"

„ניין" האָב איך געזאָגט „דאָס טהיער איז דעננאָך פערוואונדעט, דען דאָ זעהט זיך בלוט, אָבער די הארפונע איז אין זיין קערפער ניט געבליעבען שטעקען."

די מאַטראָזען רודערען ווייטער אונד דער שטייערמאַן פיהרט דאָס שי־פעל נאָך דער ריכטונג פון די פוסטע פעסעל. די הארפונע האָט מען צוריק אויפגעהויבען פון וואַסער אונד אָנגעפאַנגען דאָס פערוואונדעטע טהיער צו פערפאָלגען.

דער פערוואונדעטער דוגאָנג האָט יעדע מינוט זיך בעוויזען אויפ׳ן וואַ־סער, אום דאָס לופט וועלכע איז פיר איהם נויטהיג צו אָטהמען. מען זעהט אַז די וואונד האָט איהם גאָר ניט אָבגעשוואַכט, דען ער שווימט זעהר שנעל. דאָס שיפעל, געטריבען פון זעקס קרעפטיגע פּאָאר הענד, בעווייזט איהם נאָך צו קומען. אָפט דערנעהענטערען זיך צו איהם אויף אַ פּאָאר עללען דער קאַנאַדיער וויל שוין ווידער זיין הארפונע שליידערען, אָבער דער דו־גאָנג פערשווינדעט פּלוצלונג אונטער׳ן וואַססער.

דער אונגעדולדיגער עדוארד איז שליסליך זעהר בייז געוואָרען, אויס־שטויסענדיג פורכטבארע פלוכען געגען דאָס אונשולדיגע טהיער. זאגאר איך האָב זיך אויך אָנגעפאַנגען צו ערגערען, אז דער דוגאַנג פערשטעהט אזוי גוט אונזער אַנגריף אוים צו מיידען.

די פערפאָלגונג האָט געדויערט אונגעפעהר א גאַנצע שטונדע, אונד איך האָב שוין אָנגעפאַנגען צו גלויבען אז די יאגד וועט ניט געלינגען, אָלס דעם טהיער איז געקומען איין אונגליקליכען געדאנקען פון אונז ראַבע צו נעהמען, אונד דאָס איז געווען זיין פערדערבען. עדוארד האָט באַלד בע־מערקט דעם דוגאַנג׳ס אבזיכט.

„אויפגעפאסט !" רופט ער אוים.

דער שטייערמאַן האָט געזאָגט צו די מאַטראָזען א פּאָאר ווערטער אויף זייער אונבעקאנטע שפּראַך, מיט וועלכע ער גיעבט זיי וואהרשיינליך גע־וויסע בעפעהלען ווי זיי זאָהלען פאָרזיכטיג זיין.

אָלס דער דוגאַנג וואר נור ביי א צוואַנציג פוס ווייט פון אונז איז ער געבליעבען שטעהן, האָט איינגעצויגען אין זיך מיט זיין אונגעהויער־גרויסע שנויץ א מאסע לופט אונד דאַן ארויסגעשטירצט אויף אונז. דער שטוים איז געווען אזוי מעכטיג אז דאָס שיפעל האָט זיך א קעהר געגעבען אויף א זייט אונד איז ביז העלפט פול געוואָרען מיט וואסער. עס איז קיין צווייפעל, אז ווען ניט אונזערע געשיקטע מאַטראָזען, וואָלטען מיר זיך אין גאַנצען איבער געקעהרט. עדוארד לענד שטעהנדיג ביי׳ן פאָרדעשטען ראַנד פון שיפעל האָט אָנגעפאַנגען צו קעמפּפען געגען דאָס אויפגערעגטע טהיער, וועלכע האָט מיט איהרע שטארקע ציינער געפּאַקט דעם דעק אונד דאָס גאַנצע שיפעל אויפגעהויבען איבער׳ן וואסער. מיר זיינען צוזאמען געפאַלען איינע אויף די אַנדערע אונד די יאגד וואָלט זיך געווים פיר אונז זעהר טרויריג געענדיגט, אָבער אין דעמזעלבען אויגענבליק איז דעם קאַנאַדיער גע־לונגען דעם ווימהענדען דוגאַנג אריין צו זעצען די האַרפּונע גראַדע אין הערצען.

עס הערט זיך א קריטש פון די ציינער אונד דער דוגאַנג איז פער־שוואונדען. עס האָט אָבער ניט לאַנג געדויערט אָלס ער איז צוריק ארויס־געשוואומען, ליעגענדיג אויפ׳ן רוקען טויט. מיר האָבען איהם צוגעבונדען צו אונזער שיפעל אונד נאָך א קורצע צייט זיינען מיר געקומען צוריק צום נאוטילוס.

מיט פיעלע אַנשטריינגונג האָט מען דעם ריעזען־קערפער אויף די פּלאַטפאָרם ארויפגעבראַכט. זיין געוויכט וואר ביז צעהן־טויזענד פונט. דער קאַנאַדיער איז געשטאַנען צו זעהענדיג מיט נייגעריגקייט ווי מען צו שניידט דעם טויטען דוגאַנג אונד דער קוכער מאַכט צורעכט זיין פליישׁ.

דעמזעלבען טאג האט דער סטוארט מיר געבראכט צום דינער א פאאר שטיקער פון דיעזען פלייש ; עס איז ווירקליך געווען זעהר פארטרעפליך, פיעל בעססער אלס קאלב אדער רינד־פלייש.

דעם פאלגענדען טאג איז די קיך פון נאוטילוס רייכער געווארען מיט אייניגע אנדערע פראדוקטען. עס האבען נעמליך פלוצלונג זיך אראפ געלאזען אויפ'ן נאוטילוס א גאנצע מאססע פון טויזענדע זעע־שוואלבען, וועלכע געפינען זיך נור אין דיעזע געגענדען, ארום עגיפטען. עס איז אונז אויך געלונגען צו פאנגען אייניגע ענטלאך פון טייך נילוס, אונד דיעזע אלע פויגלען האבען אונז געליפערט אויסגעצייכענטע שפייזען.

אלס דער נאוטילוס איז ווייטער געפאהרען מיט מעססיגע שנעלקייט בעמערק איך. אז אין דיעזע ערטער ענטהאלט די ים־וואססער אין זיך וועניגער זאלץ. אום פינף אוהר פאר נאכט האב איך געזעהען דעם קאפ ראש־מאהאמעד, וועלכער געפינט זיך צווישען די שטראמען פון זועץ אונד אקאבאה,וואו עס ענדיגט זיך דאס לאנד פון פעטראישען אראבין. איבער דיעזען קאפ בעמערק איך דייטליך א הויכען בארג, נעמליך דעם אלט בעריהמטען בארג חורב, אויף וועלכען, ווי די ביבעל ערצעהלט, האט מאזעס געשפראכען מיט גאט געזיכט צו געזיכט.

א שטונדע שפעטער ווער דער נאוטילוס אויפ'ן הויכען מעער, געגען די געגענד פון טאר, וואו דאס וואססער איז ווירקליך איבעראל רויטה ווי בלוט. באלד איז אין גאנצען נאכט געווארען ; ווייט ארום איז גאנץ שטיל. עס הערען זיך נור אפט די געשרייען פון פעליקאן אונד אנדערע נאכטפויגלען ; דאס ברויזען פון די וועללען וואס ברעכען זיך ביי די פעלזען, אדער דער הילכענדער פייף פון א ווייטען דאמפפער.

פון אכט ביז ניין אוהר איז דער נאוטילוס געבליעבען אייניגע עללען אונטער'ן וואססער. נאך מיין בערעכנונג מוזען מיר שוין זיין ניט ווייט פון זועץ. דורך די פענסטער פון זאלאן זעה איך ווי דער פעלזען־גרונד פון מעער איז העל בעלייכטעט פון אונזער עלעקטרישע ליכט. איך בעמערק אויך אז ארום אונזער שיף ווירד עס אימער ענגער אונד שמאלער.

אלס דער נאוטילוס איז וויעדער ארויס אויף די אויבערפלאכקייט פון וואססער בין איך ארויפגעגאנגען אויפ'ן פלאטפארם. פון גרויס אונגעדולד צו זעהען ווי דער קאפיטאן וועט דורכפאהרען דעם מערקווירדישען אונטער־אירדישען טונעל האב איך לענגער ניט געקענט בלייבען אין צימער. זיטצענדיג אויפ'ן פערדעק בעטראכט איך פון ווייטען אין די נאכט דונקעלהייט א בלאסע ליכט.

„א שווימענדע לייכט־הויז פון זועץ־קאנאל" האט קאפיטאן נעמא פלוצ־

לינג הינטער מיר זיך אָבגערופען. „מיר וועלען באַלד קומען צו דעם אריינ־גאַנג אין אַראַבישען טונעל.״

„איז דאָס פאָהרען דורך איהם זעהר שוועריג ?״ האָב איך געפרעגט.

„יאָ, מיין הערר. איך נעהם דארום אַליין דעם פּלאַטץ פון שטייער־מאַן, אום ביי דיעזען דורכפאָהרען דעם נאָוטילוס ריכטיג צו פיהרען. אונד יעצט, הערר אַראנאַקס, קומט געפעליגסט אַראָפּ, דען אונזער שיף וועט זיך באַלד ארונטער לאָזען אונד מיר וועלען ארויס קומען צוריק ערשט דורכגעהענדיג דעם טונעל, אויף די וואַססערען פון מיטעל־לענדישען מעער.״

איך בין מיט׳ן קאַפּיטאַן ארונטער געגאַנגען. די פּלאַטען האָבען זיך געשלאָססען אונד דאָס שיף איז אַראָפּ אויף אַ צוועלף עללען טיעף אין וואַססער. אַלס איך בין שוין געוועזען בערייט צו געהן צוריק אין מיין צימער האָט נעמאָ צו מיר זיך אָבגערופען :

„הערר פּראָפעססאָר, ווילט איהר מיך בעגלייטען אין שטייערמאַן׳ס הייזעל, אום צו זעהען ווי איך וועל דאָס שיף דורכ׳ן טונעל פיהרען ?״

„מיט מיין גרעסטען פערגניגען, קאַפּיטאַן.״

„דאַן קומט. איהר וועט געוויס זיין אינטערעסאַנט צו זעהען אַזאַ דורכ־פאָהר אונטער׳ן וואַססער אונד אונטער דער ערד.״

דער קאַפּיטאַן האָט מיך ארויפגעפיהרט איבער אַ גאַנץ אַנדער טרעפּ אין מיטע שיף. דאָרט האָט זיך געעפענט אַ טהיר אונד מיר זיינען דורך די אויבערשטע גענג אריינקומענדיג אין דעם שטייערמאַן׳ס הייזעל, וועלכע געפינט זיך ביי׳ן ענדע פון פּלאַטפאָרם.

איך בין דאָ דעם ערשטען מאָהל אונד בעטראַכט נייגעריג דיעזע צי־מער. זי איז אונגעפעהר זעקס פוס ברייט לאַנג. אין דער מיטען דרעהט זיך אַ ראָד, וועלכער בעוועגט דעם שטייער־רודער. פיער פענסטערלאַך פון דיקע לינזען־גלעזער גיעבען דעם שטייערמאַן די מעגליכקייט ער זאָהל קע־נען צו יעדער צייט נאָך אַלע ריכטונגען בעטראַכטען.

אין הייזעל איז יעצט דונקעל, אָבער מיינע אויגען געוואָהנען זיך באַלד דאַצו אונד איך זעה דעם קרעפטיגען שטייערמאַן, ווי ער איז אָנ־געלעהנט אויפ׳ן ראָד. אין דרויסען שיינט דאָס מעער פון די העללע ליכ־טיגקייט וואָס געהט ארויס פון דאָס אַנדערע ענדע פּלאַטפאָרם.

„יעצט פאָהרען מיר גראַדע צום אונטער־אירדישען טונעל.״ האָט דער קאַפּיטאַן צו מיר געזאָגט.

פון דיעזען הייזעל ציהען זיך עלעקטרישע דראָטהען צו די מאַשינען־רוים, זאָ דאָס דער קאַפּיטאַן איז אים שטאַנד דורך געוויסע סיגנאַלען פון דאַנען זיינע בעפעהלען אַראָפּ צו שיקען. ער גיעבט אַ דריק אויף אַ מעטאַל־

לענעם קנאָפּף אונד אין די זעלבע מינוט האָט דער נאוטילוס אָנגעפאנגען צו געהן פיעל לאנגזאמער.

איך בעטראכטע די הויכע, גראדע וואנד, פארביי וועלכע מיר זיינען געפאהרען אין פערלויף פון א גאנצע שטונדע. קאפיטאן נעמא לאָזט קיין בליק ניט אראָפּ פון קאָמפּאָס אונד דורך א וואונק צום שטייערמאַן ענדערט ער יעדע מינוט די ריכטונג פון שיף. זיטצענדיג ביי דעם לינקען פענסטער זעה איך מעכטיגע קאראלען־געביידען, פערשיעדענע וואסער־פפלאנצונגען אונד מערווירדיגע שאל־טהיערע, וואָס שאָקלען געגען אונז פון צווישען די פעלזען זייערע אונגעהויערע קאראלען, אזוי ווי זיי וואָלטען אונז וועלען בעפאלען פארוואָס מיר דרינגען אריין אין זייערע פינסטערע געהיימנים.

אום צעהן אוהר האָט דער קאפיטאן נעמא אליין אָנגענומען דעם שטייערראָד. א ברייטע, דונקעלע אונד טיעפע גאלעריע עפפענט זיך געגען אונז. דער נאוטילוס איז דרייסט אריין געפאָהרען, עס הערט זיך פון אלע זייטען ווי עס רוישט אונד ברויזט. די וואססערען פון רויטהען מעער שטירצען אראָפּ מיט א שרעקליכען געוואלד דורכ׳ן טונעל אין מיטעל־לענדישען מעער. דער שטראָם טראָגט דעם נאוטילוס שנעל ווי פייל פון בויגען, אָבוואָהל די מאשינע איז שטארק אָנגעשטרענגט דאָס שיף צוריק צו האלטען.

אויף די ענגע וואנד פון טונעל זעה איך נור פייערדיגע ליניעס, וועלכע ציהען זיך פון דעם גלאנצענדען עלעקטריציטעט וועהרענד דער נאוטילוס פליהט פארביי. מיין הערץ קלאפּט זעהר שטארק פון גרויס איבערראַשונג אונד אויפרעגונג.

נאָך פערלויף פון צוואנציג מינוט איז דער קאפיטאן אוועק פון שטייערראָד אונד זיך ווענדענדיג צו מיר האָט ער אויסגעשפּראָכען:

„מיר זיינען אין מיטעל־לענדישען מעער.״

צו דער זעלבער צייט איז דער נאוטילוס שטעהן געבליעבען.

6־טעם קאפּיטעל.

די גריכישע אינזלען.

אויף מאָרגען פריה, באלד ווי עס איז טאָג געוואָרען, האָט דער נאוטילוס ארויף געשטויגען איבער׳ן וואססער. איך בין ארויף אויפ׳ן פלאַטפאָרם, דריי מיילען נאָך דרום זייט זעהען זיך ווי אין א שאָטען די ברעגעס פון פעלוזיום. יעצט קומט מיר אויך אויפ׳ן זינען אז דורך דעם טונעל איז

אלזא מענליך געווען צו פאָהרען אראָפּ, פון רויטהען אין מיטעל־לענדישען מעער, אָבער צוריק קען מען זיך שוין מיט אזא וועג ניט בענוטצען.

ארום זיעבען אוהר זיינען עדוארד אונד קאָנסייל צו מיר ארויף גע־גאנגען. זייביידע האָבען די גאנצע נאכט רוהיג געשלאָפען אונד וויסען גאָר ניט וואס פיר א מערקווירדיגע רייזע דער נאוטילוס האט געמאכט.

„נון, הערר נאטור־פאָרשער ?" פרעגט עדוארד מיט א טאָן פון שפּאָט „וואו איז אייער מיטעל־לענדישער מעער ?"

„מיר פאָהרען דאך גראדע יעצט אויף איהם, פריינד עדוארד."

„וואס ?" איז קאָנסייל איבערראשט געוואָרען „דיעזע נאכט ? —"

„יא, גראדע די פאָריגע נאכט זיינען מיר אין צוואנציג מינוטען דורכגעפאָהרען דעם אונטער־אירדישען טונעל."

„ניין, איך קען דאס ניט גלויבען." האט עדוארד ערוויעדערט.

„דאן האט איהר אונרעכט, מייסטער לענד" האָב איך געזאָגט „איהר בעזיטצט דאך שאַרפע אויגען, קענט איהר ניט זעהען אז מיר געפינען זיך שוין אין איין גאנץ אנדער געגענד ? דאָ איז דער פּאָרט סאיד אונד דאָרט זעהען זיך די נידריגע ברעגעס פון עגיפּטען."

דער קאנאדיער קוקט זיך אויפמערקזאם ארום אונד רופט זיך דאן אָב :

„ווירקליך איהר האָט רעכט, הערר פּראָפעסאָר, אונד אייער קאַפּיטאן נעמא איז א מאן וואס איז גאָר זיין גלייכען ניט צו געפינען ; מיר זיינען אלזא אין מיטעל־לענדישען מעער. זעהר גוט ! יעצט איז אָבער צייט אז מיר זאָהלען זיך א ביסעל דורכפּלוידערען וועגען אונזער אייגענע אנגעלע־גענהייטען, אָבער קיינער זאָהל נור אונזער געשפּרעך ניט הערען."

איך האָב גוט פערשטאנען וועגען וואס דער קאנאדיער וויל רעדען אונד עס איז ביי מיר געבליעבען איך זאָהל איהם בעססער לאָזען זיך דורכ־פּלוידערען, ווי ער זאָגט. מיר האָבען זיך בעקוועם געזעצט ביי די לאַנטער־נע אונד דאן האָב איך זיך אָבגערופען :

„יעצט, עדוארד, הערען מיר אייך צו, וואס האט איהר אונז צו ער־קלעהרען."

„גאנץ איינפאך, מיר זיינען אין אייראָפּא, אונד איידער דער קאַפּי־טאן נעמא'ס קאַפּריז וועט אונז אוועק שלעפּען נאך אירגענד וועלכען אייז־מעער, אָדער צוריק אויפ'ן שטילען אָקעאן, זאָלען מיר בעססער זעהן דאס נאוטילוס אין דער צייט צו פערלאָזען."

איך מוז זאָגען די וואהרהייט אז דיעזע געשפּרעכען האָבען מיך אי־מער געבראכט אין גרויס פערלעגענהייט. עס וואָלט זיך מיר ניט געוואָלט שטערען מיינע קאמעראדען אונד פערהינדערען זיי זאָלען זיך בעפרייען אונד דאך איז מיר ניט זעהר אנגענעהם געווען דעם קאַפּיטאן נעמא צו

פערלאַזען. איהם אונד זיינע אפּפּאַראַטען האָב איך צו פערדאַנקען אַז עס איז מיר מעגליך יעדען טאַג מיינע וויסענשאַפטליכע נאָכפאָרשונגען צו פערמעהרען אונד מיין ווערק „איבער די געהיימניסע אויפ'ן גרונד פון ים" צו פערבעסערען. וועל איך דען האָבען נאָך אַ מאָהל אַזאַ געלעגענהייט דעם אָקעאַן אין זיינע טיעפניסען צו בעוואונדערען ? געוויס ניט ! דאַרום האָב איך ניט געקענט צופריעדען זיין דעם נאָוטילוס צו פערלאַזען איידער אונ־זערע פאָרשונגען זיינען געענדיגט.

„פריינד עדוואַרד," האָב איך געפרעגט „זאָגט מיר די וואַהרהייט, איז אייך שוין איבערדריסיג געוואָרען צו זיין אויף דיעזער שיף ? בעדויערט איהר זעהר דעם שיקזאַל וואָס האָט אייך אַהער געבראַכט ?

דער קאַנאַדיער האָט באַלד ניט געענטפערט, אונד שליסליך נאָך אַ קורצע איבערלעגונג געזאָגט :

„איך קען ניט בעהויפּטען אַז די רייזע אויפ'ן גרונד פון ים געפעלט מיר ניט, דענאָך וואָלט איך וועלען אַז זי זאָהל שוין זיין געענדיגט, אונד וואָס שנעלער אום זאָ בעסער."

„זי וועט זיך שוין ענדיגען, עדוואַרד, זייט זיכער."

„אָבער וואו אונד ווען ?"

„וואו ? דאָס וויים איך ניט. ווען ? דאָס קען איך אייך אויך ניט בעשטימט זאָגען. יעדענפאַלס וועט דאָך שליסליך קומען דאַצו אַז מיר וועלען שוין מעהר ניט געפינען אירגענד וועלכע נייעס אין די וואַססערען צו בעטראַכטען אונד עטוואָס דאַפון צו לעהרנען, דאַן קענען מיר זאָגען אַז די רייזע איז געענדיגט."

„איך זאָג אויך דאָס זעלבע" האָט קאָנסייל מיר צו געשטימט „אונד עס קען זעהר מעגליך זיין אַז נאָכדעם ווי מיר וועלען דורכפאָהרען אַלע מעערען פון ערדען־באָלל. וועט דער קאַפּיטאַן נעמא אליין אונז בעפרייען."

„געוויס, וואַרט נור אויף איהם !" האָט דער קאַנאַדיער מיט אַ בייזען טאָן זיך אויסגעלאַכט „ער וועט אייך שוין ווייזען וואָס פרייהייט איז !"

„וואָצו דאַרפט איהר אַזוי איבערטרייבען, עדוואַרד ?" האָב איך ער־ווידערט „מיר האָבען געגען דעם קאַפּיטאַן פאָרלויפיג קיין אורזאַכע זיך צו בעקלאָגען, אָבוואָהל איך מוז צוגעבען אַז קאָנסייל'ס מיינונג איז ניט וואָהרשיינליך. נעמא וויל אַז די עקסיסטענץ פון זיין שיף זאָהל בלייבען אַ געהיימניס פיר די וועלט אונד דאָס אַליין וועט איהם שוין פערהינדערען אונז צוריק אויף די ערד ארוים צו לאָזען."

„אויף וואָס דען האָפט איהר אַלזאָ ?"

„אַז עס וועט זיך יעדענפאַלס מאַכען אַ געלעגענהייט וועלכע מיר וועל־

לען קענן בענוטצען, אויב ניט היינט איז רעכט אפילו אין זעקס מאָנאַטען אַרום."

„אַבער וואו וועלען מיר דאַמאָלס שוין זיין, הערר נאַטור־פאָרשער ?"

האָט עדוארד זיך געערגערט.

„פּיעלייכט דאָ, פיעלייכט אין כינא, דאָס מאַכט גאָר ניט אויס. אי־בערהויפּט שפּיעלט די פראגע פון „וואו" גאָר קיין ראָלע ניט ביי אַזאַ שיף ווי דער נאַוטילוס, וועלכער פליהט דורך דעם אָקעאַן ווי אַ שוואַלב דורך די לופט. וואָס קענט איהר וויסען, פיעלייכט וועט ער אונז קירצליך ברענגען צו די ברעגעס פון פראַנקרייך, ענגלאַנד אָדער אַמעריקאַ ? דאַן וועט דאָך געוויס זיין פיעל בעקוועמער צו ענטלויפען אַלס יעצט."

„הערר אַראָנאַקס" האָט דער קאַנאַדיער זיך אָבגערופען „אויף אַזעלכע רייד קענען מיר זיך ניט פערלאָזען ; איהר זאָגט אימער פיעלייכט וועלען מיר זיין דאָ, פיעלייכט וועלען מיר זיין דאָרט, אונד איך ענטפער דאַגעגען : מיר זיינען דאָ אונד דאָס זאָלען מיר יעצט בענוטצען."

איך האָב ווירקליך ניט געהאַט וואָס צו ענטפערען אויף דיעזע לאָגישע ערקלעהרונג.

„מיין הערר," האָט עדוארד וויטער געשפּראָכען „איך וויל איין מאָהל פיר פיר אַלע מאָהל וויסען אייער ריכטיגע מיינונג אונד שטעל אייך די פאָל־גענדע פראגע : לאָמיר אָננעהמען אַז קאַפּיטאַן נעמאָ וויל אונז היינט בע־פרייען, וואָלט איהר צופריעדען געווען זיין שיף צו פערלאָזען ?"

„איך וויים ניט."

„נאָך מעהר, ווען ער זאָהל צום ביישפּיעל זאָגען, אַז היינט גיעבט ער אייך די ברירה צו געהן אָדער צו פערבלייבען, אונד אויב איהר ענטזאָגט זיך יעצט פון דער פרייהייט מוזט איהר דאַן אויף אימער זיין געפאַנגען אויף'ן נאַוטילוס, וואָס וואָלט איהר דאַרויף ענטפערען ?"

„פריינד עדוארד, איך מוז צוגעבען אַז איהר האָט רעכט געגען מיר. אייך איז יעדענפאַלס אונבעגרייפליך די וויסענשאַפטליכע אינטערעסע וועל־כע איך האָב אין דיעזע רייזע. וואָס אַנבעטרעפט דעם קאַפּיטאַן זאָג איך אייך נאָך אַ מאָהל אַז ער וועט אונז מיט'ן גוטען ווילען קיין מאָהל ניט בע־פרייען ; דאַרום מוזען מיר נאַטירליך טראַכטען ווי מיר זאָלען דאָס אליין קענען אויספיהרען."

„גאַנץ ריכטיג, הערר אַראָנאַקס, דאָס הייסט פערנינפטיג גערעדט."

„נור איין זאַך וויל איך אייך בעמערקען, איין זעהר וויכטיגע פערגעסט ניט. אונזער אונטערנעהמונג צו ענטלויפען מוז געפיהרט ווערען מיט אַזאַ רעכנונג אַז עס זאָהל דורכאויס גליקען. אים פאַל דאָס וועט ניט געלינגען קענען מיר זיך דאַן אויף אייביג געזעגנען מיט די פרייהייט, אונד קאַפּיטאַן

נעמא וועט אונז דאָס ניעמאָלס פערצייהען.״

„גאַנץ ריכטיג. די הויפּטזאַך איז אַלזאָ די פּאָרזיכטיג אונד ניט די צייט. ווען עס זאָהל זיך מאַכען אַ זיכערע געלעגנהייט דאַצו איז ביי אייך רעכט אין צוויי טעג דאָס אויך אוים צו פאָהרען ?״

„יאָ, אָבער איך וויל איהר זאָלט מיר יעצט ערקלעהרען וואָס הייסט ביי אייך אַ זיכערע געלעגנהייט.״

„ווען צום ביישפּיעל דער נאוטילוס זאָהל קומען גאַנץ נאָהענט צו איין אייראָפּייאישען ברעג.״

„נון, מיינט איהר אַז מיר זאָלען דאַן דורך שווימען זיך רעטען ?״

„יאָ, אויב דער נאוטילוס וועט שטעהן אויבען איבער׳ן וואַססער ; זאָנסט וויט פון ברעג, אָדער פון אונטער׳ן וואַססער קענען מיר נאַטירליך וועגען אַזאַ פּלאַן ניט דענקען. אָבער מיר קומט עטוואָס אַנדערעס אויפ׳ן געדאַנקען. איך וועל זעהן עס זאָהל אונז מעגליך זיין אונבעמערקט די קליי־נע שיפעל אַרוים צו קריגען, דאַן זיינען מיר גערעטעט.

„גוט, עדואַרד. פּרובירט דיעזע מעגליכקייט אין אויספיהרונג צו ברענ־גען. אָבער וואָס איך האָב אייך געזאָגט זאָלט איהר שטענדיג האַלטען אין זינען, אַז אין פאַל פון אונערפאָלג קען דאָס אונז אין דעם גרעסטען אונ־גליק שטירצען.״

„איך וועל דאָס ניט פערגעסען, מיין הערר.״

„אונד יעצט ווילט איהר וויסען וואָס מיין מיינונג איז וועגען אייער פּראָיעקט ?״

„גאַנץ געוויס, הערר אַראָנאַקס.״

„נון, איך דענק אַז אייערע זיכערע געלעגענהייט וועט קיין מאָהל ניט קומען.״

„פאַרוואָס ? ווי קענט איהר עס בעהויפּטען ?״

„גאַנץ איינפאַך, ווייל קאַפּיטאַן נעמא ווייס אויך זעהר גוט אַז מיר זוכען זיך צו בעפרייען, אונד דאַרום וועט ער שוין אויף אונז גוט אַכטונג געבען. דער נאוטילוס וועט קיין מאָהל ניט צו פאָהרען נאָהענט צו אַ ברעג, איבערהויפּט דאָ, אין די אייראָפּייאישע וואַססערען.״

„דאָס וועלען מיר נאָך זעהען !״ האָט עדואַרד אויסגערופען מיט אַ מיענע פון ענטשלאָסענהייט.

„אונד פון יעצט אָן, עדואַרד, וועלען מיר וועגען דעם קיין איינציגען וואָרט מעהר פערליערען. ווען איהר וועט האָבען פערטיג עטוואָס אויפ־געטהון דאַן קומט אונד זאָגט אונז. איך פערלאָז זיך פאָלקאָממען אויף אייך.״

דאמיט איז געשלאָסען געוואָרען דיעזע בעשפּרעכונג, פון וועלכע עס זיינען אין אַ קורצע צייט גאַנץ אונערוואַרטעט אַרוים געקומען זעהר וויכ־

טיגע רעזולטאַטען. צו עדואַרד'ס גרויסע פערצווייפלונג האָבען מיינע ווערטער זיך קירצליך בעוויזען אַלס פאָלקאָמען ריכטיג. עס איז שווער צו זאָגען אויב דער קאַפּיטאַן האָט ווירקליך אונז ניט געטרויט, אָדער ער האָט זיך געוואָלט היטען אויף דיעזען פיעל־בעזוכטען מעער געגען די גרויסע שיפען פון פערשיעדענע נאַציאָנען; אָבער יעדענפאַלס האָט דער נאָוטילוס זיך דאָ שטענדיג געהאַלטען אונטער'ן וואַססער אונד גאַנץ ווייט פון אירגענד וועלכען ברעג; אָפטמאָהל פלעגט דאָס שיף זיך אַרונטער לאָזען זאָגאַר אין אַ טיעפעניס פון צוויי טויזענד עללען אונד דאָך קיין גרונד געפונען.

דען 14טען פעברואַר בין איך אַריין אין זאַלאָן אונד מיר האָט זיך געוואָלט די בעזונדערע מינים פיש פון דיעזען מעער בעטראַכטען, אָבער די פענסטער זיינען געשלאָסען. מיר פאָהרען נאָך די ריכטונג צום אינזעל קאַנדיא, וועלכע איז צו יענער צייט, נאָך איידער איך האָב זיך בעגעבען אויף די פערגאַטטע ליינקאָלן, געשטאַנען אין אַ רעוואָלוציאָן, אום זיך פון די טירקישע דעספּאָטישע מאַכט צו בעפרייען. איך האָב גראַדע יעצט געוואָלט אַנפאַנגען וועגען דעם אַגעשפּרעך מיט דעם קאַפּיטאַן נעמאָ, אָבער ער איז אַרום געגאַנגען איבער'ן זאַלאָן אַזוי ווי אונרוהיג אונד פעסט פערטיעפט אין געדאַנקען, באַלד זיינען אויך אויף זיין בעפעהל אַבגערוקט געוואָרען די בלעכענע וועגד אונד ער האָט אָנגעפאַנגען מיט גרויס ערוואַרטונג צו קוקען דורכ'ן פענסטער. איך בין אויך געזעסען אונד געקוקט אויפמערקזאַם, בעטראַכטענדיג אייניגע זאַרטען אונגעוועהנליכע פישען, ווי צום ביישפּיעל די זאַק־פלאָסען, וואָס זיינען מערקווירדיג מיט דעם פאָספאָר־ליכט פון זייער קערפּער; די מעער־בראַססען וועלכע די עגיפּטער האָבען אַ מאָהל פערגעטערט; דער קליינער העם־פיש, אויף וועלכען מען האָט פאַרצייטען געגלויבט אַז ער איז אים שטאַנד די גרעססטע שיף אָב צו האַלטען ווען ער הענגט זיך אָן ביי'ן רודער, אונד נאָך פערשיעדענע אַנדערע מינים פון דיעזע בעשעפּניסע.

פלוצלונג בין איך געבליעבען זיטצען אין דער גרעססטער ערשטוינונג. איך זעה אין מיטען וואַססער, אויפ'ן גרונד פון ים, די געשטאַלט פון אַ הויכען מאַן, אין די געוועהנליכע וואַססער קליידונג, מיט אַ ברייטען לעדערנעם גורט אויף זיינע לענדען. דעם ערשטען אויגענבליק האָב איך זאָגאַר געגלויבט אַז דאָס איז אַ טויטער קערפּער פון אַ דערטרונקענעם, וועלכען דאָס וואַססער טרייבט אַרום, אָבער באַלד זעה איך אַז דאָס איז אַ לעבענדעגער מענש. ער רודערט אויסגעצייכענט מיט זיינע קרעפטיגע הענד אונד קומט נעהענטער צו אונזער שיף.

„ווער קען ער זיין?" האָב איך צום קאַפּיטאַן זיך געווענדעט „פיעל־לייכט דאַרף מען איהם רעטטען?"

נעמא בלייבט שטעהן קוקענדיג דורכ'ן פענסטער אונד גיעבט קיין אנטוואָרט. דער אונבעקאַנטער שווימער איז אונטערדעסען נעהענטער געקומען אונד צוגעדריקט זיין געזיכט צום שויב, אַזוי ווי זוכענדיג יעמאַנדען מיט זיינע בליקען. צו מיין גרויסען ערשטוינען זעה איך אַז נעמא מאַכט איהם אַ געוויסען צייכען מיט'ן האַנד, דער פרעמדער ענטפערט מיט אַ וואונק, דאַן שטייגט ער אַרויף צוריק אויפ'ן וואַססער אונד בלייבט פערשוואונדען.

„איהר האָט געמיינט אַז ער טרינקט זיך ?" האָט דער קאַפּיטאַן ענדליך צו מיר געזאָגט „דאָס איז דער וואָהלבעריהמטער שווימער ניקאָלאָס פון מאַטאַפּאַן. ער לעבט מעהר אין וואַססער ווי אויף דער טרוקענעם לאַנד אונד געהט זאָגאַר אויף דיעזען אופן פון איין אינזעל צום אַנדערען."

„אונד ער איז מיט אייך בעקאַנט, קאַפּיטאַן ?"

יאָ, הערר אראָנאַקס."

אַזוי ענטפערענדיג געהט נעמא צו אַ שראַנק, ביי'ן לינקען זייט פון פענסטער. דאָרט שטעהט אויך אַ גרויסער קעסטעל, פעסט בעשמידט מיט אייזען, אויף זיין דעקעל איז צו געשלאָגען אַ קופּערנע פּלאַטע מיט דעם געוויסען הערב פון נאַוטילוס : Mobilis in Mobile וועלכען איך האָב שוין בעמערקט אויף אַלע מאַשינעריען אונד געשירען פון דיעזען שיף. דער קאַפּיטאַן עפּפענט דעם קעסטעל, דאַן דעם שראַנק אין וועלכען איך זעה צו מיין גרויס איבעראַשונג אַז ער איז פול געפּאַקט מיט שטיקער גאָלד אין די פאָרמע פון שטענגלאַך. איך קען זיך ניט ערקלעהרען פון וואַנען נעהמט דער קאַפּיטאַן אַזעלכע אונגעהויערע מאַססען פון דיעזען קאָסטבאַרען מעטאַל אונד וואָס וויל ער דאָמיט יעצט מאַכען.

איך רעד ניט אַ וואָרט, קוקענדיג נור וואָס דאָ וועט זיין. דער קאַפּיטאַן נעמא נעהמט אַרויס די גאָלד־שטענגלאַך איינע נאָך די אַנדערע אונד לעגט זיי רעגעלמעסיג צוזאַמען אין קאַפּפער. נאָך מיין אָבשאַטצונג האָט ער דאָ פערפּאַקט אונגעפעהר צוויי טויזענד פונד גאָלד, דעם ווערטה פון אַ פינף מיליאָן פראַנק.

נעמא פערשליסט וויעדער דעם קאָפּער אונד שרייבט אויפ'ן דעקעל איין אַדרעס, אויף אַ שפּראַך וועלכע שיינט מיר ניי־גריכיש צו זיין. דאַן דריקט ער אָן אַ געוויסען עלעקטרישען קנאָפּף, געבענדיג דאָמיט אַ סיגנאַל נאָך די מאַטראָזען־קאַיוטע. אין אַ פּאָאַר מינוטען זיינען אריינגעקומען פיער מאַן אונד האָבען מיט גרויס מיה אַרויסגעטראָגען דעם קאָפּפער פון זאַלאָן. נאַכהער האָב איך געהערט ווי מען האָט מיט אַ שטריק איהם געשלעפּט איבער'ן לייטער צום פערדעק.

„אונד וואָס האָט איהר מיר געוואָלט זאָגען, הערר פּראָפעסאָר ?" פרעגט מיך נעמא אַלס די מאַטראָזען זיינען אַרויסגעגאַנגען.

„איך ? קיין בעזונדערע זאך ניט.”
„דאן ערלויבט מיר אייך גוט נאכט צו ווינשען.”
מיט דיזע ווערטער איז ער ארויס פון זאלאן.

פון איבערראשונג האב איך דיזע נאכט גאנץ ווענינ געקענט שלאפען. איך קען ניט אויפהערען צו טראכטען אויב די ערשיינונג פון דעם אונבע־קאנטען שווימער האט עטוואס צו טהון מיט דעם קאסטען פול גאלד אונד פיר ווענען איז דיזעס רייכטהום בעשטימט. באלד בעמערק איך אויך נאך די בעוועגונגען פון נאוטילוס אז ער שטייגט ארויף פון גרונד צו די אויבערפלאכקייט פון מעער.

איינינע מינוטען שפעטער הער איך שטארקע טריט אויפ'ן פלאטפארם, ווי מען שרויפט דאן אב דאס שיפעל אונד לאזט איהר אראפ אין מעער. דאס שיפעל קלאפט זיך אב אן וואנד פון נאוטילוס, דאן איז אלעס שטיל געבליבען.

צוויי שטונדען שפעטער האב איך געהערט דעמזעלבען גערויש, ווי מען געהט אויבען ארום, דאס שיפעל איז ארויפגעצויגען געווארען, צו גע־שרויפט צו איהר ארט אונד דער נאוטילוס האט זיך ווידער ארונטער גע־לאזען אין די טיעפנים פון מעער. עס איז אלזא מעהר קיין צווייפעל אז דא זיינען גאנצע מילליאנען אוועקגעשיקט געווארען, אבער נאך וועלכע געגענד ? מיט ווענען שטעהט קאפיטאן נעמא אין אזעלכע פערבינדונגען ? דאס ווארען די פראגען אויף וועלכע עס איז מיר ניט מעגליך געווען אירגענד וועל־כע ערקלעהרונג צו געפינען.

דעם פאלגענדען פריה־מארגען האב איך מיינע קאמעראדען ערצעהלט די מערקווירדיגע בעגעבענהייטען פון די פאריגע נאכט. עדווארד אונד קאנ־סייל זיינען נאטירליך אויך העכסט ערשטוינט געווארען.

„אבער פון וואנען נעהמט ער אזוי פיעל מילליאנען ?” האט דער קאנא־דיער געפרעגט מיט גרויס נייגעריגקייט, וועלכע קיינער פון אונז איז דען־נאך ניט אים שטאנד געווען צו בעפריעדיגען.

נאך דעם פריהשטיק האב איך זיך גענומען צו מיין געוועהנליכע אר־בייט אונד ביז פינף אוהר בין איך געווען בעשעפטיגט מיינע שריפטען אין ארדנונג צו ברענגען. דאן האב איך פלוצלונג אנגעפאנגען צו שפירען אזא גרויסע היטץ אז מיין גאנצער קערפער איז באלד אבגעגאסען געווארען מיט שוויים אונד איך בין געצוואונגען געווען דעם ראק פון זיך אראפ צו ווער־פען. איך קען ניט בעגרייפען פון וואנען דאס האט זיך מיט איינמאהל גע־נומען, דען מיר געפינען זיך דאך ניט אין די הייסע געגענדען, אונד זאגאר דארט דארף מען אין די טיעפניסען פון מעער די אויסערליכע טעמפערא־

טור פון דער לופט ניט שפירען, דען דער מאַנאָמעטער צייגט אז מיר פאָהרען יעצט זעכציג פוס אונטער'ן וואססער.

איך האָב ווידער געוואָלט אָנפאַנגען צו ארבייטען, אָבער די היטץ שטייגט אזוי שטארק אז עס איז מיר שוין ניט מעגליך לענגער אוים צו האַלטען.

„פיעלייכט ברענט דאָס שיף ?" האָב איך ביי זיך אליין געפרעגט.

איך בין שוין אויפגעשטאַנען אום פון זאַלאָן ארוים צו געהן אלס קאַפּיטאַן נעמאָ איז אריינגעקומען. ער געהט צו צום טהערמאָמעטער אונד רופט זיך אָב :

„יא, עס איז שוין צוויי אונד פיערציג גראַד היטץ."

„דאָס שפיער איך שוין קאַפּיטאַן, אונד אויב די טעמפּעראַטור זאָהל נאָך העכער שטייגען ווייס איך ניט ווי מיר וועלען דאָס אריבען טראָגען."

„אָה, העררר פּראָפעסאָר, די היטץ וועט שטייגען נור דאַן אויב איך וועל דאָס וועלען."

„איהר קענט פערטרייבען דיעזע הייסע טעמפּעראַטור ?"

„ניין, אָבער איך קען פון איהר ענטלויפען."

„קומט זי דען פון דרויסען ?"

„געוויס ! מיר פאָהרען יעצט דורך די קאָכעדיגע וואססער. קוקט נור אהער !"

די בלעך־וואַנד עפּפענען זיך אונד איך זעה אז דער גאַנצער ים ארום דעם נאַוטילוס איז וויים ווי שוים. דיקע שוועבעל־זיילען דרינגען ארוים פון די ברענעדיגע וועללען, וועלכע ברויזען ווי זידענדעס וואססער אין א קעססעל. איך האָב צוגעלעגט די האַנד צום פענסטער, אָבער די שויבען זיינען אזוי היים אז מיינע פינגער זיינען שיער פערברענט געוואָרען.

„וואו זיינען מיר דאָ ?" האָב איך געפרעגט אין שרעק אונד ערשטוינען.

„ניט וויים פון דעם גריכישען אינזעל סאַנטאָרין. העררר פּראָפעסאָר, גראַדע אין דעם קאַנאַל וואָס ציהט זיך צווישען די אינזלען נעא קאַמעני (די נייע פערברענטע) אונד פּועלא־קאַמעני (די אַלטע פערברענטע). איך האָב געוואָלט אייך ווייזען די מערקווירדיגסטע ערשיינונג פון א ברענעדיגען וואולקאַן אונטער'ן ים."

„דאָס איז אַלזאָ דער זעלבער וואולקאַן, וואָס האָט אין דיעזע געגענד פיעלע ערטער פון גרונד פון ים ארויף געהויבען אונד דאדורך זיינען די נייע אינזלען ארוים געקומען. איך האָב געמיינט אז דער וואולקאַן איז שוין לאַנג פערלאָשען."

„איהר זעהט אָבער אז ניט" האָט נעמאָ ערוויעדערט „אונד דער פייער

אין דער טיעפּנים פון דער ערד אַרבייט נאָך אימער ווייטער. ווי די אַלטע געשיכטע־שרייבער קאַסיאָדרוס אונד פּליניוס ערצעהלען איז אין אים יאָהר 19 נאָך אונזער צייטרעכנונג, אויף דיזעלבע שטעלע אַרויף געשטויגען אַ נייע אינזעל, וועלכע זיי האָבען אַ נאָמען געגעבען „די געטליכע טהייא." באַלד אָבער איז דיזע אינזעל פּרזונקען געוואָרען אונד מיט פונפציג יאָהר שפּעטער איז אויף איהר שטעלע איין אַנדערע ערשיענען, וועלכע איז אויך אין אַ קורצע צייט אַרום פערשוואונדען. פון דאַמאָלס אָן זיינען אין פער־לויף פון אַכצעהן יאָהר הונדערטע אַזעלכע וואולקאַנישע ערשיינונגען אין דיזע געגענדען מעהר ניט פאָרגעקומען. ערשט אין יאָהר 1866 איז גראָדע ביי נעאַ קאַמעני ווידער אַרוים געקומען פון אונטער'ן ים איין אינזעל, וועלכע מען האָט אַ נאָמען געגעבען געאָרג, אונד מיט אַכטאָג שפּעטער די קליינע אינזעלע אַפרעזאַ, אַזוי נאָהענט אַז צווישען זייביידען ציהט זיך אַ קאַנאַל נור פון צעהן עללען די ברייט, איך בין גראָדע צו יענער צייט גע־ווען אין דיזע וואַססערען אונד האָב די נאַטור־ערשיינונג פון גאָהענטען בעטראַכט, וועלכע איז ווירקליך זעהר מערקווירדיג."

„אונד דאָס איז דערזעלבער קאַנאַל אין וועלכען מיר געפינען זיך יעצט?"

„יאַ, דאַ איז ער" האָט דער קאַפּיטאַן מיר געצייגט מיט'ן פינגער אויף דער קאַרטע.

„מען קען אַלזאָ גלויבען אַז דער קאַנאַל וועט זיך נאָך פּיעלייכט אַ מאָהל אויספּיללען אונד די קליינע ווערען פעראייניגט ווערען אין איין גרויסע שטיק לאַנד."

„זעהר וואהרשיינליך, הערר אַראָנאַקס" האָט דער קאַפּיטאַן געענט־פערט. „צייט דעם יאָהר 1869 זיינען אויך ביי פּעלעאַ קאַמעני אַכט אַזעלכע קליינע אינזעלאַך אַרויף געשוואומען. עס איז אַלזאָ קלאָהר אַז זאָגאַר ביידע קאַמעני'ס וועלען זיך מיט דער צייט פעראייניגען. אין שטילען אָקעאַן ביל־דען זיך אוים שטיקער לאַנד דורך די אַרבייט פון קליינע קאָראַלען־טהיערען, וועהרענד דאָ טהוט דאָס זעלבע אויך דער אונטער אירדישער פּייער. אונד דאָס זיינען די קרעפטען וועלכע האָבען בעשאַפען די גאַנצע טרוקענע ערד."

איך בין ווידער צוגעגאַנגען צום פענסטער. דער נאַוטילוס האָט זיך גאָר אָבגעשטעלט. די היטץ איז אומערטרעגליך, אין דער ווייסער פאַרב פון מעער זעהען זיך יעצט רויטהע זיילען, פון די אייזען־זאַלצען וואָס קאָכען אין וואַססער. דער ים פלאַמען פערשטעלט זאָגאַר דאָס עלעקטרישע ליכט פון אונזער שיף, אונד טראָטצדעם וואָס דער זאַלאָן איז אַזוי פעסט פער־שלאָסען הערט זיך אין איהם אַזאַ גערוך פון שוועבעל אַז עס פערהאַפּט דער אָטהעם. איך פּיעל אַז עס שטיקט מיך, אַז מיין גאַנצער קערפּער בראָט זיך.

„איך קען דיעזע היטץ לענגער ניט אויסהאלטען" האָב איך צום קאַ־פיטאַן געזאָגט.

„אונד דער נאוטילוס אויך ניט" האָט נעמא רוהיג געענטפערט.

אויף זיין בעפעהל דורך אַ סיגנאַל האָט דאָס שיף זיך אויסגעדרעהט אונד איז באַלד ארויס פון דיעזען ברענעדיגען גלוטה. אַ פיערטעל שטונדע שפּעטער זיינען מיר ארויס אויפ'ן פּלאַטפאָרם אונד מיט די פרייע לופט זיך ערקוויקט.

אויף מאָרגען דעם 16טען פעברואר, האָבען מיר פערלאָזען דיזע געגענד פון די גריכישע אינזלען, וואו עס געפינען זיך אין ים טיעפניסען העכער ווי דריי טויזענד עללען. באַלד איז אויך דער נאוטילוס געשוואומען פארביי דעם קאַפּ מאטאבאן, אום די רייזע איבער דיעזען ים ווייטער פאָרט צו זעטצען.

7־טעם קאַפּיטעל.

דאָס מיטעללענדישע מעער.

דאָס מיטעל־לענדישע מעער, וועלכער וואר בעוואוסט ביי די אַלטע העברער אונטער דעם נאָמען (ים הגדול), איז דורכשניטליך פון אַ בלויען פארב, זיינע ברעגעס זיינען אין פיעלע געגענדען בעזעטצט מיט אָראנזשען, שהענע מירטען אונד אַנדערע פּראַכטפאָלע בוימער; עס רינגלען איהם ארום הויכע געבירגס־לענדער, וואָס זיינען געזעטיגט מיט ריינע, דורכזיכ־טיגע לופט. אָבער אונטער זיין גרונד ארבייטען נאָך אימער די געהיימע פייער קרעפטען אין דער ערד, אזוי ווי זיי וואָלטען ניט וועלען אויפהערען צו קעמפפען מיט די וואססערען פון אויבען. ביי זיינע ברעגעס געפינט דער מענש די שעהנסטע קלימאַטען פון דער וועלט.

טראָטצדעם אָבער האָב איך ניט געהאט די מעגליכקייט גענוי צו בע־טראַכטען די אַלע הערליכקייטען פון דיעזען גרויסען מעער אונד זיינע אומ־געגענדען; זאָגאר מיט די ערפאהרונגען פון קאַפּיטאַן נעמא האָב איך ניט געקענט זיך בענוטצען, דען דיעזער מערקווירדיגער מאַן איז אזוי פער־שוואונדען געוואָרען, וועהרענד דער נאוטילוס האָט שנעל דורכגעשניטען די וואססערען פון מיטעל־לענדישען מעער; אַ וועג פון ביינאהע זעכס הונ־דערט מייל, וועלכע דער נאוטילוס איז אזוי ווי דורכגעפלויגען אין אזא קור־צע צייט ווי 48 שטונדען. מיר זיינען דעם 16טען פעברואר אין דער פריה

אָבגעפאָהרען פון די גריכישע אינזלען אונד דעם 18טען, ווען די זונן האָט נור אָנגעפאַנגען אויף צו געהן איז דער נאוטילוס שוין געשוואומען פאַרבײ די פעסטונג גיבראַלטאַר, וואו דיעזער מעער ענדיגט זיך אין די וואַססערען פון דעם אונגעהויער גרויסען אַטלאַנטישען אָקעאַן.

ווי עס ווייזט אויס איז דער מיטעל־לענדישער מעער, וואָס איז אַזוי ווי צוזאַמען געדריקט צווישען פיעלע בעזעטצטע לענדער, קיין אַנגענעהמער אָרט געווען פיר דעם קאַפּיטאַן נעמא. דאָ פעהלט איהם די פרייהייט פון בעוועגונג, די ברייטע מעגליכקייט צו פערשיעדענע אונטערנעהמונגען, אונד פיר זיין נאוטילוס איז צו ענג צווישען די נאָהענטע ברעגעס פון אייראָפּא אונד אַפריקא. דאַרום זיינען מיר דאָ געפאָהרען מיט אַ שנעלקייט פון פינף אונד צוואַנציג מייל אין אַ שטונדע. זעלבסטפערשטענדליך האָט עדוואַרד לענד יעצט גאָר ניט געקענט דענקען וועגען זיינע פּראָיעקטען צו ענטלויפען. ביי אַזעלכע אומשטאַנדען איז אַזוי מעגליך צו פערלאָזען דעם נאַטילוס גראַדע ווי אַראָפּ צו שפּרינגען פון אַ שנעלצוג וועהרענד ער איז אין פולען לויף. אויסערדעם פלעגט אונזער שיף נור אויף אַ קורצע צייט ביי נאַכט זיך בעווייזען איבער׳ן וואַססער, אום פרישע לופט צו שעפּען, אונד וועהרענד די גאַנצע רייזע איז זי שטענדיג געבליעבען אונטער׳ן מעער.

איך האָב אַלזאָ פון די אינערליכע געגענדען אין מיטעל־לענדישען מעער געקענט זעהען נור די אַלגעמיינע לאַנדשאַפט, וועהרענד די בעזונדערע געגענשטאַנדען זיינען מיט די שנעלקייט פון אַ בליטץ פאַרביי מיר געפלויגען. דעננאָך איז מיר מעגליך געווען שטעהענדיג ביי די גלעזערנע ווענד פון זאַלאָן צו בעטראַכטען פערשיעדענע זאָרטען פון מערקווירדיגע פישען, וועלכע וואַרען קרעפטיג גענוג אום אַ קורצע צייט דעם נאוטילוס נאָך צו האַלטען.

אין די וואַססער־שיכטען וואָס זיינען העלל בעלייכטעט פון אונזער עלעקטרישען ליכט זעה איך אונגעהויער גרויסע הייפישען, וואָס יאָגען איבער איינע די אַנדערע ; די נאָך גרעסערע זעע־פוקסען, וועלכע בעזיטצען אַ מערקווירדיגע קראַפט אין זייערע עקען, אונד זיינען אויך טיכטיגע רויבער ; די קליינע גאָלד־בראַססען, אַ זעלטענע, קאָסטבאַרע גאַטטונג פיש, אין זייער זילבערנעם אונד לאַזור־בלויען פאַרב, מיט די גאָלדענע רונדונגען אַרום די אויגען. פּראַכטפאָלע שטער־פישען, ביז צוועלף עללען די לענג, קלאַפּען מיט זייערע שטאַרקע עקען אין אונזערע שויבען. זיי זיינען אויך עהנליך צו הייפישען, אָבער ניט אַזוי שטאַרק, דאַצו איז נאָך צווישען זיי דער גרויסער אונטערשיעד אַז די שטער־פישען ווערען געברויכט אַלס געשמאַקפאָלע שפּייז, פריש געקאָכט, געטריקענט, מאַרינירט אָדער געזאַלצען. אַם בעסטען אָבער איז מיר געווען מעגליך צו בעטראַכטען די טהונ־

פישען, מיט זייער בלויען שווארצען רוקען, זילבער געפּאַנצערטען קערפּער אונד גאָלדענע פלוס־פעדערען. מען זאָגט אז דיעזע פישען בעגלייטען שטענדיג יעדע שיף, זובענדיג זיך צו בעשיטצען פון די הייסע זונען־שטראַהלען; אונד אויף דיעזען אופן זיינען זיי אויך נאָך געשוואומען דעם נאַוטילוס, מיט זייערע שנעלע בעוועגונגען, פון זויגע טהיערען האָב איך נור בעמערקט פאַהרענדיג פאַרביי דעם אדריאַטישען מעער איינינע דעלפינען אונד אונגעפעהר א דוצענד ים־הינד.

אַבענדס דעם 16טען פעברואר זיינען מיר געפאָהרען צווישען סיציליען אונד די ברעגעס פון טונים. אין דיעזער ענגער שטעלע הויבט זיך פּלוצלונג אויף דער גרונד פון מעער אזוי הויך אז דאָס וואססער איז נור איינינע עלען די טיעף. פון ביידע זייטען געפינען זיך שמאָללע קאנאלען, דורך וועלכע א שיף קען דורך געהן, אונד דער נאַוטילוס האָט געמוזט גאַנץ פאָרזיכטיג אונד לאַנגזאַם דאָ פאַרביי שווימען, אום געגען די אונטערוואסערדיגע וואנד זיך ניט אָב צו קלאַפּען.

איך צייג קאַנסייל'ן אויפ'ן קארטע די שטעלע וואו דיעזע וואנד איז ריכטיג בעצייכענט.

„ערלויבען נור, מיין הערר," האָט ער זיך אָבגערופען „דאָס איז דאָך אלזאָ א וואהרער פּאַס וואָס טהיילט אָב אייראָפּא פון אפריקא."

„יא, מיין יונגע, ער פערשפּארט פאַלקאָם דעם קאַנאַל פון ליביען. ווי געגויערע נאָכפאָרשונגען בעווייזען זיינען א מאָהל דיעזע צוויי וועלטטהיילען געוועזען אין גאַנצען פעראייניגט אין איין יבשה."

„מערקווירדיג!" האָט קאַנסייל זיך געוואונדערט „עס איז קוים צו גלויבען."

„נאָך אזא וואנד" האָב איך ערקלעהרט „געפינט זיך ביי די פעסטונג גיבראלטאר; יענער פעלזען האָט מיט פיעלע צעהנדליגע טויזענד יאָהר צוריק דעם מיטעל־לענדישען מעער אין גאַנצען אָבגעשלאָסען."

„נון" האָט קאַנסייל געפרעגט „ווען עס זאָהל זיך מאכען א צופאַל אז די וואולקאנישע קרעפטען זאָלען דיעזע ביידע וועגד ווידער אויפהויבען?"

„דאָס איז ניט וואהרשיינליך, קאַנסייל, דען דו דארפסט וויסען אז די ווירקונג פון דיעזע וואולקאַנען אין דער ערד ווערען אימער שוואכער. די פייערען פון דאמאָלס, ווען דער ערדען־באָלל איז נאָך געוועזען אין זיין יוגענד־צייט, ווערען בּיסלאכווייז אויסגעלאָשען אונד די טעמפּעראַטור אין דער ערד קיהלט זיך אָב מיט יעדען יאָהרהונדערט, אונד דאמיט פערלירט זי אויך איהר לעבענס קראַפט."

„אָבער די זונען־שטראַהלען? —"

„קענען גאָר ניט נוטצען. א טויטער קערפּער, וואָס האָט פערלאָרען

זיין אייגענע ווארעמקייט, קען די זונן ניט צוריק לעבענדיג מאכען. אויף דיזען אופן וועט אויך אונזער ערד א מאהל אבשטארבען. זי וועט בלייבען א טרוקענע מאססע, אהן ליכט, אהן וואססער אונד דאן וועלען שוין אויף איהר קיין לעבענדיגע בעשעפניסע ניט וואהנען, גראדע אזוי ווי דער מאנד, וועלכער האט שוין לאנג זיין לעבענס ווארעמקייט פערלארען."

„אונד ווי לאנג דארף עס נאך דויערען ביז יענע טויטע צייט וועט קומען ?"

„געוויסע אייניגע הונדערט־טויזענד יאהר, מיין ליעבער קאנסייל."

„אויב אזוי האבען מיר נאך צייט אונזער רייזע אויפ'ן נאוטילוס צו ענדיגען, אזוי לאנג ווי עדווארד לענד ערלויבט עס נאך."

מיט דיעזע ווערטער האט דער עהרליכער יונגע גענומען צוריק בע־אבאכטען די אינטערעסאנטע ערשיינונגען וואס שטעלען זיך איהם פאר אין די וואססער־שיכטען.

דיזעלבע נאכט איז אונזער שיף אריין געקומען אין דעם צווייטען בע־קען פון מיטעל־לענדישען מעער, וואו עס געפינען זיך די גרעסטע טיעפ־ניסען פון פיער טויזענד עללען אונד מעהר, אין וועלכע אונזער שיף האט זיך געהאלטען אין די גאנץ אונטערשטע שיכטען. דא זיינען קיינע בעזונדע־רע מערווירדיגייטקען דער נאטור ניט געוועזן צו בעמערקען, דאפיר אבער, האט דער גרונד פון מעער זעלבסט פארגעשטעלט ריהרענדע, פורכטבארע סצענעס ; דען אין דיעזען טהייל ים טרעפען זעהר אפט די שרעקליכסטע אונגליקען, מיט שיפען וואס געהן אונטער אונד ווערען פערזונקען. פערגליי־כענדיג מיט דעם שטילען אקעאן איז דיעזער מעער נור א קליינער טייכעל, אבער די וועללען פון דיעזען טייכעל זיינען א מאהל העכסט געפעהרליך, ווען דער גוואלדיגער שטורם רעגט אויף זייער גאנצען וואוטה, דאן צער־שמעטערען זיי דאס שטארקסטע שיף ווי א ניסעל־שאלעכץ. זאגאר ביי אונזער יעצטיגען שנעלען פאהרען זיינען שטענדיג געלעגען פאר מיינע אויגען מאססען פון פערראסטעטע אדער נייע שיף־רואינען, קאנאנען, אנ־קערס, קוילען, פערשיעדענע שטיקער מאשינען, צילינדערס, קעסלען אונד אנדערע אייזערנע אינסטרומענטען.

וואס נעהענטער מיר זיינען געקומען צו ענדע פון מיטעל־לענדישען מעער, ביי דעם קאנאל פון גיבראלטאר, איז אימער מעהר צו זעהען פון דיעזע פעראונגליקטע שיפען, וועלכע ליעגען אונד שטעהען אין פערשיע־דענע פאזיציאנען. דער נאוטילוס איז מיט איין אונגעהויערע שנעלקייט אי־בער זיי פארביי געפאהרען, ביז ער איז דעם 18טען פעברואר, אום דריי אוהר פארטאג, אנגעקומען צום גיבראלטאר־קאנאל.

עס גיעבען אין דיעזען פונקט צוויי שטראמונגען ; די אויבערשטע

וועלכע איז אַלעמען בעקאַנט. וואָס טראָגט די וואַססערען פון גרויסען אַט־לאַנטישען אָקעאַן אין דאַס מיטעל־לענדישען מעער, אָבער גאַנץ אונטען ציהט זיך פערקעהרט א רייסענדער שטראָם, פון דאַנען אין אַטלאַנטיק. דיעזען לעצטען שטראָם האָט נאַטירליך קיינער אויסער אונז ביז יעצט ניט געזעהען, אָבער מען צווייפעלט ניט אַז ער מוז עקסיסטירען, דען זאָנסט וואָלטען די מאַססען וואַססערען וואָס פלייצען אריין אין מיטעל־לענדישען מעער איהם געדאַרפט מאַכען יעדעס יאָהר גרעסער. אין דער טהאַט זעהט מען עס אָבער ניט, אונד דארום האָט מען פערשטאַנען אַז עס גיעבט איין אונזיכטבארער שטראָם, וואָס פיהרט ארויס צוריק די איבריגע וואַס־סערען פון דיעזען מעער.

מיט דיעזע אינטערעסע שטראָמונג איז דער נאַוטילוס שנעל גענוג דורכגעפלויגען דעם גיבראַלטאַר־קאַנאַל אונד איך האָב נור צייט געהאַט איין אויגענבליק א קוק צו געבען אויף די הערקולעס־טעמפעל, וועלכער איז אין די אַלטע צייטען דאָ פערזונקען געוואָרען צוזאַמען מיט די אינזעל וואו ער איז געשטאַנען. איינינע מינוטען שפעטער זיינען מיר שוין גע־שוואומען אויף די וועללען פון אַטלאַנטישען אָקעאַן.

8־טעס קאַפּיטעל.

דער האַפּפען פון וויגאָ.

דער אַטלאַנטישער ים! זיין אונגעהויער גרויסע וואַססער שטרעקע ענטהאַלט אין זיך פינף אונד צוואַנציג מילליאָן קוואַדראַט מייל, לאַנג איז ער ניין טויזענד אונד דורכשניטליך ברייט צוויי טויזענד זיעבען הונ־דערט מייל. דאָס איז דערזעלבער ים איבער וועלכען מען פאָהרט פון איי־ראָפּא נאָך אַמעריקא; יעצט איז ער מעהר בעזוכט ווי אַלע אַנדערע אָקע־אַנען, מיט די שיפען פון אַלע נאַציאָנען; אָבער אין די פאַרצייטיגע יאָה־רען האָט די וועלט פון איהם גאַנץ ווענינ געוואוסט, אויסער די דאַמאַלסדיגע איינוואָהנער פון דער שטאָדט קאַרטהאַגא אין אפריקאַ, וואָס וואָרען דאַן בעריהמט מיט זייערע זעע־רייזען, צוליעב זייער גרויסען האַנדעלס־פּער־קעהר אין איירָאָפּא אונד אפריקאַ. אין דעם אַטלאַנטישען אָקעאַן גיעסען זיך אריין די גרעסטע טייכען פון דער וועלט, ווי צום ביישפּיעל דער סענט־לאַרענץ, מיסיסיפּי, אַמאַזאָנען־שטראָם, לאַ־פּלאַטאַ, אָרענאָקאָ, ניגער, דער רהיין אונד פיעלע אַנדערע.

דער נאַוטילוס איז ביז יעצט, אין א צייט פון דריי אונד א האַלב מאָנאַט, שוין דורכגעפאָהרען א שטרעקע פון צעהן טויזענד מייל, דאָס הייסט

א שטרעקע וואָס איז לענגער ווי דער גאַנצער קרייז אַרום ערדען־באַלל. וואוהין פאָהרען מיר אונד צו וועלכען צוועק ? דאָס וואָרען אַזעלכע פראַ־גען וואָס מיר האָבען זיך ניט געקענט ערקלעהרען.

זאָבאַלד ווי מיר זיינען אַרויס פון גיבראַלטאַר־קאַנאַל וואָרען מיר שוין אויפ'ן הויכען מעער, זאָ דאָס מיר האָבען טעגליך ווידער געקענט שפּאַ־ציערען אויבען אויפ'ן פּלאַטפאָרם.

איך בין אַרויפגעגאַנגען צוזאַמען מיט מיינע קאַמעראַדען עדוואַרד לענד אונד קאָנסייל. צוועלף מיילען ווייטער איז קוים צו בעמערקען די שפּאַני־שע האַלב־אינזעל סענט־ווינסענט. אַ קאַלטער דרום־ווינד בלאָזט אימער שטאַרקער אונד הויבט אויף די מעכטיגע וועללען פון ים וועלכע שאָקלען אונזער שיף אַזוי שטאַרק אַז עס איז קוים מעגליך אויפ'ן פּלאַטפאָרם צו זיטצען, דאַרום זיינען מיר באַלד צוריק אַראָפּ געגאַנגען, נאָכדעם ווי מיר האָבען זיך ערקוויקט מיט די פרישע לופט פון ים.

איך האָב מיך בעגעבען אין מיין צימער, קאָנסייל אין זיין קאַיוטע, אָבער עדוואַרד איז מיר נאָכגעגאַנגען מיט אַ מיענע פון פערלעגענהייט, אַזוי ווי ער וואָלט וועלען עטוואָס וויכטיגעס זאָגען. די שנעלע רייזע איבער דעם מיטעל־לענדישען מעער האָט איהם געהינדערט זיין פּלאַן וועגען ענטלויפען אויס צו פיהרען אונד דאַרום איז ער געוועזען זעהר צו טראַ־גען. אַלס די טהיר פון מיין צימער וואַר צו געמאַכט האָט ער זיך געזעצט אונד אַ בליק געגעבען אויף מיר, אַזוי ווי וואַרטענדיג איך זאָהל איהם עט־וואָס פרעגען.

„נון, פריינד עדוואַרד" האָב איך זיך אָבגערופען „איך פערשטעה וועגען וואָס איהר ווילט רעדען, אָבער איהר קענט דאָך זיך אַליין ניט בע־שולדיגען. ביי אַזאַ פאָהרען ווי דער נאַוטילוס האָט געמאַכט איבער דעם מיטעל־לענדישען מעער וואָלט גאַר געוועזען אַ נאַרישקייט אפילו צו דענ־קען וועגען אַזעלכע פּראָיעקטען."

עדוואַרד שווייגט נאָך אימער. זיינע צוזאַמען געפרעסטע ליפּפּען אונד דער גאַנצער אויסדרוק פון זיין געזיכט בעווייזט אַז זיין גאַנצער זינען אונד טראַכטען איז יעצט בעשעפטיגט נור וועגען איין זאַך.

„איבריגענס איז נאָך קיין זאַך ניט פערלאָרען" האָב איך ווייטער גע־שפּראָכען „מיר פאָהרען פאַרביי די ברעגעס פון פּאָרטוגאַל, אונד זיינען ניט ווייט פון פראַנקרייך אונד ענגלאַנד. יאַ, ווען דער נאַוטילוס וואָלט אַרויספאָהרענדיג פון גיבראַלטאַר זיך בעגעבען נאָך דרום־זייט, דאַן וואָלטען מיר פערשלעפּט געוואָרען אין אַזעלכע געגענדען וואו עס גיעבט גאַר קיין טרוקענע לאַנד ניט, אָבער אין דיזער ריכטונג וואו מיר פאָהרען יעצט איז

זעהר מעגליך אז מיר וועלען אונזער פּלאַן קענען אויספיהרען אין פערלויף פון איינינע טעג.״

„מיר וועלען דאָס נאָך דיעזע נאַכט אויפטהון״ האָט עדוארד זיך ענד־ ליך אבגערופען.

איך בין זעהר איבעררעשט געוואָרען הערענדיג דיעזע ערקלעהרונג. אָבער עס איז מיר דאָך ניט מעגליך געווען דאגעגען עטוואָס צו ערווידערען.

„מיר האָבען אָבגערעדט אָב צו־וואַרטען אַ ריכטיגע געלעגענהייט אונד אזעלכע איז יעצט דאָ״ האָט עדוארד ווייטער ערקלעהרט „מיר וועלען דיע־ זען אָבענד זיין גאָר ניט ווייט פון שפּאַנישען ברעג. די נעכט זיינען יעצט דונקעל אונד דער ווינד טראָגט היינט גראַדע נאָך יענע ריכטונג. איך האָב אייער וואָרט, הערר אראָנאַקס, אונד רעכען אז איהר וועט געוויס ערפילען.״

איך האָב אויך דאַרויף גאָר ניט געענטפערט. דער קאַנאַדיער איז אויפ־ געשטאַנען אונד צוגעהענדיג נעהענטער צו מיר האָט ער געפליסטערט :

„אלזאָ דיעזען אָבענד אום ניין אוהר. איך האָב עס מיט קאָנסייל׳ן שוין אבגערעדט. קאַפּיטאַן נעמאָ וועט שוין דאַן שלאָפען אין זיין צימער. קיינער פון די מאַשיניסטען אָדער זאָנסט ווער פון די מאַנשאַפט וועט אונז ניט בעמערקען. קאָנסייל אונד איך וועלען זיך בעגעבען צו די מיטעלסטע טרעפּ אונד איהר, הערר אראָנאַקס, וועט פערבלייבען אין ביבליאָטהעק־צי־ מער, ערוואַרטענדיג פון מיר אַ סיגנאַל. רודער מאַסט אונד זעגעל, זאַגאַר איינינע לעבענס מיטעל געפינען זיך שוין אין שיפעל. איך האָב מיר שוין אויך פערשאַפט אַ שליסעל, אום דאָס שיפעל פון נאוטילוס אבצושרויפען. אלעס איז אלזאָ ריכטיג פאָרבערייטעט אויף דיעזען אָבענד.״

„אָבער דאָס מעער איז היינט אונרוהיג.״ האָב איך פּרובירט איינוועג־ דען.

„גאַנץ ריכטיג אָבער עטוואָס ריזיקירען מוזען מיר דאָך אויך״ האָט דער קאַנאַדיער ערווידערט „פיר די פרייהייט איז ווערטה צו קעמפּפען. איבריגענס איז דאָס שיפעל שטאַרק גענוג אונד איינינע מייל געטריעבען צו ווערען פון ווינד האָט ניט פיעל צו זאָגען. אויב עס זאָהל אונז ריכטיג געלינגען וועלען מיר צווישען צעהן אונד עלף אוהר שוין זיין צו לאַנד, אָדער אין מעער, דערטרונקען. אלזאָ, מיט גאָטעס הילף, דיעזען אָבענד !״

נאָך דיעזע ערקלעהרונג איז דער קאַנאַדיער אַרויס געגאַנגען אונד איך בין געבליעבען זיטצען זעהר בעשטירצט. ביז יעצט האָב איך געגלויבט אז ווען עס זאָהל קומען דאַצו וועל איך צייט האָבען זיך צו איבערלעגען, איבער צו רעדען. יעצט אָבער אלזאָ פּלוצלונג — אונד דער איינגעשפּאַר־ טער קאַנאַדיער וויל גאָר קיין איבריגען וואָרט ניט הערען, אָבוואָהל, די וואַהרהייט זאָגענדיג האָב איך דאָך ניט וואָס צו ערווידערען. עדוואַרד

איז פאלקאמען גערעכט. ער וויל בענוטצען די יעצטיגע געלעגענהייט אונד איך האב קיין רעכט, איבער מיין פערזענליכע אינטערעס, צו שאדען די גאנצע צוקונפט פון מיינע קאמעראדען. ווען קאפּיטאן נעמא זאהל אונז מארגען אוועק שלעפּען אין אירגענד וועלכע ווייטע וועלט־געגענד וועל איך דאס געגען מיין אייגענעם געוויסען ניט קענען פעראנטווארטען.

א שטארקער גערויש פון די מאשינערי האט מיר אין דיזען אויגענבליק געציינגט אז דער נאוטילוס לאזט זיך ארונטער אין די טיעפנים פון מעער. איך בין פערבליעבען אין מיין צימער. עס ווילט זיך מיר ניט בעגעגנען מיט קאפּיטאן נעמא, אום ער זאהל עטוואס אויף מיין געזיכט ניט בעמערקען. דעם גאנצען טאג האב איך פערבראכט אליין אין אויפרעגענדע בעטראכטונגען ; עס וואלט זיך מיר נאטירליך אויך וועלען ווידער ווערען א פרייער מענש, אבער פון דער צווייטער זייט איז מיר זעהר שאדע גראדע יעצט דעם נאוטילוס צו פערלאזען, איידער איך האב נאך געזעהן אלע וואונדערבארע געהיימניסע פון אינדישען אונד שטילען אקעאן. מיין ראמאן פאלט מיר ארויס פון די הענד איידער איך האב איהם געענדיגט לעזען אונד מיין שעהנער טרוים איז פערפלויגען ! דאס ווארען פיר מיר ווירקליך שלימממע שטונדען, וועהרענד איך בין יענעם טאג אליין געזעסען אין מיין צימער, טראכטענדיג אז באלד וועל איך מיט מיינע קאמעראדען זיין אויפ׳ן פרייען, פעסטען לאנד, דעננאך ווינשענדיג אז אירגענד וועלכער צופאל זאהל עדוארד׳ס פּראיעקט פערהינדערען ; אבוואהל איך מוז אליין צוגעבען אז אזא וואונש איז זעהר אונפערנינפטיג.

צוויי מאהל בין איך ארויין געגאנגען אין זאלאן, אום דעם קאמפאס צו בעטראכטען. איך האב געוואלט נאכזעהען אויב דער נאוטילוס ערווייטערט זיך פון ברעג. אבער, ניין, אונזער שיף פאהרט אין די פארטוגעזישע וואססערען. נאך דיזעלבע ריכטונג, צו די ברעגעס פון נארדען־זייט. איך מוז אלזא זיך מאכען רייזע פערטיג ; קיין געפעק האב איך דאך איבריגענס ניט, אויסער מיינע נאטיצען.

עס קומט מיר אויפ׳ן געדאנקען וואס וועט דער קאפּיטאן נעמא דאצו זאגען, ערפאהרענדיג אז מיר זיינען ענטלאפען ; וואס פיר א פערדרוס אונד קרענקונג דאס וועט איהם מאכען ; אונד אויב ער זאהל אונזער פּלאן בעצייטענס ענטדעקען, וואס וועט ער טהון ? איך קען זיך אויף איהם געוויס ניט בעקלאגען, גראדע פערקעהרט, ער האט אונז גאסט־פריינדליך אויפגענומען אונד איבערהויפּט געגען מיר אין זיין בעהאנדלונג אימער געווען גוט אונד ערדעל. דאך, אלס א מענש מיט פערשטאנד, קען ער אונז ניט בעשולדיגען אלס אונדאנקבארע געגען איהם ; קיין ווארט, קיין פערשפּרעכען האבען מיר ניט געגעבען. דער צופאל האט אונז אהער געבראכט אונד

די נויטה האלט אונז דא אזוי ווי געפאנגענע. אייביג צו בלייבען אין אזא לאגע קען דאך קיינער פון אונז ניט פערלאנגען אונד דאהער איז אויך קיין וואונדער אז מיר בענוטצען די ערשטע בעסטע געלעגענהייט אום זיך צו בעפרייען.

צייט אונזער בעזוך אויף דעם אינזעל סאנטארין האב איך דעם קאפיטאן מעהר ניט געזעהן. זאהל איהם דער צופאל פאר'ן ענטלויפען נאך א מאל מיט מיר צוזאמען ברענגען ? איך וואלט עס זאגאר וועלען אבוואהל צו גלייכער צייט שרעק איך זיך אב פון אזא בעגעגנים. איך הארך זיך איין אויב ער געהט ניט ארום אין זיין צימער, וועלכע גרענעצט זיך מיט מיינע, אבער דארט איז יעצט אלעס שטיל, וואהרשיינליך איז ער יעצט גאר אירגענד וואו אין איין אנדער פלאטץ, פיעלייכט זאגאר ניט אויפ'ן נאוטילוס. צייט יענע נאכט, ווען איך האב געזעהען אז פון נאוטילוס איז אוועק געפיהרט געווארען אזא מאססע גאלד, בין איך געקומען צו דער איבערצייגונג אז קאפיטאן נעמא האט נאך יעצט אירגענד וועלכע בעציהונגען מיט געוויסע בעוואהנער פון טרוקענעם לאנד, אבוואהל ער אליין לייקענט עס אב. עס איז אויך זעהר מעגליך אז ער פאהרט אפטמאהל אירגענד וואו גאנץ שטיל אוועק, דען עס טרעפט אז צייט אייניגע וואכען זעה איך איהם גאר אין די אויגען ניט. וואוהין ער פאהרט, וועלכע געהיימע בעשעפטיגונגען ער טרייבט אונד אין וואס פיר א געגענד פון דער וועלט, — דאס אלעס זיינען אזעלכע פראגען וואס איך קען זיך ניט ערקלעהרען.

דיעזע אלע געדאנקען האבען אויף מיר אזוי געשטורמט אז איך האב זיך קיין ארט ניט געפונען. דער טאג איז מיר פארגעקומען אזוי ווי אונענדליך. פיר מיין אונגעדולד ציעהען זיך די שטונדען זעהר לאנגזאם. מיין דינער איז ווי געוועהנליך געבראכט געווארען צו מיר אין צימער, אבער היינט שמעקט מיר דאס עססען גאר ניט. אום זיעבען אוהר בין איך אויפגעשטאנען פון טיש. עס בלייבען נור צוויי שטונדען איבריג צו דער בעשטימטע צייט. מיין אונרוהע ווירד יעדע מינוט שטארקער אז איך קען אויף איין ארט ניט איין זיטצען, אונד געה איבער'ן צימער האפפענדיג דעם אויפרוהר פון מיין גייסט דאמיט צו בערוהיגען. מיר קיממערט אפילו גאנץ וועניג אויב אונזער פלאן זאהל ניט געלינגען, אבער ביי דעם געדאנקען אז מען וועט אונז כאפען אונד פיהרען צוריק צום אויפגעבראכטען קאפיטאן נעמא, ביי דער בערעכנונג אז עס וועט מיר ניט מעגליך זיין איהם גלייך אין די אויגען צו קוקען ווירד מיין הערץ זעהר אויפגערעגט.

איך האב געוואלט צום לעצטען מאהל זעהען דעם זאלאן, אונד בין שטילער־הייט דורכגעגאנגען דעם קארידאר אונד אריינגעקומען אין מוזעאום, וואו איך האב אזוי פיעל אנגענעהמע אונד ניטצליכע שטונדען פער־

בראכט. איך בעטראכט מיט בליקען פון בעדויערען דיזע אַלע אוצרות, די זעלטענע וואונדער דער נאַטור, די מייסטער־ווערק פון קונסט, וועלכע איך וועל באַלד אויף אימער פערלאַזען.

דורכגעהענדיג דעם זאַלאָן קום איך צו אַ טהיר, וועלכע פיהרט אין איינע פון קאַפּיטאַן'ס צימערען. דאָרט איז יעצט גאַנץ שטיל, ער איז אין צימער ניטאַ. איך מאַך זיך איין ענטשלאָסענעם מוטה אונד געה אריין. די ערשטע זאַך אויף וואָס מיינע בליקע פאַלען זיינען די פּראַכטפאָלע בילדער, וואָס הענגען ארום איבער אַלע ווענד; אָבער דאָס זיינען ברוסט־בילדער פון פערשיעדענע, וויכטיגע היסטאָרישע מענער, וועלכע האָבען זייער גאַנצעס לעבען געאָפּפערט צו קעמפפען פיר די מענשליכע פרייהייט. דער גרויסער פּאָלנישער רעוואָלוציאָנער קאָסצויושקא, דער העלד פון די גריכישע פרייהייטס־קעמפּפער באָטצאַרים. דער ווענעציאַנישער איד מאַנין, וועלכער איז געשטאָרבען אין פערבאַנונג דאפיר וואָס ער האָט פערטהיידיגט די פרייהייט פון זיין פאָטער־שטאָדט געגען די עסטרייכער; די בעגרינדער פון די גרויסע אַמעריקאַנישע רעפּובליק וואשינגטאָן אונד לינקאָלן, דער מערטירער פיר די נעגער־בעפרייאונג דזאָהן בראָון אונד נאָך פיעלע אַנדערע.

וואָס פיר אַ באַנד פעראייניגט דיזע ערדלע העלדען־זעעלען מיט דעם קאַפּיטאַן נעמא? אין וואָס בעשטעהט דאָס געהיימניס פון זיין אייגענעם לעבען? איז ער געווען אַ קאַמפּף־אַנפיהרער אום אונטערדריקטע פעלקער אונד שקלאַפען פון זייערע גרויזאַמע הערשער צו בעפרייען? האָט ער געשפּיעלט אירגענד וועלכע ראָללע אין די פּאָליטישע אונד סאָציאַלע בעוועגונגען פון אונזער יאָהרהונדערט?

פלוצלונג שלאָגט עס אכט אוהר. דער קלאַנג רייסט מיך אויף פון מיינע טרוימעריי֯ען אונד איך שטירץ שנעל ארויס פון צימער. פאַרבייגעהענדיג גיעב איך ווידער אַ קוק אויפ'ן קאָמפּאַס אונד זעה אַז די ריכטונג פון אונזער שיף געהט נאָך אימער צו נאָרדען־זייט, גראַדע אַזוי ווי קאַפּיטאַן נעמא וואָלט וועלען דאָרט לאַנדען, אין איינעם פון די שפּאַנישע האַפּענס. עס איז אַלזאָ ווירקליך איין אויסגעצייכענטע געלעגענהייט צו ענטלויפען, וועלכע מיר טאָרען יעצט ניט פאַרביי לאָזען אונבענוצט.

איך בעגיעב זיך צוריק אין מיין צימער אונד באַלד וואר איך שנעל אָנגעקלייעדעט צו דער רייזע. איך האָרך זיך צו: אויפ'ן שיף איז איבעראַל שטיל, עס הערט זיך נור דער גערויש פון די שרויבע, ווי זי שלאָגט רעגעלמעסיג אין וואַססער. יעצט גלויב איך פלוצלונג צו הערען איינינע שטימען. פיעלייכט איז עדואַרד ענטדעקט געוואָרען ביי זיינע פּאַרבערייטונגען צום ענטלויפען? עס בעפאַלט מיך איין אונרוהע צום שטאַרבען אונד עס איז מיר קוים מעגליך די בעוועגונג פון מיין געמיטה איין צו האַלטען.

איינגע מינוטען פאר ניין אוהר האָרך איך ביי'ן קאַפּיטאַן'ס טהיר, אָבער דאָ איז שטילל, איך בעשלים זיך ענדליך דורכצוגעהען דעם דונקעלען קאָרידאָר אונד שטעל זיך ביי די מיטעלסטע טרעפּ וואַרטען אויף עדוארד'ס סיגנאַל.

אין דעמזעלבען מאָמענט זיינען די בעוועגונגען פון דער שרויבע שוואַכער אונד שוואַכער געוואָרען, ביז דער נאוטילוס האָט שליסליך אין גאַנצען זיך אָבגעשטעלט. איך קען ניט פערשטעהן וואָס דאָ איז די אורזאַכע. וועט דיעזע פערענדערונג העלפען אונזער פּלאַן צו ענטלויפען, אָדער פערהינדערען ?

פּלוצלונג שפּיער איך א לייכטען שטוים אונד יעצט איז מיר קלאָהר געוואָרען אז דער נאוטילוס זיצט אויפ'ן גרונד פון מעער. פון דעם קאַנאַדיער איז ניט צו זעהען אונד צו הערען. איך וויל שוין געהען איהם אויפזוכען אונד ערקלעהרען אז ביי דיעזע לאַגע איז אונז ניט מעגליך פון נאוטילוס ארויס צו קומען. אָבער איידער איך האָב נאָך בעוויזען איין טריט צו מאַכען עפּפענט זיך די טהיר פון גרויסען זאַאל אונד קאַפּיטאַן נעמא קומט ארויס.

„אה, העער פּראָפעסאָר !” רופט ער אויס מיך בעמערקענדיג, מיט איין גאַנץ פריילליכען טאָן „איך האָב אייך געזוכט. קענט איהר די געשיכטע פון שפּאַניען ?”

מען קען זיך פאָרשטעלען מיין איבעררעשונג, מיין פערשטערונג ביי דיעזע פּלוצלינגע ערשיינונג, אונד נאַטירליך בין איך, טראָטץ מיין קענטניס אין דער וועלט־געשיכטע, ניט אים שטאַנד געווען באַלד צו ענטפערען.

„נון ?” פרעגט ווידער נעמא „פערשטעהט איהר דען ניט וואָס איך רייד ? איך פרעג אויב איהר געדענקט גוט די געשיכטע פון שפּאַניען.”

„זעהר ווענינ, קאַפּיטאַן” האָב איך קוים געענטפערט.

„דאָס זיינען פיינע געלעהרטע וואָס ווייסען פון קיין זאַך ניט” האָט דער קאַפּיטאַן געשמייכעלט, וועהרענד מיר זיינען ביידע אין זאַלאָן אריינגעגאַנגען „דאַן זעצט זיך אונד איך וועל אייך ערצעהלען א מערקווירדיגען צופאַל פון דער שפּאַנישער געשיכטע.”

דער קאַפּיטאַן האָט זיך גאַנץ בעקוועם אויסגעצויגען אויף א דיוואַן אונד איך האָב זיך געזעצט נעבען איהם אין דער האַלב־דונקעלהייט.

„העהר פּראָפעסאָר” האָט ער זיך ווידער אָבגערופען „הערט נור צו אויפמערקזאַם. די געשיכטע איז זעהר אינטערעסאַנט אונד זי וועט אייך געבען איין ערקלעהרונג אויף אזא פראַגע וועלכער קיינער האָט נאָך ביז יעצט ניט געקענט ריכטיג בעאַנטוואָרטען.”

„איך בין נייגיעריג צו הערען, קאַפּיטאַן” האָב איך געענטפערט, ניט

וויסענדיג וואָס ער וויל דאָ זאָגען אונד אויב ער מיינט פיעלייכט אויס צו פיהרען א געשפּרעך וועגען אונזער פּלאַן צו ענטלויפען.

„די געשיכטע וועגען וועלכע איך וויל אייך ערצעהלען" האָט נעמא אָנגעפאַנגען „איז פּאַרגעקומען מעהר ווי מיט הונדערט אונד זעכציג יאָהר צוריק, נעמליך אין יאָהר 1702. איהר מוזט דאָך וואהרשיינליך וויסען אז אייער דאַמאָלסדיגער פראַנצויזישער קעניג לודוויג דער פערצעהנטער האָט ביי א געוויסע געלעגענהייט אויסגעשפּראָכען די ווערטער: „יעצט גיעבט עס מעהר קיינע פּירינעען!" איהם האָט זיך געדוכט אַז די פּירינעאישע־גרויסע בערג, די נאַטירליכע גרענעץ, וואָס טהיילען אָב פראַנקרייך פון שפּאַניען, האָבען גאָר קיין ווערטה נעגען דעם ווילען פון א געקרוינטען הערשער; דאַרום האָט זיך איהם פערוועלט ביידע לענדער אונטער זיין שוטץ צו פעראייניגען, אונד אַלס קעניג פון שפּאַניען האָט ער געזעצט זיין אייניקעל, דעם הערצאָג פאָן־אַנזשו, וועלכער איז דאַן בעשטיגען דעם שפּאַ־נישען טראָהן, אונטער דעם נאָמען קעניג פיליפּ דער פינפטער, אָבוואָהל די גרויסע אייראָפּעאישע מעכטע האָבען דאָס ניט געוואָלט צו לאָזען.

„אין דער טהאַט האָבען זיי נעגען דעם פראַנצויזישען קעניג'ס וואונש נאָך מיט א יאָהר פריהער פּראָטעסטירט, אונד שוין דאַמאָלס האָבען זיך די קעניגליכע הייזער פון האָללאַנד, עסטרייך אונד ענגלאַנד פערזאַמעלט אין דער האָללאַנדישער שטאָדט האאג אונד געשלאָסען א פערבינדונגס־טראַק־טאַט, אַז אויף שפּאַניען'ס טראָהן זאָהל זיצען א געוויסער הערצאָג, וועל־כען זיי האָבען צו פריה א נאָמען געגעבען קאַרל דער דריטער.

„שפּאַניען האָט אַלזאָ אונטער פיליפּ דעם פינפטען געמוזט קעמפּפען גע־גען דיזע מעכטיגע פערבינדעטע, נאַטירליך מיט די הילף פון פראַנקרייך; אָבער שפּאַניען אַליין האָט דאַן ניט געהאַט קיין סאָלדאַטען צו לאַנד אונד קיינע מאַטראָזען אויף איהרע קריגס־שיפען. נור איין זאַך, גאָלד האָט איהר ניט געפעהלט; דאָס הייסט, עס זיינען ערוואַרטעט געוואָרען גאַנצע שיפען מיט דיזען טהייערען מעטאַל, וועלכע האָבען דאַן געדאַרפט אָנקומען פון די שפּאַנישע אַמעריקא; עס האָט נור געפעהלט אַז זיי זאָלען גליקליך אַריבער דעם ים אונד ניט אריין פאַלען אין די הענד פון די פיינדליכע קריעגס־שיפען. דאָס וואר אַם ענדע פון יאָהר 1702, אַלס דריי אונד צוואַנ־ציג שיפען, פול געלאָדען מיט גאָלד, זיינען געפאָהרען אהער פון אַמעריקא, אונטער דעם שוטץ פון א פראַנצויזישע פלאָטע, איבער וועלכע עס האָט קאָמאַנדירט דער אַדמיראַל שאַטאָ־רענאָ. די קריעגס־שיפען פון די פער־בינדעטע מעכטע האָבען אָבער אויך צו דערזעלבער צייט געהיט אונד דורכ־געקרייצט איבעראַל דעם אַנטלאַנטישען מעער.

„עס איז אָנפאַנגס געוועזען בעשטימט, אַז די שיפען מיט דאָס געשיק־

טע גאָלד זאָללען אָנקומען אין האפפען פון די שפּאַנישע שטאָדט קאַדיקס; אָבער ערפאַהרונגדיג אַז אין יענע געגענד שטעהט אַ מעכטיגע ענגלישע פלאָטע האָט דער אַדמיראַל שאַטאָ־רענאָ בעשלאָסען פאָרלויפיג אָבצופיהרען די אַמעריקאַנער שיפען אין אַ פראַנצויזישע האפפען. די שפּאַנישע קאָמאַנדאַנטען פון די שיפען האָבען אָבער פּראָטעסטירט געגען דיעזען בעשלוס אונד דער אַדמיראַל איז געוועזען שוואַך גענוג זייער וואונש נאָכצוגעבען; דאַרום איז ענדליך געבליעבען אַז מען זאָהל אַריין פאָהרען אין האפפען פון וויגאָ, ביי דעם נאָרד־וועסטליכען ברעג פון שפּאַניען, וועלכער וואַר דאַמאָלס ניט בלאָקירט פון פיינד.

„וויגאָ איז אָבער איין אָפפענער האפפען אונד דאָ איז זיך שווער צו פערטהיידיגען. עס איז דאַהער נויטהיג געווען וואָס שנעלער די שיפען אויסצולאָדען, איידער דער שונא וועט אָנקומען. עס וואָלט אויך מעגליך געווען דאָס צו בעווייזען, אָבער אַ נאַררישע קאָנקורענץ־פראַגע האָט אַלעס צו שאַנדע געמאַכט.

„אָבער איהר הערט דאָך אויפמערקזאַם מיין ערצעהלונג?” האָט אונטערדעסען קאַפּיטאַן נעמאָ מיך אַ פרעג געטהון.

„פאָלשטענדיג, קאַפּיטאַן!” האָב איך געענטפערט, נאָך אימער ניט וויסענדיג צו וואָס ער גיעבט מיר דאָ אַ היסטאָרישע לעקציאָן.

„אַלזאָ הערט ווייטער וואָס עס איז געווען. די קויפמענער פון קאַדיקס האָבען נעמליך געהאַט אַ פריווילעגיום אַז אַלע וואַארען וואָס קומען פון אַמעריקאַ מוזען אין דעם האפפען פון זייער שטאָדט אויס געלאַדען ווערען, אונד דאַרום האָט וויגאָ ניט רעכט געהאַט דאָס אָנגעקומענע גאָלד אויפצונעהמען. אויף די קלאַגע וואָס איז אַריין געקומען פון קאַדיקס, האָט דער שוואַכער קעניג פיליפּ דער פינפטער געגעבען אַ בעפעהל, אַז די אַמעריקאַנישע שיפען זאָללען בלייבען שטהען ניט אויסגעלאָדען, ביז דער האפפען פון קאַדיקס וועט ווערען פריי, ווייל דער פיינד מוז פון דאָרט קירצליך אוועק געהן.

„צו דערזועלבער צייט אָבער, נעמליך דעם 22טען אָקטאָבער 1702, איז געגען וויגאָ פּלוצלונג ערשיענען אַ שטאַרקע ענגלישע פלאָטע. אַדמיראַל שאַטאָ־רענאָ, אָבוואָהל שוואַכער אין שטרייט־קרעפטען, האָט געקעמפפט ווי אַ העלד. שליסליך אָבער האָט ער געמוזט איינזעהען אַז די אוצרות וועלען אַריין פאַלען אין די הענד פון שונא, אונד דאַרום זיינען אויף זיין בעפעהל אַלע דריי אונד צוואַנציג שיפען אונטער געצונדען געוואָרען אונד פערזונקען צוזאַמען מיט זייער גאָלד־לאַדונג אין די אונגעהויערע טיעפענים פון מעער.”

ביי דיעזע ווערטער איז דער קאַפּיטאַן נעמאָ שטיל געבליעבען. איך

קען נאָך אימער ניט איינזעהען וואָס פיר איין אינטערעס זאָהל פיר מיך האָבען דיעזע געשיכטע.

„נון ?" האָב איך געפרעגט מיט א טאָן פון וואונדער.

„נון, הערר אראנאקס, מיר געפינען זיך יעצט אויף דעם מעער־גרונד פון דיעזען האפפען אונד האבען פאָלקאָממען די מעגליכקייט זיינע געהיימניסע אויס צו פאָרשען. אויב איהר האָט לוסט קענט איהר דאָס אליין בעטראכטען דורך די פענסטער."

מיט דיעזע ווערטער איז ער אויפגעשטאנען אונד א דריק געגעבען א קנאָפּף אין וואנד. אין נעקסטען אויגענבליק האָבען די פענסטער פון זאלאָן זיך אָבגערוקט אונד פאר מיינע אויגען האָט זיך פאָרגעשטעלט א מערקווירדיגע סצענע. אויף אונגעפעהר א האלבע מייל ווייט ארום וואָרען די וואססערען העלל בעלויכטען מיט די עלעקטרישע שטראהלען פון דעם נאַטילוס. א טהייל פון די מאנשאפט, אנגעקליידעט אין סקאפאנדערס, זיינען געווען בעשעפטיגט צו עפפענען גרויסע פעסער, וועלכע זיינען דאָ געלעגען גאנצע מאססען, אונד אויסצושיטען פון זיי אין לעדיגע קאסטענס אונד טונען שטיקער גאָלד, זילבער, מטבעות אונד עדעלשטיינער, וועלכע האָבען זיך געגאָססען ווי גלענצענדע שטראָמען פון די פעסער. דער גאנצער זאמד אויפ'ן גרונד איז איבעראל בעדעקט מיט דיעזע אוצרות. די מענער פון נאוטילוס טראָגען דיעזע שווערע, קאסטבארע לאדונג אין שיף אונד קומען ווידער צוריק, אום זייער ארבייט פאָרטצוזעטצען.

אלזאָ דאָס איז דיעזעלבע שטעלע וואו די שלאכט האָט זיך דאמאלס אָבגעשפּיעלט אונד וואו די אמעריקאנישע גאָלד־שיפען זיינען פערזונקען געוואָרען. פון דאנען נעהמט קאפּיטאן נעמא זיינע מיליאָנען. פיר איהם אליין האָט אמעריקא איהרע רייכע אוצרות געשיקט אונד ער איז דער איינציגער יורש פון די אמאָליגע גרויסע אינדיאנישע רעגיערונג, די מעכטיגע אינקאס, וועלכע דער שפאניער פערדינאנד קארטעז, מיט זיינע ווילדע באנדעס, האָט אויס געמאָרדעט, אום זייערע אונענדליכע רייכטהימער אוועק צו רויבען.

„זעהט איהר הערר פראָפעסאָר, וואָס פיר גרויסע אוצרות עס געפינען זיך אין ים ?" האָט נעמא צו מיר געזאָגט מיט א שמייכעל.

„יא, איך ווייס אזוי פיעל ווי מען האָט אויסגערעכענט, אז ביז יעצט זיינען פערלאָרען געגאנגען אין מעער אונגעפעהר צוויי מיליאָן טונען גאָלד."

„גאנץ ריכטיג. אָבער דאָרט, פון דער יבשה, האָבען זיי קיין מעגליכקייט ניט אזוי טיעף אריין צו דרינגען, אונד דאצו דארף מען ביי אזא אונטערנעהמונג ריזיקירען מיט זעהר פיעל קאָסטען, אז עס וואָלט זיי פיעלליכט גאָר קיין פערדיענסט ניט בלייבען. איך אָבער דארף נור צוזאמען נעה־

מען וואָס די מענשען האָבען פערלאָרען, אונד ניט נור אין דיעזען האַפּפען פון וויגא אליין, זאָנדערן נאָך אין פיעלע מאַססען אַנדערע שטעלען, וואו רייכע שיפען זיינען אונטערגעגאַנגען. דיעזע אַלע פּלעטצער זיינען ביי מיר אויפ׳ן ים־קאַרטע פערצייכענט. יעצט בעגרייפט איהר שוין אַז איך בעזיטץ אַ רייכטהום פון אונצעהנדליגע מיללּיאַרדען?"

„דאָס איז שוין גאַנץ ריכטיג קאַפּיטאַן" האָב איך געענטפערט „טראָץ־דעם מוז איך ווירקליך בעדויערען פיעלע טויזענדע אונגליקליכע, אַרמע מענשען, פיר וועלכע דיעזע רייכטהימער וואָלטען דאָך געקענט זעהר פיעל גוטצען ברענגען, ווען זיי זאָלען איבער דער וועלט פערברייטעט ווערען; יעצט אָבער האָט קיינער דאַפון קיין הנאה ניט אונד זיי בלייבען אין אייער שיף אַלס אַ טויטער קאַפּיטאַל."

אויסשפּרעכענדיג דיעזע ווערטער האָט עס מיר באַלד פערדראָססען, דען דער קאַפּיטאַן נעמאָ מוז זיך דאָך געפינען בעליידיגט פון מיין איינ־ווענדונג.

„אַ טויטער קאַפּיטאַל?" האָט ער אויסגערופען, אַזוי ווי איבערראַשט „גלויבט איהר דען, מיין הערר, אַז דיעזע אוצרות זיינען פיר די וועלט פער־לאָרען ווען איך נעהם זיי צוזאַמען? ניט פאַר מיך אַליין, ווי איהר מיינט, גיעב איך זיך די מיעהע אַזעלכע רייכטהימער אויף צו זאַמלען. פון וואַנען קענט איהר דען וויסען אַז איך טהו דאַמיט ניט פיעל גוטעס? זיינען דען ווייניג דאָ אויף אייער ערד ליידענדע פעלקער, אונטערדריקטע נאַציאָנען, וואָס קעמפּפען פון זייערע טיראַנישע הערשער זיך צו בעפרייען? איז דאָס ניט קיין וואָהלטהאַט דיעזע אונגליקליכע צו אונטערשטיטצען אונד פון זייערע בעדריקער ראַכע צו נעהמען? קענט איהר דען בעגרייפען?..."

ביי דיעזע לעצטע ווערטער האָט דער קאַפּיטאַן פּלוצלונג אָבגעהאַקט זיינע רייד. פיעלייכט פערדריסט איהם שוין פאַרוואָס ער האָט צופיעל געזאָגט? איך האָב אָבער שוין פריהער דאָס זעלבע געקלעהרט. איבער וועלכע אורזאַכען דיעזער מערקווירדיגער מענש האָט פערלאָזען די ערד, אום אין די טיעפנים פון ים זיין פאַלשטענדיגע פרייהייט צו געפינען, בלייבט זיך גלייך; אָבער אַ מענש איז ער געבליעבען. זיין הערץ איז נאָך פולל מיט ליעבע צו די מענשהייט אונד זיין מיטלייד איז זעהר גרויס צו יעדען איינעם וואָס איז געפּלאָגט, פערפּאָלגט אונד אונטערדריקט.

יעצט בעגרייף איך שוין אויף וואָס עס זיינען בענוטצט געוואָרען יענע מיללּיאָנען, וועלכע דער קאַפּיטאַן נעמאָ האָט אַרויס געשיקט, אַלס דער נאַוטילוס איז געשטאַנען ניט ווייט פון דער אינזעל קרעטאַ, וואו די איינ־וואָהנער קעמפּפען פיר זייער פרייהייט, געגען די מאַכט פון די טירקישע רעגיערונג.

9־טעם קאפיטעל.

א פערזונקענער וועלט־טהייל.

אויף מארגען פריה, דעם 19טען פעברואר, איז דער קאנאדיער אריינ־געקומען אין מיין צימער. ווי איך האב ערווארטעט איז זיין מיענע געוועזן זעהר אומעטיג.

„אלזא, עדוארד, האב איך זיך אבגערופען „ דער צופאל איז אונז נעכ־טען ניט געלונגען.״

„יא, דער טייוועל האט געבראכט דעם פערדאמטען קאפיטאן גראדע אין די מינוט ווען מיר זיינען שוין פערטיג געוועזן פון זיין שיף צו ענטלויפען.״

„געוויס, ווייל ער האט דארט געהאט געשעפטען ביי זיין באנקיער.״

„ביי וועלכען באנקיער ?״ איז עדוארד ערשטוינט געווארען.

„דאס הייסט, ריכטיגער געזאגט אין זיין באנק־הויז. איך מיין אי נע פון די שטעלען אין אקעאן וואו זיינע אוצרות ליעגען נאך זיכערער ווי אין אייזערנע שראנקען.״

דארויף האב איך דעם קאנאדיער ערצעהלט אלעס וואס נעכטען אבענד איז פארגעקומען, האפפענדיג אז דיעזע ערקלעהרונגען וועלען אויף איהם ווירקען ער זאהל בעקומען לוסט אויף דיעזער שיף לענגער צו פערבלייבען ; אבער מיינע ווערטער האבען אויף איהם קיין איינדרוק ניט געמאכט ; גרא־דע פערקעהרט, דער קאנאדיער שימפפט אונד פלוכט אויף דיעזער גאלד, צוליעב וועלכער דער נאוטילוס האט זיך אראפ געלאזען אונטער׳ן וואססער גראדע אין דעם מאמענט וואס אונזער פלאן איז דאדורך געשטערט געווארען.

„אבער עס איז נאך דאמיט ניט געענדיגט״ טרויסט ער זיך אליין „איין אנדער מאהל וועט עס בעססער גליקען, אונד פיעלייכט נאך אין דיעזען אבענד, אויב נור מעגליך —״

„אבער נאך וועלכער ריכטונג פאהרט דער נאוטילוס ?״ האב איך א פרעג געטהון.

„איך וויים ניט.״

„נון, דאן וועל איך אכטונג געבען מיטאג צייט, ביי דער אויפנאהמע פון דעם זונען־שטאנדפונקט.״

דער קאנאדיער איז ארויס געגאנגען אונד איך האב זיך אנגעקליידעט. אלס איך בין קורץ נאכדעם אריין געקומען אין זאלאן בעטראכט איך דעם קאמפאס אונד זעה אז אונזער שיף פאהרט גראדע אין איין אנדער ריכטונג, נאך זיד־וועסט. מיר האבען שוין אלזא די איירא־פייאישע ברעגעס פערלאזען,

עטוואס אונגעדולדיג ווארט איך ביז צו דער אויפנאהמע. אום האלב צוועלף אוהר איז דער נאוטילוס ענדליך ארויף געשטויגען אויף די אויבערפלאכע פון וואססער. איך בין ארויף אויף די פלאטפארם, וואו עדווארד האט מיך שוין ערווארטעט.

ווייט רונד ארום איז מעהר קיין סימן פון לאנד צו זעהען, נור וואו ניט וואו בעווייזט זיך א זעגעל פון א שיף. דער הימעל איז בעדעקט מיט גרויע וואלקענס; דער ווינד בלאזט שטארק, וואהרשיינליך וועט באלד קומען א שטורם. עדווארד קוקט מיט בליקען פון צארן נאך די געגענד וואו עס קומט צוזאמען הימעל אונד וואססער, האפפענדיג דורך יענעם נעבעל א צייכע פון לאנד צו בעמערקען.

אום צוועלף אוהר האט זיך די זונן אויף איין אויגענבליק בעוויזען. דער לייטענאנט בענוטצט דיזען העללען צייט־פונקט אום די אויפנאהמע צו מאכען. דאן, אלס דאס מעער איז אימער אונרוהיגער געווארען, האבען די פלאטען פון פערדעק זיך געשלאסען אונד דער נאוטילוס איז ארונטער אין די שטילע טיעפנים.

א שטונדע שפעטער האב איך געפונען אויפ׳ן קארטע פערצייכענט די אויפנאהמע, אויף וועלכען פונקט דער וועלט מיר געפינען זיך, אונד באלד זעה איך אז מיר זיינען שוין הונדערט אונד פונפציג מייל פון נעכסטען ברעג; עס איז אלזא וועגען ענטלויפען פארלויפיג ניט דא וואס צו דענקען. מען קען זיך לייכט פארשטעלען ווי גרוים דעם קאנאדיער׳ס וואוטה איז געוועזען אלס איך האב איהם דאס ערקלעהרט.

מיר האט דיזער צופאל וועניג וואס פערדרוס געמאכט. איך שפיער אזוי ווי א לאסט וואלט פון מיר אראפ גענומען געווארען אז איך דארף וועגען קיין איבריגע זאכען ניט טראכטען אונד קען זיך רוהיג ווידער נעהמען צו מיין טעגליכע בעשעפטיגונג.

דעמזעלבען אבענד, אום עלף אוהר, איז קאפיטאן נעמא גאנץ אונערווארטעט צו מיר אריין געקומען, פרעגענדיג זעהר העפליך אויב איך בין שטארק ערמיעדעט. איך האב איהם געענטפערט ניין.

„דאן, הערר אראנאקס, וויל איך אייך מאכען א מערקווירדיגען פארשלאג.“

„אין וואס בעשטעהט ער, קאפיטאן?“

„מיר האבען שוין איינינגע מאהל שפאציערט צו פוס אויפ׳ן גרונד פון מעער, אבער דאס ווארר אימער ביי טאג אונד אין זונען־שיין. ווילט איהר אזא שפאציער־גאנג מאכען יעצט, אין די דונקעלע נאכט?“

„זעהר גערן, קאפיטאן.“

„אבער איך מוז פאראויס זאגען אז דאס וועט אייך זעהר פיעל ער־

מיערען, עס איז אַ וויימער גאַנג, דאָצו נאָך באַרג אַרויף. די וועגען ביז דאָהין זיינען נאַטירליך אויך ניט קיין געפּלאַסטערטע שאָססעען."

„אייערע ווערטער, קאַפּיטאַן, מאַכען מיר נאָך מעהר נייגיעריג. איך בין בערייט אייך צו בעגלייטען."

„אויב אַזוי קומט, הערר פּראָפעסאָר, אונזערע סקאַפאַנדער־קליידונג אָן צו ציהען."

אַלס מיר זיינען אריין געגאַנגען אין גאַרדעראָבע־צימער זעה איך אַז דיעזעס מאָהל געהט קיינער ניט מיט אונז, ניט מיינע קאַמעראַדען אונד אויך קיין איינציגער פון די מאַנשאַפט. אין איינינע אויגענבליקען זיינען מיר געווען אָנגעצויגען. מען האָט אונז צו געבונדען צום רוקען גרויסע ראַנצען פול מיט לופט, אָבער קיין עלעקטרישע לאַנטערנען דער־לאַנגט מען ניט. אויף מיין פראַגע וועגען דעם האָט דער קאַפּיטאַן בלויז געענטפערט:

„מיר וועלען זיי דיעזעס מאָהל ניט דאַרפען."

ווייטער פרעגען אונד רעדען וועגען דעם איז שוין קיין צייט ניט גע־ווען, דען אויסשפּרעכענדיג דיעזע ווערטער האָט דעם קאַפּיטאַן'ס קאָפּף שוין געשטעקט אין דעם קופּערנעם שייד. איך האָב אויך אָנגעטהון דיע־זען פאַנצער; מען דערלאַנגט מיר אין האַנד אַ שטאַרקען שטעקען, בע־שלאָגען מיט מעטאַל, אונד באַלד זיינען מיר געשטאַנען אויפ'ן גרונד פון אַטלאַנטישען מעער, אין אַ טיעפענים פון איבער דריי הונדערט עללען.

צו דיעזע צייט פון האַלבע נאַכט איז דאָ אונטער'ן וואַססער זעהר דונקעל, אָבער דער קאַפּיטאַן נעמאַ צייגט מיר פון וויימען אַ רויטליכען פּונקט, אַ שיין וואָס גלענצט זעהר העלל אונד ווי עס ווייזט אויס געפינט ער זיך ביי אַ צוויי מייל ווייט פון נאַוטילוס. יעדענפאַלס איז דאָס אַ האַל־בע בעלייכטונג, אָבוואָהל איין אונבעשטימטע. מיינע אויגען געוואָהנען זיך באַלד צו דער דונקעלהייט, זאָ דאָס איך קען ווירקליך זעהר גוט אויסקומען אָהן אַ לאַנטערנע.

מיר געהןביידע איינער ביי דעם אַנדערען גראַדע נאָך יענעם רויט־הען פייער. דער גלייכער באָדען שטייגט בּיסלאַכווייז העכער. מיט די היל־פע פון די שטעקענס אין האַנד קענען מיר שטעלען גרויסע טריט, דען־נאָך קומען מיר וויימער גאַנץ לאַנגזאַם, דען אונזערע פיס בלייבען זעהר אָפט שטעקען אין די לעהמיגע ערד, וועלכע איז אַזוי ווי דורכגעקנעטען מיט פערשיעדענע גראָזען אונד קליינע שטיינדלאַך.

געהענדיג ווייטער הער איך איבער מיין קאָפּף אַזוי ווי אַ גערויש פון גיעסענדינע טראָפּענס וואַססער, וועלכע ווירד אימער שטאַרקער. באַלד איז מיר אויך די אורזאַכע דאַפון קלאָהר געוואָרען. דאָס הערט זיך דער

גערויש פון א שלאגס־רעגען, וואס גיעסט יעצט אויף דעם שפיעגעל פון מעער. מיר איז דאביי ניט ווילענדיג פארגעקומען אזוי ווי עס וואלט רעגענען אויף מיר אונד איך ווער דורכגענעצט. איך האב געמוזט לאכען איבער אזא מין געפיהל, וועלכען מען שפיערט אפט נאך דער געוואהנהייט, אהן א ווירקליכע אורזאכע ; דען אונטער דעם סקאפאנדער־קליידונג קען קיין נאסקייט ניט אריין קומען ; מען פיהלט נור ווי מען וואלט ארום געהן אין א לופט וואס איז עטוואס געדיכטער ווי די אטמאספערע פון דער ערד, אונד דאס איז אלעס.

נאכדעם ווי מיר זיינען געגאנגען א האלבע שטונדע איז דער באדען געווארען שטייניג. מילליארדען קליינע ברואים'לאך, וועלכע עס איז קוים מעגליך צו בעמערקען אונטער א שטארקע פערגרעסרונגס־גלאז, בעלייכטען דאס מעער מיט דעם פאספאר פון זייערע קערפער. איך בעטראכט הויפענס שטיינער, וואס זיינען בעדעקט מיט פפלאנצען־טהיערען אונד ים־בלומען. די פיס גליטצען זיך אפט אויס אויף די קלעפעדיגע גראזען אונד ניט האבענדיג דעם שפיטציגען שטעקען אין האנד וואלט איך גאנץ אפט געפאלען. ווען איך ווענד זיך אום צוריק זעה איך די ווייסליכע בעלייכטונג פון נאוטילוס, וועלכע פאנגט אן אין דער ווייטענים צו ווערען בלייכער אונד צו פערשווינדען.

דיעזע הויפענס שטיינער זיינען אבער אויפ'ן גרונד פון ים געוועזען צוזאמען געשטעלט אין רעגעלמעסיגע רייהען. גראדע אזוי ווי פון מענשליכע הענד, זא דאס איך האב ניט געוואוסט ווי זיך דיעזען וואונדער צו ערקלעהרען. איך בעטראכט אז צווישען זיי ציהען זיך זאגאר דורכגענגע, וואס ווערען פערלארען אין די ווייטע דונקעלהייט. נאך אנדערע מערקווירדיגע זאכען קומען מיר פאר, וואס איך קען ניט פערשטעהן. איך שפיער אז מיינע בלייענע זאהלען טרעטען אויף ביינער, וועלכע צערברעכען זיך מיט א טרוקענעם קראך, איך וואלט זעהר געוואלט דאריבער פרעגען דעם קאפיטאן, אבער איך פערשטה ניט זיין צייכען־שפראך, וואס ער בענוצט געוועהנליך זייענדיג אויפ'ן גרונד פון מעער מיט זיינע לייטע.

אונטערדעסען פערגרעסערט זיך אימער דער רויטליכער שיין צו וועלכען מיר קומען, אונד די גאנצע דארטיגע געגענד איז בעלויכטען ווי מיט אונגעהויערע פלאמען. איך קען ניט בעגרייפען ווי אזוי אונטער די וואססערן זאהל עקסיסטירען אזא מערקווירדיגע ליכט. איז דאס איין עלעקטרישער שטראם, אדער איין אנדער נאטור ערשיינונג וואס איז נאך פאר די וויסענשאפט ניט בעקאנט ? א זאנדערבארער געדאנקען איז מיר אין דיעזען מאמענט דורכגעפלויגען אין קאפף, — פיעלייכט איז דיעזער פייער גאר געמאכט פון מענשליכע הענד ? עס קען דאך מעגליך זיין אז דער

קאַפּיטאַן נעמא האָט אירגענד וואו אין ים געגאָסען, אזעלכע מענשען וואָס פיהרען אזא זאָרט לעבען ווי ער, אונד יעצט פיהרט ער מיר צו זיי אויף א בעזוך. פיעלייכט געפינט זיך דאָרט א גאַנצע קאָלאָניע פון אזעלכע פער־זאָנען וואָס זיי איז אויך איבערדריסיג געוואָרען דאָס לעבען אויף דער ערד, איבער די מענשליכע אונרעכטען אונד פערפאָלגונגען, אונד זיי האָבען זיך אויפגעזוכט פרייהייט אונטער דעם שוטץ פון די אונענדליכע מעער־וואַס־סער. אזעלכע אונד עהנליכע וואהנזיניגע געדאַנקען האָבען בעאונרוהיגט מיין גייסט, אונד די וואונדערבארע זאכען וואָס איך בעטראַכט יעצט מיט מיינע אויגען האָבען מיך אזוי איבערשפּאַנט אז איך וואָלט שוין גאָר ניט איבערראַשט געוואָרען צו געפינען דאָ אויף׳ן גרונד גאַנצע שטעדט, פון וועלכע קאַפּיטאַן נעמא האָט אימער פאַנטאַזירט.

אונזער וועג איז געוואָרען אימער העלער. יעצט זעה איך אז דאָס ליכט שטראַהלט פון א שפּיטץ בארג, וואָס איז אונגעפעהר אכט הונדערט פוס הויך. אָבער די גאַנצע בעלייכטונג אויף אונזער וועג איז נור א וויע־דערשיין וואָס שפּיעגעלט זיך אָב אין די וואַססערען, פון א גלוטה־פייער וואָס געפינט זיך אויף דעם אנדערען זייט בארג.

צווישען די פערפלאָנטערטע וועגען, דורך מאַססען שטיינערנע הוי־פענס, געהט דער קאַפּיטאַן נעמא מיט דרייסיג טריט נאָך א בעשטימטע ריכטונג. עס איז דייטליך צו זעהן אז ער איז גוט בעקאַנט אין דיעזע ערטער, וועלכע ער האָט וואהרשיינליך שוין איינינגע מָהל בעזוכט אונד וועט געווים יעצט אויך ניט פערבלאָנדזען. איך געה איהם נאָך מיט א פאָלשטענדיגען צוטרויען. בעטראַכטענדיג זיין הויכע געשטאַלט אונד אלע זיינע בעוועגונגען קומט ער מיר ווירקליך פאָר ווי דער הערשער פון מעער.

אום איינס אוהר נאָך האַלבע נאַכט זיינען מיר געקומען צו די ערשטע שטופּפע פון בארג ; אָבער דאָ איז דער וועג נאָך שווערער, ווייל ער ציהט זיך דורך איין אונגעהויער גרויסען וואַלד. יא, דאָס איז א פאָלל־קאָמענער וואַלד פון אָבגעשטאָרבענע בוימער, אָהן בלעטער, אָהן זאַפט ; בוימער וואָס זיינען דורך די איינווירקונג פון וואַססער פאַסט אין גאַנ־צען פערשטיינערט געוואָרען. מען קען זאָגען אז דאָס איז איין אונענדלי־כער אוצר פון שטיין־קאָהלען, וועלכער איז ניט טיעף פערזונקען אין די ערד, זאָנדערען שטהעט פריי אין די וואַססערען פון מעער. די וועגען דורך דיעזען וואַלד זיינען בעדעקט מיט מעער־גראָזען, אונטער וועלכע עס שוויב־עלט אונד גריבעלט א גאַנצע וועלט פון פערשיעדענע שרצים. איך קלעט־טער אימער העכער אויף די פעלזען, שפּרינג איבער געפאַלענע בוים־שטאַמען, צוריימענדיג די פערפלאָנטערטע צווייגען וואָס ציהען זיך פון איין בוים צום אנדערען אונד פערשטעלען מיר דעם וועג. איך שפּיער קיין

מיערקייט, נאָכגעהענדיג מיין פיהרער, וועלכער ווייס גאָר ניט וואָס דאָס הייסט מיעד צו ווערען.

רעכטס אונד לינקס ציהען זיך פינסטערע דורכגענגע, אין וועלכע דאָס ליכט פון אויבען קען ניט אריין דרינגען, וואָס ווייטער ווירד אָבער דער וועג פיעל געפעהרליכער ; עס קומט אונז אויס צו געהען איבער שמאָלע, גליטציגע שטעגלאך, וועלכע הענגען איבער אונגעהויער טיעפע אָבגרונדען, זאָ דאָס איין ניט ריכטיגער טריט איז גענוג אום אראָפּ צו שטירצען ; אָבער מיט די שטיטצע פון מיין טיכטיגען שטעקען געה איך פעסט ווייטער אונד עס שווינדעלט מיר זאָגאר ניט ווען עס קומט מיר אויס אריבער צו שפּרינגען איבער א טיעפען שפּאלט, איבער א קלאָטץ פון א געפאלענעם בוים, וואָס ליעגט אזוי ווי א מין בריק, אויף א פינסטערען אָבגרונד, אָדער פארביי א פעלזען וואָס הענגט אויף א האָאר איבער'ן קאָפּף, זאָ דאָס עס דוכט זיך אז ער וועט יעדע מינוט אראונטער פאלען.

איך מוז צוגעבען אז דיעזע ערצעהלונג וועט פיעלייכט אויסקומען אזוי ווי אונוואהרשיינליך ; אָבער אין דער טהאַט איז עס קיין טרוים, קיין פאנטאזיע, זאָנדערען א פאָלקאָמע ווירקליכקייט.

צוויי שטונדען נאָכדעם ווי מיר זיינען ארויס פון נאוטילוס אונד ענדליך דורכגעגאנגען דיעזען וואלד האָבען מיר עררייכט א גאַנץ הויכען פונקט פון דיעזען אונטערוואסערדיגען בארג, וואו אונגעפעהר הונדערט פוס איבער אונזערע שטארצט ארויס א גלענצענד־שטראהלענדע גלוטה אויף די אנדערע זייט פון שפּיטץ. ערטערווייז ציעהען זיך נאָך קלענערע פערשטיינערטע וועלדלאך, איבער וועלכע עס פליהען מאססענווייז די פישען אזוי ווי די פויגלען אין דער לופט. צווישען די פעלזען בעווייזען זיך טיעפע היילען, דונקעלע, גרונדלאָזע לעכער, אין וועלכע עס ריהרט אונד בעוועגט זיך אזוי פירכטערליך, אז דאָס בלוט ווערט פערגליווערט אין מיינע אָדערען דערזעהענדיג ווי עס קריכען ארויס אונגעהויער־שרעקליכע שנויצען, מיט לאנגע, בעוועגליכע הערנער, לעבענדיגע צוואנגען פון די ריזענהאפטע ים־אינזעקטען. פון אלע זייטען בעווייזען זיך אין דער דונקעלהייט טויזענדע בליטצענדע פונקטען. דאָס זיינען די אויגען פון די געפעהרליכע שאלל־טהיערען. קאָלאסאלע ים־קרעבסען, אזוי גראָב ווי קאנאָנען, שוידערהאפטע פאליפּען, וואָס שטרעקען אויס זייערע ווייכע, צאפּעלדיגע הערנער וועלכע ווייזען אויס ווי א גאנצער וועלדעל פון לעבענדיגע שלאנגען.

דיעזע אונגעהויערס זיינען פיר מיר איין גאנץ אונבעקאנטע וועלט. איך פרעג זיך נור צייט ווי פיעל יאהר־הונדערטע לעבען שוין דיעזע ברואים אין די אונבעוואוסטע טיעפעניסען פון אָקעאַן ?

אָבער איך קען זיך דאָ לאנג ניט אויפהאלטען. קאפּיטאן נעמא קוקט

דארויף גאר ניט. מיר זיינען ארויף געקומען אויף א הויכע, פלאכע גע־גענד, וואו איך בין פון גאנץ אנדערע זאכען איבערראשט געווארען. איך זעה דא גאנצע מאססען רואינירטע געביידען וואס זיינען בעשאפען גע־ווארען פון מענשליכע הענד; הויפענס פון חורבות אין וועלכען מען דער־קענט דייטליך די פארמעס פון שלעססער אונד טעמפלען, דאס אלעס איז בעדעקט מיט בליהענדע פפלאנצען־טהיערען אונד א דיקע היללע פון ים־גראזען.

פון וואנען האט זיך דאס אלעס גענומען דא אויפ'ן גרונד פון ים? איז דאס א גאנצע פערזונקענע וועלט? וואוהין האט דער קאפיטאן נע־מא מיך פערשלעפט?

גערן וואלט איך וועלען פון איהם איין ערקלעהרונג האבען. איך בלייב שטהען אונד נעהם אן זיין ארם, אבער ער שאקעלט בלויז מיט'ן קאפף, צייגענדיג אויף די העכסטע שפיטצע פון בארג, אזוי ווי ער וואלט דאמיט זאגען:

„קום, נור ווייטער!"

איך נעהם צוזאמען מיינע לעצטע קרעפטען אום איהם נאך צו פאל־גען, אונד אין א קורצע צייט שטייגען מיר ארויף אויף א פונקט וואס איז ביי א צוועלף עללען העכער איבער דיעזע לאנדשאפט.

איך גיעב א קוק אויף די זייט פון וואנען מיר זיינען געקומען. דא איז דער בארג פון זיעבען ביז אכט הונדערט פוסס העכער איבער דעם פלא־כען גרונד; אבער פון דער צווייטער זייט שטייגט ער פאסט צוויי מאהל אזוי הויך. פון דאנען קען איך ווייט ארום בעטראכטען אונטען די אונ־געהויער גרויסע לאנדשאפט וואס איז העלל בעלויכטען מיט א שטארקען שיין פון בליטצען. אין דער טהאט איז דיעזער בארג א ווולקאן, וואס שפריצט פון זיך פייער. די עפפענונג פון דיעזען ווולקאן (קראטער) שליי־דערט מיט גאנצע אונד געשמאלצענע שטיינער אונד מעטאל־מאססען, וועל־כע ציעהען זיך ווי פייערדיגע שטראמען דורך די וואססערען. אויף דיעזען אופן בעלייכטעט דער ווולקאן דעם גאנצען טהאל אונטען אזוי ווייט ווי מען קען מיט איין אויג דערווארפען.

פון דיעזען קראטער שטראמען אלזא ארוים צושמאלצענע שטיינער, אבער קליינע פלאמען, וועלכע מוזען האבען דעם זויער־שטאף פון דער לופט, אום זיי זאלען ברענען; אבער דיעזע פייערדיגע שטראמען, וועלכע טרא־גען דעם בראנד אין זיך זעלבסט, קענען ווייס־גליהענד ווערען אין מיטען וואססער. אלע דיעזע גאזען ציעהען זיך איבער די זייטען פון בארג אראפ, ווי פון אירגענד וועלכען אנדערען ווולקאנישען קראטער.

אונטער דיעזען בעלייכטונג זעה איך ווייט אונד ברייט אין דעם אב־

גרונד א פערזונקענע שטאָדט, מיט איינגעפאַלענע דעכער, צובראָכענע טעמפּ־לען, צוריסענע געוועלבען, געשטירצטע זיילען, אויף וועלכען מען דער־קענט נאָך די פערציערונגען פון די טאָסקאַנישע ארכיטעקטור. עטוואָס ווײ־טער זעהען זיך די חורבות פון ריזענהאַפטע וואַססער־לייטונגען; דאָרט זעהען זיך פערגראָבען אין לעהם רואינען פון בורגען אונד פעסטונגען די שפּורען פון א גאַנצען בולוואר, וואו עס איז אמאָליגע צייטען געווים געווען א האַפּען פיר קויפמענישע שיפען אונד קריעגס־פלאָטען. נאָך ווייטער זעהען זיך לאַנגע רייהען פון צופאַלענע מויערן, גרויסע, פערוויסטעטע שטראַסען, מיט איין וואָרט, א גאַנצע פערזונקענע וועלט, וועלכע שטעלט זיך יעצט פאר געגען מיינע אויגען.

פון גרויס אויפרעגונג בין איך פערטיג אראָפּ צו רייסען דעם קופּער־נעם שייד פון מיין קאָפּף, אום צו רעדען, צו פרעגען וואו איך בין דאָ יעצט.

קאַפּיטאַן נעמאָ בעמערקט מיין בעוועגונג אונד געהט צו מיר צו. דאַן הויבט ער אויף א מין קרייט־שטיינדיל אונד שרייבט אויף אויפ'ן שוואר־צען פעלזען נור איין איינציגען וואָרט: אטלאַנטיס.

ווי א בליטץ איז מיר דיעזער געדאַנקען דורכגעפלויגען. ווי מען זאָגט איז אטלאַנטיס א מאָהל געווען א גרויסע שטיק וועלט, פון צוזאַמען גע־זעצטע אינזלען, זיי זיינען פערזונקען געוואָרען אונטער'ן ים נאָך אין יע־נע אוראַלטע צייטען פון וועלכע אונזער היסטאָריע וויים ניט. דער גרויסער גריכישער פילאָזאָף פּלאַטאָן, וועלכער האָט געלעבט מיט 2325 יאָהר צו־ריק, בעשרייבט אין זיין ווערק „טימעטוס אונד קריטיאַס" אז דיעזער צו־פאַל זאָהל האָבעןווירקליך פּאַסירט, אזוי ווי ער האָט עס געזעהען אין די יאהרביכער פון די אַלטע עגיפּטישע פּריעסטער. דענכאָך האָבען פיעלע געלעהרטע פון אַלטערטהום אונד אונזערע צייטען, אַנפאַנגענדיג פון אָרי־גענעס ביז דעם גרויסען הומבאָלדט, אָבגעלייקענט אז די גאַנצע זאַך איז נור א פאַבעל וואָס יענע עגיפּטישע פּריעסטער האָבען אויסגעטראַכט, אונד אז אזא וועלט־טהייל האָט גאָר קיין מאָהל ניט עקסיסטירט; יעצט אָבער ליעגט דיעזע אונטערגעגאַנגענע וועלט פאר מיינע אויגען; די פערזונקע־נע אינזלען, וואָס זיינען געלעגען צווישען אייראָפּא, אזיען אונד ליביען. די איינוואָהנער פון דיעזע אינזלען, דאָס מעכטיגע אטלאַנטען־פאָלק, האָ־בען געפיהרט זייערע ערשטע קריעג מיט די אור־אַלטע גריעכען.

אין פּלאַטאָן'ס ווערק געפינען זיך בעשרייבונגען פון די אַלטע לעגענ־דעס און די טהאַטען פון יענע גרויסע העלדען. ער ערצעהלט אז דער גרעס־טער גריכישער פילאָזאָף סאָלאָן, וועלכער האָט געלעבט מעהר ווי צוויי הונדערט יאָהר פריהער פון איהם, איז א מאָהל געקומען אין די עגיפּטישע שטאָדט סאַיס, וואָס האָט שוין דאַן עקסיסטירט צייט אכט הונדערט יאָהר.

דאָרט האָט ער זיך אונטער־געהאַלטען מיט אַ גרייז־גרויען מאַן פון זייערע גרויסע געלעהרטע, אונד דיעזער האָט איהם ערצעהלט די געשיכטע פון איין אַנדער שטאָדט, וועלכע איז נאָך מיט אַ טויזענד יאָהר עלטער; דיעזע שטאָדט נעמליך איז אַ מאָהל בעפאַלען געוואָרען פון די מעכטיגע אַטלאַנ־טישע קריעגער, וועלכע האָבען אַ גרויסען טהייל פון איהר צושטערט. וויי־טער האָט דיעזער אַלטער מאַן ערקלעהרט פאַר סאָלאָנען, אַז דאָס אַטלאַנ־טען־פאָלק האָט בעהערשט אַ שטיק לאַנד וואָס איז געווען גרעס־סער ווי גאַנץ אַזיען מיט אַפריקא צוזאַמען, דאָס הייסט, מעהר ווי אַ העלפט פון אונזער יעצטיגער טרוקענער ערד. זיי האָבען זאָגאַר צו אַ געוויסע צייט געהערשט איבער עגיפּטען, אונד דאַן געוואָלט אויך גריי־כען־לאַנד אונטער־טהעניג מאַכען, אָבער פערשפּיעלענדיג איינינגע קריע־גען זיינען זיי געצוואונגען געווען זיך צוריק צו ציהען. פון דאַמאָלס אָן זיינען יאהרהונדערטע פערפלאָסען. עס איז שליסליך געקומען אַ שרעק־ליכער געוויטער, אַ מבול מיט איין ערד־ציטערנים, אונד די אַטלאַנטים מיט איהרע אַלע פעלקער זיינען צייט איין טאָג מיט אַ נאַכט פערזונקען געוואָרען אין ים. פון דעם גאַנצען וועלט־טהייל זיינען נור געבליעבען די העכסטע פּונק־טען, וועלכע זיינען ביי אונז בעוואוסט אַלס די קאַנארישע, אַזאָרישע אונד אַנדערע קליינע אינזלען.

דאָס זיינען די אַלטע פאַר־היסטאָרישע בעגעבענהייטען, וועלכע דאָס וואָרט אַטלאַנטים האָט אין מיינע עראינערונגען אויפגעוועקט. אַלזאָ האָט מיך דער מערקווירדיגער צופאַל געבראַכט אויף איינעם פון די געבירגען פון יענע לענגס־פערשוואונדענע וועלט. אָך, ווי בעדויער איך וואָס עס פעלט מיר צייט אונד מעגליכקייט דורך צו רייזען דיעזע אַלע אונטערוואַססער־דיגע געגענדען; צו בעזוכען זייערע גרויסע שטעדט אונד בעטראַכטען דיע־זע אונטערוואַססערדיגע וועלט־טהייל, וועלכע האָט אַ מאָהל געוויס פער־איינינגט אַפריקא מיט אַמעריקא!

וועהרענד איך האָב געטרוימט מיט אַזעלכע געדאַנקען, אונד גע־קוקט אויף די גרויסאַרטיגע לאַנדשאַפט וואָס ליעגט פאַר מיר, איז קאַפּיטאַן נעמאָ אויך געשטאַנען אַנגעלעהנט אויף אַ זייל, אַזוי ווי פערטיעפט אין זיינע בעטראַכטונגען.

אַ גאַנצע שטונדע זיינען מיר געבליעבען אויף דיעזער שטעלע, ניט ווייט פון דעם ברענענדיגען שטיינער־שטראָם וואָס פליעסט פון וואולקאַן. עס הערט זיך אַ מערקווירדיגער גערויש, וועלכער דרינגט דורך די טיעפע וואַססערען אין דיעזען אויגענבליק האָט דער מאָנד זיך בעוויעזען פון אונ־טער די וואָלקענס, וואָרפענדיג זיינע בלייכע שטראַהלען אויף די פערזונ־קענע וועלט, וועלכע האָט יעצט ווירקליך אויס געזעהען ווי אַ שרעקליכער

בית־עולם, טויט, אבגעשטארבען. קאפיטאן נעמא ווארפט דעם לעצטען בליק אויף דעם ווייטען, ברייטען טהאל אונד ווינקט מיר מיט'ן האנד איהם נאכצופאלגען.

שנעלל געגוג זיינען מיר דעם בארג אראפּ געשטויגען. אלס מיר זייגען ארויס געקומען פון פערשטיינערטען וואלד האב איך דערזעהען פון וויטען די עלעקטרישע בעלייכטונג פון נאוטילוס ווי א גלענצענדען, וויי־סען שטערן. געהענדיג גראדע נאך יענער ריכטונג זיינען מיר ענדליך צו־געקומען אויף אונזער שיף ווען די ערשטע שטראהלען פון יונגען טאג האבען זיך שוין אנגעפאנגען צו בעווייזען.

10טעס קאפיטעל.

קאהלען־מינען אונטער'ן ים.

אויף מארגען, דעם 20טען פעברואר, בין איך זעהר שפעט אויפגע־שטאנען. ערמיעדעט פון דעם בייגאכטיגען שפאציער־גאנג בין איך געבליע־בען אין בעט ביז 11 אוהר. איך האב זיך שנעל אנגעקליידעט, אום נאכצו־זעהען וואוהין דער נאוטילוס פאהרט יעצט. די אינסטרומענטען צייגען מיר באלד אז אונזער שיף לויפט מיט די שנעלקייט פון צוואנציג מייל א שטונדע, ביי א הונדערט עללען די טיעף, אימער נאך די ריכטונג פון דרום־זייט.

אלס איך בין געזעסען אין זאלאן איז קאנסייל אריין געקומען אונד איך האב איהם ערצעהלט די בעגעבענהייטען פון די פאריגע נאכט. די בלעכע־נע ווענד ווארען יעצט אבגערוקט אונד דארום האבען מיר דורך די פענס־טער געקענט זעהען פון וויטען א טהייל פון די פערזונקענע וועלט.

דער נאוטילוס פאהרט יעצט ווירקליך נור א צעהן עללען איבער דעם גרונד פון אטלאנטיס און צוואר אזוי פליהענדיג ווי א שנעלצוג. גראדע פאר אונזערע אויגען שטעהען פעלזען אונד בוימער פון פערשיעדענע פאנ־טאסטישע פארמען, וועלכע זיינען שוין פערשטיינערט, בעדעקט מיט א טעפּיך פון פיעל־פארביגע וואסער־פפלאנצונגען; דאן עטוואס ווייטער די צו־שמאלצענע שטיינער־שטראמען, וועלכע דער וויטהענדער וואולקאן שטויסט ארויס מיט א געוואלטיגע מאכט.

פאהרענדיג איבער דיעזע לאנדשאפטען, וואס ווארען העלל בעלויכ־טען מיט די עלעקטרישע שטראהלען פון נאוטילוס, האב איך ערצעהלט

קאָנסייל'ן פון יענעם אטלאנטען־פאָלק, פון זייער גרויסע הערשער־מאכט אונד די קריעג וואָס זיי האָבען געפיהרט אין די אוראַלטע צייטען, ערקלעהרענ־דיג דאביי אז דעננאָך צוויפלען פיעלע געלעהרטע אויב דאָס אלעס איז ריכטיג, אָבוואָהל איך בין דארין פאָלקאָמען איבערצייגט. קאָנסייל הערט אָבער גאַנץ וועניג פון דיעזע פאָר־היסטאָרישע ערקלעהרונגען; זיין גאַנצע אויפמערקזאמקייט איז געווענדעט אויף די מערקווירדיגע זאָרטען פיש, וועל־כע שווימען ארום אין דיעזע טיעפניסען, אונד איך האָב שליסליך אויך אָנ־געפאַנגען די לעבענדיגע וואססער־בעוואָהנער געניויער צו בעטראַכטען.

דער אונטערשיעד פון דיעזע ברואים אין אטלאנטישען אָקעאָן גע־גען די יעניגע וואָס מיר האָבען שוין געזעהען אין אנדערע ימים איז איב־ריגענס ניט זעהר גרויס. איך זעה דאָ ריזענהאפטע ראָבען, פון אונגעפעהר אכט אונד צוואנציג פוס די גרויס, וועלכע בעזיטצען אזא קראַפט אין זיי־ערע שנעלע בעוועגונגען, אז זיי שפּרינגען אָפט ארויס הויך איבער'ן וואס־סער. ביי די מאַטראָזען זיינען זיי בעוואוסט אונטער דעם נאָמען „מעער־טייוועל" עס גיעבט נעמליך א זאָרט ראָבבען־פיש וואָס בעפאלט זיין געג־נער מיט א טייוועלשע שנעליגקייט אונד שטעכט איהם מיט די נאָדלען פון זיין עק. דער פירכטערליכער שמערץ פון אזא שטאָך ברענגט אָנפאלען פון קראַמפּף, וואָס ענדיגט זיך אָפט מיט'ן טויט. מען גלויבט דארום אז די נאָדלען פון זיין עק זיינען פערגיפטעט. איך בעטראַכט אויך דורכ'ן פענס־טער פערשיעדענע זאָרטען פון די בעוואוסטע רויבער, די הייפישען; אויס־ער דעם די ים־פערדלאך; א וואונדערבארער קליינער זאָרט פיש, וואָס זעהט אויס ווי א סקעלעט, נור פון הויט אונד ביינער, אונד זיין קעפּיל איז ווירק־ליך גאַנץ עהנליך צו א פערדישען; אונד די טראָמפּעטען־פישען, וואָס זיי־ער שנויץ האָט די פאָרמע פון א לאַנגע טראָמפּעטע.

פון אנדערע גרופּען איז ווערטה צו בעמערקען דעם שווארצען מאַקאי־רא, א צעהן פוס די לענג, וועלכער טראָגט א מין שאַרפען שווערד אויף זיין רוקען. מען רופט זיי דארום אויך „שווערד־פישען," אָבוואָהל זיי זיינען ניט רויבעריש אונד לעבען שטענדיג צוזאַמען אין גרויסע געזעלשאַפטען; אונד צייכנען זיך אויס דאמיט וואָס זיי געהאָרכען זייערע נקבות אויפ'ן ער־שטען וואונק, גראַדע ווי ביי אונז די העפליכסטע מענער. ווייטער זעהען זיך שטענדיג פאָרביי שוועבענדיג די שעהנע גאָלד־בראַסען אונד פיעלע אנדערע מינים פון דיעזע וואונדערבארע בעשעפניסע.

דאָס אלעס קען אָבער ניט אָבוועגדען מיינע בליקען צו בעטראַכטען די אונענדליכע טהאָלען פון דאָס פערשוואונדענע אטלאנטיס־לאנד. זעהר אָפט איז דער נאוטילוס געצוואונגען צו פאָהרען לאַנזאַמער אונד זיך דרעהען ווי א שלאַנג דורך די ענגע געסלאך צווישען פערשיעדענע קלענערע בערגלאך;

אונד אויב דאָס איז ניט מעגליך דאַן הויבט ער זיך אויף שנעל ווי אַ לופט־באלאָן אין וואססער, שטייגט אריבער די היגדערניס אונד פאָהרט דאַן ווייטער גיעדריג איבער דעם פלאַכען לאַנד, ביז צום נעקסטען בארג. אזא רייזע איז רייצענד צום ערשטוינען, זעהר ענליך צו די בעוועגונגען אין אַ לופט־באלאָן, נור מיט דעם אונטערשיעד אַז אונזער שטייערמאַן קען דעם נאוטילוס רעגיערען אונד דרעהען וואוהין ער וויל, וועהרענד דער שווימער אין אַ לופט־באלאָן מוז לאָזען זיין שיף געטראָגען ווערען נאָך דעם צופאל פון ווינד.

אום פיער אוהר נאָכמיטאָג האָט זיך דאָס אויסזעהען פון די לאַנדשאַפטען אין גאַנצען געענדערט ; אַנשטאָט דעם לעהמיגען באָדען איז יעצט דער גרונד בעדעקט מיט גרעסערע אונד קלענערע שטיינער, באזאלט־פעלזען אונד פערקיהלטע צושמאָלצענע מעטאַלען. איך האָב שוין פריהער גערעכענט אז נאָך די ווייטע פלאַכע לאַנד וועלען זיך אַנפאַנגען בערג־געגענדען ; אונד ווירקליך, נאָך אייניגע אומדרעהונגען פון דעם נאוטילוס בעמערק איך אַז דאָרט גאַנץ ווייט איז דער ים אַזוי ווי אָבגעצאַהמט מיט אַ הויכע וואַנד, וועלכע שטייגט וואַהרשיינליך העכער ביז איבער'ן וואססער, זאָ דאָס דער נאוטילוס קען ווייטער אין דיעזע ריכטונג ניט פאָהרען. די וואַנד איז וואַהרשיינליך אין אָנפאַנג פון אַ שטיק יבשה, אָדער וועניגסטענס פון איין אינזעל, דען גראַדע יעצט ווייס איך איבערהויפט ניט גענוי וואו מיר געפינען זיך. יעדענפאַלס גלויב איך אַז מיט דיעזע וואַנד ענדיגט זיך דאָס פערזונקענע וועלט־טהייל אַטלאַנטיס, פון וועלכע מיר זיינען נור אַ קליינע שטרעקע דורכגעפלויגען.

עס איז נאַכט געוואָרען. קאַנסייל איז אוועק אין זיין קאַיוטע אונד איך בין נאָך לאַנג געזעסען אליין אין זאַלאָן ביי'ן פענסטער, בעטראַכטענדיג די זעלטענע, ווילדע שעהנהייטען פון מעער אונד די העללע שטערען אויף דעם דונקעלען הימעל, אלס די לאַדענס האָבען זיך פלוצלונג געשלאָסען. דער נאוטילוס איז גראַדע יעצט אַנגעקומען צו די הויכע וואַנד. וואוהין ער וועט זיך פון דאַנען ווענדען ווייס איך פאָרלויפיג ניט. אלס איך בין צוריק אריין אין מיין צימער פיהל איך אַז אונזער שיף איז שטעהען געבליעבען. קורץ נאָכדעם האָב איך איינגעשלאָפען אונד עס איז ביי מיר געוועזן בעשלאָסען אין אייניגע שטונדען ארום ווידער אויף צו שטעהען, אום צו זעהן וואָס מיט דעם נאוטילוס וועט דאַ ווערען.

איך האָב דעננאָך פערשלאָפען ביז דעם נעקסטען פריה־מאָרגען, אום אכט אוהר. אלס איך בין אריין געקומען אין זאַלאָן אונד אַ קוק געגעבען אויפ'ן מאַנאָמעטער זעה איך אַז אונזער שיף שטעהט אויף די אויבער־פלאַכקייט פון וואססער. איך הער אויך ווי מען געהט אַרום איבער'ן פלאַט־

פאָרם. באַלד בין איך אַרויף געשטיגען צו די עפּפענונג פון די פּלאַטע, אָבער צו מיין גרויסע איבערראַשונג געפין איך אז דאָרט איז שטאַרק פינס־טער. וואו געפינען מיר זיך? איז עס נאָך נאַכט? אָבער ניין, איך בע־מערק זאָגאַר קיין איינציגען שטערען אונד אַזעלכע שוואַרץ־דונקעלע נעכט גיעבט עס גאָר נים.

איך ווייס אין דיזע מינוט ווירקליך ניט וואס דאס האט צו בעדייטען, אַלס איך הער פּלוצלונג לעבען זיך א וואָהלבעקאַנטע שטימע פרעגענדיג:

„זייט איהר דאָס, הערר פּראָפּעסאָר?“

„אָה, קאַפּיטאַן נעמא“ רוף איך אויס „וואו זיינען מיר דען?“

„אונטער דער ערד, הערר פּראָפּעסאָר.“

„אונטער דער ערד?“ בין איך ערשטוינט געוואָרען „אָבער איך קען ניט בעגרייפען —“

„ווארט נור אייניגע אויגענבליקען, באַלד וועלען אונזערע לאַנטערנעס זיין אָנגעצונדען אונד אויב איהר ווילט קלעהרער פערשטעהען די זאַך וועט איהר עס באַלד וויסען.“

טאַפּענדיג בין איך אַרויף אויפ'ן פּלאַטפאָרם אונד געבליעבען שטעהען אונד געוואָרט. עס איז געווען אַזאַ דיקע פינסטערניס אז איך האָב זאָגאַר קיין שאָטען פון קאַפּיטאַן נעמא ניט געקענט בעמערקען. דאָך אַלס איך האָב אויף געהויבען דעם קאָפּף אונד א קוק געגעבען אויבען האָב איך בע־מערקט איין אונבעשטימטען שיין, א מין האַלב־דונקעלע ליכטיגקייט, וועלכע זעהט זיך גאַנץ הויך דורך א רונדע לאָך. אין דיזען אויגענבליק האָט מען פּלוצלונג אָנגעצונדען די לאַנטערנעס אונד איבער זייער העללען גלאַנץ איז פערשוואונדען געוואָרען דער שיין פון אויבען.

דער שטאַרקער בלאַסק פון די עלעקטרישע בעלייכטונג האָט אויף א פּאָאַר מינוט מיינע אויגען פערבלענדעט. דאַן האָב איך זיך געקענט דייט־ליכער אַרום קוקען. דער נאַוטילוס שטעהט אויף א דונקעלען וואַססער ביי א הויכען ברעג, וואָס זעהט אויס ווי א בולוואַר. דיזעס וואַססער, אונ־געפעהר צוויי מייל די ברייט, איז רונד אַרום אָבגעשלאָססען מיט הויכע פעל־זען־ווענד. בעטראַכטענדיג דעם מאַנאָמעטער זעה איך אַז די אויבערפלאַכ־קייט פון אונזער אונטער־אירדישען וואַססער איז גלייך מיט דעם אַלגעמיי־נעם אַטלאַנטישען מעער, מיט וועלכען ער שטעהט אַלזאָ געוויס אין פער־בינדונג. די הויכע ווענד ענדיגען זיך אויבען מיט איין אונגעהויער גרויסען געוועלב, אונד אין מיטען פון איהם זעהט זיך יענע רונדע לאָך דורך וועל־כע איך האָב בעמערקט דעם שוואַכען שיין פון טאָגעס ליכט.

עס איז מיר יעצט נאַטירליך ניט געלעגען אין זינען געגוי צו בעטראַכ־טען וואָס פיר א זאָרט הייל דאָס איז, אויב די נאַטור אָדער מענשליכע הענד

האָבען איהר געמאכט. איך האָב זיך באַלד געווענדעט צום קאַפּיטאַן נאָך אַ מאָהל מיט די פראגע:

„וואו זיינען מיר דאָ?"

„אין רעכטען מיטעל־פּונקט פון אַ פערשלאָפענעם וואולקאַן" האָט נעמא געענטפערט „אַ וואולקאַן וואוהין דער ים האָט זיך אריין געגאָסען דורך איר־גענד וועלכע שפּאַלט. פיעלייכט מיט פיעלע טויזענדע יאָהרען צוריק, וועה־רענד די צייט ווען איהר האָט געשלאָפען, הערר פּראָפעסאָר, איז דער נאָו־טילוס אַ הער אריין געפאָהרען דורך אַ נאַטירליכען קאַנאַל, וואָס געפינט זיך צוועלף עללען אונטער'ן וואסער. דאָ איז אונזער הויפּט־האפען, אַ האפען וואָס איז זיכער, בעקוועם אונד געהיימניספאָל, וואו דער נאָוטילוס איז פאָלשטענדיג געשיצט פון ווינד אונד שטורם. אין קיין איינציגען האפען פון אייערע לענדער אונד אינזלען קענט איהר אזא רוהיגען אָרט געוויס ניט געפינען."

„ווירקליך, קאַפּיטאַן, דאָ זייט איהר זיכער, דען אין דעם צענטרום פון אַ וואולקאַן קען נאַטירליך קיינער צו אייך ניט צו קומען. אָבער זאָגט מיר וואָס איז דאָס פיר איין עפפענונג וועלכע איך בעמערק אויבען אין געוועלב?"

„נון, דאָס איז גאַנץ איינפאַך דער קראַטער, דורך וועלכען דער וואול־קאַן האָט אַ מאָהל געשפּיגען מיט פייער, פלאַם אונד צושמאָלצענע שטיי־נער. יעצט דיענט דיעזער קראַטער פיר אונז, אַז דורך איהם זאָהל פר־שע לופט אהער קענען אריין קומען."

„אָבער וואָס פיר איין וואולקאַנישע בארג איז דאָס?"

„ער געהערט צו די פיעלע אינזלען מיט וועלכע דיעזע געגענד פון ים איז פאסט איבעראַל בעדעקט. פיר אַלע שיפען איז דאָס אַ געפעהרליכער פעלזען, אָבער פיר אונז — אַ גרויסע בעקוועמע הייל. דורך אַ צופאַל האָב איך איהר ענטדעקט אונד בענוטץ איהר אַלס האפען."

„אונד דורך די עפפענונג פון קראַטער קען קיינער ניט אראָפּ שטייגען אהער אין וואולקאַן?"

„ניין, גראַדע אזוי ווי מיר קענען ניט ארויף שטייגען. די אינוועניגסטע ווענד, אייניגע הונדערט פוס הויך, זיינען אזוי גלאַט ווי געשליפענע גלאָז אונד קיין מענש איז ניט אים שטאַנד איבער זיי צו קלעטערען."

„איך זעה, קאַפּיטאַן, אַז די נאַטור קומט אייך צו הילף. איהר זייט אויף דיעזען וואססער אין פאָלשטענדיגע זיכערהייט אונד קיין מענש קען דאָ צו אייך ניט קומען. אָבער צו וואָס נוצט אייך אזא געהיימניספאָלער אָרט? דער נאָוטילוס, וואָס קען זיך אָבשטעלען איבעראַל אויפ'ן גרונד פון ים, דארף דאָך אייגענטליך קיין האפען ניט."

„געוויס ניט ; אבער ער דארף האבען זיין לעבענסקראפט, די עלעקטריציטעט, וועלכע, ווי איך האב אייך שוין ערקלעהרט, בעקומען מיר פון זאדיום, אדער ריכטיגער צו זאגען פון איבערגעברענטע שטיין־קאהלען. נון, גראדע אונטער דאס מעער געפינען זיך גאנצע וועלדער, וואס זיינען מיט צעהנדליגע טויזענד יאהר צוריק איינגעזונקען געווארען, אונד וועהרענד דיעזע צייט האבען זיי זיך נאטירליך פערוואנדעלט אין שטיין־קאהלען, וועלכע מיר נעהמען ארויס פון די מינעם אונטער׳ן גרונד פון אונזער הייל.״

„אונד אייערע מאטראזען ארבייטען דאביי אלס קאהלען־גרעבער ?״

„יא, אנגעצויגען אין סקאפאנדערס אונד בעוואפענט מיט העק אונד שויפלען זיינען זיי יעצט דאמיט בעשעפטיגט. מיר דארפען נור איין טאג אום גענוג קאהלען פיר דעם נאוטילוס צו פערשאפען דאן וועלען מיר ווייטער אבררייזען. אויב איהר האט לוסט צו בענוטצען דיעזע צייט אום די היילען איבעראל צו בעטראכטען, אדער אויפ׳ן וואססער ארום צו פאהרען, דאן שטעהט עס אייך פריי.״

איך האב דעם קאפיטאן אויסגעשפראכען מיין דאנק אונד אויפגעזוכט מיינע קאמעראדען, וועלכע זיינען פון זייער קאיוטע ניט ארויס געקומען. ניט ערקלעהרענדיג וואו מיר געפינען זיך האב איך זיי ארויסגערופען אויפ׳ן פלאטפארם. דער קאלטבלוטיגער קאנסייל, וועלכען עס איז ניט אזוי לייכט צו איבעררראשען, וואונדערט זיך גאנץ וועניג וואס ער האט איינגעשלאפען אונטער׳ן וואססער אונד אויפגעוואכט אונטער א בארג. עדוארד אבער, וואס זיין גאנצעס דענקען אונד טראכטען איז נור וועגען ענטלויפען, פרעגט זיך באלד נאך אויב עס איז מעגליך פון דיעזע הייל ארוים צו קומען.

נאך דעם פריהשטיק, אום צעהן אוהר,זיינען מיר אראפ געגאנגען פון נאוטילוס אויפ׳ן ברעג.

„נון, זיינען מיר יעצט ווידער אויף דער ערד.״ רופט זיך אב קאנסייל.

„דאס הייסט ביי מיר ניט „ערד״ ערוויעדערט דער קאנאדיער „דען אין דער ווירקליכקייט זיינען מיר דאך ניט אויף דער ערד, זאנדערן אונטער איהר.״

דער ברעג צווישען דעם וואסער אונד די וועגד פון בארג איז אין פיעלע ערטער ברייט זאגאר ביז פינף הונדערט פוס. אויף זיין זאמדיגען ראנד איז גאנץ אנגענעהם ארום צו שפאציערען ; אבער נעהענטער צו די הויכע וועגד איז שוין דער באדען ניט גלייך אונד אויף איהם זיינען פאנאנדער געווארפען שטיינער אונד פעלזען. אלע דיעזע הויפענס זיינען פון דעם אמאליגען פייער אזוי ווי אבגעגלאזירט אונד די עלעקטרישע בעלייכטונג פון אונזער שיף שטראהלט אב אין זייער גלאנץ, זא דאס די ליכטיגקייט ווירד דאפון נאך שטארקער. זאגאר דער שטויב פון באדען טראגט אזא גלאזירונג

אונד ער הויבט זיך אויף פון אונטער אונזערע פיס ווי א וואָלקען פון פונקען.

דער באָדען איז וואָס ווייטער פון וואססער אימער העכער, אונד באלד זיינען מיר געקומען צו לאַנגע, געדרעהטע וועגען וואָס ציעהען זיך בארג ארויף, אָבער צווישען דיעזע הויפענס גלאַטע שטיינער מוז מען געהען זעהר פאָרזיכטיג, אונד עס טרעפט זעהר אָפט אז אונזערע פיס גליטשען זיך אוים אויף דיעזע פערגלעזערטע פעלזען אונד קריסטאַלען.

איבעראל זעהט מען דייטליך די שפורען פון א געוועזענעם וואולקאן, אונד איך ערקלעהר דאָס מיינע קאמעראדען זאָגענדיג :

„קענט איהר זיך פאָרשטעלען וואָס דאָ האָט זיך אָבגעטהון דאן, ווען דיעזע הייל איז פול געווען מיט פייער, ביז אויבען צום געוועלב ? ווען דער קראַטער האָט געשאָסען מיט פלאַמען אונד ברענענדיגע שטיינער, ווען דער קאכענדיגער, צושמאָלצענער מעטאל האָט געפלאָסען איבער זיינע ווענד ווי פון א גיעס-אויוועז ?"

„דאָס אלעס איז זעלבסטפערשטענדליך" ערוויעדערט קאָנסייל „אָבער קען דער הערר אונז ערקלעהרען פאר וואָס האָט דיעזער גיעס-אויוועז אויפ־געהערט צו ארבייטען, אונד ווי קומט עס אז אָנשטאָט די ברענענדיגע מעטאַלען איז דאָ יעצט אויסגעגאָסען א רוהיגער וואססער ?"

„וואהרשיינליך דארום, קאָנסייל, ווייל אונטער'ן וואססער האָט דורך אירגענד וועלכע אורזאכע זיך געמאכט איין עפפענונג, א קאנאל דורך וועל־כען דער נאוטילוס איז יעצט אריין געפאָהרען. דער אטלאַנטישער מעער האָט דאן אריין געשטירצט אינוועניג, אין בארג. עס איז ענטשטאַנדען א פירכטער־ליכער קאמפף צווישען וואססער אונד פייער, וועלכער האָט זיך געענדיגט דאמיט אז דער פייכטער עלעמענט איז געבליעבען דער זיעגער. אָבער פון יענער צייט זיינען שוין געווים פיעלע יאהרהונדערטע פערפלאָסען אונד דאָס וואססער האָט פערוואנדעלט דעם וואולקאן אין א פריעדליכען הייל."

„דאָס איז שוין גאנץ ריכטיג" האָט עדוארד זיך אָבגערופען „איך בע־דויער אָבער איין זאך : פאר וואָס האָט דער אָקעאן בעסער ניט געמאכט דעם קאנאל אביסעל העכער, איבער'ן וואסער, דאן וואָלט עס פיר אונז יעצט געקענט זעהר גוט נוטצען."

„אונד וואָס וואָלט דאן געווען ?" האָט קאָנסייל געשמייכעלט „דאן וואָלט דער נאוטילוס מיט אונז אהער ניט געקענט אריין קומען אונד מיר וואָלטען זיך זאָ ווי זאָ מיט אזא מין קאנאל ניט געקענט בענוטצען."

„אונד אויסער דעם" האָב איך זיך אָבגערופען „וואָלט דער וואולקאן געבליעבען ברענענדיג ביז היינט. אייער בעדויערען, עדוארד, איז אלזאָ גאנץ איבריג."

אזוי רעדענדיג זיינען מיר געקומען אימער העכער ; די וועגען צווי־

שען די פעלזען זיינען געוואָרען פיעל ענגער; ערטער וויים האָבען מיר געמוזט אריבער שפּרינגען איבער גאַנץ טיעפע שפּאַלטען, אונטער די ניעדריג־אראָבגעלאָזענע פעלזען זיינען מיר געצוואונגען געווען דורך צו קריכען אויף די קניע, אָדער זאָגאר זיך שארענדיג אויפ'ן בויך, דענגאָך האָבען מיר מיט געשיקטליכקייט דיעזע אלע הינדערניסע איבער געקומען.

מיט אונגעפעהר דרייסיג עלען העכער האָט זיך דער באָדען געענ־דערט, אָבער דער וועג איז נאָך אימער ניט פיעל בעקוועמער געוואָרען. דאָ געפינען זיך שוין איבעראל שווארצע באזאלאט־שטיינער פון פערשיעדע־נע פאָרמען, אייניגע שטעהען זאָגאר ווי א רייהע קאלאָנען, אויף וועלכער דער גרויסער געוועלב איז געשטיצט,זאָ דאָס עס איז ווירקליך א וואונדער צו בעטראַכטען דיעזע מוסטערען פון נאַטירליכע ארכיטעקטור. דורך די גענג זיינען דאָ פערברייטעט גאַנצע לאַגערס פון שוועבעל. דורך די אוי־בערשטע טהיילען פון געוועלב דרינגט אריין דורך שפּאַלטען די העללע טאָ־געס־ליכט אונד בעגיעסט מיט איהר שוין די פערגליווערטע מאַסען פון דעם אויסגעלאַשענעם וואולקאַן.

קומענדיג אויף א הויכקייט פון צוויי הונדערט פוסס איז אונז אָבער שוין ניט מעגליך געווען ווייטער ארויף צו שטייגען, דען דאָ ליעגט אונז שוין דאָס געוועלב אויפ'ן קאָפּף, אונד דארום זיינען מיר געצוואונגען זיך צו בעגעבען אויף איין אַנדער וועג, וועלכער פיהרט אראָפּ ניעדריג צום וואססער, אין דיעזע ריכטונג טרעפען מיר שוין אָן פיעלע געגענשטאַנדען פון דער לעבענדיגער נאַטור. פון צווישען די פעלזען זעהען זיך קליינע וועל־דעלאך, זאָגאר גרעסערע בוימער, דיעזע לעצטע געניסען ניט די זונען־ליכט, ווייל איהרע שטראהלען קענען אהער ניט צו קומען, דאַפיר האָבען זייערע לאַנגע, טרויעריגע בלעטער א קרענקליכען אויסזעהען, אָבער איך בעמערק אויך אין אייניגע ערטער קליינע ווייסע בלומעלאך, וועלכע ערקוויקען מיך מיט זייער צערטליכען גערוך.

ביי איינעם פון אזעלכע וועלדלאך איז עדוארד געבליעבען שטעהען מיט א פרעהליכען אויסרוף :

„מיין הערר, א ביענשטאָק !"

„אונמעגליך !" בין איך ערשטוינט געוואָרען „ווי קען אהער א ביענ־שטאָק קומען ?"

„אָבער הערט דאָך ווי ביענען זשושזען אינוועניג !"

איך בין צוגעגאַנגען נעהענטער אונד זיך איבערצייגט אז דאָס איז פאָלקאָמען ריכטיג. אייניגע טויזענד פון דיעזע פלייסיגע אינזעקטען האָבען זיך דאָ געמאַכט איין נעסט, אין די עפּפענונג פון א פוסטען בוים. וואהר־שיינליך געפינען מיר זיך אונטער די קאַנאַריען־אינזלען, אויף וועלכע עס

גיעבט זעהר פיעלע ביענשטאָקען אונד דער האָניג פון זיי איז זעהר געשעצט.

גאַנץ נאַטירליך האַט דער קאַנאַדיער שוין ניט געוואָלט אָבטרעטען וואו ער זאָהל דעם האָניג ניט מיט נעהמען, אונד ער וואָלט ווירקליך זעהר בייז געוואָרען ווען יעמאַנד זאָהל איהם דאַפון אָברעדען, ער צינדעט אָן א הויפען פערדארטע בלעטער צומישט מיט שוועבעל אונד לאָזט אריין דעם רויך אין ביענשטאָק, באַלד הערט זיך דאָרט א הוזשעריי וועלכע איז שליסליך שטיל געוואָרען. עדוארד בענוצט זיך מיט דעם אָהנמעכטיגען צושטאַנד פון די בינען אונד נעהמט צוזאַמען אייניגע פונט פון אויסגעצייכנעטען האָניג, וועלכעס ער וויקעלט איין אין בלעטער אונד פערוואהרט אין זיין ראַנעץ.

„דיעזען האָניג צומישט מיט דעם טייג פון ברויט־בוים וועט אונז געשמאַקע קובען ליעפערען" זאָגט ער מיט גרויס פערגניגען. אַלס מיר זיינען א קורצע צייט ווייטער מיט דיעזען וועג געגאַנגען איז דער גאַנצער אונטעראירדישער וואססער געלעגען פיר אונזערע אויגען. אונטער דער עלעקטרישער בעלייכטונג זעהט זיך דער ווייט ברייטער, גלאַטער שפּיעגעל פון איהם, אָהן אירגענד וועלכע וועלען. דער נאַוטילוס שטעהט אונבעוועגליך. די מאַנשאַפט אויף די ווייטע פּלאַטפאָרם אונד דאַביי אויפ'ן ברעג געהען ארום ווי שווארצע שאָטענס אין א העלל בעלייכטעטען קרייז.

באַלד זיינען מיר אָנגעקומען צו דעם העכסטען פּונקט פון די פעלזען אויף וועלכען דאָס געוועלב פון הייל איז אָנגעלעהנט, דאָ האָב איך זיך אויך באַלד איבערצייגט אז אויסער ביענען געפינען זיך נאָך אין דיעזען וואולקאַן אַנדערע לעבענדיגע ברואים; גרויסע רויב־פויגלען שוועבען אונד פליעהען ארוים אונד אריין אין זייערע נעסטען, וועלכע געפינען זיך אירגענד וואו הויך אין די לעכער פון געוועלב. אויף די פעלזען־שפּיטצען זעהען מיר אויך היבשע פעטטע טראַפּען, וועלכע קענען ניט פליהען, אָבער זיי ענטלויפען פון אונז זעהר שנעל. מען קען זיך פאָרשטעלען וואָס פיר א גרויס לוסט דער קאַנאַדיער האָט צו אזא פויגעל־בראָטען אונד ווי שטאַרק ער בעדויערט וואָס ער האָט גראָדע יעצט ביי זיך קיין ביקס ניט. עס איז איהם דענאָך ניט מעגליך מיט לעדיגען אוועק צו געהען אונד קלעטערענדיג איבער די פעלזען מיט לעבענסגעפאַהר ווארפט ער שטיינער אזוי לאַנג ביז עס איז איהם געלונגען וועניגסטענס איינע פון דיעזע פויגלען צו טרעפען אונד אין זיין יאַגד־טאַש אריין צו לעגען.

פון דאַנען מוזען מיר זיך וויעדער ווענדען צוריק אראָפּ צום ברעג, דען ארויף געהען נאָך העכער ביז אויפ'ן בארג איז אונמעגליך, איבער אונז זעהען מיר די עפּפענונג פון קראַטער, גראָדע ווי מיר וואָלטען געשטאַנען אויפ'ן גרונד פון א טיעפען ברונען. פון דיעזער שטעלע קענען מיר גאַנץ

קלאָהר בעטראַכטען דעם הימעל אונד אויך זעהר דייטליך די פאַרביי־ציע־ענדע צוריסענע וואָלקענס, געטריעבען פון וועסט־ ווינד. נאָך מיין בערעכנונג איז דער וואולקאַן ניט זעהר הויך. ניט מעהר ווי אַכט הונדערט פוסס איבער דעם שפּיעגעל פון מעער.

א האַלבע שטונדע שפּעטער זיינען מיר געקומען אין איין אַנדער געגענד ניט ווייט פון ברעג, וואו עס וואר איבעראַל בעלעבט מיט טויזענדע מינים פון פערשיעדענע שאַלל־טהיערען, קרעבסען, פעלד־שפּינען אונד א מענגע פון מושעלען, פּירצעלאָען אונד פּורפּור־שנעקען. מיר געפינען דאָ זאָגאַר א קליינע זאָרט פון שירם־פּפלאַנצען, וועלכע מען געברויכט זעהר גוט צום אויספּרעגלען, אונד קאַנסייל האָט א רעכט ביסעל דאַפון אויפגעזאַמעלט.

ניט ווייט פון דאַנען האָט זיך פיר אונז געעפענט א פּראַכטפאָלע, קליינע הייל. מיר האָבען גענאָסען א וואָהרען פערגניגען זיך אויס צו שטרעקען אויפ'ן ווייכען זאמד, די וואַנד פון די הייל זיינען פון דעם אמאָליגען פייער אזוי ווי אָבגעפּאָלירט אונד זייער עמאַליע גלאַנצט אונד פינקעלט פון די ליכט שטראַהלען וואָס דרינגען דאָ אריין, עדוארד טאַפּט ארום די וואַנד אזוי ווי ער וואָלט דאמיט קענען אויסגעפינען ווי דיק זיי זיינען, איך האָב זיך ניט געקענט איינהאַלטען פון לאַכען. אונזער אונטערהאַלטונג האָט ווי געוועהנליך זיך אָנגעפאַנגען וועגען פּראָיעקטען ווי צו ענטלויפען. איך האָב איהם נור געקענט טרויסטען דאמיט אז וואהרשיינליך איז קאַפּיטאַן נעמא געפאָהרען אזוי ווייט ביז אהער, נאָך די געגענדען פון דרום, אום דאָס שיף מיט דעם נויטהיגען זאַדיום צו פערזאָרגען. מען דאַרף אַלזאָ אָננעהמען אז יעצט וועט ער צוריק קעהרען אין די ימים פון אייראָפּא, אָדער אַנדערע בעוואָהנטע געגענדען אונד דאַן וועלען מיר ווידער האָבען איין אויסזיכט ווי אייער פּלאַן אוים צו פיהרען.

א שטונדע שפּעטער זיינען מיר אַלע געלעגען אין דיעזער רייצענדער הייל פערזונקען אין טיעפען שלאָף. איך ווייס ניט ווי לאַנג דאָס האָט געדויערט, אָבער פּלוצלונג הער איך די ערשראָקענע שטימע פון מיין דיענער קאַנסייל, ווי ער וועקט אונז מיר זאָלען שנעל אויפשטעהען.

„וואָס איז די אורזאכע ?" פרעג איך שפּרינגענדיג, אָבער באַלד ווייס איך אַליין די אַנטוואָרט ; דאָס וואססער פּלייצט אריין אין הייל מיט איין אונגעהויערע שנעליגקייט אונד איידער מיר זעהען זיך ארום זיינען שוין אונזערע פיס בענעצט, זאָ דאָס מיר זיינען געצוואונגען וואָס גיכער צו ענטלויפען אויף א העכערען אָרט.

„וואָס קען דאָס בעדייטען ?" פרעגט קאַנסייל „פון וואַנען האָט זיך דיעזע אויספלייצונג גענומען אזוי פּלוצלונג ?"

„פון דעם אויסערליכען מעער" האָב איך ערקלעהרט „דאָס איז די געוועהנליכע צייט פון טאָג ווען דער אָקעאַן פאַנגט אָן צו שטייגען אונד דער גרויסער טייך אין דיעזען געוועלב, וועלכע שטעהט מיט איהם אין פערבינדונג, פלייצט אויך אויס צו דערזעלבער צייט. באַלד וועט דאָס וואַססער אַנפאַנגען צוריק אָב צו פאַלען, אָבער מיר ווע‏לען דארויף ניט וואַרטען אונד אומקעהרען צוריק צום נאַוטילוס."

אויף איין אַנדער וועג זיינען מיר נאָך אין פערלויף פון דריי פיערטעל שטונדע געקומען אויף אונזער שיף. די מאַנשאַפט וואַר באַלד פערטיג מיט דער אַרבייט אונד דער נאַוטילוס וואָלט שוין אייגענטליך געקענט אָבפאָהרען, אָבער דער קאַפּיטאַן נעמאָ האָט נאָך וועגען דעם קיין בעפעהל ניט געגעבען.

אויף וואָס וואַרט ער אייגענטליך ? פיעלייכט וויל ער אַרויס פאָהרען פון דיעזען אונטעראירדישען האַפען ביי נאַכט, אונבעמערקט ?

מיט דיעזע פראַגען וואַר איך בעשעפטיגט געהענדיג צו בעט אונד באַלד וואַר איך איינגעשלאָפען. אַלס איך האָב ערוואַכט דען פאָלגענדען פריה מאָרגען איז דער נאַוטילוס שוין געפאָהרען אין מיטען ים, ווייט פון אירגענד וועלכען פונקט לאַנד, איינינגע עללען אונטער דעם שפּיעגעל פון אַטלאַנטישען אָקעאַן.

11טעם קאַפּיטעל.

דאָס גראַז־מעער.

די ריכטונג נאָך וועלכע אונזער שיף פאָהרט איז גראַדע דיזעלבע. אימער ווייטער נאָך דרום־זייט. מיר מוזען אויפגעבען יעדע האָפנונג, אַז מיר ווע‏לען די נעקסטע צייט זעהען די ברעגעס פון אייראָפּא. איך קען זיך קוים פאָרשטעלען וואוהין דער קאַפּיטאַן נעמאָ שלעפּט אונז.

דיעזען טאָג איז דער נאַוטילוס געפאָהרען דורך אַ בעוואוסטען טהייל פון אַטלאַנטישען אָקעאַן. דער „גאָלף־שטראָם" איז אַ נאָמען וואָס יעדער מאַן ווייס. עס פליעסט אַרויס פון די וואַרעמע אַמעריקאַנישע געגענד פלאָרידאַ אונד ציהעט זיך נאָך די ריכטונג פון שפּיטצבערגען. ניט ווייט פון מעקסיקאַ צו טהיילט ער זיך אין צוויי בעזונדערע שטראָמען ; איינער וואָס געהט אוועק נאָך אירלאַנד אונד נאָרוועגען, דאַן דער צווייטער וואָס ציהעט זיך נאָך דרום זייט, פאַרביי די ברעגעס פון אַפריקאַ, ביז ער

קעהרט צוריק נאָך די אַטלאַנטישע אינזלען ; די שטראָמונג פון דיעזען צווייטען גאָלף אין דעם אַטלאַנטישען מעער ווייזט אַלזאָ אויס ווי איין אונגעהויער־גרויסער, לענגליכער רינג.

אין מיטען פון דיעזען רינג, וואָס ענטהאַלט די ווארמע פליעסענדע וואססער פון גאָלף, געפינט זיך יענער קאַלטער, אונבעוועגליכער טהייל פון אָקעאַן, וועלכער איז בעוואוסט אונטער דעם נאָמען „גראָז־מעער," אונד ער איז אַזוי גרויס, אַז די וואססערען פון גאָלף קענען נור אין דריי יאָהר צייט איהם אין גאַנצען ארום פלייצען.

דער גראָז־מעער בערעקט נעמליך די גאַנצע שטרעקע פון יענע גרוי־סע וועלט־טהייל אַטלאַנטיס, וואָס איז נאָך מיט פילע טויזענדע יאָהרען צוריק פּלוצלונג פערזונקען געוואָרען אין גרונד פון ים. דיעזער גראָז־מעער איז איבעראַל פון אויבען גערעקט בערעקט מיט הויכע גראָזען, אַזוי ווי א וויעזע (לאָנקע). אַלס דער בעריהמטער ענטדעקער פון אַמעריקא קאָלומבוס איז דעם ערשטען מאָהל געקומען מיט זיינע שיפען אין גראָז־מעער האָט ער שוין דאַפון אליין פערשטאַנען אַז דאָ ניט ווייט געפינט זיך א נייע וועלט, אָבער די מאַנשאַפט האָט זיך זעהר דערשראָקען אַלס די שיפען זיינען אריין געקומען אין אַזאַ מאססע גראָזען, דורך וועלכע עס איז זיי ניט מעגליך געוועזען ווייטער צו פאָהרען, זאָ דאָס עס האָט געדויערט דריי וואָכען ביז זיי האָבען זיך פון דאַנען ארויסגעפּלאָנטערט.

איבריגענס זאָגאַר אין אונזערע צייטען מיידען די דאַמפּפער אויס דיע־זען גראָז־מעער, דורך וועלכען זיי וואָלטען קוים מיט גרויס מיהע קענען זיך דורך שניידען. קאַפּיטאַן נעמאָ האָט אויך ניט געוואָלט אַז די שרויבע פון נאַוטילוס זאָהל זיך דאָ פערוויקלען, דאַרום איז אונזער שיף געפאָהרען מיט אייניגע עלּלען טיעפער, דען דיעזע גראָזען בערעקען נור די אויבער־פלאַכקייט פון מעער.

אויף די פראַגע פון וואַנען נעהמען זיך צוזאַמען אַזאַ מאססע שווי־מענדע וואססער־פּפלאַנצונגען גראַדע אין דיעזען רוהיגען טהייל פון אַט־לאַנטישען אָקעאַן גיעבט דער געלעהרטער מאָרי פאָלגענדע גאַנץ ריכטיגע אַנטוואָרט : יעדער איינער קען בעמערקען, זאָגט ער, אַז ווען מען זאָהל אריין ווארפען שטיקלאָך קאָרק־האָלץ, אָדער אַנדערע שווימענדע געגענ־שטאַנדען, אין א געפעס מיט וואססער וואָס דרעהט זיך ארום א קרייז, דאַן קלייבען זיך צוזאַמען די שווימענדע קאָריקלאָך געדיכט איינער צו די אַנדערע אין מיטעלפּונקט פון דיעזען וואססער. אין דיעזען פאַל זעהען מיר אויך דיזעלבע נאַטור ערשיינונג. דער אַטלאַנטישער מעער איז דאָס געפעס ; דער גאָלף שטראָם דרעהט זיך ארום אין איהם ווי א קרייז אונד

דארום פערזאמלען זיך אין מיטען פון דיעזען אונגעהויערען קרייז פערשיעדענע שווימענדע קערפער.

פאָהרענדיג אונטער דעם גראָז־מעער, וואו קיין אנדער שיף קען ניט צו קומען, האָב איך געהאט די מעגליכקייט צו בעטראכטען ווי ריכטיג דיעזער געלעהרטער אורטהיילט. איבער אונז שווימען געגענשטאנדען, וואָס קומען פון פערשיעדענע ערטער אונד דרינגען זיך צוזאמען אין איין הויפען צווישען דיעזע ברוינע פפלאנצונגען ; מען קען בעמערקען צווישען זיי בוים־שטאמען פון די אנדישע געבירגען, וואָס פאלען אריין אין אטלאנטישען מעער דורך דעם טייך מיסיסיפי, אָדער דעם אמאזאנען־שטראָם. עס געפינען זיך צווישען דיעזע גראָזען אויך פערשיעדענע געגענשטאנדען פון געשטראנדעטע שיפען, שטיקער פון רודערס, ברעטער אונד נאָך אזעלכע זאכען. מאנכע פון זיי זיינען שוין אזוי ווי האלב פערשטיינערט אונד האלטען ביי'ן אראָפּ זינקען צום גרונד פון מעער, וואו זיי וועלען מיט דער צייט אין גאנצען פערוואנדעלט ווערען אין שטיין־קאָהלען. די נאטור פאָרבערייטעט אלזאָ דיעזען נויטוועגדיגען מאטריאל פיר יענע צייטען ווען די מענשען וועלען שוין מעהר ניט געפינען קיין קאָהלען אין די אונטעראירדישע שאכטען פון דעם טרוקענעם לאנד.

דעם גאנצען 22־טען פעברואר זיינען מיר געפאָהרען אונטער דיעזען גראָז־מעער, וואו עס געפינען זיך מאססענהאפט פישען, איבערהויפט פון די יעניגע וואָס ערנעהרען זיך פון ים־פפלאנצונגען אונד די קליינע אינזעקטען וואָס לעבען צווישען זיי.

דעם נעכסטען טאָג ווארען מיר שוין דורכגעפאָהרען דיעזע געגענדען אונד דאָס מעער האָט ווידער געהאט זיין געוועהנליכען אויסזעהן, פון יעצט אָן אין פערלויף פון 19 טעג, ביז צום צוועלפטען מארץ איז דער נאוטילוס געפאָהרען אימער נאָך דיזעלבע ריכטונג מיט זיין געוועהנליכע געשווינדקייט. איך גלויב אז דער קאפּיטאן נעמא מיינט פארביי דעם קאפּ־האָרן זיך צו בעגעבען צוריק אין די זידליכע טהיילען פון דעם גרויסען שטילען אָקעאן.

עדוארד איז אלזאָ פאָלקמען גערעכט געווען : אין מיטען פון דיעזע גרויסע ימים איז גאָר ניטאָ וואָס צו דענקען פון נאוטילוס צו ענטלויפען, דאָס איינציגע וואָס אונז בלייבט צו טהון איז געדולדיג אָב צו ווארטען ביז די רייזע וועט זיך ענדיגען אונד דאן פּרובירען דעם קאפּיטאן בעטען ער זאָל אונז בעפרייען אויף עהרענוואָרט, אז מיר וועלען זיין געהיימניספאָלע עקסיסטענץ קיינעם אויף דער וועלט ניט אויס זאגען ; אבוואָהל איך צווייפעל זעהר אויב ער וועט דארויף איין שטימען, ער האָט דאָך פון אנפאנג אָן אונז ערקלעהרט אז דאָס געהיימניסע פון זיין לעבען פאָרדערט מיר זאָ־

לען אייביג בלייבען געפאנגען אויפ'ן נאוטילוס. עס קען נאך מעגליך זיין אז אזא ערקלעהרונג וועט אונז פיעל שאדען ברענגען; דער קאפיטאן וועט איינזעהען אז אונזער איינציגער וואונש איז אויף די ערד צוריק צו קעה־רען אונד דאן וועלען מיר נאטירליך נאך שטרענגער בעוואכט ווערען, זא דאס עס וועט גאר קיין מאהל קיין מעגליכקייט ניט זיין פון נאוטילוס ארויס צו קומען. דיעזע אלע בעטראכטונגען האבען מיך גאנץ פון מוטה ארא‌פגעשלאגען, קומענדיג אימער מעהר צו דער איבערצייגונג אז מיר מוזען יעצט די האפנונג אויף פרייהייט אויף געבען, איבערהויפט יעצט, ווען דער קאפיטאן פליהעט ווי א וואהנזיניגער נאך די ווייטע אבגעלעגענע ימים פון דרום זייט וועלט.

אין פערלויף פון דיעזע נייִנצעהן טעג האט זיך קיין בעזונדערער צו־פאל ניט געמאכט, דעם קאפיטאן איז מיר אויס געקומען צו זעהען גאנץ וועניג, ארבייטענדיג אין ביבליאטהעק פלעג איך אפט געפינען ביכער פון נאטור־היסטארישען אינהאלט, וועלכע דער קאפיטאן האט געלאזען ליעגענ־דיג אפפען; צווישען זיי אויך מיין אייגענעם ווערק „איבער די געהיימ־ניסע פון מעערעס־גרונד” איך בעמערק דאביי אז דער קאפיטאן האט אויף די ראנדען פון מיין פערפאסונג אויפגעשריעבען זיינע בעמערקונגען, וועל־כע פערבעסערען ווירקליך אין פיעלע הינזיכטען דאס גאנצע ווערק. מאנ־כעס מאהל הער איך די מעלאנכאלישע טאנען פון דער פיאנא, וועלכע דער קאפיטאן שפיעלט אויס געצייכענט, אבער נור ביי נאכט אין דער שטי־לער דונקעלהייט, ווען דער נאוטילוס שלומערט אויף די וועללען פון די ווייטע איינזאמע מעערען.

וועהרענד דיעזער צייט זיינען מיר פאסט דעם גאנצען טאג געפאהרען אויף די אויבערפלאכקייט פון וואססער. דער אקעאן איז ווייט רונד ארום וויסט אונד לעער. זעלטען ווען עס בעווייזט זיך א זעגעל שיף, וואס פאהרט נאך אסט־אינדיען, אדער אין דער ריכטונג צום קאפ דער גוטען האפ־נונג. איין טאג האבען אונז פערפאלגט וואלפיש־פאנגער, גלויבענדיג אהן א צווייפעל אז זיי האבען דא בעגעגענט איין אונגעהויער גרויסען ים־טהיער פון דיעזען זארט. קאפיטאן נעמא האט אבער ניט געוואלט די ארמע מענשען זאלען אומזיסט צייט אונד מיהע פערליערען, אונד אויף זיין בעפעהל איז דער נאוטילוס באלד ארונטער אין די טיעפנים.

די פיש וועלכע מיר האבען וועהרענד דיעזע רייזע געהאט די געלע־גענהייט צו בעטראכטען, אונטערשיידען זיך גאנץ וועניג פון יענינע וואס זיינען אונז שוין ביז יעצט אין אנדערע ערטער פארגעקומען. אבער מיר זיינען איבערהויפט אויפמערקזאם געווען אויף די גרויסע ים־הינד וואס האָ־בען פארביי אונזערע פענסטער געשוואומען. דיעזע טהיערע זיינען שרעק־

ליכע פרעסער אונד די פישער דערצעהלען אז מען האָט איין מאָהל אין דעם מאָגען פון אַזאַ הונד געפונען אַ קאָפּף פון אַ בופעל־אָקס אונד אַ גאַנצע קאַלב; ביי איין אַנדערען זאָהל מען האָבען ענטדעקט צוויי אונגעהויער גרויסע פישען אונד אַ מאַטראַז אין זיין פאָלשטענדיגע בעקליידונג. נאַטירליך האָבען דיעזע איבערטריעבענע ערצעהלונגען קיין וויסענשאַפטליכען ווערטה.

גאַנצע טעג פלעגען אונז בעגלייטען די ציערליך־געבויטע, מוטוויליגע דעלפינען, שווימענדיג צוזאַמען פון פינף ביז זעקס שטיק. דיעזע ציעמליך גרויסע ים־טהיערען זיינען אויך בעוואוסט אַלס בעדייטענדע פרעסער. מיר האָבען אויך אין דיעזע וואַססערען אָנגעטראָפען די מערקווירדיגע שטאַכעלפלאָסער, אויף וועלכע מען ערצעהלט אַז זיי זינגען אַזוי מעלאָדיש ווי אין אַ קאָנצערט, אונד אַז זייערע שטימען זיינען פיעל שעהנער ווי די מענשליכע. איך וועל ניט ווידער שפרעכען אויב דאָס איז ריכטיג, אָבער עס טהוט מיר זעהר לייד אַז ביי אונזער פאַרביי פאָהרען האָבען זיי ניט געפונען פיר נויטהיג אונז צו ווייזען אַ פראָבע פון זייערע מוזיקאַלישע טאַלענטען.

קאָנסייל האָט אויסער דעם אָנגעצעהלט אַ גאַנצע מענגע זאָרטען פון פליהענדע פיש. עס איז זעהר מערקווירדיג צו בעטראַכטען מיט וואָס פיר אַ געשיקטליכקייט די דעלפינען מאַכען אויף זיי יאַגד. אום זיך פון פערפאָלגער צו רעטען פליהט דאָס פיש אַרויס פון וואַססער, אָפט מאָהל זעהר הויך איבער דעם נאַוטילוס. ער קען אָבער אויבען לאַנג ניט פערבלייבען אונד ווי ער זאָהל זיך דאָרט אין דער לופט ניט בעוועגען פאַלט ער שליסליך אַרונטער גראַדע אין די אויסגעשטעלטע מויל פון דעם דעלפין. דיעזע פליהענדע פיש פערשפרייטען פון זיך אַ מין פאָספאָר־בעלייכטונג אונד ביי דער נאַכט, ווען זיי פליהען אין דער לופט, דוכט זיך אויס אַזוי ווי פייערדיגע שטרייפען וואָלטען זיך אויסציעהען.

אויף דיעזען אופן איז דער נאַוטילוס געפאָהרען ביז צום 13־טען מאַרץ. דיעזען טאָג האָט דער קאַפּיטאַן נעמאָ זיך אונטערגענומען צו ערפאָרשען די טיעפענים פון ים אין די אַרומיגע געגענדען אונד איך האָב מיט די גרעסטע אינטערעסע ביי דיעזער געלעגענהייט אַנטהייל גענומען.

מיר זיינען ביז יעצט שוין אָבגעפאָהרען אונגעפעהר דרייצעהן טויזענד מייל אונד אין דיעזע געגענדען איבער וועלכע מיר פאָהרען יעצט געפינען זיך די גרעסטע טיעפעניסען פון אַטלאַנטישען אָקעאַן. קאַפּיטאַן דענהאַם פון דעם שיף הערלאַד, האָט אין דיעזע ערטער געמאָסטען מיט אַ זאָנדע אונד אַראָפּ לאָזענדיג דעם אַפּפּאַראַט אויף פונפצעהן טויזענד עללען די טיעף איז ער דענאָך צום גרונד ניט צוגעקומען. קורץ נאָכדעם האָט לייטענאַנט פּאַרקער, פון דער אַמעריקאַנישע פרעגאַטע קאָנגרעס, דיזעלבע זאָנ־

דירונג אונטערגענומען ; זיין אפפאראט האט שוין דערגרייכט מיט נאך דריי טויזענד עללען טיעפער, אבער ער האט אויך קיין גרונד ניט געפונען.

קאפיטאן נעמא האט זיך בעשלאסען ארונטער צו שטייגען מיט דעם נאוטילוס אין דיעזע געפעהרליכע טיעפעניסען, אום ריכטיג ביז דעם גרונד פון מעער צו קומען. איך האב זיך פארבערייטעט אלעס וואס דיעזע אינ־טערעסאנטע אונטערזוכונג וועט ערקלעהרען געננוי אויף צו נאטירען. די לאדענס פון זאלאן ווארען געעפענט ; די שרויבע האט אנגעפאנגען צו אר־בייטען מיט איהר העכסטע קראפט אונד דער נאוטילוס האט אנגעפאנגען רעגעלמעסיג אראפ צו זינקען אונטער די וואססערען.

דער קאפיטאן אונד איך זיינען געשטאנען בעטראכטענדיג דעם וויזער פון מאנאמעטער, וועלכער איז געלאפען ארום ציפער־בלאט מיט א רייסענ־דע שנעלקייט. באלד זיינען מיר ארונטער אין אזא טיעפענים וואו עס גע־פינען זיך שוין זעהר װעניג פיש, דען דיעזע בעשעפניסע לעבען גרעסטענ־טהיילס ענטוועדער אין די אויבערשטע אדער מיטעלסטע וואססער־שיכטען ; טיעפער אונטען קענען עקסיסטירען נור א גאנץ קליינע צאהל פון אייני־גע בעוואוסטע מינים. נאך ניעדריגער אין אקעאן הערט באלד אויף דאס פפלאנצען־לעבען אונד באלד נאכדעם פערשווינדעט אויך אין גאנצען דאס טהיערישע לעבען, דען דער דרוק פון וואסער איז דא אונטען אזוי שטארק אז קיין בעשעפנים קען דא ניט עקסיסטירען.

אונזער אראפ פאהרען דויערט שוין בײנאהע א שטונדע : דער מאנא־מעטער צייגט זעקס טויזענד עללען די טיעפנים. דא געפינען זיך שוין מעהר קיינע לעבענדיגע ברואים אונד די וואססערען זיינען צום ערשטוינען דורכ־זיכטיג א שטונדע שפעטער ווארען מיר שוין דרייצעהן טויזענד עללען די טיעף, אבער עס איז נאך זאגאר קיין סימן פון גרונד ניט צו בעמערקען.

אלס מיר זיינען ארונטער נאך אויף טויזענד עללען בעמערק איך אונטען שווארצע שפיטצען וועלכע שטארצען ארויס פון אונטער'ן וואססער. עס איז אבער זעהר מעגליך אז דאס זיינען שפיטצען פון בערג וואס זיינען אזוי הויך ווי די גרעסטע אויף דער יבשה, צום ביישפיעל די הימאלאי־געבירגען אין אזיען, אדער דער מאן־בלאן אין אייראפא,, פון צוועלף ביז פופ־צעהן טויזענד פוס. אויף דיעזען אופן קענען מיר דעם ריכטיגען גרונד פון ים נאך אימער ניט וויסען.

דער נאוטילוס דרינגט אראפ נאך טיעפער. דער דרוק פון וואססער איז דא אזוי שטארק אז די שטראהלענדע װענד פון אונזער שיף ציטערען, די אייזערנע שטאנגען פאנגען זיך אן צו בויגען. יעדע מינוט דוכט זיך מיר אז די דיקע קריסטאל־שויבען פון אונזערע פענסטער וועלען איינברעכען ; דעננאך פערזיכערט קאפיטאן נעמא אז דער נאוטילוס איז פעהיג אויך דיע־

זע שווערקייט אוים צו האַלטען, אָבוואָהל מיר געפינען זיך שוין אין אַ טיעפנים פון זיעבצעהן טויזענד עללען.

„אָה, וואָס פיר אַ מערקווירדיגע לאַגע דאָס איז!" האָב איך אויס־געריפען, צו שווימען אין אַזעלכע טיעפע רעגיאָנען וואו קיין מענש אונד קיין בעשעפּנים אין דער וועלט איז נאָך ניט אריין געדרונגען. זעהט נור, קאַפּיטאַן, דיעזע פּראַכטפאָלע פעלזען, דיעזע אונבעוואָהנטע היילען! אונד וואָרום זאָהל אונז פון דאָס אַלעס בלייבען נור איין איינציגע, דונקעלע ערינערונג?"

„אויב איהר ווילט" האָט נעמאָ געענטפערט „קענט איהר דיעזע אונ־טער־וואַססערדיגע אַנזיכטען אימער האָבען פאַר די אויגען."

„וואָס מיינט איהר דאַמיט?"

„גאַנץ איינפאַך. מיר ווען דיעזע געגענדען באַלד אַבפאָטאָגראַפירען."

אויגענבליקליך האָט מען אויף קאַפּיטאַן נעמאָ'ס בעפעהל געבראַכט אין זאַלאָן אַ פאָטאָגראַפישען אַפּפּאַראַט. דורך די ווייט געעפנעטע לאָדענס איז די עלעקטרישע בעלייכטונג געווען פערשפּרייט אין די אַרומיגע וואַס־סערען פאַלשטענדיג קלאָהר, אָהן אירגענד וועלכען שאָטען, זאָ דאָס אַפילו די זונען־ליכט וואָלט אונז בעסער ניט געקענט דיענען צו דיעזען צוועק. דער נאַוטילוס איז אויף איניגע מינוטען געבליעבען שטהען אונד באַלד האָ־בען מיר געהאַט אַ קלאָהרען נעגאַטיוו־בילד פון דיעזע לאַנדשאַפטען אין גרונד פון מער; פון דיעזע אור־וועלטליכע פעלזען וואָס וואָרען ניעמאַלס בעשיינט מיט דעם הימעלס ליכט; די מעכטיגע גראַניט מאַססען וואָס בילדען דעם פונדאַמענט פון אונזער ערדען־באַלל. ווייטער זעהען זיך די וואונדערבאַרע בערג, וואָס פערליערען זיך ביסלאַכווייז אין אַ טיעפע, גע־היימניספאָלע דונקעלהייט. עס איז אונמעגליך צו בעשרייבען דעם געוואַל־טיגען איינדרוק פון אַזאַ בילד, גלאַט, שוואַרץ אונד לעער, קיין צייכען פון אירגענד וועלכען לעבען, אויסער דיעזע ריזענהאַפטע נאַטור־געביידען אויף דעם זאַמד טעפּיך פון מעער'ס גרונד, וועלכע פינקלען אונטער די שטראַהלען פון עלעקטרישע בעלייכטונג.

באַלד נאָך דעם ווי דיעזע אַרבייט וואַר פערטיג האָט קאַפּיטאַן נעמאָ צו מיר געזאָגט:

„יעצט וועלען מיר צוריק אַרויף שטייגען, העהר פּראָפעסאָר, עס איז צו פיעל ריזיקאַליש לענגער צו האַלטען דעם נאַוטילוס אונטער אַזאַ שווע־רען דרוק. האַלט זיך צו!"

איידער איך האָב נאָך געקענט בעגרייפען וועגען וואָס ער זאָגט די לעצטע ווערטער בין איך געשטירצט געוואָרען צום באָדען. אויף דעם קאַפּי־טאַן'ס סיגנאַל האָט די שרויבע אויפגעהערט צו אַרבייטען אונד דער נאַוטילוס

איז ארויף געשאָסען ווי אַ באַלאָן אין דער לופט. די מאַכט וואָס טרייבט אונזער שיף ארויף איז אזוי שטארק אז אין פערלויף פון פיער מינוטען איז זי ארוים געשפרונגען הויך איבער'ן וואססער אונד אראָפּ געפאלען צוריק אזוי ווי מיט אַ דונער־קראַך.

12־טעם קאַפּיטעל.

אַ קאַמפּף מיט פיש.

די העבערע געגענדען פון אונזער ערדען־באַאל, אָדער ווי מען רופט זיי געוועהנליך די עקוואַטאָר־לענדער, ציהען זיך פון מזרח נאָך מעריב. וואָס ניעדריגער אראָפּ צו ביידע זייטען וועלט, פון צפון אונד דרום, פאַנגט אָן צו ווערען קעלטער אונד קעלטער, דער אייז־מעער אויף צפון־זייט איז שרעקליך מיט זיינע אונגעהויערע אייז־בערג אונד אייז פעלדער, דענגאָך האָבען שוין פערשיעדענע שיפען וויט אין איהם אריין געדרונגען ; דאַגע־גען איז אָבער דער אייז־מעער פון דרום־זייט נאָך פיעל מעהר פורכטבאר. די קעלטען זיינען דאָ פיעל שטארקער אונד די אייז־בערג אזוי משונה'דיג גרויס אז זיי צאַמען פאַלשטענדיג אָב יענע געגענדען, וואו קיין שיף איז נאָך ביז יעצט ניט איים שטאַנד געווען זאַגאַר די קלענסטע שטרעקע דורך צו געהען. דער נאָרד־פּאָל הייסט דאָס ענדע פון דער וועלט אויף צפון־זייט, דיזעלבע ענדע ביי דרום־זייט הייסט זיד־פּאָל. די מערדיאַנען, אין וועלכע אונזער ערדען־באַאל איז איינגעטהיילט, פאַנגען זיך אָן צו צעהלען פון עקוואַטאָר צו די פּאָלען, צו ניינציג פון ביידע זייטען. אין די נאָרד־געגענדען זיינען שוין מאַנכע שיפען געקומען ביז איבער דעם אַכציגסטען מער־יאַדען, דאַגעגען האָט אָבער אין זידליכען אייז־מעער קיינער ניט געקענט אראָפּ ניעדריגער ווי איבער די זעבציגטע מערידיאַנס, מיט אויסנאַהמע פון אייניגע פונקטען.

וועהרענד די נאַכט פון פיערצעהנטען מאַרץ איז דער נאַוטילוס גע־פאָהרען אימער ווייטער נאָך דרום־זייט. איך גלויב נאָך אימער אז קאַפּי־טאַן נעמאָ וועט זיך ארום שיפען דעם קאַפּ־האָרן, אום ענדליך צוריק צו קעהרען אין די וואססערען פון שטילען אָקעאַן אונד דאַמיט זיין רייזע ארום די וועלט ענדיגען, דען עס איז דאָך ניט מעגליך ער זאָהל זיך בעגעבען גראַדע אין זידליכען אייז־מעער, צום זיד־פּאָל ; דאָס וואָלט ווירקליך גע־ווען אונזיניג.

דער קאנאדיער האט מיט מיר די לעצטע צייטען מעהר ניט גע־רעדט וועגען זיינע ענטלויפונגס־פראיעקטען. ער געהט ארום אימער בייז אונד שטיל. איך זעה וואס פיר א שווערען איינדרוק אויף איהם מאכט די גע־פאנגענשאפט אונד אז זיין איינגעהאלטענער צארן דאריבער שטייגט אימער מעהר. ווען ער בעגעגענט זיך מיט דעם קאפיטאן פינקלען זיינע אויגען מיט איין אונהיימליכען פייער, אונד איך מוזווירקליך מורא האבען אז עדוארד׳ס היטציגער כאראקטער זאהל איהם ניט ברענגען צו א געפעהר־ליכען סקאנדאל.

דען 14 מארץ איז ער מיט מיין דיענער קאנסייל אריין געקומען אין מיין צימער. איך פרעג וועגען די אורזאכע פון זייער בעזוך.

„איך וויל אייך נור איין איינפאכע פראגע שטעלען, הערר פראפעסאר.“ רופט זיך עדוארד אב „ווי פיעל מאן גלויבט איהר געפינען זיך אויפ׳ן נאוטילוס?“

„דאס קען איך גענוי ניט ערקלעהרען, מיין פריינד.“

„אבער מיר שיינט אז אום דיעזע שיף צו פיהרען דארף מען קיין גרויסע מאנשאפט ניט האבען.“

„דאס איז שוין ריכטיג“ האב איך איינגעשטימט „נאך מיין מיינונג זיינען פיר דעם נאוטילוס צעהן מאן פאלקאמען גענוגענד, דעננאך איז װאהרשיינליך אנצונעהמען אז אויפ׳ן נאוטילוס געפינען זיך פיעל מעהר פערזאנען.“

„פארוואס?“ פרעגט עדוארד מיט גרויס שפאנונג.

איך בעטראכט דעם קאנאדיער מיט אויפמערקזאמע בליקען, דען עס איז גאנץ לייכט זיינע אבזיכטען צו פערשטעהען.

„איהר פרעגט פאר וואס?“ האב איך זיך אבגערופען „נון, דאס איז גאנץ איינפאך; ווי פיעל איך קען ביז יעצט פערשטעהען איז דער נאו־טילוס הויפט זעכליך בעשאפען צו דיענען אלס נייע היימאטה פיר אזעלכע מענשען וואס ווילען מעהר ניט וואהנען אויף דעם טרוקענעם לאנד. קאפי־טאן נעמא האט ביי זיך ניט איינפאכע מאטראזען זאנדערען קאמעראדען, וואס ווילען טהיילען זיין מערקווירדיגען שיקזאל.“

„דאס איז זעהר מעגליך“ האט קאנסייל זיך אבגערופען „אבער אם ענדע קען דאך דער נאוטילוס נור א געוויסע צאהל מענשען ענטהאלטען אונד דער הערר קען דאך אבשאצען אונגעפעהר ווי פיעל זייערע זיינען.“

„אויף וועלכען אופן, קאנסייל?“

„דורך איין איינפאכע רעכנונג. דער הערר ווייס דאך ווי פיעל לופט דיעזע שיף בעזיצט אונד דאצו אויך ווי פיעל לופט יעדער מענש מוז פער־ברויכען. דער נאוטילוס מוז יעדע פיער אונד צוואנציג שטונדען פרישע

לופט שעפּען ; אַלזאָ איז דאַן מעגליך פון דיעזעביידע רעכענונגען צו וויססען —"

„איך פערשטעהע וואָס דו ווילסט זאָגען" האָב איך איהם זיינע רייד איבער געהאַקט „די רעכנונג איז פאָלגענדע : יעדער מענש מוז האָבען צו זיין אָטהמען פיר יעדע שטונדע אַזוי פיעל זויער־שטאָף ווי פיעל עס ענטהאַלט זיך אין הונדערט ליטער לופט. אין פיער אונד צוואַנציג שטונ־דען אַלזאָ פאָדערט זיך צוויי טויזענד פיער הונדערט ליטער. עס בלייבט אונז אַלזאָ נור איבריג צו וויסען ווי פיעל מאָהל צוויי טויזענד פיער הונ־דערט ליטער עס ענטהאַלטען זיך אין דעם נאַוטילוס."

„גאַנץ ריכטיג" זאָגט קאַנסייל.

אונזער שיף איז גרויס פונפצעהן הונדערט טונען ; יעדע טון בע־שטעהעט פון טויזענד ליטער לופט. צוטהיילענדיג דיעזע צאָהל אויף צוויי טויזענד פיער הונדערט, בעקומען מיר זעקס הונדערט פינף אונד צוואַנ־ציג. דאָס הייסט אַלזאָ אַז דער נאַוטילוס ענטהאַלט אין זיך אַזוי פיעל לופט ווי פיעל עס איז נויטהיג פיר זעקס הונדערט פינף אונד צוואַנציג מאַן יעדען מעת־לעת.

„זאָלען מיר גלויבען אַז אויף דעם נאַוטילוס געפינען זיך ווירקליך אַזוי פיעל מענשען ?" איז עדוואַרד איבערראַשט געוואָרען.

„דאָס הייסט, עס ק ע נ ע ן זיך דיעזע צאָהל מענשען געפינען" האָב איך ערוויעדערט „אין דער ווירקליכקייט זיינען דאָ וואַהרשיינליך קיין צעהנטע טהייל דאַפון ניטאָ. אָבער אויך אין דיעזען פאַל, מיין גוטער עד־וואַרד, זיינען זיי פיר אונז דריי אַ צו גרויסע מאַכט, אונד איך קען אייך נור ראַטהען ביז אַ צייט געדולד צו האָבען."

„אויסער דעם" האָט קאַנסייל זיך אָבגערופען „קען דאָך קאַפּיטאַן נע־מאָ אייביג ניט פאָהרען נאָך זידען. די גרויסע אייז־בערג וועלען דאָך שליס־ליך אָבהאַלטען זיין ווייטע רייזע, דאַן וועט ער מוזען צוריק קעהרען אין אַנדערע מעהר בעוואָהנטע געגענדען אונד אויך דאַן וועלען מיר צייט האָ־בען וועגען עדוואַרד'ס פּראָיעקטען צו דענקען."

דער קאַנאַדיער האָט זיך אַ גלעט געטהאָן מיט'ן האַנד איבער'ן שטע־רען אונד איז אַרויס געגאַנגען.

„אָרמער עדוואַרד !" האָט קאַנסייל אויס געשפּראָכען איהם נאָכבלי־קענדיג „דאָס איז שוין וואַהרשיינליך זיין כאַראַקטער אַזעלכער צו פער־לאַנגען גראַדע אַזאַ זאַך וואָס איז אונמעגליך אונד די הינדערנים געגען זיין וואונש רייצען איהם נאָך מעהר אויף. אַלע זיינע געדאַנקען זיינען נור געווענדעט אויף די איין זאַך ווי אַם שנעלסטען פון נאַוטילוס בעפרייט צו ווערען, דען וואָס זאָהל ער אייגענטליך טהון ? ער איז קיין געלעהרטער, ווי

דער הערר, אונד די וואונדער פון ים קענען איהם ניט אינטערעסירען.
ביי איהם האט א סך מעהר ווערטה ווען ער זאהל קענען בעזוכען א שענק
אין זיין היימאטה לאנד."

אין דער טהאט איז עס ווירקליך אזוי. עדווארד איז געוואהנט צו
א קראפטפאלען, טהעטיגען לעבען אונד דיעזע לאנגווייליגע צייט, דאס לע־
דיג ארומגעהען, איז פיר איהם איין אבקומענים. דעננאך האט באלד גע־
טראפען א צופאל וואס האט איהם געמוזט ערוועקען זיינע אמאליגע פרעה־
ליכע טעג, ווען ער איז ארום געפאהרען אלס הארפוניער מאכען יאגד אויף
די וואלפישען.

ארום עלף אוהר פארמיטאג, שווימענדיג אויפ'ן וואססער, האט דער
נאוטילוס בעגעגענט פון ווייטען א גאנצע טרופפע וואלפישען. עס טרעפט
געמליך זעהר אפט אז די טהיערע ווען זיי ווערען שטארק פערפאלגט,
ענטלויפען אין די ווייטע איינזאמע ערטער פון מעער. זיי געפינען זיך
איבער הויפט איןביידע אייז־מעערען פון זידען אונד נארדען.

מיר זיינען צו דיעזער צייט געזעסען אויפ'ן פלאטפארם. דער מעער
וואר גאנץ רוהיג. אין מארץ מאנאט, ווען אין דיעזע געגענדען פאנגט זיך
אן דער הערבסט, איז דאס וועטער מייסטענטהיילס זעהר קלאהר. דער קא־
נאדיער האט מיט זיין ערפארענעם בליק צוערשט ענטדעקט א גרויסען וואל־
פיש. אונגעפעהר פינף מיילען ווייטער פון אונזער שיף, נאך דער ריכטונג
פון מזרח־זייט.

אך !" האט עדווארד אוים גערופען מיט בעדויערען „ווען איך וואלט
יעצט געווען אויף א יעגער־שיפעל !" זעהט וואס פיר א פראכטפאלעס
טהיער ! ווי מעכטיג ער שפריצט ארוים פון זיינע נאז־לעכער די וואססער־
זיילען ! טויזענד טייוועל, אז איך מוז זיין צוגעבונדען צו דיעזע פערדאמטע
שטיק אייזען !"

„האט איהר נאך אימער ניט פערגעסען אייער לוסט צום וואלפיש־
יאגד, עדווארד ?" האב איך איהם געפרעגט.

„אה, מיין הערר !" האט דער הארפוניער אוים גערופען מיט בע־
גייסטערונג „איהר האט קיין בעגריף ניט וואס פיר א פערגניגען אזא יאגד
מאכט. די אויפרעגונג, די בעוועגונג ! —"

„אין דיעזע מעערען, עדווארד, זייט איהר נאך קיין מאהל ניט געווען ?"

„ניין, מיין הערר, נור אויף דעם נארדליכען אייז־מעער, אבער דארט
איבעראל, ווי אין בערינגס־קאנאל, צווישען אזיען אונד אמעריקא, זא אויך
אין דייוויס־קאנאל, נאהענט ביי גרענלאנד."

„דאן קענט איהר נאך דעם זידליכען וואלפיש ניט. יענע, אויף וועל־
כע איהר האט געמאכט יאגד ביי גרענלאנד, וועלען קיין מאהל ניט קור־

מען אהער. דען עס איז פאר זיי ניט מעגליך דורך צו שווימען די ווארמע וואססערען פון די עקוואטאר־געגענדען. איבערהויפט האט יעדע גאטונג פון דיעזע טהיערע איהרע בעשטימטע ערטער אין מעער, וועלכע זיי פער־לאזען ניעמאלס גאנץ ווייט. עס קען א מאהל טרעפען אז אזא וואלפיש בעגיעבט זיך פון בערינג אין דייווים קאנאל, אבער דארט מוז אירגענד וואו זיין א דורכגאנג, ענטוועדער ביי די אמעריקאנישע אדער אזיאטישע זייט."

„אבער זעהט נור, זעהט !" האט עדוארד אויסגערופען מיט א ענט־ציקטע שטימע „דא קומט איינער גראדע צו אונז, אזוי ווי ער וואלט נור וועלען מיך אויף רייצען. ער וויים וואהרשיינליך אז איך קען איהם יעצט גאר ניט טהון."

דער הארפוניער גיעבט א זעץ מיט די פיס אין באדען אונד שטעלט אוים די פויסט, אזוי ווי ער וואלט יעצט האבען אין האנד א הארפונע. א קורצע צייט איז ער אזוי געשטאנען, בעטראכטענדיג אויפמערקזאם די שווימענדע טהיערען, דאן האט ער זיך צו מיר געווענדעט פרעגענדיג :

„זיינען דיעזע וואלפיש אזעלכע גרויסע ווי יענע אין דעם נארד־ליכען אייז־מעער ?"

„יא, עדוארד, ביינאהע אזוי גרוים."

„דען איך מוז אייך זאגען אז מיר איז אוים געקומען צו בעגעגנען וואהרע ריעזען פון דיעזען זארט, אזעלכע וואס זיינען ביז הונדערט אונד פונפציג פוס לאנג. מען האט מיר אויך ערצעהלט אז עס גיעבט ביי די אלעאוטישע אינזלען נאך פיעל גרעסערע פון דיעזע ברואים."

„נון, דאס איז עטוואס איבערטריעבען" האב איך ערוויעדערט „די היעזיגע זארטען פון זיי, זא אויך די פאטפישען, זיינען א רעכטע ביסעל קלענער."

„איהר זאגט אז דער פאט פיש איז א קליינעם טהיער ?" האט עדוארד זיך געוואונדערט „דאך האב איך געהערט אנדערש. מען ערצעהלט נעמליך ביישפיעלען פון אזעלכע וואס זיינען אונגעהויער גרוים. דאצו בעהויפטעט מען נאך אז מאנכע פון זיי זיינען זעהר קלוג. זיי בעדעקען דעם קערפער מיט אלגען אונד מעער־גראז, דאן בלייבען זיי רוהיג ליעגען אויפ'ן וואססער. די רייזענדע, גלויבענדיג אז דאס איז א אינזעל, שטייגען אראפ פון שיף בעזעצען זיך דארט, מאכען אויף איהם פייער —"

„אונד בויען זיך אוים הייזער." האט קאנסייל געלאכט.

„גענוג שוין לאכען !" איז עדוארד בייז געווארען „מיר האט מען דאס ערצעהלט אז דאס טהיער לאזט זיך דאן ארונטער אונד דערטרינקט אללע מענשען וואס זיטצען אויף איהם."

„נון, דאס איז א מעשה פון טויזענד און איין נאכט" האב איך זיך אבגערופען לאכענדיג „איך האף אז איהר זייט פערנינפטיג גענוג און אזעלכע פלוידערייען ניט צו גלויבען."

„אה," האט עדוארד פלוצלונג אויס גערופען, בעטראכטענדיג אויפמערקזאם דאס מעער „דאס איז אלזא ניט איין וואלפיש, צעהן, צוואנציג, א גאנצע גרופע ! אונד איך מוז שטעהן אונד בלויז קוקען !"

„אבער, פריינד עדוארד" האט קאנסייל געזאגט „פאר וואס זאלט איהר ניט בעטען דעם קאפיטאן נעמא אום ערלויבניס זיך אויף די יאגד צו בעגעבען ?"

איידער קאנסייל האט נאך בעוויעזען דיעזע ווערטער אויס צו שפרעכען איז שוין דער קאנאדיער אראפ געשפרונגען אונטען, אום דעם קאפיטאן אויף צו זוכען. אייניגע מינוטען שפעטער זיינען זיי ביידע ארויף געגאנגען אויפ'ן פלאטפארם. קאפיטאן נעמא בעטראכט די גרופפע וואלפישען, וועלכע שווימען לוסטיג ארום אין וואססער, אונגעפעהר א מייל ווייט פון נאוטילוס.

„יא, דאס זיינען זידליכע וואלפישען" האט דער קאפיטאן געזאגט פיר א פלאטע יעגער וואלט דא געווען גענוג ארבייט."

„נון, מיין העדר" האט עדוארד געבעטען „ערלויבט מיר זיך ארויס צו שיפען אויף די יאגד, איך זאהל ווענינגסטענס מיין פראפעסיאן ניט פערגעסען."

„צו וואס ?" האט דער קאפיטאן ערווידערט „יאגד מאכען אום נור צו פערניכטען ? דאס פלייש פון דיעזע טהיערע קען מען דאך ניט געברויכען, נור דעם טהראן, וועלכען מיר דארפען גאר ניט אויף דעם נאוטילוס."

„דאך האט איהר מיר אויפ'ן רויטהען מעער ערלויבט א דוגאנג צו פערפאלגען."

„יא, וויל זיין פרישעס פלייש האט געקענט נוטצען פיר אונז אונד די מאנשאפט. דא האנדעלט זיך אבער אומזיסט לעבענדיגע בעשעפעניסע צו טויטען. איך ווייס זאגאר אז מענשען האבען זיך גענומען אזא רעכט, אבער ביי מיר קענען אזעלכע מערדערישע צייט-פערטרייבונגען ניט גילטען. דעם נארדליכען וואלפיש האט מען שוין פאסט אין גאנצען פערניכטעט אונד יעצט ווילט איהר דאס זעלבע טהון דא אין זידען. עס איז ווירקליך שאדע אז מען זאהל אזא קלאססע פון ניטצליכע טהיערע אויסראטען. לאזט בעססער די ארמע וואלפישען צו פריעדען. זיי האבען גענוג אזן אייך נאטירליכע פיינדע, די פאטפישען אונד נאך אנדערע אזעלכע רויבערישע ברואים."

מען קען זיך פארשטעלען וואס פיר א געזיכט דער קאנאדיער האט

געמאכט הערענדיג דיעזע מאראַלישע לעקציאָן. אויף אזא פערברענטען יעגער ווי ער איז קענען נאטירליך אזעלכע ווערטער גאָר קיין איינדרוק ניט מאכען. עדווארד האָט א בליק געגעבען אויפ'ן קאַפּיטאַן אזוי ווי דיע־זער וואָלט איהם אומגליקליך געמאכט. דאָך מוז מען צוגעבען אז נעמא איז פאַלשטענדיג גערעכט; די באַרבארישע יאגדען פון די וואַלפיש־פענגער וועלען ווירקליך מיט דער צייט דיעזע אונשולדיגע טהיערע אין גאנצען פערטיליגען.

עדווארד לענד ווענדעט זיך אב אונד אריין שטעקענדיג די הענד אין די טאשען פייפט ער פון ערגערניס יענקי דודל. דער קאַפּיטאַן נעמא רופט זיך אונטערדעסען אָב צו מיר:

„איהר זעהט ווי ריכטיג איך האָב געזאָגט, אז די וואלפישען האָבען גענוג פיינדע אָהן דעם מענשען? בעטראַכט נור אכט מיילען ווייטער אונטער'ן ווינד די שווארצליכע פונקטען וואָס בעוועגען זיך דאָרט."

„איך זעה, קאַפּיטאַן."

„נון, דאָס זיינען די רויבערישע פאַטפישען; פירכטערליכע טהיערע, וועלכע איך האָב אָפט אָנגעטראָפען אין גרויסע מאססען, פון צוויי ביז דריי הונדערט. אָט אזעלכע גרויזאמע, שעדליכע ברואים צו פערניכטען איז ווירקליך גאַנץ רעכט."

עדווארד ווענדעט זיך האסטיג אום ביי דיעזע ווערטער. ער וואָלט שוין פערטיג געווען זאָגאר געגען די פאַטפישען צו געהען קעמפפען.

„אויב אזוי, קאַפּיטאַן" האָב איך זיך אָבגערופען, איז נאָך יעצט צייט, שיקט ארויס א שיפעל —"

„ניין, הערר פּראָפּעסאָר," ערוויעדערט דער קאַפּיטאַן „עס איז ניט נויטהיג אין אזא געפאהר זיך צו בעגעבען. דער נאַוטילוס וועט שוין אליין מיט זיי פערטיג ווערען. זיין שטאַהלענער שנאָבעל קען גראָדע אזוי פיעל אויפטהון ווי מייסטער לענד'ס האַרפונע."

דער קאַנאַדיער קוועטשט מיט די שולטערן. אָנגרייפען פיש מיט א שנאָבעל פון א שיף, דאָס איז גאָר אונגלויבליך.

„וואַרט נור, הערר אראנאקס," האָט דער קאַפּיטאַן ווייטער געשפּראָ־כען „מיר וועלען אייך באַלד צייגען א יאגד פון וועלכע איהר האָט גאָר קיין בעגריף ניט. אויף דיעזע העסליכע ווילדע טהיערע איז ניט דאָ וואָס מיטלייד צו האָבען. זיי בעשטעהען אין גאנצען נור פון מויל אונד ציינער."

מויל אונד ציינער! יאָ, דאָס איז די ריכטיגע בעשרייבונג פון דיעזע מיאוסע בעשעפנים, וועלכע איז ביז דרייסיג עללען די לענג, אָבער דער קאָפּף פערנעהמט מעהר ווי א דריטעל פון גאנצען קערפּער. דער פאַט־פיש איז בעסער בעוואָפענט ווי דער וואַלפיש, וועלכער בעזיצט נור

קליינע ציינדלאַך פון פיש־ביין, וועהרענד דיעזער האָט אין זיין מויל פינף אונד צוואַנציג רייהען שאַרפע שפּיטציג ציינער פון וועלכע יעדער וועגט ניט ווענינער ווי צוויי פונט. אין דעם אויבערשטען טהייל פון דיעזען אונ־געהויערען קאָפּף געפינט זיך פון זעקס ביז אַכט הונדערט פונט אייל, וועלכער איז זעהר קאָסטבאַר, אונד בעוואוסט אונטער דעם נאָמען „וואַל־ראטה" דער פּאָטפיש איז ווירקליך זעהר מיאוס. די גאַנצע ליגקע זייט פון זיין קערפּער איז ניט ענטוויקעלט, זאָ דאָס ער זעהט נור מיט די רעכטע אויג.

אונטערדעסען זיינען די גרופּפען פון דיעזען אונגעהויער געקומען אי־מער נעהענטער. זיי האָבען די וואַלפישען בעמערקט אונד זיינען שוין פער־טיג געווען זיי צו בעפאַלען. עס איז קיין צווייפעל ניט אז זיי וועלען די וואַלפישען פערניכטען, דען אויסער די קראַפט פון זייערע ציינער בעזיט־צען זיי נאָך איין אַנדער פעהיגקייט, לענגער צו פערבלייבען אונטער'ן וואַססער אַלס זייערע געגנער, ווייל די פאָטפישען דאַרפען ניט אַזוי אָפט אָטהמען פרישע לופט.

עס וואַר שוין די העכסטע צייט די וואַלפישען צו הילף צו קומען. דער נאוטילוס האָט זיך עטוואָס ארונטער געלאָזען אונטער'ן וואַססער. קאָנ־סייל אונד עדואַרד זעטצען זיך נעבען מיר ביי'ן פענסטער פון זאַלאָן. דער קאַפּיטאַן נעמאָ האָט זיך בעגעבען אין דאָס הייזעל פון שטייערמאַן, איהם העלפען דעם נאוטילוס ריכטיג אומווענדען, ער זאָהל יעצט דיענען אַלס פערניכטונגס־מאַשינע. באַלד האָט די שרויבע אָנגעפאַנגען שטאַרקער צו קלאַפּען אונד דאָס שיף זיך שנעלער צו בעוועגען.

דער קאַמפּף צווישען ביידע מינים פישען האָט שוין אָנגעפאַנגען אַלס דער נאוטילוס איז אויף די שטעלע געקומען. דורך זיין מאַנעווערירען האָט ער באַלד די פּאָטפישען פערהינדערט דעם אַנגריף. אָנפאַנגס האָבען זיי גאַנץ גלייכגילטיג געקוקט אויף דיעזען נייעם אונגעהויער וואָס מישט זיך צווישען זיי, אָבער באַלד מוזען זיי שוין פיהלען זיינע פורכטבאַרע שטויסען.

וואָס פיר א מערקווירדיגער קאַמפּף! עדואַרד קוועלט פּאַטשענדיג מיט די הענד בראַוואָ. דער נאוטילוס קומט איהם פאָר ווי א ריעזען־האַרפּונע, וועלכער דער קאַפּיטאַן שליידערט מיט א שרעקליכע קראַפט. דער שטאָהלע־נער שנאַבעל פון שיף וואַרפט זיך אין די מאַססען פון די רויבערישע פיש אונד צושניידט זיי אויגענבליקליך אויף העלפט, זאָ דאָס הינטער איהם צאַפּלען זיך אימער שטיקער פון זייערע צוריסענע קערפּער. די רויבערישע פּאָט פישען בעפאַלען איהם, שלאָגענדיג מיט זייערע שטאַרקע עקען, אָבער דער נאוטילוס שפּירט עס גאָטירליך ניט. ער פערניכטעט איין פּאָט פיש

נאָך דעם אַנדערען ; פערפאָלגט זיי נאָך אַלע ריכטונגען ; שטירצט אַרונ־טער טיעפער אין וואססער, דערשטעכט איין ענטלאָפענעם פּאָט פּיש, דאַן פליהעט ער שנעל אַרויף צוריק, שניידט אונד רייסט וואו ער גיעבט זיך נור אַ קעהר אונד אַ ריהר, פערניכטענדיג אונד טויטענדיג די רויבערישע ברואים.

אַ וואהרע שלאַכטעריי ! עס קאָכט אַרום אין די וואססערען. די ענטזעטצליכע טהיערע פּייפען אונד שנאַרכען מיט זייערע וויעדערליכע שטי־מען. שוין אַ גאַנצע שטונדע ווי דער נאוטילוס קעמפּפט געגען די אונגע־הויערס. אייניגע מאָהל פּרובירען צעהן אָדער צוועלף צוזאַמען בעפאַלען דעם נאוטילוס. מען זעהט דורך דעם פענסטער זייערע געפעהרליכע ציינער, די גיפטיגע בליקען פון זייער פירכטערליכע אויגען. עדוארד שפּרינגט אונד טאַנצט ווי אַ וואהנזיניגער, מאַכט צו זיי מיט'ן פויסט אונד לאַכט זיי אויס. מיר הערען ווי זיי קלאַממערען אונד בייסען זיך איין צו אונזער שיף ווי די בייזע הינד, אָבער דער נאוטילוס שלײדערט זיי אָב מיט די מאַכט פון זיין שרויבע, שלעפּט מיט זיך אונד ציהעט זייערע שווערע קערפּערס איבער'ן וואססער ווי אַ שפּיעל צייג, וועהרענד זיי קענען איהם גאָר ניט שאַדען.

ענדליך איז פון די מענגע פּאָט פישען ניט פיעל איבער געבליעבען ; די אויפגערעגטע וועללען זיינען וויעדער רוהיג געוואָרען. דער נאוטילוס שטייגט צוריק אַרויף איבער'ן וואססער אונד מיר בעגיעבען זיך שנעל אויפ'ן פּלאַטפאָרם.

דאָס גאַנצע מעער איז ווייט אַרום בעדעקט מיט צוריסענע שטיקער קערפּערס. די שרעקליכסטע דינאַמיט־באָמבעס וואָלטען ניט געקענט אַזוי פיעל צורייסען, צושניידען אונד פערניכטען. מיר שווימען דורך אַ מאַססע טויטע ריעזען־קערפּער, נור אייניגע פּאָטפישען זיינען אין דעם גרעסטען ענטזעטצען ענטלאָפען אונד פערשוואונדען. מייללען אַרום זיינען די וועללען אָבגעפאַרבט רויטה אונד דער נאוטילוס פאָהרט יעצט דורך אַ וואהרען בלוט־מעער.

יעצט איז קאַפּיטאַן נעמאָ צו אונז אַרויס געקומען.

„נון מייסטער לענד ?" גיעבט ער דעם קאַנאַדיער אַ פרעגע.

עדוארד איז שוין יעצט ניט אַזוי בעגייסטערט אונד ענטציגט ווי פריי־הער אין זאַלאָן, דען דיעזע אונגעהויערע פערניכטונגס־סצענע האָט ניט ווי־לענדיג אויף איהם איין גאַנץ אַנדערען איינדרוק געמאַכט.

„יאַ, מיין הערר," האָט ער זיך אָבגערופען „דער נאוטילוס קען וווירק־ליך קעמפּפען. איך, אַלס יעגער, מוז אָבער זאָגען אַז דאָס איז קיין יאַגד, זאָנדערען אַ שלאַכטעריי."

„דאס איז א פערניכטונג פון שעדליכע טהיערע” ערוויעדערט יער קאפיטאן „מיין נאוטילוס איז קיין שלאכט־האק ניט.”

„מיר איז דעננאך מיין הארפונע פיעל ליעבער.” ענטפערט עדוארד.

„נון, יעדער האט זיין וואפען” זאגט דער קאפיטאן, ווארפענדיג אויף דעם קאנאדיער א שארפען בליק.

איך האב שוין מורא געהאט אז דיעזער געשפרעך וועט זיך ענדי־גען מיט איין אונאנגענעהמע סצענע. צום גליק זיינען מיר אלע יעצט אויפמערקזאם געווארען אויף איין אנדער זאך. א זי פון א וואלפיש איז קוים שלעפענדיג צו געשוואומען אונד געבליעבען ליעגען טויט. איהר בויך איז געוועזן דורכגעביסען פון דעם געגנערס שטארקע ציינער אונד ביי איהר ברוסט הענגט איהר טויטער יונגע, וועלכע זי איז ניט אים שטאנד געוועזן צו רעטען. קאפיטאן נעמא האט געהייסען צו פאהרען נעהענטער, צוויי מאט־ראזען זיינען אראפ געשטיגען אויף איהר קערפער אונד איך זעה מיט ער־שטוינען ווי זיי פאנגען אן צו מעלקען איהרע בריסט, אין וועלכע עס ענט־האלט אין זיך מילך פון צוויי ביז דריי טונען.

דער קאפיטאן האט מיר אנגעבאטען א טאש פון דיעזען ווארמען מילך. איך האב מיט א שוידער איהם ערקלעהרט אז עס עקעלט מיך דאפון, אבער ער פערזיכערט אז דאס מילך איז פארטרעפליך. גראדע אזוי גוט ווי פון א קוה. איך האב עס שליסליך פערזוכט אונד אויסגעפונען אז דאס איז פאלקאמען ריכטיג. פיר אונז איז דאס איין ניטצליכער פראדוקט, פון וועלכען מען וועט מאכען פוטער אונד קעז, אלס איין זעהר אנגענעהמע שפייזע פיר דעם טעגליכען געברויך.

פון דיעזען טאג אן בעמערק איך מיט גרויס זארג אז עדוארד איז אימ־מער מעהר געגען קאפיטאן נעמא אויפגעבראכט. פון דעם קאנאדיער'ס היט־ציגען כאראקטער איז אלעס צו ערווארטען, דארום האב איך בעשלאסען אויף איהם שטענדיג אכטונג צו געבען.

13־טעם קאפיטעל.

די אייז בערג.

דער נאוטילוס פאהרט ווייטער נאך זידען דורך דעם פינפציגסטען מערי־דיאן. (די ברייט פון א מערידיאן איז אונגעפעהר 69 מייל.) מיינט נעמא ווירקליך זיך צו בעגעבען ביז צום פאל ? ווייס ער דען ניט אז אלע בע־

מיהונגען אהין אריין צו דרינגען זיינען ביז יעצט געווען אומזיסט ? אויסערדעם איז דאך שוין באלד אפריל מאנאט, די צייט פון הערבסט אין דיעזע געגענדען, אונד דאן וועלען זיך אנפאנגען שטרענגע קעלטען.

דעם 14 מארץ בעמערק איך אויפ׳ן מעער שטיקער שווימענדע אייז, וועלכע ווייזען אויס ווי קלענערע פעלזען פון צוואנציג ביז פינף אונד צוואנציג פוס. דער נאוטילוס האלט זיך פעסט אויבען אויפ׳ן וואססער. עדוארד איז שוין בעקאנט מיט אזעלכע ערשיינונגען, וועלכע ער האט געזעהן אין דעם נארדליכען אייז־מעער, אבער איך אונד קאנסייל זעהן עס צום ערשטען מאהל.

וויטער נאך דרום זייט בעטראכטען מיר אין דער לופט בליטצענדע ווייסע שטרייפען. א שיין וואס דער געדיכטעסטער נעבעל קען ניט פערדעקען ; דאס שלאגט אב דער ווידער שיין פון די גרויסע אייז־פעלדער.

אין דער טהאט האבען באלד זיך אנגעפאנגען צו בעווייזען גרעסערע אייז־שטיקער, וועלכע גלענצען זאגאר אין פערשיעדענע פארבען. אייניגע פון דיעזע מאססען זיינען דורכגעוועבט מיט גרינע אדערען, אזוי ווי זיי וואלטען געווען בעגאסען מיט שוועבעל־זויערען קופער. אנדערע ווייזען אויס ווי אונגעהויערע אמעטיסט־שטיינער, וועלכע שפיעגלען זיך אב אין די ליכט שטראהלען. נאך מעהרערע שיינען מיט טויזענדע קריסטאל־פונקען אונד שטעלען פאר א מערקווירדיגע בילד ווי א גאנצע שטאדט פון מארמאר. וואס וויטער מיר קומען נאך זידען ווערען דיעזע שווימענדע אינזלען צאהלרייכער אונד גרעסער.

קאפיטאן נעמא געפינט זיך יעצט שטענדיג אויפ׳ן פלאטפארם, בעטראכטענדיג אויפמערקזאם דיעזע וויסטע געגענדען. ער בעגיעבט זיך זעהר אפט אין דאס הייזעל פון שטייערמאן, אום דעם נאוטילוס מיט א געשיקטע האנד צו פיהרען אונד אויס צו מיידען די אנשטויסונגען געגען גרעסערע שטיקער אייז, וועלכע זיינען שוין אין דיעזע געגענדען אייניגע מיילען לאנג אונד פון אכציג ביז הונדערט עללען די הויך. אפט האט עס אויסגעזעהען אז דער וועג געגען אונז איז פאלשטענדיג אבגעשלאסען. ביי׳ן זעכציגסטען מערידיאן איז שוין דאס מעער איבעראל בעדעקט מיט אייז, אבער קאפיטאן נעמא געפינט נאך אימער אירגענד וואו א שמאלען דורכגאנג אונד פאהרט דרייסט וויטער, אבוואהל ער וויים אז הינטער אונזער שיף שליסט זיך דער אייז פעסט צוזאמען אונד עס בלייבט קיין וועג צוריק צו פאהרען.

אויף דיעזען אופן שווימט דער נאוטילוס זעהר געשיקט פארביי הויכע אייז־בערג דורך אונענדליכע אייז־פעלדער אדער בעוועגליכע אינזלען. די טעמפעראטור איז שוין גאנץ ניעדריג, אבער מיר זיינען געשיצט געגען

די קעלט, געקליידעט אין פעלץ פון ראבען, אָדער ים־בערען. אין נאוטילום איז די לופט אימער רעגעלמעסיג ווארעם דורך די הייצונג פון דעם עלעקטרישען אפפאראט. אויסערדעם ווען אונזער שיף זאָהל נור ארונטער שווימען אייניגע עללען אין ים דאן שפירען מיר שוין ניט די קעלט וועלכע הערשט אויבען אין דער לופט.

צוויי מאָנאטען פריהער האָטען מיר אין דיעזע געגענדען געפונען די צייט ווען די זונן געהט גאָר ניט אונטער אונד עס איז דורכאויס טאָג; יעצט איז שוין די נאכט דריי ביז פיער שטונדען לאנג. באלד וועט אָבער דיעזע גאנצער פאָלאר־וועלט בעדעקט ווערען מיט א נאכט דונקעלהייט וואָס געדויערט גאנצע זעקס מאָנאט, ווען די זונן געהט גאָר ניט אויף. דען 15 מארץ זיינען מיר פארביי געפאָהרען די אינזלען נויא־סעטלאנד אונד זיד אָקנייא. קאפיטאן נעמא ערצעהלט מיר אז דיעזע אינזלען ווארען א מאָהל בעוואָהנט מיט מאססען פון ראבען (ים־הינד), אָבער די ענגלישע אונד אמעריקאנישע וואלפיש־יעגער האָבען זיי אזוי לאנג דאָ צושטערט אונד פערניכטעט אז עס איז פון דיעזע נוטצליכע בעשעפניסע קיין אייניציגע ניט איבער געבליעבען.

דעם 16 מארץ, אום אכט אוהר אין דער פריה, זיינען מיר פון אלע זייטען געווען ארום געשלאָססען מיט אייז; דער וועג נאָך זידען איז פאסט אין גאנצען אָבגעשפּארט; אָבער קאפּיטאן נעמא פיהרט דעם נאוטילוס וויטער, פון איין שמאָלע עפּענונג אין די אנדערע.

„אָבער וואוהין פאָהרט ער דען?“ רוף איך זיך אָב מיט ערשטוינען צו קאָנסייל'ן.

„פאָרוועטס!“ לאכט דיעזער „אָבער ווען ער וועט שוין קיין מעגליכקייט געפינען וויטער צו געהען מוז ער דאָך שליסליך אומקעהערען.“

די וואהרהייט זאָגענדיג געפעלט מיר דיעזע רייזע אוים געצייכענט. די שעהנהייטען פון די נייע פאלאר־געגענדען קענען יעדען איינעם פאָלקאָמען ענטציקען. דער אייז שטעלט זיך פאָר אין פערשיעדענע פּראכטפאָלע געשטאלטונגען אונד פאנטאסטישע סצענעס. דאָ זעהעט זיך א גאנצע העלל־גלענצענדע שטאָדט, מיט הויכע קירכען־שפּיטצען; דאָרט א געגענד וואָס איז אזוי ווי צוריסען פון איין ערד־ציטערנים. יעדע מינוט נייע אנזיכטען, א מאָהל פונקלענדיג אונטער די קרומע זונען־שטראהלען. אונד דאן ווידער בעדעקט מיט דעם נעבעל פון א שנע שטורם, עס הערט זיך אויך זעהר אָפט גאנץ פלוצלונג א געוואלדיגער דונער־קראך, ווי פון טויזענדע קאנאָנען, ווען איין אייז־בארג שטירצט צוזאמען אונד קאָכט אויף דעם מעער ביז אין זיינע טיעפסטע שיכטען.

דעם 16 מארץ האָט דענאָך איין אייז־פעלד אין גאנצען פערשפּארט

אונזער ווייטערען וועג. דער קאפּיטאן נעמא האָט דיעזע הינדערניסע דענ־
נאָך ניט געקענט אָבהאַלטען. ער האָט דעם נאוטילוס ארויף געשפּארט מיט
אזא שרעקליכע געוואַלט אויף דעם אייז אז די גאנצע פערפראָרענע מאססע
איז צו קראכט אונד צו שמעטערט געוואָרען. אויף דיעזען אופן האָט אונ־
זער שיף זיך דורכגעבראָכען א וועג, צומאָלענדיג די אייזדעק מיט זיין שווע־
רע געוויכט.

וועהרענד דיעזע טעג האָט דער ווינד פאַסט אָהן אויפהער געשטורמט.
אָפטמאָהל פלעגט א נעבעל בעדעקען די לופט אזוי געדיכט אז מיר האָבען
ניט געקענט זעהען פון ענדע נאוטילוס ביז צום אנדערען. דער שנעע האָט
געשאָטען אין געדיכט מאססען, וועלכע וואָרען אזוי האַרט אז מיר זיינען
געצוואונגען געווען זיך צו בעדיענען מיט העק אום איהם אָב צו ראמען.
די קעלט איז דאצו אויך געווען זעהר שטארק אונד אונזער שיף אין פון דרויי־
סען אין גאנצען בעדעקט געוואָרען מיט אייז.

ענדליך דעם 18 מארץ איז דער נאוטילוס געבליעבען פאָלשטענדיג איינ־
געשפּארט, אָבער ניט צווישען אייז־פעלדער ווי ביז יעצט, זאָנדערען אין
איין אונבעוועגליכקייט פון גרויסע אייז־בערג.

„די אייז־דעק !" האָט דער קאנאדיער אויסגערופען.

איך בעגרייף זעהר גוט וואָס עדוארד מיינט מיט דיעזען וואָרט.
די אייז־דעק איז אויף די שפּראך פון די זעעפאָהרער א שרעקליכע הינדער־
ניס, וועלכע עס גיעבט גאָר אין דער נאטור קיין מעגליכקייט איבער צו
שטייגען. ארום מיטאָג־צייט, אלס די זונן איז אויף אייניגע מינוטען ארויס
געקומען פון אונטער די וואָלקענס, האָט קאפּיטאן נעמא געמאכט גענוי
די אויפנאַהמע פון די הימעלס־געגענד, אונד עס בעווייזט זיך אז מיר זיינען
שוין נאָהענט צום 68טען מערידיאן, א פּונקט צו וועלכען קיין שיף האָט
נאָך ביז יעצט ניט געקענט קוממען.

ווייט אַרום אונז איז ניט צו בעמערקען אירגענד וועלכען סימן פון
פליעסענדע וואססער. געגען דעם נאוטילוס ליעגט איין אונענדליכע אייז־
פעלד, אויף וועלכען עס זיינען פאנאדער געוואָרפען ריעזענהאָפטע שטי־
קער בלאָקען. אין פערשיעדענע ערטער גלענצען די שארפע שפּיטצען פון
די אייז־בערג. ביז 2000 פוס הויך. עטוואָס ווייטער זעהען זיך גאנצע ריי־
הען פון גרויסע אייז־וועגד, וועלכע שיינען אין די זונען־שטראַהלען אזוי
ווי אונגעהויערע שפּיעגעל. איבער דיעזע פערוואָרפענע, וויסטע נאטור
שוועבט א טיעפע, טרויעריגע שטילקייט. עס הערט זיך קיין קול, קיין בע־
וועגונג, זאָגאר אונזערע אייגענע שטימען קומען ארויס ווי איינגעפראָרען.

„הערר פּראָפעסאָר" האָט עדוארד צו מיר געזאָגט „גלויבט איהר אז
אייער קאפּיטאן וועט נאָך ווייטער קענען בעווייזען זיינע מייסטער־שטיק ?"

„וואס מיינט איהר דאמיט צו זאגען, עדווארד ?"

„אז איבער די אייז־דעק וועט ער דאך ניט קענען פאהרען. טויזענד טייוועל ! די גרענעץ וואס די נאטור האט געשטעלט פיר אלע מענשען מוז דאך שליסליך איהם אויך אבהאלטען."

„דאס איז שוין ריכטיג גענוג, עדווארד ; אבער איך וואלט דענגאך וועללען וויססען וואס הינטער דיעזע אייז־דעק געפינט זיך. ווען אזא וואנד פערשטעלט דאן ווירד די נייגיעריגקייט נאך מעהר אויפגערייצט."

„גוט, וואס פערשטעהעט איהר דא ניט, העררפראפעסאר ? דארט הינטען איז נאטירליך קיין אנדער זאך ניט דא אויסער אייז, וועלכע איהר וועט דעננאך ניט אנזעהען. יעצט וועט אייער קאפיטאן נעמא מיט זיין נאו־טילוס מוזען פאהרען צוריק ; ער מעג וועלען אדער ניט."

איך מוז צוגעבען אז עדווארד איז פאלקאמען גערעכט, אונד אזוי לאנג ווי עס גיעבט ניט שיפען וואס זאלען קענען פאהרען איבער די אייז־בערג מוז מען דא בלייבען שטעהען, אויף דער נאוטילוס מיט זיינע מעכטיגע מיטלען קען זיך ווייטער ניט ריהרען ; אבער ער האט שוין יעצט אויך קיין מעגליכקייט צוריק צו פאהרען, דען דער גאנצער וועג דורך וועלכען מיר האבען זיך דורך געריססען איז יעצט נאך מעהר געפראהרען מיט א שטאר־קען, דיקען אייז. די קעלט איז אזוי גרויס אז אין די פאאר שטונדען, ביז צוויי אוהר נאכמיטאג, איז אויך דער נאוטילוס פון אלע זייטען איינגע־פראָרען געוואָרען.

דער קאפיטאן נעמא איזווירקליך געוועזען זעהר אונפאָרזיכטיג. איך בין צו דיעזער צייט געשטאנען אויפ'ן פלאפאָרם אונד זעהע ווי ער בע־טראכט גענוי די לאגע פון שיף, דאן רופט ער זיך אב צו מיר :

„גוט, העררפראפעסאר, וואס זאגט איהר דאצו ?"

„איך מיין אז מיר זיטצען פעסט, קאפיטאן."

„אונד איהר גלויבט ווירקליך אז דער נאוטילוס קען זיך פון דאנען ניט בעפרייען ?"

„זעהר שווער, קאפיטאן."

„העררפראפעסאר" האט נעמא זיך אבגערופען האלב מיט שפאט איהר זייט נאך אימער דערזעלבער ; איבעראל זעהט איהר נור הינדערניסע ! איך פערזיכער אייך אז דער נאוטילוס וועט זיך בעפרייען אונד זאגאר ווייטער פאהרען."

„נאך ווייטער, צו דרום־זייט ?" בין איך ערשטוינט געוואָרען.

„גאנץ געוויס ! ביז צום ענד־פונקט פון אונזער ערדען־באל ; ביז צום זיד־פאל ; נאך יענע אונבעקאנטע שטעלע וואו אלע מערידיאנען ענ־דיגען זיך. איהר ווייסט דאך וואס איך קען מיט מיין נאוטילוס אויף טהון."

יאָ, איך ווייס זעהר גוט אַז דיעזער מערקווירדיגער מאַן איז דרייסט אונד ענטשלאָסען, זאָגאַר ריזיקאַליש; אָבער איבער שטייגען אַזעלכע הינ־דערניסע אונד פאָהרען צום זיד־פּאָל קומט ביי מיר אויס אַ וואהנזיניגער געדאַנקען. איך ווייס אַז די גרעסטע זעע־פאָהרער אין דעם נאָרדליכען אייז־מעער האָבען נאָך ביז יעצט ניט געקענט צוקומען צו יענעם ענד־פּונקט פון דער וועלט, צום נאָרד־פּאָל, פיעלע האָבען מיט זייער לעבען בעצאָהלט אונד זיינען ניט אים שטאַנד געוועזען זייער וואונש אויס צו פיהרען. אָבער דער זידליכער אייז־מעער איז נאָך פירכטערליכער אונד אויף דיעזע זייט צו עררייכען דעם פּאָל האָט נאָך ביז יעצט קיין מענש זאָגאַר ניט געטראַכט.

מיר פאַלט יעצט איין אין זינען צו פרעגען דעם קאַפּיטאַן אויב ער האָט שוין דיעזען פּאָל פיעלייכט איין מאָהל בעזוכט.

„ניין, מיין הערר האָט ער דארויף געענטפערט „איך בין מיט מיין נאָר־טילוס זאָגאַר אַזוי וויט ווי דיעזע שטעלע נאָך ניט געקומען, אָבער מיר וועלען יעצט פאָהרען וויטער אונד דעם זיד־פּאָל צוזאַמען ענטדעקען.״

„מיט מיין בעסטען פערגניגען, קאַפּיטאַן״ האָב איך האַלב לאַכענדיג געזאָגט „פאָרוועררטס אַלזאָ! פיר אונז גיעבט עס קיינע הינדערניסע! לאָמיר צו ברעכען דיעזע אייז־בערג, אָדער אריבער פליהען אריבער זיי!״

„איבער זיי, הערר פּראָפעסאָר? איהר מיינט פיעלייכט צו זאָגען אונ־טער זיי?״

יעצט בעגרייף איך וואָס דער קאַפּיטאַן מיינט מיט זיינע ווערטער. זיין וואונדערבאַרע שיף זאָהל איהם דיענען אויך דיעזען איבערמענשליכען פּלאַן אויס צו פיהרען.

„איך זעה אַז מיר פאַנגען זיך אָן צו פערשטעהען, הערר פּראָפעסאָר,״ האָט נעמאָ געזאָגט מיט אַ שמייכעל „דעם נאָוטילוס וועט זיין לייכט צו בעווייזען אַזאַ זאַך וואָס קיין אַנדער שיף וואָלט דאָס ניט קענען. אויב דער זיד־פּאָל איז ארום געריגעלט מיט טרוקענע לאַנד וועלען מיר זיך דאָרט אָבשטעלען; זאָהל אָבער דאַגעגען דאָרט זיין אַ פרייער מעער קענען מיר ביז צום ענדע וועלט קומען.״

„דאָס איז גאַנץ ריכטיג!״ האָב איך מיט פערגניגען אויסגערופען, וועיל דיעזער פּלאַן איז מיר זעהר געפעלען געוואָרען „ווען דאָ אויבען פערשטע־לען אונז די אייז־בערג, איז דאָך דער וואַססער אונטען גאַנץ פריי, דען וואָס טיעפער אין מעער איז די טעמפּעראַטור ווארעמער. ווי פיעל איך געדענק ערקלעהרט די נאַטור וויסענשאַפט, אַז יעדע שטיק אייז זיצט נור דריי טהיילען טיעף אין וואַססער אונד דער פיערטער טהייל שווימט פון אויבען.״

„גאַנץ ריכטיג, הערר פּראָפעסאָר. דיעזע אייז־בערג אַלזאָ וואָס זיינען

ניט העכער ווי הונדערט עלען, גרייכען אונטען אין ים נור ביז דריי הונ־דערט עלען. אונד אזא טיעפקייט האט דאך פיר דעם נאוטילוס ווירקליך קיין שום ווערטה. אויסערדעם זיינען מיר דארט פאלשטענדיג געשיצט געגען די שרעקליכע קעלטען וואס הערשען דא אויבען."

„ריכטיג, זעהר ריכטיג מיין הערר!" האב איך לעבהאפט איינגע־שטימט.

„די איינציגע שוועריגקייט בעשטעהעט נור אין דעם" האט דער קא־פיטאן געזאגט טראכטענדיג „אז מיר וועלען מעהרערע טעג ניט קענען ארויס קומען איבער'ן וואססער, אום פרישע לופט צו שעפען."

„דאס איז אלעס? אבער מיר קענען דאך אנפילען די בעהעלטער פון נאוטילוס מיט לופט אונד זיך דאמיט פערזארגען אויף א לענגערע צייט.

„א גוטער פלאן!" האט נעמא געלאכט. „אבער איך וויל אייך ער־קלעהרען אלע מיינע איינווענדונגען, אום איהר זאלט נאכהער מיך ניט בעשולדיגען אז איך האב צו פיעל ריזיקירט. שטעלט אייך פאר, אז דער ים זאהל זיין בעדעקט מיט אייז ביז צום זיד־פאל, וועלען מיר דאך א גאנץ לאנגע צייט קיין פרישע לופט ניט קענען בעקומען."

„זעהר גוט, קאפיטאן; אבער דער נאוטילוס וועט שוין געפינען א שטעלע וואו עס וועט מעגליך זיין דעם אייז דורך צו ברעכען. איבריגענס האב איך אייך נאך עטוואס צו ערקלעהרען; די וויסענשאפטליכע פאר־שונגען אויף דעם נארדליכען אייז־מעער בעווייזען, אז דער מיטעלפונקט פון די קעלטען געפינט זיך אויף א געוויסען מערידיאן נעהענטער; ווען מען זאהל קענען דארט דורכדרינגען די אייז־בערג וואלט מען גאנץ נאהענט בײ'ן פאל קומען אין א פיעל ווארעמערע געגענד. דערזעלבער פאל עקסיס־טירט געוויס אויך אין דיעזען אייז־מעער, אונד איך בין גאנץ זיכער אז הינטער די אייז־בערג וועלען מיר ארויס קומען אויף א פרייען מעער, אדער פיעלייכט צו איין אונבעוואוסטע שטיק טרוקענע לאנד."

„דאס גלויב איך אויך, הערר אראנאקס" האט דער קאפיטאן געענט־פערט „נור איין זאך וואונדערט מיר, אז איהר האט אזוי שנעל געענדערט אייער מיינונג. פריהער זייט איהר געווען מיט אלע איינווענדונגען געגען מיין פראיעקט אונד יעצט רעדט איהר מיך אליין צו דאס צו טהון."

איך בין ווירקליך יעצט געווארען העכסט בעגייסטערט פיר דיעזען פלאן נאך מעהר ווי קאפיטאן נעמא אליין, אונד איך ערווארט מיט אונגע־דולד ווען אונזער וייטערע רייזע וועט זיך שוין אנפאנגען.

דער קאפיטאן האט אונטערדעסען מעהר קיין אויגענבליק צייט ניט פערלארען. אויף זיין סיגנאל איז ארויס געקומען דער שיף'ס לייטענאנט אונד זיי האבעןביידע א קורצע צייט זיך דורך גערעדט אויף זייער אונפער־

שטענדליכע שפראך. אויף דעם לייטענאנט'ס געזיכט איז דאביי קיין ציי־כען פון איבערראשונג ניט געווען צו בעמערקען, וואהרשיינליך האט ער שוין פארדעם דארויף גערעכענט, אדער ער ווער איבערצייגט אז דאס איז מעגליך אוים צו פיהרען.

אלס איך האב קאנסייל'ן ערקלעהרט דיעזען פלאן, איז ער געבליעבען גאנץ קאלטבליטיג. „וואו דער הערר געהט, דאהין געה איך אויך" האט דער גוטער יונג ערקלעהרט. עדווארד איז אבער געווארען זעהר בייז, זאגענדיג אז מיר זיינען אלע משוגע, אונד דאמיט איז ער האסטיג אוועק אין זיין קאיוטע.

אונטערדעסען האבען מיר שוין אנגעפאנגען די פארבערייטונגען צו די ווייטערע רייזע. די מעכטיגע פומפען פון נאוטילוס האבען אנגעפיהלט די בעהעלטער מיט געדיכטע צוזאמען געפרעסטע לופט. ארום פיער אוהר האט מיר דער קאפיטאן אנגעזאגט אז באלד וועלען די פלאטען געשלאסען ווערען. איך ווארף דאס לעצטע בליק אויף די ארומיגע אייז־לאנדשאפטען. דאס וועטער איז גראדע יעצט גאנץ העלל, די לופט ריין, די קעלט שטרענג; אבער דער ווינד האט זיך געלייגט, דארום איז מעגליך דיעזע טעמפעראטור צו ערטראגען.

צעהן מאן האבען ארום דעם נאוטילוס אויסגעהאקט דעם אייז, וועל־כער ווער נאך ניט זעהר דיק, אונד דארום האבען זיי שנעל גענוג דאס שיף בעפרייט, אונד זי איז דאן ארונטער אין די טיעפנים פון מעער. איך האב מיט קאנסייל'ן זיך געזעצט ביי די פענסטער פון זאלאן אונד מיר בעטראכ־טען די אונטערשטע שיכטען פון די אייז־בערג. אין שיף איז געווארען פיעל ווארעמער אונד דער מאנאמעטער בעוועגט זיך, צייגענדיג ווי טיעף מיר פאהרען ארונטער.

ריכטיג ווי דער קאפיטאן האט ערקלעהרט זיינען מיר ביי א דריי הונ־דערט עללען אין וואססער שוין געשוואומען אונטער די אייז־בערג, אבער דאס שיף איז אראפ געשטויגען נאך טיעפער ביז אכט הונדערט עללען. וואס ווייטער איז די טעמפעראטור פון וואססער מיט א גראד אדער צוויי ווארעמער אונד די געהייצטע לופט אין נאוטילוס איז זעהר אנגענעהם. אונזער שיף מאכט אלע בעוועגונגען ריכטיג אונד פינקטליך.

„דער הערר קען זיין זיכער אז מיר וועלען צו אונזער ציעל קומען." רופט זיך אב קאנסייל.

„איך רעכען עס געוויס" האב איך געענטפערט מיט א פאלשטענדיגע איבערצייגונג.

דער נאוטילוס פאהרט גראדע נאך די ריכטונג פון זיד־פאל, מיט א שנעליגקייט פון 24 מייל אין א שטונדע, זא דאס פון דאנען ביז צום

90טען מערידיאן קענען מיר אויף דיזען אופן קומען אין פערלויף פון אונגעפעהר 40 שטונדען.

די נייע אינטערעסאנטע לאגע פון די יעצטיגע רייזע האט אונז גע־האלטען ביי'ן פענסטער ביז א שטיק אין דער נאכט. די וואססערען ארום אונז זיינען שטארק בעלויכטעט מיט דעם עלעקטרישען שיין פון נאו־טילוס, אבער עס איז אין זיי איבעראל לעער. אין דיזע איינגעשלאסענע וואססערען געפינען זיך קיין פיש ניט. עס קען זעהר מעגליך זיין אז דארט נעהענטער צום פאל וועט דאס מעער ווידער בעלעבט ווערען. מיר שפיע־רען פון די ציטערענדע בעוועגונגען אז דער נאוטילוס פאהרט יעצט נאך שנעללער.

ארום צוויי אוהר נאך האלבע נאכט האב איך זיך הינגעלעגט שלא־פען. קאנסייל איז אויך אוועק אין זיין קאיוטע. דער קאפיטאן געפינט זיך וואהרשיינליך אין דעם שטייערמאן'ס הייזעל, אום אכטונג צו געבען אויף די פיהרונג פון שיף, ווי ער טהוט עס אימער ביי בעזונדערע צופאלען.

אויף מארגען גאנץ פריה, דעם 19טען מערץ, האב איך ווידער זיך געזעצט ביי'ן פענסטער פון זאלאן. איך בעמערק אז דער נאוטילוס פאהרט יעצט ניט אזוי שנעל ווי נעכטען, אבער ער שטייגט לאנגזאם אונד פאר־זיכטיג אימער העכער. מיין אויפרעגונג ווירד אויף יעדע מינוט גרעסער. וועלען מיר ווירקליך ארויס קומען פון אונטער די אייז־בערג אונד געפינען א פרייען מעער ארום די פאל־געגענדען ?

ניין, איך הער ווי דער נאוטילוס איז שטארק ערציטערט געווארען אונד מוז צוריק אראפ ניעדריגער. דער קלאפ מיט וועלכען אונזער שיף האט זיך אויבען אנגעשטויסען בעווייזט מיר אז דער אייז איז דארט זעהר גראב. מיר געפינען זיך יעצט אין א טיעפענים פון טויזענר פוס. איבער אונז איז אלזא דער אייז דריי טויזענד פוס דיק, דאס הייסט נאך דיקער ווי דעריע־ניגער פון וועלכען מיר זיינען אבגעפאהרען.

אין פערלויף פון דיזען טאג האט דער נאוטילוס אייניגע מאהל פרו־בירט זיך אן שטויסען צום אייז. איך געפין אפט אז די גרעב פון אייז איז ביז צוועלף הונדערט עללען, דאס הייסט צוויי מאהל אזוי פיעל ווי פריהער. ביז צום אבענד בעמערק איך קיין פערענדערונג אין דיזער הינזיכט.

עס וואר שוין דאמאלס אכט אוהר. ביי א געוועהנליכע צייט וואלט מען שוין געדארפט מיט פיער שטונדען פריהער די לופט אין שיף אב־פרישען. דעננאך לייד איך ניט זעהר פיעל פון דיזע טעמפעראטור, אבוואהל מיט די פרישע לופט פון די בעהעלטער האבען מיר זיך נאך ניט בענוצט.

די פאלגענדע נאכט האב איך געשלאפען זעהר אונרוהיג. מורא אונד האפנונג לאזען מיך ניט ליעגען. אייניגע מאהל בין איך אויף געשטאנען,

הערענדיג ווי דער נאוטילוס שטויסט זיך אָן אויבען צום אייז, וועלכער איז שוין יעצט איבער אונז נור ביי פיער הונדערט עללען דיק.

ענדליך ארום דריי אוהר פארטאָג בעמערק איך אז מיר זיינען פון איבער'ן וואססער געשיידען נור מיט איין אייז־דעק פון הונדערט פונפציג עללען. איך לאָז מיינע בליקען ניט אראָפּ פון מאנאמעטער, זעהענדיג מיט פרייד אז מיר קומען מיט יעדע מייל אימער העכער ביז צו די אויבערפלאַכ־קייט פון מעער.

ענדליך אום זעקס אוהר אין דער פריה האָט די טהיר פון זאלאָן זיך געעפפענט אונד דער קאַפּיטאַן איז אריין געקומען.

„דאָס מעער איז פריי, הערר פּראָפעסאָר!" האָט ער אויס געשפּראָכען.

14־טעם קאַפּיטעל.

דער זיד־פּאָל.

איך בין אַרויס געשפּרונגען אויפ'ן פּלאַטפאָרם. יא, איבעראַל איז דאָס וואססער פריי. נור איינצעלנע שטיקלאך אייז שווימען ארום פון וויטען. הינטער אונז, געגען אונז, אויף די גאַנצע אויבערפלאַכקייט פון מעער, זעהען זיך אַ מענגע פויגלאך אין דער לופט אונד מאססען פיש שווימען אַרום אין די וואססערען, וועלכע זיינען ערטער ווייז טיעף־בלוי, אָדער גראָז־גרין. מען קען זאָגען אַז דאָ איז איבעראַל פריהלינג הינטער די אייז־בערג, פון וועלכע מיר זעהען יעצט גאַנץ וויט נור אונדייטליכע מאססען.

„זיינען מיר ביי'ן פּאָל?" פרעג איך דעם קאַפּיטאַן אין גרויס אויפ־רעגונג.

„איך וייס ניט. מיטאָג וועלען מיר מאַכען די זונען־אויפנאַהמע, אום דאָס ריכטיג צו וויססען."

„אָבער וועט זיך היינט די זונן בעווייזען?" פרעג איך בעטראַכטענדיג דעם גרוי פערוואָלקענטען הימעל.

„ווען זי זאָהל נור אויף אַ ווײלע קומען צום פאַרשיין דאַן איז עס גענוג."

צעהן מייל ווייטער פון נאוטילוס, נאָך דרום־זייט, זעהט זיך אַ קליינער אינזעל, ביז צוויי הונדערט עללען הויך. אונזער שיף פאָהרט דירעקט צו איהם, אָבער זעהר פאָרזיכטיג, דען עס קען דאָך מעגליך זיין אז דאָ אונ־טער'ן וואססער געפינען זיך פערבאָרגען שאַרפע פעלזען.

א שטונדע שפעטער זיינען מיר צו דיעזען אינזעל אָנגעקומען, אונד אין פערלויף פון די נעקסטע צוויי שטונדען האָבען מיר בעוויעזען צו פאָהרען רונד ארום איהם. ער איז אין גאַנצען גרויס נור פון פיער ביז פינף מייל, אונד איז ביי איין זייט אָבגעטהיילט פון לאַנד נור מיט א שמאָלען קאַנאַל. דיעזעס טרוקענע לאַנד שיינט צו זיין זעהר גרויס, פון וועלכע מיר וויסען נאַטירליך פאָרלויפיג די גרענעצען ניט. מיר זעהען יעצט מיט די אויגען ווי ריכטיג דער געלעהרטער אמעריקאַנער מאָרי האָט ערקלעהרט, אז צווישען דעם זיד־פּאָל אונד דעם זעכציגטען מערידיאַן טרייבען זיך ארום אַזעלכע אייז־בלאָקען וואָס קענען זיך ניט בילדען אין מיטען ים, זאָנדערען ביי די ברעגעס פון דער יבשה, דארום איז ער געקומען צו דער איבערצייגונג אז היגטער די אייז־בערג געפינט זיך איין אונבעוואוסטע שטיק וועלט.

דער גאַוטילוס איז געבליעבען שטעהען אונגעפעהר א האַלב מייל פון דאָס לאַנד, ווייל דאָ איז דער ברעג זעהר פלאַך. מען האָט אראָפּ געלאָזען א שיפעל אין וועלכען דער קאַפּיטאַן איז אריין געשטויגען, מיט נעהמענדיג זיינע אינסטרומענטען אום די זאָנען־אויפנאַהמע צו מאַכען. איך אונד קאָנסייל, מיט צוויי מאַטראָזען האָבען זיך אויך אריין געזעצט, עס וואר צעהן אוהר פארמיטאָג. דעם קאַנאַדיער האָב איך ניט געזעהען אויפ'ן פאָרדעק; איהם איז וואהרשיינליך ניט זעהר אנגענעהם צו בעטראַכטען דאָס לאַנד ביי'ן זיד־פּאָל.

אייניגע קלעפּ מיט'ן רודער האָבען דאָס שיפעל געבראַכט צום ברעג. קאָנסייל האָט געוואָלט ארויס שפּרינגען אָבער איך האָב איהם צוריק געהאַלטען.

„קאַפּיטאַן" האָב איך צו נעמא געזאָגט „אייך געהערט די עהרע צו ערשט דיעזעס לאַנד צו בעטרעטען."

„יא, מיין הערר" האָט דער קאַפּיטאַן זיך אָבגערופען „דאָס לאַנד פון זיד־פּאָל, וואו קיין מענשליכעס וועזען איז נאָך ביז יעצט ניט ערשיענען."

מיט דיעזע ווערטער איז ער שנעל ארויס געשפּרונגען אויפ'ן זאַמד; אונד אויף זיין געזיכט איז געווען צו בעמערקען ווי טיעף גערירט ער איז, בעטראַכטענדיג מיט גליהענדע בליקען דיעזען אונבעקאַנטען באָדען, וועלכען ער האָט יעצט ענטדעקט. איך אונד קאָנסייל האָבען דעם קאַפּיטאַן נאָכגעפאָלגט, וועהרענד די צוויי מאַטראָזען זיינען געבליעבען אין שיפעל.

דער באָדען, ווי וויט מען קען איהם יעצט בעטראַכטען, האָט איבעראַל א רויטהליכען גרונד, גראַדע אזוי ווי ער וואָלט געווען בעדעקט מיט צושטויסענע ציעגעל. שלאַקען, בימשטיינער אונד נאָך אַזעלכע געגענשטענדען, וואָס בעדעקען דאָ די ערד, בעווייזען אז אירגענד וואו אויף דיעזען לאַנד געפינט זיך א וואולקאַן, וועלכער מוז נאָך יעצט אויך שפּייען מיט

פייער, דען עס הערט זיך איבעראל א שטארקער שוועבעל־גערוך. דאך, שטעהענדיג אויף א העכערען אָרט, האב איך אין א קרייז פון אייניגע מייד לען ארום אזא קראטער ניט געקענט בעמערקען.

די פרוכטבארקייט פון דיעזע געגענד איז זעהר ארעם. אויף די נאקעטע, שווארצע פעלזען געפינען זיך נור אייניגע מאָגערע פפלאנצען, פון די־ יעניגע זאָרטען וואס וואקסען אין דער וויסטענים, דער ברעג איז איבעראל בעזעצט מיט מאָללוסקען, קליינע מושעלען אונד מיט גאנצע מיריאדען פון די ציערליכע פליעגעלאך, וואס זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאָמען קליאָם, די ליעבלינגם־שפייז פון דעם וואלפיש, וועלכע ער פערשלינגט א גאנצע וועלט מיט איין מאָהל. דיעזע רייצענדע בעשעפניסע בעלעבען אי־ בעראל די פרייע ברעג־וואססערען.

דאגעגען איז אָבער די לופט געוועזען זעהר רייך בעלעבט ; פויגלאך פון פערשיעדענע גאטונגען פליעהען אונד פלאטערען דאָ טויזענדוויז, אנ־ דערע בעדעקען געדיכט די ארומיגע פעלזען, קוקען אויף אונז גאָר אָהן שרעק אונד דרענגען זיך זאָגאר נאָהענט צו אונז, עס ווארען צווישען זיי פון דעם זאָרט פינגווינגען, וועלכע זיינען אין וואסער פלינק אונד בעוועג־ ליך ווי די פישען, אָבער אויף דער טריקענעס קענען זיי זיך קוים ריהרען. ווייטער בעמערק איך ווייסע שטראנדליופער ; רוספארביגע אלבאטראָסען, וועלכע בעזיטצען פליעגעלאך ביז פיער עללען די לענג אונד ריעזען־גרוייסע שטורם־פויגלאך, בלוי אונד ווייס, מיט ברוינע פליעגלען. דער קערפער פון דיעזע לעצטע איז אזוי דיק מיט עהל אז די איינוואָהנער פון פאראָרער אינזלען, וואו עס געפינען זיך אויך אזעלכע פויגלאך, שטעקען נור אריין אין זיי א קנויט אונד בענוטצען דאן דעם געטויטען פויגעל גראדע ווי א לאָמפ.

דער טהוי האָט ביז יעצט זיך ניט אויפגעהויבען, אָבוואָהל עס וואר שוין עלף אוהר פארמיטאג. איך בין דאפון זעהר בעאונרוהיגט, דען זאָנסט, אויב די זונן זאָהל גראדע אום צוועלף זיך ניט בעווייזען, איז ניט מעגליך צו וויססען אויב מיר זיינען ווירקליך אָנגעקומען צום ריכטיגען פונקט פון זיד־פּאָל.

אלס מיר זיינען צום קאפיטאן נעמא צוריק געקומען איז ער געשטאַ־ נען אָנגעלעהנט צו א פעלזען־בלאָק אונד זיין בליק וואר געריכטעט צום הימעל. עס איז אויף זיין געזיכט צו בעמערקען אז ער איז בייז, אונגעדול־ דיג, אָבער אין דיעזען פאל איז איהם ניט מעגליך עטוואס אויף צו טהון ; געגען די זונן קען ער זיך ניט געבען אזא ראטה ווי געגען דעם מעער.

ענדליך איז אויך מיטאָג געקומען אונד די זונן האָט זיך ניט בעוויע־ זען. הינטער דעם געדיכטען נעבעל־פאָהרהאנג איז זאָגאר ניט מעגליך גע־

וועז צו דערקענען די שטעלע וואו זי געפינט זיך יעצט. באלד האָט עס שטאַרק אנגעפאנגען צו שנעען.

„אויף מאָרגען" האָט דער קאַפּיטאַן נעמא זיך אָבגערופען אונד באלד זיינען מיר צוריק צום נאוטילוס אָבגעפאָהרען.

וועהרענד די צייט פון אונזער אָבוועזענהייט האָט מען פון נאוטילוס אויסגעשטעלט די נעטצען אונד איך בעטראַכט מיט פיעל אינטערעס די געפאנגענע פישען. אין דיעזע פּאָלאַר־וואַססערען געפינען זיך מאַססען פון פערשיעדענע זאָרטען וואונדער־פישען וואָס קומען אראָפּ אהער פון די העכערע וועלט געגענדען, וואו זיי זיינען וועניגער זיכער ווי אין דיעזע איינזאַמע מעערען, אָבוואָהל דאָ פאַלען זיי אויך אריין אין די שאַרפע ציינער פון די מעער־שוויינען אונד ראבבען.

דער שנעע־שטורם איז זעהר שטאַרק געוואָרען, זאָ דאָס אויפ׳ן פאָרדעק איז ניט מעגליך געווען צו פערבלייבען. זיטצענדיג אין זאַלאָן בײ׳ן שרייבען הער איך דעם געשריי פון די שטורם־פויגלען אונד אלבאטראָסען, וועלכע לעבען אָב מיט דעם גרעסטען פערגניגען ביי אזא שלעכטען וועטער. דער נאוטילוס פאָהרט אונטערדעסען ווייטער נאָך זידען, וועהרענד די געגענד איז האלב בעלויכטען פון די זונן, וועלכע שטעהט דאָ אין דיעזע יאָהרעס צייט נור בײ׳ן ברעג הימעל.

אויף מאָרגען, דעם 20טען מאַרץ האָט דער שנעע אויף געהערט, דאַפיר איז אָבער שטרענג קאַלט געוואָרען. דער נעבעל שטייגט אויף אונד דארום קען איך האָפּען אז היינט וועט אונז מעגליך זיין די זונען־אויפנאהמע צו מאַכען.

דער קאַפּיטאַן איז נאָך ניט ערשיענען, דארום האָב איך אונד קאָנסייל זיך אריין געזעצט אין שיפעל אונד צו געפאָהרען צום לאַנד. אויך אין דיעזע געגענדען איז דער באָדען בעדעקט מיט די וואולקאנישע באזאלאטשטיינער, אָבוואָהל עס איז אויך דאָ קיין קראַטער ניט צו זעהען. אויסער די מאַסען פויגלאָך געפינען זיך די אונגעהויער גרויסע צאָהלען פון מעערזויגעטהיערען, וועלכע קוקען אויף אונז מיט זאנפטע בליקען. מיר זעהען צווישען זיי ראבבען (ים־הינד) פון פערשיעדענע זאָרטען, א טהייל פון זיי ליעגען אויסגעשטרעקט אויף דער ערד ; פיעלע אנדערע טרייבען זיך ארום אויף די שווימענדע שטיקער אייז ; איינינגע קומען ארויס פון מעער, אנדערע שפּרינגען אריין אין וואַססער. זיי ענטלויפען אויך פון אונז ניט ווען מיר קומען נעהענטער אונד עס איז דייטליך צו זעהען אז זיי ווייסען נאָך גאָר ניט וואָס פיר א געפעהרליכער בעשעפּניס דער מענש איז.

„עס איז [illegible] גוט וואָס עדוואַרד איז מיט אונז אהער ניט געקומען"

רופט זיך אב קאָנסייל „אזא ליידענשאפטליכער יעגער ווי ער וואָלט דיע־זע אלע ראבבען באלד פערטיג געמאכט."

„אלע, איז צופיעל געזאָגט" האָב איך ערוויעדערט לאכענדיג „אָבער עס איז קיין צווייפעל ניט אז אונזער פריינד, דער קאנאדיער, וואָלט איי־ניגע פון דיעזע פראכט־טהיערע געוואָלט הארפונירען, אונד דאָס וואָלט דעם קאפיטאן נעמא זעהר אונאנגענעהם געווען, דען ער איז שטארק ניט צו־פריעדען אז מען זאָהל אָהן א נוטצען פערגיעסען דאָס בלוט פון אונשול־דיגע בעשעפּניסע."

אונד ער האָט פאָלקאָמען רעכט; אָבער וויל דער הערר מיר זאָגען ווי רופט מען אייגענטליך דיעזע טהיערע? —"

„דאָס זיינען ראָבען אונד וואלראָססען, אונד מיר וועלען וואהרשיינ־ליך יעצט האָבען א גוטע געלעגענהייט זיי גענויער צו בעטראכטען. לאָמיר נור געהען וויטער!"

עס וואר אכט אוהר אין דער פריה, מיר האָבען נאָך אלזאָ פיער שטונ־דען צייט ביז מיטאָג. פון דאנען האָבען מיר זיך בעגעבען צו א גרויסען נאטירליכען האפען, וועלכער איז ארומגערינגעלט מיט הויכע גראניט שטיי־נער. דאָ איז די גאנצע לאנדשאפט אונד די ארומיגע אייז־בלאָקען נאָך מעהר אונד געדיכטער בעדעקט מיט די מעער זויגעטהיערען, אונד ניט ווילענ־דיג זוכען מיינע בליקען דעם פאבעלהאפטען פאסטוך פראָטעוס, וועלכער פיטערט די סטאדעס פון דעם מעער־גאָט נעפטון, ווי די אלטע גריעכען פלעגען זיך איינרעדען.

עס ווארען איבערהויפט צווישען זיי ראָבבען, געטהיילט אין פערשיע־דענע גרופּפען אונד בעזונדערע פאמיליעס, ביי וועלכע דער ע ר בעוואכט די האלב־ערוואקסענע יונגע, וועלכע קייקלען זיך ארום שפּיעלענדיג, וועה־רענד די ז י איז בעשעפטיגט די קלענערע אָנצוזויגען. זייערע בעוועגונגען אויף דער ערד זיינען שווער אונד אונבעהאָלפען, אָבער אין וואססער שווי־מען זיי פּאָרטרעפליך. מערקווירדיג איז צו בעטראכטען דעם אויסדרוק פון זייערע סאמעט־שווארצע, ריינע אויגען, וועלכע זיינען אזוי שעהן אונד מילד, גראדע ווי ביי די שעהנסטע פרויענצימער.

איך האָב דאביי קאָנסייל'ן ערקלעהרט, אז ביי דיעזע ברואים איז דאָס געהירען ענטוויקעלט מעהר ווי ביי אלע אנדערע טהיערען פון דער וועלט, גראדע אזוי שטארק ווי ביי'ן מענשען; דארום זיינען די ראָבבען אויך פעהיג אויף א געוויסען אופן ערצויגען צו ווערען. זיי געוואָהנען זיך זעהר לייכט צו צום מענשען אונד בעווייזען אין אלע היגזיכטען זעהר פיעל פערשטאנד.

אויסער דיעזע ראָבבען בעמערק איך צווישען זיי אנדערע ים־טהיע־

רע, נעמליך: די זעע־עלעפאנטען, מיט זייער קורצען, בעוועגליכען שנויץ. די גרעסערע זארטען פון זיי, זיינען העכער ווי צעהן עללען לאנג אונד זעהר דיק. זיי האבען זיך אויך פון ארט ניט גערירט אלס מיר זיינען נעהענטער צו געקומען.

„זיינען דיעזע טהיערע געפעהרליך?" פרעגט קאנסייל ביי מיר.

„ניין, מען דארף זיי נור ניט אנגרייפען. ווען א ראבבע פערטהיידיגט זיינע יונגע דאן ערשט בעווייזט ער א פירכטערליכען וואוטה, אונד ביי אזא צופאל טרעפט ניט זעלטען אז ער צוברעכט פישער־שיפעל אויף ברעקלאך."

צוויי מייל וויטער זיינען מיר געקומען צו א קלייגעם בערגעל, ביי'ן דרום־זייט פון האפפען, וועלכער פאלט אראפ פאסט ווי א וואנד אין מעער. הינטער דיעזען בערגעל הערען מיר א געוואלטיגען ברילען, אזוי ווי פון גאנצע סטאדע גרויסע בהמות.

„זעהר שעהן, א קאנצערט פון אקסען!" לאכט קאנסייל.

„ניין" האב איך ערוויעדערט „דאס זיינען וואלל־ראססען, אונד זיי שרייען אזוי אין דער צייט ווען זיי קעמפפען, אדער ווען זיי שפיעלען זיך."

אין דער העכסטער נייגיערינקייט האבען מיר זעהר שנעל אנגעפאנ־גען אריבער צו שטייגען דעם פעלזען־בערגעל, זעהר אפט זיך אויסגליט־צענדיג אויף די גלאטע שטיינער, נור קאנסייל איז געווען עטוואס געשיק־טער אויף די פיס, אונד מיט זיין הילפע האבען מיר ענדליך ארויף געקלעט־טערט אויף די העכערע טהייל פון בערגעל, פון וועלכען מיר האבען גע־האט די מעגליכקייט צו בעטראכטען א ווייטען, פלאכען טהאל, פאלשטענ־דיג בעדעקט מיט וואל־ראססען. די טהיערע שפיעלען זיך יעצט לוסטיג ארום־שפרינגענדיג אונד שטויסען דאביי אויס געשרייען פון פערגניגען.

די וואלל־ראססען זיינען אין בילדונג פון זייער קערפער פאסט גלייך צו די ראבען, נור מיט דעם אונטערשיעד אז די ערשטע בעזיטצען צייגער פון גדיגענעם, גאנץ גלאטען עלפענביין, וועלכע זיינען פיעל שטארקער ווי דיעניגע פון העלפאנט, אונד דאצו ווערען זיי ניט אזוי לייכט געלב; דארום זיינען אויך די וואלראסס־ציינער איין זעהר טהייערער געגענ־שטאנד אין האנדעל; אונד איבער דיעזע אורזאכע ווערען זיי פון די יע־גער אזוי גרויזאם און אונזיניג פערפאלגט אז אין פערלויף פון א קורצע צייט וועלען זיי געווים אין גאנצען אויסגעראטעט ווערען. די וואלל־ראססען זיינען אין די פיעל־בעזוכטע נארדליכע גענענדען זעהר שרעקענדיג, אונד ווען עס קומט זיי אויס אירגענד וואו זיך הינצולעגען רוהען, שטעלע זיי אויף ווייט ארום וואכען, וועלכע זאלען אין א מאמענט פון א געפאהר גע־בען פאראויס צו וויסען. דא אבער, וואו זייערע גרויזאמע פערפאלגער, דער

מענש, האָט זיך נאָך ניט בעוויעזען, זיינען די טהיערע גאַנץ רוהיג אונד צוטרוייליך, זאָ דאָס מיר האָבען געקענט אַ לאַנגע צייט שטעהען נאָהענט נעבען זיי אונד גענוי בעטראַכטען.

אונטערדעסען איז שוין עלף אוהר געוואָרען. איך גלויב אז היינט וועט אויך ניט מעגליך זיין דעם שטאַנד פון די זונן אין דער צייט אויפצונעהמען, דען גראַדע אין דער נאָרד געגענד ביי'ן ברעג הימעל זיינען אָנגעטהורמט צוריססענע שטיקער וואָלקען; דעננאָך בעגיעב איך זיך אויף דעם וועג צוריק, דען יעדענפאַלס, אויב מען זאָהל יאָ קענען די אויפנאַהמע מאַכען, וויל איך זיין דאַביי. אום האַלב צוועלף זיינען מיר אָנגעקומען צו די זעלבע שטעלע וואו מיר האָבען געלאַנדעט. די שיפעל וועלכע איז דאָן צוריק געפאָהרען, האָט גראַד יעצט געבראַכט דעם קאַפּיטאַן. איך געפין איהם שטעהענדיג ביי אַ באַזאַלט־פעלזען מיט זיינע אינסטרומענטען, די בליקען געריכטעט נאָך יענעם הימעלס־פונקט וואו די זונן דאַרף זיך באַלד בעוויייזען. איך האָב זיך אויך געשטעלט נעבען איהם, שטיל וואַרטענדיג. די מיטאָגס־שטונדע איז שוין גאַנץ נאָהענט, אָבער גראַדע ווי נעכטען פערהינדערען די וואָלקענס אונזערע בעאָבאַכטונגען צו מאַכען.

די זאַך איז פיר אונז אויף דיעזען אופן זעהר שלים. אויב מיר זאָלען מאָרגען אויך ניט האָבען די מעגליכקייט דאָס צו טהון, דאַן איז שוין דאַרויף מעהר ניט דאָ וואָס צו רעכענען. אין דיעזע געגענדען פאַנגט זיך אָן די זעקס מאָנאַטען לאַנגע פּאָלאַר נאַכט פון 22טען מאַרץ, מאָרגען אַלזאָ וועט די זונן מיט איהרע לעצטע שטראַהלען בעשיינען דעם נאָרדליכען בּרעג הימעל אונד דאַן געהט זי אונטער, אום אין פערלויף פון אַ האַלב יאָהר זיך ניט צו בעווייזען. איך האָב דאָס אַלעס יעצט אויך דעם קאַפּיטאַן נעמאָ ערקלעהרט.

„איהר האָט רעכט, הערר אַראָנאַקס" ענטפערט ער דאַרויף „אויב מיר זאָלען אויך מאָרגען ניט קענען אויפנעהמען דעם שטאַנד־פּונקט פון די זונן, דאַן קענען מיר עס מעהר ניט טהון. יעדענפאַלס ווען דער צופאַל האָט מיך שוין יאָ גראַדע צו דיעזע צייט געבראַכט אין די געגענדען פון זיד־פּאָל קען איך דאָך מיט לעדיגען צוריק ניט פאָהרען. אויב די זונן זאָהל מאָרגען זיך אויך ניט בעווייזען, וועלען מיר מוזען מאַכען די אויפנאַהמע נאָך דעם אָבשיין פון די שטראַהלען."

„פיעלייכט" האָב איך ערוויעדערט „דאָך קען דיעזע בעהויפּטונג אַלס מאַטהעמאַטיש פּינקטליך ניט בערעכענט ווערען."

„גאַנץ ריכטיג, מיין הערר, אָבער דער אירטהום קען בעטרעפען ניט מעהר ווי אַ הונדערט עלען, אונד מיר וועלען זיך מוזען מיט אַזאַ צאָהל פון אונגעפעהר בעגניגען. אַלזאָ, אויף מאָרגען."

דער קאפיטאן איז אוועק געפאָהרען צוריק צום שיף. איך בין מיט קאָנסייל'ן געבליעבען צו לאַנד ביז פינף אוהר נאָכמיטאָג, וואו מיר האָבען אויף יעדען טריט אונד שריט אימער מעהר געהאַט צו בעוואונדערען די מערקווירדיגקייטען פון דיעזען אונבעקאנטען שטיק וועלט. פארביי געהענ־דיג האָב איך געפונען איין איי פון דעם פויגעל פינגווין, אונגעוועהנליך גרויס, פון גרויען פארב, מיט שטרייפען אונד צייכענס, וואָס וויזען אויס פונקט ווי די פערציערונגען פון די פארצייטיגע עגיפּטישע היעראָגליפען. פיר אזא זעלטענהייט וואָלט יעדער ליעבהאָבער געגעבען אַם ווענינסטען טויזענד פראנק. איך האָב עס איבערגעגעבען קאָנסייל'ן אונד דער פאַר־זיכטיגער יונגע האָט עס געהיט ווי א קאָסטבארען אוצר אונד געבראכט אין גאנצען אויפ'ן נאוטילוס.

דעם נעקסטען טאָג בין איך אויפגעשטאנען גאנץ פריה, אום פינף אוהר. ארוים קומענדיג אויפ'ן פלאטפאָרם האָב איך דעם קאפיטאן נעמא שוין דאָרט געפונען.

„דאָס וועטער שיינט קלעהרער צו ווערען" האָט ער צו מיר געזאָגט „איך האָף אז היינט וועט אונז געלינגען די בעאָבאכטונגען צו מאכען. נאָכ'ן פריהשטיק וועלען מיר זיך בעגעבען צו לאַנד אונד דאָרט א גוטע שטע־לע פיר דיעזען ציעל אויף צו זוכען."

איך האָב דיעזעס מאָהל פארגעשלאָגען עדואַרד'ן ער זאָהל אויך מיט פאָהרען, אָבער דער הארטנעקיגער מענש ענטזאָגט זיך מיט צאָרן פון יעדען אנטהייל אין אונזערע אונטערנעהמונג, זאָגאר די אויסזיכט אויף יאגד צו מאכען האָט דיעזעס מאָהל אויף איהם קיין איינפלוס געהאט, ער זאָהל עט־וואָס פרעהליכער ווערען. איך זעה מיט פערדרוס אז דער קאנאדיער ווירד וואָס פון טאָג ברומענדיגער אונד גריממיגער.

מיר זיינען אלזאָ נאָך פריהשטיק אָבגעפאָהרען. דער נאוטילוס איז וועהרענד די צייט פון פערגאנגענע נאכט אייניגע מיילען צוריק אָבגעשוואו־מען, אונד מיר וואָרען יעצט ווייטער פון נעקסטען ברעג, איבער וועלכען עס זעהט זיך א בערגעל, ביז איבער פינף הונדערט עללען די הויך.

פאָהרענדיג האָב איך בעמערקט צאָהל רייכע וואלפישען, פון דריי פערשיעדענע מינים, וועלכע געפינען זיך נור אין דיעזע מעערען פון דעם זידליכען וועלט טהייל. די טהיערע שווימען דאָ לוסטיג ארום אין די רוהיגע וואססערען, וואו זיי ווערען נים אזוי גרויזאם פערפאָלגט ווי אין יענע געגענדען וואו דער מענש קען צו קומען. איך געפינט זיך דאָ א בעזונדערער מין פון לאנגע ווייסע מאָללוסקען, וועלכע לעבען גאנצע געזעלשאַפטען צוזאמען, אונד אנדערע פון דיעזע זאָרטען ברואים, וואָס עס איז זעלטען אין אירגענד וועלכען אנדער מעער אנצוטרעפען.

אום ניין אוהר האבען מיר געלאנדעט. דער הימעל פאנגט אן זיך אויס צו קלעהרען ; די וואלקענס ציהען זיך צוריק נאך זידען ; דער טהוי הויבט זיך אויף פון דעם קאלטען מעער־שפיעגעל העכער אין דער לופט. קאפיטאן נעמא געהט גראדע נאך דעמזעלבען בערגעל, וועלכער שטעהעט ביי'ן ברעג פון ים, אום פון דארט אונזערע בעאבאכטונגען צו מאכען. דאס ארויף שטייגען איבער שפיטציגע, וואולקאנישע שטיינער, אין א לופט וואס איז דורכגעדרונגען מיט א גערוך פון שוועבעל, איז געווען עטוואס שווערליך. מען וואלט געקענט גלויבען אז דער קאפיטאן, וועלכער איז אב־געוואהנט פון די טרוקענע ערד, וועט זעהר שווער קענען אזא וועג מאכען ; דעננאך בעוועגט ער זיך פיעל לייכטער פון אונז אזוי שנעל ווי דער בעס־טער בערג־יעגער.

צוויי שטונדען האט ביי אונז געדויערט, ביז מיר זיינען געקומען אויפ'ן שפיטץ בארג, וועלכער בעשטעהט פון פארפיר אונד באזאלט. די אויס־זיכט פון דאנען איז גרויסארטיג ; דארט, אירגענד וואו ווייט, גיעסט זיך צוזאמען דאס אונענדליכע מעער מיט'ן הימעל. צו אונזערע פיס ציעהען זיך שנעע־פעלדער, וואס פערבלענדען די אויגען מיט זייער ווייסקייט, אונד איבער אונזערע קעפ דער ריין־בלויער הימעלס־געוועלב. אין מיטען מעער ליעגט דער נאוטילוס אזוי ווי א שלאפענדער וואלפיש ; געגען אונז, אין נארדען, שטייגט אויף די זונן, ווי א פייערדיגער קוגעל, אונד הינטער אונז, נאך זידען אונד אסטען, איין אונבעוואוסטע שטיק לאנד, איבעראל בעדעקט מיט פעלזען אונד שטיקער אייז, אזוי ווייט ביז די אויג קען דער גרייכען.

איין פיערטעל פאר צוועלף האט זיך בעוויזען די זונן, ביי'ן ברעג פון נארדליכען הימעל, ווי א גאלדענע שויב, שיקענדיג איהרע לעצטע שטרא־לען אויף דיעזע איינזאם פערלאזענע וועלט. קאפיטאן נעמא שטעלט אן זיינע אינסטרומענטען, אום דעם שטאנדפונקט פון די זונן ריכטיג אויס צו מעסטען. ער קוקט אויפמערקזאם דורכ'ן שפאקטיוו, וועהרענד איך האלט מיט גרויס שפאנונג דעם כראנאמעטער. אויב די זונן וועט פונקט אוב' צוועלף אוהר דורך געהען אין מיטען שויב פון שפאקטיוו, דאן זיינען מיר ווירקליך ביי'ן זיד־פאל, ביי דיעזע ענדע פון אונזער ערד־קוגעל, וואו קיין מענש איז נאך ביז יעצט ניט געוועזן.

„צוועלף אוהר !" האב איך אויסגערופען מיט איין אויפגערעגטע שטי־מע.

„דער זיד־פאל !" ערוויעדערט דער קאפיטאן זעהר ערנסט, צייגענדיג מיר אין שפאקטיוו ווי די זונן שניידט דורך די שויב אין צוויי גלייכע טהיי־לען.

איך בעטראכט איהרע לעצטע שטראהלען, וועלכע וועלען זיך שוין

דאָ מעהר ניט בעוווייזען אין פערלויף פון די נעקסטע זעקס מאָנאַט ; די דונקעלהייט בעדעקט שוין די ניעדריגע טהיילען פון דיעזע וויסטע לאַנד־שאַפטען, איבער וועלכע עס וועט באַלד אָנפאַנגען צו הערשען אַ לאַנגע, האַלב־יעהריגע נאַכט.

קאַפּיטאַן נעמא האָט יעצט אַרויף גלעגט די האַנד אויף מיין שול־טער אונד רופט זיך אָב :

„מיין הערר, אין פערלויף פון די לעצטע צוויי הונדערט אונד זעכציג יאָהר, האָבען פיעלע בעריהמטע זעע־פאָהרער געזוכט מיט אַלע מיגלכקיי־טען ווי צו קומען ווייטער אין די זידליכע געגענדען פון דער וועלט. איי־ניגע פון זיי האָבען ענטדעקט פערשיעדענע אינזלען אונד שטיקער לאַנד צווישען דעם 60טען אונד 70טען מערידיאַן, אָבער קיין איינציגען איז ניט געלונגען פיעל ווייטער אַרויף צו קומען, איבער די אונאיבערשטייגליכע אייז־בערג אונד אַלע הינדערניסע וואָס די נאַטור האָט דאָ געשטעלט. נון אָבער, בין איך, קאַפּיטאַן נעמא, היינט, דעם 21טען מערץ, 1868טען יאָהר, גע־קומען צום לעצטען 90טען מערידיאַן, ביי'ן זיד־פּאָל, אונד ענטדעקט אַ גרויסע שטיק לאַנד, וועלכע איך נעהם אָן אין מיין בעזיטץ.״

„אין וועמען'ס נאָמען ?״ האָב איך געפרעגט.

„אין מיין אייגענעם, מיין הערר !״

מיט דיעזע ווערטער האָט ער אַרויסגעשטעלט אַ שוואַרצע פלאַגע, אויף וועלכע עס איז וואַר אויסגענעהט אַ גרויסער גאָלדענער בוכשטאַב N.

„נון, וועלען מיר יעצט פאָהרען צוריק״ האָט ער דאַביי געזאָגט „דען די זונן פערלאָזט מיין נייעם רייך, איבער וועלכען עס וועט זיך יעצט פער־שפּרייטען אַ זעקס מאָנאַטליכע נאַכט.״

15־טעס קאַפּיטעל.

אין אַ געפענגנים פון אייז.

דעם נעקסטען טאָג אין דער פריה האָבען אויפ'ן נאָוטילוס זיך אָנ־געפאַנגען די פאָרבערייטונג צו דער צוריק־רייזע. דער לעצטער ליכט־שיין איז פערפלייצט געוואָרען מיט נאַכט דונקעלהייט. די קעלט איז געוועזן אַזוי שטרענג אַז שטעהענדיג אויפ'ן פערדעק ביי אַ ווינד שפּיערט זיך אַ שטעכ־ענדיגער שמערץ. די שטיקער אייז פערמעהרען זיך אויפ'ן פרייען וואַססער אונד דאָס מעהר פאַנגט אָן איבעראַל צו פערפריהרען. ווי עס ווייזט אויס

איז אַלזאָ אויך דיזער זידליכער מעער, אין דער צייט פון די ווינטערליכע זעקס מאָנאַט, בעדעקט מיט אייז. פון די זויגענטהיערע וואָס לעבען אין איהם מוזען די וואַלפישען זיך צוריק ציעהען אין אַנדערע אָפּפענע געגענ־רען; די פויגלען פליהען אויך אַוועק נאָך דעם ווארעמען נאָרדען; נור די ראַבבען אונד וואָלל־ראַססען בלייבען אַלס איינציגע בעוואָהנער פון דיע־זער איינזאַמער וועלט. דיעזע דיקע טהיערע זיינען אים שטאַנד איבער צו טראָגען די שטאַרקסטע קעלטען, אונד אום זיי זאָלען קענען אַטהעם שעפּען האַקען זיי אוים מיט זייערע שאַרפע ציינער לעבער אין אייז אונד האַל־טען שטענדיג אָפּפען, אום פון דאָרט צו יעדע צייט פרייע לופט צו בעקומען.

אונטערדעסען זיינען די וואַססער בעהעלטער פון נאוטילוס אָנגעפיהלט געוואָרען אונד מיר זיינען לאַנגזאַם אַרונטער אין מעער ביז טויזענד פוס די טיעף. די שרויבע האָט אָנגעפאַנגען צו אַרבייטען אונד אונזער שיף פאָהרט אָב גראַדע נאָך נאָרדען, מיט אַ שנעליגקייט פון פופצעהן מייל אַ שטונדע. געגען אָבענד זיינען מיר שוין געשוואומען אונטער די אונענד־ליכע אייז־בערג.

אוים פאָרזיכטיגקייט זיינען די לאַדען פון זאַלאָן געשלאָסען דען די קריסטאַל־פענסטער קענען זיך גאַנץ לייכט אָן שטויסען אָן אַ שטיק אייז. דעם גאַנצען טאָג האָב איך פערבראַכט מיינע שריפטען אין אָרדנונג צו ברענגען, אָבער מיינע געדאַנקען וואַרען מיט עטוואָס אַנדערש בעשעפ־טיגט. איך שטעל זיך פאָר ווי מיר זיינען געקומען אָהן איבריגע שוועריג־קייטען צום זיד־פאָל, גראַדע ווי מיר וואָלטען געפאָהרען אין אַ וואַגאָן פון איין אייזענבאַהן. יאַ, אונזער רייזע איז העכסט מערקווירדיג אונד איך גלויב אַז מיר וועלען נאָך יעצט צוריק פאָהרענדיג פיעלע אַנדערע איבער־ראַשונגען האָבען, דען די וואונדער דער נאַטור אונטער'ן ים זיינען אונענ־דליך.

די עראינערונגען וועגען די אַלע בעגעבענהייטען וואָס זיינען ביז יעצט מיט אונז פאָרגעקומען האָבען זאָגאַר די פאָלגענדע נאַכט זיך געמישט אין מיינע טרוימען, אונד מיין שלאָף וואַר זעהר אונרוהיג. פּלוצלונג אום דריי אוהר פאַרטאָג, שפּיער איך ליעגענדיג אין בעט אַ שטאַרקען שטוים. איך חאַפּ זיך אויף אונד בלייב זיטצען זיך צו האָרכענדיג אין דער דונקעלהייט, אָבער באַלד האָט נאָך אַ שטאַרקערער רוק מיך אַרוים געשליידערט פון בעט אין מיטען צימער. וואַהרשיינליך איז דער נאוטילוס געבליעבען זיטצען פעסט אונד ליעגט יעצט אויף אַ זייט.

איך האַלט זיך אָן בײ'ן וואַנד אונד קריעך אַרוים דורכ'ן קאָרידאָר אין זאַלאָן, וואו עס וואַר יעצט גאַנץ ליכטיג פון די אויבערשטע עלעקטרי־שע לאַמפּ. די מעבעל איז דאָ אומגעוואָרפען, נור די גלעזערנע קאַסטענס

וואָס זיינען צוגעשרויפט צום באָדען שטעהען אויף זייער אָרט. די פאַר־טרעטען פון די לינקע וואנד שטעהען אָב פון איהר מעהר ווי אויף א פוס. דער נאוטילוס ליעגט אַלזאָ אויף דער רעכטער זייט אונד בלייבט גאַנץ אונ־בעוועגליך.

איך הער ווי מען געהט אירגענד וואו אין שיף ארום אונד פערשיעדע־נע שטימען רעדענדיג גאַנץ הויך, אָבער דער קאַפּיטאַן נעמא בעוויזט זיך ניט. איך האָב שוין געוואָלט ארויס געהען פון זאַלאָן אַלס עדוארד אונד קאָנ־סייל זיינען אריין געקומען.

„וואָס איז דאָ פאָרגעפאַלען ?" פרעג איך ביי זיי.

„דיא אנטוואָרט אויף דיעזע פראגע ווילען מיר פון דעם העררן ער־פאהרען." ערוויעדערט קאָנסייל.

„טויזענד טייוועל !" שרייט דער קאנאדיער „איך ווייס גאַנץ גוט וואָס דאָ איז ! דער נאוטילוס זיצט פעסט, אונד ווי עס ווייזט אויס, וועט ער יעצט אזוי לייכט ניט קענען ארויס קומען ווי דאמאָלס פון טאָררעס־קאַנאַל."

„אָבער ווי אזוי ?" פרעג איך ערשטוינט „איז דען אונזער שיף אויי־בען, אויפ'ן אייז ?"

„דאָס ווייסען מיר ניט" ענטפערט קאָנסייל.

„מיר קענען דאָס באַלד ערפאהרען."

מיט דיעזע ווערטער גיעב איך א קוק אויפ'ן מאנאמעטער אונד זעה מיט גרויס איבעררעאשונג אז מיר געפינען זיך ביינאהע פיר הונדערט עלען אונטער'ן ים. אויף דיעזען אופן איז דאָך גאַנץ לייכט ארויס צו לאָזען דעם וואססער־באַלאַסט פון די בעהעלטער אונד דער נאוטילוס וועט מיט זיין אייגענע קראַפט זיך שנעל אויפהויבען העכער ; היינט ווי קומט עס אז ער זיצט פעסט ?

איך קען מיינע קאמעראדען דיעזע לאגע ניט ערקלעהרען, דארום זיי־נען מיר ארויס געגאנגען פון זאַלאָן, אום דעם קאַפּיטאַן אויף צו זוכען אונד פון איהם איין אנטוואָרט אויף דיעזע פראגע צו ערפאהרען. מיר זוכען איהם איבעראַל, אין דער ביבליאָטהעק, ביי די מיטעלסטע טרעפּ, אין דער קאַ־יוטע פון די מאַנשאַפט, אָבער מיר געפינען דאָרט קיינעם ניט. איך גלויב אז דער קאַפּיטאַן איז יעצט וואהרשיינליך אין דער הייזעל פון שטייערמאַן אונד דארום איז דאָס בעסטע אָב צו וואַרטען.

מיר זיינען אריין געקומען צוריק אין זאַלאָן. עדוארד לעגד הערט ניט אויף צו ברומען אונד פלוכען אין גרויס צאָרן, אָבער איך געפין ניט פיר נויטהיג איהם צו ענטפערען. אזוי זיינען פארביי געגאנגען אונגעפעהר צוואַנ־ציג מינוט אַלס קאַפּיטאַן נעמא איז ענדליך אריין געקומען. אויף זיין גע־

זיכט, וועלכעס איז זאָנסט קאַלט אונד רוהיג, קען מען יעצט בעמערקען אז ער איז אזוי ווי צוטראָגען. ניט קוקענדיג אויף אונז געהט ער גראַדע צו אונד בעטראַכט גענוי דעם קאָמפּאַס, דעם מאַנאָמעטער אונד אונטערזוכט דאַן אויף דער ים־קארטע דיעזע שטעלע פון זידליכען אָקעאַן.

אָנפאַנגס האָב איך איהם ניט געוואָלט שטערען, נור אַלס ער האָט אין א ווײַלע אַרום אויף מיר א קוק געגעבען האָב איך איהם א פראַגע געטהון:

„איז עטוואָס בעזונדערס געשעהען, קאַפּיטאַן?"

„א צופאַל." ענטפערט ער קורץ.

„איין ערנסטער צופאַל?"

„פיעלייכט."

„אונד מיר געפינען זיך אין אירגענד וועלכע געפאַהר?"

„ניין."

„אונד פאַרוואָס זיצט דער נאַוטילוס פעסט? ווער איז דאַרין שולדיג?"

„ניט מיר. פון אונזער זייטע איז קיין אונפאָרזיכטיגקייט ניט בעגאַנגען געוואָרען. די שולד ליעגט נור אין א בעזונדערע נאַטור ערשיינונג, וועלכע מיר זיינען ניט אים שטאַנד צו פערענדערען."

איך האָב פון אַנטוואָרט דיעזע דעננאָך קיין ריכטיגע ערקלעהרונג ניט פערשטאַנען.

„דאַרף איך וויסען, מיין העהר, ווי אזוי עס איז צו דיעזען צופאַל געקומען?" האָב איך ווידער געפרעגט.

„איין אונגעהויער גרויסער אייז־בערג האָט זיך אומגעוועגדעט. דאָס פּאַסירט א מאָהל ווען עס קומט א וואַרעמע שיכטע וואַססער, אָדער פון א מעכטיגען שטוים אז א גאַנצער אייז־בערג שטירצט איין. אזא צופאַל האָט דאָ יעצט פּאַסירט. די גאַנצע מאַססע אייז איז אַרונטער אונטער'ן נאַוטילוס אונד האָט אונזער שיף אויף געהויבען, וועלכע בלייבט יעצט ליעגענדיג אויף דיעזען אונטער־וואַסערדיגען אייז־בערג."

„אָבער פאַר וואָס לאָזט מען ניט אַרוים דאָס וואַססער פון די בעהעלטער? דער נאַוטילוס וואָלט דאַך דאַן קענען פריי אַרויף שווימען."

„דאָס טהוט מען יעצט, מיין העהר, איהר קענט הערען ווי די פּומפּען אַרבייטען. גיעבט א קוק אויף דעם ווייזער פון מאַנאָמעטער וועט איהר זעהען אז דער נאַוטילוס שטייגט אַרויף העכער, אָבער דער אייז־בערג שטייגט אויך צוזאַמען מיט איהם. מיר מוזען וואַרטען ביז אירגענד וועלכע הינדערניס וועט דיעזע בעוועגונג פון דעם אייז אָבהאַלטען, זאָנסט בלייבט אונזער לאַגע דיזעלבע ווי יעצט."

אין דער טהאַט ליעגט אונזער שיף נאָך אימער אויף די רעכטע זייט,

אבוואהל זי איז שוין ארויף געשטויגען ביז א הונדערט אונד פונפציג פוס העבער. אויב די בעוועגונג פון אונטערשטען אייז־בערג זאהל זיך אבער ניט אבהאלטען אזוי שנעל איז דאך די געפאהר זעהר גרויס. באלד וועט אונ־זער שיף קומען צו דעם דעק פון אויבערשטען אייז־בערג אונד מיר קענען אויף דיעזען אופן צודריקט אונד צוקוועטשט ווערען צווישען ביידע אייז־בערג אז עס וועט פון אונז א גאנצעס גליעד ניט בלייבען.

פלוצלונג שפיערען מיר אין שיף א לייכטע בעוועגונג. עס איז דייטליך צו זעהען אז דער נאוטילוס הויבט זיך ביסלאכוויוז אויף, זא דאס די וואנד שטעהען שוין פאסט גלייך. קיינער פון אונז איז ניט אים שטאנד א ווארט אויס צו רעדען, וועהרענד מיר בעטראכטען זעהר אונרוהיג דיעזע בעווע־גונגען פון שיף. יעצט זעה איך אז דער פוס־באדען איז שוין אויך גלייך.

„האבען מיר זיך שוין אויפגעהויבען פון אייז־בערג?” פרעג איך דעם קאפיטאן.

„יא, די וואססער בעהעלטער זיינען שוין באלד לעער אונד דאן מוז דער נאוטילוס נאך העבער ארויף שטייגען.”

מיט דיעזע ווערטער איז דער קאפיטאן ארויס פון זאלאן. באלד זעה איך אבער אז מען האט אויף זיין בעפעהל אבגעהאלטען דעם נאוטילוס נאך ווייטער ארויף צו שטייגען, דען אין דער טהאט מוז מען יעצט וויע־דער פארזיכטיג זיין אז דאס שיף זאהל זיך ניט אנשטויסען צו די דעק פון דעם אויבערשטען אייז־בערג, אונטער וועלכען זי שווימט יעצט.

„מיר זיינען נאך ניט ארויס געקומען” האט קאנסייל זיך אבגערופען.

„יא, זאנסט וואלטען מיר צווישען צוויי אייז־בערג צוזאמען געדריקט געווארען” האב איך געזאגט.

„ארויס געקומען?” ברומט עדוארד „ווארט, דיעזע פערדאמטע רייזע איז נאך ניט געענדיגט!”

איך האב דעם בייזען מענשען ניט געוואלט ענטפערען אונד אין איב־ריגע רייד זיך מיט איהם אריין לאזען. אויסערדעם האבען זיך אין דיעזען אויגענבליק געעפפענט די לאדענס פון די זאלאן פענסטער אונד מיר האבען דורך די פרייע גלאז געקענט זעהען וואס דרויסען טהוט זיך.

מיר געפינען זיך אלזא פריי אין וואססער, אבער פון ביידע זייטען נאוטילוס, נור אויף א צעהן עללען ווייטער, שטעהען גלענצענדע וואנד פון אייז. איבער אונז, ווי געזאגט, שטעהט דער אונגעהויערע אייז־בערג, אונ־טער וועלכען מיר פאהרען, אונד אונטער אונז א צווייטער אייז־בערג, וואס האט אראפ געשטירצט אין די טיעפענים פון מעער אונד אויפגעהויבען אונ־זער שיף. דער נאוטילוס שטעהט אלזא איינגעצאמט אין א ריכטיגען אייז־טונעל, נור דאס מאכט ניט שטארק אויס; דער אונטערשטער אייז־בערג

שטעהט שוין פעסט אָהן אַ בעוועגונג, דאָמיט איז די הויפּט געפאַהר פון אונז אַבגעווענדעט. וואָס אַנבעטרעפט דעם קאַנאַל וועט ער דאָך מוזען באַלד אירגענד וואו זיך ענדיגען, אונד דאַן וועלען מיר ארויס קומען פריי אין די טיעפענים פון מעער.

די עלעקטרישע לאַמפּ אין דעק פון זאַלאָן איז פערלאָשען געוואָרען. אָבער עס איז דענאָך העלער ווי אין מיטען טאָג. די אויסערע עלעקטרי־שע בעלייכטונג פון נאוטילוס שפּיעגעלט זיך אָב אין די ארומיגע אייז־ווענד, פון וועלכע די ליכט שטראַהלען פאַלען צוריק מיט אַזאַ שטאַרקען גלאַנץ אַז אונזערע אויגען וועדען פערבלענדעט. עס איז אונמעגליך צו בע־שרייבען דעם פּראַכט פון דיעזע שטראַהלען, וועלכע ברעכען זיך איין אין די פערשיעדענע ווינקלען אונד שפּיטצען פון די אייז־ווענד מיט אַלערליי גע־שטאַלטען אונד פאַרבען. מיר זיינען ארומגערינגעלט אַזוי ווי מיט אַ ים פון בעוועגליכע עדעלשטיינער, וואָס טראָגען דעם קאָלאָר פון סאַפיר, דורכ־געקרייצט מיט בלויע אונד גרינע סמאַראַגדען.

„אָה, ווי הערליך, ווי שעהן!" רופט אויס קאָנסייל.

„יאַ, דאָס איז העכסט וואונדערפאַל!" האָב איך אויסגערופען „ניט וואהר, עדוואַרד?"

„טויזענד טייוועל, עס איז פּראַכטפאָל!" שרייט דער קאַנאַדיער אונד מיר פערדיסט געגונג אַז איך מוז דאָס צוגעבען. אַזאַ ערשיינונג קען קיינער אויף דער וועלט ניט בעקומען צו זעהען. אָבער איך זאָג אייך, הערר פּראָ־פעסאָר, דאָס וועט אונז טהייער קאָסטען. אַ מענש טאָהר ניט פערלאַנגען צו זעהן אַזעלכע זאַכען וואָס גאָט וויל האַלטען פון איהם פערבאָרגען!"

עדוואַרד האָט רעכט. דיעזער אַנבליק איז ווירקליך צו פיעל שעהן. פּלוצ־לונג האָט קאָנסייל אַ געשריי געטהון. ער דרעהט זיך האַסטיג אָב פון פענ־סטער אונד פערשטעלט בּיידע אויגען מיט די הענד.

„וואָס איז מיט דיר, קאָנסייל?" פרעג איך קוקענדיג אויף איהם זעהר פערוואונדערט.

„זאָהל דער הערר שליעסען די אויגען! אָה, איך בין פערבלענדעט, פערבלענדעט!"

איך גיעב אַ קוק צום פענסטער, אָבער געגען מיר שטראַהלט אַזאַ פייערדיגער גלאַנץ אַז די אויגען קענען עס ווירקליך ניט אויסהאַלטען. איך פערשטעה פון וואַנען דאָס קומט. ביז יעצט איז דער נאוטילוס געשטאַנען אויף איין אָרט, אַזוי ווי אין אַ ים־ליכט. יעצט אָבער לויפט אונזער שיף אין די גרעסטע שנעליגקייט; דער רוהיגער גלאַנץ האָט זיך דארום פער־וואַנדעלט אין לויפענדע שטראַהלען אונד עס זעהעט יעצט אויס פונקט ווי דער נאוטילוס וואָלט פאַהרען דורך אַ ים פון פיעל פאַרביגע בליטצען.

אין דיעזער מינוט האָבען די לאָדענס פון זאלאָן זיך געשלאָסען. מיר זיינען נאָך אימער געשטאַנען האַלטענדיג די הענד אויף די אויגען, וועלכע פיהלען נאָך דעם איינדרוק פון דעם צו שטאַרקען ליכט, גראָדע ווי נאָכדעם ווען מען קוקט זיך איין אויף די העלל־שטראַהלענדע זונן. עס האָט געמוזט דויערען אַ קורצע צייט ביז אונזערע בליקען האָבען זיך ווידער בערוהיגט.

„מיין גאָט איך וואָלט אַזאַ ערשיינונג זיך ניעמאַלס געקענט פאָרשטעלען!" רופט אויס קאַנסייל אין גרויס ענטציקונג.

„אונד איך קען עס נאָך ניט בעגרייפען" ערקלעהרט עדוואַרד.

„ווען מיר וועלען צוריק קומען אויף די ערד" זאָגט קאַנסייל „איבערגעריייצט פון אַזוי פיעל געהיימניספאָלע גלאַנץ־וואונדער דער נאַטור, וואָס וועלען מיר דאַן קענען דענקען פון אונזער אָרמע פעסט־לאַנד? וואָס פיר אַ ווערטה וועלען ביי אונז דאַן קענען האָבען די קליינינקייטען וואָס מענשען־הענד האָבען געשאַפען, וועלכע זיי מיינען אַז דאָס איז שעהן? אָה, ניין! די בעוואָהנטע וועלט איז אַ גאָר ניט, אַ פינסטערניס, אין פערגלייך מיט דיעזע גראַנדיעזע ערהאַבענהייט!"

איך הער דעם ערשטען מאָהל אַזעלכע בעגייסטערטע ווערטער פון מיין קאַלטבלוטיגען האָללענדישען דיענער, וועלכער איז קיין מאָהל פון קיין זאַך ניט אַזוי שטאַרק איבערראַשט געוואָרען. אָבער דער קאַנאַדיער האָט אונז אַזוי ווי מיט קאַלטעס וואַסער אָבגעגאָסען, ווערענד ער רופט זיך אָב מיט אַ האַלב בייזע שטימע:

„די בעוואָהנטע וועלט! זייט נור רוהיג, פריינד קאַנסייל, מיר וועלען שוין אהין קיין מאָהל ניט צוריק קומען."

דאָס אַלעס איז פאָרגעקומען אום פינף אוהר אין דער פריה. אין דיעזען אויגענבליק שפּיערען מיר אַז דער נאַוטילוס האָט זיך מיט זיין פאָרדערשטען טהייל אָן עטוואָס שטאַרק אָנגעקלאַפּט. די ערשטע איינינגע מינוטען האָב איך געגלויבט אַז דאָס קומט געוויס דאַפון, ווייל אונזער שיף איז צוזאַמען געשטויסען מיט אַ שטיק אייז, וואָס שווימט אַרום אין דיעזען קאַנאַל, אָדער דער קאַנאַל זעלבסט פערדרעהט זיך דאָ אָן אַ זייט. יעדענפאַלס בין איך זיכער אַז קאַפּיטאַן נעמאָ וועט שוין געפינען אַ מיטעל ווי דאָס שיף ריכטיג צו לענקען, אַז אונזער ווייטערע רייזע זאָהל ניט אָבגעהאַלטען ווערען, אום מיר זאָלען וואָס שנעלער פון דיעזע געפעהרליכע לאַגע אַרויסקומען. צו מיין גרויסען ערשטוינען בעמערק איך אָבער באַלד אַז דער נאַוטילוס פאַנגט אָן צו פאָהרען צוריק.

„מיר פאָהרען גאָר צוריק?" פרעגט קאַנסייל פערוואונדערט.

„יאָ" האָב איך געענטפערט „וואַהרשיינליך איז אויף דיעזער זייט

דער טונעל פערשפארט מיט אייז אונד דער נאוטילוס קען דארט ניט ארויס־קומען.״

„אבער דאן איז דאך מיט אונז זעהר ניט פרעהליך.״

„פארוואס? ווייל דער אייז־טונעל אויף דיעזער זייט איז פערצאהמט? דאן וועט דער נאוטילוס געפינען א פרייען וועג ביי יענעם זייט טונעל, אונד דארום פאהרט ער דאך צוריק.״

איך האב דיעזע ווערטער בלויז ארויסגעשפראכען, אום מיינע קאמעראדען צו בערוהיגען, אבער אין דער ווירקליכקייט בין איך אין דיעזער מינוט געווען זעהר בעזארגט, טראכטענדיג אויב דער נאוטילוס וועט איבערהויפט געפינען א וועג ווי פון דיעזע אייז־געפענגניס ארויס צו קומען. זאנסט איז די געפאהר פיר אונז זעהר גרויס. אונטערדעסען פאהרט אונזער שיף דורכ׳ן קאנאל צוריק מיט די גרעסטע שנעליגקייט.

„די פערצעגערונג קען אונז יעדענפאלס זעהר פיעל שאדען״ רופט זיך אב עדוארד.

„וואס מאכט עס אויס?״ ערוויעדער איך „איינינע שטונדען פריהער אדער שפעטער, ווען מיר זאלען נור פון דאנען ארויסקומען.״

„יא,״ וויעדערהאלט עדוארד „דאס איז עבען די פראגע אויב מיר וועלען ארויסקומען.״

איך בין אויף איינינע אויגענבליקען ארויס פון זאלאן אין ביבלאטהעק. מיינע קאמעראדען זיינען געבליעבען זיטצען שטיל. פאלענדיג אויפ׳ן דיוואן האב איך גענומען א בוך אין האנד אונד אנגעפאנגען צו לעזען, אבוואהל, פון גרויס אויפרעגונג בעגרייף איך ניט איין ווארט פון דעם אינהאלט. א פיערטעל שטונדע שפעטער איז קאנסייל אריין געקומען. איך מאך זיך אזוי ווי פערטיעפט אין לעזען, אבער געבענדיג א קוק אויפ׳ן בוך, רופט ער זיך אב צו מיר:

„איז דאס איין זעהר אינטערעסאנטעס ווערק, וואס דער הערר לעזט?״

„זעהר אינטערעסאנט!״ ענטפער איך קורץ.

„גאנץ געוויס, דען דאס איז דאך דעם הערר׳ס אייגענע פערפאסונג.״

איך בין ערשטוינט געווארען, זעהענדיג אז איך האלט ווירקליך מיין אייגענעם ווערק „איבער די געהיימניסע פון מעערעס־גרונד.״ איך האב דעם בוך צו געמאכט אונד אריינגעגאנגען צוריק אין זאלאן, אבער יעצט בין איך שוין ניט אים שטאנד געווען מיין גרויסע אונרוהע צו פערבארגען. עדוארד אונד קאנסייל זיינען אויפגעשטאנען אום זיך צוריק צו ציעהען.

„בלייבט דא, מיינע פריינדע״ האב איך צו זיי געזאגט „ביז מיר וועלען פון דיעזען זאק־טונעל ארויס פאהרען.״

עס זיינען וויעדער פערפלאסען איינינע שטונדען. איך בעטראכט זעהר

אפט די אינסטרומענטען וואס הענגען אויפ'ן וואנד פון זאלאן. דאס מאַ־נאמעטער צייגט אז דער נאוטילוס געפינט זיך יעצט אימער אין א טיעפ־גים פון דריי הונדערט עללען; דער קאמפאס בעווייזט אז אונזער שיף שווימט צוריק אונד פון דעם לאג זעה איך אז מיר פאהרען מיט די גע־שווינדקייט פון 20 מייל אין א שטונדע. אין אזא ענגען קאנאל איז דאס ווירקליך צופיעל שנעל, אבער דער קאפיטאן נעמא וויים זעהר גוט, אז ביי אונזער יעצטיגע געפעהרליכע לאגע איז יעדע מינוט טהייערער ווי א גאנצעס יאהרהונדערט.

אום אכט אוהר פינף אונד צוואנציג מינוטען שפּירען מיר ווידער א שטויס, אבער דיעזעס מאהל האט זיך אבגעקלאפּט דאס הינטערשטע טהייל פון שיף. איך בין פון שרעק קוים אים שטאנד געוועזן צו בלייבען שטעהען אויף מיינע פיס. מיינע קאמעראדען זיינען צו מיר צוגעלאפען אונד קאנ־סייל האט מיך אנגענומען פאר'ן האנד. מיר קוקען איינער אויף דעם אנדע־רען אונד יעדער פון אונז פערשטעהט שוין גוט גענוג דעם צווייטענס גע־דאנקען. באלד איז אויך דער קאפיטאן נעמא אריינגעקומען אין זאלאן.

„איז דער וועג נאך זידען אויך פערצאהמט?" האב איך איהם האס־טיג א פרעג געטהון.

„יא, מיין הערר. מיר זיינען פון אלע זייטען פערשפּארט מיט די אייז־בערג.

16־טעם קאפּיטעל.

עס פעהלט לופט.

אלזא מיר געפינען זיך אין א געפענגניס פון אייז. איבער אונז, אונ־טער אונז אונד פון אלע זייטען זיינען מיר ארומגערינגעלט מיט אונענד־ליכע דיקע ווענד פון אייז. דער קאנאדיער קלאפּט מיט די פויסט אן טיש שרעקליך פלוכענדיג. קאנסייל זיטצט אונד שווייגט. איך גיעב א קוק אופ'ן קאפיטאן; די מיענע פון זיין געזיכט איז רוהיג אונד קאלט ווי אימער. ער שטעהט א ווייל מיט די הענד צוזאמענגעלייגט אופ'ן ברוסט אונד טראכט. דער נאוטילוס ליעגט אונבעוועגליך.

„מיינע הערען" האט ענדליך דער קאפיטאן זיך אבגערופען מיט א גאנץ רוהיגען טאן „אין אונזער יעצטיגע לאגע קענען מיר שטארבען אויף צוויירליי ארטען."

דער אונבעגרייפליכער מענש רעדט דיעזע ווערטער גראדע ווי ער וואלט פארלעזען א לעקציאן פון מאטהעמאטיק.

"ערשטענס" זאגט ער ווייטער "קען זעהר מעגליך זיין אז דער אייז־בערג וועט זיך וויעדער אנפאנגען צו בעוועגען אונד דאן וועלען מיר צור־דריקט ווערען. צווייטענס ווען מיר וועלען אויסניטצען די גאנצע לופט פון נאוטילוס מוזען מיר דערשטיקט ווערען. פון הונגער וועלען מיר געוויס ניט שטארבען, דען מיר האבען יעדענפאלס מעהר לעבענסמיטעל אלס עס איז נויטהיג פיר די צייט וואס בלייבט אונז צו לעבען."

"אבער, קאפיטאן" האב איך איינגעווענדעט "דארפען מיר ווירקליך מורא האבען דערשטיקט צו ווערען ווען אונזערע לופט־בעהעלטער זיינען פולל ?"

"יא, וויילל דיעזע לופט פון די בעהעלטער קען פיר אונז זיין גענוג נור אויף אכט אונד פיערציג שטונדען. מיר זיינען שוין זעקס אונד דרייסיג שטונדען אונטער'ן וואסער אונד אין נאוטילוס איז די אטמאספערע יעצט גענוג דריקענד אז מען וועט שפעטסטענס אין א פאאר טעג ארום, איהר מוזען אבפרישען. אויב מיר וועלען נאך אין פערלויף פון דיעזער צייט קיין אויסערליכע לופט ניט בעקומען אונד די בעהעלטער וועלען זיין אויס־געניצט דאן האבען מיר מעהר ניט וואס צו אטהמען."

"גון, דאן מוזען מיר זעהען ביז דאהין פון דיעזער אייז־געפענגניס זיך פריי צו מאכען."

"פריי מאכען ?" האט נעמא וויעדערהאלט טראכטענדיג "יא, איהר האט רעכט ! מיר וועלען פרובירען איינע פון דיעזע אייז־ווענד דורך צו ברעכען."

אויף וועלכע זייט ?" פרעג איך מיט גרוים אויפרעגונג.

"דאס וועט אונז די זאנדע צייגען וואו דער אייז איז דינער. איך וועל דעם נאוטילוס אראפ לאזען ער זאהל בלייבען זיטצען אויף דעם באדען פון אייז־קאנאל אונד מיינע לייטע, געקליידעט אין סקאפאנדערס וועלען באלד אנפאנגען אין די ריכטיגע שטעלע דעם אייז צו האקען."

"קען מען די לאדענס פון זאלאן עפפענען ?"

"נאטירליך. ווען דער נאוטילוס ליעגט אהן א בעוועגונג וועט דאפון קיין שאדען ניט ארוים קומען."

דער קאפיטאן איז דאמיט ארויסגעגאנגען. באלד הער איך ווי דאס וואססער רוישט אריין דרינגענדיג אין די בעהעלטער ; אונזער שיף לאזט זיך לאנגזאם אראפ אונד בלייבט זיטצען אויף א טיעפענים פון דריי הונ־דערט פונפציג עללען.

"מיינע פריינדע" האב איך צו עדוארד'ן אונד קאנסייל'ן געזאגט "אונ־

זער לאַנג איז זעהר ערנסט, אָבער איך רעכען אויף אייער מוטה אופּ טהאַטקראַפט.״

„מיין הערר,״ האַט דער קאַנאַדיער זיך אָבגערופען „יעצט איז ניט די צייט אויף וועמען בייז צו זיין. איך וועל טהון אַלעס וואַס נור מעגליך איז פיר אונזער אַלגעמיינע רעטטונג.״

„גוט עדוארד״ האָב איך געזאָגט איהם רייכענדיג די האַנד צום דאַנק.

„איך פערשטעהע מיט די האַק אַזוי גוט אום צו געהען ווי מיט די האַרפּונע״ זאָגט דער בראַווער קאַנאַדיער „אונד וועל דיענען מיט אַלעס וואַס איך קען נור ניטצליך זיין.״

„דער קאַפּיטאַן וועט געוויס מיט פערגניגען אייער הילפע אָננעהמען. קומט עדוארד !״

איך האָב דעם קאַנאַדיער אריינגעפיהרט אין דעם קאַממער וואו די לייטע פון נאַוטילוס האָבען יעצט אין די סקאַפאַנדערס זיך אָנגעקליידעט. אויף מיין ערקלעהרונג האָט דער קאַפּיטאַן ווירקליך מיט גרויס צופריעדענהייט עדוארד׳ן צו דער ארבייט אָנגענומען.

דער קאַנאַדיער איז באַלד אויך פערטיג געוועזען מיט זיין אָנקליידונג. יעדער פון די ארבייטער האָט אָנגעטהון אויפ׳ן רוקען דעם געוויסען רוק־וועראַל־אַפּפּאַראַט, מיט דעם ראַנעץ וואָס איז פול מיט ריינע לופט. קיין לאַנטערנעס האָבען זיי ניט געדאַרפט, דען דאָס וואַססער אין קאַנאַל איז דורך אונד דורך זעהר העלל.

איך בין צוריק אריין אין זאַלאָן אונד זיך געזעצט מיט קאָנסייל׳ן ביי׳ן פענסטער, פון וועלכען די לאָדענס ווארען יעצט געעפענט, בעטראַכטענדיג די ארומיגע שיכטען, אויף וועלכען דער נאַוטילוס ליעגט יעצט.

באַלד דאַרויף זעהען מיר ווי א דוצענד מענער געהען ארויס פון שיף אויפ׳ן אייז־באָדען, צווישען זיי אויך עדוארד, וועלכען מיר דערקענען נאָך זיין הויכע פיגור. קאַפּיטאַן נעמא געפינט זיך אויך מיט זיי.

פון דעם זאַנדירען האָט זיך באַלד ערקלעהרט אז די וואַנד פוןביידע זייטען זיינען צו דיק אז מען זאָהל זיי קענען אין א קורצע צייט דורכהאַקען. די בעסטע שטעלע האָט זיך געפונען אין באָדען פון קאַנאַל, וואו דער אייז איז נור צעהן עללען די גרעב. עס האַנדעלט זיך אַלזאָ וועגען דעם אז מען זאָהל אויסהאַקען אויף דיעזען אָרט א לאָך אַזוי גרויס ווי דער נאַוטילוס, דורך וועלכע ער זאָהל קענען זיך אראָפּ לאָזען אין די טיעפענים פון מעער.

די ארבייט האָט זיך באַלד אָנגעפאַנגען אונד די העק פליהען אין אייז מיט קרעפטיגע זעטצען. גרויסע שטיקער ווערען אויסגעהאַקט אונד צום גליק איז ניט נויטהיג זיי אָב צוראַמען, דען ווי בעוואוסט שווימט אייז

אימער פון אויבען אויפ'ן וואססער, זא דאס יעדע שטיק וואס ווירד נור לויז פון באדען פליהעט ארויף צום דעק פון אויבערשטען אייז־בערג.

נאך פערלויף פון צוויי שטונדען איז עדוארד געקומען צוריק זעהר ערמיעדעט. יעצט האב איך אונד קאנסייל זיך אנגעקליידעט אונד מיר זיינען ארויס געגאנגען מיט א צאהל פרישע ארבייטער, אונטער די אנ־פיהרונג פון דעם שיפ'ס לייטענאנט.

דאס וואסער איז אזוי קאלט אז איך שפיער עס זאגאר אונטער די סקאפאנדער־קליידונג, באלד איז מיר אבער פון די שווערע ארבייט מיט דער האק גענוג ווארעם געווארען. די בעוועגונג אין וואססער איז אין דיעזער בעקליידונג מערקווירדיג לייכט.

אויף דיעזען אופן זיינען פארביי געגאנגען נאך צוועלף שטונדען פון אונאויפהערליכע ארבייט. יעדעס מאהל ווען איך קום צוריק אין נאוטילוס זיך אויס צו רוהען אונד עטוואס צו עסען שפיער איך אז די לופט אין שיף ווירד אימער שווערער אונד שטיקענדער. דעננאך האבען מיר אין פער־לויף פון דיעזע צוועלף שטונדען קוים בעוויעזען אויס צו האקען א שיכט נור פון איין עלל די גרעב. עס פארדערט זיך אלזא א צייט פון נאך פינף נעכט אונד פיער טעג ביז מיר וועלען אים שטאנד זיין דעם גאנצען אייז דורך צו ברעכען.

„פינף נעכט אונד פיער טעג!“ האב איך צו מיינע קאמעראדען גע־זאגט „וועהרענד מיר האבען אין גאנצען לופט נור אויף אכט אונד פיער־ציג שטונדען.“

„אונד אויסער'דעם“ רופט זיך אב עדוארד „ווען מיר וועלען שוין ארויס פון דיעזען פערדאמטען קערקער דארף נאך אויך נעהמען א געוויסע צייט ביז מיר וועלען ארויס קומען פון אונטער די אייז־בערג צו די אויבער־פלאכקייט פון מעער.“

דיעזע בעמערקונג איז ריכטיג גענוג. ווער קען יעצט בערעכנען ווי לאנג עס דארף דויערען ביז מיר וועלען ארויס קומען צו איין אפפענע שטעלע איבער'ן מעער? עס איז אלזא קיין צווייפעל ניט אז ביז דאהין וועלען אלע דערשטיקט ווערען. די לאגע איז זעהר שרעקליך, דעננאך האט קיינער פון אונז ניט פערלארען דעם מוטה אונד די ענטשלאסענהייט צו טהון ביז דעם לעצטען מאמענט אלעס וואס נור מעגליך, אום זיך צו רעטען.

אין פערלויף פון די נעקסטע צוועלף שטונדען איז ווידער איין עלל אייז אויסגעהאקט געווארען. אבער ארויס געהענדיג אין דער פריה צו דער ארבייט בעמערק איך אז די זייטיגע וואנד שטעהען פיעל נעהענטער צום נאוטילוס ווי פריהער. דאס וואססער וועלכער קומט אין בעוועגונג דורך

אונזער ארבייט פריהרט שנעלער איין אלס די רוהיג־שטעהענדע מאססע וואססערען. די אייז־וועגד ארום אונז ווערען אויף דיעזען אופן אימער די־קער אונד עס דארף גאר ניט לאנג דויערען ביז מיר מיט דעם נאוטילוס וועלען איינגעפראהרען אונד צושמעטערט ווערען.

איך האב וועגען דיעזע נייע געפאהר צו מיינע קאמעראדען א ווארט ניט געשפראכען, אום זיי זאלען דעם מוטה צו ארבייטען ניט פערליערען. אבער קומענדיג צוריק אין שיף האב איך דעם קאפיטאן נעמא ערקלעהרט ווי ערנסט אונזער לאגע איז.

„איך וויים דאס" האט ער געענטפערט מיט זיין געוועהנליכע קאלט־בליטיגקייט „אבער איך קען קיין מיטעל ניט געפינען ווי דיעזע נייע גע־פאהר אב צו ווענדען. די איינציגע אויסזיכט אויף רעטטונג איז מיר זאלען ניט צו לאזען דעם וואססער איין צו פריהרען. דאס איז אלעס."

ניט צו לאזען! איך בעגרייף שוין ווירקליך ניט ווי א מענש קען דאס אזוי רוהיג אויסרעדען!

דיעזען טאג האב איך איניגע שטונדען געהאקט דעם אייז מיט די קראפט פון פערצווייפלונג. אויסערדעם איז מיר פיעל אנגענעהמער געוועזן צו שטעהען ביי דער ארבייט אונד אטהמען די ריינע לופט פון אפאראט איידער צו זיטצען אין נאוטילוס, וואו די אטמאספערע איז אזוי פערדאר־בען אז מען פאנגט אן צו שפיערען די שרעקענים פון דערשטיקונג.

געגען אבענד האבען מיר אויסגעגראבען דעם אייז נאך אויף איין על־טיעפער. אלס איך בין צוריק געקומען אין נאוטילוס אום געפייניגט צו ווע־רען פון די פערדארבענע אטמאספערע ערזאינער איך זיך אז אייגענטליך וואל־טען מיר דאך געקענט אליין זיך פרישע לופט פערשאפען. דעם זויער־שטאף וואס איז דאצו נויטהיג וואלטען מיר געקענט דורך אויסדאמפפונג ארוים ציעהען פון וואסער און דעם שעדליכען קאהלען־זויערע איז מעגליך צו פער־ניכטען מיט קאאוסטישען קאלי ; ליידער פעהלט אבער יענער לעצטער מאט־ריאל אויפ'ן שיף, אונד מיר וואונדערט ווירקליך אויף דעם קאפיטאן ווי ער וואר ניט פארזיכטיג גענוג אויף יעדען פאל דאמיט זיך צו פערזארגען.

דיעזען אבענד איז שוין דער קאפיטאן געצוואונגען געוועזן צו עפנען די קראנען פון די בעהעלטער אונד איניגע שטראמען פרישע לופט אין נאוטילוס אריין צו לאזען, זאנסט וואלטען מיר געווים ביז צום נעקסטען מארגען ניט דערלעבט.

דעם נעקסטען טאג, דען 26־טען מארץ, אלס איך וואר בעשעפטיגט ביי'ן גראבען דעם 5־טען על פון דעם אייז־באדען, בעמערק איך אז די וועגד ארום אונז זיינען נאך דיקער געווארען. עס איז גאר קיין צווייפעל ניט אז מיר וועלען בלייבען איינגעפראהרען נאך איידער עס וועט אונז מעגליך

זיין פון דיעזען קאַנאַל זיך ארוים צו ארבייטען. איך האָב ביי דיעזען געדאַנ־קען אזוי פערלאָרען דעם מוטה אז די האַק איז פון מיינע הענד ארויס־געפאַלען. צו וואָס נוצט דען ווירקליך זיך אזוי אָן צו שטרענגען ווען עס גיעבט פיר אונז שוין קיין מעגליכקייט זיך צו רעטען ?

דער קאַפּיטאַן נעמא וועלכער וואר דער אַנפיהרער פון אונזער אר־בייט אונד אליין אויך דאבײ געהאָלפען איז אין דיעזען אויגענבליק פאר־ביי געגאַנגען. איך ריהר אָן זיין האנד אונד צייג איהם אויף די אייז־ווענד פון אונזער קערקער, וועלכע שטעהען שוין אונגעפעהר אויף פיער עלען נעהענטער צום נאַוטילוס. דער קאַפּיטאַן גיעבט מיר א וואונק איך זאָהל איהם נאָכפאָלגען. מיר געהען אריין אין נאַוטילוס אונד טהוען אוים אונזערע וואַסער־בעקליידונג, דאַן בעגיעבען מיר זיך אין זאַלאָן.

„הערר אראָנאַקס" האָט נעמא זיך אָבגערופען „מיר מוזען אויס־טראַכטען א מיטעל ווי זיך צו רעטען, זאָנסט וועלען מיר נאָך דיעזע נאַכט איינגעמויערט ווערען."

„אָבער ווי ? וואָס וועלען מיר טהון ?"

„אָך, ווען מיין נאַוטילוס וואָלט געווען שטאַרק גענוג, אום דיעזע דריקונג פון דעם געפראָהרענעם וואַסער אויס צו האַלטען !"

„נון, וואָס וואָלט דאַן געווען ?" פרעג איך ניט פערשטעהענדיג וואָס ער מיינט דאַמיט.

„איהר קענט דאָס ניט בעגרייפען ? אָבער איהר ווייסט דאָך דעם נאַ־טור געזעטץ, אז דער אייז פערנעהמט מעהר פּלאַטץ ווי דאָס וואַסער ווען א מאַסע וואַסער איז איינגעשפּאַרט אין א געוויסען רוים אונד ווירד פערפראָהרען דאַן צושמעטערט זי די ווענד ארום זיך, זאָגאַר ווען זיי זאָ־לען זיין שטאַרק ווי פעלזען. די געפאַהר וואָלט אלזאָ פיר אונז געקענט ווערען א מיטעל פון הילף, דען ווען דאָס וואַסער אין דעם אָבגעשלאָסע־נעם קאַנאַל וועט אין גאַנצען פערוואַנדעלט ווערען אין אייז וועלען די ווענד ראַדורך אליין מוזען פּלאַטצען אונד צובראָכען ווערען אויף שטיקלאַך."

„וואָס העלפט אָבער וועגען דעם צו רעדען, קאַפּיטאַן ? איידער דער אייז וועט די ווענד צו ברעכען וועט דער נאַוטילוס שוין זיין צוזאַמען גע־דריקט ווי א שטיק בלעך."

„ליידער איז דאָס ריכטיג. מיר קענען אלזאָ אויף די הילפע פון דער נאַטור ניט רעכנען אונד מוזען זעהן מיט אונזער אייגענע קראַפט זיך צו רע־טען. אויסער די ווענד פוןביידע זייטען איז שוין דער קאַנאַל פון פאָרנט אונד הינטען אויך איינגעפראָהרען ; עס זיינען נור געבליעבען אונגעפעהר צעהן פוס פרייעס וואַסער."

„אויף ווי לאנג האָבען מיר נאָך לופט אין די בעהעלטער ? פרעג איך דעם קאפּיטאַן.

„איבער מאָרגען וועלען זיי פאָלשטענדיג לעער זיין."

איך בין בעגאָסען געוואָרען מיט א קאַלטען שוויים הערענדיג דיעזע ווערטער. פון אַלע זייטען שטעהט געגען אונז דער פירכטערליכער טויט, פון וועלכען מיר קענען ניט געפינען קיין מיטעל זיך צו שיטצען. זאָגאר יעצט, שרייבענדיג יענע בעגעבענהייטען, ווירד מיין גאנצער קערפּער דורכ־געשווידערט נור ביי די ערגינערונג פון אַזעלכע שרעקניסען.

קאפּיטאַן נעמא איז אייניגע מינוטען געזעסען פערטראַכט קלעהרענ־דיג. עס איז אויף זיין געזיכט דייטליך צו זעהען ווי אָנגעשטרענגט זיינע געדאַנקען ארבייטען. ענדליך רופט ער זיך אָב מיט א לייכטען שמייכעל :

„וועגען אזא קלייניגקייט אזוי לאנג צו דענקען ! עס איז דאָך גאנץ איינפאך — קאָכעדיגעס וואססער."

„קאָכענדיגעס וואססער ?" בין איך איבערראַשט געוואָרען.

„יא, מיין הערר. מיר זיינען איינגעשלאָסען אין איין ענגען רוים, פול מיט א שטעהענדיגען וואססער, וועלכען עס איז לייכט מעגליך צו דער־ווארמען, זאָגאר היים צו מאכען, ווען די פּומפּען פון נאוטילוס זאָלען ניט אויפהערען ארוים צו גיעסען אויפגעקאָכטעס וואססער, אונד אויף דיע־זען אופן וועט עס פערהינדערען דעם וויטערען איינפריהרען."

„איך גלויב אז דאָס איז א גוטער פּלאַן ; מען דאַרף עס פּרובירען."

„ניט נור פּרובירען זאָדערען באַלד אין ערפילונג ברענגען !" האָט נעמא אויסגערופען.

ער האָט מיך דאַן אריינגעפיהרט אין די קיכען־רוימען, אין וועלכע עס ארבייטען די גרויסע דיסטילאציאָנס־אַפּפּאַראַטען ; זיי דאַמפּפען אויס די פערשיעדענע זאַלצען פון דעם ים־וואססער, אום מען זאָהל עס נאָכהער קענען טרינקען. דיעזע אַפּפּאַראַטען זיינען באַלד פול געוואָרען אונד די גאַנצע היטץ פון די עלעקטרישע זיילען וואַר דאַן אריין געטריעבען אין זייערע רעהרען. אין אייניגע מינוטען האָט דאָס וואססער ערדייכט ביי הונדערט גראַד היטץ אונד איז אריין געפיהרט געוואָרען אין די פּומפּען, וועהרענד די דיסטילאציאָנס־אַפּפּאַראַטען האָבען אימער געשעפּט פרישעס וואססער פון ים, וועלכע האָט נור געדאַרפט אין זיי דורכלויפען אונד דאַן איז עס ארויסגעפלאָסען פון די פּומפּען ברענענד־קאָכענדיג.

נאָכדעם ווי דיעזע פּומפּען האָבען אין פערלויף פון דריי שטונדען אזוי געארבייט איז דאָס וואססער אין אונזער קאנאַל געוואָרען נור אויף איין גראַד ווארעמער ; אָבער צוויי שטונדען שפּעטער אויף גאַנצע דריי גראַד.

„דער פלאַן געלינגט אויסגעצייכענט” האָב איך געזאָגט צום קאַפּיטאַן, בעטראַכטענדיג ווי די קראַנקע גיעסען אָהן אויפהער זידענדעס וואַססער.

„יאַ, יעצט זיינען מיר זיכער ניט איינגעפראָהרען צו ווערען; ווע־ניגסטענס האָבען מיר צו טהון מיט איין געפאַהר, וועלכע וויל אונז דער־שטיקען.”

אויף מאָרגען, דעם 27 מאַרץ, וואָרען שוין ביז זעקס עללען אייז אויס־געהאַקט. פיער עללען בלייבט נאָך אַלזאָ איבריג דורך צו ברעכען, דאָס דאַרף דויערען אַכט אונד פיערציג שטונדען; אָבער די לופט אין נאַוטי־לוס ווירד אימער ערגער אונד עס איז שוין באַלד ניט דאָ מיט וואָס איהר אָב צו פרישען.

אום דריי אוהר נאָכמיטאָג האָב איך אָנגעפאַנגען צו שפּיערען אַ שרעקליכע קלעמענים. מיין ברוסט אָטהעמט האַסטיגער, זוכענדיג די נויט־ווענדיגע לופט וואָס איהר פעהלט, אונד צו גלייכער צייט ווירד מיין גאַנ־צער קערפּער אַזוי ווי געלעהמט פון איין אונערטרעגליכע שווערענים. איך בין געבליעבען ליעגען אָהן קראַפט, פאַסט אָהן אַ בעזינונג. מיין טרייער קאָנסייל, וועלכער ליידעט אויך די זעלבע פּיין, טרעט דעננאָך ניט אָב פון מיין זייט. ער נעהמט אָן מיינעביידע הענד, זוכט מיך אויף צו מונ־טערען, אונד איך הער ווי ער מורמעלט זעהר טרויעריג:

„אַך, ווען איך וואָלט געקענט אויפהערען צו אָטהמען, אום דער הערר זאָהל מעהר לופט האָבען!”

איך בין געריהרט געוואָרען ביז טהרערען פון דיעזע ווערטער.

ביי דיעזע פורכטבאַרע לאַגע פלעגט יעדער פון אונז מיט אַ האַסטיגע פרייד אַרויף וואַרפען אויף זיך די סקאַפאַנדער־בעקליידונג. אונזערע הענד זיינען שוין פערוואונדעט פון שווערע אַרבייט, אָבער דאַרויף קוקט קיינער ניט, דען אַרבייטענדיג קען מען דאָך האָבען די מעגליכקייט צו געניעסען די ריינע לעבענס־לופט פון רוקוועראַל־אַפּפּאַראַט אונד פריי אָבציעהען דעם אָטהעם. דעננאָך האָט קיינער זיך ניט ערלויבט צו טראָגען דעם אַפּפּאַ־ראַט לענגער ווי עס וואַר בעשטימט. יעדער האָט עס פּינקטליך צו דער צייט איבער געגעבען זיין קאַמעראַד. קאַפּיטאַן נעמאָ אַליין האָט אויך שטרענג ערפילט דיעזע אָרדנונג מיט זיין געוועהנליכע רוהיגע בענעהמונג.

דיעזען טאָג איז די אַרבייט געטהון געוואָרען מיט נאָך מעהר קראַפט, וועלכע נור די פערצווייפלונג קען געבען. עס בלייבען נור נאָך צוויי על־לען אייז אויס צו האַקען; דאַן וועלען מיר שוין זיין בעפרייט פון דיעזען שרעקליכען קאַנאַל. אָבער די לופט בעהעלטער זיינען שוין פאַסט לעער, אונד די ביסעל לופט וואָס איז נאָך געבליעבען מוז מען איבער לאָזען פיר די אַפּפּאַראַטען פון די אַרבייטער.

אלס איך בין פון דער ארבייט אין שיף צוריק געקומען בין איך שיער דערשטיקט געוואָרען אין די פערפעסטעטע לופט. עס איז אונמעגליך צו בעשרייבען אין וועלכע מארטערנים פון טויט מיר האָבען די פאָלגענדע נאכט דורכגעלעבט. עס האָט מיך געכאפט א שווינדעל פון ניט־גוטקייט אז איך האָב געמיינט מיין לעצטע שטונדע איז שוין געקומען. מיינע קאַמעראַדען האָבען זיך אויך קוים ארום געשלעפט. פיעלע פון די מאנשאפט זיינען געלעגען זיך מארטערנדיג ווי אין דער גסיסה.

דיעזען זעקסטען טאָג פון אונזער געפאנגענשאפט וואָלטען מיר געוויס שוין ניט געקאָנט איבערלעבען, דארום האָט קאפּיטאַן נעמא בעשלאָסען די לעצטע שיכטע אייז מיט איין מאָהל דורך צו ברעכען. איך מוז ווירקליך בעוואונדערען דיעזען מערקווירדיגען מענשען ; ער ליידעט פון לופט מאַנגעל גראדע ווי מיר אלע, אָבער קיין געפאהר, קיינע שמערצען, קענען ביי איהם ניט אוועק נעהמען זיין טהאט קרעפטיגע, קאלטבלוטיגע איבערלעגונג.

באלד איז אויף זיין בעפעהל דער נאוטילוס אויפגעשטויגען פון אייזבאָדען, אויף וועלכען ער איז יעצט געזעסען, אונד אריינגעשוואומען אין די אונגעהויער גרויסע גרוב, וואָס איז פיר איהם אין פערלויף פון פינף טעג אויסגעגראָבען געוואָרען. די וואססער־בעהעלטער זיינען וויעדער אָנגעפיהלט אונד אונזער שיף איז יעצט געזעסען אין דיזעלבע גרוב אויף דעם אייז־דעק איין עלל דיק, וועלכע טהיילט איהר אָב פון דעם אונטערשטען פרייען מעער. די גאנצע מאנשאפט וואר אין שיף ; די פלאטען זיינען אלע פעסט געשלאָסען.

מיר וואַרטען, האָרכען, פערגעסען אונזערע ליידען, אין דער האָפנונג אז דיעזעס לעצטע רעטונגס־מיטעל וועט געלינגען. איך הערר ווי אין טרוים אז עס ברעכט זיך אונטער די דעק פון אונזער שיף, וועלכע זינקט אראָפּ אימער טיעפער, דער אייז קראַכט געוואלטיג אונטער די לאסט פון נאוטילוס.

„באלד וועלען מיר בעפרייט ווערען !” מורמעלט קאנסייל מיר אין אויער.

איך בין שוין ניט אים שטאנד א וואָרט צו ענטפערען אונד דריק איהם נור שוואך די האנד, אלס צייכען אז איך האָב פערשטאנען זיינע ווערטער.

יעצט הערט זיך א שרעקליכער קראך אונד דער נאוטילוס איז אראָפּ ווי א קויל אין די אונענדליכע טיעפנים. באלד האָבען זיינע עלעקטרישע פומפען אָנגעפאנגען שנעל צו ארבייטען, ארויסגעטריעבען דעם וואססער־באלאסט פון די בעהעלטער אונד נאך אייניגע מינוטען האָבען מיר אויפ־

געהערט אראפּ צו זינקען. דער מאַנאמעטער צייגט שוין אַז אונזער שיף שטייגט צוריק ארויף, די שרויבע פאַנגט אַן צו ארבייטען אונד מיר שווי־מען מיט די העכסטע געשווינדיגקייט נאָך נאָרדען.

אָבער ווי לאַנג וועט נאָך דיזעס פאָהרען אונטער'ן אייז דוי־ערען? איך ליעג אויפ'ן דיוואַן אין ביבליאָטהעק שוין האלב דערשטיקט, מיט א בלויע געזיכט אונד געלעהמט אין אַלע קרעפטען. איך הער, איך זעה שוין קיין זאַך ניט.

ווי פיעל שטונדען עם זיינען אויף דיזען אופן פארביי געגאַנגען ווייס איך ניט, אָבער איך שפּיער אַז מיין טויט איז שוין נאָהענט.

פּלוצלונג בין איך ווידער צו זיך געקומען. אייניגע טראָפּפען פרישע לופט זיינען אריין געדרונגען אין מיין ברוסט. זיינען מיר שוין ארויסגעקו־מען פון אונטער'ן וואַסער? בעפרייט פון די אייז־געפענגניס?

ניין! מיינע געטרייע פריינדע, עדוואַרד אונד קאָנסייל אָפּפערען זיך אליין אום מיר צו רעטען. עס איז נאָך אין זייער אַפּפאַראַט איבער געבליע־בען א ביסעל לופט, אונד אָבוואָהל זיי אליין זיינען שוין אויך האלב דער־שטיקט, בענוטצען זיי עס ניט פיר זיך. איך האָב דעם אַפּפאַראַט געוואָלט אָבשטופּען פון זיך, אָבער זיי האלטען מיר צו די הענד אונד איך ציהע אָב דעם אָטהעם מיט איין אונבעשרייבליכע לוסט.

די אוהר צייגט האלב עלף פאָרמיטאַג. דער נאַוטילוס פליעהט מיט די שרעקליכסטע געשווינדיגקייט פון פיערציג מייל אין א שטונדע. קאַפּי־טאַן נעמאָ בעווייזט זיך ניט, אונד איך ווייס איבערהויפּט ניט אויב ער אונד זיין גאַנצע מאַנשאַפט לעבען נאָך. אין דיזען אויגענבליק צייגט דער מאַנאמעטער אַז מיר געפינען זיך נור אויף צוואַנציג פוס פון די אויבערפלאַכע; נור איין דינע אייז־פעלד טהיילט אונז אָב פון די אויסערליכע פרייע וועלט; אָבער ווי ווייט ציעהט זיך דיזעס פעלד? פיעלייכט וואָלט מעגליך געווען איהר אייז־דעק דורך צו ברעכען?

גראַדע אזוי ווי יעמאַנד וואָלט געענטפערט אויף מיינע געדאַנקען, בע־מערק איך ווי דער נאַוטילוס לאָזט אראָפּ די הינטערשטע טהייל אונד שטעלט אוים זיין שטאַרקען אייזערנעם שנאָבעל. אָנשטרענגענדיג זיין גאַנ־צע עלעקטרישע קראַפט גרייפט ער אָן די אייז־דעק מיט א פורכטבארע געוואַלט. דער אייז פאַנגט אָן צו ברעכען; דער נאַוטילוס ציעהט זיך ווי־דער צוריק אונד שיעסט אוים מיט זיין גאַנצע מאַכט אויף דיזע דעקע, וועלכע ווירד אין גאַנצען צוּבראָכען; נאָך אַזאַ שטוים, אונד דער אייז איז צושפּרונגען אויף טויזענד שטיקלאַך.

די פלאַטען זיינען יעצט האַסטיג אויפגעריסען געוואָרען אונד די פריי־שע לופט איז אריינגעדרונגען אין אַלע רוימען פון נאַוטילוס.

17־טעס קאפיטעל.

צום אמאזאנען שטראָם.

עס איז מיר ניט מעגליך זיך צו עראינערען ווי איך בין געקומען אויפ'ן פלאטפארם. פיעלייכט האט מיך עדוארד ארויפגעטראָגען, אָבער איך אטהמע פריי, איך ציעה איין מיט א פולע ברוסט די ערקוויקענדע לופט. מיינעביידע קאמעראדען ליעגען אויך נעבען מיר, געניעסענדיג מיט פולע אטהעם־ציגען די ערפרישונג. ווען אונז וואלט אויסגעקומען אזוי לאנג צו ליידען פון מאנגעל אין שפייז דאן וואלטען מיר זיך געמוזט היטען מיט איינמאהל דעם הונגער צו בעפריעדיגען, אום זיך ניט צו שאדען. יעצט אָבער דארפען מיר זיך ניט צוריק האלטען אונד קענען פאלשטענדיג מיט די פרישע לופט זיך אָבלאבען, וועהרענד דער ים־ווינד בעגיעסט אונז ווי מיט א נייעם לעבענס־שטראָם.

„אך," רופט אוים קאָנסייל „ווי ערקוויקענד עס איז דער זויער־שטאף! יעצט דארף דער העדר ניט איבערציטטערען איבער א ביסעל לופט. עס איז דאָ גענוג פיר אלעמען!"

עדוארד לענד רעדט גאָר ניט, אָבער ער שפארט אויף די מויל אונד אטהעמט מיט אזא קראפט אז א הייפיש וואלט זיך געמוזט פאר איהם דערשרעקען.

ביסלאבווייז זיינען מיר געקומען צו די קרעפטען אונד איך בין ער־שטוינט געוואָרען זיך ארום קוקענדיג אז מיר זיינען אליין אויפ'ן פלאט־פארם, וואו קיין איינציגער פון די מאנשאפט איז ניט ארויסגעקומען. קאפי־טאן נעמא אונד זיינע לייטע בעגניגען זיך מיט די אינערליכע אָבגעפרישטע לופט אין נאוטילוס.

מיט די ווארעמסטע ווערטער האב איך אויסגעשפראָכען מיין הערצליכע דאנקבארקייט צו מיינע טרייע רייזע־קאמעראדען. עדוארד אונד קאָנסייל האָבען מיך גערעטעט וועהרענד די לעצטע שטונדען פון מיין קאמפף מיט'ן טויט. איך האָב ניט געקענט געפינען גענוג ווערטער זיי דאפיר מיין דאנק אוים צו שפרעכען.

„גענוג וועגען דעם, הערר פראפעסאָר!" האט עדוארד זיך אָבגעע־רופען „מיר האָבען נור געטהון אונזער פפליכט, דען אייער לעבען איז יעדענפאלס ניטצליכער אונד פיעל מעהר ווערטה אלס אונזערער."

„ניין, עדוארד, דאס לעבען פון א גוטען, עדלען מענשען איז געוויס זעהר פיעל ווערטה, אונד איהר בעזיצט פאלקאָמען דיעזע אייגענשאפטען."

„גוט, גוט !" האט עדוארד ווידערהאָלט האלב אין פערלעגענהייט.
„אונד דו, ליעבער קאָנסייל, האסט אויך זעהר פיעל געליטען."
„אָה, דאס מאכט ניט אויס ! עס האט מיר צוואר געפעהלט אביסעל לופט, אבער איך בין שוין באלד דאמיט איינגעוואָהנט געוואָרען. —"
קאָנסייל איז געבליעבען שטיל אזוי ווי פערשעהמט איבער דיעזע לעבעדיגע ערקלעהרונג.
„מיינע פריינדע" האב איך זיך אבגערופען מיט א געריהרטע שטימע „מיר זיינען אויף איביג צוזאמען פערבונדען, אונד איהר האט רעכט פון מיר אלעס צו פערלאנגען —"
„גראדע דיעזען רעכט וויל איך בענוטצען" האט דער קאנאדיער זיך ארויס געכאפט „נעמליך : אייך מיט צו נעהמען ווען מיר וועלען דיעזען העלישען נאוטילוס פערלאזען. איך וואלט נור וועלען וויסען נאך וועלכע ריכטונג מיר פאהרען יעצט."
„נאך נאָרדען" האב איך געענטפערט „אין דיעזע זידליכע האלב קוגעל פון דער ערד געפינט זיך די זונן אויף נאָרדען זייט."
„דאס איז שוין ריכטיג" ערוויעדערט עדוארד „אבער איך מיין, אויב מיר בעגיעבען זיך נאך דעם שטילען, אדער אטלאנטישען אקעאן ; דאס הייסט אין די בעזוכטע אדער איינזאמע וואססער־געגענדען."
אויף דיעזע פראגע איז פארלויפיג ניט מעגליך געוועזען א בעשטימטע אנטוואָרט צו געבען, אבוואהל איך האב דאמאלס געקלעהרט אז קאפיטאן נעמא פיהרט אונז נאך יענעם אונגעהויערען אקעאן, וועלכער ציעהט זיך ארום אזיען אונד אמעריקא, אום דאמיט אונזער רייזע ארום די וועלט אויפ'ן גרונד פון ים צו ענדיגען, זא דאס עדוארד'ס פראיעקטען האבען אויף דיעזען אופן קיין אויסזיכט ניט ערפילט צו ווערען.
יעדענפאלס מוזען מיר איבער דיעזען וויכטיגען פונקט גענויערע ערקלעהרונגען האבען. דער נאוטילוס פאהרט מיט גרויס שנעליגקייט. באלד זיינען מיר ארויס פון די קאלטע מערידיאנען אונד אונזער שיף האט זיך געווענדעט צום קאפ הארן. דעם 31 מארץ, אום זיעבען אוהר אבענד, זיינען מיר געוועזען געגען דעם שפיטץ פון אמעריקאנער באָדען.
די פערגאנגענהייט מיט אלע איהרע שרעקניסען זיינען פערגעסען געוואָרען, אונד אונזערע געדאנקען ווארען יעצט בעשעפטיגט מיט די נעקסטע צוקונפט. דער לייטענאנט נעהמט ווי געוועהנליך יעדען טאג אויף די לאגע אונד פערצייכענט אויפ'ן קארטע, זא דאס איך בין אים שטאנד געוועזען די ריכטונג פון נאוטילוס גענוי צו וויסען. צו מיין גרויסע בעפריעדיגונג האב איך דיעזען אבענד זיך איבערצייגט אז מיר פאהרען נאך נאָרדען

דורך דאָס אטלאַנטישע מעער. איך האָב דעם קאַנאַדיער אונד קאַנסייל'ן ערקלעהרט מיינע בעאָבאַכטונגען.

„גוטע נייעס!״ רופט אויס עדוואַרד צופריעדען „אָבער וואוהין פאַהרט דער נאַוטילוס?״

„דאָס קען איך ניט ערקלעהרען, עדוואַרד.״

„איז דען מעגליך אז ער וויל פון זיד־פאָל יעצט ווידער צום נאָרד־פאָל פאַהרען? אויב אַזוי מוז ער דאָך דורך דעם געפעהרליכען נאָרד־וועסטליכען קאַנאַל גראַדע אין שטילען אָקעאַן קומען. אָבער מיר וועלען שוין אויסגעפינען א מיטעל פון דאַנען צו ענטלויפען.״

„יעדענפאַלס״ רופט זיך אָב קאַנסייל „איז דער קאַפּיטאַן נעמא א מאַן ווי עס דאַרף צו זיין, אונד מיר מעגען צופריעדען זיין פון די בעקאַנט־שאַפט מיט איהם.״

„אונד איך וועל נאָך מעהר צופריעדען זיין ווען מיר וועלען פון איהם פטור ווערען.״ ערוויעדערט דער קאַנאַדיער.

אויף מאָרגען דעם 1־טען אַפּריל, אַלס דער נאַוטילוס איז געפאַהרען אויפ'ן וואַססער, האָבען מיר אַרום מיטאָג צייט דערזעהען פון ווייטען אין דער וועסט זייט א ברעג. דאָס וואַרען די פייערלענדער, אייניגע אינזלען וואָס ציעהען זיך אויף דרייסיג מייל לאַנג אונד אַכציג ברייט. די ברעגעס ווייזען אויס זעהר פלאַך, אָבער אין מיטען פון דיעזע אינזלען זעהען זיך גאַנץ הויכע בערג. איינער פון זיי איז דער בעוואוסטער סאַרמיענטאָ, א שפּיטציגער באַרג ווי א זייל, העכער ווי צוויי טויזענד עללען איבער'ן שפּיעגעל פון מעער. עדוואַרד פערזיכערט, אז ווען דיעזער באַרג איז אויבען בעדעקט ווי מיט א טהוי דאַן איז עס א סימן אויף שלעכטעס וועטער, אונד פערקעהרט וויעדער ווען ער איז גאַנץ ריין פאַר א גוטען וועטער.

„א מערקווירדיגער באַראָמעטער, מיין ליעבער פריינד!״ האָב איך אונ־גלויבליך אויסגעשפּראָכען.

„יא, מיין העררע, א נאַטירליכער באַראָמעטער, וועלכער צייגט אימער גאַנץ ריכטיג.״

יעצט שטעהעט דער שפּיטץ באַרג אין דעם הינטער גרונד פון הימעל גאַנץ קלאָהר. עס איז אַלזאָ נאָך עדוואַרד'ס מיינונג א זיכערער צייכען אויף גוטען וועטער.

דער נאַוטילוס איז יעצט ווידער אַרונטער אין וואַססער אונד צוגע־קומען נעהענטער צום ברעג, פאַהרענדיג פאַרביי איהם נור אויף א פּאָאַר מיילען ווייט. דורך די פענסטער פון זאַלאָן בעטראַכט איך יעצט לאַנגע ריעזען־ליאַנען, א זאָרט מעער־גראָז, וועלכע טראָגען פרוכט וואָס זעהען אויס ווי בירנען; זייערע גלאַטע, קלעפּעדיגע פעדים ציעהען זיך אָפט

לענגער ווי דריי הונדערט עללען, ביז א צאָאל דיק, אָבער אזוי שטאַרק אַז מען בענוצט זיך מיט זיי אַזוי גוט ווי מיט די בעסטע שטריק, אום שיפען צו צו בינדען. איין אַנדער זאָרט גראָז, וואָס איז בעוואַוסט אונטער דעם נאָמען פעלפ, מיט פיער גרויסע בלעטער, בעדעקט דאָ איבעראַל דעם גרונד פון ים. אונטער זיין דעק לעבען מיריאַדען פון פערשיעדענע שאַל־טהיערען, וועלכע ערנעהרען זיך פון איהם אונד איבערהויפּט איז דיעזעס גראָז א פּרעכטיגע שפּייז פאר די ראַבבען (ים־הינד) אונד אַטטערען (א זאָרט באָברעס.)

איבער דיעזען פרוכטבארען גרונד איז דער נאוטילוס געפאָהרען זעהר שנעל. געגען אָבענד זיינען מיר געקומען צו די גרופּפּע פון די פאַלק־לאַנד אינזלען, וועלכע מיר האָבען דען נעקסטען פריה מאָרגען געקענט גענוי בעטראַכטען. דיעזע לענדער האָבען א מאָהל געהערט צו די פראַנצויזישע רעגיערונג אונד וואָרען בעוואוסט אונטער דעם נאָמען מאַלואינען. יעצט געהערען זיי צו ענגלאַנד.

וועהרענד דער נאוטילוס איז יעצט געשוואומען אויפ'ן וואססער האָבען זיך אויף זיין פּלאַטפאָרם אראָפּ געלאָזען גאַנצע דוטצענדע ווילדע געגז אונד ענטלאַך. פיעלע פון וועלכע האָבען נאַטירליך באַלד געפונען א פּלאַטץ אין אונזער קיך. פון די פישען האָב איך דאָ בעמערקט א מערקווירדיגען זאָרט, וואָס ווייזט אויס ווי א פּראָפּען־ציעהער, אונגעפעהר א פינפטעל עלל די לענג, בעדעקט מיט ווייסליכע אונד געלבליכע פלעקען.

דאָס גלייכען האָב איך דאָ בעוואונדערט די צאָהלרייכע קוואַלען, דאָס זיינען אַזעלכע פפלאַנצען־טהיערען, וואָס געפינען זיך נור אין דיעזען מעער. איינינע פון זיי ווייזען אויס ווי פיינע שירמלאַך, מיט רויט־ברוינע שטרייפען, ארום געהאנגען רעגעלמעסיג מיט צוועלף בלומען ; אנדערע האָבען דעם געשטאַלט פון איין אומגעקעהרטען קערבעל, פון וועלכען עס וואַקסען ארויס בלעטער אונד רויטהע צווייגלאַך. איך וואָלט גערן געוואָלט איינינע פּראָבען פון די פפלאַנצונגען מיט נעהמען, אָבער אין דער ווירקליכקייט זיינען זיי ווי א שיין פון א שאָטען ; זיי ווערען צוגאַנגען אונד צו שמאָלצען, זאָבאַלד ווי מען נעהמט זיי ארויס פון וואססער.

אלס די לעצטע בערג־שפּיטצען פון די פאַלקלאַנדס אינזלען זיינען פון אונזערע אויגען פערשוואונדען געוואָרען, איז דער נאוטילוס ארונטער אין א טיעפעניס פון אונגעפעהר צוואנציג עללען אונד געפאָהרען פארביי די אַמעריקאַנישע ברעגעס. קאַפּיטאַן נעמאָ האָט זיך די גאַנצע צייט נים געלאָזט זעהען.

ביז צום 3־טען אפּריל זיינען מיר געפאָהרען פארביי די ברעגעס פון פּאַטאַגאָניען, אמאָהל אויפ'ן וואססער אונד גרעסטענטהיילס אונטער'ן ים. דער נאוטילוס איז אויף דיעזען אופן דורך געגאַנגען דעם טיעפען אַבגרונד

וואס ציעהעט זיך פון לא־פלאטא, ביז מיר זיינען דעם 4־טען אפריל גע־קומען געגען דאס לאנד אורגוויא, אבער אויף פונפציג מייקען וויט פון ברעג, אין מיטען ים. אונזער רייזע ציעהט זיך נאך אימער נאך נארדען, פארביי די קרומע ברעגעס פון זיד־אמעריקא. אין גאנצען זיינען מיר ביז יעצט שוין אבגעפאהרען אונגעפעהר זעכצעהן טויזענד מייל זינד מיר הא־בען אנפאנגס אבגערייזט פון יאפאנעזישען מעער.

געגען עלף אוהר פארמיטאג זיינען מיר געשוואומען פארביי דעם הויכען ברעג פון קאפ פריא, אין בראזיליען. דיעזע געגענד איז זעהר גוט בע־וואהנט אונד דא וואלט עדוארד פיעלייכט געקענט דענקען זיינע פלאנען אויס צו פיהרען, אבער צו זיין גרויסע ערגערניס איז דער נאוטילוס דא געפלויגען מיט אזא שנעליגקייט, אז קיין פיש אונד זאגאר קיין פויגעל וואלט ניט געקענט מיט איהם מיט האלטען, זא דאס מיר האבען זאגאר ניט געקענט בעטראכטען אלע מערקווירדיגקייטען דער נאטור, מיט וועלכע דיעזע מעער איז זעהר רייך.

מיט אזא רייסענדע שנעליגקייט זיינען מיר געפאהרען אייניגע טעג ביז צום 9 אפריל, ווען מיר זיינען געקומען צום שפיטץ קאפ סאן־ראק אין זיד־אמעריקא. אבער דא איז דער נאוטילוס וויעדער אוועק וויט פון ברעג, אין די גרעסערע טיעפעניסען צווישען אמעריקא אונד אפריקא. דיע־זעס טהאל צוטהיילט זיך ביי די אנטיללישע אינזלען אין צוויי ריכטונגען אונד ענדיגט זיך ביי נארדען אין א גרויסען אבגרונד, ביז צעהן טויזענד עללען טיעף. דאס זיינען אויך די געגענדען פון די גרויסע, פארצייטיגע שטיק וועלט, וואס איז בעוואוסט אונטער דעם נאמען אטלאנטיס.

צוויי טעג לאנג זיינען מיר געפאהרען דורך דיעזע וויסטע, טיעפע וואסערען. דעם 11־טען אפריל, איז דער נאוטילוס פלוצלונג ארויף גע־שטויגען אויפ'ן וואסער, אונד דא האבען מיר בעקומען צו זעהען דאס לאנד ביי דעם אמאזאנען־שטראם ; זיינע וואססערען פליעסען אריין אין ים זעהר וויט אונד אין אזוי פיעל מאססען אז אויף אייניגע מיילען פערליערט דאס מעער זיין געזאלצענעם אינהאלט.

מיר זיינען אריבער דעם עקוואטאר, (די מיטעלסטע טהייל וועלט צווי־שען זידען אונד נארדען), לאזענדיג צוואנציג מיילען אויף דער וועסט זייט דאס פראנצויזישע שטיק לאנד קאיענע. דא וואלטען מיר אויך געהאט א גוטע געלעגענהייט דעם נאוטילוס צו פערלאזען, אבער דער ווינד האט גע־וועהט אזוי שטארק אונד די וועללען ווארען אזוי אויפגערעגט אז עס איז גאר וועגען אזעלכע פראיעקטען יעצט ניט מעגליך געווען צו דענקען. עדוארד האט דאס גוט איינגעזעהען אונד זיך שטילערהייט געערגערט, ניט רעדענדיג אווארט וועגען דעם.

איך, פון מיין זייט, האָב גראַדע די פּאָאר טעג זיך זעהר אינטערעסירט מיט מיינע בעאָבאַכטונגען. דער נעטץ האָט אין פערלויף פון דיעזע צייט ארויף געשלעפּט פון ים פערשיעדענע זעהר מערקווירדיגע זאָרטען פון טהיער־פּפלאַנצונגען, פישען אונד שרצים.

פון די ערשטע וואָרען ווערטה צו בעטראַכטען די זעלטענע פּיקטאָלי־נען וועלכע געהערען צו די שטראַהלען־טהיערע, וואָס געפינען זיך אין דיעזע ערטער, אויסערדעם מאַללוסקען, פּארטרעפליכע טינטען־פיש, זעהר געשמאַק צום שפּייזען, אייניגע זאָרטען פון די גרויסע קאַלמאַרען אונד נאָך אזעלכע בעשעפּניסע.

אונזער נעטץ האָט איינמאָהל ארויף געבראַכט איין זעהר פלאַכען ראָ־כען־פיש, וועלכער זעהט אוים פּאַלקאָמען רונד אונד האָט געוואָגען ביז פיערציג פונט. אויבען איז ער וויים אונד אונטען רויטלעך, מיט טיעף־בלויע פלעקען. ליעגענדיג אויפ׳ן פּלאַטפּאָרם האָט ער זיך שטארק געצאַ־פּעלט אונד געקייקעלט מיט שפּרינגענדע בעוועגונגען, אום צוריק אין וואַס־סער צו קומען. ער איז שוין ווירקליך געוועזען נים ווייט פון ראנד אלם קאָנ־סייל איז צוגעלאָפען אונד איהם שטארק אָנגעהאַפּט מיטביידע הענד.

פּלוצלונג איז אָבער דער אָרמער קאָנסייל געשטירצט געוואָרען צו באָ־דען, מיט די פים אויסגעשטעלט אין דער לופט. וועהרענד די אויבערשטע העלפט פון זיין קערפּער וואר אזוי ווי געלעהמט, ליעגט ער אונד שריים:

„אָה, מיין הערר, מיין הערר, הילפע, רעטונג!"

איך אונד עדוארד האָבען איהם אויפגעהויבען אונד געריעבען מיט אַלע קרעפטען, אום די ווירקונג פון דעם עלעקטרישע קלאַפּ צו פערניכטען, אָבער עם האָט לאַנג געדויערט, ביז דער ארמער יונג איז צו זיך געקומען.

„א ציטער־פיש, פון דעם פּאַספּאַריצירענדען זאָרט" מורמעלט ער מיט בלייכע ליפּפען.

„יאָ, קאָנסייל" האָב איך בעשטעטיגט „דאָס איז א ציטער־פיש, וועל־כער האָט דיר מיט זיין אינערליכע עלעקטרישע קראַפט אזא טיכטיגען שטוים געגעבען."

דער ראָך איז ווירקליך איינער פון די שלימסטע זאָרט ציטער־פישען. שווימענדיג אין וואַסער איז ער פעהיג זאָגאר אויף אייניגע עללען ווייט צו געבען פון זיך אזעלכע פירכטערליכע עלעקטרישע קלעפּ, אז די שטארקס־טע טהיערע מוזען דאפון ניעדערגעשטירצט ווערען.

דעם נעקסטען טאָג איז דער נאוטילום אָנגעקומען צו דער שטעלע, וואו דער טייך מאַראָני פליעסט אריין אין ים. אין דיעזער שטעלע האָבען מיר געפונען א טרופּפּע פון אייניגע זעע־קיה, דאָס וואָרען נעמליך די מאַנאַ־טי, וועלכע געהערען צו די קלאַססע וואַססער־טהיערע, וואָס מען רופט

סירענען. דיעזע שעהנע, פריעדליכע זויגע־טהיערע זיינען ביז זיעבען עללען לאנג אונד יעדע פון זיי וועגט וועניגסטענס ביז אכט טויזענד פונט. איך האב ערקלעהרט מיינע קאמעראדען, אז די נאטור האט זיי בעשאפען אום איין זעהר וויכטיגע זאך צו פערזארגען. גראדע ווי די ראבבען זיינען זיי אויך גראז־פרעסענדע טהיערע, אונד פערצעהרען מאססען פון פערשיע־דענע שעדליכע פפלאנצונגען וואס בעדעקען זעהר געדיכט דעם גרונד פון ים אין דיעזע הייסע געגענדען.

„אונד וויסט איהר" האב איך דאצו געזאגט „וואס עס איז שוין יעצט ארויסגעקומען פון די פערניכטונג, מיט וועלכע דער מענש פערפאלגט דיעזע ניטצליכע טהיערע? די פערפוילטע גראזען פאנגען אן צו פערפעסטען די לופט אונד אימער אפטער אונד שטארקער בעווייזט זיך דער געלבער פיעבער, וועלכע פערוויסטעט דיעזע הערליכע געגענדען. די גיפטיגע פפלאנ־צונגען זיינען אונטער דיעזע ימים פון דעם הייסען וועלט־טהייל פערמעהרט געווארען אונד וואס ווייטער ווירד די פעסט אימער מעהר פערברייטעט פון ריא דע־לא־פלאטא ביז פלארידא.

„דער גרויסער געלעהרטער טוסגעל בעווייזט, אז די יעצטיגע פלאגע איז נאך גאר ניט געגען דעם וואס אונזערע נאכקאמענדע דורות וועלען איבער דיעזע אורזאכע מוזען ליידען, דאן ווען וואלפישען, ראבבען, זעע־קיה אונד דער גלייכען גראז־פרעסענדע זויגע טהיערע וועלען פון דעם מענשענס האנד אין גאנצען פערטיליגט ווערען, דער ים וועט ווערען פול מיט פוילענים; אין איהם וועלען זיך אנקלייבען פאליפען, קוואלען, קאלמארען אונד נאך אזעלכע שעדליכע ברואים אונד ווייט איבער דער ערד וועט פערברייטעט ווערען די פירכטערליכע פעסט."

די מאנשאפט פון נאוטילוס, ווי יעדע אנדערע זעע־פאהרער פון אונ־זערע צייטען, האבען זיך דעננאך וועניג געקימערט וועגען די צוקונפט, אונד א האלבע דוצענד פון דיעזע מאנאטי זיינען באלד געטויטעט געווארען. דער מענש איז שוין אימער אזוי, ער זוכט נור צו בעפריעדיגען די נויט־ווענדיגקייטען פון דעם געגענווערטיגען אויגענבליק, אונד עס איז יעצט נויטהיג צו פערזארגען פיר אונזערע שפייכלער־קאממערען מיט דעם פלייש פון דיעזע טהיערע, וועלכעס איז פיעל בעססער אלס רינד אדער קאלב פלייש. די יאגד אויף די מאנאטי איז לייכט, אבער אויך ניט אינטערעסאנט. זיי לאזען זיך גאנץ רוהיג טויטען, אהן אירגענד וועלכען ווידערשטאנד. איינציגע טויזענד פונט פלייש איז דאן געבראכט געווארען אין שיף צום טריקענען. אויסערדעם ווארען אונזערע שפייכלער דא פערזארגט מיט א רייכען פיש־פאנג.

אלס דער לעצטער נעטץ איז פון וואססער ארויסגעצויגען געווארען האט

דער נאוטילוס זיך דערנעהענטערט צום ברעג. דאָ זיינען א גרויסע צאָהל זעע־שילדקרעטען געלעגען שלאָפענדיג אויפ׳ן וואססער. עס וואָלט זעהר שווער געווען זיי צו פאנגען, דען פון דעם קלענסטען גערויש ווערען זיי אויפ־געוואַכט, אונד דורך דעם הארטען פאנצער, מיט וועלכע זייערע קערפער זיי־נען בעדעקט, קען קיין הארפונע אונד קיין קויל ניט דורכדרינגען. עס איז אונז אָבער געלונגען מיט די הילפע פון זעע־איגעלען איינינע שטיקער פון דיעזע שילדקרעטען צו בעקומען.

די מאטראָזען פון נאוטילוס האָבען נעמליך איינינע פון דיעזע פי־שען, וועלכע זיינען פריהער אריינגעפאַלען אין נעטץ, צוזאמען געבונדען מיט די עקען צו זעהר שטארקע, לאנגע שטריקלאַך, אונד גאנץ שטיל אוועק געלאָזען פריי אין מעער. די זעע־איגעלען זיינען גלייך צוגעשוואומען צו די שילדקרעטען אונד האָבען זיך אזוי פעסט אָנגעזויגען צו זייערע בויך־פאנצערס אז עס איז דאן געווען א גאנץ לייכטע זאך זיי צוזאמען מיט די שילדקרעטען ארויף צו שלעפען אויפ׳ן פערדעק פון שיף.

איינינע פון די געפאנגענע שילדקרעטען ווארען העכער ווי איין עלל לאנג אונד ביז פיער הונדערט פונט געוויכט. זייערע פאנצערס זיינען א קאָסטבארער ארטיקעל אין האנדעל. אָבער פיר אונז וואר איבערהויפט וויכטיג דאָס פלייש, וועלכעס איז זעהר געשמאַק.

נאָכדעם ווי דיעזע יאגדען ווארען געענדיגט האָבען מיר פערלאָזען דעם אמאזאָנען־שטראָם אונד דיזעלבע נאַכט איז דער נאוטילוס צוריק אוועק אויפ׳ן הויכען מעער.

18־טעם קאפיטעל.

א בעפעהל פון ריעזען־פאָליפען.

איינינע טעג לאנג האָט אונזער שיף בעשטענדיג זיך דערוויימערט פון אמעריקאנישען ברעג. ווי עס וויזט אויס וויל דער קאפיטאן נעמאָ ניט פאָהרען אין דעם גאָלף פון מעקסיקאָ אָדער אין די אנטיללישע געגענדען. אָבוואָהל די וואססערען זיינען דאָרט גענוג טיעף, דורכשניטליך ביז צוויי טויזענד עללען, אָבער יענע ערטער זיינען בעזייט מיט פיעלע בעוואָהנטע אינזלען, שיפען פאָהרען דאָרט שטענדיג ארום, אונד אזעלכע געגענדען זוכט אונזער קאפיטאן ווי פיעל מעגליך אויס צו מיידען.

דעם 16־טען אפריל זיינען מיר געקומען געגען די אינזלען מארטי־

ניק אונד נוואדעלופע, וועלכע מיר האָבען געזעהען אויף א ווייטקייט פון אונגעפעהר דרייסיג מייל. דער קאנאדיער האָט גערעכענט אז אונזער שיף וועט אריין פאָהרען אין גאָלף אונד דאָרט וואָלט מעגליך געווען אונזער פלאַן צו ענטלויפען אויס צו פיהרען, דען אין יענער געגענד פאָהרען שטענדיג פערשיעדענע שיפלאָך פון איין אינזעל צו די אַנדערע. אָבער יעצט אין מיטען ים, איז גאָר וועגען דעם ניט מעגליך צו דענקען.

איך אונד מיינע קאמעראָדען האָבען ווידער א לאַנגע צייט זיך בעראַטהען וואָס מיר זאָלען טהון. צייט זעקס מאָנאטען זיינען מיר שוין געפאַנגען אויפ'ן נאוטילוס. מיר האָבען וועהרענד דיעזע צייט שוין געמאכט אַ רייזע פון זיעבענצעהן טויזענד מייל אונד איך מוז צוגעבען עדוארד'ס ריכטיגע ווערטער, אז ווי עס ווייזט אויס וועט פון דיעזע רייזע קיין מאָהל קיין ענדע ניט נעהמען. ער האָט מיר דאָרום געמאכט א פאָרשלאָג אז איך זאָהל איין מאָהל פיר אַלע מאָהל פרעגען דעם קאפּיטאן, אויב ער מיינט ווירקליך אייביג אונז צו האַלטען געפאַנגען אויף זיין שיף.

מיר איז דיעזער פּלאַן ניט געפעלען געוואָרען. נאָך מיין מיינונג קען דאָס צו קיין ציעל ניט פיהרען. פון קאפּיטאן נעמא האָבען מיר אין דיעזער הינזיכט גאָר ניט וואָס צו ערוואַרטען אונד אונזער בעפרייאונג איז אונז מעגליך נור דורך אייגענע מאַכט אויס צו פיהרען. אויסערדעם בעמערק איך די לעצטע צייטען אז דיעזער מאַן איז געוואָרען פיעל וועניגער פריינדליך צו אונז אונד ציעהט זיך אימער צוריק פון אונזער געזעלשאַפט. ווי עס ווייזט אויס זוכט ער זאָגאר מיך אויס צו מיידען אונד איך זעה איהם זעהר זעלטען. זאָנסט פלעגט איהם מאַכען פערגניגען צו פערברענגען מיט מיר לאַנגע שטונדען אונד ערקלעהרען די וואונדער פון אונטער'ן מעער; יעצט זיטץ איך אימער אליין ביי מיינע בעאָבאַכטונגען אונד קאפּיטאן נעמא בעווייזט זיך מעהר ניט אין זאַלאָן.

איבער וועלכע אורזאַכע איז ער אַזוי פערענדערט געוואָרען? איך וועניגסטענס קען זיך קיין פאָרווירפע אין מיין בעהאַנדלונג געגען איהם ניט מאַכען. פיעלייכט איז אונזער אַנוועזענהייט אויפ'ן שיף איהם איבערדריסיג געוואָרען? דעננאָך גלויב איך ניט אז ער וועט מיט'ן גוטען ווילען איינשטימען אונז צו בעפרייען.

איך האָב דאָרום געבעטען עדוארד'ן ער זאָהל מיר געבען צייט זיך איבער צו לעגען וואָס מיר זאָלען טהון. אויב קאפּיטאן נעמא זאָהל אונזער וואונש וועגען בעפרייאונג ענטזאָגען, דאַן וועט אונזער לאַגע אויפ'ן שיף ווערען פיעל ערגער אונד דאַן וועט אונז נאָך שווערער זיין אויף צו טהון אירגענד וועלכען פלאַן ווי צו ענטלויפען. איבריגענס, האָב איך דאָצו ערקלעהרט, קענען מיר פאָרלויפיג זיך ניט בעקלאָגען אויף דעם צושטאַנד

פון אונזער געזונדהייט, אָדער איבער אירגענד וועלכע געפאהרען. אויסער דעם צופאַל אין די אייז־בערג ביי'ן זיד־פּאָל האָט מיט אונז קיין בעזונדערע זאַך ניט פּאַסירט אונד מיר אַלע שפּיערען זיך יעצט אַזוי גוט אונד קרעפּטיג ווי נאָך ניעמאַלס אין לעבען. די געזונדע שפּייזען אונד די פרישע מעערלופט קענען צו קיין קראנקהייט ניט צו לאָזען. פיר אַזא מאַן ווי נעמא, וועלכער האָט יעדע עראינערונג וועגען די בעוואָהנטע וועלט פון זיין הערצען אויסגעשלאָסען, וועלכער האָט זיך דאָ אין ים געגרינדעט אַ בעזונדערע, פרייע היימאַטה אונד בעוועגט זיך אויף געהיימניספאָלע וועגען וואוהין אונד ווען ער וויל, — פיר איהם קען אַזא לעבען ווירקליך זיין אַנגענעהם. אָבער מיר האָבען זיך נאָך פון די מענשהייט ניט ענטזאָגט. עס איז גוט געווען דיעזע אַלע מערקווירדיגקייטען צו זעהען, אונד צו בעטראַכטען, דענ־נאָך וויל איך זיי ניט מיט נעהמען מיט זיך אין אירגענד וועלכען קבר אונטער'ן ים. איך וויל מיינע ערפאַהרונגען מיט־טהיילען מיינע מענשען־ברידער אונד וואָס פריהער אימער בעססער.

אויך יעצט, זיטצענדיג ביי די געעפענטע לאָדענס פון זאַלאָן, שטעל־לען זיך פאַר געגען מיינע אויגען זעלטענע וואונדער. טהיער־פפלאַנצונגען אין פערשיעדענע פארבען אונד געשטאַלטען, וועלכע שפּיעגלען זיך אָב בליטצענדיג אונטער די זונען־שטראַהלען. פון די פיש בעמערק איך גרויסע ראָכען, צעהן פוס לאַנג, וואָס פערדעקען אָפט מיט זייער קערפּער דעם גאַנצען פענסטער פון שיף. אַנדערע פון דיעזע בעשעפּניסע מיט גאָלדענע שטרייפען פון קאָפּף ביז צום עק. זילבער־פארביגע מאַנד־פישען שטייגען אויף אין די וואַססערען, פון וועלכע עס שלאָגט אָב אַ שיין גראַדע ווי פון די לבנה אויפ'ן הימעל.

דיעזע אונד פיעלע עהנליכע מערווירדיגקייטען וואָלט איך נאָך לאַנג געקענט בעטראַכטען, אָבער יעצט האָט דער נאַוטילוס אַראָפּ געשטויגען אויף אַ טיעפענים פון דריי ביז פיער טויזענד עללען, אין אַזעלכע אָבגרונ־דען וואו עס געפינען זיך מעהר קיינע לעבענדיגע ברואים, אויסער אייניגע זאָרטען פון פפלאַנצען־טהיערע.

דעם צוואַנציגסטען אַפּריל זיינען מיר געפאָהרען אין די געגענד פון די לוקאַנישע אינזלען, אין אַ טיעפענים פון פונפצעהן הונדערט פוס, אַזוי ווי דורך אַ דונקעלען טונעל פון הויכע פעלזען, וואָס שטייגען אַרויס הויך איבער'ן מעער. אין דיעזע פעלזען־וועגד זעה איך שוואַרצע לעכער פון היילען, אין וועלכע די עלעקטרישע שטראַהלען פון נאַוטילוס קענען ניט אַריין דרינגען. די פעלזען זיינען איבערראַל בעוואַקסען מיט פערשיעדענע געדיכטע וועלדלאַך, אַ וואַהרע ריעזען־וועלט פון וואַססער־פפלאַנצונגען.

עס וואַר ביינאַהע עלף אוהר, ווען עדוואַרד האָט מיך אויפמערקזאַם

געמאכט אויף פירכטערליכע קוויטשערייען, וואס הערען זיך פון צווישען ריעזע מאססען.

„יא,״ האב איך ערקלעהרט „די היילען זיינען נאטירליך בעזעצט מיט גרויסע זארטען פאליפען, אונד עס וואלט מיך ניט שטארק וואונדערען, ווען מיר זאלען בעקומען צו זעהען איינינע פון דיעזע אונגעהויער.״

„דער הערר מיינט וואהרשיינליך די קאלמארען, ביי וועלכע די פיס וואקסען פון קאפף ?״ פרעגט קאנסייל.

„ניין. דא מוזען זיך געפינען גרעסערע ריעזען פון דיעזע ברואים, אזעלכע וואס מען קען געוועהנליך זעלטען וואו אנטרעפען.״

„אונד איך וועל ניעמאלס גלויבען, אז אזעלכע טהיערע עקסיסטירען אין דער ווירקליכקייט״ האט עדוארד ערוויעדערט.

„דיעזע טהיערע הייסען קראקען״ זאגט קאנסייל מיט זיין געוועהנ־ליכע ערנסטע מיענע „אונד איך וויים אז איינער פון אזעלכע קאפף־פיסלער איז אים שטאנד אראפ צו שלעפען א גאנ: ן שיף צום אבגרונד.״

„איהר ווייסט ? האט איהר דאס אליין געזעהען ?״ פרעגט עדוארד מיט שפאט.

„געווים האב איך דאס געזעהען מיט מיינע אויגען.״

וואו, אין האפפען, אדער אויפ׳ן מעער ?״

„ניין אין דער קירכע פון סאנקט־מאלא, אויסגעמאלט אויף א בילד.״

„הא, הא, הא !״ האט עדוארד זיך פאנאנדער געלאכט „מיט וואס פיר איין ערנסטע מיענע איהר קענט שפאס מאכען, פריינד קאנסייל !״

„דענגאך זאגט קאנסייל די וואהרהייט״ האב איך זיך אבגערופען „אזא בילד גיעבט עס ווירקליך אין יעדע קירכע. נאטירליך איז די פארשטעלונג געגרינדעט נור אויף אויף די פאלקס־ערצעהלונגען, אונד וואס פיר א ווערטה אזעלכע לעגענדעס האבען פיר די וויסענשאפט איז דאך שוין א בעקאנטע טהאט־זאך.״

„אבער איז דען אין דיעזע לעגענדעס גאר קיין טהייל וואהרהייט ניט דא ?״ פרעגט קאנסייל.

„ניין, מיינע פריינדע. ווען עס קומט צו רייד וועגען אונגעהויערע ברואים דאן פאנגט אימער אן די ווילדע פאנטאזיע זיך פאנאנדער צו שפיעלען. מען ערצעהלט זיך אזעלכע משונה׳דיגע מעשות אז עס גיעבען פא־ליפען וואס קענען שיפען ארונטער שלעפען ; נאך מעהר : א געוויסער אלעום מאגנום פערזיכערט אז איינינע פון דיעזע ברואים זיינען לאנג א מייל אונד ווען זיי ליעגען רוהיג אויפ׳ן וואססער קען מען האבען איין אירט־הום אונד גלויבען אז דאס זיינען אינזלען. אזעלכע לעגענדעס האט מען זיך אין די פארצייטיגע יאהרען זעהר פיעל ערצעהלט ; דער בישאף פון

בידראָס זאָל האָבען אויפגעבויט איין אַלטאַר אויף אַ גרויסען פעלזען און אָב־געהאַלטען אויף איהם אַ גאָטעס־דיענסט מיט אַ פרעדיגט, אָבער דאָס וואַר נור אַ שלאָפענדער פּאַליפּ, וועלכער האָט זיך שליעסליך אַראָפּ געלאָזען אין וואַססער. איין אַנדער בישאָף פּאָנטאָפּידאַן דערצעהלט פון אַזעלכע פּאָ־ליפּען וואָס אויף איינעם פון זיי וואָלט מען קענען מאַנעווירען אַ גאַנ־צען רעגימענט קאַוואַלערע, אָבער יעצט גלויבט קיינער אין אַזעלכע נאַ־רישע לעגענדעס."

„אונד ווי גרויס זיינען אין דער ווירקליכקייט די ריעזענהאַפטע פּאָ־ליפּען וואָס עקזיסטירען יעצט ?"

„יעדענפאַלס קיין מאָהל ניט אַזוי גרויס ווי אַ וואַלפיש. איבריגענס מוז דאָך געבען אירגענד וועלכע אורזאַכע פיר אַזעלכע פאַנטאַזיעס, אונד דאָס קומט ארויס דאַפון, ווייל זאָגאַר אַ קליינער פּאָליפּ, וואָס איז נור זעקס פוס לאַנג אונד אונגעפעהר אַ קלאַפטער גרויס, בעזיצט פיסס וואָס זיינען ביז זיעבען אונד צוואַנציג פוס די לענג. מיט דיעזע פיס קען ער ווירקליך איין געפעהרליכען אַנגריף מאַכען אונד אַזאַ פּאָליפּ איז שוין אַ געוואַלטיגער אונגעהויער."

„טרעפט עס אז מען פאַנגט אַזעלכע פּאָליפּען ?" האָט עדוארד גע־פרעגט.

„דאָס האָב איך ניט געהערט, אָבער מען זעהעט זיי גאַנץ אָפט. איינער פון מיינע פריינדע, אַ געוויסער קאַפּיטאַן פּאַסס, פון האַוור, האָט מיר ער־צעהלט אַז אין אינדישען מעער איז איהם אויסגעקומען צו זעהען אַזעלכע זאָרטען אונגעהויער. איין פאַקט, וואָס האָט געטראָפען מיט אייניגע יאָהר צוריק, אין 1861, בעווייזט אָהן אַ שום צווייפעל די טהאַטזאַכע, אַז אַזעלכע ריעזען־פּאָליפּען עקזיסטירען אין דער ווירקליכקייט."

„אונד וואָס האָט דאַן געטראָפען ?" פרעגט עדוארד.

„איך וועל אייך דאָס ערצעהלען. אין יענעם יאָהר, נעמליך, ניט ווייט פון טענעריפאַ, אונגעפעהר אין דיזעלבע מערידיאַנען וואו מיר געפינען זיך יעצט, האָט די מאַנשאַפט פון די פּאָסט־שיף אַלעקטאָן בעמערקט איין אונ־געהויער גרויסען קאַלמאַר, שווימענדיג אין וואַססער. דער קאָמענדאַנט בו־גער איז געפאָהרען נעהענטער צום טהיער אונד האָט איהם אָנגעגריפען מיט די האַרפּונע אין די פלינטע, אָבער עס איז איהם ניט מעגליך געוועזען דאַמיט פיעל וואָס אויפצוטהון, דען דער קויל אונד די האַרפּונע דרינגען דורך זיין פלייש, וואָס איז אַזוי ווייך ווי גאַללערטע (פערגליווערטע זופּ) אָהן שום ביינער, אונד ברענגען איהם פאַסט קיין שאָדען ניט. נאָך מעהרערע אומזיסטע בעמיהונגען איז שליעסליך די מאַנשאַפט געלונגען אַרויף צו וואַרפען אויף דעם קערפּער פון די מאָללוסקע אַ שטריק, צוזאַמען געבונ־

דען ווי א שלינגע (פעטלע), אונד דיעזע שלינגע האט זיך אראפ געגליטצט אונד געבליעבען פעסט זיטצען ביי'ן עק. מען האט דאן אנגעפאנגען דאס טהיער צו שלעפען אויפ'ן פערדעק, אבער זיין געוויכט איז געוועזן אזוי שווער אז איידער עס איז מעגליך געוועזן דאס אויף צו טהון, האט די מאללוסקע זיך אבגעריסען, לאזענדיג דעם עק, אונד איז פערשוואונדען אין די טיעפ־נים.

„אונד דאס איז ווירקליך א ריכטיגער פאקט ?" פרעגט דער קאנאדיער.

„יא, פריינד עדוארד, א פאלקאמענער פאקט. מען האט זאגאר פאר־געשלאגען דיעזע גרויסע זארטען פאליפען צו רופען „קאלמאר־בוגער."

„אונד ווי גרויס איז דאס טהיער געוועזן ?" פרעגט עדוארד.

„פיעלייכט אונגעפעהר זיעבען עללען ?" רופט זיך אב קאנסייל, וועל־כער איז די גאנצע צייט געשטאנען ביי'ן פענסטער, קוקענדיג אויפמערק־זאם אין וואססער.

„גראדע אזוי גרויס." האב איך געענטפערט.

„האט ער פיעלייכט געהאט אכט פיס, אדער הענד, וואס וואקסען ביי איהם ארוים פון קאפף, אונד צאפלען זיך אום אין וואססער אזוי ווי א קנויל שלאנגען ?" פרעגט קאנסייל ווייטער.

„גאנץ ריכטיג."

„זיינען פיעלייכט די פארדערשטע אויגען ביי איהם משונה'דיג גרויס?"

„יא, קאנסייל, דו שילדערסט גראדע ווי דו וואלסט איהם אליין גע־זעהען."

„אונד זיין שנאבעל איז פערקרימט ווי ביי א פאפוגייא, אבער פורכט־באר אונד גרויס ?"

„ווירקליך קאנסייל, אזוי ווייזט ער אויס."

„אויב אזוי" זאגט קאנסייל גאנץ געלאסען „קען דער הערר יעצט אויך האבען די מעגליכקייט צו זעהען א קאלמאר־בוגער, אדער וועניגס־טענס זיינעם א ברודער."

איך האב פערוואונדערט א קוק געגעבען אויף קאנסייל'ן. עדוארד איז צוגעשטירצט צום פענסטער.

„אה, ווי שרעקליך !" האט ער אויסגערופען מיט א שוידער.

אלס איך האב אויך א קוק געגעבען איז מיר ניט גוט געווארען פון עקעל אונד אבשוי. פאר מיינע אויגע בעוועגט זיך א פירכטערלי־כעס אונגעהויער, פון דיעניגע ברואים וואס נור די לעגענדעס קענען וועגען זיי דערצעהלען.

דאס וואר נעמליך א קאלמאר (א זארט ים־שפין) ביז צעהן עללען די גרויס. ער שווימט זעהר שנעל, מיט א צוריק־בעוועגונג, גראדע צום נאוטי

לום, אויף וועלכען עס זיינען אויסגעשטעלט זיינע פורכטבארע, גרויסע אוי־
גען, פון גרוי־גרינע פארב. זיינע אכט הענד, אדער ריכטיגער צו זאגען
פיס, וואקסען ארוים פון קאפף (דארום רופט מען דיעזע זארט טהיערע
„קאפף־פיסלע") אונד זיינען צוויי מאהל אזוי גרוים ווי דער גאנצער קער־
פער, צאפלען זיך ארום איבער זיין קאפף שרעקליך, ווי א מאססע
שלאנגען. עס איז דייטליך צו זעהען ווי דיעזע פיס זיינען איבעראל בע־
זעצט אזוי ווי מיט האלב רונדע קאפסלען (באנקעס), וועלכע איך האב
אנגעצעהלט ביז צוויי הונדערט, אונד מיט זיי קען ער זיך שטארק צו זויגען
צו יעדען געגענשטאנד. דאס מויל פון דיעזען אונגעהויער, — א שנאבעל
פון ביין, אין דעם געשטאלט ווי ביי א פאפוגייא, — עפפענט אונד שליעסט
זיך ווי א גרויסע שעער. פון דיעזען מויל שטעקט ער ארוים פייפענדיג א
ביינערנעם צונג, וועלכע איז אויך בעזעצט מיט מעהרערע רייהען שפיטצי־
גע ציינער. ווי פאנטאסטיש דאס קומט פאר ! א מאללוסקע מיט א שנאבעל
פון א פויגעל ! זיין קערפער, אין די פארמע פון א פראפען־ציעהער, איז
אין מיטען אזוי ווי אנגעבלאזען אונד צוזאמען ענטהאלט ער א מאססע פלייש
וואס וועגט ווענינגסטענס פון פיערציג ביז פונפציג טויזענד פונט. די פארב
פון דיעזע בעשעפנים בלייבט ניט אימער גלייך, זי בייט זיך זעהר שנעל.
ווען זי ווירד אויפגערייצט פערוואנדעלט זיך דער גרוי־שווארצליכער קא־
לאר אין ברוין־רויטלעך.

איבער וואס איז די מאללוסקע יעצט געווארען בייז ? נאטירליך אי־
בער די אנוועזענהייט פון אונזער נאוטילוס, וועלכער איז פיעל שטארקער ;
זי זויגט זיך צו צו איהם מיט איהרע באנקעס אונד בייסט איהם מיט די
ציינער, אבער עס איז איהר ניט מעגליך עטוואס דאמיט צו מאכען. אונד
דאך, וואס פיר א שרעקליכע אונגעהויער זיינען דיעזע פאליפען, וואס פיר א
מאכט עס ליעגט אין זייערע בעוועגונגען אונד ווי גרוים מוז זיין זייער לע־
בענסקראפט, דען אזא בעשעפנים בעזיצט דאך דריי הערצער.

דער צופאל צייגט מיר יעצט דיעזען קאלמאר אין זיין גאנצע פורכט־
בארקייט אונד איך קען ניט פארביי לאזען דיעזע געלעגענהייט אזא מין
זעלטענע בעשעפנים גענוי צו בעטראכטען. איך פיהל זאגאר א ניט גוט־
קייט פון גרוים עקעל, קוקענדיג אויף איהר, דעננאך נעהם איך א בלייפעדער
אונד פאנג אן צו צייכנען דיעזע שרעקליכע געשטאלט.

„פיעלייכט איז עס דאסזעלבע טהיער, וועלכע מען האט געזעהען פון
שיף אלעקטאן ?" מיינט קאנסייל.

„ניין" ערוויעדערט דער קאנאדיער „יענע האט דאך איהר עק פער־
לארען, אונד ביי דיעזע איז ער נאך אין גאנצען."

„דאס איז דעננאך קיין בעוויז ניט" האב איך זיך אבגערופען „ביי

דיעזע ברואים קענען די אבגעהאקטע גליעדער צוריק אב וואקסען, אונד פון יענער בעגעבענהייט מיט דעם קאלמאר־ביגער זיינען שוין פארביי גע־גאנגען זיעבען יאהר, א צייט וועלכע איז נאך מעהר ווי גענוג אז דיזעלבע מאללוסקע זאהל איין אנדער עק בעקומען.״

„איבריגענס מאכט עס ניט אויס״ זאגט עדוארד דער געמליכער אדער ניט, אבער יעדענפאלס גיעבט עס נאך פיעל פון דערזעלבער גאטונג.״

ווירקליך האבען זיך באלד אנגעפאנגען צו בעווייזען נאך איינינע אזעלכע טהיערע ביי׳ן פענסטער. איך האב אנגעצעהלט זייערע זיעבען שטיק. זיי בעגלייטען דעם נאוטילוס, אונד איך הער ווי זיי קראטצען מיט די שנאבלען ארום אונזערע אייזערנע וועגד.

איך ארבייט ווייטער, זייערע געשטאלטען אויפ׳ן פאפיער אויף צו צייכנען. די אונגעהויער האלטען זיך אזוי גענוי געגען אונזער פענסטער אז עס ווייזט אויס ווי זיי וואלטען זיך גאר ניט בעוועגען, אונד דארום איז מיר גאנץ לייכט פינקטליך זיי אויף צו מאלען. אויסערדעם פאהרען מיר יעצט וואס ווייטער אימער לאנגזאמער.

פלוצלונג איז דער נאוטילוס געבליעבען שטעהען. א שטויס, אונד דאס גאנצע שיף איז דורכגעציטערט געווארען.

„וואס איז געשעהען ?״ פרעג איך איבערראשט „האבען מיר גע־שטראנדעט ?״

„ניין״ ערוויעדערט דער קאנאדיער „עס קען זיין א קלאפ פון א פעל־זען, אבער מיר זיטצען ניט פעסט.״

מען קען ווירקליך שפיערען אז דער נאוטילוס איז פריי אין וואססער, דענגאך פאהרט ער ניט. די שרויבע האט אויפגעהערט צו ארבייטען. א פאאר מינוטען שפעטער איז אין זאלאן אריינגעקומען דער קאפיטאן נעמא אין דער בעגלייטונג פון זיין לייטענאנט.

איך האב איהם שוין א רעכטע צייט ניט געזעהען ; זיין מיענע ווייזט אויס פערדריסליך. ניט רעדענדיג א ווארט, זאגאר ניט קוקענדיג אויף אונז, געהט ער צו צום פענסטער, בעטראכט די פאליפען אונד זאגט איי־ניגע ווערטער צוו זיין לייטענאנט.

דיעזער איז ארויס געגאנגען. באלד זיינען די לאדענס געשלאסען גע־ווארען אונד דער זאלאן איז געבליעבען ווי געוועהנליך העלל בעלייכטעט פון די עלעקטרישע לאמפ אויבען אין דעק.

איך בין צוגעגאנגען נעהענטער צום קאפיטאן.

„א מערקווירדיגע פערזאמלונג פון פאליפען !״ האב איך געזאגט מיט א קאלטבלוטיגען טאן.

„דאס איז ריכטיג, העדר נאטורפארשער״ רופט זיך אב דער קאפי־

טאן זעהר ערנסט „אָבער אונז שטעהט יעצט פּאָר מיט דיעזע געפעהרלי־
כע בעשעפּניסע צו קעמפּפען.״

„קעמפּפען ?״ האָב איך איבער געפרעגט מיט גרויס וואונדער.

„יא, מיין הערר. די שריובע שטעהט שטילל. איך גלויב אז איינער
פון דיעזע קאלמארען האָט אריין גערוקט זיין ביינערנעם שנאָבעל צווישען
די שיפלען אונד דארום קען די שרויבע ניט ארבייטען.״

„אונד וואָס רעכענט איהר צו טהון ?״

„מיר וועלען ארויף שטייגען צו די אויבערפלאַכקייט פון וואססער
אונד די גאַנצע באַנדע פערניכטען.״

„דאָס וועט אָבער זיין זעהר שווער.״

„גאַנץ געוויס. די עלעקטרישע קוילען האָבען אויף זייער ווייכע פלייש
קיין ווירקונג ניט, אונד פליעהען דורך זייער קערפּער ניט פּלאַטצענדיג.
מיר וועלען זיי מוזען אַנגרייפען מיט די העק.״

„אונד איך מיט די הארפּונע, מיין הערר״ האָט דער קאַנאַדיער זיך
אָנגעבאָטען „נאַטירליך אויב איהר וועט מיין הילפע ניט צוריק וויזען.״

„איך נעהם עס אָן מייסטער לענד.״

„מיר וועלען אייך אויך בעגלייטען״ האָב איך זיך אָבגערופען, אונד
באַלד נאָכדעם זיינען מיר צוזאַמען מיט דעם קאַפּיטאַן נעמא געקומען צו
די מיטעלסטע טרעפּ.

דאָ זיינען שוין געשטאַנען צעהן מאַן, בעוואָפענט מיט גרויסע העק,
פערטיג צום אַנגריף. איך אונד קאָנסייל האָבען אויך גענומען העק אין
די הענד אונד עדוארד זיין הארפּונע.

דער נאַוטילוס איז שוין געווען אויבען אויפ'ן וואססער. איינער פון
די מאַטראָזען איז ארויף צו די אויבערשטע טרעפּ אונד אָנגעפאַנגען אָב
צו שרויפען די פּלאַטע. קוים האָט ער נור בעוויעזען דעם לעצטען שרויף
אָב צו דרעהען איז די פּלאַטע מיט אַ געוואַלט אויפגעריסען געוואָרען,
פון די פּאָליפּען־הענד, וואָס האָבען זיך צו איהר צוגעזויגען.

אין דעם נעקסטען אויגענבליק האָט זיך אריין געלאָזען איינער פון
דיעזע לאַנגע הענד אַזוי ווי איין אונגעהויערע שלאַנג ; נאָך צוואַנציג
אַנדערע רינגלען זיך באַלד אויך אויבען איבער'ן דעק. קאַפּיטאַן נעמא
גיעבט אַ זעטץ מיט זיין האַק אונד די פירכטערליכע האַנד פאַללט אראָפּ
זיך צאַפּלענדיג אונטער די טרעפּ.

אין דעמזעלבען מאָמענט ווי מיר דרענגען זיך איינער איבער דעם
אַנדערען, אום אויפ'ן פּלאַטפאָרם ארויס צו קומען, לאָזען זיך אראָפּ צוויי
אַנדערע הענד, דורכשניידענדיג די לופט, אונד גרייפען אָן דעם מאַטראָז

וואס שטעהט דער נעקסטער צום קאפיטאן נעמא, באלד וואר דער מאן מיט א שרעקליכע געוואלט אויפגעהויבען אין דער לופט.

דער קאפיטאן נעמא שטויסט אויס א פערצווייפעלטען געשריי אונד שטירצט ארויס. מיר אלע הינטער איהם.

וואס פיר א מורא'דיגע סצענע עס האט זיך יעצט פארגעשטעלט געגען אונזערע אויגען. דער אונגליקליכער איז צוזאמען געדריקט אין די שלאנגען הענד פון די מאללוסקע ; איהרע באנקעס האבען זיך איין גע־זווינען אין זיין קערפער אונד זי שאקעלט איהם ארום אין דער לופט. ער שרייט מיט א פערשטיקטען קול אום הילפע, אונד מיט גרויס בעשטיר־צונג הער איך פון איהם די פראנצויזישע שפראך. אלזא געפינט זיך דא אויפ'ן שיף איינער פון מיינע לאנדס־לייטע, פיעלייכט מעהרערע. זיינע הערץ־דרייסענדע געשרייען וועל איך מיין גאנצען לעבען ניט קענען פער־געסען !

דער אונגליקליכער איז אהן רעטונג פערלארען. ווער איז דען אים שטאנד איהם פון דיעזע ערדריקענדע הענד ארויס צו רייסען ? דער קא־פיטאן נעמא האט אונטערדעסען צוערשט צוגעשטירצט אויפ'ן אונגעהויער אונד נאך א האנד איהם אבגעהאקט. זיין לייטענאנט קעמפפט מיט א פערצווייפעלטען וואוטה געגען איין אנדערען פאליפ, ביי דער זייט פון נאוטילוס. די גאנצע מאנשאפט ארבייט מיט די העק. דער קאנאדיער, קאנסייל אונד איך האקען אין די מאססען פלייש, וואו עס פאלט נור אריין. די לופט איז שוין איבעראל פערפעסטעט מיט א שטארקען גערוך פון מאשוש ; עס איז שרעקליך.

איין אויגענבליק האב איך זיך שוין געפרעהט, גלויבענדיג אז באלד וועלען מיר בעפרייען דעם מאטראז פון די באנקעס וואס האבען זיך אין איהם איינגעזויגען. זיעבען הענד פון דעם אונגעהויער זיינען שוין אב־געהאקט, נור נאך איינע, וועלכער שאקעלט ארום איהר קערפער ווי א פעדער, צאפעלט זיך אין דער לופט. אבער אין דעם מאמענט ווי דער קא־פיטאן נעמא אונד דער לייטענאנט זיינען צוגעשטירצט צום פאליפ. האט דיעזעס פירבעטערליכע טהיער ארויס געשטראמט פון זיך א דיקען שטראהל שווארצע פליססיגקייט, וועלכע געפינט זיך אין א בייטעל פון איהר לייב, גראדע אין אונזערע געזיכטער. מיר זיינען געבליעבען שטעהן ווי בלינ־דע. אלס דיעזער עקעלהאפטער וואולקאן איז פאנאדער געגאנגען וואר שוין דער פאליפ מיט מיין אונגליקליכען לאנדס־מאן פערשוואונדען.

אויסער זיך פון פערצווייפלונג זיינען מיר פון גרויס וואוטה אונד צארן בעפאלען אויף די איבריגע פאליפען. צעהן ביז צוועלף פון דיעזע נעפעהרליכע ברואים האבען בעזעצט די פלאטפארם אונד די זייטען פון

נאוטילוס. שפרינגענדיג אונד פאַלענדיג דורך די מאַססען צוהאַקטע שלאַנ־
גען קעמפפען מיר אימער וויטער, אונד דיעזע אַלע העסליכע גליעדער צאַפ־
לען זיך אויף׳ן פערדעק אין אַ טייך פון בלוט אונד טינט.

עס האַט אויסגעזעהען אַזוי ווי די קלעפּעדיגע שלאַנגען־הענד פון
דיעזע אונגעהויער וואַקסען אימער פון דאַס ניי אויף זייערע קעפּף. עד־
וארד ציעלט מיט זיין הארפּונע אין די גרוי־גרינע אויגען פון די פאַליפּען
אונד בויערט זיי דורך. דער געשיקטער קאַנאַדיער איז אפילו גענוג פאַר־
זיכטיג, אָבער אין די היטץ פון קאַמפּף בעמערקט ער ניט ווי עס לאָזט זיך
פלוצלונג אַראָפּ אויף איהם אַ האַנד פון איין אונגעהויער אונד אין דעמ־
זעלבען מאָמענט איז ער געשטירצט צום באָדען.

אַך, מיין הערץ איז שיעור צופּלאַצט געוואָרען פון ריהרונג אונד
אַנגסט! שוין האָט זיך געעפענט דער פירכטערליכער שנאָבעל פון פּאָליפּ
איבער עדוארד׳ן אונד נאָך איין מאָמענט וואָלט ער פאַר אונזערע אויגען
צוריסען געוואָרען. איך האָב צוגעשטירצט איהם צו רעטען. אָבער דער
קאַפּיטאַן נעמא איז פריהער צוגעלאָפען. זיין האַק איז טיעף אריינגעזונ־
קען אין די גרויסע באַקען, אונד דעם קאַנאַדיער ווי דורך אַ וואונדער גע־
רעטעט. ער איז אויפגעשפּרונגען אונד האָט אריינגערוקט זיין הארפּונע דורך
אַלע דריי הערצער פון דעם אונגעהויער.

„דיעזע רעטונג בין איך איך שולדיג געווען.” זאָגט דער קאַפּיטאַן
צו עדוארד׳ן.

דער קאַנאַדיער פערנייגט זיך מיט אַ שטומען דאַנק.

דער קאַמפּף האָט געדויערט מעהר ווי אַ פיערטעל שטונדע. צוהאַקט,
צושלאָגען האַלב פערניכטעט, זיינען די פאָליפּען ענדליך פערשוואונדען אין
וואַססער.

דער קאַפּיטאַן נעמא אָבגעטונקט אין בלוט, בלייבט שטעהען אונ־
בעוועגליך ביי׳ן ראַנד פון שיף, קוקענדיג אויף׳ן מעער, וואוהין איינער
פון זיינע לייטע איז אַראָפּ געשלעפּט געוואָרען, אונד דיקע טהרערען
פליעסען פון זיינע אויגען.

19־טעם קאַפּיטעל.

דער גאָלף־שטראָם.

דיעזע פירכטערליכע סצענעס פון 20 אַפּריל וועט קיינער פון אונז
ניעמאַלס פערגעסען. ווערענד איך בעשרייב יעצט ריכטיג יענע בעגע־

בענהייטען שטעלען זיי זיך נאָך אַ מאָהל פאָר אין מיינע געדאַנקען אין זייער גאַנצע גרויזאַמקייט, אָבער איך ווייס אַז קיין פעדער איז ניט אים שטאַנד דיעזע שרעקעניסען געטרוי אָב צו שילדערען. דער שמערץ פון קאַפּי־טאַן נעמאַ איז געוועזען זעהר גרויס. יעצט האָט ער נאָך איינעם פון זיין מאַנשאַפט פערלאָרען. אונד דורך וואָס פיר אַ מורא'דיגען טויט! צו־קוועטשט, צודריקט, צוריסען פון איין אבשייליכען אונגעהויער, האָט ער געפונען זיין קבר ניט אויף דעם שטילען קאָראַללען בית־עולם פון מעער'ס־גרונד, זאָנדערען אין בויך פון איין עקעלהאַפטען מאָללוסק! —

אויף מיר האָט דער פערצווייפלונגס־געשריי פון דעם אונגליקליכען גע־מאַכט אַ הערץ־רייסענדען איינדרוק. אין דער מינוט פון טויטליכע אַנגסט האָט ער גערופען אויף זיין מוטער־שפּראַך. איך האָב אַלזאָ געהאַט אַ היימאַטס־גענאָסען צווישען דיעזע לייטע, וואָס זיינען דעם קאַפּיטאַן נעמאַ איבער געגעבען מיט לייב אונד זעעלע! איז ער געוועזען דער איינציגער זוהן פון פראַנקרייך אין דיעזע געזעלשאַפט וואָס איז צוזאַמען געמישט פון פערשיעדענע נאַציאָנען? אויף דיעזע פראַגע האָב איך קיין מאָהל קיין ריכטיגע ערקלעהרונג ניט ערהאַלטען.

דער קאַפּיטאַן נעמאַ האָט זיך צוריק געצויגען אין זיין צימער אונד איינינע צייטען האָב איך איהם ניט בעקומען צו זעהען. אָבער אַז ער איז טרויעריג, פערצווייפעלט אונד אַז זיין זעעלע איז פערפינסטערט מיט די ערגסטע פּיין בעווייזט מיר דער יעצטיגער גאַנג פון נאַוטילוס. אונ־זער שיף פאָהרט ניט מעהר נאָך אַ בעשטימטע ריכטונג, זאָנדערען טרייבט זיך אַרום איבער די וועללען אַזוי ווי אַ טויטער קערפּער. די שרויבע איז פריי, אָבער זי אַרבייט ניט אונד לאָזט דאָס שיף זעגלען ווי דער ווינד יאָגט איהר.

אַזוי זיינען פאַרביי געגאַנגען גאַנצע צעהן טעג, ערשט דעם ערשטען מאַי, אַלס דער נאַוטילוס איז צופעליג געקומען ניט ווייט פון די לוקאַני־שע אינזלען, דאָרט וואו עס ענדיגט זיך דער באַהאַמאַ־קאַנאַל, האָט ער אָנ־גענומען אַ בעשטימטע ריכטונג נאָך נאָרדען. מיר זיינען יעצט געפאָהרען מיט דעם לויף פון גאָלף־שטראָם, דער גרעסטער טייך פון אַלע מעערען, וועלכער האָט זיינע אייגענע ברעגעס, אייגענע קלימאַטען אונד בעזונדערע זאָרטען פיש.

דאָס איז נעמליך דער טייך וואָס פליעסט דורך דעם אַטלאַנטישען אָקעאַן, זעלבסשטענדיג, דאָס הייסט, זיינע וואַססערען צומישען זיך ניט מיט דעם ים. דיעזער טייך איז פיעל געזאַלצענער אַלס דאָס מעער דורך וועלכען ער שטראָמט. זיין טיעפענים בעטרעפט דורכשניטליך ביז דריי טוי־זענד פוס. די מיטעלסטע ברייט ביז זעכציג עללען, אין מאַנכע ערטער פליעסט

ער מיט אַ שנעלקייט פון דריי מייל אַ שטונדע. וואַססער ענטהאַלט ער אין זיך מעהר ווי אַלע טייכען אין דער וועלט.

נאָך די ענטדעקונגען פון דעם קאָמענדאַנט מאָרי פאַנגט זיך דיעזער שטראָם אָן אין דעם גאָלף פון גאַסקאָן. פון דאָרט פליעסט ער נאָך זידען, אַרום די ברעגעס פון אַפריקאַנישען וועלט־טהייל, אונד דאָרט וואַרעמט ער זיינע וואַססערען אונטער די ברענענדיגע זונען־שטראַהלען. דאַן ציעהט ער זיך אַוועק סקווער, פאַרביי דאָס לאַנד בראַזיליען, דורכ'ן אַטלאַנטישען אָקעאַן, ביז צום קאַפּ סאַן־ראָק. דאַ צוטהיילט זיך דיעזער טייך אין צוויי בעזונדערע שטראָמען, פון וועלכע איינער געהט אַוועק אין דעם אַנטיל־לישען מעער; אָבער די הויפּט־דאָלע שפּיעלט דער צווייטער שטראָם, וועל־כער איז פון דער נאַטור בעשטימט אויסצוגלייכען די טעמפּעראַטור פון די הייסע וואַססערען אין די וואַרעמע וועלט־געגענדען מיט די פערפראָה־רענע אין דעם קאַלטען נאָרדען. פון מעקסיקאַנישען גאָלף, פאַרביי די ברעגעס פון אַמעריקאַ ציעהט ער זיך ביז צום פרייען מעער פון די נאָרדי־שע פּאָלאַר־לענדער.

אויף דער שטעלע וואו דער נאָוטילוס געפינט זיך יעצט, ביי'ן באַהאַ־מאַ־קאַנאַל, איז דער גאָלף־שטראָם ביז פיערצעהן מייל ברייט אונד דריי הונדערט פונפציג עללען טיעף. די שנעלקייט פון זיין לויפען ווירד רעגעל־מעסיג לאַנגזאַמער וואָס ער קומט ווייטער נאָך נאָרדען. אונד עס איז העכסט נויטווענדיג אַז דיעזער צושטאַנד פון זיין פליעסען זאָהל אימער אַזוי בלייבען, דען די קלענסטע פערענדערונג אין דיעזער הינזיכט קען ברענ־גען בעדייטענדע שטערונגען אין די קלימאַטען פון פערשיעדענע אייראָ־פּייאישע לענדער.

אַרום מיטאָג צייט בין איך מיט קאָנסייל'ן געזעסען אויפ'ן פּלאַט־פאָרם אונד איך האָב איהם ערקלעהרט דיעזע אַלע בעזאָנדערע אייגענ־שאַפטען פון דעם גאָלף־שטראָם, זאָגענדיג ער זאָהל פּראָבירען אַריין שטעק־קען זיין האַנד אין וואַססער. קאָנסייל איז זעהר פערוואונדערט געוואָרען אַלס זיין האַנד שפּיערט אין וואַססער קיין וואַרעמקייט אונד קיין קעלט.

„דאָס קומט דאַפון" האָב איך איהם ערקלעהרט „ווייל די וואַססער פון גאָלף־שטראָם ענטהאַלט אין זיך אַזאַ גראַד טעמפּעראַטור ווי דאָס בלוט אין אַ מענשליכען קערפּער. די ברעגעס פון די אייראָפּייאישע לענדער קענען זיך אויס פוטצען מיט די שעהנסטע גרינסען נור דורך דיעזע וואַרעמ־קייט וואָס ער פיהרט מיט זיך."

דער גאָלף־שטראָם איז אַזוי צוזאַמען געדריקט פון דעם אַרומיגען מעער אַז זיינע וואַססערען זיינען אַ רעכט ביסעל העכער. מיט זיין בלויען פאַרב

אונטערשיידעט ער זיך אויך בעדייטענד פון די גרינגע מעער וואססערען. ביי נאכט בליצט דער גאָלף מיט א פאָספאָר־קאָלאָר.

דעם 8־טען מאי זיינען מיר פארביי געפאָהרען דעם קאפ האטעראס געגען די נאָרד־קאראָלינען, וואו דער גאָלף־שטראָם איז פינף אונד זיע־בענציג מייל ברייט אונד מעהר ווי צוויי הונדערט עללען טיעף. דער נאָר־טילוס פאָהרט נאָך אימער אָהן א בעשטיממטען פלאן אונד גאנץ לאנגזאם. דאָס מעער אין דיעזע געגענדען איז שטענדיג בעזוכט פון גרעסערע אונד קלענערע דאמפפער; אונד אָבוואָהל מיר געפינען זיך ביי א דרייסיג מייל וויט פון נעקסטען ברעג, דעננאָך זיינען דיעזע פערהעלטניסע זעהר גינס־טיג אוים צו פיהרען אונזער פלאן פון נאוטילוס צו ענטלויפען.

אונגליקליכער ווייזע שטערט אונז יעצט א זאך געגען וועלכע מיר קענען זיך גאָר קיין ראטה ניט געבען. אין דיעזע ים־געגענדען הערשען אימער גרויסע שטורעמס אונד יעצט איז אויך דער וועטער אזוי שלעכט אז מיר קענען אויף קיין פאל ניט ריזיקירען זיך אראָפ צו לאָזען אין מעער אויף א קליינע שיפעל. דער טויט אומצוקומען אין די וועללען וואָלט אונז דאן פאָלקאָממען זיכער געווען. עדוארד זעהט דאָס אליין איין אונד דיעזעס מאָהל איז אויף איהם בעפאלען א וואוטה פון גרויס פערצווייפלונג.

„מיין הערר" האָט ער זיך צו מיר אָבגערופען „די זאך מוז יעצט איין ענדע נעהמען, דען מיין געמיטה קען עס לענגער ניט אריבער טראָגען. אייער נעמא פאָהרט יעצט ווידער אוועק פון די בעוואָהנטע געגענדען אין די ריכטונג פון דעם וויסטען נאָרדען. אָבער פאר מיר איז שוין מעהר ווי גענוג די רייזע צו זיד־פאָל; איך וועל צום נאָרד־פאָל אויף קיין פאל ניט מיט געהען."

„אָבער וואָס זאָלען מיר טהון, עדוארד? איהר זעהט דאָך אז גראָדע יעצט איז ניט מעגליך צו ענטלויפען."

„אונד דיעזע מעגליכקייט וועט זיך קיין מאָהל פיר אונז ניט געפינען!" האָט עדוארד אויסגערופען אין גרויס אויפרעגונג „איך בלייב ביי מיין מיינונג, אז מען דארף איבער רעדען מיט'ן קאפיטאן. אלס מיר זיינען געוועזען אין מעער פון אייער פראנצויזישע היימאטה האָט איהר געשוויגען, יעצט זיינען מיר ניט וויט פון מיין היימאטה, אונד איך וועל רעדען. אין איי־ניגע טעג וועט דער נאוטילוס אָן קומען אין נוי־שאָטלאנד, דאָרט וואו דער טייך סאנט לאָרענס פאלט אריין אין מעער; מיין היימאטהליכער טייך, וואָס ביי זיינע ברעגעס שטעהט מיין געבורטס־שטאָדט. ווען איך עראינער זיך דאָס ווירד מיין גאנצעס הערץ אויפגעקאָכט, און איך זאָג אייך, מיין הערר, אויב עס וועט קיין אנדער אויסזיכט ניט זיין ווי דאָ ווייטער צו בלייבען וועל איך בעסער אריין שטירצען אין מעער אונד זיך פערטרינקען!"

איך זעה מיט גרויס בעדויערען אז דער קאנאדיער האט שליעסליך די גאנצע געדולד פערלארען. זיין לעבענס קרעפטיגע, פרייע נאטור קען לענגער ניט ערטראגען דיעזע געפאנגענשאפט אונד דארום ווירד זיין כא־ראקטער יעדען טאג פינסטערער. איך קען זיך פארשטעלען ווי שטארק ער מוז ליידען ווען זאגאר מיר איז שוין דער אויפענטהאלט אויפ'ן נאו־טילוס האלב איבערדריסיג געווארען אונד איך פאנג שוין אויך אן צו בייגקען א היים. אויסערדעם איז די יעצטיגע בענעהמונג פון קאפיטאן נעמא אונד דער אומעט וואס הערשט אויפ'ן שיף צייט דעם אונגליקליכען קאמפף מיט די פאליפען, אויך זעהר ניט אנגענעהם. מיין בעגייסטערונג פון די ערשטע צייטען איז שוין פארביי געגאנגען. נור אזא קאלטבלוטי־גע נאטור ווי מיין האללענדישער דיענער קאנסייל קען אזא לאגע נאך לענ־גער אויסהאלטען.

„נון, מיין הערר?“ פרעגט עדוארד, ניט הערענדיג פון מיר קיין אנטווארט.

„איך האב דאך אייך געזאגט, עדוארד, מיין מיינונג, אז עס לאהנט וועגען דעם מיט דעם קאפיטאן ניט צו רעדען.“

„פיעל גלייך. איך וויל איין מאהל פיר אלע מאהל דאס וויסען בע־שטימט. רעדט איבריגענס נור אין מיין נאמען אליין אויב איהר ווילט ניט פאר אונז אלעמען.“

„אבער איך טרעף איהם יעצט זעלטען.“ האב איך פרובירט איינ־ווענדען „ער זוכט מיר זאגאר אויסצומיידען.“

„דאס מאכט ניט אויס. איהר קענט גאנץ לייכט צו איהם אין צי־מער אריינגעהען.“

„גוט, עדוארד“ האב איך זיך ענדליך בעשלאסען „איך וועל מיט איהם איבעררעדען.“

„אבער ווען?“ פרעגט דער קאנאדיער אונגעדולדיג.

„ביי די ערשטע מעגליכקייט, ווען איך וועל איהם נור אנטרעפען.“

„הערר ארונאקס, ווילט איהר איך זאהל אליין אריינגעהען צום קא־פיטאן נעמא?“

„אה, ניין! איהר וועט אלעס פערדערבען. לאזט בעסער מיך די זאך דורכמאכען. מארגען —“

„איך פערלאנג אבער איהר זאלט דאס נאך היינט טהון.“ איז דער קאנאדיער צונעשטאנען.

„פון מיינטוועגען. איך וועל זיך נאך היינט מיט איהם זעהען.“ האב איך געמוזט איינשטימען, אום נור צו פערמיידען אז דער היטץ־קאפף עדוארד זאהל אליין זיך ניט אונטערנעהמען מיט דעם קאפיטאן צו רעדען.

רען דאַמון וואָלט געווים אַרויסגעקומען דער געפעהרליכסטער סקאַנדאַל.

דאַמיט איז ערוואַרד פון מיר אַוועק געגאַנגען. איך בין אויך אויפגע־שטאַנען, אום דעם קאַפּיטאַן נעמאַ באַלד אויפצוזוכען. אויב שוין יאַ רעדען מיט איהם איז גלייכער ניט לאַנג אָבצולעגען.

אַלס איך בין געקומען אין מיין צימער הער איך ווי דער קאַפּיטאַן געהט ביי זיך אין קאַיוטע אַרום הין אונד צוריק. דיעזע געלעגענהייט, איהם צו טרעפען, דאַרף איך ניט פערזאַמען. איך קלאַפּ אָן ביי זיין טהיר; קיין אַנטוואָרט. איך קלאַפּ נאָך אַ מאָהל, עפען אויף אונד געה אַריין.

איך געפין אַז דער קאַפּיטאַן איז פערטיעפט ביי זיין אַרבייטס־טיש, זאָ דאַס ער האָט וואהרשיינליך מיין אָנקלאַפּען ניט געהערט. ער בעמערקט אויך ניט ווי איך בין אַריינגעקומען, אָבער מיט דעם בעשלוס ניט אַרויס צו געהען מיט לעדיגען, טרעט איך צו נעהענטער צו איהם. ער האָט שנעל זיך אומגעווענדעט צו מיר אונד אויף זיין געזיכט בעווייזט זיך אַ מיענע פון פערדרוס.

„איהר זייט עס?" פרעגט ער מיט אַ טאָן פון אונאַנגענעהמע איבער־ראַשונג „וואָס פערלאַנגט איהר פון מיר?"

„איך האָב מיט אייך וואָס צו רעדען, קאַפּיטאַן."

„אָבער איהר זעהט דאָך, מיין הערר, אַז איך בין בעשעפטיגט מיט נוטהיגע אַרבייט. איך ערלויב אייך דאָך אויף מיין שיף אַליין צו זיין ווען איהר ווילט. דאַרפט איהר דאָך וועניגסטענס מיך אויך דיעזע פרייהייט פערגינען."

אַזעלכע ווערטער האָבען מיר נאַטירליך קיין מוטה ניט געקענט צו־געבען; אָבער איך בין ענטשלאָסען אַלעס אויסצוהערען, נור איך זאָהל הייגט וויסען אויפריכטיג וואָס מיר האָבען פון דיעזען מאַן צו ערוואַרטען.

„מיין הערר" האָב איך קאַלטבלוטיג ערוויעדערט „עס טהוט מיר לייד אייך צו שטערען, אָבער די זאַך וועגען וועלכע איך וויל רעדען קען ניט אָבגעלייגט ווערען."

„אונד וואָס, מיין הערר?" פרעגט ער מיט אַ טאָן פון שפּאָט „האָט איהר פיעלייכט געמאַכט איין ענטדעקונג פון וועלכע איך ווייס ניט? האָבען זיך אייך פאָרגעשטעלט אירגענד וועלכע נייע וואונדער פון די גע־היימניסע אין מעער?"

דער קאַפּיטאַן האָט וואהרשיינליך בעמערקט אויף מיר די מיענע פון אונצופריעדענהייט, אונד איידער איך האָב נאָך געקענט עטוואָס ענטפערן רופט ער זיך אָב עטוואָס ערנסטער, צייגענדיג אויף אַ געשריעבענעם בוך וואָס ליעגט ביי איהם אויפ'ן טיש:

„דאָ זעהט איהר, הערר אַראָנאַקס; דיעזעס בוך איז פערפאַסט אין

איינינע שפּראַכען. עס ענטהאַלט אין זיך אַללע מיינע וויסענשאַפטליכע ערפאַהרונגען, וועלכע איך האָב געמאַכט אין מיינע רייזען איבער פערשיע־דענע מעערע פון דער וועלט אונד אַ קורצע בעשרייבונג פון מיין לעבענס־געשיכטע. איך וויל אַז דיעזע שריפטען זאָלען ניט געהען צו גרונד צו־זאַמען מיט מיר. דער לעצטער וואָס וועט איבערלעבען אַלע אַנדערע אין נאַוטילוס וועט פאַר זיין טויט דאָס בוך פערפּאַקען אין אַ קעסטעל וואָס קען ניט דערטרונקען ווערען, אונד אַריינוואַרפען אין מעער, עס וועט שווימען איבער די וועללען ביז יעמאַנד וועט עס געפינען."

אויף מיר האָבען דיעזע ווערטער געמאַכט אַ טיעפען איינדרוק. דער וויכטיגער נאָמען פון דיעזען מערקווירדיגען מאַן, זיין לעבענסגעשיכטע אונד זיין געהיימניס וועלען דענגאָך אַ מאָהל ענטדעקט ווערען. איך האָב באַלד בעגריפען אַז גראַדע דיעזעס געשעפט איז אַ פּאַסענדע געלעגענהייט אום מיין וואונש צו ערקלערען.

„קאַפּיטאַן" האָב איך זיך אָבגערופען „איך קען דאָס נור זאָגען אַז אייער אַבזיכט איז פאַלקאָמען ריכטיג. די פרוכט פון אייער אַרבייט דאַרף פיר די וויסענשאַפטליכע וועלט ניט פערלאָרען געהען. אָבער גלויבט איהר עס צו ערלייכען דורך אַזאַ מיטעל? ווער ווייס וואו דער ווינד וועט דעם קעסטעל מיט'ן בוך פערטראָגען? אין וועלכע הענד דאָס וועט אַריינ־פאַלען? איז דען ניט מעגליך פיר דיעזען ציעל אַ בעסערען פּלאַן צו געפינען? קען פיעלייכט יעמאַנד פון אייערע לייטע, אָדער זאָגאַר איהר אַליין —"

„אָה, ניין, דאָס ניט!" האָט נעמאָ מיינע רייד איבערגעשלאָגען.

„אָבער איך אונד מיינע קאַמעראַדען וואָלטען בערייט געוועזען אייער בוך מיט צו נעהמען, אונד אויב איהר ווילט אונז די פרייהייט צוריק געבען —"

„די פרייהייט?" האָט דער קאַפּיטאַן איבערגעפרעגט, זיך אויפהוי־בענדיג פון שטוהל.

„יאַ, מיין הערר, אונד גראַדע וועגען דעם בין איך געקומען היינט מיט אייך רעדען. עס זיינען שוין זיעבען מאָנאַט פערפלאָסען צייט מיר געפינען זיך אויף אייער שיף, אונד נון פרעג איך אייך אין דעם נאָמען פון מיינע קאַמעראַדען אונד פון זיך אַליין, ווילט איהר אונז אייביג צווינ־גען דאָ צו פערבלייבען?"

„הערר אַראָנאַקס, איך קען היינט אייך געבען נור דעמזעלבען ענט־פער ווי דאַמאַלס, מיט זיעבען מאָנאַט צוריק. ווער עס קומט איינמאָהל אין נאַוטילוס דאַרף איהם מעהר ניט פערלאָזען."

„דאָס הייסט גאַנץ איינפאַך, איהר מיינט אונז דאָ צו האַלטען מיט געוואַלט, אַלס געפאַנגענע שקלאַפען."

„פון מיינטוועגען, רופט עס ווי איהר ווילט."

„אָבער אַ שקלאַף האָט אין דער גאַנצער וועלט זיין רעכט זיך די גערויבטע פרייהייט צוריק צו פערשאַפען. ער מעג אַנווענדען אַלע מיטלען, יעדע געלעגענהייט וואָס קען איהם צום ציעל פיהרען."

„אונד ווער נעהמט ביי אייך אוועק דיעזעס רעכט?" האָט דער קאַפּיטאַן געפרעגט גאַנץ גלייכגילטיג „האָב איך דען אייך געבונדען מיט אַ שבועה, אָדער זאָגאַר מיט איין עהרענוואָרט, איהר זאָלט דאָ פערבלייבען. איהר פון אייער זייט, מעגט אייך טהון וואָס איהר קענט."

„מיין הערר" האָב איך דאַרויף ערוויעדערט „ניט אייך אונד ניט מיר וועט זיין אַנגענעהם נאָך אַ מאָהל וועגען דיעזען געגענשטאַנד צו שפּרעכען. יעצט אָבער, ווען מיר האָבען שוין וועגען דעם אָנגעפאַנגען צו רעדען, איז גלייכער מיר זאָלען זיך די זאַך גענויער ערקלעהרען. איך זאָג אייך נאָך אַ מאָהל, דאָ האַנדעלט זיך ניט וועגען מיין פערזאָן אַליין. פיר מיך איז שטודירען אונד לערנען אַזאַ וויכטיגע, טהייערע זאַך צוליעב וועלכע איך וואָלט בערייט געווען אַלעס אין דער וועלט צו פערגעסען. גראַדע אַזוי ווי איהר, וואָלט איך אים שטאַנד געווען צו פערברענגען מיין לעבען אין איין אונבעוואוסטע דונקעלהייט, אַרבייטען מיט פערגניגען פיר די וויסענשאַפט, מיט די אונזיכערע האָפנונג, אַז פיעלייכט וועט די וועלט אַ מאָהל ערפאַהרען וועגען מיר, דורך אַ קעסטעלע וואָס וועט זיך ווער ווייס ווי לאַנג אַרום טרייבען אויף די וועללען פון ים. מיט איינעם וואָרט, איך קען אייך בעגרייפען אונד בעוואונדערען, אונד נאָכפאָלגען אייער ביישפּיעל אָהן פיעל פערדרוס. אָבער איך זעה, אַז אין אייער לעבען געפינען זיך אירגענד וועלכע געהיימניסע, אַז איהר שטרעבט צו אַ געוויסען ציעל, וועלכער וועט פיר אונז אייביג בלייבען דונקעל אונד דאַרום וועלען מיר אימער זיין פרעמדע אויף דיעזען שיף. דאָס מאַכט אונזער לאַגע אונמעגליך, אונערטרעגליך, זאָגאַר פיר מיר, היינט ווער רעדט שוין וועגען עדוואַרד לענד? אויב איהר ווילט בערעכנען זיינע געפיהלען, דאַן שטעלט זיך די פראַגע: וואָס דאָס הייסט פרייהייטס־ליעבע, האַסס געגען שקלאַפעריי, ראַבע פיר אונטערדריקונג, אונד איבערהויפּט נאָך ביי אַזאַ כאַראַקטער ווי דער קאַנאַדיער, וועלכער מוז טראַכטען, מאַכען פּלאַנען אונד פערזוכען —"

„אייער עדוואַרד לענד" האָט דער קאַפּיטאַן וויעדער אונטערבראָכען מיינע ווערטער „מעג זיך דענקען, מאַכען פּלאַנען אונד פערזוכען וואָס ער וויל; צו מיר האָט דאָס גאָר ניט. איך האָב נאָך איהם ניט געשיקט ער זאָהל אַהער אויף מיין שיף קומען, אונד איך האַלט איהם דאָ אויך ניט צוליעב

פערגניגען. איהר, הערר אראנאקס, קענט אלעס בעגרייפען, זאגאר ווען מען רעדט וועניגער. מעהר האב איך אייך דארויף ניט וואס צו ענט־פערען; אונד איך בעט אייך, אז היינטיגער ערשטער געשפרעך וועגען דיזען געגענשטאנד זאהל אויך דער לעצטער זיין, דען א צווייטען מאהל וועל איך זאגאר ניט וועלען אייערע רייד אויסהערען.״

דאמיט בין איך ארויס געגאנגען. אונזער לאגע איז נאטירליך פון דיע־זען טאג אן געווען נאך וועניגער אנגענעהם. איך האב מיינע קאמעראדען גענוי ערקלעהרט דעם אינהאלט פון מיין געשפרעך מיט דעם קאפּיטאן נעמא.

„יעצט וויסען מיר וועניגסטענס וואס מיר האבען פון דיזען מאן צו ערווארטען" האט עדוארד זיך אבגערופען. „דער נאוטילוס קומט באלד ניט וויט פון לאנג־איילאנד. מיר וועלען ענטלויפען זאגאר ביי דעם ערגס־טען וועטער.״

אבער דאס וועטער איז גראדע צו דיזע צייט געווארען אימער מעהר געפעהרליך; עס האבען אנגעפאנגען זיך צו בעווייזען אלע בעוואוסטע צייכענס אז קירצליך וועט קומען איין אונגעוועהנליך גרויסער שטורעם. די לופט איז געווען וויסליך, אזוי ווי מילך־פארביג. ביי די ברעגעס פון הי־מעל זיינען ביסלאכוויז פערמערט געווארען דיקע, פינסטערע וואלקענס. די וועללען פון מעער האבען אנגעפאנגען אויף צו שטייגען אימער העכער. אויסער די שטורעם־פויגלאך זיינען אלע אנדערע פערשוואונדען. דער בא־ראמעטער ציינט אז די גאנצע לופט איז פול מיט עלעקטריציטעט אונד באלד וועט זיך אנפאנגען א געוואלטיגער קאמפף פון די ערשיינונג אין דער נאטור.

דאס געוויטער האט אויסגעבראכען דעם 18־טען מאי, גראדע דא־מאלס אלס אונזער שיף איז געשטאנען געגען לאנג־איילאנד, בלויז איי־ניגע מייל פון דעם נויארקער האפען. קאפּיטאן נעמא איז דיזעס מאהל ניט אראפּ געשטיגען ווי געוועהנליך אין די טיעפענים פון ים, אום דארט אין די רוהיגע וואססערען דעם שטורעם אב צו־ווארטען. דער נאוטילוס איז אזוי ווי צום טראטץ געגען די אופגערעגטע וועללען געבליעבען אויף די אויבערפלאכקייט פון מעער.

אנפאנגס האט מען געקענט רעכנען אז דאס איז בלויז א שטארקער ווינד, וועלכער וועהט פון זיד־וועסט. מיט די געשווינדיגקייט פון פונפ־צעהן עללען אין א סעקונדע; אבער ארום דריי אוהר נאכמיטאג איז שוין דיזער ציפפער ביינאהע פערדאפּעלט געווארען. דער שטארקער ווינד האט זיך אלזא פערוואנדעלט אין א געפעהרליכען שטורעם.

קאפּיטאן נעמא, זיך וועניג קימערענדיג וועגען די שטויסען פון ווינד, האט זיך געזעצט אויפ׳ן פלאטפארם, אום זיכער צו זיין פון די אונגעהויערע

וועללען, אז ער זאָהל ניט אראָפּ געשלעפּט ווערען אין ים, האָט ער זיך מיט א האַלבען קערפּער צוגעבונדען צום פּערדעק, איך האָב דאָסזעלבע געטהון, בענוטצענדיג דיעזע געלעגענהייט אום דעם שטורעם צו בעוואונדערען אונד צו גלייכער צייט אויך דיעזען מערקווירדיגען מאַן, וואָס האָט קיין מורא ניט זאָגאר פאַר די קראפט פון די אויפגערעגטע נאַטור.

צורריסענע שטיקער וואָלקענס, געיאָגט פון שטורעם, פליעהען ניעדריג איבער'ן ים, וועלכער איז אויפגעקאָכט ווי אין א פורכטבארען וואוטה. שווארצע וועללען, הויך ווי די גרעסטע בערג, זיינען אַזוי געדיכט אַז איך בעמערק גאָר ניט ווי זיי פאַלען צוריק. זיי שטייגען אימער העכער, קעמפּפענדיג איינע געגען די אַנדערע. דער נאַוטילוס קייקעלט זיך איבער זיי, אָדער בלייבט שטעהען ווי א מאַסט, שפּרינגענדיג איבער דיעזע קאָכענדיגע וואַססער־בערג.

ארום פינף אוהר איז ארויס געפאַלען א שלאַגס־רעגען, אַזוי ווי גאַנצע רייסענדע שטראָמען וואָלטען זיך גיעסען אין דער לופט. דער געוואַלטיגער שטורעם האָט יעצט אויסגעבראָכען מיט א שנעליגקייט פון פינף אונד פיערציג עללען א סעקונדע, דאָס הייסט פיערציג מייל א שטונדע. ביי אַזאַ שטאַרקייט איז ער אים שטאַנד אוים צו רייסען הייזער, אראָפּ צו טראָגען דעכער, צו ברעכען אַייזערנע צאַהמען אונד זאָגאַר די שווערסטע קאַנאָנען פון זייער פלאַטץ אוועק צו רוקען. דער נאַוטילוס קען אָבער דיעזען געפעהרליכען אויפרוהר גאַנץ רוהיג אויסהאַלטען, גראַדע ווי איין ערפאַהרענער אינזשינער האָט א מאָהל געזאָגט: „דיעניגע שיף וואָס קען זיך ניט שטעלען געגען די מאַכט פון מעער איז ניט ריכטיג געבויט.”

אַזעלכע ברויזענדע וועללען קענען צוברעכען א פעלזען אויף שטיקלאָך, אָבער זיי זיינען ניט אים שטאַנד צו שאַדען דעם נאַוטילוס, וועלכער בעוועגט זיך איבער זיי אָהן מאַסטען אונד אָהן זעגלען, ניט שפּיערענדיג קיין געפאַהר.

ביז פאַרנאַכט איז דער שטורעם נאָך שטאַרקער געוואָרען. איך בעמערק צו דערזעלבער צייט דאָרט, אירגענד וואו ווייט, ווי א גרויסע שיף קעמפּפט צווישען הימעל אונד וואַססער. דאָס איז וואַהרשיינליך א דאַמפּפער פון די נויאָרק־ליווערפּול ליניע, וועלכער געפינט זיך יעצט אין א גרויס געפאַהר.

אַלס עס איז נאַכט געוואָרען האָט זיך דער גאַנצער הימעל אָנגעצונדען אין פייער אונד פלאַמען אונד די לופט איז געווען פול מיט אונאויפהערליכע בליטצען. מיר זיינען ביינאַהע די אויגען דאפון פערבלענדעט געוואָהען, ווהערענד דער קאַפּיטאַן נעמאָ וועגדעט ניט אָב זיינע בליקען קוקענדיג מיט אַזאַ צופריעדענהייט אַזוי ווי ער וואָלט מיט פערגניגען די זעעלע פון שטורעם איין אַטהמען. שרעקליך איז דאָס ברויזען אונד רוישען

איבעראַל אַרום אונז ; עס קאָכען די געבראָכענע וועללען, דער שטורעם־ווינד ברומט, דער דונער קלאַפּט אונד דער ווינד פייפט פון אַלע זייטען מיט איין אונגעהויערע קראַפט.

יאָ ! דיעזער גאָלף־שטראָם איז ווירקליך ווי מען רופט דער קעניג פון די שטורעמס ! די פערשיעדענהייטען פון די טעמפּעראַטור אין די לופטען איבער איהם ברענגען זעהר אָפט צו אַזעלכע געפעהרליכע אויפרוהרען.

נאָך דעם פּלאַטץ־רעגען איז געקומען אַ רעגען פון פייער. יעדעם טראָפּפען וואַססער שפּיעגעלט זיך אָב מיט פערשיעדענע שטראַהלען אין די פייערדיגע בליטצען. מען וואָלט קענען מיינען אַז קאַפּיטאַן נעמאָ איז דאַרום געבליעבען זיטצען אויפ'ן פּערדעק, אום צו געפינען אַ גיכען פּאַססענדען טויט. ביי איינע פון די שרעקליכע בעוועגונגען וועהרענד דער נאַוטילוס האָט זיך אויפגעשטעלט מיט זיין שטאַהלענעם שנאָבעל ארויף, אַזוי ווי אַ בליטץ־אָבלייטער, האָב איך געזעהען אַז עס פליהען פון איהם לאַנגע פונקען.

לענגער איז דאָס מיר ניט געוועזן מעגליך צו ערטראָגען אונד קריעכענדיג אויף אַלע פיער האָב איך עררייכט די פּלאַטע, אָבגערוקט אונד אַראָפּגעשטויגען אין זאַלאָן. דאָס געוויטער איז יעצט געקומען צו די העכסטע שטופע אונד אינווענינג פון שיף איז ניט מעגליך געוועזן אויף די פיס זיך צו האַלטען,

אַרום האַלבע נאַכט איז דער קאַפּיטאַן נעמאָ אַרונטער געגאַנגען. איך העהר ווי די וואַססער בעהעלטער ווערען פול אונד דער נאַוטילוס פאַנגט אָן רוהיג זיך אַרונטער צו לאָזען אין די טיעפענים פון מעער.

דורך די אָפענע פענסטער פון זאַלאָן בעמערק איך ווי גרויסע פיש פליעהען אַרום זעהר בעשטירצט, אַזוי ווי פאַנטאַסטישע בעשעפעניסען אין די פייערדיגע וואַססערען. איייניגע פון זיי זיינען פאַר מיינע אויגען פון בליטץ געטראָפען געוואָרען.

דער נאַוטילוס זינקט אימער טיעפער. איך האָב געמיינט אַז ביי אַ פונפצעהן עללען אונטער די אויבערפלאַכקייט פון ים וועלען מיר געפינען רוהיגעם וואַסער. אָבער ניין, די אויבערשטע שיכטען זיינען צו געוואַלטיג אויפגערעגט אונד דער אונגעוועהנליכער שטורעם האָט דאָס מעער גאַנץ טיעף דורכגעבראָכען. רוהע האָבען מיר געפונען ערשט קומענדיג ביי אַ פונפציג עללען ניעדריגער.

דאַפיר איז אָבער דאָ אונטען שטיל אונד פרעהליך. קיינער וואָלט גאָר ניט גלויבען אַז איבער'ן מעער וויטהעט נאָרע יעצט אַ געוואַלטיגער שטורעם אין זיין פורכטבאַרסטע מאַכט.

20־טעס קאפיטעל.

די נקמה־שיף.

דער אויבען בעשריעבענער שטורעם האט אונזער שיף צוריק געוואָר־פען א שטיק וויטער נאָך אָסטען. דאמיט איז פיר אונז אויך פערשוואונ־דען געוואָרען יעדע האָפנונג צו ענטלויפען ביי אירגענד וועלכען האפפען פון נויאָרק, אָדער סענט־לאָרענץ. דער אַרמער עדוארד האָט איבער זיין גרויס פערצווייפלונג זיך צוריק געצויגען פון אונזער געזעלשאפט, גראדע ווי דער קאפיטאן נעמא. קאָנסייל אונד איך זיינען פון יעצט אָן געבליעבען אליין צוזאמען די צייט צו פערברענגען.

אין דיעזר ריכטונג וואו דער נאוטילוס איז יעצט אוועק געשטויסען געוואָרען איז ער אייניגע טעג ארום געפאָהרען אזוי ווי אָהן א בעשטימטען ציעל, א מאָהל אויבען, א מאָהל אין מיטען ים. די טהויען וואָס זיינען אזוי געפעהרליך פיר די זעע־פאָהרער, האָבען יעצט בעדעקט דיעזע אלע געגענ־דען. זיי קומען ארויס איבערהויפט דאפון וואָס דער אייז צוגעהט אונד פיהלט שטענדיג אָן די לופט מיט פייכקייט. ווי פיעלע שיפען זיינען שוין געגאנגען אין דיעזע ערטער צו גרונד, גראדע אין דעם מאָמענט ווען דורך דעם נעבעל האָט זיך פאר זיי בעוויעזען די אונקלאָהרע בעלייכטונג פון האפפען! וועלכע אונגליקליכע צופאלען האָבען שוין דיעזע טהויען גע־בראכט! פיעלע פון אזעלכע שיפען ווערען געשליידערט צו די פעלזען אונד צובראָכען אויף שטיקלאך; אנדערע שטויסען זיך צוזאמען אין אזא דונקעלהייט אונד געהען באלד צו גרונד.

אונד ווירקליך זעהט אויס דער גרונד פון מעער אין דיזע געגענד ווי א שלאכטפעלד, בעדעקט מיט שטיקער פון די אָפפער, וועלכע דער אָקעאן האָט פערשלונגען. דאָ איז צו זעהען גאנצע אונד צובראָכענע שיפען פון פערשיעדענע ארטען, וועלכע זיינען אונטערגעגאנגען מיט מאנשאפט אונד פאססאזשירען. דאָס זיינען נעמליך אזעלכע געפעהרליכע שטעלען ווי דער קאפ רייס, די ערטער ארום אינזעל סענט־פאָול אונד דער קאנאל בעלל־איילל. דער נאוטילוס פאָהרט דאָ צווישען זיי ווי איבער א שרעקליכען בית־עולם.

מיר זיינען ענדליך געקומען צו די לעצטע זידליכע שפיטץ פון ניו־פאונדלענד. אין דיעזען פונקט איז א שטיק מעער בעדעקט פון אויבען מיט פערשיעדענע צוזאמען געשוואומענע אָבפאללען, וועלכע קומען אהער טהייל־וויז מיט דעם גאָלף־שטראָם, פון די הייסע עקוואטאר־לענדער, טהייל־

ווייז מיט די געגענשטראָמונג, וואָס לויפט פאַרביי די אַמעריקאַנישע ברעגעס פון דעם ווייטען נאָרד־פּאָל. דאָ זייגען צוזאַמען געשפּאַרט פערשידענע געגענשטאַנדען אונד טויטע קערפּער פון מאַלוסקען, פישען, טהיערפּפלאַנצונגען אונד נאָך אַזעלכע ברואים, וואָס זיינען אירגענד וואו צו גרונד געגאַנגען.

די טיעפקייט פון מעער איז אין דיעזע ערטער ניט גרויס, העכסטענס נור איינינע הונדערט עללען. אָבער אַ ביסעל ווייטער נאָך זידען געפינט זיך איין איינזינקענעס, אַ מיין לאָך פון דריי טויזענד עללען די טיעף. דער גאָלף־שטראָם פערברייטעט זיך דאָ גאַנץ ווייט. ער פערליערט אין דיעזע געגענדען זיין געשווינדע שטראָמונג אונד זיין אייגענטליכע טעמפּעראַטור, אָבער דאַפיר ווירד ער פערוואַנדעלט אין אַ וואַהרען מעער.

פון די מאַססען שעהנע זעלטענע פיש, וועלכע דער נאָוטילוס האָט דאָ איבעראַל בעגעגענט, איז ווערטה צו עראינערען דעם קאַבעליאַו; פון וועלכע עס געפינען זיך דאָ, אין זיין ליעבלינגס־פּלאַטץ אונענדליכע מילליאָנען.

מען קען זאָגען אַז דער קאַבעליאַו איז אייגענטליך אַ געבירג־בעוואָהנער, דען דיעזער גרונד, אַרום ניו פאַונדלענד, איז אין דער טהאַט איין אונטערוואַססערדיגער באַרג.

אַלס דער נאָוטילוס איז געפאָהרען דורך די מאַססען פון דיעזע פיש האָט קאָנסייל אויסגערופען:

„אַה, די קאַבעליאַוס! איך האָב געמיינט אַז זיי זיינען אַ סאָרט פלאַכע פיש, גראַדע ווי די קעלישען אונד נאָך אַזעלכע מינים."

„ווי נאַרריש!" האָב איך ערווידערט „די קאַבעליאַוס זיינען פלאַך נור ביי'ן קרעמער, נאָכדעם ווי מען האָט זיי אויסגעטריקענט צו פערקויפען. אָבער אין וואַסער זיינען זיי העכט רונד."

„דאָס זעה איך שוין יעצט ריכטיג, אָבער וועלכע מאַססען דאָ געפינען זיך פון זיי!"

„יאַ, מיין פריינד; עס בלייבען דעננאָך נור אַ קלענסטע טהייל לעבענדיג, דען גרעסטענטהיילס ווערען זיי פערצעהרט פון דעם מענשען אונד די זעע־סקאָרפּינען. ווייסט דו וויפיעל אייער איין איינציגע זי פון אַזאַ פיש לעגט?"

„נון, ווען איך זאָהל טרעפען, וואַהרשיינליך זעהר פיעל, פיעלייכט פינף מאָהל הונדערט טויזענד."

„ווייט ניט געטראָפען, מיין ליעבער. מען האָט נאָכגעצעהלט אונד געפונען עלף מילליאָנען."

קאָנסייל איז ערשטוינט געוואָרען, מאַכענדיג איין אונגלויבליכע מיענע.

„דאָס איז איין פאָלקאָמען ריכטיגער וויסענשאַפטליכער פאַקט" האָב

איך פערזיכערט „דאפון קענסט דו זיך מאכען א בעגריף צו וועלכען אונגעהויער גרויסען צאהל דיעזע פישען זיינען אים שטאנד זיך צו פערמעהרען. צעהנדליגע טויזענדע ווערען געפאנגען פון פראנצויזישע, ענגלישע, אמעריקאנישע און פיעלע אנדערע שיפען. מען פערצעהרט זיי מיליאנען־וויז און ווען דיעזע פיש וואלטען ניט געווען אזוי פרוכטבאר צום ערשטוינען דאן וואלט אין א קורצע צייט פון זיי אין ים גאר ניט געבליעבען. קענסט זיך פארשטעלען אז נור ענגלאנד אונד אמעריקא בעשעפטיגען פינף אונד זיעבענציג טויזענד מאן אויף פינף טויזענד שיפען איינציג מיט דעם פאנג פון די קאבעליאום. יעדעס שיף ליעפערט דורכשניטליך פיערציג טויזענד שטיק, דאס מאכט אלזא פינף אונד צוואנציג מיליאן איין פאנג. ביי די ברעגעס פון נארוועגיען זיינען די צאהלען נאך גרעסער.”

„איך גלויב אז דער הערר ערקלעהרט ריכטיג” האט קאנסייל זיך אבגערופען טראכטענדיג „נעמליך וועגען די עלף מיליאנען אייער וואס איין זי פון די קאבעליאום לעגט; אבער דאפון איז שוין מעגליך זיך צו מאכען א בעגריף ווי פיעלע פון זיי עס ווערען פערניכטעט. דען זאנסט וואלט דאך גענוג געווען בלויז פיער אזעלכע זיען אום גאנץ ענגלאנד מיט אמעריקא אונד נארוועגיען מיט דיעזע פיש צו פערזארגען.”

וועהרענד מיר זיינען געפאהרען אויף דעם גרונד פון דיעזע געגענד ארום ניו פאונדלענד האב איך געזעהען גענוי די לאנגע שנורען, אויף יעדע פון וועלכע עס הענגען ביז צוויי הונדערט האקענס, וואס ווערען ארויסגעווארפען פון יעדען שיף פון דעם פיש־פאנג. דער נאוטילוס איז געצוואונגען זיך דורך צו דרעהען צווישען דיעזע אונטערוואססערדיגע נעטצען.

איבריגענס זיינען מיר לאנג ניט געבליעבען אין דיעזע בעפעלקערטע געגענדען. אונזער שיף האט זיך בעגעבען וויטער נאך נארדען, ביז געגען דעם בריטיש־אמעריקאנישען דארף הארטס־קאנטענט, וואו עס ענדיגט זיך דער דראט פון אונטער אטלאנטישען טעללעגראף. פון דאנען האט דער נאוטילוס זיך בעגעבען מעהר נאך אסטען, גראדע ווי ער וואלט ווען נאכפאלגען די ריכטונג איבער וועלכע דיעזער דראט ליעגט אויפ’ן גרונד פון ים.

מיט צוויי טעג שפעטער, אלס מיר ווארען שוין ביי א פינף הונדערט מייל וויטער פון הארט־קאנטענט, האב איך בעמערקט אויף א טיעפניס פון ביינאהע דריי טויזענד עללען אויפ’ן גרונד פון ים, דעם קאבעל, (טעלעגראפישען דראט), וועלכער פערבינדעט איירא פא מיט אמעריקא. קאנסייל האט אנפאנגס געמיינט אז דאס איז איין אונגעהויערע ריעזען־שלאנג, אבער איך האב איהם ערקלעהרט די ווירקליכקייט אונד דאצו פאלגענדע טהאט־זאך מיטגעטהיילט:

דער ערשטער קאבעל אויפ'ן גרונד פון אטלאנטישען ים איז געלעגט געוואָרען אין יאָהר 1857. עס זיינען דורך איהם אריבער געשיקט געוואָרען אונגעפעהר פיער הונדערט דעפעשען אונד דאן האט ער אויפגעהערט צו ווירקען. פינף יאָהר שפּעטער האט מען פערפערטיגט א נייעם קאבעל, פיעל גרעסער אונד שטארקער אלס דער ערשטער. די אינזשינערען פון שיף „גרייט איסטערן" זיינען אָבער ניט אים שטאנד געווען דיזע אונטערנעהמונג מיט ערפאָלג אויסצופיהרען, אונד מען איז געצוואונגען געווען די זאך אין גאנצען אויפצוגעבען.

די אמעריקאנער האָבען דעננאך דעם מוטה ניט פערלאָרען. א געוויסער סירוס פיעלד, וועלכער האט זיין גאנצען גרויסען פערמעגען פיר דיזע אידעע געאָפּפערט, איז געווען פאסט ענטשלאָסען אלע מעגליכקייטען אָן צו ווענדען ביז די זאך וועט צושטאנד קומען אזביידע וועלט־טהייל'ען זאָלען זיין טעלעגראפיש פערבונדען. דורך זיין ענערגישע טהעטיגקייט איז איהם באלד געלונגען צו גרינדען א גרויסע קאָמפּאניע, מיט א ריעזען־קאפּיטאל, אונד די נייע אונטערנעהמונג האט זיך אנגעפאנגען ביי די בעסטע בעדינגונגען, דער טעלעגראפען־דראָט וואר דיעזעס מאָל ארומגעוויקעלט מיט געוויסע שטאָפען, בעשיצט מיט א מעטאלענעם שייד, וועלכער איז פון אויבען בעצויגען געוואָרען מיט א צווייטען שייד פון גומי. דאָס שיף „גרייט איסטערן" וואר אויך יעצט בעלאָדען מיט די דראָטען, אונד דען 13־טען יולי 1866־טען יאהר איז זי ארוים געפאָהרען פון אייראָפּא נאך אמעריקא, אום דיעזען אויסגעפערטיגטען קאבעל אוועק צו לעגען.

איין בעזונדערער צופאל האט דאמאלס פאסירט. אבוויקלענדיג די קאבעלען האָבען די אינזשינערען בעמערקט אז דער גומי־שייד ארום דראָט איז דאָ ניט לאנג דורכגעשטאָכען געוואָרען מיט צוועקעס. דאָס האט א פּאָאר מאָהל פאסירט, אונד דער שולדיגער איז ניט ענטדעקט געוואָרען; אָבער דער קאפּיטאן אנדערסאָן האט געלאָזט בעקאנט מאכען, אז אויב דער וואָס טהוט עס זאָל ענטדעקט ווערען, וועט מען איהם געוויס אריין שליידערען אין מעער. פון דאמאָלס אָן האט שוין קיינער מעהר דעם קאבעל ניט בעשעדיגט.

צעהן טעג שפּעטער, אלס דער „גרייט איסטערן" וואר נאך א פינף הונדערט מייל פון אמעריקא האט מען איהם טעלעגראפירט פון אירלאנד די נאכריכט וועגען דעם פריעדען, וואָס איז אבגעשלאָסען געוואָרען צווישען עסטרייך אונד פּרייסען, אין דער מלחמה וואָס זיי האָבען דאן צווישען זיך געפיהרט. דען 27־טען יולי איז דאָס שיף אנגעקומען אין הארט קאָנטענט, די אונטערנעהמונג וואר גליקליך געענדיגט. די ערשטע דעפּעשע וועלכע דאָס יונגע אמעריקא האט דורך דיעזען קאבעל אבגעשיקט צו די אלטע איי־

ראפּא איז בעשטאַנען אין די בעוואוסטע ווערטער : „עהרע צו גאָט אין הימעל אונד פריעדען צו מענשען אויף דער ערד.“

דיעזער קאבעל געפינט זיך נאָך יעצט אויף גראדע אין אזא גוטען צושטאנד ווי ער איז ניי ארויס פון די פאבריקען. ווי איין אונענדליכע שלאנג ציעהט ער זיך איבער'ן רוהיגען גרונד פון מעער ; שטיקער מושע־לען בעדעקען איהם ווי מיט א שטיינערנעם בעצוג אונד די עלעקטרישע קראפט פליעהט אונגעשטערט דורכ'ן דראָטה, איבערגעבענדיג א דעפּעשע פון אמעריקא נאָך אייראָפּא אין פערלויף פון א דריטעל סעקונדע. איך גלויב אז דיעזער קאבעל איז זעהר דויערהאפט, דורך זיין שייד פון גומי, וועל־כעס מוז אימער שטארקער ווערען וואס לענגער עס ליעגט אין וואססער.

דער נאוטילוס פאהרט מיט דער'זעלבער ריכטונג ווי דער קאבעל איז אוועק געלעגט אויפ'ן גרונד פון מעער, ביז מיר זיינען דעם 28־טען מאי געקומען צו די שטעלע וואו דער ערשטער קאבעל האט מיט דריי יאָהר צוריק געפּלאצט. מיר זיינען יעצט נור א הונדערט צוואנציג מייל ווייט פון די אירלענדישע ברעגעס. צו מיין גרויסער איבערראשונג בעגיעבט זיך אונזער שיף וויעדער אין די אייראָפּעאישע וואססערען. איך זעה פארביי פאהרענדיג דאס ליכט פון טהורעם אויפ'ן קאפ קלור, וועלכעס שיינט פיר יעדע שיף וואס געהט אָב פון גלאסגאוו אָדער ליעווערפּול. עדוארד לענד וועלכער האט זיך יעצט וויעדער בעוויעזען, הערט ניט אויף מיך צו פרעגען אויב דער נאוטילוס וועט זיך בעגעבען אין קאנאל פון ענגלאנד, אבער וואס קען איך איהם דאריויף ענטפערען ? קאפּיטאן נעמא לאזט זיך נאָך אימער ניט זעהען. דעם 30־טען מאי זיינען מיר געקומען צו לאנד'ס־ענד, די לעצטע שפּיטצע פון ענגלאנד, געגען די אינזלען פון סצילי. אויב דער נאוטילוס מיינט ווירקליך צו בעזוכען דעם קאנאל, דארף ער זיך בעגעבען גראדע נאָך אָסטען, אבער ער טהוט עס ניט.

אויף מאָרגען איז דעם גאנצען טאָג אונזער שיף געגאנגען הין אונד צוריק, אזוי ווי זי וואָלט זוכען אויפ'ן גרונד פון ים א שטעלע וועלכע זי קען ניט געפינען. צו מיטאָג־צייט איז דער קאפּיטאן נעמא ארויפגעגאנ־גען אויפ'ן פּלאטפאָרם אליין מאכען די אויפנאהמע פון דעם זוננען־שטאנד. מיט מיר רעדט ער קיין וואָרט ; ער ווייזט אויס אומעטיגער ווי אימער. די אויבערפלאכקייט פון ים גלענצט אין זיין מאיעסטעטישע רוהע ; דאס וועטער איז פראכטפאָל שעהן. אונגעפעהר אכט מייל נאָך אָסטען זעהט זיך א גרויסער דאמפּפער, אבער עס איז פון זיי קיין מאסט קיין פלאג ניט צו בעמערקען, אונד דארום איז מיר ניט מעגליך צו וויססען צו וועלכע נאציאנאליטעט ער געהערט. אייניגע מינוטען איידער די זונן איז דורכ־געגאנגען דעם מיטעלפּונקט פון מערידיאן האט דער קאפּיטאן נעמא גע־

נומען זיין סעקסטאנט אונד אָנגעפאַנגען געגוי צו בעאָבאַכטען. דער נאָוטילוס איז אין דיעזער מינוט געלעגען גאַנץ רוהיג אויפ׳ן שטילען מעער, אונד אַלס די אויפנאַהמע איז געווען געמאַכט האָט קאַפּיטאַן נעמאָ אויסגעמורמעלט דיעזע ווערטער : דאָ איז עס.״

ער האָט זיך דאַן אָבגעווענדעט אונד אַראָפּגעגאַנגען אונטען. איך זעה אַז יענער דאַמפּפער האָט אונז בעמערקט אונד זיך אומגעקעהרט, אום שנעלער צו אונז צו קומען. אַלס איך בין אַראָפּגעגאַנגען אין סאַלאָן זיינען די פּלאַטען פון נאַוטילוס געשלאָסען געוואָרען אונד איך הער ווי זיינע בעהעלטער ווערען פול מיט וואַססער. אונזער שיף איז דאַן אַראָפּ געזונקען אין אַ טיעפענים פון אונגעפעהר טויזענד עללען אונד געבליעבען זיטצען אויפ׳ן גרונד. אין זאַלאָן איז גאַנץ פינסטער, נור אַלס די לאָדענס זיינען געעפענט געוואָרען האָב איך דערזעהען אַז דער ים איז העלל בעלייכטעט מיט די עלעקטרישע שטראַהלען פון אונזער לאַנטערנע, וועניגסטענס אויף אַ האַלב מייל פון אַלע זייטען אַרום.

ביי דער רעכטער זייט פון אונזער גלעזערנע וואַנד זעה איך קיין זאַך ניט, אויסער די רוהיגע וואַססערען, וועלכע גיעסען זיך דאָרט ווייט צוזאַמען מיט די דונקעלהייט. אָבער אַ קוק געבענדיג לינקס בין איך באַלד אויפמערקזאַם געוואָרען אויף אַ גרויסע רואינע, וועלכע איז בעדעקט איבעראַל מיט מושעלען, אַזוי ווי אַ מאַנטעל פון שנעע. בעטראַכטענדיג גענויער דערקען איך אַז דאָס איז איין דערטרונקענע שיף, וועלכע איז שוין געווים מיט פיעלע יאָהרען צוריק אַראָפּ געזונקען אויפ׳ן גרונד פון ים, דאָס בעווייזען נעמליך דיזעלבע מושעלען, מיט וועלכע זי איז וועהרענד דיעזער צייט ביסלאַך־ווייז אַזוי ווי בעקאַלכט געוואָרען.

וואָס איז דאָס פיר אַ שיף ? פאַרוואָס איז דער נאַוטילוס געקומען בעזוכען איהר נאַססען קבר ? איז זי אַליין אונטער געגאַנגען, אָדער אַ פיינדליכע מאַכט האָט איהר רואינירט ? וועהרענד איך שטעה נאָך אונד טראַכט וועגען דיעזע פראַגע הער איך פּלוצלונג ווי דער קאַפּיטאַן נעמאָ זאָגט צו מיר לאַנגזאַם :

„אַ מאָהל האָט דיעזע פראַנצויזישע שיף געטראָגען דעם נאָמען „לאַמאַרסייל.״ זי איז אויפגעבויט געוואָרען אין יאָהר 1752 אונד האָט געטראָגען פיער אונד זיעבענציג קאַנאָנען. אין יאָהר 1778, דען 13 אויגוסט, האָט זי העלדענמוטהיג געקעמפּפט געגען די ענגלישע שיף „פּרעסטאָן.״ דען 11־טען יולי 1779 האָט זי צוזאַמען מיט די פלאָטע פון גענעראַל ד׳עסטיינג עראָבערט די פעסטונג גראַנאַדאַ. אין 1781, דען 5 סעפּטעמבער האָט זי אנטהייל גענומען אין דעם קאַמפּף פון גראַף דע־גראַססע געגען דעם ענגלישען האַפען שעספּיק. אין יאָהר 1794, נאָך די גרויסע רעוואָלוציאָן אין

פראנקרייך, האָט די רעפּובליק געענדערט דעם נאָמען פון דיעזען שיף. דעמזעלבען יאָהר, דעם 16־טען אַפּריל, האָט זי זיך אָנגעשלאָסען צו די פלאָטע פון וויללאַרעט־זשאַיים, וועלכע האָט געפיהרט נאָך פראנקרייך א לאדונג געטריידע פון אמעריקא. דיעזע שיף האָט זיך קורץ נאָכדעם צוזאַמען געטראָפען מיט איין שטאַרקע ענגלישע פלאָטע, אונד עס איז ענשטאַנען א פורכטבארער קאמפף. היינט איז דער ערשטער יוני 1868 ; מיט 74 יאָהר צוריק האָט גראדע אויף דיעזע שטעלע דער קאמפף פאססירט. מעהר ווי א דריטעל פון די מאנשאפט איז שוין געווען ערמאָרדעט, אָדער טויטליך פערוואונדעט ; לענגער איז שוין ניט מעגליך געווען געגען דעם מעכטיגען שונא זיך צו האלטען. איידער זיך אונטער צו געבען האָט דיעזעס שיף זיך אליין דורכגעבויערט אונד אראָפּ זינקענדיג אין ים מיט די פרייהייטס פלאג אויסגעשטעלט, האָבען איהרע דריי הונדערט אונד פונפציג מאן מיט בעגייסטערונג אויסגערופען : „עס לעבע די רעפּובליק !”

„אָה, מיין גאָט !” האָב איך אויסגערופען מיט איין איבערראַשונג פון שרעק „דאָס איז אלזאָ די בעריהמטע רעפּובליקאנישע ראכע־שיף ?”

„יא, מיין הערר, די ראכע־שיף ! א שעהנער נאָמען, ניט וואהר ?”

21־טעס קאפּיטעל.

א מאססען־מאָרד.

די פלוצלינגע סצענע פון דיעזע אונטערגעגאנגענע פּאטריאָטישע שיף, די אויפרעגונג מיט וועלכע קאפּיטאן נעמא האָט די לעצטע ווערטער אויסגעשפּראָכען אונד דער נאָמען „ראכע־שיף”, וואָס האָט צו יענער צייט ארויף געיאָגט א שרעק אויף די גאנצע וועלט — דאָס אלעס האָט אויף מיר א טיעפען איינדרוק געמאכט. איך קען ניט אראָפּ לאָזען די אויגען פון קאפּיטאן נעמא, ווי ער שטעהט דא, קוקענדיג מיט ברענענדיגע בליקען אויף די בעריהמטע רואינע. פיעלייכט וועל איך ניעמאלס ריכטיג ערפאהרען ווער דער מאן איז אונד וואוהין ער ציעלט, אָבער וואָס ווייטער מוז איך קומען צו דער איבערצייגונג, אז ער מיט זיינע גענאָססען האלטען זיך אָבגעזאָנדערט פון דער וועלט אין די טיעפענים פון מעער איבער א שרעקליכען מענשענהאסס. א האסס וואָס קען נור מיט דער צייט געשטילט ווערען.

די נעקסטע צוקונפט האָט מיר בעוויעזען ווי ריכטיג מיין מיינונג איז. דער ציעל פון דיעזען האסס איז א שרעקליכע, פורכטבארע ראכע.

דער נאוטילוס האט אונטערדעסען אנגעפאנגען לאנגזאם צוריק ארויף צו שטייגען, אונד באלד האב איך פון זיין לייכטע בעוועגונג דערקענט, אז מיר געפינען זיך ווידער אין די פרייע לופט. אין דיזען אויגענבליק הערט זיך א דונער־קראך. איך גיעב א קוק אויפ'ן קאפיטאן נעמא. ער ריהרט זיך ניט.

„קאפיטאן!" רוף איך איהם, אבער ער ענטפערט ניט.

איך האב איהם איבער געלאזען אונד בין ארויף אויפ'ן פלאטפארם. קאנסייל אונד דער קאנאדיער ווארען שוין דארט.

„מען שיעסט אויף אונז פון א קאנאנע" מעלדעט מיר עדוארד.

איך זעה ווירקליך, אז יענער דאמפפער, וועלכען איך האב פריהער בע־מערקט קומט שנעל נעהענטער. יעצט איז ער שוין נור אונגעפעהר זעקס מייל פון אונז.

„וואס איז דאס פיר א שיף, עדוארד?" פרעג איך איהם.

דער קאנאדיער קוקט זיך גענוי איין מיט זיינע שארפע בליקען. דאן רופט ער זיך אב:

„קיין צווייפעל, עס איז א קריעגס־שיף, אבער צו וועלכע נאציאן זי געהערט איז שווער צו דערקענען; קיין פלאג איז דארט ניט ארויס גע־שטעלט."

אין פערלויף פון די נעקסטע פיערטעל שטונדע איז דאס שיף געקומען נאך נעהענטער. יעצט איז דייטליך צו זעהען אז דאס איז ווירקליך א גרויסע קריעגס־שיף, מיט א געפאנצערטער דאבעלט־דעק.

„מיין הערר" רופט זיך אב עדוארד „ווען דאס שיף וועט קומען אויף איין מייל צו אונז וועל איך אראפ שפרינגען אין וואססער אהין צו שווימ־מען, אונד איך פערלאנג איהר זאלט אויך דאסזעלבע טהון."

איך האב דארויף גאר ניט געענטפערט, קלעהרענדיג וואס פיר א שיף זאהל דאס אייגענטליך זיין; איין ענגלישע, פראנצויזישע אדער אמערי־קאנישע — יעדענפאלס קענען מיר ניט בעשטימט רעכנען אז מען וועט אונז דארט אויפנעהמען. איך האב שוין געוואלט אויף עדוארד'ס פארשלאג ענטפערען, אבער גראדע אין דער מינוט האט זיך פון יענע שיף דערזעהען א ווייסער רויך, א קראך — אונד — א קאנאנען קויל איז ארייז געפלוי־גען אין וואססער הארט ביי'ן נאוטילוס, זא דאס מיר אלע זיינען בעשפריצט געווארען. איך בין אין דיזער מינוט העכסט ערשטוינט געווארען, ווייל עס איז מיר ניט מעגליך זיך צו ערקלעהרען איבער וועלכע אורזאכע מען מאכט אויף אונז אזא פורכטבארען אנגריף.

„אויסגעצייכענט!" האט עדוארד אויסגערופען מיט גרויס צופריע־דענהייט „שליסליך ווייסען זיי שוין מיט וועמען זיי האבען צו טהון."

עדוארד'ר ווערטער האָבען אין מיר ארוים גערופען גאַנץ אַנדערע גע־דאַנקען. עס איז העכסט וואהרשיינליך אַז דער קאָמענדאַנט פון „אייבראַם לינקאָלן" האָט דאַמאָלס דערקענט אַז דאָס איז קיין ריעזען־נאַרוואַל, זאָנ־דערען איין אונטערוואַססערדיגע שיף, וועלכע איז פיעל געפעהרליכער ווי דאָס גרעסטע אונגעהויער. דער פאַקט איז ענדליך אין דער גאַנצער וועלט בעקאַנט געוואָרען אונד יעצט פערפאָלגט מען איבער אַלע מעערען דעם קאַפּיטאַן נעמא אונד זיין פירכטערליכע צערשטערונגס־מאַשינע.

יאַ, דאָס מוז אייגענטליך זיין דער נאוטילוס, אַ שרעקליכע מאַשינע, וועלכע פערניכטעט געוויסע שיפען, אום אוים צו פיהרען דעם קאַפּיטאַן'ס ראַכע געגען זיינע פיינדע. די אורזאַכע דאַפון איז מיר פאָרלויפיג אונבע־קאַנט, אָבער איך בין זיכער אַז אין יענע נאַכט, ווען מען האָט אונז איינ־געגעבען אַ שלאָף־טרונק אונד פערשפּאַרט אין אונזערע צימערען איז דער נאוטילוס צוזאַמען געשטויסען מיט אַ שיף; עס איז ענטשטאַנען אַ קאַמפּף, אונד דאַן איז יענער מאַן, וועלכען איך האָב נאַכהער געזעהען, טויטליך פערוואונדעט געוואָרען. יעצט איז מיר אויך קלאָהר פאַרוואָס דער קאַפּיטאַן נעמא האָט געשפּראָכען מיט אַזוי פיעל בעגייסטערונג וועגען די אַמאָליגע פראַנצויזישע ראַכע־שיף, דען וואהרשיינליך האָט ער אַליין אויך געשוואָרען האַסס צו די גאַנצע מענשהייט.

אונטערדעסען שיעסען די קאַנאָנען־קוילען צו אונז אימער אָפטער. איי־ניגע דערגרייכען ניט דעם נאוטילוס, אַנדערע פליהען אריבער אַ שטיק ווייי־טער, אָבער קיינע האָט נאָך ביז יעצט אונזער שיף ניט געטראָפען. קאַפּי־טאַן נעמא בעוויזט זיך ניט, אָבוואָהל אונזער לאַגע איז יעצט זעהר גע־פעהרליך, דען דאָס פיינדליכע קריעגס־שיף איז שוין נור אַ מייל דריי ווייט פון אונז.

„מיין הערר" האָט דער קאַנדיער זיך צו מיר אָבגערופען „מיר מוזען אַלעס אָנווענדען אום מיט דיעזען צופאַל זיך צו בענוטצען. לאָמיר זיי געבען אַ סיגנאַל אום דאָרט אויף יענער שיף זאָל מען דערקענען אַז מיר זיינען עהרליכע לייטע."

מיט דיעזע ווערטער נעהמט ער זיין טאַשען־טוך אונד פאַנגט אָן צו שאָקלען אין דער לופט, אָבער ביי די ערשטע בעוועגונג האָט איהם אַ מעכטיגע האַנד צו באָדען געשליידערט.

„שענדליכער!" ברילט דער קאַפּיטאַן נעמא „ווילסט דו איך זאָהל דיך פריהער אויפהענגען איידער איך וועל יענע שיף פערניכטען?"

נאָך פירכטערליכער ווי דיעזע ווערטער איז געוועזן דעם קאַפּיטאַן'ס אויסזעהען. ער ווענדעט זיך מיט זיין בלייכע געזיכט צו די פיינדליכע שיף אונד רופט אויס ווי אַ צוקאָכטער:

„אָה, דו ווייסט ווער איך בין, דו שיף פון א פערפלוכטע נאציאָן! איך דארף דיין פּלאַג׳ ניט זעהען, אום דיך צו דערקענען, אָבער מיינע וועל איך דיר יא צייגען!"

מיט דיעזע ווערטער שטעלט ער ארויס א שווארצע פלאגע, אונד אין דיעזען אויגענבליק איז א קויל געפלויגען, אָבגעקלאפּט אָן וואנד פון נאָר־טילוס, אָבער זי איז צוריק אָבגעשפּרונגען אונד פערזונקען אין וואססער.

דער קאפּיטאַן ווענדעט זיך צו מיר אונד רופט זיך אָב מיט א בייזע מיענע:

„געהט ארונטער אונטען צוזאמען מיט אייערע קאמעראדען!"

„אונד איהר ווילט די שיף אָנגרייפען?" פרעג איך איהם אויסער זיך פון אויפרעגונג.

„דאָס האָט צו אייך ניט. מיינט ניט אז איהר קענט זיין מיין ריכטער. איך וועל שוין דיעזע שיף דורכבויערען אונד דערטרינקען. געהט זאָג איך אייך!"

איך אונד מיינע קאמעראדען זיינען געצוואונגען געווען צו געהאָרכען. ארום קאפּיטאַן נעמא שטעהען יעצט פונפצעהן קרעפטיגע מענער ווארטענ־דיג אויף זיין בעפעהל. זיי אַלע קוקען אויך אויף די קריעגס־שיף מיט בליט־צענדע אויגען פון האסס אונד ראַכע.

ארונטער געהענדיג הער איך ווי א קויל שלאָגט אָב אין פּלאַטפאָרם אונד דאַן שרייט דער קאפּיטאַן אויס:

„שיעס נור, שיעס, דו נארישע שיף! דער שנאָבעל פון נאוטילוס וועט דיך דעננאָך דורכשטעכען; אָבער ניט דאָ זאָלסט דו פערזינקען, וואו עס ליעגט די רואינע פון די עהרליכע ראַכע־שיף; איך וועל דיך אוועק־פיהרען ווייטער!"

זיצענדיג אין מיין צימער הער איך ווי דער נאוטילוס ענטלויפט אזוי ווייט אז די קוילען פון די פיינדליכע שיף זאָלען איהם ניט קענען ערגרייכען; אָבער ער האַלט זיך בעשטענדיג אין אזא קורס אז יענער דאמפ־פער וואָס פערפאָלגט איהם זאָהל איהם אויך פון די אויגען ניט פערליערען.

ארום פיער אוהר נאָכמיטאָג האָב איך שוין פון אונגעדולד ניט גע־קענט אויסהאַלטען אונד בין ארויסגעגאנגען צום מיטעל־טרעפּ. די פלאַטע פון אויבען איז אָפפען אונד איך האָב זיך בעשלאָסען ארויף צו געהען אויפ׳ן פלאַטפאָרם. איך זעה יענע שיף אונגעפעהר זעקס מייל ווייט פון אונז. דער נאוטילוס דרעהט זיך ארום אונד לאָזט זיך פערפאָלגען, אָבפיהר־רענדיג איהר אימער ווייטער נאָך אָסטען. קאפּיטאַן נעמא זעהט אויס עט־וואָס רוהיגער אונד איך האָב פּראָבירט רעדען א וואָרט, איהם פון זיין שרעקליכען ראַכע־פּלאַן אָב צו האַלטען.

„שווייגט!" האָט ער מיט צאָרן זיך אָבגערופען „איך טהו נור

וואָס רעכט איז, נעהמענדיג ראַכע פון איין טיראַנישען אונטערדריקער. דורך זיי האָב איך אַלעס פערלאָרען וואָס מיר איז ליעב געוועזען; היימאַטה, פרוי, קינדער, פאָטער, מוטער, אַלע זיינען פאַר מיינע אויגען צו גרונד געגאַנגען פון יענע מערדער־הענד. אייערע רייד וועלען גאָר ניט העלפען!"

וואַרפענדיג דעם לעצטען בליק אויף יענע אונגליקליכע שיף וואָס וועט באַלד מוזען פאַלען אַלס אָפּפער, בין איך צוריק אַראָפּ אונטען אונד אָבגערעדט מיט עדוואַרד'ן אַז מיר זאָלען זעהען וואָס שנעלער פון דאַנען צו ענטלויפען, דען יעצט האָב איך שוין אַליין געוואָלט בעסער אונטערגעהען איידער צו פערבלייבען אויף דיעזען שרעקליכען נאַוטילוס.

עס איז נאַכט געוואָרען. אויפ'ן נאַוטילוס איז פאָרלויפיג שטילל אונד אין זיין גאַנג האָט זיך קיין זאַך ניט פערענדערט. איך אונד מיינע קאַמעראַדען האָבען בעשלאָסען צו ענטלויפען אין דעם אויגענבליק ווען יענע שיף וועט נור קומען עטוואָס נעהענטער צו אונז, דען די נאַכט איז יעצט ליכטיג פון די פולע מאָנד־שטראַהלען, אונד אויף דיעזען אופן קענען מיר האָפען אַז דער פּלאַן וועט אונז געלינגען, ווען מיר זאָלען נור בעווייזען אין דער רעכטער צייט אהין ארויף צו קומען וועלען מיר זיי וואָרנען, אָנזאָגען אַז די געפאַהר איז שרעקליך אונד זיי מוזען זעהען מיט אַלע מעגליכקייטען זיך צו רעטטען.

אזוי איז פאַרביי געגאַנגען אַ טהייל פון דער נאַכט. מיר זיינען געשטאַנען לויערנדיג אויף אַ געלעגענהייט, ווען עס וועט קומען אַ ריכטיגער מאָמענט אַז מיר זאָלען קענען פון נאַוטילוס אַראָפּ שפּרינגען. עדוואַרד איז פערטיג געווען יעדע מינוט אין מעער אריין צו שטירצען אונד מיר איז קוים מעגליך געווען דעם אונגעדולדיגען מענשען איינצוהאַלטען.

אַרום דריי אוהר פאַרטאָג בין איך ווידער ארויף אויפ'ן פּלאַטפאָרם. קאַפּיטאַן נעמאָ שטעהט נאָך אימער דאָרט, ביי זיין שוואַרצע פלאַג, קוקענדיג אויף דאָס פיינדליכע שיף, וועלכע איז יעצט נור צוויי מייל ווייט פון אונז. זי פערפאָלגט דעם נאַוטילוס נאָך דעם עלעקטרישען שיין וואָס פערברייטעט זיך פון איהם איבער'ן וואַסער, אָבער וועהרענד די צייט פון נאַכט האָט זי געמוזט אויפהערען אויף איהם צו שיעסען. אזוי איז פאַרביי געגאַנגען די צייט ביז זעקס אוהר אין דער פריה, אונד דער קאַפּיטאַן נעמאָ האָט מיך נאָך ניט בעמערקט. יענע שיף איז געקומען נאָך נעהענטער, אונד אַלס עס איז ליכטיג געוואָרען האָט זי ווידער אָנגעפאַנגען אויפ'ן נאַוטילוס צו שיעסען. זי איז שוין יעצט ניט מעהר ווי אַ מייל ווייט פון דאַנען אונד וואַהרשיינליך וועט שוין באַלד קומען דער מאָמענט ווען איך מיט מיינע גענאָססען וועלען קענען דעם נאַוטילוס אויף איביג פערלאָזען.

אַראָפּ געהענדיג צוריק צו דעם טרעפּ הער איך ווי דער קאַנאָנען־

דונער ווירד אימער שטארקער. איך בין אריינגעגאנגען אין זאלאן צו מיינע קאמעראדען, וועלכע האבען דא אויף מיר די גאנצע צייט געווארט.

„מיינע פריינדע“ האב איך צו זיי געזאגט „דער ריכטיגער מאמענט צו ענטלויפען איז יעצט געקומען. גאט זאהל אונז בעהילפיג זיין.“

עדוארד לענד וואר ענטשלאסען; קאנסייל רוהיג; איך בין פון גרויס אויפרעגונג קוים אים שטאנד געוועזן זיך צו בעהערשען. מיר זיינען דורך געגאנגען דעם קארידאר אונד אין דיזעלבע מינוט אלס מיר זיינען געקומען צו די מיטעל־טרעפ אונד אנגעפאנגען ארויף צו שטייגען האט די פלאטע פון אויבען זיך האסטיג צו געשלאסען. קאפיטאן נעמא אונד די גאנצע מאנשאפט זיינען שוין וואהרשיינליך אויף ארונטער אין שיף דען איך הער ווי דאס וואסער רוישט, אריינדרינגענדיג אין די בעהעלטער פון נאוטילוס, וועלכער פאנגט זיך אן אראפ צו לאזען אין מעער, איך פערשטעה זעהר גוט צו וועלכען צוועק דאס ווירד געטהון; קאפיטאן נעמא וויל דורכלעבערען יענע שיף ניט אין איהר זייט, וואס איז בעשיצט מיט א דאפעלטען קופפערנעם פאנצער, זאנדערען אונטען אין איהר דעק.

אום דיעזע טהאט ניט צו זעהען מיט מיינע אויגען בין איך ווי א וואנהזיניגער אריינגעלאפען אין מיין צימער, פיהלענדיג אז אלע מיינע נערווען ציטטערען אין מיר. עס איז מיר יעצט שווער זיך צו עראינערען ווי לאנג איך בין דארט אין אזא צושטאנד פערבליעבען, אבער באלד בין איך אויפגעשפרונגען מיט א געשריי פון שרעקליכען ענטזעטצען. איך הער א שטויס, ווי דער שטאהלענער שנאבעל פון נאוטילוס דרינגט אריין אין וואנד. ער בויערט מיט א מעכטיגע געוואלט אין די מאססע פון שיף, אזוי ווי די נאדעל פון זעגעל־מאכער דורך די שטיקער ליינוואנד.

עס איז מיר אונמעגליך געוועזן לענגער צו פערבלייבען אין מיין צימער אונד האב אריינגעשטירצט אין זאלאן ציטטערענדיג אין אלע גליעדער. קאפיטאן נעמא איז שוין דא. שטום, מיט איין אויסדרוק פון גרויזאמע ראכע אויף זיין געזיכט שטעהט ער אונד קוקט דורכ'ן פענסטער ביי די לינקע זייט פון שיף. דער פיינדליכער דאמפפער פאנגט אן ארונטער צו זינקען אין מעער, אונד אום ריי צו וואהנען די סצענע ווי זיי ראנגלען זיך מיט'ן טויט, לאזט זיך דער נאוטילוס אויך אראפ צוגלייך מיט יענע שיף. נור ביי א פונפצעהן עללען ווייטער זעה איך ווי דאס וואססער דרינגט דארט אריין מיט א דאנער גערויש. דער פערדעק איז פול מיט געשטאלטען פון מענשען, וועלבע לויפען ארום מיט פערצווייפעלטע בעוועגונגען.

דאס וואססער שטייגט ווייטער; די אונגליקליכע שפרינגען אויף די שטריק, קלעטערען אויף די מאסטען, צאפלען אונד דרעהען זיך אונטער'ן וואססער. ווי געלעהמט פון שרעק קוק איך מיט ווייט אויפגעריסענע אויגען

אויף דיעזען פורכטבארען מאססען־מאָרד. איך שפיער אז דער אָטהעם ווירד מיר פערשטיקט אונד דענגאָך האלט מיר איין אונבעגרייפליכע מאכט אזוי ווי צוגעשמידט אויף דער שטעלע געגען פענסטער, אונד איך קען זיך פון אָרט ניט ריהרען.

יענע שיף זינקט אימער ניעדריגער אונד מיט איהר צוזאמען דער נאָוטילוס. פלוצלונג הערט זיך א קראך פון איין עקספלאָזיאָן; די צוזאמען געפרעסטע לופט האָט ארויס געפלאצט דורכ׳ן פערדעק, אזוי ווי א פייער וואָלט אויסגעבראָכען. דער נאָוטילוס איז פון די שטארקע בעוועגונגען אין וואסער אויף א רעכטע שטיק אָבגעשליידערט געוואָרען.

יעצט האָט דאָס אונגליקס־שיף אָנגעפאנגען שנעלער אראָפ צו זינקען. איך זעה דעם מאָסט־קאָרב, די באַלקענס פול מיט מענשען, וואָס קלאמערען זיך דאָרט אין טויטליכען אנגסט; ענדליך בעוויזט זיך נור די שפיטץ פון זיין הויפטמאסט, אונד דאן איז די גאנצע מאססע מיט די דערטרונקענע מאנשאפט אראָפגעזונקען אין שרעקליכען אָבגרונד.

איך װענד זיך אום אונד גיעב א קוק אויפ׳ן קאפיטאן נעמא. ער שטעהט נאָך דאָ אונד קוקט, דיעזער ענטזעטצליכער הענקער, דער מאססען־מערדער! אלס די פורכטבארע סצענע איז געענדיגט געװען איז ער ארײנגעגאנגען אין זיין צימער. ניט װיללענדיג האָב איך איהם נאָכגעקוקט אונד זעה אויפ׳ן װאנד א בילד פון א יונגע פרוי מיט צװיי קלײנע קינדער. נעמא איז געשטאנען אײניגע אויגענבליקען בעטראכטענדיג דיעזען בילד, דאן האָט ער אויסגעשטעלט זיינע הענד געגען זיי אונד איז געפאלען אויף די קניע װיינענדיג.

22־טעס קאפיטעל.

שלום.

אין דיעזען שרעקליכען אויגענבליק זיינען די לאָדען געשלאָסען געוואָרען. אין נאָוטילוס איז געבליעבען דונקעל אונד שטיל. יעצט פאָהרט ער אָב פון דיעזע אונגליקס־שטעלע, שווימענדיג א הונדערט עללען אונטער׳ן וואססער. געגען דעם קאפיטאן נעמא שפיער איך ניט וויללענדיג א געפיהל פון אבשייליכע פורכט. וואָס ער זאָהל ניט האָבען פון מענשען געליטען גיעבט איהם דענגאָך קיין זאָך ניט רעכט אזעלכע גרויזאמע ראכע־טהאטען אויס צו פיהרען.

פון דיזען טאָג אָן האָב איך מעהר קיין מעגליכקייט געהאַט ריכטיג צו בעשטימען וואוהין דער נאוטילוס פאָהרט ; זאָגאר די צייט פון טאָג אונד נאַכט האָב איך מעהר ניט געקענט אונטערשיידען. דעם קאַפּיטאַן נעמאָ אונד זיין לייטענאַנט איז ניט מעהר צו זעהען אונד צו הערען, אָבער אויך קיין איינציגען פון די מאַנשאַפט האָב איך די גאַנצע צייט ניט אָנגע־טראָפען. די זונען־אויפנאַהמע ווירד שוין מעהר ניט געמאַכט יעדען טאָג ; אויף דער קאַרטע פערצייכענט קיינער ניט די וועלט־געגענד וואו מיר געפי־נען זיך, זאָגאַר די אוהרען שטעהען שטילל.

עדוארד איז פון גרויס פערצווייפלונג פערטיג געוועזן זעלבסטמאָרד צו בעגעהען, אונד קאָנסייל האָט געהאַט פיעל מיהע דעם אונגעדולדיגען מענשען איין צו האַלטען, עס זאָהל מיט איהם אירגענד וועלכעס אונ־גליק ניט געשעהען.

אזוי זיינען פאַרביי געגאַנגען אונגעפעהר 15 ביז צוואַנציג טעג — גענוי קען איך דאָס ניט בעשטימען — אַלס איינמאָל אין דער פריה, וועהרענד איך בין געלעגען אין אַ האַלב־שלומער, געפייניגט פון טרויריגע געדאַנקען, איז עדוארד צו מיר אריינגעקומען.

„אין די נעקסטע נאַכט װעלען מיר ענטלויפען" זאָגט ער צו מיר גאַנץ שטילל. אויפ'ן נאוטילוס איז אַלעס ווי אויסגעשטאָרבען. זייט איהר דאצו פאָרבערייטעט, מיין הערר ?"

„יאַ, אָבער וואו געפינען מיר זיך ?"

„דאָס ווייס איך ניט. דורך דעם מאָרגען־טהוי האָב איך יעצט געזעהען אַ לאַנד אונגעפעהר צוואַנציג מייל נאָך אָסטען. אַהין װעלען מיר זיך בע־געבען."

„גאַנץ געוויס, עדוארד, וועז איך זאָהל אפילו וויסען דערטרונקען צו ווערען ."

„דאָס מעער איז יעצט שלים. דער ווינד איז שטאַרק, אָבער איך האָב שוין אַלעס פאָרבערייטעט דאָס שיפעל פון נאוטילוס אָבצושרויפען אונד אויך אייניגע לעבענסמיטעל פערשאַפט. אַ קורצע שטרעקע פון צוואַנציג מייל איז פיר אונז אַ קלייניגקייט, עס וועט אונז געלינגען."

איך בין אויף אַלעס געוועזן ענטשלאָסען. דער טאָג האָט זיך פיר מיך געצויגען ווי איין אונענדליכע עוויגקייט. מיט מיינע קאַמעראַדען האָב איך ניט געוואָלט פיעל רעדען, אום מען זאָהל אויף אונז עטוואָס ניט בע־מערקען .

אום האַלב זיעבען אוהר פאַר נאַכט איז עדוארד צו מיר אריינגעקומען.

„מיר וועלען ביז דעם מאָמענט פון אָבפאָהרען זיך ניט זעהען" האָט ער געפליסטערט „אום צעהן אוהר איז דער מאָנד נאָך ניט אויפגעגאַנגען

אונד אין דער דונקעלהייט וועלען מיר אונזער פלאן גאנץ גוט קענען אויספיהרען. איהר זאָלט דאן ארויף קומען אויבען צום שיפעל. איך אונד קאָנסייל וועלען אייך ערווארטען.״

מיט דיעזע ווערטער איז דער קאַנאַדיער ארויסגעגאנגען, איידער איך האָב נאָך צייט געהאַט איהם צו ענטפערען.

איך האָב זיך בערעכענט אַז עס איז העכסט נויטהווענדיג וועניגסטענס צו וויסען אין וועלכע ריכטונג מיר פאָהרען יעצט אונד דארום בין איך אריינגעגאנגען אין זאַלאָן.

די אינסטרומענטען צייגען מיר אַז דער נאוטילוס פאָהרט נאָך אָסטנאָרד מיט אַ שרעקליכע געשווינדיגקייט, מעהר ווי פונפציג עללען אונטער די אויבערפלאַכקייט פון מעער.

איך וואַרף מיין לעצטען בליק אויף דיעזע מערקווירדיגע וואונדער דער נאַטור, אויף דיעזען מוזעאום, אין וועלכען עס זיינען אויפגעזאַמעלט אוצרות פון רייכטהום אונד קונסט; דאָס אַלעס וועט אַ מאָהל צו גרונדע געהען אין די טיעפענים פון מעער, צוזאַמען מיט דעמיעניגען וואָס האָט זיי מיט אַזוי פיעל מיהע געגרינדעט. איך וויל אַז אין מיין גייסט זאָהל בלייבען איין אונפערגעסליכער איינדרוק פון דיעזער ערהאַבענער שעהנהייט. אַ גאנצע שטונדע בין איך דאָ געבליעבען, קוקענדיג מיט אויפגערעגטע בליקען אויף דיעזע קאָסטבארקייטען, וואָס גלענצען אין זייערע גלעזערנע קאַסטענס אונטער די העללע עלעקטרישע בעלייכטונג; דאַן בין איך צוריק אַוועק געגאַנגען אין מיין צימער.

אריינקומענדיג אַהער האָב איך זיך אָנגעצויגען אין מיינע דויערהאַפטע מעער־בעקליידונג. לאַנזאַם אונד פינקטליך האָב איך צוזאַמען געפאַקט מיינע נאָטיצען, וועלכע זיינען פיר מיר זעהר וויכטיג, אונד אריינגעשטעקט צו זיך אין די טאַשען. מיין ברוסט האָט געקלאַפּט געוואַלטיג; עס איז מיר ניט מעגליך צו בעהערשען מיין גרויסע אויפרעגונג. געוויס ווען קאַפּיטאַן נעמא זאָהל נור יעצט אויף מיר איין קוק געבען, וועט ער פון מיינע אונרוהיגע בליקען אונד פערשטערטען געזיכט באַלד פערשטעהען וואָס ביי מיר אין הארצען געהט פאָר.

וואָס טהוט ער אַליין אין דיעזען מאָמענט? איך האָרך זיך צו ביי די טהיר פון זיין צימער אונד הער אַז מען געהט דאָרט ארום. דער קאַפּיטאַן נעמא איז דאָרט. ער האָט זיך נאָך ניט געלעגט צו בעט. ביי יעדער בעוועגונג, ווען זיינע טריט קומען נעהענטער צום טהיר, דוכט זיך מיר אַז אָט וועט ער ארויסקומען אונד וואַרפענדיג אויף מיר אַ פאָרוואורפסבליק פון זיינע מערקווירדיגע אויגען, וועט ער מיר פרעגען פארוואָס איך וויל ענטלויפען. מיט יעדע מינוט ווירד מיין אונרוהע אימער גרעסער

אונד מיין איינבילדונגס־קראפט שטארקער. מיט איין מאהל שטעלט זיך מיר פאר א געדאנקען אז עס פאסט ווירקליך ניט פיר מיר איך זאהל ענט־לויפען פון דאנען שטילערהייט ווי א פערברעכער. קאפיטאן נעמא האט מיר אימער מיט גרויס אכטונג אונד מאנכעס מאהל אויך בעהאנדעלט מיט פריינדליכקייט אונד דארום איז מיין פפליכט זיך פון איהם צו שיידען אויף איין גאנץ אנדערען, אנשטענדיגען אופן. עס איז פיעל שעהנער איך זאהל יעצט אריינגעהען גראדע צו איהם אין צימער, איהם אפפען אונד עהרליך ערקלעהרען אז ביי מיין פאלשטענדיגען רעספעקט צו זיין פער־זאן, צו זיינע הויכע קענטניסע, קען אונד וויל איך לענגער ניט פערבליי־בען אין זיין געזעלשאפט, נאכדעם ווי איך האב געזעהען זיינע פורכטבארע ראכע־טהאטען.

דאס ווארען געדאנקען פון אויפרעגונג ביז צום וואהנזינן! גליקליכער־ווייזע האב איך דאס ניט געטהון, אונד האב זיך היגגעלעגט אין מיין בעט, אום מיין קערפערליכע אויפרייצונג עטוואס צו שטילען. מיינע נערוועון האָ־בען זיך א ביסעל בערוהיגט, אבער אין מיין איבערגעשפאנטען געהירן בע־טראכט איך אין א שנעלע עראינערונג מיין גאנצעס לעבען וואס איך האב פערבראכט אויף דיעזע שיף, די אלע גליקליכע אונד אונגליקליכע בעגע־בענהייטען פון דער צייט וואס איך בין אראגעשליידערט געווארען פון די אמעריקאנער פרעגאטע „איבראם לינקאלן,“ ביז צו די שרעקליכע סצענע, פון דעם מאססען־מארד וואס דער קאפיטאן נעמא האט בעגאנגען, אין זיין פירכטערליכע ראכע געגען יענעם אונבעקאנטען קריעגס־דאמפפער, וואס איז פאר מיינע אויגען מיט זיין גאנצע מאנשאפט אראפגעזונקען אין די טיעפנים פון מעער. עס איז וואהר אז קאפיטאן נעמא בעווייזט זיך מיר אין דיעזען צופאל אלס איין ענטזעצליכער הענקער, אבער איך קען אויך זיין איבערמענשליכען ערהאבענעם כאראקטער, וואס האט גאר אין דער וועלט זיין גלייכען ניט. נור אזא מאן ווי ער איז אים שטאנד צו רעגיערען מיט אזא שיף ווי דער נאוטילוס אונד צו בעקעמפפען אלע געפאהרען ביי וועלכע איך אליין האב בייגעוואהנט.

עס איז שוין דאמאלס געווען האלב צעהן אוהר. איך האלט מיין קאפף צוזאמען געדריקט מיטביידע הענד, דען מיר דוכט זיך אז מיין גע־הירן וועט יעדען מאמענט פלאטצען. איך שליעס מיינע אויגען, דען עס איז מיר אונמעגליך לענגער צו טראכטען אונד צו דענקען. אלזא נאך איין האלבע שטונדע בלייבט איבער צו זווארטען. איך האב גאנץ איינפאך מורא איך זאהל וועהרענד דיעזער צייט ניט משוגע ווערען.

אין דיעזען אויגענבליק הער איך ווי מען פאנגט אן צו שפיעלען אויף א פיאנא, איינע טרויריגע טיעף טרויריגע הארמאניע, איין אונבעשרייב־

ליבע מעלאדיע, דער קלאַנגענדער אויסדרוק פון אַ הויבע זעעלע, וועלכע ביינקט נאָך עטוואָס שעהנעס ערהאבענעס אונד וואָלט וועלען צורייסען איהרע אירדישע קייטען. איך האָרך זיך צו מיט יעדען געפיהל פון מיינע זינען, אונד בין קוים אים שטאַנד דעם אטהעם אָב צו ציעהען. גלייך מיט דעם קאַפּיטאַן נעמא ווירד מיין זעעלע פון די מוזיקאַלישע ענטציקונג אַזוי ווי מיט איין אונבעגרייפליכע מאַכט אוועק געטראָגען ווייט, איבער די גרענעצען פון דיעזע געוועהנליכע וועלט.

דאַן האָט מיך פּלוצלונג איין גרדאַנקען ערשראָקען. קאַפּיטאַן נעמא געפינט זיך דאָך יעצט ניט מעהר אין זיין צימער, ער זיצט אין זאַלאָן, דורך וועלכען איך מוז דורכגעהען אום צו ענטלויפען. דאָ וועל איך איהם צום לעצטען מאָהל טרעפען. ער וועט מיך פּיעלייכט דערזעהען אונד מעגליך וועט ער אויך אָנפאַנגען מיט מיר צו רעדען. איין בעוועגונג פון איהם וואָלט אַלע מיינע אַבזיכטען פערניכטען, זיין איין איינציגער וואָרט וואָלט גענוג געווען אום מיר אויף׳ן נאוטילוס צוריק צו האַלטען.

אונטערדעסען דאַרף שוין באַלד שלאָגען צעהן אוהר. דער מאָמענט איז געקומען איך זאָהל פערלאָזען מיין צימער אונד געהען זיך אָנשליסען צו מיינע קאַמעראַדען וואָס וואַרטען אויף מיך אויבען.

יעצט דאַרף איך ניט איין אויגענבליק לענגער פערזאַמען, ווען קאַפּיטאַן נעמא זאָהל זאָגאַר געגען מיר אין דיעזען מינוט אויפטרעטען. איך עפּפען שטילל אונד פאָרזיכטיג מיין טהיר אונד דאָך קומט מיר פאָר אַז זי קנאַקט צו שטאַרק. עס קען זיין אַז איך האָב זיך אין דיעזען אויפרעגענדען מאָמענט דאָס נור איינגעבילדעט.

איך בעוועג זיך ווייטער גאַנץ שטילל דורך די דונקעלע קאָררידאָרען פון נאוטילוס, אָבשטעלענדיג זיך ביי יעדען טריט, אום מיין הויך־קלאָפּענדע ברוסט צו בערוהיגען.

אָנקומענדיג צום זאַלאָן האָב איך די טהיר גאַנץ שטיל געעפענט. דאָ איז איבעראַל פערברייטעט אַ טיעפע דונקעלהייט. די אקקאָרדען פון דער פּיאַנאָ קלינגען גאַנץ שוואַך. דער קאַפּיטאַן נעמא געפינט זיך דאָ, אָבער ער זעהט מיך ניט. איך גלויב זאָגאַר אַז ביי די העללע טאָגעס־ליכט וואָלט ער מיך אויך ניט בעמערקט, יעצט ווען זיין גאַנצע זעעלע איז פערזונקען אין טיעפסטע ענטציקונג.

איך געה לאַנגזאַם אויף די שפּיטץ פינגער איבער דעם ווייכען טעפּיך אונד היט זיך ניט צו מאַכען דעם קלענסטען גערויש, אום מיין אַנוועזענהייט זאָהל דאדורך ניט פערראַטהען ווערען. גאַנצע פינף מינוטען צייט האָט עס ביי מיר גענומען, ביז איך בין געקומען צו די אַנדערע טהיר, וואָס פיהרט אין ביבלאָטהעק־צימער.

איך האָב שוין אויסגעשטרעקט מיין האַנד, אום די טהיר צו עפ־פענען, אַלס אַ מיעפער זיפץ פון קאַפּיטאַן נעמאָ'ס ברוסט האָט מיך אויף דער שטעלע אָבגעהאַלטען. אין דער דונקעלהייט פּיהל איך אַז ער הויבט זיך אויף פון שטוהל. איך קען איהם זאָגאַר זעהען, דען דאָס ליכט פון ביב־ליאָטהעק־צימער דרינגט אַריין אין זאַלאָן. ער געהט גראַדע צו מיר, די הענד צוזאַמען געלעגט אויפ'ן ברוסט, שוועבענדיג ווי אַ גייסט. אַ שטיל־לער געוויין גיעסט זיך אַרויס פון זיין געדריקטע ברוסט אונד איך הער ווי ער מורמעלט — דאָס זיינען איבערהויפּט די לעצטע ווערטער וועלכע איך האָב פון זיין מונד געהערט:

„אַלמעכטיגער גאָטט! גענוג, גענוג!"

„פייניגט איהם זיין געוויסען פיר די גרויזאַמע ראַכע־טהאַטען וועלכע ער האָט בעגאַנגען?" טראַכט איך מיט זיך אַליין.

אין די גרעסטע בעשטירצונג לויף איך דורך די ביבליאָטהעק, שטייג אַרויף די מיטעל־טרעפּ אונד קום אין אויבערשטען קאָררידאָר, וואָס פיהרט צום בעהעלטער, אין וועלכען די שיפעל איז איינגעשרויפט. דורך די עפ־נונג פון אונטען שטייג איך אַהין אַריין אונד געפין דאָרט מיינע קאַמעראַדען וואַרטענדיג.

„שנעל, נור שנעל פון דאַנען!" האָב איך אויסגערופען.

„באַלד, דיעזען אויגענבליק!" ענטפערט דער קאַנאַדיער.

דיעזע אונטערשטע ערעפנונג, אין דעם אינערליכען פערדעק פון נאוטי־לוס, האָט עדוואַרד יעצט וויעדער פעסט צוגעשלאָסען, מיט דעם פאַלשען ענגלישען שליעסעל, וועלכען ער האָט געוואוסט זיך צו פערשאַפען. דער פערדעק פון שיפעל איז אויך ריכטיג פערמאַכט געוואָרען אונד יעצט בלייבט נור איבריג איהר אָב צו שרויפען פון בעהעלטער, אונד דיזעלבע מינוט וועט אונז דער וואַסער אַרויף שליידערען צו די אויבערפלאַכקייט פון מעער.

דער קאַנאַדיער פאַנגט שוין אָן די שרויבען צו עפנען, אָבער אין דיע־זען אויגענבליק דערהערען מיר אונטען אַ גערויש אין שיף, פערשיעדענע שרייענדע שטימען אונד האַסטיג אַרום לויפענדע טריט. וואָס זאָהל זיין די אורזאַכע דאַפון? האָט מען שוין יעצט בעמערקט אונזער אונטערנעה־מונג צו ענטלויפען? איך שפּיער ווי עדוואַרד לענד רוקט מיר אַריין אַ מעסער אין האַנד.

„יאָ, האָב איך געענטפערט „איך בין יעצט בערייט צו שטאַרבען אין קאַמפּף פיר אונזער בעפרייאונג."

דער קאַנאַדיער האָט אויפגעהערט זיין אַרבייט ביי'ן אָבשרויפען. אָבער איין וואָרט, וועלכעס איך הער צוואַנציג מאָהל וויעדערהאָלענדיג, איין פירכ־טערליכעס וואָרט ערקלעהרט מיר באַלד די אורזאַכע פון דיעזע אונרו־

היגע בעוועגונג אין דעם נאַוטילוס. דאָ האַנדעלט זיך גאָר ניט וועגען אונז קיינער פון די מאַנשאַפט האָט וואַהרשיינליך אונזער ענטלויפען גאָר ניט בעמערקט.

„דער מעלשטראָם! דער מעלשטראָם!” העֶר איך דאָרט שרייענדיג.

דער מעלשטראָם! קיין שרעקליכערע געפאַהר האָט אונז אין דיעזער פירכטערליכע לאַגע אין וועלכען מיר געפינען זיך יעצט ניט געקענט טרעפען. מיר געפינען זיך אַלזאָ ביי דיעזע געפעהרליכע שטעלע ביי די ברעגעס פון נאָרוועגישען לאַנד. איז דער נאַוטילוס אַריינגעריסען געוואָרען אין דיעזען ברויזענדען אָבגרונד, גראַדע אין דעם מאָמענט ווען מיר זיינען שוין פערטיג געוועזן אָב צו שרויפען פון איהם אונזער שיפעל?

ווי בעוואוסט, בילדעט זיך אין די וואַססערען, וואָס זיינען איינגעדריקט צווישען די נאָרוועגישע אינזלען פעכער אונד לאָפאָדען, אַ מין קעססעל־גרוב, אַ רייסענדער אָבגרונד, איבערהויפט צו די צייט, ווען דער ים שטייגט איז די מאַכט פון דיעזען שטראָם אַזוי שטאַרק אַז קיין שיף איז נאָך פון איהם ניט גערעטעט געוואָרען. פון אַלע זייטען רייסען זיך אַהער די אונגעהויערע וועללען אונד קומען זיך צוזאַמען אין אַ ברויזענדען מיטעל־פונקט. די אַנציהונגס־קראַפט פון דיעזע געפעהרליכע שטעלע איז אַזוי גרויס אַז פון אונגעפעהר צעהן מייל ארום ווערען אַהער צוגעשלעפט ניט נור די שיפען, זאָנדערען אויך וואַלפישען אונד אייז־בערען.

אונד אַהער אין דיעזען מעלשטראָם האָט דער קאַפּיטאַן אַריינגעפיהרט זיין נאַוטילוס, פיעלייכט מיט אַ פערצווייפעלטע אַבזיכט, אום זיך מיט אַלעמען צוזאַמען אויף איין מאָהל צו פערניכטען. יעצט דרעהט זיך דער נאַוטילוס ארום ווי אַ שפּענדעל, מיט די שנעלקייט פון אַ בליטץ אין דיעזען קעססעל־גרוב, קומענדיג אַהער נעהענטער צום מיטעל־פונקט. מיט איהם ווירד אויך געטראָגען דאָס שיפעל, אין וועלכען מיר זיטצען, וועהרענד עס פאַנגט אונז אָן צו שווינדלען אין קאָפף. אַ שרעק פון טויט איז אונז בעפאַלען אין דיעזען העכסט גרויזאַמען מאָמענט, אונד אַ קאַלטער שוויים האָט ארויס געשלאָגען אויף אונזערע קערפער. אונד ווי עס רוישט אונד קאָכט ארום אונזער שוואַכע שיפעל! דאָס ברויזען וועלכער קלינגט אָב מיט אַ פירכטערליכען וויעדער־קול מיילען ווייט ארום! די וועללען קראַכען אָן די שאַרפע פעלזען פון אָבגרונד, צערשמעטערנדיג די האַרטעסטע קערפער אונד אַרויסרייסענדיג די מעכטיגסטע בוימער „ארום רייבענדיג זייער גאַנצען פעלץ” ווי די נאָרוועגער זאָגען אַ שפּריכווערטעל.

ווי שרעקליך עס איז אין אַזאַ לאַגע זיך צו געפינען! מיר וואַרען ארום געשליידערט הין אונד צוריק. דער נאַוטילוס פערטהיידיגט זיך ווי אַ מענשליכע ריעזען־בעשעפענים. זיינע אייזערנע מוסקלען ציטטערען קנאַקענדיג.

ער שטעלט זיך יעדע מינוט מיט'ן שפיטץ ארויף אונד מיר ווערען אין אונזער שיפעל אויף איין זייט צוזאמען געוואָרפען.

„מיר מוזען זיך מוטהיג פעסט האלטען!" רופט אוים עדוארד „די שרויבען צוריק אריין דרעהען. אויב דאָס שיפעל זאָהל נור ניט אָבגעריסען ווערען פון פערדעק קענען מיר זיך נאָך רעטען. דער נאוטילוס..."

איידער ער האָט נאָך בעוויעזען צו ענדיגען זיינע ווערטער האָט עס געגעבען אַ געוואלטיגער קראך. די שרויבען ווערען אויסגעבראָכען; אונזער שיפעל איז ארויסגעריסען געוואָרען פון איהר בעהעלטער אונד ארוים געשליידערט ווי אַ שטיין אין מיטען פון דעם ברויזענדען קעססעל־גרוב.

מיין קאָפּף האָט זיך אַ זעטץ געטהון אָן איין אייזערנעם ראהם אונד ביי דיעזע שטארקע ערשיטערונג בין איך געפאלען אין אַ טיעפע אָהנמאכט.

דאמיט האָט זיך געענדיגט אונזער רייזע אויפ'ן גרונד פון ים. וואָס עס איז אין דיעזע נאכט ווייטער פאָרגעקומען, ווי אזוי אונזער שיפעל איז גערעטעט געוואָרען פון דעם פורכטבארען מעלשטראָם אונד אויף וועלכען אופן איך, עדוארד אונד קאָנסייל זיינען פון יענעם ברויזענדען אָבגרונד ארוים געקומען, — דאָס אלעס וויים איך ניט צו ערקלעהרען. אלס איך בין וויעדער צו זיך געקומען בין איך געלעגען אין אַ שטיבעל פון אַ פישער, אויף דעם אינזעל לאָפאדען. מיינעביידע קאמעראדען, געזונד אונד מונטער, שטעהען נעבען מיר אונד דריקען מיינע הענד פון גרוים פרייד. מיר האָבען זיך אומגעארמט מיט ענטציקונג וואָס עס איז ענדליך אונז געלונגען גליקליך זיך צו בעפרייען.

אין דיעזען אויגענבליק קענען מיר פאָרלויפיג ניט דענקען אזוי שנעל נאָך פראנקרייך צוריק צו קעהרען. די פערבינדונגען צווישען דיעזע איינזאמע געגענדען פון די ווייטע נאָרדליכע נאָרוועגיען מיט די מעהר בעפעלקערטע לענדער זיינען זעהר קליין. מיר מוזען דאהער דאָ אָבווארטען ביז עס וועט אָהער אָנקומען דער דאמפפער, וואָס פאָהרט רעגעלמעסיג יעדע צוויי מאָנאט צום נאָרד־קאפ.

אונד צווישען דיעזע איינפאכע, עהרליכע פישער־לייטע, וועלכע האָבען אונז אזוי גוטהערציג אויפגענומען זעה איך נאָך אַ מאָהל דורך די בעשרייבונגען פון אלע מיינע מערקווירדיגע בעגעבענהייטען. אלעס איז ריכטיג געגנוי ערקלעהרט; קיין פאקט ניט איבערגעלאָזען אונד קיין זאך ניט איבערטריעבען. דאָס איז אַ טרייע ערצעהלונג פון דיעזע אונוואהרשיינליכע רייזע, דורך דעם נאסען עלעמענט וועלכער בלייבט ביז יעצט פערשלאָסען פיר די מענשהייט, אָבער די פאָרטשריט דער וויסענשאפט וועט געווים מיט דער צייט אַ פרייען צוטריט פאר אלעמען דאהין פערשאפען.

וועט מען מיר גלויבען? איך וויים עס ניט. איבריגענס איז מיר

דאָס אויך פיעל גליידך. וואָס איך בעהויפּט יעצט איז, אז איך האָב פאָלקאָ־מען רעכט צו רעדען וועגען דיעזע ימים, אונטער וועלכע איך בין פערבליע־בען אונגעפעהר צעהן מאָנאט אונד געמאַכט אַ רייזע ארום די וועלט פון צוואַנציג טויזענד מייל: אַ רייזע וועלכע האָט מיר ענטדעקט אזוי פיעל זעלטענע וואונדער אין די טיעפניסען פון די גרעסטע אָקעאַנען אונד אין דעם זידליכען אייז־מעער.

אָבער וואָס איז פון נאוטילוס געוואָרען? האָט ער אויסגעהאַלטען דעם געוואַלטיגען דורק פון מעלשטראָם? פערפאָלגט דער קאַפּיטאַן ווייטער זיינע שרעקליכע ראַכע־פּלאַנען, אָדער ער איז ביי דיעזען לעצטען מאַססען־מאָרד שטעהען געבליעבען? וועלען אַ מאָהל די וועללען פון ים ברענגען זיין בוך אין וועלכען עס ענטהאַלט זיך זיין לעבענס־בעשרייבונג? וועל איך ענדליך דעם נאָמען פון דיעזען מאַן ערפאַהרען?

איך האָף עס. איך וויל אויך גלויבען אז דער מעכטיגער נאוטילוס האָט בעזיעגט דיעזען שרעקליכען אָבגרונד פון מעער אונד איז ארויס אונ־בעשעדיגט פון יענע שטעלע וואו פיעלע אַנדערע שיפען זיינען פערלאָרען געגאַנגען. אויב דאָס איז ריכטיג, אויב דער קאַפּיטאַן נעמאָ וואָהנט נאָך אימער אין די טיעפניס, וואו ער האָט זיך אַ נייע היימאַטה געגריינדעט, ווינש איך איהם אז דער ווילדער האַסס אין זיין הערצען זאָהל געשטילט ווערען; די בעטראַכטונגען פון אזוי פיעל וואונדער דער נאַטור זאָלען פער־לעשען אין זיין ברוסט דאָס געפיהל פון ברענענדיגע ראַכע! ער זאָהל אויפ־הערען צו זיין אַ שטראָפענדער ריכטער אונד בעסער בלייבען אַ פריעדלי־כער געלעהרטער, וועלכער ערפאָרשט די געהיימניס פון די טיעפע אָבגרונ־דען אין מעער. זיין שיקזאַל איז וואונדערבאַר אונד ערהאַבען, אונד איך האָב צעהן מאָנאַט צייט געהאַט דיעזעס אויסער נאַטירליכע לעבען גענוי צו בעטראַכטען.

מיט טויזענדע יאָהרען צוריק האָט מען אין די ביבלישע שריפטען געשטעלט די פראַגע: „ווער איז דען אים שטאַנד געווען די טיעפניסען פון מעער אויס צו פאָרשען?" אין דער גאַנצער מענשען־וועלט גיעבט עס צוויי וואָס קענען דאַרויף איין אַנטוואָרט געבען: קאַפּיטאַן נעמאָ אונד איך.

נ אָ כ ב ע מ ע ר ק ו נ ג.

אונד וואָס איז פון איהם געוואָרען דער סוף? ווער איז געווען קאַ־פּיטאַן נעמאָ? איבער וועלכע אורזאַכע האָט ער זיך אָבגעזונדערט פון

די גאנצע וועלט מענשען אונד וועד איז די נאציאָן וואָס וואר איהם אַזוי פערהאסט ? אום דיעזע אַלע פראגען אויף דער שטעלע צו ערקלעהרען געפינען מיר פיר נויטהיג צו ברענגען א קורצען אויסצוג פון זשול ווערן׳ס איין אנדער ראָמאַן.

קאַפּיטאַן נעמא איז געוועזען איין אינדישער פּרינץ. מיט דעם נאָמען דאקאר. דער זוהן פון א געוויסען פירסט פון לאַנד בונדעלקונד אונד דער נעפפע פון דעם בעריהמטען אינדישען העלד טיפּפּאָ־סאיב, וועלכער איז געפאַלען אין שלאַכט געגען די ענגלענדער. אַלס פּרינץ דאקאר איז אַלט געוואָרען צעהן יאָהר האַט דער פאָטער איהם געשיקט נאָך אייראָפּא, וואו ער זאָהל א גוטע ערציהונג געניסען. אונד דאדורך צו האָבען די מעגליכ־קייט צו קעמפּפען געגען די אונטערדריקער פון זייער לאַנד, די ענגלענדער, מיט דיזעלבע ציוויליזירטע וואפּפען דורך וועלכע זיי האָבען דאָס אינדישע לאַנד אונטער זייער יאָך געבראַכט.

ביז צום דרייסיגסטען יאָהר פון זיין לעבען איז פּרינץ דאקאר גע־בליעבען אין איירָאפּא, וואו ער האָט מיט זיינע הויכע פעהיגקייטען פיעלע קונסטען אונד וויסענשאַפט אויסגעלעהרענט. ער האָט בעזוכט אַלע איירָאָ־פּייאישע לענדער אויסער ענגלאַנד, וועלכע וואר איהם אין די טיעפסטע זעעלע פערהאסט. די הייליגסטע אידעע פון דיעזען פּרינץ איז אימער געוועזען אַז איהם זאָהל געלינגען זיין פאָטעטישע פאָטערלאַנד פון ענגלאַנד׳ס יאָך צו בעפרייען אונד דיעזע פרעמדע איינדרינגען פון דאָרט צו פערטרייבען. מיט דיעזען וואונש אין הערצען איז ער אין יאָהר 1849 געקומען צוריק אין בונדעלקונד אונד געהייראטה א שעהנע אינדישע פּרינצעסין, וועלכע האָט איהם צוויי קינדער געבאָרען. אויסער די ליעבע צו פאָטער אונד מוטער איז ער געוועזען צו געבונדען מיט אַלע זיינע צערטליכע געפיהלען צו פרוי אונד קינדער, אָבער אין זיין פאַמיליען גליק האָט ער ניט איין מינוט פער־געסען דעם אונטערדריקטען צושטאַנד פון זיין פאָטערלאַנד.

קורץ נאָכדעם האָט געגען ענגלאַנדס הערשאַפט אין אינדיען אויסגע־בראָכען א רעוואָלוציאָן, פון וועלכע פּרינץ דאקאר איז געוואָרען דער ער־שטער אָנפיהרער. מעהר ווי אין צוואַנציג מלחמות האָט ער ווי א העלד געקעמפּפט געגען די אונטערדריקער פון זיין פאָטערלאַנד, אָבער געגען דעם מעכטיגען שונא איז ער ניט אים שטאַנד געוועזען צו זיעגען. די רעוואָלוצ־יאָן איז שליעסליך אונטערדריקט געוואָרען אונד אויף דעם קאָפּף פון דעם אָנפיהרער איז אויסגעזעצט געוואָרען א פּרייז. אַלס פּרינץ דאקאר איז צוריק געקומען אין די הויכע בערג פון בונדעלקונד האָט ער ערפאַהרען אַז זיינע עלטערען, פרוי אונד קינדער האָבען מיט זייער לעבען בעצאָהלט אין

דיעזען קאמפף פיר די פרייהייט פון זייער פאטערלאנד אונד זיינען געפאַ־לען אונטער די הענד פון דעם זיעגרייכען פיינד.

מיט א געפיהל פון ברענענדיגען האסס געגען די ענגלענדער אונד אב־שוי געגען די גאנצע ציוויליזירטע מענשהייט, האט דער פרינץ צוזאמען גענומען אלע זיינע רייכטהימער אונד איז באלד נאכדעם אין דער בעגליי־טונג פון צוואנציג טרייע קריעגס־קאמעראדען פערשוואונדען.

דאס וואר נעמליך דערזעלבער קאפיטאן נעמא, אונד דאמאלס ווען פראפעסאר אראנאקס מיט זיינע צוויי בעגלייטער זיינען פערוואָרפען גע־וואָרען אויפ'ן נאוטילוס האט פרינץ דאקאר שוין צייט 14 יאהר געפיהרט דיעזען לעבען אונטער דעם מעערעס־גרונד. אין פערלויף פון די נעקסטע 16 יאהר זיינען אלע זיינע קאמעראדען איינער נאך דעם אנדערען אויס־געשטארבען. ענדליך איז ער אליין אויך געשטארבען אונד ער רוהט אין זיין נאוטילוס, וועלכער דיענט איהם אלס גראב, אויף דעם טיעפען גרונד פון מעער, אין א האפפען פון „א געהיימניספאלען אינזעל.”

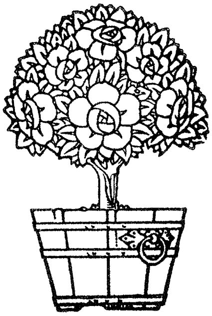

א נייעס אין דער אידישער ליטעראטור !

עס איז ערשיענען אין אידיש א

געאָגראַפיע

— פון —

אלכסנדר האַרקאַווי.

איינגעטהיילט אין דריי אבטהיילונגען :

1. מאַטעמאַטישע געאָגראַפיע
2. פיזישע געאָגראַפיע
3. פּאָליטישע געאָגראַפיע.

מאַטעמאַטישע געאָגראַפיע בעהאַנדעלט די ערד אַלס הימלישען קערפּער. זי בעשרייבט איהר פאָרם, ווייזט אָן איהר גרויס און ערקלערט איהר בעוועגונג אין וועלט־רוים ; זי לערנט, ווי די ערד איינצוטהיילען און ווי צו בעשטימען די לאַגע פון ערטער אויף איהר. די בעשרייבונגען און ערקלעהרונגען פון דיזער אבטהיילונג פון געאָגראַפיע זיינען געגרינדעט אויף אַסטראָנאָמיע.

פיזישע געאָגראַפיע בעצייכענט די פערשיעדענע פאָרמען פון לאַנד און וואַסער, ווי די נאַטור האָט זיי געמאַכט : וועלט־טהיילען, אינזלען, בערג, טהאלען, ימים, טייכען א. ז. וו. ; ערקלערט געאָלאָגישע ערשיינונגען, ווי ערד־ציטערניסען און אויפרייסונגען פון וואולקאַנען ; שילדערט לופט ערשיינונגען : ווינטען, טומאַן, רעגען, שנעע, וועטער, קלימאַט, אָפּשפּיעגלונגען פון ליכט א. ז. וו. און בעשרייבט די פערשיעדענע מינים פלאַנצען און חיות, וועלכע געפינען

זיך אויף דער ערד. דיזע אבטהיילונג פון געאגראפיע בערוהט אויף נאטור־וויסענשאפט.

פאליטישע געאגראפיע בעשרייבט די ערד לויט איהר איינטהיילונג אין מדינות און גיט ידיעות וועגען נאציאנען, פעלקער, זייערע ציוויליזאציאנען, רעליגיאנען, בעשעפטיגונגען, פארמען פון רעגירונג א. ז. וו. דיזע אבטהיילונג פון געאגראפיע געהערט צו עטנאגראפיע אדער פעלקער־בעשרייבונג.

וואס דער פערפאסער זאגט אין פארווארט צו דער „געאגראפיע":

אין אידיש זיינען שוין געשאפען געווארען א שעהן ביסעל בעלעהרענדע ווערק פיר די נוצען פון אונזערע מאסען; אבער עס איז א מערקווירדיגע זאך: וועהרענד אונזער ליטעראטור איז פערהעלטניסמעסיג רייך אין פערפאסונגען איבער הויכע ענינים, ווי קולטור־געשיכטע, נאטור־וויסענשאפט, פילאזאפיע א. ז. וו., איז זי גאנץ ארים אין ווערק איבער עלעמענטארע (אנפאנגס־) קענטניסע, וועלכע זיינען דער גרונד־שטיין פון בילדונג און א נויטהיגע פאר־שטופע צו די דאזיגע הויכע געגענשטענדע. בעזאנדערס איז ביי אונז געבליבען לעדיג דער ארט פיר געאגראפיע, וועלכע איז פיעלייכט די וויכטיגסטע פון אלע עלעמענטארע ידיעות. אויסצופילען דיזען לעדיגען ארט אין אונזער בעלעהרענדער ליטעראטור ערשיינט דיזעס ווערק: געאגראפיע אדער בעשרייבונגען פון דער ערד.

ארויסגעבען א געאגראפיע אין אידיש איז געווען דער טרוים פון דעם פערפאסער זייט פיעלע יאהרען און ער שעצט זיך יעצט איבער־גליקליך, וואס דיזער חלום זיינער איז ענדליך פערווירקליכט געווארען, ער האפט אז דיזעס ווערק וועט געפינען א גרויסע פערברייטונג צווישען אונזערע מאסען, וועלכע נויטהיגען זיך אזוי שטארק אין די ידיעות, וואס ווערען אין איהם געגעבען.

די געאגראפיע ענטהאלט א גרויסע צאהל צייכנונגען, בילדער און מאפס מיט ערקלעהרונגען, איז געדרוקט אויף דעם בעסטען, שעהנסטען און טהייערסטען פאפיער און געבונדען אין צוויי עקסטרא שעהנע פראכט־בענדער.

פרייז בלויז 2 דאלאר

(פארטא פריי)

HEBREW PUBLISHING CO., 50-52 Eldridge St., New York.

געקליבענע שריפטען

פון דעם גרויסען רוסישען שרייבער

איוואן טורגעניעוו

איבערזעצט פון לעאן קאברין

אין 4 פראכטפאלע בענדער.

אינהאלט פערצייכנים פון די פיער בענדער:

1טער באנד

1. אסיא
2. די ערשטע ליעבע
3. דער רופא
4. א צוזאמענקונפט
5. דער טאגע־בוך פון א איבעריגען מענשען

2טער באנד

1. פאעזיע און פראזא 1טער טהייל
2. פאעזיע און פראזא 2טער טהייל
3. צוויי פריינד
4. קלארא מיליטש

3טער באנד

1. מומו
2. וואלד און סטעפע
3. דריי פארטרעטען
4. אין א פערוואָרפענעם ווינקעל
5. דריי מאל בעגעגענט
6. טוק... טוק... טוק

4טער באנד

1. טשערטאפכאנאוו און נעדאָ־פיוסקין.
2. טשערטאפכאנאוו'ס סוף.
3. דער הונד
4. א הפקר מענש
5. א חלום
6. א לעבעדיג הייפעל ביינער
7. יאקאב פאסינקאוו
8. אנדרעי קאלאסאוו

פרייז בלויז 2 דאָלאר

(פארטא פריי)

HEBREW PUBLISHING COMPANY,

50-52 Eldridge St., NewYork.